

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Περιλαμβάνον γενικῶς ἀνεκδοτον ἀγιορειτικὴν κ.λ. π.
ὑλὴν, οἷον ἀνεκδότους Ἀκολουθίας ἁγίων, Κανόνας
παρακλητικούς καὶ μὴ, καὶ ἄλλα σοφὰ ἀποφθέγματα
ἁγίων ἀνδρῶν παλαιοτέρων καὶ νεωτέρων, εὐρισκόμε-
να εἰς τοὺς Κώδικας τῶν ἱερῶν Μονῶν.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΥΠΟ

ΣΩΤΗΡΙΟΥ Ν. ΣΧΟΙΝΑ

ΕΤΟΣ ΙΕ΄. 1950

1950

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑ
ΕΝ ΒΟΛΩ

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Για τούτο και με δίκαιον
κῆπον και περιβόλι,

τῆς Παναγίας Δέσποινας
τὸ ὀνομάζουν ὄλοι.
(Καισαρίας Δαπόντες)

ΙΑΡΥΤΗΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ (†1940)
ΙΑΤΡΟΣ — ΜΟΝΑΧΟΣ

Ἐν Βόλῳ
Ἰανῆσιος - Φεβρουῆσιος 1950

Λιευθωντῆς - Ἰδιοκτῆτῆς
ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ
Κοραῆ 47 ἐν Βόλῳ

Ο ΜΑΣΟΝΙΣΜΟΣ ΚΑΤ' ΑΥΤΑΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ ΔΥΣΤΥΧΩΣ ΕΝ ΤΗ ΠΑΤΡΙΔΙ ΜΑΣ

Προκειμένου περὶ τοῦ φλέγοντος καὶ ἐπικαίρου διὰ τὴν περαιτέρω ἐξέλιξιν τοῦ ἔθνους ζητήματος τούτου ἐζητήσαμεν τὴν ἔγκυρον γνώμην ἀπὸ τῶν ζηλωτῶν τῶν πατριῶν παραδόσεων Σεβασμιώτατον Κορυθαῶς κ. κ. Εὐλόγιον Κορυθαῶν Λαυριώτην, ὅστις εὐηρεστήθη νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ διὰ τῆς παρατιθεμένης κατωτέρω ἐπιστολῆς:

“ΦΩΝΗ ΕΝ ΡΑΜΑ!..”

Η ΕΛΛΑΣ ΚΡΑΤΟΣ ΜΑΣΟΝΙΚΟΝ

Πρὸς ἹΑγιορεῖτας συνέντευξις ἀδελφικὴ ἐπὶ τῇ ἐνεσίτῳσι τοῦ γένους καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀδοκῆτῳ δυσπραγία.

Θερμὰς ἐκκλήσεις καὶ ζωηρὰς λαμβάνομεν παρορμήσεις, ἐν αἷσι οὐδὲν καθυστέρησε καὶ ἡ «ἹΑγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» ἵνα ἠγηθῶμεν ἀγωνοσὺν καὶ ρῆξῳμεν φωνήν, ἐφ' ὅσον ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία σιγᾶ, ἀλλὰ «τὸ σιωπᾶν καὶ ἐφησυχάζειν ἐν τοῖς τοιοῦτοις κατὰ τὸν Μέγ. Βασίλειον, ἀρνήσεως ἴδιον» ἀνεξαιρέτως πάντα τὰ θρησκευτικὰ περιοδικὰ, τοῦ τε κέντρου καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, ἐξηγέρθησαν καὶ κρούουσι τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου διὰ τὸ φρικῶδες ἐγκλημα καὶ πρωτοφανές εἰς τὰ χρονικὰ τῶν ἐλευθέρων κρατῶν τοῦ κόσμου. Ἡ ἐλληνικὴ πολιτεία παρασύρασα, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἀνεγνώρισεν ὡς διαχειριστὴν καὶ ρυθμιστὴν τῆς

προνοίας καὶ ἐθνικῆς οἰκονομίας, φεῦ! τὸ «τεκτονικὸν ἴδρυμα τῆς Ἑλλάδος» διὰ νόμου καὶ βασιλ. διατάγματος τῆς 23 - 7 - 49, δημοσιευθέντος ἐν τῇ ἐφημ. τῆς κυβερνήσεως (ἀριθ. 161, σ. 1015 - 1016) πανταχοῦ ἡ μασονία ὡς μυστικὴ καὶ ὑπουλος ὀργάνωσις εἶναι ἐκτὸς νόμου. Τῷ 1908 ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον τὸ «Σύνταγμα τῆς γαληνοτάτης μεγάλης Ἀνατολῆς τῆς Ἑλλάδος» Ἀθῆναι, τύποις Α. Δεναξᾶ καὶ Σα ὁ τότε «μέγας διδάσκαλος» τῆς Στοᾶς Κων. Ἀγγελόπουλος ὡς ὑπουργὸς τῶν οικονομικῶν, τῆς δικαιοσύνης, ὡς βουλευτὴς Ἀττικῆς κττ. ἠγωνίσθη ἐρρωμένως νὰ ἐγκριθῇ τὸ καταστατικόν, ἀλλ' ἡ συνταγματικὴ βασιλεία δὲν ἦτο ἡ νῦν δημοκρατικὴ, ἣτις ἐφιλοδώρησε, πρὶν ἢ καταστείλῃ τὴν ἀναρχίαν, τὸν μασονισμόν. Τώρα ἐγένοντο τὰ πάντα εὔκολα, οὐ μόνον ἄψε σβῦσε ἐνεκρίθη τὸ καταστατικόν, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἐν λόγῳ διατάγματος, χωρὶς νὰ διέλθῃ τῆς Βουλῆς, ἀποκαθίσταται κρατικὸν ἴδρυμα «διὰ τῆς μετονομασίας τοῦ ὑπουργείου κρατικῆς ὑγιεινῆς καὶ ἀντιλήψεως,» προτάσει τοῦ ὑπουργοῦ τῆς κοινωνικῆς προνοίας, δηλ. αἱ σπουδαιότεραι ὑπηρεσίαι αἱ προστατεύουσαι τὴν μεσαίαν καὶ λαϊκὴν τάξιν, ἀνατίθενται εἰς τὴν μασονίαν! ἐπομένως κατακτᾶται αὕτη σύμπαντα τὸν ἑλληνικὸν λαόν, διότι τὴν ἀριστοκρατικὴν τάξιν καὶ τοὺς διανοουμένους ἔχει πρὸ πολλοῦ κατακτήσει. Ὁ ἀπολογισμὸς οὗτος ἀνήκει εἰς τὸ παθητικὸν τῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας, ἣτις πραξικοπηματικῶς λαβοῦσα τὴν ἀνεξαρτησίαν κατώρθωσεν ἐντὸς ἑκατονταετίας νὰ διαλύσῃ αὐτὴν καὶ νὰ παραδώσῃ τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν μασονικὴν στοάν! εἶναι ἡ χρεωκοπία τοῦ χριστιανισμοῦ. Εἶχον τὸ θάρρος τῆς γνώμης πάντοτε εἰς τὰ κηρύγματα καὶ τὴν διδασκαλίαν μου νὰ ὑποδεικνύω τὸ βάραθρον, πρὸς ὃ καταφέρεται ἡ κοινωνία μας καὶ ἀποτρέψω τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τὸν κατήφορον αὐτόν, εἰς ὃν παρεσύροντο πολλοὶ ἐκ δοξομανίας καὶ συμφεροντολογίας, ἀκούσια θύματα γενόμενοι καὶ τυφλὰ ὄργανα πρὸς ἄλλοτρίους ἀνομολογήτους σκοποὺς· ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐκδοσὶν τοῦ διατάγματος ὠμίλησα δημοσίᾳ δις ἢ τρίς. Λυποῦμαι πολὺ, διότι δὲν εἶχον μιμητάς. Τότε ἀπέστειλα πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον σφοδρὰν διαμαρτυρίαν ἀντλῶν τὸ δικαίωμα ἐκ πολιᾶς φιλίας, ἣτις μᾶς συνέδρασε εἰς ὅλους τοὺς ἐθνικοὺς ἀγῶνας· τὰ γραφόμενά μου εὐτυχῶς ἐνεποίησαν ἐντύπωσιν καὶ βλέπω, ὅτι ἀφοῦ ἐπέτυχεν ἡ ἀναστείλῃ τὴν δήμευσιν τῶν μοναστ. κτημάτων, ἀπειλήσας ὅπως εἶδατε ἐν τῷ τύπῳ, νὰ συγκαλέσῃ τὴν ἱεραρχίαν, (1) εἶμαι δὲ ὑπερβέβαιος, ὅτι κἂν τούτῳ θὰ ἔχῃ ἐπιτυχίαν ὁ ῥέκτης καὶ ἀκαταπόνητος πρωθιεράρχης, ὃν ἡ θεία πρόνοια ἀνύψωσεν εἰς τὸν θρό-

(1) Σημ. ἐκδ. Ἀναγινώσκω εἰς τὸ «Ἔθνος» τῶν Ἀθηνῶν τῆς 26 - 12 - 49 ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Μασονισμὸς» (πρῶτην φορὰν ὁ ἡμερήσιος τύπος ἀναφέρει) τὰ ἑξῆς: «Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδριάσιν της ἠσχολήθη μὲ τὰ ζητήματα τοῦ Μασονισμοῦ καὶ ἀπεφάσισεν ὅπως μὴ καταλήξῃ εἰς ἀποφάσεις πρὶν μελετηθοῦν τὰ πρακτικὰ τῆς Ἱεραρχίας, ἡ ὁποία εἶχεν ἐξετάσει ἄλλοτε τὸ θέμα ἐπισταμένως».

νον Ἀθηνῶν νὰ σώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν.

Θὰ ἤμην πολὺ ἀγαπητὸς εἰς τοὺς μασόνους ἐνταῦθα, ὧν πολλοὶ κάλλιστοι ἄνθρωποι καὶ ἐκλεκτοὶ φίλοι μου, καὶ δὲν θὰ μὲ κατεδίωκον ὡς ἐρινύες σκληραί, ὅπου καὶ ἂν σταθῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν ἅγιον αὐτὸν τόπον ἀκόμη, ἐὰν ὑπήκουον αὐτοῖς καὶ ἐδεχόμην τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον, ὃν μοὶ προσέφερον, δι' ὃν ἐθεώρουν καὶ θεωρῶ πάντῃ ἀνάξιον ἐμαυτὸν. Κάμνω τὴν ἐξομολόγησιν ταύτην πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς Ἀγιορεῖτας, ἤδη εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ προσκαίρου τούτου βίου εὐρισκόμενος, οὐχὶ δι' ἄλλον λόγον, ἀλλὰ διὰ νὰ γίνῃ γνωστὸν ὅτι καὶ εἰς τὸ ἄδυτον τῆς μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐπεξέτειναν τὴν ἐξουσίαν, καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου τῶν Γρηγορίων, Χρυσσοτόμων καὶ Φωτίων ἐγκατεστάθησαν. Τοῦτο διαπιστώνει ὁ καθηγ. τῆς θεολογίας Ν. Λούβαρις, ὅστις ἐπιλαθόμενος, ὅτι ἄλλοτε κατεδίκαζεν ἐπισήμως τὸν τεκτονισμόν, ἤδη γενναίως ὑπεραμύνεται αὐτοῦ γράφων: «καὶ πῶς συμβαίνει, ἐὰν περὶ ἀντιχριστιανικῆς ὀργανώσεως πρόκειται, νὰ εἶναι τέκτονες Ἑλληνες Ὁρθόδοξοι Πατριάρχαι, ὅπως Ἰωακεῖμ ὁ Γ' οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κων)πόλεως, ὁ Κων)πόλεως ἐπίσης Κωνσταντῖνος ὁ Ε' καὶ ὁ Ἀλεξανδρείας Μελέτιος Μεταξάκης, ἵνα μόνον τοὺς τεθνεῶτας ἀναφέρω.» (Βραδυνὴ 16 - 12 - 49). Εἰς τὸν κύριον αὐτὸν ἀπαντῶ εἰς τὸν «Προσφυγ. Κόσμον» ἐν συνεχείᾳ τῆς περὶ τοῦ οἰκουμ. θρόνου πραγματείας μου, ἣν ἀπὸ 2½ ἐτῶν γράφω τὸ πῶς ἐγνώρισαν οἱ Ἀγιορεῖται τὸν Ἰωακεῖμ.

Τῷ 1916 ἢ 1917 (καλῶς δὲν ἐνθυμοῦμαι) ἤμην ὡς καθηγητῆς ἐγκατεστημένος ἐν Ἀθήναις συνεραζόμενος εἰς πολλὰς ἐθνικὰς ὀργανώσεις, ὅπου ἐγνωρίσθην καὶ ἐξετιμῆθην ὑπὸ πάντων διὰ τὴν αὐταπάρρησίν μου. Ἡμέραν τινὰ ἐκλήθην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου μου κ. Ἰω. Παπαφλέσα στρατηγοῦ, ὅπου εὐρέθην ἐν μέσῳ κύκλου περὶ τὰς τέσσαρας καὶ πλέον δεκάδας ἐπισημοτήτων, ὧν πολλοὺς ἐγνώριζον καλῶς καὶ μετ' ἄλλων συνεδεόμην, ποῦ νὰ ἐφάνταζόμην, ὅτι αὐτοὶ ὅλοι ἦσαν τέκτονες καὶ ἀπετέλουν τὸ συμβούλιον τῆς στοᾶς! ἐπὶ ὧραν δὲ προσεπάθουν τὸν ἐπὶ τῷ ἀκούσματι κατάπληκτον νὰ πείσωσιν, ἀλλὰ συνέβη τὸναντίον. Λαβὼν τὸν λόγον ἀνεπτυξα αὐτοῖς ἐν πλάτει τὴν ἱστορίαν τοῦ μασονισμοῦ καὶ τοὺς κρυφίους αὐτῶ καὶ ἀνατρεπτικοὺς τῶν τε ἐθνικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἰδεῶν σκοποὺς καὶ ἔπεισα οὐκ ὀλίγους ἀποδείξας τὴν πλάνην αὐτῶν, ἀλλ' οἱ ἀμετάπειστοι ἐγένοντο ἄσπονδοι ἐχθροί, μοὶ ἐκήρυξαν τὸν πόλεμον, διότι καὶ ἐγὼ ἔκτοτε δὲν ἔπαυσα νὰ ὀμιλῶ ἐναντίον καὶ μὲ ἔστειλαν εἰς τὰς φυλακάς, ἐν αἷς διήγυσα δύο καὶ πλέον ἔτη· ἐπαρηγορούμην, διότι εἰς τὰς φυλακάς Αἰγίνης εἶχον συναδέλφους καὶ πολλοὺς τῶν ἐν συνεδριάσει ἐκείνῃ δυσχυριζόμενων, ὅτι ὁ ἀνήκων εἰς τὴν στοᾶν δὲν δύναται νὰ πάθῃ τι, διότι πανταχοῦ εὐρίσκει προστασίαν. Ἦσαν ἐκ τῶν βασιλοφρόνων, οἵτινες ὑπεστήριξαν τὴν οὐδετερότητα τοῦ Κράτους παρὰ τὴν διαταγὴν, ἣν ἔλαβον ἐκ τῆς κεντρικῆς σκοπτικῆς στοᾶς νὰ ἐξέλθωμεν εἰς τὸν πόλεμον. Ἀλλὰ καὶ ἕτερον ἔγκλημα εἶχον διαπράξει οὗτοι. Πεισθέντες ὅτι ὑπῆρξαν οἰκτρὰ θύματα

καὶ τυφλὰ ὄργανα ξένης καταχθονίου πολιτικῆς ἐπρότειναν τὴν ἐπομένην τῆς συναντήσεώς μας Κυριακὴν ἐν γενικῇ συνελεύσει εἰς στοᾶν νὰ μεταρρυθμίσουν αὐτὴν καὶ νὰ κάμουν Ἑλληνικὸν μασονισμόν, ἀφοῦ ἕκαστον κράτος ἀκολουθεῖ ἴδιον σύστημα, τοῦτο τοῦλάχιστον ἔγραψεν ὁ «Ἐλεύθερος Τύπος», ὅτι «οἱ βασιλικοὶ θέλουν νὰ μᾶς χαλάσουν καὶ τὴν μασονίαν». Ἐν τῷ στενῷ τούτῳ κύκλῳ ἐνόμιζον ὅτι δύναμαι ἐλευθέρως νὰ ἀδολεσχήσω κατὰ τοῦ ἐλευθέρου τεκτονισμοῦ, εἰς ὃ παρῶρων με πολλοὶ βασιλόφρονες, ἡμεῖθα δὲ 150 τοιοῦτοι ἐν μέσῳ 400 καταδικῶν κακούργων καὶ δὴ ὁ ἕκτοτε ὀμαίμων καὶ προσφιλέστατος φίλος, ὁ ἐκλεκτὸς Ἀσκληπιάδης κ. Δημ. Παπαματθαίου. Ἐλάμβανον καὶ ἄλλοι εἰς τὰς συζητήσεις μέρος καὶ διηρχόμεθα ἀνέτως ὥρας τινάς. Ἄλλ' ἡμέραν τινὰ μὲ σύρει κατ' ἴδιαν ὁ μακ. Κανέλλος, πατὴρ τοῦ νῦν ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν καὶ γαμβρὸς τοῦ ἀειμνήστου Γούναρη, καὶ μὲ παρὰκαλεῖ νὰ παύσω νὰ ὀμιλῶ, διότι πολλοὶ βαρέως φέρουσι τὸν ἔλεγγον. «Τὰ κηρύγματά σας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὰ ἀκούομεν εὐχαρίστως, οὐχὶ ὅμως καὶ τὰ ἀντιμασονικά!» ἐννοεῖται, ὅτι ἕκτοτε ἔπαυσα νὰ ἐνοχλῶ τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους. Ἐρχομαι τώρα νὰ λαλήσω πρὸς τοὺς παλαιοὺς συνεκδήμους καὶ ἀγαθοὺς συνεργάτας, τοὺς ἀγαπητοὺς συναδέλφους μου ἀγιορεῖτας μεθ' ὧν ἀρρηκτοὶ μὲ συνδέουσι δεσμοί.

Κατωρθώσαμεν ν' ἀποκρούσωμεν τῷ 1914 τὴν διεθνοποίησιν, τὴν ὑπὸ τῶν Ρώσων μετὰ τοσαύτης μανίας προτεινομένην τῷ 1913 ἐν τῇ συνδιασκέψει τοῦ Λονδίνου, τοῦ ἀγῶνος δὲ ἐκείνου ἀκολουθία ἦτο καὶ ἡ ἀνακήρυξις τοῦ κοινοβίου ἐν Λαύρα· ἦτο ἀποστομωτικὴ ἢ ἀπάντησις εἰς τὰς ρωσ. προτάσεις, ὅτι ἐπειδὴ ἐπικρατεῖ ἀναρχία εἰς τὸν Ἄθω καὶ ἐπὶ τουρκοκρατίας ἀνειράπησαν ὅλα τὰ ἀρχαῖα, ἐν οἷς καὶ τὸ κοινόβιον, ἕκαστον κράτος πρέπει νὰ ἀναλάβῃ τοὺς ὁμογενεῖς μοναχοὺς καὶ νὰ γείνη ὁ Ἄθως προτεκτορᾶτον σλαυικόν! Ἦλθεν ἡ κυβερνήσις καὶ μᾶς λέγει: «ἀποκαταστήσατε τὰ ἀρχαῖα τυπικὰ νὰ σωθῇ ὁ τόπος». Δὲν ἤκουσεν ἡ ἰ. κοινότης, ἤλθεν εἰς Λαύραν, τὴν πρώτην τῶν μονῶν, «ἡμεῖς ἔτσι τὰ ἠύραμε ἔτσι θὰ τὰ ἀφήσωμεν» ἀπήντησεν ὁ ἀρχιγραμματεὺς Κορνήλιος. Ὁ κληρὸς ἔπεσεν εἰς τὸν ὑποφαινόμενον νὰ ἀναστηλώσῃ τὸ πάτριον κοινόβιον, καὶ τὸ πείραμα ἐπέτυχε πλήρως, ἀλλ' ὑπερίσχυσεν ἡ ρωσ. πολιτικὴ καὶ ὁ πρωτοστάτης ἐξωρίσθη. Μετὰ δεκαετίαν ἀνακληθεῖς ἤνωσα τὰς ταπεινάς μου προσπαθείας, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Μεγίστης Λαύρας ἐν τῇ ἰ. Κοινοτητι, διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ καταστατικοῦ χάρτου καὶ τὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ ἱεροῦ τόπου. Εἰς μίαν τῶν δισεναυσίων συνάξεων τοῦ 1924 ἀντικρούσαμεν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας κ. Μυλωνᾶ τὴν ἀπαίτησιν τῆς κυβερνήσεως νὰ παραχωρήσωμεν τὰ μετόχια εἰς τοὺς πρόσφυγας. Ἡ γνώμη τῶν πολλῶν ἦτο νὰ τὰ πωλήσωμεν, ἀντετόχθην ἐρρωμένως, ἀλλ' ἀναγνωρίζων τὴν ἀδήριτον ἀνάγκην τῆς ἐγκαταστάσεως αὐτῶν, ἐπρότεινα τὴν διηνεκῆ ἐνοικίασιν ἔστω καὶ ἀντὶ ἐλαχίστου (εἰκονικοῦ μᾶλλον) μισθώματος διὰ νὰ διατηρήσωμεν τὴν κυριότητα καὶ τοὺς τίτλους διὰ κά-

θε ένδεχόμενον. Ίδων ότι δέν έκέρδιζον τήν πλειονοψηφίαν άνέγγων τούς φρικτούς άφορισμούς και τά άναθέματα τών αυτοκρατ. χρυσοβούλλων και πατριαρχ. σιγιλίων κατά τών άποτολμώντων τήν ιεροσυλίαν - «άναπαλλοτριώτα γάρ τά άπαξ τῷ Θεῷ άφιερωθέντα»—ήνωρθώθησαν πάντων αί τρίχες τής κεφαλής, πλην ένός, όστις ειθισμένος πάντοτε ν' αύθαδιάζη είπε: «δέν μάς χρειάζεται φιλολογία» άλλ' επέπρωτο ό συγχωρημένος ήδη νά άποθάνη έκ τής τύψεως τοῦ συνειδότος έσχάτως, ότε αντίκρουσε τό κατάντημα τών ιερών μονών νά πένωνται και νά λιμοκτονοῦν οί μοναχοί. Εύτυχῶς έθεσε τότε τέρμα εις τήν συζήτησιν ό πρύτανις τών ήγουμένων, ό εύλαβέστατος τής τοῦ Διονυσίου αντιπρόσωπος μακ. Δοσίθεος ύψώσας τήν γεροντικήν φωνήν: «Πατέρες στῶμεν καλῶς! δέν ήλθαμεν εις τόν ιερών αυτόν τόπον νά κολασθῶμεν ὡς ιεροσύλοι.» και ή άπαλλοτριώσις τότε άνεχαιτίσθη, ὅπως και μέχρι τοῦ 1929, ότε παρητήθη τής αντιπροσωπείας. Οί άγιορεΐται πιστεύω ένθυμοῦνται, και πρό παντός οί λαυριῶται, τί έπραξα, ότ' έπανελθών έκ Θ)νίκης εύρον ότι ύποχωρήσαντος τοῦ αντιπροσώπου τής Λαύρας, ή κοινότης ή διπλή σύναξις άπεφάσισε και τά μετόχια έπωλήθησαν φεῦ!

Πλην τής μοναδικής ταύτης εξαιρέσεως όφείλω νά όμολογήσω, ότι οί άγιορεΐται παρεσχον εύήκοον οὔς εις τās άδελφικās ύποδείξεις, ὡς τε αντιπροσώπου τής Λαύρας και ὡς πρωτεπιστάτου, και πάντοτε με έτίμησαν εξόχως εις ὅλας τās περιστάσεις, ύποστηρίξαντες τήν γνώμην μου και τό δίκαιον και ότε άκόμη ήρχόμην δια τό άνορθωτικόν έργον εις ρήξιν πρός τήν μετάνοιάν μου—έκφράζω τās εύχαριστίας και τήν εύγνωμοσύνην μου—εις τήν ζηλευτήν ταύτην όμοφροσύνην τής ι. κοινότητος και τών ι. μονών όφείλονται τά μεγάλα κατορθώματα, άπερ έχει νά επιδεξή ό μέλλον ιστορικός τοῦ Ἄθω κατά τήν δεκαετίαν εκείνην τοῦ 1924 - 1934, καθ' ήν ή έμή μετριότης άνεμίχθη εις τά κοινά τοῦ άγίου Ὁρους. Ἐναφέρω μόνον τήν έφαρμογήν τοῦ καταστατικοῦ χάρτου και τήν κατοχύρωσιν τών άπαραγράπτων ήμῶν προνομίων, τό ζήτημα τής ύδρεύσεως τών Καρεῶν, άπερ από 300 έτῶν έμενεν έκκορμές, τήν έγκατάστασιν τυπογραφείου, τήν όροθέτησιν τών κελλιῶν Προβάτας, άπερ επί 500 έτη έξηντλοῦντο εις τά δικαστήρια μετά τής κυριάρχου, τήν αναβίωσιν τής άρχαίας Ἄθωνιάδος σχολής και τήν διατήρησιν τοῦ πατρίου ήμῶν ήμερολογίου.

Εΐμαι ὄθεν πεπεισμένος, ότι θά άκούσωσι τήν άδελφικήν μου συμβουλήν πρός άπόκρουσιν τών έπαπειλουμένων κινδύνων. Τό ζήτημα τής άπαλλοτριώσεως τών μετοχίων-ή μάλλον τό διαπραχθέν έγκλημα έπραγματεύθην εις τόν «Προσφ. κόσμον», έγραψα περὶ τās 50 σελ. και εύτυχῶς έν τῷ νέῳ Συντάγματι έτέθη ή ρήτρα τοῦ άναπολλοτριώτου. Δια τήν κανονικήν τών δασῶν καλλιέργιαν και τήν διατήρησιν από πάσης τών έξω τοῦ Ὁρους έπεμβάσεως, έδημοσίευσα τόμον έκ 300 σχεδόν σελίδων, δέν γνωρίζω δέ έάν τό ύπουργειον τής Γεωργίας, άπερ εξετύπωσεν αυτό, άπέστειλεν εκεί αντίτυπα. Τώρα ὄμως νέος κίνδυνος παρουσιάζεται. Κατά τό δον

ἄρθρ. τοῦ εἰρημένου νόμου ὡς πόροι τοῦ ἰδρύματος ὀρίζονται καὶ αἱ εἰσφοραὶ τῶν ναῶν καὶ τῶν μονῶν, ὅπερ κατὰ τὸ 7ον ἄρθρον δύνανται νὰ ἐρμηνεύσῃ ὡς βούλεται αὐτὸ καὶ μόνον τὸ ἴδρυμα, «καθορίζον τὰς λεπτομερείας δι' ἐσωτερικοῦ (ἤτοι μυστικοῦ) κανονισμοῦ». Ἐν τῇ «Ἐκκλησία» τῷ ἐπισήμῳ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς ὀργάνῳ ἔσπευσεν ἡ Σύνοδος ἐκ συναρπαγῆς, χωρὶς ἴσως νὰ γνωρίζῃ καὶ τὸ τερατούργημα, νὰ δημοσιεύσῃ εἰς τὴν 1 Νοεμβρίου ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ ἀπογύμνωσις τῶν χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν σκευῶν τῶν ναῶν τῶν πόλεων καὶ τῶν μονῶν χάριν δῆθεν τῶν συμμοριοπλήκτων καὶ ἐξαιροῦνται τὰ ἔχοντα ἀρχαιολογικὴν ἀξίαν, ἀλλὰ τίς θὰ κρίνῃ περὶ τούτου; αὐτοὶ οἱ ἴδιοι πάλιν. Ἐννοεῖται εὐκόλως ὅτι πρόκειται περὶ τῶν τιμαλφῶν τοῦ ἁγίου Ὁρους, διότι ἐνταῦθα αἱ μὲν μοναὶ ἀπὸ πολλοῦ ἔχουσιν ἀπογυμνωθῆ, οἱ δὲ ναοὶ ἀνάξια λόγου ἔχουσιν. Ἀμέσως ἀπεστάλη ἐγκύκλιος πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως! Γρηγορεῖτε φύλακες. Ἀλλὰ τὸ κακὸν νομίζω δὲν εἶναι αὐτὸ μόνον. Ἐὰν τὸ τεκτονικὸν ἴδρυμα, ὅπερ μὴ γένοιτο, στερεωθῇ, ἀπειλεῖται αὐτὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἢ ὑπαρξίς, δηλ. θὰ ἔλθῃ ἡ βασιλεία τοῦ ἀντιχρίστου. Οἱ Ἀγιορεῖται ἔχομεν παράδοσιν καὶ βαρεῖαν κληρονομίαν. Ἐχομεν καθῆκον ἐπιτακτικὸν ὡς Χριστοῦ στρατιῶται νὰ ὑπεραμυνθῶμεν τῆς ἱερᾶς ἡμῶν πίστεως, οἱ ἀρνησάμενοι τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ νὰ διαφυλάξωμεν τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην. Ἡ ἱστορία τοῦ ἁγίου Ὁρους, εἶναι ἱστορία ἀγῶνων ἱερῶν καὶ αὐτοθυσίας, εἶναι «ἱστορία πνευματικῆ», τίτλον, ὅνπερ δίδω εἰς τὸ ἐκτυπούμενον νέον ἔργον μου. Ὅταν Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος μετὰ τοῦ παπολάτρου Πατριάρχου Βέκκου ἀπεπειράθησαν νὰ ἐνώσωσι τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ τοῦ Πάπα, οἱ Ἀγιορεῖται εἶναι ἐκεῖνοι, οἵτινες ἔγραψαν πρὸς αὐτὸν τὴν ἀπολογητικὴν ἐπιστολὴν καὶ ἐξήλεξαν αὐτὸν αὐστηρῶς καὶ ἐπέσεισαν τὰς ἀρὰς τῶν ἁγίων πατέρων. Εἶναι ἔνδοξον τρόπαιον καὶ παράδειγμα ἀξιολίμητον, ὅπως καὶ ἡ πρὸς Ἀνδρόνικον Παλαιολόγον, ἐν ἣ ἀπορραπίζουσι τὸν δολιοφθορέα Βέκκον, στηλιτεύοντες τὴν «καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ» κακοδοξίαν (βλ. τόμον «Ἀγάπης» Δοσιθεοῦ σ. 11). Ἀλλ' οἱ μακάριοι ἐκεῖνοι πατέρες δὲν ἦσαν μόνον «λόγων ῥητῆρες» ἀλλὰ καὶ «ἔργων προηκτῆρες». Ὅταν ὡς μονιὸς ἄγιος ὁ παράφρων Μιχαὴλ εἰσήλασεν εἰς τὸν ἱερὸν τόπον νὰ τιμωρήσῃ τοὺς τολμηροὺς πατέρας, ἀντέστησαν αὐτῷ καὶ κατὰ πρόσωπον ἐστηλίτευσαν τὴν πλάνην του καὶ χαίροντες ὑπέστησαν τὸν μαρτυρικὸν θάνατον. Πάλιν ὅτε κατὰ τὰς ὑσυχαστικὰς ἔριδας ἄλλη ἐπιβουλὴ ἐξυφαίνετο ἐκ τῆς Δύσεως, οἱ Ἀγιορεῖται πρωτοστατοῦσιν ὑπὸ ἀρχηγόν τὸν Παλαμᾶν, ἐκεῖνον, οὔτινος οἱ κατὰ Βαλαάμ καὶ Ἀκινδύνου ὑπέρλαμπροι ἀγῶνες ἀνύψωσαν μέχρι τῶν οὐρανῶν τὴν δόξαν τοῦ ἁγίου Ὁρους καὶ ἔκτοτε οἱ Ἀγιορεῖται ἐπεβλήθησαν εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν. Ὁ ΙΔ' αἰὼν ἀπετέλεσε τὸν χρυσοῦν αἰῶνα τοῦ ἁγίου Ὁρους. Δεκάς Πατριαρχῶν Ἀγιορεϊτῶν ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου! ἐν οἷς καὶ ὁ ἀπὸ Λαύρας ἠγούμενος Φιλόθεος, ὅστις γράφει: «ἡ σύνοδος συγκροτεῖται μεγάλη καὶ θαυμαστὴ καὶ τὰς πρὸ

αὐτῆς ὑπερβάλλουσα· οὐ συστήματα, μόνον ἀρχιερέων καὶ τῶν τῆς Ἐκκλησίας λογάδων καὶ δὴ καὶ μοναστῶν καὶ ἀναχωρητῶν καὶ τῶν κοινῇ καὶ καθ' ἑαυτοὺς τὰ θεῖα φιλοσοφούντων» (ἐγκώμιον εἰς «Παλαμᾶν», ἐκδ. ἱεροσ. σ. νη'). Τρεῖς τότε σύνοδοι συνεκροτήθησαν ἐν τῇ βασιλευσίᾳ καὶ ἐπειδὴ εἰς μίαν δὲν ἠδυνήθησαν ἕνεκα χειμῶνος νὰ παραστῶσιν ἐν σώματι, ἀπέστειλαν τὸν «ἀγιορειτικὸν τόμον», ὡς διαλαμβάνει ὁ «κατ' Ἀινδύνου τόμος» (Χριστ. Ἀνατολὴ Πορφ. Οὐσπένσκη, ἐκδ. Σύγκου. Κίεβον 1890, II, σ. 776): «ἐπειδὴ δὲ ἀπελύθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως σεπτὸν πρόσταγμα καὶ πρὸς τὸ ἅγιον Ὅρος, ὡς ἂν οἱ ἐν τούτῳ συνέσει καὶ ἀρετῇ διαφέροντες ἐπιδημήσωσιν εἰς τὴν κατὰ τὴν εὐδαίμονα ταύτην μεγάλωπολιν συγκροτουμένην σύνοδον, ἐκεῖνοι δὲ διὰ τὸ τῆς ὁδοῦ μῆκος καὶ τὴν τοῦ καιροῦ δυσχέρειαν ἐπιδημήσαι οὐκ ἴσχυσαν, δύο τῶν ἱερωμένων ἀρετῇ τε καὶ λόγῳ σεμνυνομένους πέμπουσι καὶ ἀναφορὰν πρὸς τὸν κραταῖον καὶ ἅγιον ἡμῶν αὐθέντην καὶ βασιλέα παραδηλοῦσαν, ὅτι καὶ ἔγγραφον τὴν οἰκείαν γνώμην τῇ συνόδῳ ἀπέστειλαν».

Ὁ κόσμος ὅλος, ἅγιοι ἀδελφοί, ἔχει ἀνάγκην συντονισμοῦ· ἀναμένει ἐξ Ἀθῶνος ν' ἀκούσῃ τὴν βροντώδη φωνήν, λόγους εὐσεβεῖς, πατρικὴν σοφίαν, ἀποπνέουσαν τὸ ἄρωμα τῆς ἀγιότητος. Ὁ λόγος αὐτὸς ἐν τῇ κυμαινομένῃ ταύτῃ κοινῶνι θὰ εἶναι «ὑπὲρ χρυσοῖον καὶ ἀργύριον καὶ λίθον τίμιον πολύν.» Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς μασονίας ἴστανται οἱ Ἑβραῖοι, οἱ σταυρωταὶ τοῦ Χριστοῦ, οἵτινες, ἵνα ἀνατρέψωσι τὸ Εὐαγγέλιον, τό: «διαλυθήσεται ὑμῶν ἡ βασιλεία» προσπαθοῦσι ν' ἀνασυστήσωσι τὸ κράτος. Οἱ Ἑβραῖοι διέλυσαν διὰ τῆς μασονίας τὴν μεγάλην αὐτοκρατορίαν τῆς Ρωσίας. Ὁ Στάλιν ἐννοήσας, ὅτι μετὰ τὴν αὐτοκρατορίαν θὰ διαλύσῃ καὶ τὴν ἐθνότητα ἐκήρυξεν ἀμελικτον διωγμὸν κατ' αὐτῶν καὶ κατὰ τῆς μασονίας, μιμούμενος ἐν τούτῳ τὸν Χίτλερ καὶ Μουσουλίνι. Δὲν νομίζω, ὅτι ἀνάγκη νὰ φέρω μαρτυρίας τί γράφουσιν ἡμέτεροι καὶ ξένοι περὶ μασόνων. Παρ' ἡμῖν ἡ λέξις μασόνος καὶ φραμασόνος (ἢ φαρμασόνος) εἶναι ἀποτροπαία, εἶναι συνώνυμος τοῦ διαβόλου. Πρὸς πίστωσιν ὁμως τῶν ἀνωτέρω ἀναφέρω τὸν ὀρισμὸν τοῦ ἑβραίου Γάλλου ὑπουργοῦ Α. Gadant ὃν ἔδωκεν ἐπισήμως εἰς συνδιάσκεψιν τοῦ 1894: «ἡ φραγκόμασονία δὲν εἶναι ἄλλο τι, ἔλεγεν, εἰ μὴ κεκαλυμμένη δημοκρατία, καθὼς καὶ ἡ ἰδία δημοκρατία δὲν εἶναι ἄλλο τι, παρὰ ἀποκεκαλυμμένη μασονία» Bulletin du grand Orient, 1894 σ. 389). Κατὰ ταῦτα καὶ ἡ Revue masonique, Ὀκτώβρ. 1901, σ. 154 ἔγραφε: «Πρέπει ἡ μασονία νὰ ἐκλαϊκεύηται ὑπὸ τύπον δημοκρατίας ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἵνα ἀνοίξῃ τὸν δρόμον εἰς τὸν κομμουνισμόν». Ὁ φιλόπατρις καὶ σοφὸς ἱατρός κ. Ἀριστείδης Ἀνδρόνικος, φίλος τῶν Ἰβηριτῶν ἀπὸ τῆς ἐν Μόσχῃ διατριβῆς ἔγραψε τοιαῦτα βιβλία πολλοῦ λόγου ἀξία, ἅπερ πρέπει νὰ τὰ ἔχητε ἀνογνώσει: «Ὁ Ἰούδας διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Οἱ ἀφανεῖς ἐχθροὶ τῆς ἀνθρωπότητος», Ἀθῆναι 1928 «τί ἐστὶ μπολσεβικισμός», 1926 καὶ «Κίνδυνος ἐν ὄψει καὶ ἡ πέμπτη φάλαγξ» 1949 (ἐν τῷ Γ'. κεφ. ἀναφέρει ὅτι ἐκ τῶν ἰθυ-

νότων ἐν Ρωσίᾳ 554 οἱ 447 ἦσαν Ἑβραῖοι, Ρῶσοι μόνον 30 καὶ οἱ λοιποὶ ἄλλων ἐθνικοτήτων). Συμπλήρωμα εἶναι τὸ βιβλίον τοῦ φίλου προηγ. Χρυσάνθου Ἰβηρίτου, (ὅπερ δυστυχῶς δὲν ἔχω ἐνταῦθα) καὶ τὰ «Πρωτόκολλα τῶν σοφῶν τῆς Σιών» ἅπερ ἔχων ἐν Λαύρα τῷ 1925, ἐπειδὴ μετέβαινον εἰς Καρεὰς ὡς ἀντιπρόσωπος, παρέδωκα εἰς τὸν ἱατρὸν Παυλίδην Παῦλον, ὅστις καλῶς ποιῶν ἔστειλεν αὐτὰ ἐνταῦθα εἰς τὸν τυπογράφον Ι. Μπάρτσον καὶ ἐξεδόθησαν τῷ 1932. Αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος ἕρως τῶν νεωτέρων ἀγιορειτῶν κατὰ τῶν μπολσεβίκων, ἀλλὰ κατὰ τῆς μασονίας ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τρεῖς μεγάλους προδορῶν τὸ ἅγιον Ὅρος κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα· οὗτοι εἶναι: 1) Ὁ ἱεροκήρυξ Γερμανὸς Ἐσφιγμενίτης, ἐκδότης ἐν Ἀθήναις τῆς «Εὐαγγελ. σάλπιγγος», φίλος τοῦ Μεγ. Οἰκονόμου, ἠγωνίσθη κατὰ τῶν ἱεραποστόλων καὶ ὀργανωτῶν τῆς πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας Βαυαρῶν, οἵτινες ἦσαν ἅμα καὶ μασόνοι, ὅπως καὶ ὁ πολὺς Φαρμακίδης (περὶ οὗ πολλὰ ἄρθρα ἐγράψαμεν εἰς τὸν «Προσφ. κόσμον»). 2) Ὁ Χριστοφόρος Λαυριώτης ἱατρός, περιηγήθη ὀλόκληρον τὴν Ἑλλάδα καὶ Τουρκίαν, ἐδίδασκε μετὰ ζήλου καὶ ἐξήλεγχε τὰς παρανομίας καὶ τὰς προπαγανδιστικὰς ἐνεργείας. Ὁ μέγας Πατριάρχης Γρηγόριος Γ' τὸν ἐξετίμα πολὺ. Ἐγράψε δύο ὀγκώδη βιβλία ὑπὸ τοὺς χαρακτηριστικὸς τίτλους: «Λοιμοκαθατήριον», Ἀθῆναι 1872 καὶ «Ἡ θεία μάστιξ» 1877 Ἔνσ. 132 περὶ τῆς ὀλεθρίας ἐπιδράσεως τῆς μασονίας εἰς τοὺς σπουδάζοντες νέους γράφει: «Πολλοὺς ἐξ αὐτῶν ἐγνώρισα εἰς τὰς πατρίδας των, πρὶν ἢ μεταβοῦν πρὸς ἐκπαίδευσιν, μὲ καλὴν ἀνατροφὴν, μὲ λίαν χρηστὰ ἦθη, σεμνοὺς καὶ ταπεινόφρονας μέχρι σεβασμοῦ, φιλακολούθους εἰς τὰ θρησκευτικὰ χρῆμα καὶ ἀποστρεφόμενους τὴν διαφθοράν, τὴν δυσσέβειαν καὶ ἀθεΐαν. Ἄλλ' αὐτοὺς μετὰ τὴν τελείωσιν τῶν σπουδῶν των εὗρον χεῖρον καὶ ἐκείνων, οὓς ἐκείνοι πρότερον ἀπεστρέφοντο. τὰ τρία τέταρτα δὲ ἐξ αὐτῶν καὶ ἐξωμότας φραγκομασόνοους!... Δυστυχεῖς γονεῖς καὶ τάλαινα πατρίδες! Πέμπετε τὰ τέκνα σας εἰς τὰ διδασκαλεῖα, συνοδευόμενα μὲ τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων σας, καὶ σὰς ἐπιστρέφουν λατρευταὶ ἀγνώστου Θεοῦ καὶ ἀποτρόπαια ἐκτρώματα». Εἶναι περίεργον ὅτι ἐν Λαύρᾳ ἐλησημονήθη τοιοῦτος ἀνήρ. 3) Κοσμᾶς Φλαμιᾶτος ἱερομόναχος Φιλοθεΐτης ἢ Ἰβηρίτης, φλογερὸς λαϊκὸς ρήτωρ καὶ φίλος τοῦ Παπουλάκη ἐπιτεθεὶς λάβρως κατὰ τῆς ἀγγλικῆς δυναστείας ἐν ἐπιανήσῳ καὶ τῆς βαυαροκρατίας ἐν Ἑλλάδι ἰδρύσας καὶ «φιλορθόδοξον ἑταιρείαν» κατεδιώχθη ἀμειλίκτως.

Ἐξέδιδεν εἰς φυλλάδια τὴν «Φωνὴν τῆς Ὀρθοδοξίας» καὶ «ἐρημνεϊαν-τῶν χρησῶν τοῦ Ἀγαθαγγέλου». Ἐπίκαιρα εἶναι τὰ ἐξῆς ὅπου περὶ τῆς δράσεως τῆς μασονίας πρὸς ἱεροδ. Διονύσιον Ἰβηρίτην ἀπὸ Πατρῶν τῷ 1847 (εἶναι ὁ Μακρυγένης) γράφει: Πρὸ 40ετίας συνεκροτήθη ἀπόκρυφος καὶ μυστικὴ συνωμοσία κατὰ πάσης τῆς ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. . . Ὁ πρωταίτιος αὐτῆς τῆς ἐπιβουλῆς εἶναι ἡ μασονία· αὕτη ἐνεργεῖται ἀπὸ τότε εἰς ὅλα τὰ ὀρθόδοξα κράτη δολίως καὶ πολυτρόπως·

αὕτη προσπαθεῖ νὰ διευθύνῃ καὶ τὴν Μ. Ἐκκλησίαν τῆς Κων)πόλεως... Πρὸ χρόνων πολλῶν εἰς τὴν ἐπτάνησον καὶ ἔπειτα ἐπὶ ἀντιβασιλείας εἰς τὸ βασίλειον τῆς Ἑλλάδος, ἡ μασονία ἐνήργησε καὶ ἔφερε τὰ ἐκκλησ. σχίσματα καὶ εὐθὺς ἐνομοθέτησε νὰ διοικῆται ἡ Ἐκκλησία ὑπὸ τῆς κοσμικῆς ἀρχῆς κατὰ τὸ ἀπαράλλακτον σύστημα τῶν Λουθηροκαλβίνων τῆς Ἀγγλίας· Εἰς ταῦτα τὰ δύο κράτη διὰ νόμου καὶ συστηματικῶς οὐ μόνον ἄνθρωποι λαϊκοὶ καὶ ἀσεβεῖς, ἀλλ' αὐτοὶ οἱ ἀδιάλλακτοι ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ διοικοῦσι τὴν Ἐκκλησίαν. Οἱ ἐπίσκοποι, οὐ μόνον ἔπeson θύματα εἰς τὴν κατὰ τῆς πίστεως συνωμοσίαν καὶ θεωροῦνται εὐστοχα ὄργανα τῶν ἐχθρῶν, οὐδὲν ἄλλο ἴδιον ἔχοντες ὡς πρὸς τὰ Ἐκκλησιαστικὰ καθήκοντα, εἰμὴ μόνον τὸ ὄνομα καὶ τὸν τύπον καὶ ὡς διὰ νόμου ὑπάλληλοι τῆς ἀρχῆς, ὥστε ἡ ἀπ' αἰῶνων ἐξουσία τοῦ ἁγίου Πνεύματος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐδόθη εἰς ἐκείνην τὴν ἀσεβειστάτην ἀρχήν, ἣτις πρὸ πολλοῦ προετοιμάζει τὴν εἴσοδον τοῦ ἀντιχριστοῦ. (Δελτίον ἀγιορειτ. χειρογράφων 1933, σ. 17). Τὸ βιβλίον του εἶναι ἀρκούντως γνωστὸν εἰς ὑμᾶς, ὡς εἰς δευτέραν ἔκδοσιν κυκλοφορήσαν καὶ εἶναι ἐκ τῶν πρώτων, ἀπερ ἀνέγγων ὡς νεαρὸς μοναχός. Ἐτέρα «πρὸς τοὺς Ἀγιορεῖτας πατέρας» ἐπιστολὴ ἐν ἀρχῇ τοῦ βιβλίου: «Φωνὴ ὀρθόδοξος καὶ σπουδαία», Ἀθῆναι 1910, σ. 9 ἔ. καὶ ἄλλαι ἀνεκδοτοὶ. Ἐσχάτως ἄλλος Κεφαλλῆν Λαυριώτης ὁ ἀλησιμόνητος Ἀθανάσιος Βαλασαμάκης φαρμακοποιός, συνέχισε μετὰ πυριγενοῦς ἐνθουσιασμοῦ καὶ αὐταπαρνήσεως τὸ ἔργον τοῦ Φλαμιάτου. Ἐγραψεν εἰς τὸν ἀρχιεπ. Χρυσόστομον νὰ ἐκδώσῃ κατὰ τῶν μασόνων ἀφορισμόν. Καταδιωχθεὶς μετέβη εἰς τοὺς ἁγίους τόπους, ἐπανῆλθε πάλιν ἐνταῦθα καὶ ἀπεβίωσεν ὡς ὁμολογητῆς γενόμενος μεγαλόσχημος εἰς τὴν μονὴν τῆς Κερατέας.

Τῆς Ἱεραρχίας τῷ 1933 συνελθούσης εἰς τὴν πρώτην ἐνιαυσίαν Σύνοδον, ἐν ἣ κατεδικάσθη πανηγυρικῶς ἡ μασονία, ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος μακ. Χρυσόστομος ἐβροντοφώνησε: «δὲν δύναται νὰ ἐπιτραπῇ εἰς κληρικοὺς νὰ μετέχωσι τοῦ σωματείου τῆς Μασονίας καὶ τοῦτο πρέπει νὰ διακηρυχθῇ. Θεωρῶ δὲ ἄξιον καθαιρέσεως πάντα κληρικὸν συμμετέχοντα αὐτοῦ» (βλ. «Γρηγ. Παλαμᾶν» ΙΗ, σ. 37). Εἰς τὴν σύνοδον τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἔπρεπε νὰ ἀκουσθῇ ἡ διάτορος φωνὴ τοῦ ἐγκοίτου μέλους αὐτῆς, τοῦ Ἀχιρίδος Νικολάου, ἀντιπροσώπου τῆς σερβικῆς ἐκκλησίας διὰ νὰ περιληφθῇ καὶ ἡ μασονία εἰς τὰ ζητήματα τῆς μελλούσης προσυνόδου. Οὗτος ἐν τῇ Γ' συνεδρίᾳ εἶπε τὰ ἑξῆς: «Ἡ μεγ. Ἐκκλησία Κων)πόλεως ἐσημείωσεν ἐν τῷ καταλόγῳ αὐτῆς αἰρέσεις τινὰς ὀνομασί, ὡς τὸν Οὐνιτισμόν, Χιλιασμόν κτλ. ἀλλ' ὁ μασονικὸς (sic) κίνδυνος ὑπερβαίνει πάντας, καὶ δυστυχῶς ἱκανοὶ τῶν διανοουμένων εἶναι συνδεδεμένοι μετ' αὐτοῦ. Οὗτος εἶναι ὁ νέος ἀρειανισμὸς καὶ ἐνώπιον ἡμῶν πρόκειται μέγας ἀγὼν, ὃν ὀφείλομεν ἄνευ φόβου ν' ἀναλάβωμεν ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ. Ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν τῷ κόσμῳ δὲν εἶναι ὁ

Μπολσεβικισμός ή άλλο τι, άλλ' ό τεκτονισμός, διότι είναι έχθρός έξωτερικός και έσωτερικός. Ημείς λέγομεν ότι ή χριστιανική θρησκεία είναι ή θρησκεία, ή μόνη θρησκεία, και ή όρθοδοξία ή μόνη αληθής, αυτοί δε άρνούνται τό Εύαγγέλιον και τόν Χριστόν, θέτοντες αυτόν έν ίση γραμμή πρός τόν Μωϋσῆν, τόν Βούδδαν, τόν Μωάμεθ» (πρακτικά τῆς προκαταρκτικῆς συνόδου τῶν άγίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῆς συνελευθούσης έν τῇ έν άγίῳ Ὁρει Ιερῶ μεγίστῃ Μονῇ τοῦ Βατοπεδίου 8 - 22 Ἰουνίου 1930, έν Κων)πόλει 1930, σ. 73 και σ. 144).

Τούτων οὕτως έχόντων εύέλπιστῶ, ότι ή φωνή μου θά εύρη εύηχοον οὖς, και άπό τοῦδε δραματίζομαι τοὺς άγαπητοὺς μου έν Χριστῶ άδελφούς, εις τό ὕψος τῆς Ιερῆς άποστολῆς, όταν ὡς αἰώνιοι πνευματικοί ήγέται άποταθῶσιν εις τό όρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ πλήρωμα τὰ προσήκοντα παραινοῦντες πρός έμμογήν έν τῇ πίστει και άμυναν κατά τοῦ έπαπειλοῦντος κινδύνου.

Υπό τοιούτους εύοιώνους στοχασμοὺς έγκαινιάζων τό νέον έτος, εύχομαι έκ μέσης ψυχῆς πᾶσαν έν άσκήσει προκοπήν και έπίτευξιν τοῦ όντος έφετου άπό Θεοῦ Παντοκράτορος.

† Ὁ Κορυθαῶς Εὐλόγιος Κουρίλας

ΚΡΑΤΟΣ, ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ΜΑΣΣΩΝΙΑ

Είς τό ὕπ' άριθ. 161)23 7. 49 φύλλον τῆς έφημερίδος τῆς κυβερνήσεως δημοσιεύεται νόμος «περί άντικαταστάσεως καταστατικού τεκτονισμοῦ», διά τοῦ όποίου, ὕπ' ὄψιν 1) τῶν άρθρων 110 και 119 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος και 2) τῶν Διατάξεων τοῦ Α. Ν. 2588) 1946 «Περί μετονομασίας τοῦ ὕπουργείου Κρατικῆς Ὑγιεινῆς και Ἀντιλήψεως και όργανώσεως τῶν ὕπηρεσιῶν αὐτοῦ» ὄχι μόνον προστατεύονται νομοθετικῶς αἱ Μασσωνικαί (Τεκτονικαί) Στοαί τῆς Ἑλλάδος, αλλά και εύρύτατα δικαιώματα παραχωρεῖ ὁ νόμος εις ταύτας νά άνεγείρουν και διατηροῦν τεκτονικά (μασσωνικά) μέγαρα εις ὄλας τὰς πόλεις τῆς χώρας και νά ίδρῶνουν εκπαιδευτικά μέγαρα, Νοσοκομεῖα, Γηροκομεῖα, Βρεφοκομεῖα, και έν γένει ιδρύματα εύποιίας διά τήν περι-

θαλπιν έγδεῶν, τήν μόρφωσιν άπόρων νέων και τήν άσκησιν φιλαλληλιάς...

Ἐκεῖνο δὲ τό ὄποῖον πράγματι έκπλήσσει και έμβάλλει εις άπορίαν πάντα χριστιανικῶς σκεπτόμενον άνθρωπον είναι τό άρθρον 5 τοῦ νόμου, κατά τό ὄποῖον τὰ εισοδήματα τῶν ιδρυμάτων αὐτῶν τῶν τεκτονικῶν στοῶν άποτελοῦνται, έκτός τῆς περιουσίας των, και έξ εισφορῶν τοῦ Κράτους, Δήμων ἢ Κοινοτήτων ναῶν ἢ Μονῶν!

Οὐαί και άλλοίμιμον λοιπόν, εις ποῖον σημείον βλασφημίας, φρίττομεν νά τό εἴπωμεν, κατά τοῦ Θεανθρώπου κατακηρνύζεται ὁ νομοθέτης, όταν έπισημοποιεῖ διά κρατικῆς έννόμου προστασίας έργα μασσῶνων, μάλιστα κοινωνικῆς ὠφελείας, όταν είναι εις γνώσιν αὐτοῦ, και τό ὀρίζει σαφῶς εις τόν νόμον, ὅτι τό τε-

κτονικὸν ἴδρυμα τῆς Ἑλλάδος ἀποτελεῖ ἴδιον νομικὸν πρόσωπον ἐν συνεχείᾳ ἱδρυμένον ἀπὸ τοῦ 1928, ὅτε σχετικὸς νόμος ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ τότε ὑπουργοῦ τῆς Προνοίας Κύρκου, νῦν ὑποδίκου κομμουνιστοῦ. Τί δὲ ἄλλο συνέβαινε κατὰ τὸ 1928, ὅτε τὸ μασσωνικὸν σύστημα ἐπισημοποιεῖτο ἐν τῷ κράτει ὡς νομικὸν πρόσωπον;

Οἱ ἴδιοι οἱ μασσῶνοι μᾶς τὸ λέγουν εἰς τὸ περιοδικὸν τῶν «Πυθαγόρας» τεύχος 10ον τοῦ 1928 σελ. 379, ὅπου γράφουν ὅτι, «ἀποδέχονται τὸν Χριστόν, οὐχὶ ὡς υἱὸν τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ἀλλ' ὡς μέγαν τῆς ἀνθρωπότητος μύστην, ἐμπνευσθέντα ὑπὸ τοῦ τεκτονισμοῦ, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ διδάσκαλοι, καὶ λαμπρύναντα τὸν τεκτονισμόν!!!» Ταύτην λοιπὸν τὴν ἀποστολὴν τῶν τεκτόνων προστατεύει τὸ ἑλληνικὸν κράτος, τοῦ ὁποίου τὸ σύνταγμα δρίζει ὡς ἐπίσημον θρησκείαν τὴν Ὁρθόδοξον χριστιανικὴν; Τοὺς βλασφήμους τέκτονας τοὺς ἀρνούμενους τόσον ἀναφανδὸν τὴν θεῖαν ιδιότητα τοῦ θεανθρώπου; Καὶ ἀφίνει τούτους ἐλευθέρους, μάλιστα ὑπὸ τὴν προστασίαν του, νὰ ἀνοίγουν ἐκπαιδευτήρια πρὸς μόρφωσιν πτωχῶν νέων, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ διδάσκουν νὰ ἀρνοῦνται τὰς τρεῖς ὑποστάσεις τῆς μιᾶς θεότητος, νὰ περιφρονοῦν τὸ σύμβολον τῆς πίστεως καὶ νὰ ἀμφισβητοῦν τὴν θεῖαν ὑπόστασιν τοῦ ἀνάρχου Λόγου τοῦ Θεοῦ; Καὶ δὲν ἀνοίγει ἡ γῆ νὰ μᾶς καταπῆ;

Τὸ δὲ ἔτι ἐκκλησιαστικώτερον εἶναι τὸ περιλαμβανόμενον εἰς τὴν τελευταίαν παράγραφον τοῦ δημοσιευομένου Νόμου, καθ' ἣν πᾶσα ἀναφυομένη διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἰθυόντων (τὰς Μασσωνικὰς Στοὰς) θὰ λύεται διὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ. Τί δὲ σημαίνει ὅτι ἡ τεκτονικὴ ὁρ-

γάνωσις, ὡς δρίζει ἡ παράγραφος αὕτη, ὡς νομικὸν πρόσωπον εἶναι μυστικὴ; Ἐπιτρέπονται παρὰ τοῦ Συντάγματος μυστικαὶ ὁργανώσεις; Μάλιστα μὲ δικαίωμα ἐπιλύσεως τῶν διαφορῶν τῶν ἰθυόντων, ἐν μυστικότητι καὶ ἐκτὸς Νόμου;

Καὶ ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία ἀνέχεται καὶ δὲν διαμαρτύρεται, νὰ προστατεύονται σκανδαλωδῶς καὶ ἐν ἀμαρτίᾳ τοιαῦται αἱρέσεις καὶ μάλιστα νὰ εἶναι ἐλεύθεροὶ οἱ Χριστιανικοὶ Ναοὶ καὶ αἱ Μοναὶ νὰ συνδράμουν δι' εἰσφορῶν τοιαύτας βλασφήμους διδασκαλίας καὶ δόγματα; Διότι, πλὴν τῆς φορικτῆς ταύτης ἀνοχῆς τῆς, παρουσιάζει ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία καὶ ἀσυνέπειαν πρὸς τὰς πράξεις τῆς, ὅταν ἐνῶ διὰ τῆς ἀπὸ 12 Ὀκτωβρίου 1933 ἐπισήμου πράξεώς τῆς κατέληξεν εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀποκηρύξῃ τὴν Μασσωνίαν, χαρακτηρίσασα ταύτην ὡς εἰδωλολατρείαν, ἥδη, διὰ τῆς ἐνόχου ἀνοχῆς τῆς ἀρνεῖται ὑπακοὴν εἰς τὸν Α' Κανόνα τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ τὸν Α' τῆς ΣΤ' διακελεύοντα «ἀναθεμισθῆναι πᾶσαν αἵρεσιν». Αὕτη ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία ἡ θιγομένη δῆθεν, ἐν τῷ γοίτρω τῆς, ἐπειδὴ οἱ ἐν Ἑλλάδι Ὁρθόδοξοι Γνήσιοι Χριστιανοὶ παρέμειναν πιστοὶ ὑπὸ τὰ ἀσάλευτα δόγματα τῆς πατροπαράδοτου πίστεως, τῆς ἐνυπαρχούσης ἐν τῇ μιᾷ ἁγίᾳ Καθολικῇ καὶ Ἀποστολικῇ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ καὶ τὴν ὁποίαν πίστιν παρέδωσαν οἱ ἅγιοι καὶ Θεοφόροι Πατέρες ἡμῶν.

Ἐνῶ θὰ ἔπρεπεν αὕτη νὰ καθορίσῃ τὴν θέσιν τῆς ἐναντι τῶν ἀντιχριστιανῶν Μασσῶνων καὶ νὰ καλέσῃ τοὺς ὑπὸ τῆς Μασσωνίας παραπληηθέντας νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τοὺς πόλπους τῆς Μητρὸς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐ-

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ ΚΑΙ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ

τοῦ ἱερομονάχου καὶ ἰσαποστόλου, αἰ σωζόμε-
ναι πέντε διδασκαί, κηρυχθεῖσαι ὑπὸ τοῦ
ἰδίου κατὰ τὸ 1777 ἔτος.

(Ἐκ τῆς χειρογράφου βιβλιοθήκης ἱερομ. Εὐθυμίου Ἀγιορείτου τοῦ Κρητός).

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 216, τοῦ ιδ' ἔτους).

Ἦνόμασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνδρα Ἀδὰμ, τὴν δὲ γυναῖκα Εὐαν. Ἔκαμε καὶ ἓνα Παράδεισον εἰς τὸ μέρος τῆς Ἀνατολῆς ὄλον χαρὰ καὶ εὐφροσύνη· μήτε πνεῦμα, μήτε δίψα, μήτε ἀρρώστεια, μήτε κανὲν λυπηρὸν. Τοὺς ἐστόλισε μὲ τὰ ἑπτὰ χαρίσματα τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τοὺς ἔβαλε μέσα εἰς τὸν Παράδεισον νὰ χαίρωνται ὡς ἄγγελοι. Λέγει ὁ Θεὸς τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὐας: Ἐγὼ νὰ ὅπου σὰς ἔκαμα ἀνθρώπους λαμπροτέρους ἀπὸ τὸν ἥλιον, σὰς ἔβαλα μέσα εἰς τὸν Παράδεισον νὰ χαίρεσθε ἀπὸ ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ Παραδείσου. Μὰ διὰ νὰ γνωρίζετε πῶς ἔχετε Θεὸν ποιητὴν καὶ πλάστην σας, σὰς δίδω μίαν παραγγελίαν, μόνον ἀπὸ μίαν συκὴν νὰ μὴ

γαλουχήθησαν καὶ ἠνδρώθησαν, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ὄλως ἀνοήτως ἀπεσπίασθησαν, χωρὶς νὰ ἐννοήσωσι τὸ μέγα κακὸν τὸ ὁποῖον ἐπροξένησαν εἰς τὴν ψυχὴν των.

Τοιαύτη πράξις θὰ ἀνεβίβαζε τὴν Διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν συνείδησιν τῶν ἀληθῶν Χριστιανῶν, ὅσον ἀντιθέτως ἐκθέτει ταύτην εἰς τὰ ὄμματα τούτων ὑπερασπίζουσιν καὶ συνηγοροῦσιν εἰς πράξεις αἰρετικῶν καὶ βλασφημῶν, ὁποῖοι εἶναι οἱ Μασσῶνοι, καθὼς οἱ ἴδιοι, ἀλλοίμονον, ὁμολογοῦσιν!

Πρωτιερεὺς Εὐγένιος Τόμπρος

φάγετε σῦκα. Μὰ νὰ ἤξεύρητε καὶ αὐτὸ πῶς ἀνίσως καὶ παραβῆτε τὴν προσταγὴν μου καὶ φάγετε θὰ ἀποθάνετε.

Ἔτσι τοὺς ἄφησεν ὁ Θεὸς μέσα εἰς τὸν Παράδεισον, καὶ ἐχαίροντο ὡς ἄγγελοι, διὰ τοῦτο τοὺς ἐστόλισεν ὁ Πανάγαθος Θεὸς μὲ τὴν ἐντροπήν, καὶ ἡ ἐντροπὴ νὰ τοὺς φυλάγῃ ἀπὸ κάθε ἀμαρτίαν, μὰ περισσότερον τὴν γυναῖκα. Διὰ τοῦτο Χριστιανοὶ μου καὶ θυγατέρες τοῦ Χριστοῦ μου, ὅσον ἠμπορεῖτε νὰ εἰσθε σκεπασμένοι μὲ τὴν ἐντροπήν καὶ νὰ φαίνεσθε ὡσὰν μάλαμα.

Οὕτω πως ἀδελφοί μου, ἐλέπων ὁ μισόκαλος διάβολος τὴν μεγάλην δόξαν ὅπου ἔλαβεν ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐα ἀπὸ τὸν Θεόν, τοὺς ἐφθόνησε καὶ τί κάμνει; Ἦξεύροντας ὡς πνεῦμα πονηρὸν ὅπου εἶναι ὁ διάβολος πῶς εὐκολώτερα ἀπατάται ἢ γυναῖκα ἀπὸ τὸν ἄνδρα, ἐστοχάσθη ὅτι, ἅμα ἀπατήσω τὴν γυναῖκα, ἔπειτα μὲ τὸ μέσον τῆς γυναικὸς εὐκολὰ ἀπατῶ καὶ τὸν ἄνδρα· καὶ ἐμβαίνει εἰς ἓνα ὄφιν καὶ πηγαίνει εἰς τὴν Εὐαν καὶ τῆς λέγει. Τί σὰς εἶπεν ὁ Θεὸς νὰ κάμνετε ἐδῶ εἰς τὸν Παράδεισον; Λέγει τοῦ ἡ Εὐα. Μὰς εἶπεν ὁ Θεὸς νὰ τρώγωμεν ἀπὸ ὅλα τὰ καλὰ τοῦ παραδείσου, μόνον ἀπὸ μίαν συκὴν νὰ μὴ τρώγωμεν σῦκα, διότι ὅποιαν ἡμέραν παραβῶμεν τὴν προσταγὴν τοῦ θὰ ἀποθάνωμεν. Ἀπεκρίθη ὁ διάβολος καὶ τῆς λέγει. Δὲν ἀποθνήσχετε, ἀλλὰ ἀνίσως καὶ φάγητε θὰ γενῆτε ἕμοιοί μὲ τὸν Θεόν καὶ διὰ τοῦτο

σας ἠμπόδισε. Πάρε λοιπὸν φάγε σὺ πρῶτον καὶ παρακίνηει καὶ τὸν ἄνδρα σου νὰ φάγετε, νὰ γενήτε Θεοί. Ἐπῆρην ἡ γυναῖκα καὶ ἔφαγεν, ἐπαρακίνησε τὸν ἄνδρα της καὶ ἔφαγε καὶ ἐκεῖνος. Καὶ καθὼς ἔφαγον καὶ οἱ δύο, παρευθὺς ἐγυμνώθησαν ἀπὸ τὰ ἑπτὰ χαρίσματα τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ ἀπέκτησαν μωρίαν καὶ δειλίαν. Ἐνας ἄνθρωπος ἀδελφοί μου, ὅπου φυλάγει τὰ προστάγματα τοῦ Θεοῦ, γίνεται σοφὸς καὶ δὲν φοβεῖται ὄλον τὸν κόσμον· ἄλλος πάλιν ὅπου δὲν φυλάγει τὰ προστάγματα τοῦ Θεοῦ γίνεται μωρὸς, φοβεῖται καὶ ἀπὸ τὸν ἴσκιον του, ἃς εἶναι καὶ βασιλεὺς νὰ ὀρίζη ὄλον τὸν κόσμον. Νὰ προσέχετε χριστιαναῖς μου γυναῖκες ὅσον εἶναι δυνατὸν νὰ φυλάγετε τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ μὴ κάμνετε τὸ θέλημα τοῦ διαβόλου, καὶ ἂν τύχη καὶ σφάλlete ὡς ἄνθρωποι εἰς τὸ κακόν, νὰ μὴ παρακινήτε καὶ τοὺς ἄνδρας σας καθὼς ἡ Εὐα, ὁμοίως καὶ οἱ ἄνδρες νὰ μὴν ἀκούετε τὰς συμβουλὰς τῶν γυναικῶν καθὼς καὶ ὁ Ἀδάμ.

Θέλων ὁ Θεὸς νὰ τοὺς συγχωρήσῃ καὶ νὰ τοὺς ἀφίσῃ εἰς τὸν Παράδεισον, ἐκαμώθη πῶς δὲν ἤξεύρει· καὶ λέγει ὁ Θεὸς τοῦ Ἀδάμ. Ἀδάμ, ποῦ εἶσαι; πῶς δὲν φαίνεσαι; ἢ ποῦ εἶναι ἡ δόξα ὅπου εἶχες προτιήτερα. ὅπου ἦσο ὡς ἄγγελος καὶ τώρα ἐκατάντησες καὶ ἐγεινες ὡσάν τὸ μωρὸν παιδίον; Ἀπεκρίθη ὁ Ἀδάμ καὶ λέγει. Ἐδῶ εἶμαι Κύριε μὰ ἡκουσα ὅπου ἤρχεσθ καὶ ἐφοβήθην καὶ ἐκρύφτηκα. Λέγει του ὁ Θεός· διατί ἐφοβήθης καὶ ἐκρύβης; μήπως εἶμαι ἐγὼ φόβος; μήπως ἔφαγες ἀπὸ τὰ σῦκα ὅπου σοῦ εἶπα νὰ μὴ φάγῃς; Ἀπεκρίθη ὁ Ἀδάμ ὑπερήφανα· Ναί, Κύριε, ἔφαγον, ἀλλὰ δὲν πταίω ἐγώ· ἡ γυναῖκα ὅπου μοῦ ἔδωσες ἐκείνη με ἐγέλασε καὶ ἔφαγον. Λέγει ὁ Θεὸς τοῦ Ἀδάμ. Ἐγὼ σοῦ τὴν ἔδωσα διὰ σύντροφον καὶ ὄχι νὰ σὲ γελάσῃ. Ἐγὼ σοῦ εἶπα νὰ μὴ φάγῃς

διότι θ' ἀποθάνῃς· ἔπρεπε νὰ φυλάξῃς τὸν ἰδικόν μου λόγον καὶ ὄχι τῆς γυναικός. Μὰ καλὰ ἔφαγες, ἡπατήθης, τί δύσκολον εἶναι νὰ εἴπῃς, ἔσφαλα Θεέ μου, ἡμάρτον ποιητά μου νὰ σὲ συγχωρήσω καὶ νὰ σὲ ἀφίσω πάλιν εἰς τὸν παράδεισον; ἀμὴ ἐσὺ κατηγορῶν τὴν γυναῖκα ἐμένα κατηγορεῖς, διότι ἐγὼ ἔκαμα τὴν γυναῖκα. Ἀκούετε ἀδελφοί μου τί κακὸν πρᾶγμα νὰ κατηγορῶμεν τὸν ἄλλον; Λοιπὸν ἂν θέλωμεν νὰ σωθῶμεν, τοῦ λόγου μας πάντοτε νὰ κατηγορῶμεν καὶ ὄχι νὰ ρίχνωμεν τὰ σφάλματά μας ἐπὶ ἄλλον.

Ἐπειτα λέγει ὁ πανάγαθος Θεὸς εἰς τὴν Εὐα· διατί ἔφαγες ἀπὸ τὰ σῦκα ὅπου σοῦ εἶπα νὰ μὴ φάγῃς; Ἀπεκρίθη καὶ αὐτὴ ὑπερήφανα καὶ λέγει. Ναί, Κύριε, ἔφαγον μὰ δὲν πταίω ἐγώ· ὁ ὄφις με ἐγέλασε. Βλέπων ὁ Θεὸς τὴν ὑπερηφάνειαν αὐτῶν τοὺς ἐδίωξεν ἀπὸ τὸν παράδεισον καὶ κατηράσθη τὸν Ἀδάμ νὰ ἐργάζεται τὴν γῆν καὶ με τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου του νὰ τρώγῃ τὸν ἄρτον του καὶ νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα διὰ τὰ τὸν εὐσπλαχνισθῆ ὁ Θεὸς νὰ τὸν βάλῃ πάλιν εἰς τὸν παράδεισον. Διὰ τοῦτο ἀδελφοί μου νὰ χαίρεσθε ὅσοι θγάνετε τὸ ψωμί σας με τὸν κόπον σας διότι ἐκεῖνο τὸ ψωμί εἶναι εὐλογημένο καὶ ἂν θέλῃς δῶσε ὀλίγον ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ψωμί τοῦ πτωχοῦ· με ἐκεῖνο ἀγοράζεις τὸν παράδεισον. Ὅμοίως πάλιν νὰ κλαίετε καὶ νὰ θρηγῆτε με μαῦρα δάκρυα, ὅσοι ζῆτε με ἀρπαγὰς καὶ ἀδικίας, θέλει σὰς θανατώσει ὁ Θεὸς καὶ σὰς βάλλει εἰς τὴν κόλασιν. Ἐδῶ πῶς πηγαίνετε χριστιανοί μου; ὄλοι με τὸν κόπον σας ζῆτε ἢ με ἀδικίας; ἂν εἰσθε χριστιανοί, με τὸν κόπον σας νὰ ζῆτε, ἐκεῖνο εὐλογεῖ ὁ Θεός, τὸ δὲ ἀδικικὸν τὸ καταράται.

Ἐκατηράσθη καὶ τὴν γυναῖκα νὰ εἶναι ὑποτεταγμένη εἰς τὸν ἄνδρα της καὶ νὰ γεννᾷ τὰ τέκνα της με κόπους καὶ στενα-

γμούς και δάκρυα, να κλαίη ἀπαρηγόρητα διὰ τὴν εὐσπλαγχνισθῆ ὁ Θεὸς τὴν ἐπαναφέρει εἰς τὸν παράδεισον. Καὶ ἐλέπετε φανερὰ ὅταν γενῶσι τὰ ζῶα, δὲν ἔχουν τοὺς πόνους ὅπου ἔχει ἡ γυναῖκα ὅταν γενᾶ· διότι δὲν ἔχουν τὴν κατάραν ὅπου ἔχει ἡ γυνή. Ἐκατηράσθη τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐάν καὶ τοὺς ἐξώρισεν ἀπὸ τὸν παράδεισον καὶ ἐξῆσαν ἑνεακασίους τριάντα χρόνους σὲ μαῦρα καὶ πικρὰ δάκρυα καὶ ἐγέννησαν τέκνα καὶ τὰ τέκνα τοὺς τέκνα καὶ ἐγένισεν ὅλος ὁ κόσμος· καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀπὸ ἕνα πατέρα καὶ ἀπὸ μίαν μητέρα καὶ διὰ τοῦτο εἰμεθα ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀδελφοί, μόνον ἡ πίστις μᾶς χωρίζει.

Ἀκολουθεῖ

ΙΩ. ΣΠΛΑΘΑΡΗ - ΚΛΗΘΗΓΗΤΟΥ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 236 τοῦ ἰδ' ἔτους)

Ἐπενδύσεις τῶν ἁγίων εἰκόνων

Ἐν τοῖς προηγουμένοις ἐγένετο διεξοδικὸς λόγος περὶ τῆς διακοσμήσεως τῶν ἁγίων εἰκόνων, ἐλέχθη δὲ ὅτι αἱ ἐπενδύσεις αὐτῶν ἐκτός τοῦ ὅτι καταδεικνύουν τὴν ἀγάπην τῶν μοναχῶν πρὸς τὰ ἑξαιρετικὰ αὐτὰ σεβάσματα τοῦ ἁγίου Ὄρους, πρὸς τὰ ὁποῖα συγκεντρῶνουν οὕτω ὅλην τὴν φροντίδα καὶ τὴν στοργήν, μετακαλοῦντες ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἄλλοθεν τεχνίτας διακεκοιμένους πρὸς φιλοτέχνησιν καὶ διακόσμησιν αὐτῶν, φανερόνουν ἅμα καὶ τὴν μεγάλην ἐξέλιξιν τῆς τέχνης, ἣτις ἐν ἁγίῳ Ὄρει ἀποτελεῖ εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς διακοσμήσεως σπουδαῖον σταθμὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ χριστιανικοῦ πο-

λιτισμοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ συνεχίζοντες τὴν περιγραφὴν τῶν ἀποκειμένων εἰς τὰς ἱερὰς Μονὰς ἱστορικῶν τούτων κειμηλίων ἀποδίδομεν ἰδιαιτέραν σημασίαν εἰς ἐκεῖνα ἐξ αὐτῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ πολιὰ παράδοσις ἀπονέμει εὐλόγως τιμὴν ἰδιάζουσαν καὶ διὰ τὴν τέχνην των καὶ διὰ τὴν κατὰ τὰς ἱστορικὰς τοῦ ἔθνους μας περιπετεῖας θαυματουργὸν ἐπέμβασιν καὶ ἐπίδρασιν των.

Εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἐσφιγμένου ὁ ἐπισκέπτης δύναται νὰ ἴδῃ ἀποκειμένην ἐντὸς τοῦ ἐρμαρίου τῶν ἁγίων λειψάνων, μικρὰν εἰκόνα παριστώσαν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἐκπονηθεῖσαν ἐκ ψηφίδων κατὰ τὸν 10ον αἰῶνα καὶ φέρουσαν ὀπισθεν δίπτυχον ἀργυρᾶν ἐπίστροφωσιν εἰκονίζουσαν τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους.

Ἐν γένει ἀξιοπαρατήρητον εἶναι, ὡς λέγει ὁ Diehl προκειμένου περὶ τῶν ἐπενδύσεων τῶν ἱερῶν εἰκόνων ὅτι αὐταὶ συνίστανται ἐκ πλασίων, πλακῶν ἐπιστροφῶσεων καὶ φωτοστεφάνων· εἶναι δὲ πεποικιλμένα διὰ διαφορῶν γλυπτῶν διακοσμήσεων, ὧν τὰ θέματα ἰδίᾳ φυτικῆς προελεύσεως τείνουν νὰ διαωνίσουν τὴν χριστιανικὴν παράδοσιν, διότι ἀποτελοῦν συμβολικὰς παραστάσεις αἱ φυτικαὶ διακοσμήσεις τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ἣτις διὰ σπόρων ἐφύτευσε τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν εἰς ὀλόκληρον τὴν Οἰκουμένην, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνέθαλεν ἡ ὀργιαστικὴ βλάστησις, ἣτις καὶ τὴν ἐξωράισε καὶ τὴν ἐξεπολίτισεν. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ τὸ βάθος τῆς πλακῶς τῆς ἐπιστροφῶσεως τῆς ἁγ. εἰκόνος ἀποτελεῖ διακόσμησιν καλλωπιστικὴν, ἥτοι περιπλοκάδας φυτῶν μετ' ἀνθυλλίων, συνδεδεσμένων μετὰ φύλλων ἀκάνθου, ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῶν φυτικῶν αὐτῶν διακοσμήσεων ἔγκαυστα πράσινα, κυανᾶ ἢ μαῦρα ἐπιτη-

δείως παρενριζόμενα αποτελοῦν ἓνα σύνολον ἁρμονικῶς πρὸς τὸ θέμα τῆς εἰκό-
νος συμβιβασόμενα. Εἰς τὸ πλαίσιον τῆς
εἰκόνης μεταξὺ διακοσμήσεων τοῦ αὐτοῦ
εἴδους σκυφοειδῶν ἑξαρμάτων καὶ ἐγκαύ-
στων, πλακίδια ἔκτυπα ἐκ μετάλλου σφυ-
ρηλάτου εἰκονίζουσι Ἀποστόλους ἐν ἐγ-
κολπίοις (en médaillon), προφήτας, ἀγί-
ους, σπανιώτερον δὲ τοὺς δωρητὰς τῆς
εἰκόνης, πάντα ταῦτα ἐπεξεργασμένα
συμφώνως πρὸς τὴν γνησίαν βυζαντινὴν
παράδοσιν, μετὰ μεγαλοπρεπείας καὶ ἰδι-
αζούσης τεχνοτροπίας. Ἐκτὸς τῶν προ-
μνημονευθέντων ἔργων τέχνης ὑπάρχει
βεβαίως καὶ πληθὺς ἄλλων, ἧτις πρὸς τῇ
καλλιτεχνικῇ ἐπεξεργασίᾳ ἐνέχει καὶ με-
γάλην ὡς ἐκ τῶν χρησιμοποιουμένων πο-
λυτίμων μετάλλων ἀξίαν, μὴ συνυπο-
λογιζομένης καὶ τῆς ἱστορικῆς αὐτῶν
σημασίας. Εἰς μίαν ὁμως σύντομον
περιγραφὴν, οἷα ἢ παρούσα δὲν εἶναι δυ-
νατὸν νὰ ἐκτεθοῦν ἐν λεπτομερείᾳ πάν-
τα τὰ κειμήλια, δεδομένου μάλιστα ὅτι
ἡμεῖς οὐδὲν ἄλλο ἀποσκοποῦμεν εἰμὴ νὰ
παρακινήσωμεν καὶ ἄλλους ὁμαίμονας νὰ
προθυμοποιηθοῦν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὰ ἱε-
ρὰ τοῦ ἁγίου Ὁρους καθιδρούματα, ὅχι ἀ-
πλῶς ἐξ ἔρωτος πρὸς τὸν βυζαντινὸν πο-
λιτισμὸν καὶ μεσαιωνικὴν ἡμῶν ἱστορί-
αν, ἀλλ' ἰδίᾳ ἵνα ἀντλήσουν τὴν ὡς ἀπὸ
ἀκένωτου ἀποθήκης πίστιν, ἧτις ἐκδηλοῦ-
ται εἰς τὰ σωζόμενα αὐτόθι αἰώνια μνη-
μεῖα καὶ κειμήλια τῆς πατρίου ἡμῶν εὐ-
σεβείας.

Πολλὰ βεβαίως εἶναι τὰ χρυσοχοικὰ
ἀριστουργήματα, τὰ ὁποῖα παρ' ὅλην τὴν
παρακμὴν τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας
ὡς ἀφορμὴν ἔχοντα τὴν εὐλάβειαν τῶν
ὑψηλῶν αὐτῆς ἐκόσμουσαν τὰς διαφόρους
ἐκκλησίας καὶ δὴ τὰς Μονὰς τοῦ ἁγίου
Ὁρους, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπετέθησαν ὡς εἰς
ἀσφαλῆ κιβωτὸν ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν δωρη-

τῶν. Ἀπαραίτητον δὲ εἶναι ν' ἀναφέρω-
μεν δείγματα τοιαύτης τέχνης, τὸ πλαί-
σιον τῆς Παναγίας τῆς Ὁδηγητρίας ἐν
Βατοπεδίῳ, νεωτέρας ἐποχῆς τοῦ 13ου ἢ
14ου αἰῶνος, τὸ ὁποῖον περιθῆει διὰ
κυματοειδῶν διακοσμήσεων δέκα πρόσ-
τυπα ἀνάγλυφα εἰκονίζοντα χριστιανικὰς
ἐορτὰς· τὸ βάθος δὲ τῆς πλακὸς καὶ οἱ
φωτοστέφανοι ἐξαίρονται διὰ πρασίνου
ἐγκαύστου. Ἐν τῇ αὐτῇ Μονῇ πλαίσια
τοῦ αὐτοῦ εἴδους ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα, εἰς
τὰ ὁποῖα ἀναμιγνύονται μετὰ τῶν δια-
κοσμήσεων ἀπεικονίσεις ἐν προτομῇ ἁγ-
γέλων, ἁγίων Ἀποστόλων, ἐπενδύουσι δὲ
δύο μεγάλας εἰκόνας τῆς Παναγίας καὶ
τῆς ἁγίας Τριάδος (13ου - 14ου αἰῶνος)
καὶ μίαν εἰκόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Μὲ
τὴν αὐτὴν τεχνοτροπίαν εἶναι ἐπεξεργα-
σμένοι αἱ φυσιογνωμίαι τῶν ἁγίων καὶ
αἱ παραστάσεις τῶν ἐορτῶν, αἱ ὁποῖαι
ἐν τῷ αὐτῷ Βατοπεδίῳ ἐξωραΐζουσι τὸ
πλαίσιον τῶν φορητῶν μωσαϊκῶν τῆς ἁ-
γίας Ἄννης (14ου - 15ου αἰῶνος) καὶ τῆς
Σταυρώσεως. Ἐπίσης δὲ αὐτόθι φωτο-
στέφανος εἰκόνης 15ου αἰῶνος δεικνύει
ἐργασίαν διακοσμητικὴν λίαν λεπτεπίλε-
πτον. Τὰ μνημεῖα ταῦτα ἐλάχιστα βέβαια,
ἐκλεγέντα ἐκ τοῦ θησαυροῦ τῶν ἀριστο-
τεχνημάτων τῶν ἀποταμιευμένων εἰς τὸ
ἅγ. Ὅρος ἀρκοῦν νὰ διατρανώσουν τὴν
τεχνικὴν ἐπιδειξιότητα καὶ τὴν εὐφυΐαν,
τὴν ὁποίαν εἶχον οἱ βυζαντινοὶ τεχνῖται
ἐν τῇ διακοσμήσει ἐπὶ μετάλλου. Τὸ ἀ-
ληθές εἶναι ὅτι ἀπὸ τοῦ 13ου αἰῶνος
ἤρχισε πλέον νὰ ἐγκαταλείπεται ἡ ἐπεξερ-
γασία τῶν πολυτίμων μετάλλων καὶ νὰ
ἀντικαθίσταται δι' ἄλλης τεχνικῆς ἐπεξερ-
γασίας εὐθηνότερας, λαμβανομένης ὑπ' ὄ-
ψιν τῆς οικονομικῆς ἐξαθλιώσεως τοῦ κρά-
τους καὶ τῆς ἰδιωτικῆς οικονομίας, ἧτις πλέ-
ον ἤρκειτο εἰς τὰς νωπογραφίας, τὰς εἰ-
κόνας, τὴν ποικιλτικὴν.

Πολύτιμοι φωτοστέφανοι

Ἐγράφομεν ἄνωτέρω ὅτι ἡ διακόσμησις τῶν εἰκόνων ἀπετέλεσεν ἀντικείμενον ἰδιαίτερας μερίμνης καὶ δεξιότητος διὰ τοὺς βυζαντινοὺς τεχνίτας, οἵτινες ἐπὶ τῆς μεταλλίνης ἐπενδύσεως ἀπεμιμοῦντο πιστῶς τὰς ἀνατομικὰς γραμμὰς τοῦ σώματος διὰ τῆς χαρακτηριστικῆς ἢ τῆς σφυρηλάτησεως, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ πλαίσια διὰ τῆς διακοσμήσεως αὐτῶν ἐξῆρνον τὴν παριστανομένην μορφήν τῆς εἰκόνας, τὴν ὁποίαν ἐπέστεφε πάντοτε πεποικιλμένος φωτοστέφανος, ἐν εἴδει δαντέλλας ἢ καὶ ἐξωραϊζόμενος διὰ πολυπλόκων κοσμημάτων καὶ πολυτίμων λίθων. Ἐν Βατοπεδίῳ ἐπὶ παραδείγματι φωτοστέφανος ἐξ ἠλέκτρον (ἀργυροῦ καὶ χρυσοῦ) ἐπιστέφων μορφήν θαυματουργοῦ εἰκόνας καὶ ἀναγόμενος εἰς τὸν 13ον αἰῶνα φέρει ἐπὶ βάθους κυματοειδῶν γραμμῶν συμπλεκόμενων καὶ διασταυρουμένων ἐν εἴδει δαντέλλας, γεωμετρικὰ σχήματα διαγραφόμενα ἀρκετὰ ἀδρῶς ἐν τῷ μέσῳ τῶν περιπλοκάδων τούτων, ἀποτελουσῶν ἓνα σύμπλεγμα δαμασκηνῆς διακοσμήσεως, ἐνῶ τὸ κάτω μέρος τοῦ κύκλου τοῦ στεφάνου τοῦ νεύοντος πρὸς τὴν παριστανομένην μορφήν ἀπολήγει εἰς ὀδοντωτὴν διάταξιν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΜΕΩΝ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ

ΒΙΟΣ

Τί ἐστὶ βίος; Βίος ἐστὶ διηνεκῆς κίνησις, πάλη καὶ ἀγὼν κατὰ τῶν παθῶν καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν· εἶναι παρατεταμένον καὶ δεινὸν μαρτύριον. Ὁ βίος εἶναι φῶς καὶ σκότος, ζωὴ καὶ θάνατος, ζωὴ διὰ τῆς ἀρετῆς, θάνατος διὰ τῆς ἁμαρτίας. Ὁ σκοπὸς τοῦ βίου μας εἶναι νὰ νικήσωμεν ἀγωνιζόμενοι τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὰ πάθη, τοὺς φοβερωτάτους τούτους τοῦ ἀν-

θρώπου ἐχθροῦ. Αὐτὸς ὁ βίος εἶναι ὁ κατ' ἀρετὴν καὶ φύσιν βίος, εἶναι ὁ τερπνὸς καὶ ἀρμόζων βίος τῷ ἀνθρώπῳ, εἶναι θεῖος βίος τῆς τελειώσεως καὶ θεώσεως, ὁ δὲ κακὸς βίος τῶν φαύλων, εἶναι ὁ παρὰ φύσιν βίος, εἶναι βίος κτηνώδης ὑλιστικὸς καὶ θηριώδης. Διὰ νὰ διαπλεύσῃ ὁ Χριστιανὸς τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὁφείλει νὰ ἔχη ὡς διαβατήριον τὴν ὀρθὴν πίστιν καὶ τὰ καλὰ ἔργα, διότι ὁ παρὼν βίος εἶναι τὸ στάδιον τῆς μετανοίας καὶ τῆς προετοιμασίας διὰ τὴν μετὰ θάνατον ζωὴν. Ἐν τῷ παρόντι βίῳ τὰ πάντα εἶναι πρόσκαιρα καὶ φθαρτά, καὶ ὅλα μᾶς ἐδόθησαν πρὸς χρείαν καὶ οὐχὶ πρὸς τέρψιν. Ἐν τῷ βίῳ συνυπάρχει συνυφασμένη, ἢ χαρὰ μετὰ τῆς λύπης, ἢ ὑγεία μετὰ τῆς νόσου, ἢ εὐτυχία μετὰ τῆς δυστυχίας, ἢ νεότης καὶ τὸ γῆρας πάντα ἔρχονται καὶ παρέρχονται, ἐν τέλει ὁ θάνατος κυριεύει, ἀλλ' ἡ ἀρετὴ βασιλεύει. Ὁ βίος τρέχει τάχιστα τοῦ ὕδατος. Εἶσαι ὀδοιπόρος καὶ σύ, Ἀρχὴ τῆς ὀδοιπορίας σου εἶναι ἡ ζωὴ καὶ τὸ τέλος ὁ θάνατος καὶ πρέπει νὰ εὐρίσκεισαι δι' ἀμφοτέρα προητοιμασμένος. Βίος εὐτυχῆς δὲν ὑπάρχει, ὑπάρχον μόνον εὐτυχισμένοι ἡμέραι. «Οὐδεὶς βιοῖ, ὃν ποθεῖ τρόπον». «Οὐ πολυτελής τράπεζα τὸν ἡδὺν γεννᾷ βίον, ἀλλ' ἀρετὴ καὶ νήφων λογισμὸς». Ὁ βίος εἶναι κωμῳδία διὰ τὸν ἔξυπνον, τραγωδία διὰ τὸν εὐαίσθητον καὶ πολύκαμον διὰ τὸν διανοούμενον.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

Οἱ Ἀγιορεῖται ἵνα συμπληρῶνουν πάντοτε τὴν «στήλην τῶν ἐπικαίρων» μὲ διάφορα μικροζητήματα, ἅτινα πίπτουν εἰς τὴν ἀντίληψίν των.

Ἡ Διεύθυνσις

ΤΑ ΔΥΟ ΑΡΝΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΛΛΗΓΟΡΙΚΟΝ

(ἀποστ. Ἀρχιμ. Γαβριὴλ Σταματελάτος)

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 228 τοῦ ἰδ' ἔτους)

Ἡ Ἀπειρία εὐκόλως ἐπίστευσεν εἰς ἐκεῖνα τὰ πρόβατα· ὅθεν ὡς προδιατεθειμένη εἰς τοῦτο, μίαν δυστυχῆ δι' αὐτὴν πρωτῶν, καταπεισθεῖσα εἰς τοὺς λόγους των, ἐπήδησε τὸ ρυάκιον, τὸ ὅποιον περιεκύκλωνε τὴν μάνδραν, πρὶν ἐξυπνήσῃ τὴν Εἰρήνην ἀπὸ τὸν ἀθῶον ὕπνον της.

Οἱ νέοι σύντροφοι τὴν ἐδέχθησαν μετὰ χαρᾶς, καὶ ὑπεσχέθησαν νὰ τὴν ὀδηγῶσιν εἰς ἡδονικὰς βοσκάς, αἱ ὁποῖαι ἐμελλον νὰ ἴναι τροφή της ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ εἰς στρώματα ἀπὸ λουλούδια, ὅπου θὰ ἐκοιμάτο γλυκὰ ὅλην τὴν νύκτα.

Ἐδιδάξετο ἡ Ἀπειρία νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ. Εἶχε δὲ περάσει πλέον τὸ μεσημέριον, καὶ ἔλαμπεν ὁ ἥλιος μὲ πολλὴν καύσιν ἐπάνω εἰς τὰ βουνά, ὅποτε μόλις ἐφθασεν εἰς μίαν ἀπὸ ἐκείνας τὰς βοσκάς, αἴτινες ἀπὸ μακρὰν ἐφαίνοντο τόσοσιν ὠραῖαι. Καὶ τότε, ἐπειδὴ ἦτο ἀτονισμένη ἡ Ἀπειρία ἀπὸ τὴν ζέστην καὶ ἀπὸ τὴν πείναν ὡς καὶ ἀπὸ τοὺς κόπους της ἀναβάσεως, ἤλπιζε μεγάλην εὐχαρίστησιν ἀπὸ τὴν βοσκὴν τοῦ ἐξαιρετοῦ χόρτου.

«Τώρα, τῆ λέγει ἕν ἀπὸ τὰ αἰγίδια, εὐφραίνου· τώρα ἐκπλήρωσον πᾶσαν ἐπιθυμίαν σου με αὐτὴν τὴν νόστιμον τροφήν, καὶ πίνε ἀπὸ τὸ νερόν, τὸ ὅποιον ῥέει εἰς τοὺς πόδας σου.»

Ἦρχισεν ἡ Ἀπειρία διαστικὰ νὰ τρώγῃ ἐλπίζουσα νὰ εὕρῃ τι νόστιμον· ἀλλὰ πόσον ἦτο ἠπατημένη! Ἡ γεῦσις τοῦ χόρτου ἦτο πικρὰ εἰς τὸ στόμα της· ὅσον καὶ ἂν ἔτρωγε δὲν ἠδύνατο νὰ καταπαύσῃ τὴν πείναν της· διότι ἡ γῆ ἐκείνων τῶν ὄρεων,

ἀκαρπος οὔσα δὲν κατέσταινε θρεπτικὰ τὰ προϊόντα. Προσέτρεχεν ἔπειτα εἰς τὸ ρεῦμα, τοῦ ὁποῦ ἡ καθαρότης ἐφαίνετο τῷ ὄντι ἐλκυστικὴ· ἀλλ' ἐκεῖ, ἂν καὶ ἔπινεν ἀρκετὰ, δὲν ἔπαυεν ὁμῶς ἡ δίψα της, ἀλλὰ μᾶλλον ἠῤῥάνετο. Καὶ ὅσον περισσότερον ἔπινε τόσοσιν περισσότερον ἐδίψα. Μετ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται ζέστην εἰς ὅλας τὰς φλέδας της· διότι πλησίον εἰς τὴν πηγὴν ἐκείνου τοῦ ρεύματος ἐβλάστανον πολλὰ χόρτα βλαπτικὰ, τῶν ὁποίων τὰ φαρμακερὰ φύλλα, πίπτοντα εἰς τὸ νερόν, ἔδιδον εἰς αὐτὸ τὴν ποιότητα τοῦ νὰ προξενῇ δίψαν καὶ ζέστην εἰς ὅσους τὸ ἔπινον. Τόσον μεγάλη ἦτο ἡ ἐπιρροή του εἰς τὴν Ἀπειρίαν, ὥστε τῆς ἤλθε τοιαύτη ἀνησυχία, ὁποῖαν δὲν εἶχεν αἰσθανθῆ ποτὲ πρότερον· καὶ παρεκάλεσε τὰ πρόβατα καὶ τὰ αἰγίδια νὰ τῆ δεῖξωσι τίποτε νέον.

«Ἀκολούθησέ με, λέγει ἕν ἀπὸ τὰ αἰγίδια καὶ θέλω σὲ φέρει εἰς ἐκεῖνο τὸ δάσος, τὸ ὅποιον βλέπεις εἰς τὸν ἄλλον λόφον, ἡμπορεῖς καὶ ἀπὸ ἐδῶ νὰ διακρίνης τὰ ὠραῖα πουλιά, τὰ ὁποῖα κελαδοῦν ἀνὰ μέσον τῶν δένδρων».

Ἡ Ἀπειρία ἐχύταξεν ἐπάνω, ἀλλὰ τώρα ἐνόησεν ὅτι πλέον δὲν βλέπει καθαρὰ καθὼς πρότερον· διότι ὁ ἀήρ τῶν βουνῶν τούτων ἦτο πολλὰ διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν ἀέρα, τὸν ὅποιον αὐτὴ ἀνέπνεεν εἰς τὴν εὐτυχῆ κοιλάδα. Τόσον βαρὺς ἦτο, ὥστε τῆς ἀφῆρεσε τὴν ζωνρότητα καὶ τὴν ἐλαφρότητα τῆς καρδίας, τὴν ὁποῖαν ἠσθάνετο ἐκεῖ. Τόσον πυκνὸς καὶ ὀμιχλώδης ἦτο, ὥστε ἡ Ἀπειρία δὲν ἔβλεπε τὰ πράγματα εὐκρινῶς καὶ ἀληθῶς. Ἐν τοσοῦτῳ αὐτὴ ἠκολούθησε τὸ αἰγίδιον, ἕως ὅτου ἤλθον εἰς τὸ δάσος, ὅπου ἐκελαδοῦσαν τὰ πουλιά, τὰ ὁποῖα εἶχε θαυμάσει τόσοσιν.

«Βραδυάζει, τὴν λέγει τὸ αἰγίδιον, διότι ὁ ἥλιος ἔδυσσε· θέλω σὲ φέρει τώρα εἰς

ἐν στρώμα ἀπὸ λουλούδια διὰ νὰ πλαγιάσῃς καὶ νὰ ἀναπαυθῆς· διότι πρέπει νὰ ἦσαι ἀρκετὰ κοπιασμένη, ἀφοῦ τόσον περιπάτησες σήμερον, καὶ ἐδῶ θέλουν σὲ ἀποκοιμίσει τὰ πουλιὰ μὲ τὰ νόστιμά τῶν κελαδημάτα. Αὐριον ἐπιστρέφω, καὶ σὲ ὀδηγῶ εἰς νέας ἡδονάς.

Ἡ Ἀπειρία εὐχαρίστησε τὸν νέον τῆς φίλον διὰ τὴν καλωσύνην του καὶ πλαγιάσασα εἰς στρώμα ἀπὸ ποικιλόχροα λουλούδια, εἶπεν εἰς ἑαυτήν· «Ἦώρα θέλω εἶσθαι εὐτυχής». Ἰκανὴν ὦραν, μὲ πολλὴν εὐ-

χαρίστησιν, ὠσφραίνεται τὰ λουλούδια, ἠκροάζετο τὰ κελαδημάτα τῶν πουλιῶν, καὶ ἐθαύμαζε τὰ πτερά, μὲ τὰ ὁποῖα ἦσαν στολισμένα. Μετ' ὀλίγον ὅμως παρετήρησεν, ὅτι τὰ πουλιὰ ἐκεῖνα ποτὲ δὲν ἤλλαζον τοὺς ἡχους των, οὔτινες κατήντησαν νὰ φαίνωνται τραχεῖς καὶ δυσάρεστοι, καὶ τέλος πάντων τῇ ἐπροξένησαν θάρος καὶ ἀηδῖαν· καὶ ὁπότε ἦνοιγον τὰ πτερά νὰ πετάξουν, διεκρίνοντο ὅτι αὐτὰ ἦσαν ξένα—τὸ φυσικόν των χρῶμα ἦτο μελαγχροινόν.

(Ἀκολουθεῖ)

† ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΟΡΥΤΣΗΣ ΕΥΛΟΓΙΟΥ (ΚΟΥΡΙΛΛΑ) ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ

Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ ΠΩΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΕΙ ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΑΥΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 228 τοῦ ἰδ'. ἔτους.)

Ὅντως ἡ κατάστασις αὕτη εἶναι ἡ σπουδαιότερα. Ὁ μοναχὸς ἤδη εὐρίσκειται εἰς καθεστηκυῖαν ἡλικίαν, διήλθε τὰ στάδια τῆς αὐστηρᾶς ὑποταγῆς, ἐγένετο κατὰ πάντα δόκιμὸς τῆς ἀρετῆς ἐργάτης καὶ ἔμπορος τῆς ἀσκητικῆς καὶ πνευματικωτέρας ζωῆς καὶ ἀρχεται νὰ γίνηται ἀνεξάρτητος, ἀποσχοινιζόμενος ὁσημέραι τῆς εἰς τὸν γέροντα αὐτοῦ ὑποταγῆς, διὸ καὶ ἐν τοῖς ἰδιορρυθμοῖς διδῶται αὐτῷ κατ' ἰδίαν κελλίον καὶ ἀρχεται νὰ κανονίζῃ μόνος τὰ τῆς ζωῆς αὐτοῦ καὶ τὸ πρὸς τοὺς πνευματικούς ἀγῶνας μέτρον. Ἐχει ἤδη εὐκαιρίαν πρὸς μείζονας μελέτας καὶ ἐντρυφήν εἰς τὸν π α ρ ἄ δ ε ἰ σ ο ν τ ῶ ν π α τ ἔ ρ ω ν ἐπιτρέπεται πλέον νὰ ἀναγινώσκῃ τοὺς νηπτικούς, οὔτινες εἶναι ἐπικίνδυνοι διὰ τοὺς νεωτέρους. Οὗτοι περιλαμβάνονται σχεδὸν εἰς τὴν λεγομένην Φιλοκαλίαν· περισσότερον βᾶθος ἔχει ὁ ἀδελφὸς Ἰσαὰκ ὁ Σῦρος, καὶ τὸ μέσον κατέ-

χει ὁ Συμεὼν ὁ νέος θεολόγος ἐπικληθεῖς, τὰ ἀσκητικὰ τοῦ μεγ. Βασιλείου ὡς καὶ αἱ μεγάλαι κατηχήσεις τοῦ Θ. Στουδίτου. Καὶ πρὸς ἐγκυκλιωδεστέρας ἤδη μελέτας τρέπεται ὁ ἄρτιος τὸν νοῦν καταστάς πλέον μοναχὸς ἦτοι πρὸς τοὺς μεγάλους τῆς Ἐκκλησίας πατέρας καὶ τὰς τῶν ἁγίων Γραφῶν ἐρμηνείας, πλουτίζων ἐντεῦθεν τὸν νοῦν καὶ ἐμβαθύνων εἰς τὴν τῶν ἀπορρητῶν κατανόησιν. Μεγάλως συνετέλεσαν εἰς τοῦτο ὡς βοηθητικὰ τὰ ἐρμηνευτικὰ ἔργα τοῦ ἀοιδίμου Νικοδήμου τοῦ ἀγιορείτου καὶ διὰ τὴν Π. Διαθήκην ἡ φιλόθεος ἀδολεσχία Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως καὶ ἡ σειρά τῶν πατέρων Νικηφόρου τοῦ Θεοτόκη. Οὕτω διὰ διηνεκοῦς μελέτης καὶ προσευχῆς καταρτίζων τὸν νοῦν ὁ μοναχὸς καθίσταται ἄξιος τῆς ἱεράς αὐτοῦ κλήσεως καλῶς περὶ πάντων τῶν τῆς πίστεως πεπληροφορημένος καὶ «έτοιμος αἰεὶ εἰς ἀπολογίαν παντὶ τῷ αἰτοῦντι ἡμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν πίστεως.» Οἱ πεφωτισμένοι οὗτοι μοναχοί, ἀνευ τῆς ἐν

τοῖς σχολείοις φοιτήσεως εἰμὴ διὰ μόνης τῆς κατ' ἴδιαν μελέτης ἀποβαίνουσιν ἀριστοὶ θεολόγοι καὶ τῆς κατὰ Θεὸν φιλοσοφίας διδάσκαλοι, οὐ μόνον δὲ γράφουσιν ἀπταιστως τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ καὶ γνωρίζουσιν ἀπὸ στήθους καὶ ἀπαγγέλλουσι χωρία καὶ ἐκτεταμένας περικοπὰς τῶν πατέρων, οὕτως ὥστε νὰ ἐκλάβῃ τις αὐτοὺς μείζονας ἢ ἀποφοίτους πανεπιστημίων. Τοιοῦτοι αὐτομαθεῖς θεολόγοι ἀπαντῶνται συνήθως εἰς τὰς ἐρήμους καὶ μεταξὺ τῶν ἀσκητῶν. Δὲν σπανίζουσιν ὅμως καὶ ἐντὸς τῶν Μονῶν καὶ μεταξὺ τῶν κελλιωτῶν.

Δυσκολεύομαι πάτερ νὰ σᾶς παρακολουθήσω καὶ πάντως καὶ ἐὰν ἀληθεύσῃ τὰ λεγόμενά σας, πρόκειται περὶ σπανιζουσῶν ὡς φρονῶ ἐξαιρέσεων. Ἡ ἱστορία βεβαίως ἀναφέρει αὐτομαθεῖς σοφοὺς καὶ μεγάλους καλλιτέχνας, ἀλλ' οὗτοι ἦσαν μεγαλοφυεῖαι ἐὰν ἑτέρα τις δύναμις ἢ τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐπενεργεῖ ἐπὶ τῶν ἀγιορειτῶν, δὲν τὸ καταλαμβάνω. Καὶ εἶναι μὲν δυνατόν καὶ ἄνευ γραμματικῆς καὶ διδασκαλίας νὰ μάθῃ τις γλῶσσαν τινά, ὡς οἱ ἀγοραῖοι τὰς ξένας γλώσσας, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὀρθογραφίαν καὶ σύνταξιν ἴσως ἐπιτυχάνουσι καὶ τούτου οἱ μοναχοὶ διὰ τῆς πολυχρονίου ἐξοικειώσεως ἐν τῇ μελέτῃ τῶν ἐκκλησ. συγγραφέων, ἐκεῖνο ὅμως, ὅπερ παρετήρησα καὶ μοι ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἶναι τοῦτο ὅτι οἱ ἡμέτεροὶ μοναχοὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς Δυτικούς δὲν ἀναγινώσκουσι τὴν ἁγίαν Γραφήν, ἣτις εἶναι ἡ πηγὴ πάσης σοφίας καὶ ἀγιότητος, ἀντλοῦσι δὲ πάντοτε ἀπὸ τῶν ρυακίων ἀφροντες τὴν πηγὴν ἐνθα τὸ διαυγὲς ὕδωρ. Καὶ ἐνῶ ἐκεῖνοι περιπατοῦσιν μετὰ χειρᾶς ἔχοντες τὸ Εὐαγγέλιον, εἰς οὐδενὸς οἰκίαν (μετόχια) μοναχοῦ διέκρινά ποτε ἐπὶ τοῦ γραφείου τὴν Π. Διαθήκην, ἀλλ' οὔτε τὴν Καινὴν, εἰμὴ συναξάρια καὶ ἀ-

μαρτυρῶν σωτηρίαν. Δὲν νομίζετε, ὅτι ἀφήκατε τὴν στερεὰν τροφήν, τὴν πνευματικὴν πανδαισίαν τῶν ἁγίων καὶ προσπαθεῖτε νὰ τρέφησθε ἀπὸ τῶν ψιχίων αὐτῆς;

Χαίρω διότι ἀκούω ἱατρὸν τόσῃ φιλελεύθερον ὁμιλοῦντα περὶ τῆς ἁγίας Γραφῆς, ἣτις δυστυχῶς οὐχὶ μόνον ἀπὸ τῶν μοναχῶν ἀλλ' ἀπὸ πάντων τῶν Ἑλλήνων ἔχει ἐξοστρακισθῆ καὶ ὄντως μόνον οἱ Φράγκοι ἀναγινώσκουσι τὴν ἁγίαν Γραφήν καὶ δὴ οἱ Ἄγγλοι, ὡς βλέπω ἐρχομένους εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος ὡς περιηγητὰς καὶ κρατοῦντας μετὰ τοῦ ὁδοιπορικοῦ ὁδηγοῦ καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Καὶ ὅμως τὸ ἱερώτατον τοῦτο βιβλίον ἔδει νὰ εἶναι τὸ ἀναπόσπαστον παντὸς Ἑλληνοῦ ἐγκόλπιον ἀφοῦ ἠδύοκῃσεν ὁ Κύριος νὰ γραφῆ καὶ εἰς ἑλληνικὴν. Πνευματικὸς τις θεοφώτιστος μοι εἶπεν ὅτι ἡ καλλιτέρα προσευχὴ εἶναι ἡ ἁγία Γραφή καὶ συνιστᾷ εἰς τοὺς μοναχοὺς κατ' ἑκάστην ν' ἀναγινώσκωσιν ἐν κεφάλαιον ἀλλ' ἕκαστος φιλακόλουθος μοναχός, πιστευσόν μοι ὅτι, ἀκούει οὐχὶ ἄπαξ ὀλόκληρον τὴν ἁγίαν Γραφήν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ ἰδοὺ πῶς. Ἐν πρώτοις ἀκούει ὅλας τὰς περικοπὰς τοῦ ἀποστολοευαγγελίου (ὧν τινὰς ἑκατοντάκις σχεδόν), ἔπειτα τὰς τε Πράξεις τῶν ἀποστόλων καὶ ὀλόκληρον τὸ Εὐαγγέλιον κατὰ τὴν Μεγ. Τεσσαρακοστὴν ὅπως καὶ τὸ πλεῖστον τῆς Π. Διαθήκης, αἱ δὲ προφητεῖαι δὲν λείπουσιν ἐπίσης ἐκ τῆς ἐκκλησ. ἀκολουθίας. Τί δὲ νὰ εἶπω διὰ τὸ ψαλτήριον; ἀναγινώσκειται κατ' ἑκάστην ἑβδομάδα ὀλόκληρον (καὶ ἐπὶ πλέον ἐπὶ μέρους ψαλμοὶ τοῦ Μεσονυκτικοῦ, τῶν Ὁρῶν κτ.) καὶ κατὰ τὴν Μεγ. Τεσσαρακοστὴν δις. Διὰ τοῦτο ὑπάρχουσι μοναχοί, οἵτινες γνωρίζουσιν ἐκ στήθους τὸ ψαλτήριον. Περὶ δὲ τοῦ Εὐαγγελίου γνωρίζω νεαρὸν μοναχὸν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Μονῇ ὅστις ἐξεστῆθισεν ὀλόκληρον τὸ κατὰ Ματθαῖον. Ἰδοὺ δὲ πῶς

ΕΚ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Λατινικοῦ διὰ πρώτην φοράν, εἰδικῶς διὰ τὴν «Ἁγιορ. Βιβλιοθήκην» ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἰωάννου Σπαθάρη.

Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 244 τοῦ ἰδ' ἔτους

Κεφάλαιον 9ον

Περὶ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῆς χιλιετοῦς καὶ αἰώνιου βασιλείας

Κατὰ τὸ μεταξὺ διάστημα τῶν χιλίων ἐτῶν, καθ' ὃ ὁ διάβολος εἶναι δεσμευμένος, οἱ ἅγιοι βασιλεύουν μετὰ τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὰ χίλια ταῦτα ἔτη ἄνευ ἀμφιβολίας, ὃ ἐστὶ ἀπὸ τῆς πρώτης μέχρι τῆς δευτέρας παρουσίας Αὐτοῦ. Διότι ἐξαιρουμένης τῆς βασιλείας ἐκείνης περὶ τῆς ὁποίας εἰς τὸ τέλος τῶν καιρῶν θὰ εἶπῃ «Ἐλθετε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν», ἐὰν κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον, κατὰ πολὺ ὅμως ἄνισον (κατώτερον), ἤδη ἀπὸ τοῦ νῦν δὲν ἐβασιλευον μετ' αὐτοῦ οἱ ἅγιοι, εἰς οὓς λέγει «Ἴδου ἐγὼ μετ' ὑμῶν εἰμι ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος, ἡ Ἐκκλησία δὲν θὰ ἐκαλεῖτο ἀληθῶς βασιλεία Αὐτοῦ καὶ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Διότι καθὼς κατὰ τοῦτον τὸν αἰῶνα (δηλ. σήμερον) μαθητεύεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ὁ γραμματεὺς, ὅστις ἐκβάλλει ἐκ τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ κινὰ καὶ παλαιά, περὶ οὗ καὶ ἀνωτέρω εἶπομεν, οὕτω καὶ ἐκ τῆς Ἐκκλησίας

μοὶ διηγήθη τὸ γεγονός αὐτὸς οὗτος φοιτητῆς ἤδη ὑπάρχων τῆς φιλολογίας ἐν τῷ ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ.

(Ἄκολουθεῖ)

θὰ συλλέξουν τὰ ζιζάνια οἱ θερισταί, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ οἰκοδεσπότης ἐπέτρεψε νὰ συναυξάνωνται μετὰ τοῦ σίτου μέχρι τοῦ θερισμοῦ, κατὰ τὴν ἐξῆς ἐρμηνείαν. Ὁ θερισμὸς συντέλεια τοῦ αἰῶνος ἐστὶ, οἱ δὲ θερισταὶ ἄγγελοι εἰσιν· ὡσπερ οὖν συλλέγεται τὰ ζιζάνια καὶ πυρὶ καίεται, οὕτως ἔσται ἐν τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος τούτου· ἀποστελεῖ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ καὶ συλλέξουσιν ἐκ τῆς βασιλείας αὐτοῦ πάντα τὰ σκάνδαλα».

Μήπως ἐκ τῆς βασιλείας ἐκείνης, ὅπου δὲν ὑπάρχουν σκάνδαλα; Οὐχὶ ἀλλ' ἐκ τῆς βασιλείας ταύτης, ὃ ἐστὶ ἢ ἐπὶ γῆς Ἐκκλησία, θὰ συλλεγοῦν. Λέγει δὲ ἐπίσης «ὅς ἐὰν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων καὶ διδάξῃ οὕτω τοὺς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν· ὅς δ' ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. ε' 19). Ἀμφοτέρους λοιπὸν τάσσει εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ τὸν μὴ ποιῶντα ὅσα διδάσκει, τοῦτο δὲ σημαίνει ὅτι παραβαίνει τὴν ἐντολὴν καὶ δὲν τηρεῖ οὔτε ἐκτελεῖ αὐτήν, καὶ ἐκείνον ὅστις ἐκτελεῖ καὶ οὕτω διδάσκει τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ τὸν μὲν καλεῖ ἐλάχιστον τὸν δὲ μέγιστον. Καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐπιλέγει «λέγω γὰρ ὑμῖν ἐὰν μὴ περισσεύσῃ ἡ δικαιοσύνη ὑμῶν πλεῖον τῶν γραμματέων καὶ Φαρισαίων, οὐ μὴ εἰσελθῆτε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν», (Αὐτ. 20) τ. ἔ. πλεον τῆς δι-

καιουσύνης ἐκείνων, οἵτινες παραβαίνουσιν ὅσα διδάσκουσι. Περὶ τῶν γραμματέων δὲ καὶ Φαρισαίων λέγει ἄλλαχού «λέγουσι γὰρ καὶ οὐ ποιοῦσιν»· ἐὰν λοιπὸν δὲν περισσεύσῃ ἡ δικαιοσύνη σας, πλεῖον, ὥστε τ. ἔ. νὰ μὴ παραβαίνητε ἀλλὰ νὰ ποιῆτε μᾶλλον ὅ, τι διδάσκετε, δὲν θὰ εἰσέλθητε, λέγει, εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ἄλλως λοιπὸν πρέπει νὰ νοηθῇ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ὅπου ἀμφοτέρω ἐδρίσκονται καὶ ἐκεῖνος δηλονότι ὅστις παραβαίνει ὅ, τι διδάσκει καὶ ἐκεῖνος ὅστις ποιεῖ αὐτό, ἀλλὰ καλεῖται ἐκεῖνος ἐλάχιστος, οὗτος δὲ μέγας· καὶ ἄλλως βασιλεία τῶν οὐρανῶν καλεῖται, ὅπου δὲν εἰσέρχεται εἰμὴ ὁ ποιῶν, ὅ, τι διδάσκει. Διὰ τοῦτου δέ, ὅπου ὑπάρχει ἑκατέρα τῶν ἀνθρωπίνων τούτων τάξεων εἶναι ἡ Ἐκκλησία οἷα νῦν ὑφίσταται. Ἐκεῖ ὅπου ὁμοῦ μόνον ἐκείνη ἡ τάξις θὰ ὑπάρχῃ εἶναι ἡ Ἐκκλησία, οἷα θὰ μορφωθῇ, ὅταν δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλεόν κακός. Ἡ Ἐκκλησία ἄρα καὶ νῦν εἶναι βασιλεία τοῦ Χριστοῦ καὶ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ὁθεν βασιλεύουν μετ' αὐτοῦ οἱ ἅγιοι αὐτοῦ κατὰ διάφορον τρόπον ἐκείνου, καθ' ὃν θὰ βασιλεύσουν τότε· ἀλλὰ δὲν θὰ βασιλεύσουν μετ' αὐτοῦ τὰ ζιζάνια, ἂν καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐξάνονται μετὰ τοῦ σίτου. Διότι βασιλεύουσι μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι πράττουν ὅ, τι λέγει ὁ Ἀπόστολος «Εἰ οὖν συνηγέρθητε τῷ Χριστῷ, τὰ ἄνω ζητεῖτε, οὗ ὁ Χριστός ἐστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ καθήμενος» (Κολ. 2).

Περὶ τῶν τοιούτων ὡσαύτως λέγει, ὅτι ἡ ἀναστροφή αὐτῶν εἶναι ἐν ταῖς οὐρανοῖς. Τέλος θὰ βασιλεύσουν μετ' αὐτοῦ, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι τοιαύτην θέσιν ἔχουν ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ, ὥστε

ν' ἀποτελοῦν αὐτοὶ οὗτοι τὴν βασιλείαν. Πῶς δὲ ν' ἀποτελέσουν τὴν βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ, ὅσοι, ἵνα τὰ ἄλλα παρασιωπήσω, εἰ καὶ εἶναι ἐκεῖ, μέχρῃς ὅτου συλλεγοῦν ἐκ τῆς βασιλείας αὐτοῦ πάντα τὰ σκάνδαλα, ὁμοῦς ἐκείσε ζητοῦν τὰ ἑαυτῶν καὶ οὐχὶ τὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ; (ἐπιδιώκουσι δηλ. τὰ συμφέροντά τῶν καὶ οὐχὶ τὰ τοῦ Χριστοῦ;).

Περὶ δὲ τῆς στρατευομένης ταύτης βασιλείας, ἐν τῇ ὁποῖα μέχρι τοῦδε συμπλεκόμεθα πρὸς τὸν ἐχθρόν, καὶ ἄλλοτε μὲν ἀποκρούομεν αὐτόν, ἀποκρούοντες τὰς κακίας μας, ἄλλοτε δὲ νικᾷ αὐτὸς ὅταν ὑποχωρῶμεν εἰς αὐτάς, μέχρῃς ὅτου κατανήσωμεν εἰς τὴν εἰρηνικωτάτην ἐκείνην βασιλείαν, ὅπου ἄνευ ἀγῶνος θὰ βασιλεύσωμεν καὶ περὶ τῆς πρώτης Ἀναστάσεως, ἣτις νῦν λαμβάνει χώραν, τὸ προφητικὸν ἐκεῖνο βιβλίον οὕτω πραγματεύεται. Διότι ἀφοῦ ὠμίλησε περὶ τῶν δεσμῶν τοῦ διαβόλου ἐπὶ χίλια ἔτη καὶ τῆς λύσεως αὐτοῦ ἐπὶ μικρὸν χρόνον, μετ' ὀλίγον ἀνακαίφαλαιῶνον τὰ πεπραγμένα ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡ τὰ συμβαίνοντα ἐν αὐτῇ «Καὶ εἶδον, λέγει, θρόνους καὶ ἐκάθησαν ἐπ' αὐτοὺς καὶ κρίμα ἐδόθη αὐτοῖς»· δὲν πρέπει δὲ νὰ ἐκληφθῇ ὅτι λέγεται περὶ τῆς ἐσχάτης κρίσεως, ἀλλ' οἱ θρόνοι τῶν προκαθημένων (κριτῶν) καὶ οἱ προκαθήμενοι οὗτοι πρέπει νὰ νοηθοῦν ὡς οἱ κυβερνῶντες τὴν Ἐκκλησίαν. Οὐδὲν δὲ ἄλλο κρίμα πρέπει νὰ νομισθῇ ὅτι ἐδόθη αὐτοῖς, εἰμὴ τὸ λεγόμενον «Ὅσα ἐὰν δῆσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ὅσα ἐὰν λύσητε ἐπὶ τῆς γῆς ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ» (Ματθ. ιη' 18). Ὁπόθεν ὁ Ἀπόστολος ἐπιφέρει «Τί γάρ μοι καὶ τοὺς ἔξω

κρίνειν; οὐχὶ τοὺς ἔσω ὑμεῖς κρίνετε; τοὺς δὲ ἔξω ὁ Θεὸς κρίνει» (Α' Κορ. ε' 15), ὁ στίχος δὲ «Καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πεπελεκημένων διὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ καὶ διὰ τὴν λόγον τοῦ Θεοῦ» (Ἀποκ. κ' 4), ἐξυπακούει ὅτι ἀκολουθεῖ «Καὶ ἐβασίλευσαν μετὰ Χριστοῦ χίλια ἔτη», αἱ ψυχαὶ τ. ἔ. τῶν μαρτύρων, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἀπεδόθησαν ἀκόμη τὰ σώματα. Οὐδὲ αἱ ψυχαὶ τῶν εὐσεβῶν νεκρῶν ἀποχωρίζονται τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία καὶ τώρα εἶναι βασιλεία τοῦ Χριστοῦ· ἄλλως δὲν θὰ ἐμνημονεύοντο εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν μετάληψιν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ· οὔτε καὶ θὰ μᾶς ὠφέλει νὰ σπεύδωμεν πρὸς τὸ Βάπτισμα ἐν κινδύνοις, ἐκ φόβου μήπως ἀνευ αὐτοῦ τελευτήσωμεν, οὐδὲ πρὸς συμπιλῶσιν, ἐὰν τυχὸν ἔνεκα τῆς μετανοίας ἢ κακῆς συνειδήσεως, ἕκαστος χωρίζεται ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σώματος. Διατί ταῦτα γίνονται ἐὰν μὴ διότι οἱ πιστοὶ καὶ περ θανόντες εἶναι μέλη αὐτοῦ; Ἄν καὶ λοιπὸν οὐχὶ

ἀκόμη μετὰ τῶν σωμάτων των, ὅμως αἱ ψυχαὶ αὐτῶν βασιλεύουν μετ' αὐτοῦ, μέχρις ὅτου διαρρέουσιν τὰ χίλια ἔτη. Εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ διβλίον ἀναγινώσκεται ἀλλαχοῦ «Μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπαρτι. Ναί, λέγει τὸ Πνεῦμα, ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν, τὰ δὲ ἔργα ἀκολουθεῖ μετ' αὐτῶν». Βασιλεύει ἄρα μετὰ τοῦ Χριστοῦ νῦν τὸ πρῶτον ἡ Ἐκκλησία ζώντων καὶ νεκρῶν. «Εἰς τοῦτο γάρ, ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος, Χριστὸς καὶ ἀπέθανε καὶ ἀνέστη καὶ ἀνέζησεν, ἵνα καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων κυριεύσῃ» (Ρωμ. ιδ' 9). Ἄλλὰ, διὰ τοῦτο μόνον ἐμνημόνευσε τὰς τῶν μαρτύρων ψυχὰς ὁ Ἀπόστολος, ὅσοι ἰδίᾳ ἀποθανόντες βασιλεύουν καὶ ὅσοι μέχρι θανάτου ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἠγωνίσθησαν. Ἐκ τοῦ μέρους δὲ τὸ ὅλον λαμβάνοντες καὶ τοὺς λοιποὺς νεκροὺς θεωροῦμεν ὡς ἀνήκοντας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὃ ἔστιν ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΙΕΘΝΗ ΜΟΥΣΙΚΑ ΠΕΝΘΗ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΨΑΧΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 256, τοῦ ιδ' ἔτους)

Ὁ μεταστάς διωρίσθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, ὄντος ὑπουργοῦ τῆς παιδείας τοῦ κ. Παπανδρέου, γενικὸς ἐπόπτης τῆς Μουσικῆς εἰς τοὺς ναοὺς τῆς Ἑλλάδος. Ἄλλ' ἄφ' ἑνὸς ὅμως, λόγῳ πολλῶν ἐλλείψεων τοῦ θεσμοῦ τούτου, αἵτινες πολυτάκις ὑποδειχθεῖσαι ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου δὲν ἐθεραπεύθησαν, καὶ ἄφ' ἑτέραν ζωηρᾶς ἀντιδράσεως ἐνίῳ μουσικῶν καὶ ἰ-

εροφατικῶν κύκλων, δὲν ἀπέδωσε τὰ ἀνάμενόμενα ἀποτελέσματα πρὸς ἐπιβολὴν ἐν τοῖς ναοῖς τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς.

Ἡ τελευταία ἐπίσημος ἐμφάνισις τοῦ Κωνσταντίνου Ψάχου, ἦτο ἡ κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς 50ετηρίδος του τελεσθείσης τὸ θέρος τοῦ 1946 καὶ καθ' ἣν οἱ ἀγορευσαντες ἔπλεξαν τὸ ἐγκώμιον τοῦ μεταστάτος.

Λόγῳ τῆς ἐνταικῆς καὶ ἀδιακόπου συγγραφικῆς ἐργασίας, εἰς ἣν ἀπὸ ἐτῶν ἠ

Διδάσκαλος υπεβάλλετο ἵνα φέρῃ εἰς πέρας τὸ ἔργον του, ἔπαθεν ἀπὸ τριετίας προοῦσαν τύφλωσιν, ἣτις καὶ ἐπέσπευσεν πιθανῶς τὸν θάνατόν του, ὡς ἐκ τῆς βαθείας ὀδύνης, ἣν προεξένησεν αὐτῷ ἡ τύφλωσις,

Τὰ ἐκδοθέντα ἔργα τοῦ μεγάλου τούτου Διδασκάλου εἶναι τὰ ἑξῆς:

Α'. Εἰς Βυζαντινὴν παρασημαντικὴν

1) Λειτουργικόν. Ἀθήναι 1905.

2) Λειτουργία. (Τόμ. α'.) μετὰ διπλῆς συνηχητικῆς γραμμῆς. Ἀθήναι 1909

3) Τὸ Χριστὸς ἀνέστη καὶ στίχοι τινὲς τοῦ εἰς ἦχον πλάγιον τοῦ Α'. πολυελέου «Δοῦλοι Κύριον» μετὰ διπλῆς συνηχητικῆς γραμμῆς.

4) Τὰ Ἀνοιξαντάρια Θεοδώγου τοῦ Φωκαεῶς μετὰ διπλῆς συνηχητικῆς γραμμῆς.

5) Ἡ εἰς ἦχον Α'. τετράφωνος Δοξολογία Ἰακώβου τοῦ πρωτοψάλτου μετὰ βοηθητικῆς τοῦ ἴσου γραμμῆς, διὰ τὴν τελετὴν τῆς 25ης Μαρτίου. Ἀθήναι 1906.

6) Ἀσιάς Λύρα, συλλογὴ Ἀσιατικῶν ᾄσμάτων, ὑπὸ τοῦ ἰδίου τονισθέντων, μεθ' ἑρμηνείας τῶν μακαρίων (ἦχων) καὶ οὐσουλίων (ῥυθμῶν). Ἀθήναι 1908

7) Δημῶδη ᾄσματα Σκύρου (Δευτέρα συλλογὴ).

8) Λειτουργικοὶ ὕμνοι περιέχοντες συνθέσεις τοῦ ἰδίου. Ἀθήναι 1912

9) Ἡ εἰς ἦχον πλάγιον τοῦ Δ'. ἀργὴ δοξολογία Ἰακώβου τοῦ πρωτοψάλτου μετὰ διπλῆς συνηχητικῆς γραμμῆς διὰ τὴν τελετὴν τῆς 25ης Μαρτίου. Ἀθήναι 1938

Διάφορα ἐκκλησιαστικά μέλη καὶ δημῶδη ᾄσματα εἰς τὰς ἐφημερίδας «Φόρμιγξ» καὶ «Νέα Φόρμιγξ» καὶ τὰ μουσικὰ παραρτήματα τῆς πρώτης.

Ἐπίσης εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Μητροπολίτου Πενταπόλεως Νεκταρίου Κε-

φαλᾶ ἐκδοθὲν ἐν Ἀθήναις τῷ 1905 ἔμμετρον Θεοτοκάριον, ἐτονίσθησαν ὑπὸ τοῦ Κ. Ψάχου εἰς Βυζαντινὴν παρασημαντικὴν καὶ ἀπαγγελίαν τοῦ συγγραφέως ἕξ ᾠδαί, ὡς δὲ καὶ ἀκολουθίαν τοῦ πολιούχου τοῦ Ἁγίου Πέτρου, ἐκδοθεῖσαν ἐν Ἀθήναις τῷ 1908 εὐρίσκονται τετυπωμένα τὰ δοξαστικά καὶ ἀπολυτικά τοῦ ἁγίου τούτου κατ' αἰτήσιν τοῦ ἐκδότου τῆς ἀκολουθίας. Ταῦτα ἐκυκλοφόρησαν καὶ εἰς ἰδιαιτερον φυλλάδιον.

Β'. εἰς Βυζαντινὴν καὶ Εὐρωπαϊκὴν Μουσικὴν

1) Δημῶδη ᾄσματα Σκύρου (Α'. συλλογὴ). Ἀθήναι 1910.

2) Δημῶδη ᾄσματα Γορτυνίας. Ἀθήναι 1923.

3) Δημῶδη ᾄσματα Πελοποννήσου καὶ Κρήτης. Ἀθήναι 1930.

Γ'. εἰς Εὐρωπαϊκὴν Παρασημαντικὴν

1) Ὁ χορὸς τοῦ Ζαλόγγου δι' ᾄσμα καὶ κλειδοκύμβαλον.

Δ'. Διάφορα συγγράμματα καὶ πραγματεῖαι εἰς τεύχη αὐτοτελεῆ.

1) Ἡ Παρασημαντικὴ τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς. Ἀθήναι 1917 (ἔργον μνημειῶδες).

2) Δύναμις καὶ ἐπενέργεια τῆς μουσικῆς. Ἀθήναι 1905. (Μελέτη πρωτότυπος).

3) Περὶ τοῦ ἀρχαίου στενογραφικοῦ μουσικοῦ συστήματος τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς. Ἀθήναι 1906 (περιληπτικὴ μελέτη ἀξιόλογος).

4) Περὶ ὕφους, τὸ ὕφος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τὸ λεγόμενον πατριαρχικὸν ὕφος. Ἀθήναι 1908 (Θαυμασιά μελέτη).

5) Οἱ Φαναριῶται ἡγέμονες τῆς Μολδοβλαχίας προχειριζόμενοι ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Ἀθήναι 1910. (Ἐξοχος ἱστορικὴ μελέτη).

Τὰ δὲ ἀνέκδοτα αὐτοῦ ἔργα τὰ ἐπόμενα.

1) Τὸ ὀκτάηχον σύστημα τῆς Βυζαντι-

νῆς Μουσικῆς καὶ τῆς ἁρμονικῆς συνη-
χῆσεώς της.

2) Θεωρία τῶν ἤχων εἰς τὸ παναρμό-
νιον ὄργανον.

3) Λειτουργία (τόμος Β΄.) μετὰ διπλῆς
συνηχητικῆς γραμμῆς.

4) Ἡ Παρασημαντικὴ τῆς βυζαντινῆς
μουσικῆς ἐπιρρημένη.

5) Θεωρητικὸν τῆς βυζαντινῆς μουσι-
κῆς.

6) Ἱστορία τῆς ἑλληνικῆς μουσικῆς διὰ
τῶν αἰώνων.

7) Συλλογὴ δημοφδῶν ᾠμάτων (ὑπὲρ
τὰ 1200).

8) Λεξικὸν τῶν ὄρων τῆς ἑλληνικῆς μου-
σικῆς.

Αὕτη ἐν πάσῃ δυνατῇ συντομίᾳ ἡ ποι-
κίλη καὶ πολυσχιδῆς ἐργασία τοῦ ἐκλι-
πόντος μεγάλου διδασκάλου, ἥτις δυστυ-
χῶς, ὄχι μόνον παρεγνωρίσθη ὑπὸ τε τῆς
πολιτείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ
ἐν πολλοῖς ἑτορπιλλίζετο κατὰ διαφόρους
ἐποχὰς ὑπὸ διαφόρων ἐπιτηδείων.

Φρονοῦμεν ὅμως ὅτι μετὰ τὸν θάνατόν
του, ἔχουσιν ὑποχρέωσιν διὰ λόγους ἔ-
θνικοὺς ἅμα καὶ θρησκευτικοὺς καὶ ἡ
πολιτεία καὶ ἡ Ἐκκλησία νὰ φέρωσιν εἰς
τὴν δημοσιότητα τὸν ἀνεκτίμητον πνευ-
ματικὸν θησαυρόν, ὃν ἐκληροδότησεν εἰς
τοὺς ἐπιγενομένους ὁ διακεκριμένος δι-
δάσκαλος.

Διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Κωνσταντίνου
Ψάχου, τοῦ δεινοῦ τούτου τῆς βυζαντι-
νῆς καὶ τῆς ἐν γένει ἑλληνικῆς μουσικῆς
ἱεροφάντου, κατέπεσε καὶ τὸ τελευταῖον
ὑψικὸμον δένδρον, ἐφ' οὗ ἐστηρίζετο τό-
σον τὸ ἀρχαῖον καὶ κλασικὸν ὕψος τῆς
Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὅσον
καὶ αἱ γεραραὶ ἐκκλησιαστικαὶ τυπικαὶ
διατάξεις. Ἐκ τῶν ἐπιζώντων μαθητῶν
τοῦ ἐκλιπόντος, πιστοὶ μιμηταὶ τοῦ ὕ-
ψους τοῦ διδασκάλου ἐν τῷ ψάλλειν εἰ-

ναι, ὁ νῦν ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις ἀγιοταφι-
κῷ μετοχίῳ πρωτοψάλτης κ. Θεόδωρος
Χατζηθεοδώρου καὶ ὁ ἐν Ζίγῃ τῆς Ἀ-
νατολικῆς Μακεδονίας διαμένων ἱατρὸς
κ. Χαραλ. Πορλίγκης, καταγόμενος ἐκ
Πορταριάς τοῦ Πηλίου (1).

Οἱ διάφοροι ἱεροψάλλται καὶ μουσι-
κοί, οἱ αὐτοδιαφημιζόμενοι, ὅτι κατέ-
χουσι τὸ λεγόμενον πατριαρχικὸν ὕψος,
ψάλλουσιν ὅλως ἀντιθέτως κακοτέχνως μὲ
ἰδίᾳ ἐμπνεύσεως συνθέσεις, διακωμω-
δοῦντες τὸ ἀπλοῦν καὶ ἀπέριττον ὕψος
τῆς γνησίας βυζαντινῆς μουσικῆς.

Χαράττοντες, βαρυσυαλοῦση τῇ καρδίᾳ,
τὰς πενιχρὰς ταύτας γραμμὰς εἰς μνήμην
τοῦ ἐκλιπόντος μεγάλου διδασκάλου, ἀ-
ποτίοντες δὲ φόρον εὐγνωμοσύνης διὰ
τὴν ἰδιαιτέραν πρὸς ἡμᾶς πρὸ ἐτῶν δι-
δασκαλίαν τῆς πράξεως, θεωρίας καὶ ὀρ-
θογραφίας τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς τῆς
δημῶδους ἑλληνικῆς καὶ τῆς ἀσιατικῆς ὡς
καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τυπικοῦ, πεποί-
θαμεν ὅτι ἡ μνήμη καὶ τὸ ἔργον τοῦ
Κωνσταντίνου Ψάχου θὰ παραμένωσιν
αἰώνια καὶ θὰ καταλάβωσι τὴν ἐμπρέ-
πουσαν θέσιν ἐν τῇ συγχρόνῳ ἱστορίᾳ τῆς
ἑλληνικῆς μουσικῆς.

Ἐγραφον ἐν Ἀθήναις

Νικόλαος Ἀθ. Χρυσοχοΐδης

(1) Καταλέγεται μετὰ τῶν 40 ἀπαγχονι-
σθέντων ὑπὸ τῶν Γερμανῶν ἐν τῷ σιδηρ.
σταθμῷ Ὁρμάν Μαγούλα, Θεσσαλίας.

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ

Ἄγιογραφικῶν οἰκῶν δεχόμεθα μὲ
τὴν τιμὴν τῶν 15.000 ἐν τῷ ἔξωφύλ-
λῳ καὶ 25.000 ἐν τῷ κειμένῳ δι' ἐ-
κάστην φορὰν.

ΜΟΝΑΧΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΑΤΟΥ

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Τὸ Ἅγιον Ὄρος, τὸ ἀκαθαίρετον ὄχυρόν, ἢ ἱερά κιβωτὸς τῆς κατὰ ἀνατολὰς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, δὲν εἶναι εἰς συνήθης τόπος.

Οὔτε ἡ γεωγραφικὴ του θέσις, οὔτε τὸ σχῆμα του εἰσὶ τυχαῖα. Ἀμφότερα ἐμφανίζονται ὡς σύμβολα.

Ἐπάρχουν τμήματα γῆς ἐφ' ὧν ὁ «παντεχνήμων» Λόγος, μετὰ πλουσιωτέρας δαφιλείας ἀντεκατόπτρισε τὰς οὐρανίους καλλονάς, ἵνα «διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ».

Ἐπάρχουν ὄρη, ἅτινα προώρισεν εἰς «ἑαυτοῦ κατοίκησιν» καὶ ἐπευλόγησε πρὸς χρῆσιν τῶν τιμιωτάτων ἀνθρωπίνων σκοπῶν. Τοιοῦτο τὸ Ἅγιον Ὄρος.

Ὁ οὐρανὸς τοῦ ἁγίου Ὄρους, ἔχει τὴν γλαυκότητα τῆς εἰρήνης. Τὸ ἔαρ του, ἀντανακλᾷ τὴν ἐν οὐρανοῖς «πανήγυριν τῶν πρωτοτόκων.» Αἱ χειμέρεια καταιγίδες του ἔχουν συναρπαστικὴν τι μεγαλεῖον ἀγριότητος. Αἱ χιόνες του. . .

Ἱστορικῶς, λαμβάνει τὴν ὑπόστασιν του ὡς πνευματικὸν κέντρον κατὰ τὸν 9ον αἰῶνα. Ἡ παράδοσις καὶ ἀμφίβολα τινὰ τεκμήρια ἀνάγουσι τὴν ὑπαρξίν του ὡς ἱεροκρατικοῦ περιβάλλοντος, κατὰ τὸ 2ον ἥμισυ τοῦ 4ου αἰῶνος.

Ἄλλὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὡς ἔκφρασις ἱστορικῆς ἀνάγκης ἐν τῇ πορείᾳ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ πανανθρωπίνης ἐφέσεως, διαπλάττεται καὶ σχηματίζεται εἰς τὰς κεκαθαρμένας καρδίας τῶν πιστῶν, τῆς ἐν σπαργάνοις πλησιφαοῦς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπι βαθύτερον. Τὸ Ἅγιον Ὄρος, ἐνετυπώθη εἰς τὴν διάνοιαν τοῦ Ἐψίστου ἀχρόνως, ὅτε διεῖδε τὴν θλιθεράν ἐν χρόνῳ πτώσιν Ἀδάμ τοῦ χοῦκου.

Ἐπι καὶ ἔτι. . . Τὸ Ἅγιον Ὄρος εὐρηται ἐν τῷ σχεδίῳ τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ «πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι», ὅτε ἠβουλήθη τὴν ἀναπλήρωσιν, τοῦ ὑπὸ τοῦ ἑωσφόρου παρασυρθέντος εἰς ἀποστασίαν ἀγγελικοῦ Τάγματος. . .

Ὁ «παροξυσμὸς ἀγάπης» τῆς πρωτογένου Ἐκκλησίας, «ἢ κλάσις καὶ μετάληψις τοῦ ἄρτου ἐν ἀφελότητι καὶ ἀγαλλιάσει καρδίας», «ἢ πρᾶσις τῶν ὑπαρχόντων», «ἢ προσκαρτέρησις τῇ προσευχῇ», τὰ γνωρίσματα ταῦτα τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, δὲν ἀποτελοῦν μόνον τὴν ἔκφρασιν τῆς δυναμικότητος τοῦ Ἐθαγγελίου καὶ τὴν φορὰν πρὸς τὴν ἐφεκτὴν τοῖς ἀνθρώποις τελειότητι, ἀλλὰ προδιαγράφουσι τὸν τύπον τοῦ βίου, ὃν ἔμελλον ν' ἀκολουθήσωσιν οἱ πιστοί.

Τὸ ἐγκάρδιον πῦρ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, ὠθεῖ ἀκατανικήτως πρὸς διέξοδον. Ἄλλὰ τὸ πῦρ τοῦτο «οὐκ ἔστι φιλόδουλον.» Μεταβάλλεται εἰς «ὕδωρ ἀλλόμενον» λέγον: «δεῦρο πρὸς τὸν Πατέρα.» Ἐντεῦθεν γεννᾶται ὁ πόθος τῆς «κοινωνίας τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ.»

Εἰς τοὺς διώκτας τῆς καὶ εἰς τὸν Ἅγιον τοῦτον πόθον ἡ Ἐκκλησία μας ὀφείλει τὸ «νέφος» τῶν μαρτύρων τῆς. Παρέρχονται τρεῖς συναπτοὶ αἰῶνες αἱματηρῶν ἀγώνων. Ἡ ἁγία Ἐκκλησία μας ἀναδεικνύεται νικήτρια τῶν «ἀρχῶν καὶ ἐξουσιῶν τοῦ σκότους.» Καὶ περιβάλλεται ὡς βασίλισσα τὰ αἵματα τῶν μαρτύρων τῆς «ὡς πορφύραν καὶ θύσον.»

Χάριτι Θεοῦ, αἱ Ἐκκλησίαι ἀπολαμβάνουν τὴν ἦν ἐδικαιούντο εἰρήνην. Ὁ λόγος τῆς «μέχρις αἵματος ἀντικαταστάσεως» τῶν πιστῶν «πρὸς τὴν ἀμαρτίαν ἀν-

ταγωνιζομένων», ἔπαυσεν ὑφιστάμενος. Οἱ ἀντίπαλοι κατεδλήθησαν. Ἄλλ' ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ φλογίζῃ τὰς καρδίας των. Ἡ δίψα τοῦ μαρτυρίου ζητεῖ ἱκανοποιήσιν. Καὶ ἐμπνέονται ἄλλο εἶδος μαρτυρίου. Τὸ εἰρηναῖον καὶ ἀαιμακτον «μαρτύριον τῆς συνειδήσεως.»

Καὶ αἶρουν ἐντεθεθεν τὸν χρῆστὸν ζυγὸν τοῦ Χριστοῦ. Καὶ μετατοπιζοῦν εἰς τὴν ἀφάνειαν τῆς ἐρήμου τὸν ἀάμαρτυρον Σταυρὸν των.» Καὶ πορεύονται μακράν. Πέραν ἀπὸ τὰς πνοὰς τοῦ κοσμικοῦ λίβα. Καὶ πληροῦν τὰς ἐρήμους τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Παλαιστίνης καὶ τῆς Αἰγύπτου. Θέαμα ἀφθάστου μεγαλείου! . Πατέρες, μητέρες, σύζυγοι, νεάνιδες, τέκνα, «ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος,» ἐγκαταλείπουν τὰ πάντα. Ἐν προσευχαῖς καὶ ὕμνοις πορεύονται, ὡς «διψῶσαι ἔλαφοι ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὕδάτων». Ζητοῦν τὸν νομφίον των Χριστόν, τὸν καθαρὸν, τὸν πρᾶον. . . Ἐγκαθίστανται «ἐν σπηλαίοις καὶ ὄρεσι καὶ ταῖς ὄραις τῆς γῆς.» Μακάριαι ψυχαί! ! Ὑπέροχα πνεύματα! ! Ὅδηγοί μας, Καὶ Πατέρες μας. Καὶ προστάται μας. Ἡμεροὶ καὶ ταπεινοὶ ἀθληταί. Ἀγωνίζεσθε τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης, «θλιβόμενοι, ὑστερούμενοι, κακουχοῦμενοι». Περιέρχεσθε ἀνὰ τὰς ἐρήμους ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγίοις δέρμασι. Φέρετε πάντα μετὰ χαρᾶς. Καὶ τὸν ὄνειδισμὸν τοῦ Χριστοῦ. Καὶ τὴν πικρίαν τῶν δεινῶν πειρασμῶν. . . Ἀδάμαντες τῆς Ἐκκλησίας μας. Πολύφωτοι ἀστέρες τοῦ νοητοῦ στερεώματος. Ὅπλιται παρατάξεως Κυρίου. Μακάριοι, Ἀντώνιοι, Μάρκοι. Ἀρσένιοι, Παχώμιοι. . . Ἄγγελοι, καὶ πλέον τι ἀγγέλων. . . Ζαχαρία, Καρίων, Παλάμων, Θεοδώρα, Σάρα, Μωϋσῆ. . . ἄγιοι ψυχαί. . . Εὐώδεις ζῶσαι θυσίαι εὐάρεστοι τῷ Κυρίῳ. . . Θεοφόροι Πατέρες. . .

Αἱ ἀστραπαὶ τῶν ἀρετῶν των, διέσχισαν

τὰ ἐρέβη τῆς Οἰκουμένης. Καὶ ἐφωτίσθη ὁ κόσμος. Ἐταμον τὴν ὁδὸν τῆς ὑπερτέρας ἐν τῇ γῆ ἀληθείας.

Ἐδωκαν τύπους καὶ κανόνας τοῖς ἐφιεμένοις τῆς ἀγνῆς Μοναχικῆς ζωῆς. Ὁ βίος των προσέλαβε σταθερὸν χαρακτήρα καὶ διεμορφώθη εἰς ἱερὸν πνευματικὸν θεσμὸν. Ἐκατοντάδες Μοναστηρίων ἀνηγέρθησαν, Σκήται ἐκτίσθησαν καὶ Κελλία εἰς ἀπομεμακρυσμένας ἀποστάσεις. Δεκάδες χιλιάδων σταυροφόρων προσήλθον ἐξ ὄλων τῶν σημείων. Καὶ αἱ πρῶνι ἐρημοὶ μετεβλήθησαν εἰς ἱεράς πόλεις.

Ἐκ τοῦ Μοναχικοῦ μελισσῶνος ἀνεδεικνύοντο φωστῆρες τῆς εὐσεβείας, οἵτινες διηγάζον τὸν ἀεῖποτε παραπαίοντα κόσμον. Ἐστήριζον τὴν πολλάκις δοκιμαζομένην Ἐκκλησίαν. Ἐκ τῆς πνευματικῆς ταύτης κυψέλης, ἐξήλθον σμήνη ἀγίων καὶ σοφῶν. Ἡ καρποφορία τῆς ἐρήμου εἰς ἀγιότητα καὶ σοφίαν ὑπῆρξε φαινόμενον, ὅμοιον τοῦ ὁποῖου οὐδέποτε οὐδαμοῦ ἀνεφάνη.

Ὁ 4ος μέχρι τοῦ πρώτου ἡμίσεος τοῦ βου αἰῶνος, ἦτο περίοδος καθ' ἣν ὁ οὐρανὸς ἀνεφγμένος ἐξέχεε ἀφθόνως τὸ ἅγιον Πνεῦμα καὶ τὰ «εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα πνεύματα» κἀτήρχοντο συνεχῶς διὰ νὰ παραλαμβάνουν ἐκ τῆς γῆς τοὺς σαρκοφόρους ἀγγέλους, δι' ὧν, κατὰ τὴν πρώτην βουλὴν τοῦ Κυρίου, θὰ ἀνεπλήρωνον τὰς θέσεις τῶν κακῶς ἀπουσιαζόντων ὁμοουσίῳ ἀδελφῶν των.

Τὰ ἔτη παρήρχοντο. Οἱ αἰῶνες διαδέχονται ἀλλήλους. Ἐμφανίζονται σημεῖα ψυχρότητος. Βεβαίως, ὁ βυζαντινὸς αἰετὸς ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπερίπταται τῶν Μητροπόλεων τῶν ἐθνῶν καὶ νὰ περιέρχεται βασιλικῶς ἀπὸ κωδωνοστασίου εἰς κωδωνοστάσιον. Ἀλλὰ τὰ θυμιάματα τῶν προσευχῶν τῆς ἐρήμου ἀραιοῦνται. Καὶ ἡ λάμψις ἐκέλην, ἥτις ἐπὶ τρεῖς αἰῶνας ἐξεπέμ-

πετο εις τὰ πέρατα τῆς γῆς, αἰσθητῶς ἐμειούτο. Ὁσμὴ θανάτου ἀνεδίδετο ἀπὸ τὴν πρῶην, θείαν ζωὴν ἀποπνέουσαν, πολύκαρπον ἔρημον. Διαιτί; Ἡ ἐξέλιξις τῶν αἰώνων, ἡ ψυγείσα ἀγάπη, οἱ ἄνθρωποι, ὁ Θεός. . .

Καὶ ἤδη παριστάμεθα μάρτυρες τῆς θλιβεραῆς δύσεως τοῦ ἐκτυφλωτικοῦ τούτου ἡλίου, τοῦ πρώτου χριστιανικοῦ Μοναχισμοῦ, ὅστις ἐπέπρωτο νὰ ἀνατείλῃ καὶ πάλιν, ἀπὸ ἄλλον ὅμως ὀρίζοντα, μὲ ὀλιγωτέραν λάμπην, μὲ διαφορετικούς σκοπούς, ἀλλὰ διασώζων τὴν κεντρικὴν ἰδέαν καὶ τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα.

Οὐδέποτε ἐκ τῆς γῆς ἀνεπέμφθη τοιοῦτον «ὠσαννά» πρὸς τὸν Κύριον. Οὐδαμοῦ οὐδέποτε ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ὑπερέβη ἑαυτὴν εἰς πραγμάτων ἀπιθάνων ἰδεωδῶν, ὡς ἐν ταῖς ἐρήμοις τῆς Συρίας, τοῦ Σινᾶ, τῆς Παλαιστίνης. Οἱ ἄνθρωποι οὐδέποτε πλέον θὰ δυνηθῶσι νὰ πλέξωσι τῷ Νικητῇ Θεῷ στέφανον, ὡς ὁ πλακεὶς ἀμαρτύρως ὑπὸ τῶν Μοναχικῶν Ταγμάτων τῆς μακρᾶς ταύτης περιόδου. Διότι ὅλοι γνωρίζομεν, ὅτι καὶ ὁ Θεὸς στεφανοῦται. Κάποτε οἱ ἄνθρωποι τὸν ἔστεψαν μὲ ἀκάνθας.

Ἦτο δίκαιον λοιπὸν νὰ μὴ τὸ λησμονήσωσι. Βεβαίως ὁ ἐξ ἀκανθῶν στέφανος, θὰ παραμένῃ εἰς τὴν ἀχραντον κορυφὴν του, ὄχι διὰ νὰ τιμωρούμεθα ἐκ τῆς θέας του, ἀλλὰ διὰ νὰ μαρτυρεῖται εἰς τὴν αἰωνιότητα, ἡ ἀπειρος πρὸς ἡμᾶς ἀγάπη του.

Ὁ ἱερῶς ὅμως τοιοῦτος πλακεὶς θ' ἀποτελεῖ τὴν βαθυτέραν ἐκδήλωσιν μετανοίας ἐν ὀνόματι τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τὸν αἰώνιον ὕμνον τῆς εὐγενείας καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ ἐν Χριστῷ ἀνθρώπου.

Εὐρισκόμεθα ἤδη εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 9ου αἰῶνος ἐπὶ τῆς ράχως τῆς Χερσονήσου τοῦ Ἄθωτος. Σελαγίσματα παλαιᾶς αἴγλης ἀναφαίνονται φωτίζοντα τὴν κυματοειδῆ ἐπιφάνειάν του. Αὐρα οὐρανία ἀρχίζει νὰ πνέῃ σείουσα τὰ παρθένα δάση του καὶ νὰ εἰσδύῃ εἰς τὰς πεφωτισμένας καρδίας τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν. Ἄλλ' ἡ ἀφετηρία τῆς νέας ταύτης ζωῆς, καὶ ἡ ἐξέλιξις τῆς μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, θὰ ἀποτελέσῃ, ἐὰν ὁ Κύριος ἐπιτρέψῃ, τὸ κυρίως ἀντικείμενον τῆς προχείρου ταύτης ἀνασκοπήσεως ἐν τῷ ἐπομένῳ. (Συνεχίζεται)

ΗΛΙΑ ΜΟΝΑΧΟΥ ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ

Η ΑΝΑΒΙΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΟΥ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΟΣ ΕΝ ΑΘΩ

Εἶναι πασίγνωστον ὅτι ἐκάστη ἐποχὴ ἢ περίοδος τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας παρουσιάζει ὀρισμένας βασικὰς τάσεις καὶ ὀρισμένα σπουδαῖα ἔργα καὶ κατορθώματα, διὰ τῶν ὁποίων διακρίνεται ἄλλων ἐποχῶν μεταγενεστέρων ἢ προγενεστέρων. Τὸ ἱστορικὸν τοῦτο φαινόμενον εἶναι τὸσον ἐκδηλον καὶ σὺνήθες ὥστε θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι ἐκάστη ἐποχὴ ἔχει τὸν σκοπὸν καὶ

τὴν ἀποστολήν τῆς εἰς τὴν γενικὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἐκάστη, συμφώνως πρὸς τὴν ἰδίαν τῆς βασικὰς τάσεις καὶ ἐπιδιώξεις, προσφέρει κάτι διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ἐξέλιξιν καὶ πρόοδον. Αἱ διακεκριμένα, δηλονότι, ἐποχαὶ τῆς ἀγιορειτικῆς ἱστορίας καὶ τοῦ Μοναχισμοῦ ὑπῆρξαν δημιουργικώτεραι ἄλλων ἐποχῶν καὶ προσέφερον περισσότερα διὰ τὸ κα-

λόν τῆς ἀνθρωπότητος. Πρῶτοι οἱ πρόγονοί μας, οἱ πρόδρομοι καὶ σκαπανεῖς τῆς θρησκείας καὶ τοῦ Μοναχικοῦ ιδεώδους ἠρεύνησαν τὴν ἀλήθειαν χάριν ταύτης τῆς ἀληθείας «φιλοσοφούντες θεωρήσας ἔνεκεν» καὶ διηρωτήθησαν «τὶ τὸ ὄν» ἔξ οὗ ἐγεννήθη ἡ ἐπιστήμη αὕτη τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἡ κατὰ Θεὸν φιλοσοφία, γενόμενοι οὕτω συντελεσταὶ τοῦ ὑψηλοῦ τούτου καὶ θεαρέστου Πολιτεύματος. Πρῶτοι οὗτοι ὑψώθησαν ἀπὸ τῶν ἐνθένδε εἰς τὰς ἐννοίας καὶ τὰς ιδέας, ἀπὸ τὴν ὑλικὴν εἰς τὴν ἰδεατὴν πραγματικότητα καὶ ὤθησαν καὶ ἡμᾶς πρὸς τὸν ἰδεαλισμόν, πρὸς τὴν λατρείαν τῶν τριῶν ὑψίστων ἀξιῶν, τοῦ ἁ λ η θ ο ὕς ὡς αἰτήματος τῆς κατὰ Θεὸν ἐπιστήμης καὶ φιλοσοφίας, τοῦ κ α λ ο ὕ ὡς ἐμφύτου αἰσθητικῆς ἀνάγκης τῆς μοναδικῆς ὠραιοπαθείας κάθε εὐγενοῦς ψυχῆς καὶ τοῦ ἁ γ α θ ο ὕ ὡς κορωνίδος τῆς τελειότερας χριστιανικῆς ἰδεολογίας, χάριν τῶν ὁποίων ἀπρηνήθημεν ἑαυτοὺς καὶ δι' ὧν μορφοῦται ἡ εὐαγγελικὴ χριστιανικὴ τελειότης, ὁ ιδεώδης μοναχός.

Αἱ βασικαὶ αὐταὶ τάσεις καὶ τὰ βασικὰ ταῦτα γνωρίσματα τῆς ἰσαγγέλου ἐκείνης πολιτείας παρετηροῦντο ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς συστάσεως τοῦ μοναχισμοῦ, ὅστις ἦτο ἐφηρμοσμένος ἐπὶ ὠρισμένου ὀργανωμένου προγράμματος ὡς πρὸ τὸ ζῆν κοινοβιακοῦ μέχρι τοῦ 15ου περίπου αἰῶνος ὁπότε ἐπῆλθεν ἡ ἐκτροπὴ τοῦ συστήματος ταύτου εἰς ἰδιορρυθμικόν. Τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν οἰκτρὰ καὶ πανάθλια ἀνάλογα τῶν αἰτίων ἔξ ὧν προέκυψαν ταῦτα.

Ὁ ἀντικειμενικὸς ὄθεν σκοπὸς καὶ βασικὴ προϋπόθεσις τῆς παρουσίας διατριβῆς εἶναι νὰ ἐγκύψωμεν, ὅπως εὐρωμεν «ἐν βυθῷ τὴν ἀλήθειαν» (Δημόκ. ἀπόσπ. 117), ὅτι ἡ δημιουργηθεῖσα κατάσταση ἡ ἀνατρέψασα ἐκ βάθρων τὴν

ὁμαλότητα καὶ ἀπειλοῦσα καὶ αὐτὴν τὴν ὑπόστασιν τῶν Ἱ. Μονῶν ἡμῶν, ἐξεταζομένη σήμερον ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς ἀληθείας, χωρὶς περιστροφάς, συγκαλύψεις, προκαταλήψεις καὶ «σκοπιμότητας» καὶ ὑπὸ τὴν σημερινὴν πραγματικότητα ὡς εἶναι καὶ οὐχὶ ὡς φαίνονται, ἐξάγεται προφανῶς, ὅτι δὲν ἦτο προῖον στιγμιαίων συγκρούσεων καὶ παραφορῶν, οὔτε προσωπικῶν παθῶν καὶ ἀνεγκλήσεων, ἀλλ' εἶχε καὶ ἔχει τὰς αἰτίαις· σὺν ταῖς ἄλλαις· ἐν τῇ ἀπὸ πολλοῦ ἐπικρατησάσῃ διοικητικῇ ἀρρυθμίᾳ, ἢ μᾶλλον τᾷ ἀληθῆς εἰπεῖν, ἐν τῷ, μετὰ τὴν πτώσιν τῆς βυζαντινῆς αυτοκρατορίας, καθιερωθέντι, ὡς μὴ ὤφειλεν, ἐν τῷ Ἱερῷ ἡμῶν τόπῳ γαγγραινῶδη ἰδιορρυθμῷ πολιτεύματι, ὅπερ οὐ μόνον οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ ἐν τοῖς ἱεραῖοις μοναχικοῖς συστήμασιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν καθολικισμόν ἄγνωστον καὶ πάντῃ ἀναρμοστον ὅπου δῆποτε καὶ ἂν εὐρίσκεται οὗτος ἀνὰ τὴν ὑδρόγειον ὡς καὶ εἰς τὸς σλαβικὰς Ἐκκλησίας. Ὡς ὄργανισμὸς χριστιανικὸς καὶ κοινωνικὸς - ἡ ἰδιορρυθμία - εἶναι φρικτὴ ἀντινομία καὶ ἀλλοπρόσαλλος κατάστασις μετὰ τελείως ἀντευαγγελικὴν μορφήν, εἰς τὸν ὅποιον «ὅς μὲν πεινᾷ ὅς δὲ μεθύει», ἐπικρατήσας ἐνταῦθα ἀπὸ «ρωμαῖκο τσαπατσουλισμό» καὶ κυρίως ἐλλείψει οἰουδήτινος ἐλέγχου καὶ ἐποπτείας ἐκκλησιαστικῆς ἢ πολιτειακῆς μετὰ τὴν πτώσιν τῆς αυτοκρατορίας ἀνατρέπων προθέλυμον τὸν σκοπὸν, ὅστις καταστοχάζεται τὴν χριστιανικὴν τελειότητα.

Φρικτὰ ἀραὶ καὶ ἀναθεματισμοὶ ἐν ταῖς διαθήκαις τῶν πατέρων καὶ τοῖς Πατριαρχικοῖς σιγίλλοις ἐκτοξεύονται κατὰ τῶν ἀποτολμούντων νὰ μεταβάλλωσι τὸν τοῦ κοινοβίου κανόνα, δι' οὗ συνεστήθησαν πᾶσαι αἱ Μοναὶ τῆς Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως καὶ ἠκμασαν αἱ μεγάλαι ἐκεῖναι

Λαῦραι, αἵτινες ἀνέδειξαν τοὺς τηλαυγεῖς τῆς Ἐκκλησίας φωστῆρας καὶ αὐτὸς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἐπὶ τῆς γῆς διατρέβων τοιαύτην πολιτείαν μετὰ τῶν μακαριωτάτων Ἀποστόλων εἶχε.

Δὲν ἀγνοοῦμεν ὅτι καὶ πλεῖσθ' ὅσα αἷτια εἰσέτι συνέτειναν εἰς τὴν ἔκτροπὴν αὐτῆν, σπουδαῖαι δηλονότι καιρικαὶ περιστάσεις καὶ καταστροφαὶ ὡς καὶ ἡ φιλοκτησία τῶν κοινοβίων μεταδοθεῖσα καὶ εἰς τοὺς κοινοβιώτας, ἡ χαώδης καὶ ἔμφοβος πολιτικὴ τότε κατάστασις, καὶ τὸ σοβαρώτερον, ὡς προέφημεν, ἡ ἔλλειψις ὑψηλῆς τινος αὐτοκρατορικῆς τοῦ βυζαντίου ἐπιβλέψεως, αἵτινα καὶ ἐπέφερον τῶν ἡθῶν τὴν χαλάρωσιν καὶ τῆς μοναστικῆς τάξεως διασάλευσιν, «ἡμελήθη γὰρ τὰ πλείω τῆς μοναχικῆς πολιτείας τῇ καιρῶν καὶ τῶν πραγμάτων ἀνωμαλίᾳ» (Χρυσόβ. Μανουὴλ Β' Παλαιολ.).

Ἐπεβλήθη ὅθεν ἐκ τῶν συνθηκῶν ἐκείνων τὸ ὀλέθριον τοῦτο τῆς ιδιορρυθμίας ἀσυστηματοποιήτον σύστημα ὡς μέσον χρήσεως ἐλευθερίας ἔνθα αἱ μοναχικαὶ διατάξεις ὑπέστησαν καιρῖον πλήγμα, ἡ διὰ τὰς τότε ἐπιδρομὰς ἠρημώθησαν αἱ Μοναί, ἀλλὰ τὸ κατ' οἰκονομίαν πρόσκαιρον ἐκεῖνο μέτρον δεινῇ τῶν Κανόνων διαστροφῇ καὶ παραχαράξει καθιερώθη εἰς σύστημα εἰσχωρῆσαν καὶ ἐν τοῖς Κανονισμοῖς τῆς Ἱερᾶς μου Μετανοίας, παρὰ τὰς ρητὰς τῶν Πατριαρχικῶν σιγιλλίων ἀπαγορεύσεις: Ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ἀποφαινόμενοι βεβαιοῦμεν καὶ ἐπασφαλίζομεν Κοινοβιον μένειν καὶ ἔσαι ἔσεσθαι (τὴν Λαύραν), ἕως οὗ ὁ ἥλιος ἐφορᾷ: (Σιγίλ. Ἱερεμίου 1574) καὶ τῆς Διαθήκης τοῦ ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου: Οὐ διαλλάξεις ὃν παρέλαβες τύπον καὶ κανόνα παρὰ τῆς ταπεινώσεώς μου ἐν ἅπασιν, ἄνευ κατεπειγούσης ἀνάγκης... ἄριστον μᾶλλον εἶναι κεκρίκαμεν

καὶ ἀκινδυνότερον, φημί δὴ, κοινῶς τοὺς ἅπαντας βιοῦν ἀδελφούς, κοινῇ βλέπειν πρὸς τὸν αὐτὸν τῆς σωτηρίας σκοπόν, μίαν τε καρδίαν εἶναι ἐν τῷ Κοινοβίῳ καὶ θέλημα ἐν καὶ μίαν ἐπιθυμίαν καὶ ἓν σῶμα ἐκ διαφόρων μελῶν συνηρμοσμένον, πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς ἀδελφότητος.

Ἡ Ἱερά μου Μετανοία δευτέραν ταύτην περίοδον τοῦ ιδιορρυθμοῦ αὐτῆς βίου ἐν τῷ χιλιετῆ βίῳ ἀριθμεῖ καὶ τὸ πρῶτον μὲν περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος «οὐ καλῶς τοῦτο διαρκέσαν ἐπὶ χρόνοις οὐκ ὀλίγοις θεοσημείοις ἐγνώσθη πῶς τὸ τοιοῦτον θεῖον οὐκ ἦν, οὐδὲ κατ' ἐντολὴν τοῦ ἀρχῆθεν, ὡς εἶπομεν, θείου κτίτορος, ὅθεν καὶ οὐδὲν συμφέρον ἐδόκει». (Σιγίλ. Ἱερεμίου Α'). Διὸ ἀξιοζήλω καὶ σεπτῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Σιλβέστρου καὶ εὐλογία τοῦ τότε περιοδεύοντος πρὸς διευθέτησιν τῶν κακῶς ἐχόντων ἐν Ἀθῶν οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου ἐπανῆλθεν εἰς κοινόβιον ὡς καὶ ἡ ἀδελφὴ Βατοπεδίου, διαρκέσαν μέχρι τῶν προθύρων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ὅτε αὐτὴς ἕνεκα τῶν ἀντιξῶν περιστάσεων καὶ τῆς κοινῆς κακοπραγίας, καθόσον καὶ ἱστορικῶς ἀναφέρεται, ἐξετροχιάσθη εἰς ιδιορρυθμον.

Ἐν δὲ τῷ ἑκατονταετῆ τούτῳ βίῳ περιόπου, ἥδη τὸ δεύτερον ἡλίου φαεινότερον ἀποδείκνυται ὅτι, τὸ τελείως ἀσυμβίβαστον καὶ εἰς τὰς πνευματικὰς καὶ οἰκονομικὰς ἀνάγκας προσαρμοζόμενον σύστημα εἶναι τὸ ιδιορρυθμον. Σχῆμα παντελῶς ὀξύμωρον πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ ἰδεώδη τῆς μοναστικῆς Πολιτείας, συνεπάγει τὴν γενικὴν ἀπαθλίωσιν, βίον ἀνεξέλεγκτον καὶ ἀκανόνιστον, πάραμέλησιν τῆς ἀκολουθίας, διηνεκῆ προσπάθειαν χρηματισμοῦ καὶ πλεονεξίας, δεινὰς ἔριδας, διαμάχας καὶ στάσεις περὶ βιωτικῶν πραγμάτων, τελείαν ἀνισότητά καὶ αὐταρχικὸν

βίον, πλήρη παραγνώρισιν τοῦ προσορισμοῦ, διακοπὴν κάθε παραγωγικοῦ δραματισμοῦ μεθ' ὅλας τὰς φοβερὰς συνεπείας καὶ τὸ χεῖριστον τὴν ἠθικὴν χρεωκοπίαν. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἡ ζωὴ τοῦ κοινοβίου, τοῦ κατ' ἀπόλυτον σημασίαν τῆς λέξεως ἐννοουμένου, ὑπῆρξε πάντοτε καὶ εἶναι ἐν τούτῳ, ὅτι ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐξύψωσιν τοῦ ἰδεώδους, εἰς τὴν καταστολὴν καὶ ἀπολύτρωσιν τῶν παρομαρτουμένων δεινῶν, εἰς τὴν σφυρηλάτησιν τοῦ χαρακτῆρος, εἰς τὴν καταπάτησιν τῆς ὕλης καὶ εἰς τὴν ἐξευγένισιν κάθε θείου σκοποῦ διὰ τῆς, κατὰ Θεόν, ὑποταγῆς ἣτις εἶναι τὸ πρῶτον καθῆκον καὶ βασικὴ προϋπόθεσις πάντων τῶν δικαιωμάτων καὶ ἀληθῶν συμφερόντων τοῦ μοναχοῦ. Αἶαν δὲ εὐστόχως καὶ χαρακτηριστικῶς ἀναφέρει ἔγκριτος τῆς Δύσεως σοφὸς εἰς τὰς «ἀπολογητικὰς με-

λέτας περὶ χριστιανισμοῦ» ὅτι, ἡ πρὸς ὑπόταγὴν ἀντιτασσομένη πάντοτε ἐλευθερία δὲν εἶναι εἰμὴ τὸ ὄργανον αὐτῆς καὶ οὐχὶ ὁ ἀνταγωνιστής· δὲν μᾶς ἐδόθη τῷ ὄντι ἵνα πλανώμεθα ἀδέσποτοι ἐν τῇ μηδενώσει ἡμῶν καὶ ἴδωμεν αὐτὴν ταχέως ἀπολυμένην ἐν τῇ ἀναποφεύκτῳ δουλείᾳ τῶν παθῶν, ἀλλ' ὅπως μεταχειρισθῶμεν αὐτὴν πρὸς ἐκλογὴν τῆς ἀρχῆς εἰς ἣν ὀφείλομεν νὰ ὑποταχθῶμεν καὶ οὕτως ἀναδείξωμεν ἐντιμον τὴν ὑποταγὴν, καθὸ ἐκουσίαν. Διὰ τῆς ὀρθῆς ταύτης χρήσεως τῆς ἐλευθερίας δὲν ἀποβάλλομεν αὐτήν, πολλοῦ γε καὶ δεῖ, ἀλλ' ἀπεναντίας τὴν ἐξασκοῦμεν ἐν αὐτῇ τῇ ὑποταγῇ καὶ δι' αὐτῆς ἀποκτῶμεν τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ἰσχὺν νὰ ἐπιτάττωμεν καὶ ἡμεῖς ὅτε καὶ ὅπου δεῖ».

(Ἀκολουθεῖ)

Π Ο Ι Η Μ Α

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

(Ὑπὸ Γεωργίου Ι. Παλμετάκη ἐξ ἁγίων Παρακλιῶν Ἡρακλείου Κρήτης.)

Ἐν ἐκκλησίαις σήμερον τὸν Κύριον ὑμνοῦμεν
Καὶ διδασκάλων ἱερὰν μνήμην ἐπιτελοῦμεν.

Τρεῖς μέγιστοι ἐν τῇ Χριστοῦ τῇ πίστει τῇ ἁγίᾳ
Ἐλάμπρουναν, ἐτίμησαν πᾶσαν ὀρθοδοξίαν.

Βασίλειον, Γρηγόριον, Χρυσόστομον τὸν θεῖον
Οἵτινες ἐκομίσαντο παρὰ Χριστοῦ βραβεῖον.

Ἐκλείσαν, ἐδόξασαν Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν
Καρτερικῶς κηρύξαντες τὴν πίστιν τὴν ἁγίαν.

Ποιμένες καὶ διδάσκαλοι χριστιανῶν φωσιῆρες
Ἐδείχθητε πανένδοξοι τῆς πίστεως λαμπτήρες.

Ἐπέρμαχοι γεγόνατε τῆς πίστεως πατέρες
Πᾶσαν τὴν γῆν φωτίσαντες λαμπρότατοι ἀστέρες.

Θεογνωσίας νάμασι ἀρδεύσατε τὴν Κτίσιν
Τὴν τοῦ Χριστοῦ κηρύξαντες τὴν παναγίαν πίστιν.

Οὐρανοφάντωρ τοῦ Χριστοῦ Βασίλειε Μεγάλε

Τὴν πίστιν κατεκόσμησας νῦν καὶ αἰεὶ καὶ πάλαι.

Ἐκήρυξας θεάνθρωπον ψυχῇ τε καὶ καρδίᾳ
Γενόμενος διδάσκαλος ἀνθρώπων πολιτεία.

ἤτησασο παρὰ Θεοῦ αἰεὶ ὡς πρωτοστάτης
Εὐχαῖς τε καὶ δεήσεσι πτωχοῖς καὶ ἀδυνάτοις.

Ἀντίληψιν βοήθειαν ὑγείαν εὐλογίαν
Δι' ὃ εἰσηλθες ἀριστεὺς εἰς θεῖαν βασιλείαν.

Γρηγόριε φιλόπτωχε κλέος θεολογίας
Ἐπέσμαχε τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως τῆς ἁγίας.

Ἱεραρχῶν ἀγλάισμα ὀρθοδοξίας στῦλε
Ρητόρων τὸ ἀπαύγασμα καὶ τῶν πενήτων φίλε.

Σὺ τὸν Χριστὸν ἐκήρυξας δι' ὃ ἐδικαιώθης
Ἐν οὐρανοῖς παρὰ Θεοῦ στεφάνῳ ἡξιώθης.

Χρυσόστομε πανάριστε παμμάκαρ Ἰωάννη
Σὺ πνεύματι τὸ τοῦ Θεοῦ τὸ Πνεῦμα ἐπεφάνη.

Πατριαρχῶν ἢ καλλονὴ ἀρχιερέων δόξα
Συνέτριψας τῷ Πνεύματι τὰ τῶν ἀπίστων τόξα

Σοὶ ἀριστεὺς ἐν τῇ Χριστοῦ τῇ πίστει ἀνεδείχθης
Δι' ὃ ἐν θρόνῳ τοῦ Θεοῦ στεφάνῳ ἐτιμήθης.

Γλῶττα χρυσῆ διδάσκαλε καὶ πλούτη σῆς σοφίας
Σὺ βασιλεῖς κατήσχυνας προστάτας ἀθείας.

Ποιμένες καὶ διδάσκαλοι ὀρθοδοξίας στῦλοι
Προστάται τῶν χριστιανῶν καὶ τῶν πενήτων φίλοι.

Κυρίῳ μεσιτεύσατε ἀγάπην καὶ εἰρήνην
Δωρήση εἰς τὴν πάσχουσαν χριστιανῶν τὴν ποίμνην.

Σύμπαντι κόσμῳ ὁ Χριστὸς δωρήση τὴν εἰρήνην
Πᾶσα ψυχὴ τὸν Κύριον ἐν ὕμνοις μεγαλύνῃ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 231 τοῦ ἰδ' ἔτους)

Ἀποφθέγματα

— Περὶ μὲν τοῦ κόσμου πολυπραγμονοῦμεν, περὶ δὲ τῆς ἡμῶν ἀκοσμίας οὐ φροντίζομεν.

— Ὁ κόσμος πόρνη ἐστίν, ἥτις τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ ἀλλοῦς αὐτῆς ἔλκει τοὺς ἐρῶντας εἰς τὸν πόθον αὐτῆς, καὶ ὁ κρατηθεὶς τῷ πόθῳ αὐτοῦ καὶ περιπλακεὶς αὐτῷ οὐ δύναται ἐλευθερωθῆναι.

— Ὁ κόσμος σκηνή, ὁ βίος πάροδος,

ἤλθες, εἶδες, ἀπῆλθες.

— Παρὰ ἀνθρώποις τίμιον ὁ πλοῦτος, παρὰ δὲ Θεῷ ψυχὴ τεταπεινωμένη.

— Ἐλεήμων ἀληθὴς ἐστὶν οὐχ ὁ παρέχων ἐκουσίως τὰ περιττά, ἀλλ' ὁ συγχωρῶν καὶ τὰ ἀναγκαῖα τοῖς ἀρπάζουσι.

— Ἐλεήμων ἐστὶν ὁ μὴ κατ' ἀνάγκην ἢ φόβον ἢ ἐλπίδα ἐλεῶν, ἀλλ' ἐκ προαιρέσεως.

— Εἰς τὴν προαίρεσιν ἡμῶν προσέχει ὁ Θεὸς καὶ κατ' αὐτὴν δέχεται τὰ παρ' ἡμῶν γινόμενα.

— Τὸ ἐκ φύσεως ἀγαθὸν ἀδόκιμον, τὸ δὲ ἐκ προαιρέσεως ἐπαινετόν.

—Ὁ θέλων τι πράξει καὶ μὴ δυνάμενος ὡς πεπραχὼς κρίνεται παρὰ τῷ καρδιογνώστῃ Θεῷ. Τοῦτο καὶ ἐπὶ ἀγαθοῖς καὶ ἐπὶ κακοῖς νοητέον.

—Ὁ Θεὸς τὰς πράξεις καὶ τὰς προθέσεις λογιζέται· εὐφὴ γάρ σοι φησὶ Κύριος κατὰ τὴν καρδίαν σου.

—Εἰσὶ τινες οἱ τὸν παρόντα βίον οὐ ζῶσιν, ἀλλὰ παρασκευάζονται πολλῇ σπουδῇ διὰ τὸν μέλλοντα.

—Ἐκάστῳ ἀνθρώπῳ ἔχοντι πολιτείαν μεμολυσμένην, ἢ πρόσκαιρος ζωὴ ποθεινὴ ἔστι.

—Καθάπερ ὁ πυκτεῦον ἐπείγεται τοῦ σταδίου ἐξελεῖν, ἵνα ἀπαλλαγῇ τῶν τραυμάτων, οὕτω καὶ ὁ ἐν σκληρῷ καὶ τραχυτάτῳ βίῳ ζῶν μετὰ ἀρετῆς, ἐπιθυμεῖ τῆς τελευτῆς.

—Ὡσπερ οἱ ἐν ἀρετῇ ζῶντες καὶ θλιβόμενοι διπλοῦν ἔχουσι τὸ κέρδος, οὕτως οἱ ἐν κακίᾳ ζῶντες καὶ τρυφῇ, ἔξουσι τὴν κόλασιν.

—Τιμῆς μέγεθος τοῖς οὐκ ἀξίως τῆς τιμῆς ζῆν προαιρομένοις προσθήκη κολάσεως γίνεται.

—Θηρεύουσιν οἱ κυνηγοὶ τοῖς κυσὶ τοῦς λαγωῦς, τοῦς δὲ ἀνοήτους οἱ πολλοὶ τοῖς ἐπαίνοις.

—Πλουσίου σφαλέντος πολλοὶ ἀντιλήπτορες· ἐλάλησεν ἀπόρρητα καὶ ἐδικαίωσεν αὐτόν.

—Συντυχία ὠφελεῖ μόνῃ ἡ πνευματικῇ, τῶν δὲ λοιπῶν ἀπασῶν προτιμωτέρα ἡ σιωπῇ.

—Λόγος κακός, κακῶν ἔργων ἡγεμών.

—Αἱ τῶν βιωτικῶν ὀμιλῖαι τὸν λογισμὸν ἀπὸ Θεοῦ χωρίζουσι· διόπερ αὐτὰς μὴδὲ σὺ λάλει ἀλλὰ καὶ τοῦς λαλοῦντας ἔκκλινε.

Περὶ ὑγείας

—Υγείαν παρὰ Θεοῦ αἰτοῦνται οἱ ἀνθρώποι, τὴν δὲ ταύτης δύναμιν παρ' αὐ-

τοῖς ἔχοντες οὐκ ἴσασιν· ἀκρασίᾳ γὰρ τὰ ἐναντία πράττοντες, αὐτοὶ προδίδται τῆς ὑγείας γίνονται.

—Ψυχὴν σώματος ἀναγκαιότερον ἰᾶσθαι· τοῦ γὰρ κακῶς ζῆν τὸ τεθνήσκειν κρεῖττον.

—Γίνωσκε ὅτι ὅσον πολλὰ ἀρρωστεῖς τῷ σαρκίῳ καὶ ὅσον θλίβεσαι καὶ παιδεῖαι ὁ Κύριος διαφόρως, τοσοῦτον πρὸς σὲ εἰλικρινῆ φιλίαν δείκνυται.

—Ὅλα τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ τὰ συμβαίνοντα τῇ σαρκί, ἐνώπνια λογιζοῦ.

Περὶ ἔρωτος.

—Ἡ τοῦ ἔραστοῦ ψυχὴ ἐν τῷ σώματι ἔστι τοῦ ἐρωμένου.

—Περὶ ἔραστοῦ ἐσχάτη κακὴ τύχη.

—Ἐὰν κάλλος σώματος ἔλκη τὴν καρδίαν σου, μνήσθητι τῆς δυσωδίας αὐτοῦ ὅταν ἀποθάνῃ καὶ ἀναπαύῃ.

—Ἐρως, μέθη, ζῆλος καὶ δαίμων ἴσῳ οἷς ἂν προσέλθῃ, τὸ φρονεῖν ἀπέκλεισε.

Περὶ μέθης

—Μεθύων κυβερνήτης καὶ πᾶς παντὸς ἀρχων, ἀνατρέπει πάντα· εἴτε ὁ τίποτε εἶη τὸ ὑπ' αὐτοῦ κυβερνώμενον.

—Μέτρον ἄριστον τῆς οἴνου χρήσεως ἡ χρεία τοῦ σώματος.

—Ἄμεινον νήφοντα δοκεῖν μεθύειν, ἢ μεθύοντα δοκεῖν νήφειν.

—Καθάπερ πυρετοῦ παρελθόντος ἢ ἐκ τοῦ πυρετοῦ μένει λύμη, οὕτω καὶ μέθης ἀπελθούσης ἢ τῆς μέθης ζάλη καὶ ἐν τῇ ψυχῇ καὶ ἐν τῷ σώματι στρέφεται.

—Τὰς ἑορτὰς μὴ οἰνοποσίᾳ ἐκτελεῖν ἐννοοῦ, ἀλλ' ἀνακαινίσει νοῦς καὶ ψυχῆς καθαρότητι· γαστριζόμενος δὲ καὶ οἰνοποτῶν, παροργίζεις μᾶλλον τὸν προεξάρχοντα τῆς πανηγύρεως.

Περὶ παιδείας

—Οἱ εὐειδεῖς καὶ ἀπαιδευτοί, ὅμοιοι ἀλαβάστροις ἔχουσιν ὄξος.

—Οἱ μὲν ξένοι ἐν ταῖς ὁδοῖς πλανῶν-

ται, οἱ δὲ ἀπαιδευτοὶ ἐν τοῖς πράγμασι.

— Οὐκ ἔστιν ἀντάλλαγμα πεπαιδευμένης ψυχῆς.

— Οὐδὲν ἐν ζώοις κάλλιστόν ἐστιν ὡς ἄνθρωπος παιδεῖα κεκοσμημένος.

— Οὔτε ἐν ἰχθύσι φωνήν, οὔτε ἐν ἀπαιδεύτοις ἀρετὴν δεῖ ζητεῖν.

— Οἱ ἀπαιδευτοὶ, μόνῃ τῇ μορφῇ τῶν θηρίων διαφέρουσι. (1)

Περὶ ἐντολῆς

— Καλόν ἐστι μετὰ δλίγων συνετῶν, ποιούντων τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖν, καὶ μὴ μετὰ πολλῶν ἀσιέντων καὶ καταφρονούντων τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου.

— Τέλος μὲν ἁμαρτίας θάνατος. Τέλος δὲ ἐντολῆς Θεοῦ ζωὴ ὑπάρχει αἰώνιος.

Περὶ νοῦς

— Νοῦς ἐγκρατοῦς ναὸς ἁγίου Πνεύματος, ὁ δὲ τοῦ γαστριμάργου κατοικητήριον κοράκων.

— Νοῦς πεφωτισμένος λόγους προφέρει σοφοῦς, καὶ ψυχὴ καθαρὰ λογισμοὺς γεωργεῖ θεοῦς.

— Διὰ τοῦ νοῦ τὸν Θεὸν καὶ χωρεῖν καὶ ὄραν δυνάμεθα καὶ τοῖς ἀγγέλοις δι' αὐτοῦ συναπτόμεθα.

(1) Σημ. Τὰ δύο τελευταῖα δὲν ἀληθεύουν. εἶναι πασιγνώστον ὅτι ὑπάρχουν ἀπαιδευτοὶ ἄνθρωποι ἡμερώτεροι πολλῶν πεπαιδευμένων, καὶ ἐξ ἐναντίας ὑπάρχουν πεπαιδευμένοι ἀγριώτεροι καὶ θηριωδέστεροι ἀπαιδευτῶν ἀνθρώπων.

Ἐαύτως καὶ περὶ ἀρετῆς δὲν εἶναι αὕτη κτήμα καὶ προνόμιον τῶν πεπαιδευμένων. Ἐνάρετοι ἄνθρωποι ὑπάρχουν καὶ μετὰ τῶν πάντῃ ἀγραμμάτων. Ἐξ ἐναντίας δὲ ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι μορφωμένοι μὲν, ἔστερημένοι δὲ ἀρετῆς καὶ μεστοὶ κακίας καὶ φαυλότητος (τάφοι κεκονιαμένοι). Τίς δύναται ν' ἀντιλέξῃ εἰς ταῦτα; Ἄλλὰ φαίνεται οἱ γράψαντες τὰ δύο ἀνωτέρω ἀποφθέγματα, οἰοιδήποτε καὶ ἂν ἦσαν, ἀπέβλεπον μᾶλλον εἰς τὸ νὰ ἐγκωμιάσουν τὸ ἐγὼ των καὶ οὐχὶ τὴν παιδεῖαν, αὐτοθαυμαζόμενοι καὶ αὐτοεπαινούμενοι.

— Σῶμα μεγάλως ἀσθενοῦν, τὰ λιπώδη τῶν ὀστέων ἀποστρέφεται, καὶ νοῦς τοῖς κοσμικοῖς πράγμασιν ἐνασχολούμενος οὐ δύναται προσεγγίσει τῇ ἐξερευνήσει τῶν θεῶν.

Περὶ γήρατος

— Θριξ λευκαμένη τὴν ἐντεῦθεν ἀποδημίαν δοᾷ καὶ διαμαρτύρεται.

— Τοὺς αἰῶνα πολὺν ζήσαντας δίχα καλοκαγαθίας, πολυχρονίους παῖδας λεκτέον,

Περὶ παίδων

— Γάμβρου ὁ μὲν ἐπιτυχῶν εὖρεν υἱόν, ὁ δὲ ἀποτυχῶν, ἀπώλεσε καὶ θυγατέρα.

— Ἀλλότριον κτήμα θυγάτηρ πατρί.

— Θυγάτηρ πατρί ἀπόκρυφος ἀγρυπνία καὶ ἡ μέριμνα αὐτῆς ἀφιστᾷ ὕπνον.

— Φίλα πατράσι τὰ τῶν νηπίων ψελλίσματα.

— Προῖξ πολλὴ τέκνα βελτίονα οὐ ποιεῖ.

Περὶ ἁμαρτίας

— Βαρὺ γὰρ βαρὺ καὶ φορτικὸν ἁμαρτία καὶ μολύβδου παντὸς φορτικώτερον.

— Ἄμαρτάνων, μακρὰν γίνεται τοῦ Θεοῦ, οὐ τόπω, ἀλλὰ τρόπω.

— Οἱ ἐν ἁμαρτίαις ζῶντες, καὶ ζῶσιν ἀπέθανον· οἱ δὲ ἐν δικαιοσύνῃ κοιμηθέντες καὶν ἀπέθανον ζῶσι.

— Οὐδεὶς θέλει ἁμαρτῆσαι εἰς Θεόν, ἀλλὰ πάντες ἀπαιτώμεθα.

— Ὡσπερ τὰς μελίσσας καπνὸς φυγαδεύει καὶ τὰς περιστερὰς ἐξελαύνει δυσωδία, οὕτω καὶ τὸν φύλακα τῆς ζωῆς ἡμῶν ἄγγελον ἢ πολὺδακρυς καὶ δυσώδης ἀφίστησιν ἁμαρτία.

Περὶ ἀγάπης

— Τὸ μὲν ἀγαπᾶν τοὺς μισοῦντας, ἀρετῆς καὶ θεῖον, τὸ δὲ τοὺς ἀγαπῶντας, ἀνθρώπινον καὶ κοινόν, τὸ δὲ μισεῖν τοὺς ἀγαπῶντας, οὐδὲ θηρίον.

— Ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεὸν ἀγγελικὸν εἶον ἐπὶ γῆς ζῆ, νηστεύων καὶ ἀγρυπνῶν καὶ

ψάλλων και προσευχόμενος και περί παν-
τός ανθρώπου αἰεὶ καλὰ λογιζόμενος.

— Ὁ τῆς ἀγάπης ἐστερημένος ἐστέρη-
ται τοῦ Θεοῦ, εἴπερ ὁ Θεὸς ἐστὶν ἡ ἀγάπη.

— Ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις τὸ μέτρον ἀρι-
στον· ἐν δὲ τῇ ἀγάπῃ ὁ τὸ πλεόν ἔχων θεο-
οφιλέστατος.

— Ὡσπερ μνήμη πυρὸς οὐ θερμαίνει τὸ
σῶμα, οὕτω πίστις ἄνευ ἀγάπης οὐκ ἐνεργεῖ
εἰς τὴν ψυχὴν τὸν τῆς γνώσεως φωτισμόν.

— Ὡσπερ ἀπὸ τῶν υἰγιαίνοντων ἀπαι-
τεῖ ὁ Θεὸς τὴν νηστείαν, ἀπὸ δὲ τῶν νο-
σοῦντων τὴν εὐχαριστίαν, οὕτω και ἀπὸ

μὲν τῶν ἐχόντων τὴν μετάδοσιν, ἀπὸ δὲ
τῶν μὴ ἐχόντων τὴν ἀγάπην.

— Ἀγάπησον τοὺς ἁμαρτωλοὺς, μίση-
σον δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν και μὴ καταφρονή-
σης αὐτῶν διὰ τὰ ἐλαττώματα αὐτῶν, μή-
ποτε και σὺ πειρασθῆς ἐν οἷς εἶσι.

— Ὡσπερ γὰρ ψυχὴ ἄνευ σώματος οὐ
καλεῖται ἄνθρωπος, οὔτε σῶμα ἄνευ ψυ-
χῆς, οὕτως οὐδὲ ἀγάπη πρὸς Θεὸν ἐὰν μὴ
ἔχη ἀκόλουθον και τὴν πρὸς τὸν πλησίον
ἀγάπην.

(Ἀκολουθεῖ)

(Ἐκ τοῦ Λαυρ. κώδικος I 49 αἰῶνος ις')
Γέρων Παντελεήμων Λαυριώτης

ΙΘ. ΣΠΛΑΘΑΡΗ - ΚΗΘΗΓΗΤΟΥ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 251 τοῦ ιδ' ἔτους)

Ἡ πολιτικὴ τῆς Ρώμης εἰς τὴν
ὕψηρεσίαν τῆς θείας βουλής

Τὸ ἱστορικὸν τοῦτο ἔργον τῆς ρω-
μαϊκῆς αὐτοκρατορίας πῶς ἀνταποκρί-
νεται πρὸς τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀνθρωπότη-
τος, πρὸς τὴν ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην
τῆς ἐνότητος, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ νόμον
πρωταρχικὸν εἰς τὴν ζωὴν παντὸς ὄν-
τος; διότι τίποτε χωρὶς αὐτὴν οὔτε εἰς
τὴν ἀνθρωπότητα οὔτε εἰς τὴν φύσιν
προάγεται ἢ ἀυξάνεται. Ἀπὸ αἰῶνων
ἀπομακρυνθέντες ἀπὸ τὴν κοινήν των
κοιτίδα, οἱ λαοὶ και αἱ φυλαὶ ἀναζη-
τοῦν και προσκαλοῦν ἀλλήλους· τοῦ
λοιποῦ ὅσον και ἂν εἶναι ὑπόδουλοι ὑ-
πὸ καθεστῶς, τὸ ὅποσον ἀνήγαγε τὴν
συγκέντρωσιν τῆς ἐξουσίας εἰς τὸν κο-
λοφῶνα, προσεγγίζουσιν πρὸς ἀλλήλους.

Ἡ δουλεία βεβαίως εἶναι ἀνυπόφο-

ρος (κατὰ Θουκιδίδην τὸ παρὸν αἰεὶ
βαρὺ τοῖς ὑπηκόοις) καθὼς και ἡ κα-
τάκτησις και ἡ βία, διότι προδίδουσιν
ἐγώτισμον και θηριωδίαν τοῦ ἀνθρωπί-
νου κτήνους, ἀλλὰ και ἡ ἐνότης εἶναι
θεία, διότι ἀνταποκρίνεται εἰς σχέδια
τῆς θείας Προνοίας. Ἡ ἐνότης δὲ τὴν
ὁποῖαν ἡ Ρώμη μετὰ πάλιν ἐπτὰ αἰῶ-
νων ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχη θ' ἀποτελέ-
ση τὴν προϋπόθεσιν ἐνότητος ὑψηλο-
τέρας, τῆς ἐνότητος τῆς Βασιλείας τοῦ
Θεοῦ.

Αἱ στρατηγικαὶ ὁδοὶ τῆς Ρώμης θὰ
ἀποτελέσουν τοῦ λοιποῦ τοὺς δρόμους
τῶν Ἀποστόλων, τῶν κατακτητῶν ἐ-
καίνων ἄνευ ξίφους, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ
Κύριος παρήγγειλε «πορευθέντες
μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη». Ὁ ρω-
μαϊκὸς νόμος θὰ ταπεινωθῆ πρὸ τοῦ
νόμου τοῦ Εὐαγγελίου και εἰς τὴν εἰ-
ρήνην, οἷα ἡ Pax romana, ἡ ὁποία ὡς
ἐκ τῆς καταπίεσεως ἐγέννα κάματον
(κούρασιν) θ' ἀκολουθήσῃ ἡ εἰρήνη, ἡ
ὁποία ἀποτελεῖ τὴν ἰσορροπίαν τῆς ἐ-
λευθερίας τῆς ὑποτεταγμένης εἰς τὸ
θεῖον θέλημα. Οὕτως ἐξελλίσσεται ὁ

κόσμος. Ὁ ἄνθρωπος ὑπηρετεῖ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ τὴν αἰώνιαν βουλήν· εἴτε ὑπακούων εἰς τὴν ἰδιοφυίαν τοῦ εἴτε παρασυρόμενος ὑπὸ τῶν χαμερπῶν καὶ σφοδρῶν ἐνοστίκτων τοῦ παραμένει ὄργανον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκτελεῖ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ τὰς βουλὰς, τῶν ὁποίων τὸ μυστικὸν τηρεῖ ἢ θεία Πρόνοια καὶ τῶν ὁποίων οὗτος δὲν ἀντιλαμβάνεται παρὰ μετὰ τὴν πραγματοποίησίν των, τὴν ἀδιάσπαστον τάξιν, τὸ κάλλος καὶ τὴν θαθεῖαν σοφίαν.

Οἱ θεοὶ τῶν Ἐθνῶν, ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων

Ἄλλὰ παραλλήλως πρὸς τὸν πολιτικὸν παράγοντα πρέπει ν' ἀναλύσωμεν καὶ τὸν θρησκευτικόν.

Διότι ἡ πολιτικὴ συνάπτεται πρὸς τὴν δύναμιν, ἣτις συνδέει τοὺς λαοὺς ὀλικῶς καὶ ἐξωτερικῶς, ἐνῶ ἡ θρησκεία εἶναι ἡ δύναμις, ἣτις τοὺς ἐρσμεύει πνευματικῶς καὶ διὰ τῆς συνειδήσεως. Οἱ βάρβαροι εἰς τὰ δάση των, μεγάλα ἔθνη ὡς οἱ Ἴνδοι καὶ οἱ Σῖναι ὀπισθεν ὑψηλῶν ὄροσειρῶν, οἱ Πάρθοι καὶ οἱ Ἀραβες εἰς τὰς ἀπεράντους πεδιάδας καὶ ἐρήμους, οἱ Αἰθίοπες ὑπὸ τὸν φλογερὸν οὐρανὸν διέφυγον τὴν ρωμαϊκὴν κυριαρχίαν, ἀλλ' οὐδεμία φυλὴ, ἔθνος ἢ λαὸς ἐξαιρέσει τοῦ ἐβραϊκοῦ ἀπέφυγε τὰς θρησκευτικὰς πλάνας· Αἰγύπτιοι καὶ Σύροι, Φοίνικες καὶ Καρχηδόνοι, Ἀρμένιοι καὶ Πάρθοι, Γερμανοὶ καὶ Κέλται, πεπολιτισμένοι καὶ ἄγριοι, παρεσύρθησαν ἀπὸ τὸ ρεῦμα τῶν αὐτῶν θρησκευτικῶν διαστροφῶν, τὰς ὁποίας μετὰ 4 αἰῶνας ἡ χριστιανικὴ παράδοσις ἐστιγματίζε δια τοῦ κοινου ὀνόματος τῆς εἰδωλολατρίας (paganismus).

Ἄλλὰ παρὰ τὴν διαφοράν τὴν φαινομενικὴν τῆς θεογονίας καὶ τῆς κο-

μογονίας, τῆς μυθολογίας καὶ τῆς παραδόσεως, τῆς ἱεραρχίας καὶ τῶν ἱερατικῶν τάξεων, αἱ εἰδωλολατρικαὶ θρησκεῖαι πράγματι παρέχουν εἰς τὸν παρατηρητὴν κοινὴν θάσιν, ἣτις δικαιολογεῖ καὶ κοινὴν ὀνομασίαν: τὸ ἴδιον τ. ἔ. αἰσθημα συγκεχυμένον θέβαια καὶ παράλογον τῆς θεότητος, τὴν αὐτὴν οὐσίαν τῶν ἀληθειῶν, τῶν κατὰ τὸ ἥμισυ ἀποκεκρυμμένων, ἐμφύτων ἢ κληρονομικῶν, τὴν ἀθανασίαν καὶ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, τὸν νόμον καὶ τὴν ἀνάγκην τοῦ ἐξαγνισμοῦ διὰ τοῦ αἵματος, τὰ ὁποία συνδέουν τὸν εἰδωλολατρικὸν κόσμον πρὸς τὴν αἰώνιαν θρησκείαν· πανταχοῦ ὅμως αἱ μωραὶ διαφθεῖρουν τὴν ἐννοίαν τοῦ θεοῦ καὶ παντοῦ αἱ ἴδιαι πλάναι διαστρέφουν τὴν ἀλήθειαν.

Ὅλοι δηλ. παραφερέμενοι ὑπὸ πανθεισμοῦ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον συνειδητοῦ ταυτίζουσι τὸν Θεὸν μὲ τὴν φύσιν καὶ τὰ συγχέουσι μὲ τὴν ἐνότητα μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οὐσίας· θεοποιοῦν δηλ. τὴν φύσιν καὶ ὀλοποιοῦν τὸν Θεόν. Ὅλοι παραγνωρίζουσι τὴν ὑπερφυσικὴν ἐνότητα τοῦ Θεοῦ καὶ τυφλωμένοι ἐκ τοῦ ἀνθρωπομορφισμοῦ προσωποποιοῦν τὰς ιδιότητας τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν δυνάμεων τοῦ σύμπαντος. Πάντες κύπτουσι ὑπὸ τὸν αὐτὸν νόμον τῆς μοιρολατρίας, λησμονοῦσι τὸν ἠθικὸν νόμον καὶ θέτουσι τὴν σωτηρίαν περισσότερον εἰς μυστηριώδεις τελετάς, παραδόξους, ἀκαθάρτους καὶ σκληράς. Ὅλοι ὀνειροπολοῦσι τὴν ἰδίαν ἀθανασίαν ἀθλίαν ἄλλωστε καὶ ματαίαν, ἀθανασίαν τῶν μεταναστεύσεων τῶν ψυχῶν καὶ τῆς μετεμψυχώσεως, μὲ τελικὴν ἐξαφάνισιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς μητρυιᾶς φύσεως, ἢ ὁποία διψᾷ διὰ δημιουργίαν καὶ καταστροφήν. Ὅλοι

θεοποιούν τὸν ἄνθρωπον διὰ τῆς ἀποθεώσεως, τὴν ὅποιαν σατυρίζουν οἱ ποιηταὶ «θεοῦ Κλαυδίου ἀποκολοκύνθωσις». Ὅλοι ἐπιδοκιμάζουν τὴν ἀρχὴν τῶν κοινωνικῶν τάξεων, τῆς δουλείας, τῆς ἀνθρωποκτονίας καὶ τῆς ἐξαχρειώσεως. Ἐμπορεῖ λοιπὸν κανεὶς νὰ ἰδῆ καὶ νὰ συλλάβῃ μὲ τὸν νοῦν τοῦ διαστροφῆν θεμελιωδεστέραν αὐτῆς ταύτης τῆς οὐσίας τῆς θρησκείας;

Πράγματι ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς θρησκείας διὰ τὴν συνείδησιν καὶ τὴν ἀνθρωπότητα; Ἔργον τῆς θρησκείας εἶναι νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν Θεόν, νὰ συνδέσῃ τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν Θεόν, νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὰς γηίνους δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι τὸν ὑποδουλώνουν καὶ τὸν ὑλοποιοῦν, νὰ τοῦ ἐπιβάλῃ τὸ καθήκον ὡς αὐτὸν τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ, νὰ τὸν υποστηρίξῃ εἰς τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ κακοῦ, νὰ τὸν παρηγορήσῃ εἰς τὴν θλίψιν του, νὰ τὸν ποτίσῃ μὲ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν πίστιν εἰς τὴν αἰώνιαν Δικαιοσύνην, καὶ ἐπειδὴ εἶναι ἔνοχος νὰ τὸν διδάξῃ τὴν μετάνοιαν, τὸν ἐξαγνισμὸν καὶ μάλιστα, ἐφ' ὅσον εἶναι καὶ θνητός, νὰ τὸν τηρῆ ἄγρυπνον καὶ γρηγοροῦντα ἀπέναντι τῆς ἀθανασίας, διδάσκουσα αὐτὸν νὰ εἶναι κύριος τοῦ θανάτου καὶ ν' ἀποθάνῃ ἐν Θεῷ.

Κατὰ ταῦτα ὀλόκληρος ἡ εἰδωλολατρικὴ θρησκεία, ὁ χονδροειδὴς φετιχισμὸς τῶν ἀγρίων (λατρεία ἀγρίων πρὸς εἰδῶλα ἢ ἀντικείμενα θεωρούμενα ὡς ἱερά), αἱ ἐπιστημονικαὶ θρησκεῖαι τῆς Αἰγύπτου, ἡ σεσοφισμένη μυθολογία τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ μεθοδικῶς ὀργανωμένη θρησκεία τῆς Ρώμης, ὀλόκληρος λέγω ἡ εἰδωλολατρικὴ θρησκεία ἀποτελεῖ ὕβριν κατὰ τοῦ Δημιουργοῦ· ἀντὶ δηλ. ν' ἀποκαλύπτῃ

τὸν Θεόν, σκοτίζει, ἀλλοιώνει καὶ ἐξευτελλίζει τὴν ἰδέαν αὐτοῦ.

Διότι αὐτῆς τῆς δυνάμεως τῆς ἀνεκφράστου, τῆς ὑπερφυσικῆς, τῆς ἀνωτέρας πάσης μορφῆς καὶ πάσης παραστάσεως, τῆς δυνάμεως ἐκείνης, ἣτις μόνη θὰ ἠδύνατο χωρὶς νὰ σμικρυνθῆ νὰ μεταδώσῃ ἑαυτὴν, ἡ ἀνθρωπότης κεντριζομένη ὑπὸ φαντασίας ἀχαλινώτου, πολλαπλασιάζει τὰ σημεῖα. Κατεχομένη ὑπὸ αἰσθησιακῆς μέθης τὴν ταυτίζει πρὸς τὴν φύσιν, τὴν ἀναλβει εἰς ἀπείρους προσωπικότητας, τὴν ἐνσαρκώνει εἰς τὴν φύσιν, τὴν ἐνσαρκώνει εἰς τὴν ἴλην, τὴν ἀνθρωποποιεῖ, ὑπὸ μορφῆν ἄνδρος ἢ γυναικός, δίδουσα εἰς αὐτὴν σύμβολα παράδοξα, φανταστικά, γελοῖα καὶ ἀναίσχυντα, δανεισθέντα ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἀπὸ τὴν γῆν, τὴν χλωρίδα καὶ τὴν πανίδα καὶ μάλιστα ἀπὸ τὰ πάθη τῆς καὶ τὰς κακίας τῆς (fit sua cuique cupido Deus) Ἄλλωστε διατὶ νὰ ὑποχωρήσῃ ἡ ἀνθρωπότης πρὸ τοῦ χονδροειδοῦς αὐτοῦ ρεαλισμοῦ; Ἐὰν τὸ σύμπαν εἶναι ὁ Θεὸς κατὰ λογικὴν ἀκολουθίαν δὲν θὰ ἔπρεπε ὅλα εἰς τὸ σύμπαν νὰ εἶναι θεῖα καὶ ἱερά; Ἄντι ν' ἀνυψῶνεται ἡ ψυχὴ πρὸς τὸν Θεόν, ἡ εἰδωλολατρεία τὴν κάμπτει ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς φύσεως καὶ κατὰ συνέπειαν λατρεύει ἕ,τι ἔπρεπε νὰ διατάσῃ καὶ παραγωνρίζῃ ἕ,τι ἔπρεπε νὰ λατρεύῃ. Ἐκμηδενίζει τὴν ἐπικοινωνίαν τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ θεῖον καὶ στειρεῖ, ὡς ἐκ τούτου τὴν μόνην πηγὴν, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ὁ ἄνθρωπος θὰ ἠδύνατο ν' ἀντλή ἀτελειώτως τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν δικαιοσύνην, τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐλπίδα, τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν ζωὴν.

(Ἄκολουθεῖ)

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΔΙΗΓΗΣΙΣ

Περὶ ἀφίξεως τῆς Μαγδαληνῆς Μαρίας εἰς Ρώμην
καὶ περὶ τῶν ἐρευθρῶν αὐγῶν, καὶ ἡγεμόνος Πιλάτου,
καὶ τῶν Ἀρχιερέων Ἄννα καὶ Καϊάφα

(Ἐκ τῆς χειρογράφου βιβλιοθήκης ἱερου. Εὐθυμίου Ἀγιορείτου τοῦ Κρητός).

Μ^ετ' ἰσαπόστολος Μαρία ἡ Μαγδαληνή, βλέπουσα καθ' ἑκάστην τὴν μεγάλην μανίαν καὶ λύσσαν τῶν ἀρχιερέων, ἦν εἶχον κατὰ τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅτι οἱ τούτου συνήγοροι τοῦ θείου κηρύγματος ἀπεκτείνοντο· ἀπεφάσιεν ὅπως πόρευθῆ εἰς Ρώμην νὰ ἐγκαλέσῃ αὐτοὺς ἔμπροσθεν τοῦ αὐτοκράτορος, μὴ δυνὸς κινδύνου ἢ κόπου ψηφίσασα. Καὶ δὴ ἐνδυσασμένη ἀρρενωπὴν γενναιότητα, μὴ λογισασμένη τὸ ἀσθενὲς τῆς γυναικείας φύσεως, ἐλπίζουσα εἰς τὸν παρ' αὐτῆς λίαν ἀγαπώμενον Χριστόν, παρέστη ἐνώπιον εἰς τὸν Καίσαρα, προσφέρουσα ἅμα αὐτῷ καὶ μικρὸν τι δῶρον, ἀλλὰ καινοφανὲς ἦτοι αὐτὰ κόκκινα. Καὶ τοι ὅπου ἀνέκαθεν ἦτο συνήθεια νὰ προσφέρουσι πάντες οἱ παρουσιαζόμενοι ἰκέται τὰ μικρὰ ταῦτα δῶρα τῶν αὐγῶν, λιτὰ ὅμως καὶ ἀπλά προσέφερον, ἦτοι ἄσπρα. Τοῦτο τὸ ἔθιμον ἦτο θεσπισμένον ἀπὸ ἔκπαλαι, ὡς τιμῆς καὶ ὑποκλίσεως ἕνεκεν δῶρον, ἵνα μὴ τις κενὰς ἔχων τὰς χεῖρας παρίσταται τῷ βασιλεῖ. Ταύτην τὴν συνήθειαν λοιπὸν γνωρίζουσα καὶ ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία, ὅτε παρέστη τῷ βασιλεῖ προσέφερε καὶ αὐτὴ τὸ ὅμοιον δῶρον τῶν αὐγῶν, πλὴν ὅμως κοκκίνων, διὰ τὴν θεόθεν, ἔμπνευσθεῖσα αὐτῇ, εἰκονιζομένην πραγματοποιήσῃ, ἦν ὑπέδειξε τῷ βασιλεῖ, ὅποτε αὐτὸς ἐκείνην ἠρώτησε, τίς ἢ ἔννοια τῶν κοκκίνων τούτων αὐγῶν, καὶ τί ζητεῖ παρ' αὐτοῦ; Ἡ δὲ Μαρία ἀπεκρίνατο, ὅτι ἦλθον ἐξ Ἱερουσαλήμ, νὰ

σᾶς διηγηθῶ καταλεπτῶς τὴν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ θείαν οικονομίαν, καὶ τὴν ἀχαριστίαν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, καὶ τὴν κακίαν ἅμα ἐπίδρασιν τοῦ ἡγεμόνος Πιλάτου, καὶ τῶν ἀρχιερέων Ἄννα, καὶ Καϊάφα οἵτινες θανάτῳ σταυρικῷ παράδωσαν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ὃν οἱ προφηταὶ προκατήγγειλαν Σωτῆρα τοῦ κόσμου· διὸ καὶ ἱκετεύω τὴν σὴν μεγαλειότητα. ὅπως καλέσῃς αὐτοὺς καὶ ἀποδώσῃς αὐτοῖς τὰ τῆς κακίας αὐτῶν ἀναποδόματα. Τὰ δὲ κόκκινα αὐτὰ αὐτὰ σημαίνουν τῶν ἀνθρώπων τὰς κάρας, ὅπου διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Σωτῆρος ἡγιασθήσαν διὰ τοῦ ἐκχυθέντος παρ' αὐτοῦ δισποτικῶν δρανίδων, περιωρατισθεῖσαι τῆς κάρας τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδάμ, οὐσης τεθαμμένης ἐν τόφῳ Κρανίου ἐν ᾧ ἐσταυρώθη ὁ Κύριος. Καὶ ὡσπερ διὰ τῆς ἀμαρτίας τοῦ Ἀδάμ παρεδόθημεν τῷ θανάτῳ οὕτω καὶ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ νέου Ἀδάμ ἐξωποιοήθημεν διὰ τῆς Ἀναστάσεως αὐτοῦ. Ὅθεν καὶ μετὰ χαρᾶς μου μεγάλης σὺν τῷ εὐτελεῖ μοι δῶρῳ σοὶ νῦν προσφωνῶ. Χ ρ ι σ τ ὸ ς ἄ ν ἔ σ τ η! Ταῦτα ἀκούσας ὁ Καῖσαρ ἐθαύμασε τῶν ὑπὸ τῆς ἀγίας λεγομένων, καὶ εἶπεν αὐτῇ, ὅτι ἔχω κόρην μονογενῆ τετυφλωμένην ἀπὸ τοῦς δύο ὀφθαλμούς, τὴν ὁποίαν ἐὰν ἐσὺ θεραπεύσῃς θὰ γνωρίσω βέβαια καλλίτερα τὴν δύναμιν τῶν ὑπὸ σοῦ κηρυττομένων. Ἡ δὲ ἀγία λέγει αὐτῷ, ὁ Δεσπότης μου Χριστὸς δύναται τοῦτο νὰ τὸ ποιήσῃ μετὰ μεγάλην εὐκολίαν

καὶ ὄχι ἐγώ. Ποιήσασα δὲ ἡ ἅγια ὀλονύκτιον εὐχὴν, ἀποκατέστησεν αὐτὴν ὑγιή. Τότε ὁ βασιλεὺς ἐπληροφορήθη περισσότερον περὶ τῆς ἀπείρου δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀπεκρίθη· τί ζητεῖς λοιπὸν περὶ τῶν ἀρχιερέων τῶν Ἰουδαίων καὶ ἡγεμόνος Πιλάτου; Νὰ ἀναγνώσῃς σὲ παρακαλῶ, τὰ παρόντα πρακτικῶς περὶ κρίσεως καὶ κατακρίσεως σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ μετᾶφερε τούτους ἔμπροσθεν τῆς βασιλείας σου, ὅπως δώσωσι δίκην ὧν ἔπραξαν ἀδίκως. Ὁ δὲ Καῖσαρ ἀναγνούς τὴν παράνομον ταύτην ἀπόφασιν ἀμέσως ἰδίαις χερσὶν ἔδωκεν ἔνταλμα ἀποφάσεως, ἀποστείλας ἓνα ἑκατόνταρχον εἰς Ἱερουσαλὴμ ἀγαγεῖν αὐτοὺς πρὸς αὐτόν.

Καταλαβὼν δὲ ὁ ἑκατόνταρχος τὴν πόλιν καὶ τοὺς τρεῖς ἅμα συλλαβόν, ἐξ Ἰόπης ἀπέπλευσάν ἀμέσως τὴν πορείαν εἰς Ῥώμην ποιούμενοι. Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας πλεόντων, ἔφθασαν εἰς τὴν νῆσον Κρήτην· ἐκεῖ ἀσθενήσας ὁ Καϊάφας βαρέως, εἴτε ἐκ λύπης ὑπερβολικῆς, εἴτε καὶ πῶν θανατηφόρον φάρμακον, ὁ κακὸς κακῶς ἐτελεύτησε ταφεὶς παρὰ τὴν πόλιν Κνωσοῦ. Ἄλλ' ὦ τῶν θανμασίων σου Χριστέ Βασιλεῦ! ἡ γῆ δὲν τὸν ἐδέχεται, ἀλλὰ τὸν ἔξερονῶσεν ἔξω τοῦ τάφου μὴ δεχομένη τὸ παμμάριόν του σώμα. Τότε οἱ ἐγχώριοι συναχθέντες, ἐπάνω τοῦ μνήματός του ἔκτισαν ἓνα κτίριον μὲ ἀσβέστην, διαρραγέντος δὲ τούτου, οὐκ ἐξέβαλεν ὅμως αὐτὸ ἔξω πλέον. Τοῦτο φαίνεται ἐγένετο ὅπως εἰς αἰῶνας διακηρύττεται ὁ τάφος του εἰς ἔνδειξιν τῆς ἀγαπητήσεως τοῦ Θεοῦ. Ὁραῖται δὲ καὶ σήμερον ἀκόμη ὁ τάφος του ἐκ σωροῦ πετρῶν ἀποτελούμενος, καὶ παρὰ πάντων τῶν κατοίκων ὀνομαζόμενος τὸ μ ν ἦ μ α τ ο ὕ Κ α ι ᾶ φ α.

Τότε ἰδὼν ὁ ἑκατόνταρχος τὸν θάνατον

αὐτοῦ, ἐκδάρας τὸ σῶμά του, καὶ πλήσας αὐτὸ ἀχύρων, πρὸς πίστωσιν τῷ βασιλεῖ εἰς Ῥώμην ἤλθεν. Οὐκ ὀλίγον δὲ τοὺς ἄλλους δύο ἐπιπλήξας διὰ τὸν ἀδικον φόνον τοῦ κοινοῦ εὐεργετοῦ ὅπου ἐνήργησαν, διέταξεν ἀμέσως τὸν Ἄνναν ἵνα καὶ αὐτὸν ἐκδάρωσι ζῶντα ὅμως οὐχὶ ὡς τὸν Καϊάφην νεκρόν. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι ἓνα βόδι ἔγδαραν, καὶ ἀμέσως νωπὸν ἔβαλαν μέσα τὸν Ἄνναν, θέσαντες αὐτὸν εἰς τὸν ἥλιον, καὶ οὕτω ἔλεεινῶς ὁ παγκάκιστος καὶ αὐτὸς ἐξέψυξεν. Τὸν δὲ Πιλάτον εἰς πύργον τινὰ τῶν κακούργων ἐνέκλεισεν αὐτόν, ὅπως διὰ πολλῶν ταλαιπωριῶν λάβῃ καὶ οὕτως τὸ προπούμενον αὐτῷ τέλος. Μετὰ καιρὸν διαβαίνων ὁ βασιλεὺς πλησίον τοῦ πύργου χάριν κυνηγίου, ἀκούσας τοῦτο ὁ Πιλάτος, ἐξέβαλε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐκ μιᾶς ὀπῆς ὅπου ἡ βάσις τοῦ πύργου εἶχε, ζητῶν τῷ βασιλεῖ ἔλεος. Ἀλλὰ ὁ βασιλεὺς κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν εἶχε ὄψει τὸ βέλος εἰς τι μικρὸν κυνήγιον, καὶ κατὰ θεῖαν δικαιοσύνην ἤρθε τὴν κεφαλὴν τοῦ Πιλάτου καὶ κατετραυμάτισεν αὐτήν. Ὡς ἔμαθε πῶς ἦτο ὁ Πιλάτος αὐτός, ὁ ἡγεμὼν τῆς Ἰουδαίας, ἀμέσως ἐξέδωκε κατ' αὐτοῦ τὴν ἀπόφασιν τοῦ θανάτου, εἰπὼν ὅτι οἱ τοιοῦτοι κακούργοι πρέπει νὰ ἀποκτείνωνται αὐθιμερόν, καὶ ὁ νόμος τῆς καθείρξεως ἐν τῷδε τῷ πύργῳ ἀπὸ τοῦ νῦν ἄς καταλυθῇ· καὶ οὕτω δικαίως ἅπαντες παρὰ τοῦ Καίσαρος ἔλαβον τὴν ανταπόδοσιν τῆς θεοκτονίας ὧν ἔπραξαν οἱ θεομάχοι.

Ἐπειδὴ δὲ ὡς εἶπομεν ὁ τάφος τοῦ Καϊάφα ἕως τοῦ νῦν ὁραῖται, εὐρισκόμενος εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς τωρινῆς πόλεως Ἡρακλείου πλησίον τῆς ποτὲ πόλεως Κνωσοῦ, ἀποροῦσι τινὲς λέγοντες πῶς ἔτυχε καὶ ἤλθεν ἐδῶ ὁ Καϊάφας, ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ἐκεῖ, ὅπου τὸ Ἡράκλειον ἔρχεται βορειανατολικὸν μέρος τῆς νήσου, καὶ ὁ

δρόμος τοῦ πλέοντος πλοίου τὸ Λυβικὸν πέλαγος, δὲν ἦτο νὰ προσορμισθῆ ἔδῳ, ἀλλ' ἐκ τοῦ νοτίου μέρους τῆς νήσου, καθὼς ὁ ἀπόστολος Παῦλος πηγαινάμενος εἰς Ῥώμην προσωρμίσθη εἰς καλοὺς λιμένας πλησίον τῆς πόλεως Λαοσαίας. Ὡστε συμπεραίνομεν ἐκ τούτου πῶς νὰ ἦλθον ἐπιταυτοῦ εἰς Κνωσσὸν ἵνα ἀνέλθουν εἰς τὸ ἐκεῖ πλησίον ὄρος καλοῦ μενον Γιούγγητα νὰ προσκυνήσουν τὸν τάφον τοῦ Διὸς εὐρισκόμενον τότε ἐκεῖ ἐπάνω. Ναί,· μὰ ὁ Καϊάφας ἦτο ἀρχιερεὺς τῶν Ἑβραίων, καὶ πῶς δυνατὸν ἦτο καθὼς Ἑβραῖος καὶ αὐτὸς νὰ προσκυνήσῃ τὸν Δία; Πιστότερον φαίνεται νὰ ὑπῆγον ὁ ἑκατόνταρχος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἀκόλουθοι νὰ προσκυνήσουν ὡς εἰδωλολάτραι ὅπου ἦσαν, ἔχοντες μαζί τους καὶ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ ἡγεμόνα Πιλάτον, καὶ μάλιστα ποῦ ἦτο καὶ αὐτὸς εἰδωλολάτρης Ῥωμαῖος. Εἴτε ἔτι εἴτε ἀλλέως, ὁ τάφος τοῦ Καϊάφα αὐτὸς εἶναι, τὸ κηρύττει δημοσίως ἢ παρὰ ὁμοίως μεγαλοφώνως.

ΕΚΦΡΑΣΙΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ

Καὶ πάλιν ἡ ἱερὰ καὶ σεβασμία Μονὴ τοῦ ἁγίου Παύλου, ἡ ἐξέχουσα εἰς ἀγαθοεργίας, ἀνεκούφισε καὶ ἐβοήθησεν ἡμᾶς τοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ Ἄθω οἰκοῦντας, διὰ τῆς ὄντως πλουσίας καὶ μεγάλης αὐτῆς δωρεᾶς ἐξ' ἀλεύρου, ἐλαίου καὶ λοιπῶν εἰδῶν· διὸ καὶ δημοσίᾳ ἐκφράζομεν καὶ αὐθις πρὸς αὐτήν, καὶ δὴ πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον καὶ διαπρεπῆ Καθηγούμενον αὐτῆς Ἀρχιμανδρίτην κ. Σεραφεῖμ, τὴν βαθυτάτην ἡμῶν εὐγνωμοσύνην καὶ τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας· διὰ τὴν «σπλάγχνα οἰκτιρῶν» ἐνδεικνυμένη, πατρικῶς καὶ λίαν συμπαθῶς προνοεῖ-

ται ἡμῶν καὶ διατρέφει ἡμᾶς ἐκάστοτε διὰ τῶν ἀπαραμίλλων αὐτῆς προσφορῶν.

Οἱ ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ Ἁγιωνύμου Ἄθω ἄποροι ἀσκηταί.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΜΕΤΑΛΛΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΘΕΣΣΑΛΙΩΤΙΔΟΣ κ. κ. ΙΕΖΕΚΙΗΛ

Ὁ Ταξίαρχος τῆς 71ης Ταξιαρχίας κ. Σταῦρος Ἀρβανίτης ὑπέβαλε μακρὰν ἐκθεσιν εἰς τὴν Μεραρχίαν καὶ ἐπρότεινε τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιήλ ἵνα ἀπονεμηθῆ τὸ μετᾶλλον τῶν δύο ξιφῶν διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν τοῦ παραρτήματος τοῦ στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου καὶ διὰ τὸν θερμὸν ζῆλον, τὸν ὁποῖον ὁ Σεβασμιώτατος δεικνύει ὑπὲρ τῶν νεοσυλλέκτων στρατιωτῶν.

Αἱ γνώμαι τῶν ἱεραρχῶν μας

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟΝ ΜΑΡΣΑΛ

Καὶ ἄλλοτε ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ «δελετικὸν τῶν Ἐνοδόχων» ἀν' ἐνθυμοῦμαι καλῶς περὶ σχεδίων πρὸς ἀνάπτυξιν τουριστικὴν τοῦ ἁγίου Ὄρους. Ἀντετάχθη σφοδρῶς καὶ τότε καὶ ἦδη ἐπαναλαμβάνεται εἰς τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην» (ἔτος ΙΔ' 1949 σελ. 258) «Περὶ ἐκπολιτιστικῆς προσπάθειας τοῦ ἁγίου Ὄρους.» Καίτοι τὸ δημοσίευμα εἶναι πολὺ καλὰ γραμμένον ὑπὸ μοναχοῦ Διονυσιάτου, ἐν τούτοις ἀπηχεῖ καὶ τὴν γνώμην μου περὶ μὴ ὑπαγωγῆς ὑπὸ οἰανδήποτε μορφῆν τοῦ ἁγ. Ὄρους εἰς τὸ σχέδιον Μάρσαλ. Τὸ ἅγιον Ὄρος πρέπει νὰ παραμείνῃ εἰς ἣν κατάστασιν εὕρισκεται, οὔτε ἀνάγκην δρόμων ἔχει, οὔτε ξενο-

δοχείων οὔτε τὰ ἦθη οὔτε τὰ ἔθιμα τοῦ ἀγίου Ὁρους πρέπει νὰ μειαδληθοῦν. Εἰς τὸ ἅγιον Ὁρος πρέπει νὰ παραμείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ζῆλον ἐκκλησιαστικὸν πρὸς ἀσκησιν πνευματικὴν, οἱ δὲ ἄλλοι οἱ νοῦν ἐστραμμένον ἔχοντες εἰς τὸν κόσμον, δύνανται νὰ ἀποχωρήσουν ἐκεῖθεν ἄς εἰσέλθουν εἰς τὴν Ἀθωνιάδα σχολὴν οἱ ἔχοντες τὰ προσόντα, ἥτις Ἀθωνιάς εἶναι μία εὐρεῖα διέξοδος διὰ τοὺς ἀγιορεῖτας. Τὸ ἅγιον Ὁρος ἄς μείνῃ ὅπως ἦτο ἐπὶ τῶν προγόνων μας καὶ

οἱ βουλόμενοι τὸν δσιακὸν βίον, τὰς ἀγρυνίας καὶ μακρὰς προσευχὰς καὶ τὴν ἄλλην ἀσκησιν, μόνον αὐτοὶ ἄς προστρέξουν διότι δι' αὐτοὺς εἶναι μόνον ὁ τόπος κατὰλληλος.

Τὸ σχέδιον Μάραλ εἶναι διὰ τὸν κόσμον καὶ ἔχει δι' ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι ὠρίσθησαν δι' ἐγκαταλείπουν τὸν κόσμον.

† Ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος
ΙΕΖΕΚΙΗΛ

ΕΠΙ ΤΗ ΑΝΑΡΡΗΣΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΡΟΝΟΝ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΤΟΥ ΑΠΟ ΚΟΡΙΝΘΟΥ κ. κ. ΜΙΧΑΗΛ

Ἡ «Αγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» συνεχάρη τὸν ἐκλεγέντα νέον Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς διὰ τῆς κάτωθι ἐπιστολῆς:

Ἐν Βόλῳ τῆ 15 - 12 - 49

Πρὸς

Τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς
κ. κ. ΜΙΧΑΗΛ

Εἰς Νέαν Ὑόρκην

Μακαριώτατε,

«Ἡ Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» συναγωνιζομένη πρὸς τὰ λοιπὰ θρησκευτικὰ καὶ ἠθικομορφωτικὰ περιοδικὰ διὰ τὴν ἐξύψωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἐθνικοῦ φρονήματος τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων, ὁμοῦ μὲ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀνεκδότου ὕλης τῆς ἀποτεθησαυρισμένης εἰς τὰς πλουσίας βιβλιοθήκας τῶν ἱερῶν Μονῶν τοῦ ἀγίου Ὁρους Ἀθῶ, παραθέτει καὶ ἐπίκαιρον, σκοποῦσαν νὰ στηρίξῃ εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν εὐσέβειαν τῶν σημερινῶν χριστιανῶν.

Ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν παρακολουθοῦσα τὸ ἔργον τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης» εἶναι ἡ μόνη ἀρχιερατικὴ προσωπικότης, ἥτις ἐνισχύει αὐτὴν ὕλικῶς καὶ ἠθικῶς.

Ὅθεν Μακαριώτατε, ἡ χαρὰ ἡμῶν εἶναι ἄφατος ἐπὶ τῇ ἐπαξίᾳ προαγωγῇ ὑμῶν εἰς τὸν εὐκλεᾶ θρόνον τοῦ ποιμενάρχου τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς, εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἔριδες καὶ μάχαι ἐν αὐτῇ εἰσι· εἰς τοῦτο βέβαια θὰ στραφῇ ἡ κυριώτερα Σας φροντίς εἰς τὸ νὰ περι-

συλλέξη Αὐτή τοὺς νεοσσοὺς τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς Μητρὸς μας ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Μακρὰν ἔστωσαν οἱ παντοῖοι ἐχθροὶ καὶ ἐπίβουλοι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἄς συσπειρωθῶμεν ὅλοι περὶ Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν του.

Ἐπὶ τούτοις προαγόμενος νὰ συγχαρῶ Ὑμᾶς, Μακαριώτατε, ἐπὶ τῇ ἐπαξίᾳ προαγωγῇ εἰς τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον τῆς ὀρθοδόξου ἐλλ. Ἐκκλησίας ἐν Ἀμερικῇ, εὐχομαι ὅπως ἔσαι ἐσχέπη Ὑμᾶς ὁ Κύριος ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερύγων του καὶ ὁδηγῇ εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, ἐπιμηκύνῃ δὲ τὰ ἔτη τῆς ζωῆς Ὑμῶν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἐν Ἀμερικῇ ποιμνίου καὶ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Διατελῶ μετ' ἀπείρου σεβασμοῦ, ἀσπαζόμενος τὴν Ὑμετέραν δεξιάν.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς «Ἀγιορ. Βιβλιοθήκης»
ΣΩΤ. ΣΧΟΙΝΑΣ

Ἡ αὐτοῦ Σεβασμιότης εὐηρεστήθη νὰ ἀπαντήσῃ ἡμῖν ὡς ἑξῆς:

Νέα Ὑόρκη Δεκεμβρίου 30/1949

Ἀξιότιμον κ. Σωτήριον Ν. Σχοινᾶν

Διευθυντὴν «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης»

Εἰς Βόλον

Ἀγαπητέ,

θερμῶς εὐχαριστῶν ἐπὶ συγχαρητηρίοις ὑμῶν, εὐχομαι ὅπως διέλθητε ἐν ὑγείᾳ καὶ πνευματικῇ χαρᾷ τὰς ἀγίας ἡμέρας τῆς τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως, τὸ δὲ Νέον Ἔτος ἡ ὑμῖν αἴσιον καὶ πάσης εὐλογίας παρὰ Θεοῦ μεστόν.

Διάπυρος εὐχέτης πρὸς Κύριον
† Ὁ Ἀμερικῆς ΜΙΧΑΗΛ

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

— Πιστὸς δὲ ὁ Θεὸς ὃς οὐκ ἐάσει ἡμᾶς πειρασθῆναι ὑπὲρ ὃ δυνάμεθα· ἀλλὰ ποιήσει σὺν τῷ πειρασμῷ καὶ τὴν ἔκβασιν τοῦ δύνασθαι ἡμᾶς ὑπενεγκεῖν· οὐ μόνον λοιπὸν πειρασμὸν ὑπὲρ δυνάμιν οὐκ ἀφίησιν ἐπενεχθῆναι ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ κατὰ δυνάμιν ἐπαγομένῳ (πειρασμῷ) πάρεσι διαβαστάζων ἡμᾶς καὶ συγκρατῶν, ὄταν καὶ ἡμεῖς πρότερον τὰ παρ' ἡμῶν

εἰσενέγκωμεν, οἷον προθυμίαν, ἐλπίδα τὴν εἰς αὐτόν, εὐχαριστίαν, καρτερίαν, ὑπομονήν.

— Ἰδοὺ ὠδίνησεν ἀδικίαν, συνέλαβε πόνον καὶ ἔτεκεν ἀνομίαν· μετὰ τοῦτο δεικνύει ὁ Δαυὶδ ὅτι εἰς πόνοὺς πολλοὺς ἐμπλέκεται ὅστις θέλει νὰ ἁμαρτήσῃ ἤτοι εἰς ἀγωνίαν, τύψιν συνειδότος κττ. Διὰ τὴν ἀνομίαν, θὰ αἰσθανθῇ καὶ πρὸ καὶ ἐν καιρῷ καὶ μετὰ, θλίψεις καὶ πικρίας.

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟΣ

Ἐκφωνηθεὶς ἐν τῷ Ἰ. Ναῶ τοῦ Πρωτάτου τῶν Καρῶν κατὰ τὸ
τελεσθὲν μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου πρῶην Ἀθηνῶν κυροῦ
Χρυσάνθου, ὑπὸ τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἰ. Μ. Διονυσίου
Ἀρχιμ. κ. Γαβριήλ. (1)

«Καὶ ἀπέθανεν Ἰακώβ καὶ προσετέθη
εἰς τὸν λαὸν αὐτοῦ καὶ ἐκόψαντο οἱ υἱοὶ
Ἰσραὴλ κοπετὸν μέγαν».

Ἀπέθανεν ἀγαπητοὶ ἐν Χῶ ἀδελφοί,
καὶ ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ πρὸ δεκαήμερου
ὁ Μακαριώτατος πρῶην Ἀθηνῶν Χρύ-
σανθος καὶ θρηνεῖ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χρι-
στοῦ τὸν πρῶτον μεταξὺ τῶν ἀριστέων
της, ἀλλὰ καὶ τὸν τελευταῖον τῆς χορείας
τῶν Ἐθναρχῶν Ἀρχιερέων.

Ἐπεσεν ὁ σῦλος τῆς μεγάλης ιδέας,
ἐκρημίσθη ὁ πύργος τῶν ὑψηλῶν ιδανι-
κῶν τοῦ ἔθνους, ἔχασεν ἡ ὀρθόδοξος
Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία τὸν σοφώτερον Ἱε-
ράρχην της, τὸ Κράτος τὸν συνετώτερον
σύμβουλόν του, καὶ ὁ Ἱερὸς ἡμῶν τόπος
τὸν στοργικώτερον πνευματικὸν πατέρα
καὶ προστάτην του.

Θρέμμα καὶ γέννημα τῆς Θράκης, τῆς
πολυπαθοῦς ἐκείνης χώρας ποῦ περικλεί-
ει τὰ ὄνειρα τῆς φυλῆς, ἀνετράφη καὶ ἔ-
ξεπαιδεύθη εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Φανα-
ρίου μὲ τὰ ἀγνότερα ιδανικὰ τῆς πίστεως
καὶ τῆς Πατρίδος. Ἀνάστημα πνευματι-
κῶν τῶν μεγάλων Πατριαρχῶν Ἰωακείμ
τοῦ Γ' καὶ Γερμανοῦ τοῦ Ε'. ἐνεστερνί-
σθη τὴν ποιμαντικὴν σταθερότητα ὡς
καὶ τὴν πολιτικὴν δευδέρχειαν ἐκείνων,
δι' ὧν καὶ ἀνεδείχθη μετέπειτα ὁ περι-
κλεῆς Μητροπολίτης τῆς Τραπεζοῦντος.

Ὁ πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος εὔρε,
κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν, τὸν ἀοίδιμον εἰς
τὴν περιμάχητον ἐκείνην γωνίαν τῆς Ἑλ-
ληνικῆς Μικρασίας, συγκακουχούμενον
τῷ χριστεπωνύμῳ πληρώματι τῆς Τρα-

πεζοῦντος, σωτήρα μυριάδων δεινο-
παθούτων ὁμογενῶν, καὶ ὑπέροχον Ἐ-
θναρχὴν τοῦ ὅλου Ποντιακοῦ Ἑλληνι-
σμοῦ.

Καὶ ὅτε πλέον ἐχάραξεν ἡ αὐγὴ τῶν ἀ-
ληθμονήτων ἐκείνων ἡμερῶν διὰ τὸ ἔ-
θνος μας καὶ ὁ δικέφαλος αἰτὸς ἐπερὺ-
γιζεν ὑπὲρ τοὺς τρούλλους τῆς ἁγίας Σο-
φίας, ὅτε ἡ Ἑλληνικὴ σημαία ἐκυμάτιζεν
ἀνὰ τὰ παραλία τῆς Προποντίδος καὶ τοῦ
Εὐξείνου, καὶ τὸ ὄνειρον τῆς μεγάλης μας
Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας ἐλάμβανε σάρ-
κα καὶ ὄστα, ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις
αὐτὸν προέκρινε ἵνα ἐξηγήσῃ εἰς τοὺς ἰ-
σχυροὺς τῆς γῆς τὰ δίκαια τοῦ ἔθνους μας
εἰς τὸν Ἑλληνικώτατον Πόντον.

Ἐπὶ δίωρον εἰς τὴν διάσκεψιν τοῦ
Λονδίνου μὲ εὐφράδειαν καὶ σαφήνειαν
καταπλήσσοσαν ἀνέπτυσσε τὰ δίκαια τοῦ
Ποντιακοῦ Ἑλληνισμοῦ, ζητήσας ἐν τέλει
τὴν αὐτονομίαν τῆς πολυπαθοῦς χώρας
τῶν ἀργοναυτῶν. Καὶ ὅτε κατήρχετο τοῦ
βήματος ὁ Ἱεράρχης ὀήτωρ καὶ, ἐσειέτο
ἡ αἴθουσα ἀπὸ τὰς εὐφημίας τῶν ἐπισή-
μων συνέδρων, ὁ Βενιζέλος τὸν κατε-
σπάζετο δακρύων καὶ ἀποκαλῶν αὐτὸν
μέγαν πολιτικὸν καὶ διπλωμάτην. Δυστυ-
χῶς, κρίμασιν οἷς εἶδε Κύριος, πάντα
ἐκεῖνα κατέρρευσαν, ἐπῆλθεν ἡ Μικρασια-
τικὴ καταστροφή καὶ ὁ εἰς θάνατον ὑπὸ
τῆς Κεμαλικῆς Τουρκίας καταδεδικασμέ-
νος Χρυσάνθος μόλις κατώρθωσε νὰ δι-

(1) Εἶχεν ἐκτυπωθῆ μόλις τὸ προηγούμε-
νον τεῦχος, ὅποτε ἐλήφθη ὁ παρῶν λόγος,
δημοσιευόμενος ἤδη ἐν καθυστερῆσει.

απεραιωθῆ εἰς τὴν ἐλευθέραν πατρίδα πρόσφυξ καὶ ζήσῃ ἔκτοτε ἐν μέσῳ τῶν ἀγαπητῶν του προσφύγων στοργικὸς πατήρ καὶ παρήγορος.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία Γρηγορίου τοῦ Ε΄ καὶ Κωνσταντίνου τοῦ Σ΄, ἡ Ἐκκλησία τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἡρώων ἀμείβουσα τοὺς κόπους καὶ τὴν αὐταπάρνησιν τοῦ αἰιδίμου κατέστησεν αὐτὸν ἀποκρισάριον παρὰ τῆ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος.

Αἱ ἀνατεθεῖσαι αὐτῷ καὶ ἐπιτυχῶς διεκπεραιωθεῖσαι ἐξαρχίαι πρὸς τὰ Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς, τὴν Σερβίαν, τὴν Ἀλβανίαν καὶ τὸ ἅγιον Ὄρος, τὸν ἀνέδειξαν κληρικὸν παγκοσμίου κύρους καὶ Γκάσπαρι τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς τὸν ἀπεκάλουν οἱ Δυτικοί, παραβάλλοντες αὐτὸν πρὸς τὸν μέγαν τοῦτον Καρδινάλιον, τὸν μετέπειτα Πάπαν Πίον ΙΑον

Ὁ δεῦτερος παγκόσμιος πόλεμος εὗρε τὸν ἀείμνηστον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν ἔμπιστον σύμβουλον τοῦ μεγάλου Βασιλέως μας Γεωργίου τοῦ Β΄ καὶ στενὸν συνεργάτην τοῦ ἐθνικοῦ Κυβερνήτου Ἰωάννου Μεταξά.

Καὶ ὅτε ἡ λαίλαψ τῆς Γερμανικῆς ἐπιδρομῆς κατέκλυσε καὶ τὴν Πατρίδα μας, αὐτὸς ὑπέροχος Πατριώτης καὶ ἀξιοπρεπῆς Ἕλλην Ἱεράρχης, ἀπεποιήθη καὶ τὸν ἐπιδρομέα στρατηγὸν Λίστι νὰ ὑποδεχθῆ καὶ τὴν νόθον Κυβέρνησιν τοῦ Τσολάκογλου νὰ δοκίση, προτιμήσας τὴν ἔκπτωσιν παρὰ τὴν δουλοπρέπειαν.

Καὶ ἔζησεν ἔκτοτε ἐν ἀφανείᾳ ὡς ὀρθόδοξος Χριστιανὸς ἀσκητῆς καὶ ἐν διηνεκεῖ μελέτῃ τῶν καθ' ἡμᾶς, ὡς ἀρχαῖος Ἕλλην φιλόσοφος, ἀφειδῶς τὰς σοφίας του παραινέσεις πρὸς τε τὸ κράτος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν παρέχων, ὁ μέγας ἐρημίτης τοῦ ἱεροῦ τῶν ἁγ. Ἀποστόλων καὶ

τῆς Βούλας.

Αὕτῃ, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἡ οἰκογραφία ἡ πολιτικὴ τοῦ ἐκλιπόντος ἀνδρός, καὶ ὑπεράνω ταύτης ἡ ἀρετὴ ἡ ἀπαράμιλλος, ὡς Χριστιανοῦ Ἱεράρχου καὶ Ποιμενάρχου.

Ἄγνος ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων, χρηστότατος ἐν πᾶσιν, ἀνεπίληπτος ἐν βίῳ, ἀνεπηρέαστος ἐν δράσει, ἀκατάκρητος ἐν τῇ διαχειρίσει τῶν κοινῶν, βραβευτῆς τῆς ἀρετῆς, ἀμειλικτος διώκτης τῆς κακίας, ἔσχεν ἐν τε τῇ δράσει ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ τοῖς διωγμοῖς ὑπὲρ αὐτῆς, πολλὰ τὰ γνωρίσματα πρὸς τὸν μέγαν Χρυσόστομον.

Ζῶντα εἰσέτι, ὡς πέπονθε τοῖς πολλοῖς, οὐδεὶς εὐρέθη νὰ ψέξη ἠθικῶς, ἢ ἀνεύρη ἐν αὐτῷ ἕνος σιμωνίας ἢ φιλοχρηματίας καὶ ἠθελεν ἴσως δεήσει καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου ἂν μὴ ἐπιστήθιοι φίλοι ἐψώμιζον καὶ παρεῖχον φιλόξενον τὴν στέγην εἰς τὸν Ἀποστολικὸν τοῦτον μιμητὴν καὶ ἀκαδημαϊκὸν φιλόσοφον.

Θὰ εἶναι πρὸς μεγάλην τιμὴν τοῦ νῦν προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Σπυρίδωνος καὶ τῆς περὶ αὐτὸν ἀγιωτάτης Συνόδου, ἡ ἀποκατάστασις τῆς θέσεως τοῦ αἰοδίου, ἔστω ἀργά, ἔστω καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ.

Καὶ οὕτως ἔσβυσεν ὁ διαπρεπῆς Ἱεράρχης, ἐπὶ πολὺ παρηγκωτισμένος, ἐν τέλει δεικναιωμένος, ἀείποτε ὅμως παρηγορημένος ἀπὸ πραγματικὴν λατρείαν ἀφοσιωμένων συγγενῶν, γνωστῶν καὶ φίλων.

Αἱ Ἑλληνικαὶ Κυβερνήσεις καὶ ἰδίᾳ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν ἐπὶ ἔτη θὰ αἰσθάνονται τὴν ἀπουσίαν τοῦ Χρυσάνθου καὶ δὴ εἰς τὰ ἀφορῶντα τὸν ἀπόδημον Ἑλληνισμόν. Ἡ Ἐκκλησία ἡ ὀρθόδοξος, τὴν ἀπώλειαν σοφοῦ καὶ συνετοῦ συμβούλου καὶ ὁ Ἱερός ἡμῶν τό-

πος, τὸ ἀγιώνυμον Ὅρος, τὴν στέρησιν θερμοῦ προστάτου καὶ ὑποστηρικτοῦ. Τοιοῦτος ἀδελφοί, ὁ ἐκλιπὼν Ἱεράρχης, τὸν ὁποῖον Κράτος, Ἐκκλησία καὶ Χριστεπώνυμος Κοινωνία προέπεμψαν μετὰ Βασιλικῶν τιμῶν τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν καὶ οἱ υἱοὶ τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ Πόντου καὶ μέχρι τοῦ Ἰλλυρικοῦ, ἀπὸ τῆς Ροδόπης καὶ μέχρι Κρήτης καὶ Κύπρου ἐκόψαντο κοπετὸν μέγαν.

Ὁ ἱερός ἡμῶν τόπος ἔχει λόγους με-

γάλης καὶ αἰωνίου εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν μεταστάνα Ἱεράρχην καὶ λίαν ἀξιεπαίνως ἢ καθ' ἡμᾶς ἱερά Κοινότης ἐτέλεσεν τὸ ἱερόν του μνημόσυνον, ἵνα ὡσπερ σήμερον ἐν τῷ ἱστορικῷ τούτῳ ναῶ, οὕτω καὶ τὴν προσεχῆ Κυριακὴν καθ' ἅπαντα τὰ ἱερά τοῦ Ὄρους Καθιδρύματα εὐχρηθῆ ὁ Ἀγιορειτικὸς κόσμος ὑπὲρ ἀναπαύσεως μετὰ δικαίων καὶ ἀγίων τῆς μακαρίας ψυχῆς τοῦ Μακαριωτάτου Κυροῦ Χρυσάνθου, ἡ δὲ μνήμη αὐτοῦ ἔσται αἰωνία.

ΑΡΧΙΜ. ΑΝΘΙΜΟΥ Κ. ΒΑΓΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗΣ ΜΟΝΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΒΟΗΘΕΙΑΣ ΕΝ ΧΙΩΙ

Ἐν πρώτοις θὰ διηγηθῶ περὶ τῆς χαριτοβρύτου ἀγίας εἰκόνας Παναγίας Βοηθείας, ἡ ὁποία κοσμεῖ τὴν ἱεράν ταύτην μονήν, ὡς ἰδρῦσασα ταύτην, διὰ τῆς θαυματουργοῦ αὐτῆς δυνάμεως. Ταύτην τὴν ἱεράν εἰκόνα ἐκληρονόμησα παρὰ τῆς μακαρίτιδος μητρὸς μου, κ' ἐκεῖνη τὴν εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τῆ γιαιγιά της καὶ ὠνομάζετο Βοήθεια, καὶ ὡς παλαιάν, ἠθέλησα νὰ τὴν ἐπιδιορθώσω ἡμην ἀκόμη 19 ἐτῶν καὶ τὴν ἐπῆγα εἰς τὴν ἱεράν σκήτην τῶν ἀγίων πατέρων, καὶ βλέπων ἐκεῖ τὴν μακαρίαν ζωὴν τῶν ἐκεῖ ὁσίων πατέρων καὶ θεοῦ ζήλου πλησθεῖς, ἠκολούθησα καὶ ἐγὼ ὁ ταπεινὸς τὸν μοναχικὸν βίον, ὑποτασσόμενος κατὰ πάντα εἰς τὸν τότε Ἡγούμενον τῆς Μονῆς πανοσιώτατον Παχώμιον. Ἐπῆρα λοιπὸν τὴν ἀγίαν εἰκόνα ἐπιδιορθωμένην με εὐλάβειαν καὶ ἔκτισα ἕνα καλύβι εἰς τινὰ ἀπομεμονωμένην γωνίαν τῶν πατρικῶν μου κτημάτων, τὴν ἔβαλα μέσα καὶ ἔκτοτε ἔγεινα θερμότατος αὐτῆς λάτρης, καὶ ἐκείνην εἶχα βοηθὸν εἰς ὅλους τοὺς πειρα-

σμούς καὶ θλίψεις μου. Προσῆρχοντο δὲ οἱ γείτονες εἰς προσκύνησίν της, καὶ ἐνεργοῦσεν ἄπειρα θαύματα. Καὶ ἐγὼ ἔτρεφα ἕνα λογισμὸν νὰ τῆς κτίσω Μοναστήρι νὰ τὴν βάλω μέσα ἕνος ἀνίκανος, ἕνας ἀγράμματος, νὰ σκέπτομαι νὰ κάμω Μοναστήρι! Ἐβλεπα πολλάκις, περῶντας τὸ μέρος ὅπου εἶναι τώρα κτισμένη ἡ Μονή, καὶ ἦτο ἕνα κρημνῶδες καὶ δύσβατον, καὶ ἔλεγα· «ἐδῶ μοῦ ἀρέσει ἡ θέσις διὰ Μοναστήρι», ὡς φαίνεται, ἡ χάρις τῆς Παναγίας μοῦ ἔδιδε τὸν πόθον.

Ἐπέρασαν μερικά χρόνια, ἔγεινα καὶ ἱερεὺς, ὁ δὲ πόθος μου ἤϋξανε· δι' ἐμὲ ἡ Παναγία ἡ βοήθεια, ἦτο ἕνα δένδρον κατὰ σκίον καὶ κάθε βράδυ τὴν παρακαλοῦσα θερμῶς νὰ με βοηθήσῃ νὰ κάμω Μοναστήρι νὰ τὴν βάλω μέσα, νὰ μὴν εἶναι ἀπερριμμένη ἡ θαυματουργὸς ἐκεῖνη εἰκὼν, μέσα σὲ μίαν πτωχικὴν καλύβην. Κατὰ δὲ τὸ 1924 ἔτος, βλέπω μίαν νύκτα μίαν σεμνοτάτην, μαυροφορεμένην γυναῖκα καὶ μοῦ λέγει· «θέλω νὰ μοῦ βάλῃς ἄσπρο

φόρεμα· διατί με ἔχεις ἔτσι μέσα στο κελ-
λάκι σου;» ἐγὼ τὸ ἐθεώρησα ὄνειρον καὶ
παρημέλησα· ἀλλὰ ἀμέσως μοὶ ἐπῆλθε δει-
νὴ ἀσθένεια· καὶ μετὰ καιρὸν βλέπω πάλιν
τὴν ἰδίαν γυναῖκα καὶ μοῦ λέγει προ-
στακτικά. «Ἀμέσως νὰ μοῦ βάλῃς τὸ ἄ-
σπρο φόρεμα, καὶ θὰ σὲ βοηθήσω». Εὐ-
θύς λοιπὸν τὸ ξημέρωμα στέλλω τὴν ἱερὰν
εἰκόνα εἰς τὸν χρυσοχόον, καὶ μόλις τὴν
ἔφεραν ἀσημωμένην, ἀμέσως με ἐθερά-
πευσε· καὶ συνάμα ἐδίωξε καὶ τὸ δαιμό-
νιον ἀπὸ μίαν κόρην δαιμονισμένην, καὶ
ὀλοένα ἐθανυματούργει, καὶ ἐμεγαλύνετο
τὸ ὄνομά της, ἤρχισε λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ
δένδρον καὶ ἐμεγάλωνε. Μὲ τὴν ὠραιότη-
τά του με εὐχαριστοῦσε, με τὴν σκιάν του
με ἐσκέπαζε, καὶ με τὴν δροσερότητά του
με ἔκαμνε νὰ ἀποκτήσω μιὰ μεγάλη καρ-
διά. Ἦρχισαν νὰ συνάζωνται καὶ αἱ ἀ-
δελφαί· ἡ μία τὸ ἔλεγε στὴν ἄλλην καὶ ὀ-
λοένα ἐπληθύνοντο. Ἔβλεπα λοιπὸν ὅτι,
τὸ δένδρον σὺν τῷ χρόνῳ ἔφερε καρπὸν,
καὶ ἦτο ἀνάγκη νὰ προφυλαχθῆ διὰ νὰ
μὴ χαθῆ· ἔτοιμος βοηθὸς καὶ ἐνεργῶν εὐ-
ρέθη ἡ Κυρία Θεοτόκος. Ἐπροσπάθη-
σα καὶ ἐγὼ ὁ ταπεινός, με τὴν χάριν τῆς
Παναγίας, καὶ ἡ ἀνεργεσις τῆς ἱερᾶς Μο-
νῆς ἔλαβεν ἀρχὴν ὅπως καὶ ἡ ἅγια εἰκὼν
τῆς Παναγίας Βοηθείας δοξασθῆ, καὶ αἱ
ἀδελφαὶ συναχθῶσιν εἰς μάνδραν πνευμα-
τικὴν, ὅπου ἐπεριπλανῶντο μέσα εἰς τὸν
θόρυβον τοῦ κόσμου. Τὸ μέρος, ἐπὶ τοῦ
ὁποίου ἰδρῦθη ἡ Μονή, πρὸ τῆς κατοχῆς
τῆς Χίου, ἦτο ὀθωμανικὸν καὶ μετὰ τὸ
παρέλαβεν ἡ ἐθνικὴ τράπεζα Χίου, παρὰ
τῆς ὁποίας τὸ ἠγόρασα ἐγὼ ἐν ἔτει 1927,
ἐπειδὴ καθὼς προεῖπον, τὸ εἶχεν ἀγαπή-
σει ἡ ψυχὴ μου διὰ Μοναστήρι. Καὶ κατὰ
τὴν 5ην Νοεμβρίου 1927, μοὶ ἐδόθη ἡ ἄ-
δεια τῆς ἰδρύσεως, ἀρχιερατεύοντος τότε
ἐν Χίῳ τοῦ ἀοιδίμου Ἱερωνύμου. Ἀλλὰ διὰ
νὰ βεβαιωθῶ ἂν εἶναι θέλημα τῆς Παναγι-

ας νὰ κτισθῆ εἰς τοῦτο τὸ μέρος ἡ Μονή, ἐ-
τέλεσα ὑπὲρ τούτου τρεῖς Λειτουργίας,
δεόμενος νὰ με πληροφορήσῃ ἡ Παναγία.
Ἔβαλα λοιπὸν τρεῖς λαχνούς, καὶ εἰς τὸν
ἕνα ἔγραψα τὸ μέρος τοῦτο, καὶ εἰς τοὺς
ἄλλους δύο ἄλλα μέρη, τὰ ὁποῖα μοῦ ἐ-
πρότειναν. Εἶχα δὲ τοὺς τρεῖς λαχνούς κά-
τωθεν τοῦ ἁγίου ποτηρίου ἀπ' ἀρχῆς μέ-
χρι τέλους τῆς θείας Λειτουργίας καὶ κα-
τότιν τοὺς ἔβαζα ἐπὶ τραπέζιου, καὶ ἔλε-
γα εἰς ἕν ἀνήλικον παιδίον νὰ μοῦ δώσῃ
τὸν ἕνα· ἀλλὰ, ὡς ἐκ θαύματος, καὶ τὰς
τρεῖς ἡμέρας ὁ ἴδιος λαχνὸς ἐτύγχανεν,
ἐκεῖνος, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο γραμμένον τὸ
μέρος τοῦτο, ὅπου εἶναι τώρα ἰδρυμένη ἡ
Μονή· ἐνόησα τότε, ὅτι τὸ θέλημα τῆς
Παναγίας ἦτο νὰ κτισθῆ ἐδῶ ἡ ἱερὰ
Μονή της.

Ἡ θέσις τῆς ἐν Χίῳ ἱερᾶς Μονῆς Πα-
ναγίας Βοηθείας, εἶναι πρὸς δυσμὰς τῆς
πόλεως, ἀπέχουσα ταύτης μίλιον ἐν ἐπι-
τινος ὑψώματος, πρὸς βορρᾶν τῆς ἀμα-
ξιτῆς ὁδοῦ τοῦ χωρίου Καρυῶν. Μετὰ
ἀπὸ πολλὰ ἐμπόδια, καὶ τὴν μεταφορὰν
πάντων τῶν πρὸς οἰκοδομὴν ὑλικῶν, κατὰ
τὴν 20ὴν Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1928,
ἔγεινεν ὁ ἁγιασμός, καὶ ἡ οἰκοδομὴ ἤρχι-
σεν· ὅμως ἐὰν θελήσω νὰ περιγράψω τοὺς
πειρασμούς καὶ τὰς δυσκολίας ὅπου συ-
νήνησα ἐν καιρῷ τῆς οἰκοδομῆς, εἶναι ἀ-
δύνατον· ἀκόμη καὶ νὰ κρημνίσουν τὰς οἰ-
κοδομὰς, ὀλίγον πρὸ τῆς στεγασέως, ἐπά-
σχισαν τινές, ὑπὸ φθόνου παρακινούμε-
νοι· ἀλλὰ ἡ Κυρία Θεοτόκος, διέλυεν ὡ-
σὰν καπνὸν ὅλους τοὺς πειρασμούς καὶ
συνήργει ἀεννάως εἰς τὴν πρόοδον τῆς
Μονῆς, θαυματουργοῦσα καθ' ἑκάστην
καὶ παρακινούσα πολλοὺς εἰς τὸ νὰ βοη-
θοῦν εἰς τὸ ἔργον. Πολὺ δὲ ἐκοπίασαν καὶ
αἱ ἀδελφαί, βοηθοῦσαι μετ' ἀπεριγρά-
πτου ἀφοσιώσεως εἰς τὸ κτίριον, ὅπως
ἐτοιμάσωσι τὴν κατοικίαν των. Ἀλλά, τί

ἤμποροῦσε νὰ κάμῃ ἄνθρωπος, ἄνευ τῆς βοήθειάς τῆς Κυρίας Θεοτόκου; Ναί μὲν, καὶ ἐγὼ δὲν ἔδωσα ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς, οὔτε ἀνάπαισιν εἰς τὸ σῶμα μου, ἀλλὰ ἄνευ τῆς παντοδυναμοῦ βοήθειάς τῆς, ἀδύνατον ἦτο εἰς τόσον ὀλίγον διάστημα καιροῦ, νὰ κατορθωθοῦν τσαῦτα κτίρια, καὶ μάλιστα ἐν τοιοῦτοις καιροῖς, ὅπου ὑπῆρχον μεγάλαι δυσκολίαι.

(^ο Ακολουθεῖ)

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΔΕΗΣΕΙΣ

ΜΕΤΑ ΔΣΜΑΤΙΩΝ

ΔΕΗΣΙΣ ΙΣΤ'.

Ὅπως ὑγιεῖς τὸν βίον διέλθωμεν.

Σὺ, πανάγαθε καὶ παντοδύναμε Θεέ, ὁ χορηγῆσας ἡμῖν ψυχὴν ἀθάνατον καὶ ἀπείρου τελειοποιήσεως ἐπιδεικτικὴν, ὅπως δι' αὐτῆς πιστὰς εἰκόνας σου ἀναδείξῃς ἡμᾶς, σὺ διὰ τοῦ θνητοῦ ἡμῶν σώματος ἐνέδυσας αὐτήν, ὅπως ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὑπηρετούμενη, σοὶ ὑπηρετῇ, καὶ σὲ δοξάζῃ ἐπὶ τῆς γῆς.

Σὺ, Κύριε, οὐχὶ μόνον τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παντοδυναμίαν, καὶ τὴν υπερτάτην σου πρόνοιαν διὰ τοῦ σώματος ἡμῶν τούτου διδάσκεις ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ ναὸν τοῦ ἐν ἡμῖν ἁγίου σου Πνεύματος κατέστησας αὐτό, ὡς ὁ μέγας τῶν ἔθνων Ἀπόστολος εἶπε.

«Δοξάσατε δὴ τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν καὶ ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, ἅτιν' ἀέσπισι τοῦ Θεοῦ. Οὐκ οἴδατε στίναξος Θεοῦ ἐστὲ; εἴ τις τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ φθέρῃ, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός.»

Φώτισον λοιπὸν ἡμᾶς, πανάγαθε Πάτερ, ὅπως καθαρὸν, ἄσπιλον καὶ ἀμόλυντον διατηρῶμεν τὸ σῶμα ἡμῶν, ἵνα δι' αὐτοῦ τὰ ἀγαθὰ ἐργαζόμενοι,

σὲ τὸν ἐπουράνιον ἡμῶν Πατέρα δοξάζωμεν.

Διαφύλαξον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης σωματικῆς καὶ ψυχικῆς νόσου, ὅπως ἐν ὑγείᾳ τὸν βίον διανύοντες, διὰ τε τῆς σωματικῆς καὶ διανοητικῆς ἡμῶν ἐργασίας καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ κατὰ τὴν θέλαιν σου ἐντολὴν τελειότεροι γινώμεθα, καὶ εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν Πατρίδα καὶ τὸν πλησίον ἡμῶν ὠφελίμοι ἀναφαινώμεθα, σοὶ εὐχαριστοῦντες καὶ σὲ δοξάζοντες.

Ἀπάλλαξον ἡμᾶς, πανάγαθε Πάτερ, ἀπὸ πάσης πράξεως, καὶ πάσης ἐπιθυμίας, καὶ παντὸς διαλογισμοῦ, δι' ὧν τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ζωὴν ἠθέλομεν φθεῖρει, καὶ τὸν ναὸν τῆς ψυχῆς ἡμῶν ἠθέλομεν μολύνει.

Δίδαξον δὲ ἡμᾶς, Κύριε, ὅπως διὰ τῆς σωφροσύνης, τῆς ἐγκρατείας, τῆς φιλοπονίας, τῆς πραότητος καὶ παντὸς ὑγιεινοῦ παραγγέλματος τὴν ὑγείαν τοῦ σώματος ἡμῶν ἀκμαίαν διατηρῶμεν.

Ἄλλ' ἅμα δίδαξον ἡμᾶς, Πάτερ ἐπουράνιε, ὅπως μηδέποτε τὸ φθαρτὸν τοῦτο σῶμα ὑπὲρ τὴν ἀθάνατον ἡμῶν ψυχὴν ἀγαπήσωμεν, ἵνα μὴ τὴν οὐράνιον βασιλείαν σου καὶ τὴν χαρὰν τῶν δικαίων διὰ παντὸς ἀπολέσωμεν Ἀμήν.

Ἵγείαν, Θεέ μου, σὺ χάρισόν με,

Ἵγείαν καὶ σώματος καὶ νοός.

Φιλόπονον βίον σὺ δίδαξόν με,

Σὺ, τῆς ἀγάπης ὁ μέγας Θεός.

Φιλάγαθα ἔργα ὅπως τελέσω,

Ἵγείαν ἔχον καὶ ζῶσαν ψυχὴν,

Καὶ σὲ τὸν Ὑψιστον ὅπως λατρεύσω,

Σώφρονα βίον διάγων, Ἀμήν.

ΠΕΡΙ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» ἀπέστειλε τὸ κάτωθι τηλεγράφημα πρὸς τὴν Ἐθναρχίαν τῆς Κύπρου πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἀγῶνος αὐτῆς, τῆς ἐνώσεως μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος:

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Βόλος 19 - 12 - 49

Ἐθναρχίαν Κύπρου
Ἀθήνας

Ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» συμπάσχουσα μετὰ τῶν φρουρῶν τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, οὗ ἡ Κύπρος ἀποτελεῖ τὸν ἀκραῖον προμαχῶνα πρὸ τοῦ ὄχυρου τῆς πίστεως ἡμῶν ἐν τῇ ἀγίᾳ Σιών, τάσσεται παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτῆς εὐχομένη, ὅπως ὡς τέκνα φωτὸς ἀνακαλέση ὑμᾶς ὁ Κύριος εἰς τὴν ἐλευθερίαν.

Ἡ Διεύθυνσις
ΣΩΤ. ΣΧΟΙΝΑΣ

Ὁ Ἐθναρχὴς Ἀρχιεπίσκοπος κ. κ. Μακάριος ἀπήντησε δι' ἐπιστολῆς, ὑπογραφομένης δι' ἐρυθρᾶς μελάνης κιναβάρεως, προνομίῳ τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, τὰ κάτωθι:

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΚΥΠΡΟΥ

Κύριον
Σωτήριον Σχοινᾶν
«Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη»
Βόλον

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Διαβιβάζομεν ὧδε θερμοτάτας ἐκ μέρους ἡμῶν καὶ τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ εὐχαριστίας, διὰ τὸ πατριωτικὸν ὑμῶν μήνυμα, ὅπερ κοινοποιηθὲν ἐνέπλησεν ἐνθουσιασμοῦ τὸν ἑλληνικὸν λαὸν τῆς Μεγαλονήσου ταύτης.

Ἡ οὕτω ἐκδηλουμένη συμπάραστασις καὶ ἀλληλεγγύη τοῦ Πανελληνίου κρατύνει, ἐνισχύει καὶ ἐμψυχώνει ἡμᾶς εἰς τὸν δίκαιον ἀλλὰ τραχὺν ἀγῶνα, διὰ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ἀποκατάστασιν.

Εὐχόμενοι, ὅπως ὁ Κύριος, ὁ ἔχων ἐν χερσὶ τὰς τύχας τῶν λαῶν καὶ τῶν ἐθνῶν, εὐδοκήσῃ ἵνα πληρώσῃ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὸν ἀκοίμητον πόθον τῆς Κύπρου πρὸς χαρὰν τοῦ

Πανελληνίου καὶ δόξαν τῆς αἰωνίας καὶ ἀθανάτου Ἑλλάδος.

Διατελοῦμεν

Ἐν Χριστῷ εὐχέτης

† Ὁ Κύπρου ΜΑΚΑΡΙΟΣ

Ἐν τῇ Ἰ. Ἀρχιεπισκοπῇ Κύπρου τῇ 6 Ἰανουαρίου 1950

Τοῖς ἀγωνιζομένοις τὸν καλὸν ἀγῶνα ἀδελφοῖς Κυπρίοις Χαίρειν

Ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» τασομένη παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ἀγωνιζομένων ὑπὲρ ἐλευθερίας τέκνων τῆς εὐάνδρου Κύπρου, συναισθάνεται ἐπὶ τῷ ἐξαιρετικῷ τούτῳ γεγονότι τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας τὸν πατριωτικὸν πόνον αὐτῆς, διότι αὐτὴ μόνη ἐξ ὄλων τῶν ἐνεργῶς μετασχόντων τοῦ ἀγῶνος τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν, αὐτὴ μόνη δυστυχῶς κáθηται ὡς ἄλλος Ὀδυσσεὺς παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς ἐριβώλακος γενετήρας, ἐπιθυμοῦσα νὰ ἴδῃ ἔστω καὶ καπνὸν ἀναθρώσκοντα ἐκ τῆς ἐστίας τῆς μεγάλης Πατρίδος, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὴν χωρίζουν μὲν θάλασσα ἠχήμεσα καὶ οὖρεα σκιόεντα, τὴν ἐνώνουν ὅμως οἱ παλμοὶ τρισχιλιετοῦς ἱστορίας μετὰ τῆς Μητρὸς Ἑλλάδος καὶ κοινοὶ ἀγῶνες εἰς τὸν στίβον τῆς ἐλληνοχριστιανικῆς παραδόσεως.

Αἰμάσει πράγματι πᾶσα ἐλληνικὴ καρδιά ὅταν βλέπῃ, ὅτι οἱ ὁμαίμονες ἀδελφοὶ Κύπριοι ἀποτελοῦν ἐξαιρέσειν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἄλλους λαούς, οἱ ὁποῖοι ἀνέκτησαν μετὰ τὸν πόλεμον τὸ θεόδοτον δῶρον τῆς ἐλευθερίας, διότι ἐλευθέρᾳ ἢ κτίσει γνωρίζεται κατὰ τὴν χριστιανικὴν παράδοσιν, αὐτοὶ δὲ στενάζουν ὑπὸ ζυγὸν δουλείας, ὅστις ὅσον καὶ ἂν εἶναι ἐλαφρὸς δὲν παύει ὅμως νὰ εἶναι παράβασις τοῦ ἐμφύτου δικαίου, τοῦ παρὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν δοθέντος εἰς πάντα τὰ πλάσματά του, ὅπως διαθέτουν τὸν ἑαυτὸν των κατὰ βούλησιν ταῦτα δὲ προκειμένου περὶ νήσου, τὴν ὁποίαν ἠδύλακωσε ποταμηδὸν καὶ καθηγίλασε τὸ αἶμα τῶν μαρτυρικῶν θυμάτων ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ γεννήματος καὶ θρέμματός της Ἀποστόλου Βαρνάβα, τὰ ὁποῖα ἐκουσίως ὑπέβαλλον τὸν τράχηλον εἰς τὸν μαρτυρικὸν θάνατον χάριν τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας. Διὰ τοιούτων περγαμηνῶν αἵματος ἠλπίζον οἱ τλήμονες οὗτοι ἀδελφοὶ μας ὅτι θὰ ἐξηγόραζον τὸ ἀναφαίρετον εἰς πάντα δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας καὶ ὄχι νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ δουλεύουν εἰς σύμμαχον καὶ φίλην Δύναμιν, δουλείαν, ἣτις εἶναι βαρυτέρα πάσης ἄλλης, διότι δὲν ἀνέμενον νὰ λησμονήσῃ τὰς ὑποσχέσεις της ἢ κραταῖα Βρετανία, τὰς ὁποίας ἐπανελημμένως ἐτόνισεν εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν χάριν τῶν ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγωνιζομένων ἡρωικῶν τέκνων τῆς Κύπρου.

Ἄλλ' ἢ κοιτῆς τῶν κοινοβουλευτικῶν ἐλευθεριῶν καὶ ἢ εἰς τὸν ἐθνικὸν της θυρεὸν διακηρύττουσα ὅτι τὸ δικαίον της ἐξαρτᾶ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λησμονήσῃ τὰς παραδόσεις ταύτας, αἱ ὁποῖαι τὴν ἐξύψωσαν εἰς τὴν συνειδησιν τῶν λαῶν, οὔτε νὰ ἀγνοήσῃ τὰ ἐπικλήσεις λαοῦ, ὅστις ἐπανελημμένως διεξεδίκησε τὸ δικαίωμα τῆς αὐτεξουσιότητος εἰς τὰ τοῦ

οἴκου του, ὅταν τὰ τέκνα του ἔχουνον τὸ αἷμα των ἄφθονον καὶ ἐθελοῦσιον διὰ τὴν αἰσίαν ἐκδασιν τοῦ ἀγῶνος ἐναντίον τῆς πολιτικῆς τοῦ φασισμοῦ, τοῦ ζωτικοῦ χώρου καὶ τῆς στρατηγικῆς σκοπιμότητος

Θαρσεῖτε Κύπριοι ἀδελφοί· Τὸ ἀδοῦλωτον φρόνημα τῆς ἐλληνικῆς ψυχῆς σας προσιωνίζεται τὴν ταχεῖαν ἀπὸ τῶν δεσμῶν λύτρωσίν σας. Τὸ τέλος τῶν δεινῶν καὶ δοκιμασιῶν διαφαίνεται διὰ μέσου τῶν νεφῶν, τὰ ὅποια τόσα ἔτη σᾶς ἐσκότιζον. Ἡ κροκόπεπλος αὐγὴ τῆς ἐθνικῆς ἐλπίδος ροδίζει εἰς τὸν ὄριζοντα τῶν πανελληνίων πόθων. Τὸ ὄνειρον τόσων γενεῶν δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ μετασυσιωθῇ εἰς πραγματικότητα, διὰ τὴν ὅποιαν τόσους ἀγῶνας καὶ μόχθους κατέβαλον τὰ ἥρωϊκὰ τέκνα τῆς Κύπρου εἰς ἓν καὶ μόνον ἀτενίζοντα ἀπὸ τριῶν χιλ. ἐτῶν, εἰς τὴν ἐλευθερίαν, μὲ τῆς ὁποίας τὸν θούριον αἱ μητέρες σᾶς ἐβαυκάλιζον. Οἱ θρήνοι σας, οἱ ἀγῶνες καὶ αἱ θυσίαι σας χάριν τῆς χριστιανικῆς Ἑλλάδος κοσμοῦν τὸν δακτύλιον ἀρραβῶνα, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς συνδέσῃ καὶ πάλιν μὲ τὴν μεγάλην σας Μητέρα, ὑπὸ τὰς εὐλογίας τοῦ ἀθλοθέτου Κυρίου ἡμῶν.

Θαρσεῖν χρή, ταχ' αὐριον ἄμεινον ἔσται

(Ἐκ τῆς συντάξεως)

ΟΜΙΛΙΑ ΗΘΙΚΗ

Ἡ μᾶλλον θεωρία πνευματικῆς πονηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐν Μοναχοῖς ἐλαχίστου Χερουβίμ Ἀγιορείτου.

Ἐλήφθη ἐκ τῆς Βιβλιοθήκης Μακαρίου Ἱερομονάχου Κελλιῶτου, Φιλοθεϊτικῶν Κελλίων ἁγίου Κωνσταντίνου

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 258 τοῦ ιδ'. ἔτους)

Λοιπὸν ψυχὴ μου ἀθλία ἀπορρίψωμεν τὸν ὄκνον, καὶ ἄς ἐρευνήσωμεν κἂν τὴν πρώτην σελίδα τῆς θείας Γραφῆς τὴν λέγουσαν. «Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς (Γεν. α'. 1). Τί λοιπὸν ἦτο πρὸ τῆς ὀρωμένης κτίσεως; ἦτο χάος ἄπειρον, τὸ ὅποιον περικυκλώνει τὴν κτίσιν ἐκ τῶν ἑξ μερῶν. Καὶ εἰς μὲν τὸ κάτω χάος τῆς κτίσεως τὸ ὅποιον προσαγορεύεται ἄδης εἶναι ἢ καταδίκη τῶν ἀπίστων, τῶν εἰδωλολατρῶν, τῶν αἰρετικῶν, καὶ τῶν λοιπῶν ἀπίστων καὶ ἀσεβῶν ἀνθρώπων. Δηλοποιεῖται τοῦτο ἐκ τῆς Ἀπκαλύψεως τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου λεγοῦσης. «Καὶ εἶδον ἄγγελον ἰσχυρὸν

κηρύσσοντα φωνῇ μεγάλῃ, τίς ἐστὶν ἄξιος ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον καὶ λῦσαι τὰς σφραγίδας αὐτοῦ; Καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο ἐν τῷ οὐρανῷ, οὐδὲ ἐπὶ τῆς γῆς, οὐδὲ ὑπὸ κάτω τῆς γῆς, ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον οὐδὲ δλέπειν αὐτὸ (Ἀποκ. ε' 12).

Εἰς τὸν ἄδην πρὸ Χριστοῦ ὑπῆρχε κεκλεισμένον ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος, καὶ δίκαιοι, καὶ ἁμαρτωλοὶ, καὶ προφήται καὶ σοφοί, ὅμως οὐδεὶς ἠδύνατο ἀνοῖξαι τὸ ἐσφραγισμένον βιβλίον. Εἰς τὸν ἄδην κατήλθε καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ τοῦ Χριστοῦ Ἰωάννου, διότι «Ἡ τοῦ Προδρόμου ἐνδοξος ἀποτομή, οἰκονομία γέγονέ τις θεϊκῆ, ἵνα καὶ τοῖς ἐν ἄδῃ τοῦ Σωτῆρος κηρύξῃ τὴν ἔλευσιν.» Εἰς τὸ δεσμοτήριον τοῦ ἄδου ὑπῆρχον πύλαι χαλκαῖ, καὶ μοχλοὶ σιδη-

ροί, και πυλωροί, κατά τό «ἠνοιγήσαν σοι Κύριε, φόβω πύλαι θανάτου, πυλωροί δὲ ἄβου ἰδόντες σε ἐπηξάν, πύλας γὰρ χαλκᾶς συνέτριψας, και μοχλοὺς σιδηροὺς συνέθλασας». Ἐσπερινὸς ἤχος β' Ἀνατολίου τροπάριον γ'. Αἱ πύλαι αἱ χαλκαί, και οἱ μοχλοὶ οἱ σιδηροὶ και οἱ πυλωροὶ σημαίνουσι τὴν κυριότητα και ἐξουσίαν τοῦ σατανᾶ ἣν περ εἶχεν ἐν τῷ ἄδῃ, τοῦτ' ἐστὶν τὸ ὑπὸ κάτω πάσης γῆς και θαλάσσης χάος. Τὸ χάος τοῦτο δεβαιούται και ἐκ τῆς παραβολῆς τοῦ φλογίζομένου ἀσπλάγχχνου πλουσίου λεγούσης. «Και ἐν τῷ ἄδῃ ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ (ἐννοεῖται τοὺς νοερούς.) ὑπάρχων ἐν βασάνοις, ὄρᾳ τὸν Ἀβραάμ ἀπὸ μακρόθεν και Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ. Και αὐτὸς φωνήσας εἶπε· πάτερ Ἀβραάμ ἐλέησόν με και πέμψον Λάζαρον, ἵνα βᾶψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος και καταψύξῃ τὴν γλῶσσάν μου διτι ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ». Και κατωτέρω «και ἐπὶ πάσι τούτοις, μεταξὺ ἡμῶν και ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστῆρικται (τοῦτ' ἐστὶ τὸ ὑπὸ κάτω τῆς κτίσεως ἀπειρον χάος), ὅπως οἱ θέλοντες διαβῆναι ἐντεῦθεν πρὸς ὑμᾶς μὴ δύνωνται, μηδὲ οἱ ἐκεῖθεν πρὸς ὑμᾶς διαπερῶσι (Λουκ. ις' 23 - 27).

Ὅμως κατά τὴν κοινὴν ἀνάστασιν θέλουσιν ἀναστηθῆ και οἱ ἄπιστοι και οἱ εἰδωλολάτραι και οἱ αἰρετικοὶ και πάντες οἱ ἁμαρτωλοὶ και αὐτοὶ οἱ σταυρωταὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατά τὸν λέγοντα «Ἴδοὺ ἔρχεται μετὰ τῶν νεφελῶν και ὄψεται αὐτὸν πᾶς ὀφθαλμὸς, και ὄτινες αὐτὸν ἐξεκέντησαν» (Ἀποκάλυψις α'. 7). Και διὰ νὰ ἀκούσῃσι τὴν τρομερὰν φωνὴν τοῦ δικαίου κριτοῦ τὴν λέγουσαν. «πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι (ἢ ὁποῖα θὰ ἦχῃ αἰωνίως εἰς τὰς ἀκοὰς αὐτῶν) εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἠτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ και τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ» (Ματθ.

κε'. 41). Τοῦτο δὲ προῖδὼν ὁ προφητὰναξ ἔψαλλεν «ἀποστραφήτωσαν οἱ ἁμαρτωλοὶ εἰς τὸν ἄδῃν (Ψαλμ. θ' 18).

Ἐκεῖ λοιπὸν εἰς τὸν ἄδῃν προπορευθεὶς καθὼς ἀνωτέρω εἶδομεν ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης, ἐκήρυττε τὴν ἔλευσιν τῆς τεθεωμένης ψυχῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα θεοπρεπῶς και μετὰ πάσης εὐρύνης και χαρᾶς ἀποδεχθῶσι τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τοῦτ' ἐστὶ τὴν τεθεωμένην ψυχὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, και νὰ μὴ ταραχθῶσι τῇ ἀθρόᾳ παρουσίᾳ αὐτῆς. Τότε δὴ κατά τὸν προφητὰνακτα «προέφθασαν ἄρχοντες ἐχόμενοι ψαλλόντων ἐν μέσῳ νεανίδων τυμπανιστριῶν (Ψαλ. ξς' 26). Τί δὲ ἔψαλλον; Ὡσαννὰ εὐλογημένους ὁ ἐρχόμενος ὡσαννὰ ὁ Θεὸς ἡμῶν, διδὸ και ἤκουσαν «ἐξέλθετε ἄγωμεν ἐντεῦθεν». Και ὅσοι ἤκολούθησαν ἀνεβίβασαν αὐτοὺς εἰς τὸν «κόλπον τοῦ πατριάρχου Ἀβραάμ», τοῦτ' ἐστὶν ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν, ἀότι «ὁ καταβάς αὐτὸς ἐστὶ και ὁ ἀναβάς ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν. (Ἐφεσ. δ' 10). Ἐκεῖ λοιπὸν εἶναι ἡ πόλις ἡ ἀγία τῶν πατέρων ἡμῶν, ἡ ἀνω Ἰερουσαλήμ· «ἡ ἔχουσα τοὺς θεμελίους ἧς τεχνίτης και δημιουργὸς ὁ Θεὸς (Ἐβρ. ια'. 10).

Οἱ πολῖται τῆς πόλεως ἐκείνης συνδιαιτῶνται τοῖς ἀγίοις ἀγγέλοις και συμπανηγυρίζουν και ὑμνολογοῦν και δοξολογοῦν και εὐχαριστοῦν σὺν αὐτοῖς, και σὺν αὐτοῖς βλέπουσι τὴν κατοικίαν τοῦ Θεοῦ, τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἀπρόσιτον φῶς, κατά τὸ «ὁ μόνος ἔχων ἀθανάσιαν ὁ φῶς οὐκ ἔχων ἀπρόσιτον. (Α'. Τιμὸθ. ζ'. 16). Ὅτι δὲ αἱ συνδιαιτώμεναι τοῖς ἀγγέλοις ἐν τῷ νοερῷ παραδείσῳ ψυχαι βλέπουσι ἀπερ βλέπουσι και αὐτοὶ, μαρτυρεῖ ὁ ἄσματογράφος τοῦ κανόνος τοῦ εἰσίου Κασσιανοῦ εἰς τὸ τελευταῖον τροπάριον τῆς ὀγδόης ᾠδῆς λέγων. «Κάλλους νοητοῦ ἀπολαύεις ἀπολυθεὶς τοῦδε τοῦ σώματος, και

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Γ. ΖΕΡΒΟΥ
ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ

ΔΙΑΤΑΞΙΣ ΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ ΤΟΥ ΣΧΗΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΜΟΝΑΧΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 202 τοῦ ιδ' ἔτους)

Γ'.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΚΟΥ ΣΧΗΜΑΤΟΣ

Ἐσπέρας εἰσφέρονται τὰ ἱμάτια τοῦ μέλλοντος λαβεῖν τὸ ἅγιον Σχήμα ἐν τῷ ἁγίῳ Θυσιαστηρίῳ, καὶ ἀποτίθενται ἐν τῷ θαλασσιδίῳ τῆς ἁγίας Τραπεζῆς.

Σημειώσεις

α'. Ὡς ἔθος νῦν ὁ μελλοκουρίτης πρὸ τῆς ἀκολουθίας τοῦ Σχήματος ὀφείλει νὰ ἀναγνώσῃ τὸν Κανόνα, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς «Εὐδόκιμον τέλος εὐδοκίμῳ μοι Χριστὲ παράσχου». Ἦχος β'. Δεῦτε λαοὶ (Θεοφάνους). Ἐπίσης καὶ τὰ προσόμοια ἤχ. β'

Πίστει προσερχόμενον πρὸς σέ.

Ἐχων τὴν πηγὴν τῶν ἀγαθῶν.

Δόξα. Τεῖχος ὑπερβήσομαι ἐν σοί.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Πάντων προστατεύεις ἀγαθῇ.

(ἤττει ταῦτα ἐν τῷ Εὐχολογίῳ).

β'. Καλὸν εἶναι τὸ Κουκουλίον (Σχήμα) νὰ ἔχῃ μικρὸν κουκουλάκι ἄνωθεν καὶ πρέπει νὰ τὸ παραγγέλωσιν εἰς τὸν βράπτην νὰ γίνεταί οὕτω, διότι συνήθως δὲν κάμνουνσι κουκουλάκι, ἀλλὰ μόνον ἐν τετραγώνῳ μετὰ Σταυροῦ καὶ τῶν γραμμῶν ΙΣ ΧΣ ΝΙΚΑ.

γ'. Διανέμονται κηρία τοῖς ἀδελφοῖς.

βλέπειν ἠξίωσαι ἅπερ βλέπουσιν αἰοιδίμε, ἀγγέλων τὰ τάγματα.»

(Ἀκολουθεῖ)

δ'. Αἱ εὐχαὶ πᾶσαι λέγονται ἐκφώνως, ε'. Τὸ ὄνομα τὸ κοσμικὸν οὐ λέγεται, ἀλλ' εἰς τὴν Εὐχὴν «Ἁγιε Κύριε τῶν δυνάμεων» λέγεται τὸ καλογορικὸν καὶ εἰς τὰ ἐφεξῆς.

ς'. Εἰ τύχῃ ὁ μελλοκουρίτης Ἱερεὺς ἢ Διάκονος τότε λέγεται. «Ὁ ἀδελφὸς ἡμῶν (ὁ δεῖνα) Ἱερομόναχος ἢ Ἱεροδιάκονος».

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, μετὰ τὸ Εὐλόγημένη ἡ Βασιλεία, ἐν τοῖς εἰρηνικοῖς, λέγονται τὰ εἰρηνικὰ τὰ ἐν τῷ Εὐχολογίῳ τῆς ἀκολουθίας τοῦ Σχήματος.

Γενομένης τῆς Εἰσόδου τοῦ Εὐαγγελίου, εἰσέρχεται ὁ μελλοκουρίτης μετὰ τοῦ ἀναδόχου αὐτοῦ ποιῶν κατὰ τρεῖς τόπους μετανοίας γ' καὶ ἴσταται πρὸ τῶν ἁγίων Θυρῶν ἐξ ἀριστερῶν τοῦ ἀναδόχου αὐτοῦ.

Μετὰ τὴν Εἴσοδον λέγομεν τὸ Ἀπολυτίκιον κλπ. Εἶτα τὰ παρόντα Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον α' ἦχος δ'.

Ἦθελον δάκρυσιν ἐξαλεῖψαι.

Τὶς χειμαζόμενος καὶ προστρέχων. Πρόβατόν εἰμι τῆς λογικῆς σου ποιμνης.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐκ παντοίων κινδύνων.

Ἀντίφωνον β' ἦχος δ'.

Ἐν τῇ πηγῇ τῇ μυστικῇ.

Δόξα. Ζάλη ἀμαρτημάτων περιέχει με.

Καὶ νῦν. Ῥῶσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγ-

κῶν ἡμῶν.

Ἄντιφωνον γ' ἤχος δ'. Ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ κόσμου προσπάθειά;

Στίχος. Δεῦτε τέκνα ἀκούσατέ μου.
Δεῦτε πάντες οἱ κοπιῶντες.

Στίχος. Ἐπλανήθην ὡς πρόβατον.
Πρόβατόν εἰμι τῆς λογικῆς σου ποιμνης.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν καὶ κλαύσωμεν ἐναντίον Κυρίου τοῦ ποιήσαντος ἡμᾶς.

Κύριε Κύριε, ἐπίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἴδε, καὶ ἐπίσκεψαι τὴν ἄμπελον ταύτην, καὶ κατάρτισαι αὐτήν, ἣν ἐφύτευσεν ἡ δεξιὰ σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ διὰ σὲ Θεοπάτωρ. Καὶ τὸ Ἀγκάλας πατρικᾶς.

(Ζῆτει ταῦτα ἐν τῷ Εὐχολογίῳ).

Καὶ ἀναστάντα τὸν μελλοκουρτίην κατηχίζει αὐτὸν ὁ Ἱερεὺς οὕτως.

ΠΡΟΚΑΤΗΧΗΣΙΣ

Ἄνοιξον τὰ τῆς καρδίας σου ὦτα, ἀδελφέ. (ὅρα εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Μικροῦ Σχήματος τοῦτο). Εἶτα ἐπερωτᾷ αὐτὸν ὁ Ἱερεὺς πρᾶξι καὶ ἰλαρᾷ τῇ φωνῇ, λέγων. (Αἱ ἐρωταποκρίσεις τοῦ μεγ. σχήματος ὡς ἔχουσιν ἐν τῷ Εὐχολογίῳ.)

Καὶ εὐθὺς ἀρχεται ὁ Ἱερεὺς τῆς Μεγάλῃς Κατηχήσεως εἰς ἐπήκοον πάντων.

Βλέπε τέκνον οἶας συνθήκας δίδως κλπ.

Ἐρώτησις: Ταῦτα πάντα οὕτω καθομολογεῖς κλπ.

Ἀπόκρισις: Ναί, τοῦ Θεοῦ συνεργώντας, τίμιε Πάτερ.

Εἶτα λέγει ὁ Ἱερεὺς τὴν Εὐχὴν.

Ὁ πανοικτίρμων οὖν Θεὸς καὶ πολυέλεος κλπ.

Εἶτα σφραγίζει ὁ Ἱερεὺς τὴν κεφα-

λήν τοῦ μελλοκουρτίου ἐκ γ' καὶ μετὰ τὸ κατασφραγίσαι, στραφεὶς κατὰ ἀνατολὰς λέγει.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ὁ ὢν Δέσποτα παντοκράτωρ. Εἶτα. Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ἄγιε Κύριε τῶν δυνάμεων, ὁ Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εὐλόγησον τὸν δοῦλον σου (ἐνταῦθα λέγει τὸ καλογερικὸν ὄνομα) κλπ.

Εἶτα ἐκτείνας τὴν χεῖρα αὐτοῦ ὁ Ἱερεὺς εἰς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, λέγει Ἰδοὺ ὁ Χριστὸς ἀοράτως ἐνταῦθα πάρεστι κλπ.

Ἀποκρίσις. Ναί, τίμιε Πάτερ, ἐκ προθέσεως.

Καὶ μετὰ τὸ συντάξασθαι, λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Ἱερεὺς. Λάβε τὸ φαλλίδιον καὶ ἐπίδος μοι αὐτό.

Ὁ μελλοκουρτίης λαμβάνει τὸ φαλλίδιον καὶ δίδωσι τῷ ἀναδόχῳ καὶ ὁ ἀνάδοχος τῷ Ἱερεῖ. Τοῦτο γίνεται ἐκ τρίτου.

Τοῦτου γινομένου, τὸ τελευταῖον ἐπιδόντος αὐτῷ τὸ φαλλίδιον, λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Ἱερεὺς. Ἰδοὺ ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Χριστοῦ λαμβάνεις αὐτό κλπ.

Μετὰ ταῦτα κρατῶν ὁ Ἱερεὺς τὸ φαλλίδιον λέγει. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ θέλων πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι κλπ.

Εἶτα κουρεύει αὐτὸν σταυροειδῶς λέγων οὕτως Ὁ Ἀδελφὸς ἡμῶν (ὁ δεῖνα) κείρεται τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, Ἀμὴν καὶ τοῦ Υἱοῦ, Ἀμὴν καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Ἀμὴν. Εἴπωμεν ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ Κύριε ἐλέησον.

Καὶ φάλλεται παρὰ τῶν Ἀδελφῶν τὸ Κύριε ἐλέησον

Σημ. Ὁ Τυπικάρης κατὰ τάξιν ἐπιφέρει τὰ ἐνδύματα τῷ Ἱερεῖ καὶ ὁ μὲν Ἱερεὺς εὐλογεῖ ἕκαστον αὐτῶν καὶ δίδει τῷ ἀναδόχῳ, ὁ δὲ ἀνάδοχος ἐνδύει τὸν νεόκουρον. (Ἀκολουθεῖ)

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΡΟΣ ΗΓΟΥΜΕΝΗΝ

Περὶ ἀσκητικῆς ἐξελεύσεως τῆς Μονῆς, καὶ μετανοήσεως.

Ἐκ τοῦ χαρτῶου Κώδικος ἀρ. 275 17ου αἰῶνος τῆς ἱ. Μ. Διονυσίου, σταλέντος παρὰ τοῦ βιβλιοφύλακος Εὐθυμίου Διονυσιάτου.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 264 τοῦ ἰδ'. ἔτους)

Καὶ ἀπλῶς ἵνα μὴ τὰ καθέκαστον λέγων μηκύνω τὴν ἐπιστολήν, διὰ τοῦτο πρόρνας δικαιοῖ μετανοούσας. Τελῶνας προσδέχεται ἐπιστρέφοντας καὶ τοῦ εὐαγγελίου καθίστησι κήρυκας, διὰ τοῦτο ληστάς ὁμολογοῦντας καὶ τῷ θανάτῳ ἀνομήνους τὴν σωτηρίαν διὰ τοῦτο φόνον συνεπάγεται καὶ εἰς τὸν παράδεισον ἑαυτῷ συνεισάγει, τὴν τῶν μελλόντων ἀγαθῶν πιστούμενος τὰς ἐπαγγελίας. Διὰ τοῦτο διώκτας μαινομένους σωφρονίζει διὰ τὸν ζῆλον, καὶ ἔθνων ἀποστόλους ἀνθ' ἑαυτοῦ χειροτονεῖσθαι προβάλλεται, ἵνα ἡμεῖς μάθωμεν φιλανθρωπίαν καὶ ἡμερότητα καὶ μήτε ῥαδίως ἑαυτοὺς ἀπογινώσκωμεν ἁμαρτάνοντες, καὶ πρὸς τοὺς ἁμαρτάνοντας μὴ μένωμεν ἀσυμπαθεῖς καὶ ἀνάλητοι. Θεὸν ἔχοντες τῶν γινομένων παράδειγμα, ἐπειδὴ ταῦθ' οὕτως ἐπ' αὐτῆς ἔχειν τῆς ἀληθείας, καὶ θέλημα Θεοῦ ὑπάρχειν τὸ πάντας ἀνθρώπους, σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν ἐδιδάχθημεν καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς αὐτοῦ θαυμαστῆς διὰ σαρκὸς ἐπιδημίας ἀρχὴν καὶ ὑπόθεσιν μόνην, τὴν ἡμῶν σωτηρίαν εἶναι μεμυήμεθα. Θαρρῶν αἰτῶ τὴν ὑμετέραν ἀγιοσύνην, αὐτὰ σοὶ τὰ ζωοποιὰ παθήματα τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἷς ἐλυτρώθημεν τῆς ἐξουσίας τοῦ σκότους, ἀνθ' ἱκετηρίας προβαλλόμε-

νος, πιστεύω γὰρ σε γνησίαν οὐσαν μαθήτριαν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, διὰ πάσης τῆς τοῦ βίου ἀγωγῆς, ζῶντα καὶ ἔμπρακτον ἐν ἑαυτῇ φέρειν τὸν διδάσκαλον, ὅτε δὴ ἐκ παιδὸς δι' ὅλου αὐτῷ προσχώρησασα, ἵνα καὶ δι' ἐμοῦ μεσίτου τοῦ ταπεινοῦ καὶ ἁμαρτωλοῦ, καὶ μηδὲν ἔχοντος τῆς σῆς ἀρετῆς ἐπάξιον, τιμήσης τὴν ὑπὲρ ἡμῶν αὐτοῦ φιλανθρωπον κένωσιν, καὶ προσδέξῃ μετανοοῦσαν καὶ τοῖς δάκρυσιν ἐκτακεῖσθαι τὴν δετὴν ἀδελφήν. Πολλὴ γὰρ ἐστὶ καὶ ἀφαιστος ἡ συντριβὴ τῆς καρδίας αὐτῆς, καὶ τοῦ πνεύματος ἡ ταπείνωσις, ἐπὶ τε τῇ ἁμαρτίᾳ ἣ πέπραχεν καὶ τῷ ἀφ' ὧν χωρισμῷ, ὃν πέπονθεν, μὴ οὖν ἐξουδενώσης δοῦλην Θεοῦ, εὐλογημένην καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην, ἣν ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδένωσεν; ἀλλ' οἰκτιρῶν καὶ ἐλεήμων, εὐσπλαγχνός τε καὶ συμπαθῆς γινομένη· μίμησον τὸν δι' ἡμᾶς ἐκουσίως ὑπὲρ φιλανθρωπίας ἀποθανεῖν καταδεξάμενον, καὶ πρόσδεξαι αὐτὴν καὶ ἀσπάσθαι ἀξίωσον, καὶ κυρῶσαι πρὸς αὐτὴν ἀγάπην ἁνάσχου, καὶ στήριξον αὐτὴν λόγοις καὶ ἔργοις φιλανθρωπίας καὶ ἡμερότητας, καὶ ἄρπασον τῶν χειρῶν τοῦ τυράννου, καὶ τὰ γενόμενα αὐτῇ συντριμματα καταδέξῃ συμπαθῶς, ἵνα μὴ πλὴν καταβαρυνθεῖσα τῇ λύπῃ τῷ τῆς ἀπογνώσεως ἐμπαρῆ σκόλοπι. Καὶ ἀπαιτηθῶμεν αἷμα ψυχῆς ἐξ ἡμῶν παρ' ὀφθείσης, ἢ τό γε ἀληθέστερον εἶπειν, προδο-

θεισης τῷ ἐχθρῷ τῆς ζωῆς ἡμῶν πρὸς τὸ ἔχειν ὑψήνιον εἰς ὅπερ ἄνθρωπος καὶ βούλεται ἦν ἔδει ζῆν, διὰ τῆς ἡμῶν μακροθυμίας καὶ ἠπιότητος καὶ ἐγκληθῶμεν δικαίως ὡς τῶν θείων ἀμελήσαντες καὶ θελημάτων καὶ παθημάτων, ὁμοίως γὰρ κἂν ἢ σκληρὸς ὁ λόγος ἀλλ' οὖν ἀληθὲς τὸ ἀγαθὸν τοῦ Θεοῦ ἀτιμάζουσι θέλημα καὶ τὴν ὑπὲρ ἡμῶν αὐτοῦ φιλόανθρωπον κένωσιν ἐξουθενοῦσιν, ὅσον τὸ ἐπ' αὐτοῖς οἶτε μετανοεῖν οὐκ ἐθέλοντες, καὶ τοὺς μετανοοῦντας μὴ προσδεχόμενοι· ὅτι ἀλλήλων ὀφείλοντες οἰκειοῦσθαι τὰς συμφορὰς διὰ τὴν ὁμοτιμίαν τῆς φύσεως, οὐδ' αὐτὴν τὴν περὶ ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ ἀγαθότητα αἰδεσθέντες εἰμὴ τι ἄλλο περὶ τὸ ὁμόφυλον μιμησάμενοι διεδείχθημεν· ὡς οὖν γινώσκουσα δούλη τοῦ Θεοῦ εὐλογημένη ὅτι ταῖς τῶν ψυχῶν ἡμῶν διαθέσεις ἢ θεία δεόντως ἐφαρμόζεται δικαιοσύνη· τοιαύτη ἡμῖν γινομένην οἶους ἀλλήλοις ἑαυτοὺς πεποιήμεθα, καὶ τοιοῦτον ἡμῖν αὐτοῖς τὸν Θεὸν καθιστῶσα, οἶους φθάσαντες τοῖς ὁμοιοπαθέσιν ἑαυτοὺς διεθήκαμεν, μὴ ἀναβάλλει προσδέξασθαι ὑπίαιξ ἡμεῖς τὴν σὴν ἰκέτιν καὶ δούλην, ἀλλ' ἀμελητὶ θεομιμήτως διὰ πάσης σπουδῆς ἐπίθες τοῖς ὅμοις τὸ πρόβατον καὶ πρὸς τὴν ἀσφαλῆ μάνδραν συγκόμισσον, καὶ τοῖς λύκοις ἀνάλωτον πρὸς τὸ ἐξῆς διαφύλαξον, ἵνα καὶ αὐτὴ τοιοῦτου τύχης τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ καὶ σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ κριτοῦ τῶν ὄντων, κατὰ τὴν αὐτοῦ ὑπερένδοξον ἐπιφάνειαν ἀτοδώσοντός σοι ὦν ἔσπειρας τοὺς αἰωνίους καρπούς, οὓς καὶ ἡμεῖς τύχοιμεν ἰλέφ τῇ αὐτοῦ χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ εὐχαῖς καὶ πρεσβείαις τῆς Δεσποίνης ἡμῶν τῆς πανενδόξου Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ

Ε Π Ι Κ Α Ι Ρ Α

Εὐχετήριον

— Ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ τοῦ νέου ἔτους 1950 ἢ «Ἀγιορειτικῆ βιβλιοθήκη» εὐχεται ὅπως διέλθωμεν μὲ θεοφροῦρητον Χριστιανικὴν χαρὰν καὶ εἰρήνην, μὲ ἀπόλαυσιν παντός ὑλικοῦ ἀγαθοῦ καὶ μὲ ἐκτέλεσιν πάσης ἀρετῆς καὶ ἔμπρακτον ἐφαρμογὴν τῶν λόγων τοῦ Εὐαγγελίου.

Προσέει εὐχεται ὅπως ὁ Κύριος μᾶς ἐνδυναμώσῃ εἰς τὴν πίστιν, μᾶς βοηθήσῃ εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς ἀπιστίας, τ. ἔ. ἐτοιμαζομένων ἡμῶν, νὰ τὸν ὁμολογήσωμεν ἐνώπιον ἐχθρῶν καὶ τυράννων, ἐν ὧσιν τοῦ ὀρθώνοντος τὴν κεφαλὴν καὶ εἰς τὸ κράτος μᾶς ἀποκαλυπτικοῦ θηρίου τοῦ μασονισμοῦ.

Εὐχαριστήριον

— Διαβιβάζω θερμώτατον εὐχαριστήριον εἰς ὅσους ἐκ τῶν ἀξιότιμων κ.κ. Συνοδωρητῶν Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν εὐφροσθήθησαν νὰ μὲ συλλυπηθοῦν διὰ τὸν ἠρωϊκὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ μου Νίκου, πεσόντος εἰς τὸν Γράμμον ἐν τῷ ἀγῶνι ἐναντίον τῶν δυνάμεων τοῦ σκοτους, οἱ ὁποῖοι ἐπιδιώκουν τὴν ἐξαφάνισιν τῆς θρησκείας καὶ τῆς πατρίδος μᾶς. Πολλοὶ ἐκ τούτων ἔγραψαν μὲ τοιαύτην κατανύησιν, ὥστε νὰ συγκινηθῶν καὶ ἡ σκληρότερα καρδίᾳ. Δὲν ἀποκλείεται ἀργότερα νὰ δημοσιεύσωμεν τὰς λαμπρὰς ἐπιστολάς των εἰς εἰδικὸν ἐθνικὸν τεῦχος.

Τοὺς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

Ὁ Μασονισμὸς

— Ἐφ' ὅσον εὐρισκόμεθα εἰς περίοδον ἀνοικοδομήσεως, τῆς ἠθικῆς καὶ ὑλικῆς ἀνασυγκροτήσεως, ἐθεώρησε κατάλληλον τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐξοικονομήσῃ καὶ ὁ Μασονισμὸς στέγην. Καὶ ἰδοὺ· ἡ Κυβέρνησις μᾶς δι' ἐνὸς Βασιλικοῦ διατάγματος τὸν ἐπανάφερον ἀπὸ τὸν βυθὸν εἰς τὴν ἐ-

πιφάνειαν, ἀπὸ τὸ σκότος καὶ τὸν μυστικισμόν εἰς τὸ φῶς διὰ τὴν κάμη τὸ φῶς σκότος.

Ἡ ὑπουλος καὶ μεθοδικὴ ἐνέργεια τοῦ Σιωνισμοῦ, ἵνα θέσῃ ὅλην τὴν οἰκουμένην ὑπὸ τὸ πέλμα του, ἐξαφανίζων κατὰ πρῶτον τὴν θρησκείαν τοῦ Ἰησοῦ, ἔφερον εἰς τὴν σκηνὴν τῆς δράσεως τὸν Μασονισμόν, ὁμοῦ μὲ τὰς ἄλλας παραφυάδας του τὸν χιλιασμόν καὶ τὸν κομμουνισμόν, ἵνα προβάλλῃ τὸ ἀνάστημα διὰ τὴν γενικὴν ἐπικράτησίν του. Ἡ ἀναβίωσις τοῦ Μασονισμοῦ εἶναι συνέπεια τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ Σιωνισμοῦ εἰς τὴν φυλετικὴν ἐστίαν του.

Ραγδαῖαι λοιπὸν διαφαίνονται ἐξελισσόμεναι αἱ βουλαι τοῦ Θεοῦ καὶ ταχέως φερόμεθα πρὸς τὸν πόλεμον τοῦ ἀρνίου ἐναντίον τοῦ θηρίου.

Ἄ δ ε λ φ ο ἰ Χ ρ ι σ τ ι α ν ο ἰ ! Σ τ ῶ μ ε ν κ α λ ῶ ς ! Ο ἱ π ρ ῶ τ ο ι μ α ρ τ υ ρ ι κ ο ἰ χ ρ ὄ ν ο ι τ οῦ Χ ρ ι σ τ ι α ν ι σ μ οῦ ἐ π α ν ἔ ρ χ ο ν τ α ι . Ἐ χ ο μ ε ν ἀ ν ά γ κ η ν π ἰ σ τ ε ω ς κ α ἰ μ ὄ ν ο ν π ἰ σ τ ε ω ς ε ἰ ς Ε Κ Ε Ι Ν Ο Ν , ὅ σ τ ι ς θ ἄ ἐ ξ α γ ά γ η ἡ μ ἄ ς ε ἰ ς ἀ ν α ψ υ χ ῆ ν . Αὐ τ ὸ ς θ ἄ μ ἄ ς β ο η θ ῆ σ η ν ἄ ν ἰ σ χ υ θ ῶ μ ε ν μ ἔ τ ῆ ν δ ῦ ν α μ ἰ ν τ ο υ , ἀ ρ κ ε ἰ ν ἄ γ ἰ ν ω μ ε ν ἄ ξ ι ο ι τ ο ι α ῦ τ η ς β ο η θ ε ἰ α ς . Κ α θ ὡ ς ε ἰ ς ἄ λ λ η ν σ τ ῆ λ η ν τ οῦ π α ρ ὄ ν τ ο ς ἐ ξ η γ ε ἰ ὁ ἅ γ ι ο ς Κ ο ρ υ τ ῶ ς , ὁ Μ α σ ο ν ι σ μ ὸ ς ἐ ρ μ η ν ε ῦ τ α ι ὡ ς ἐ κ τ ῶ ν ἔ ρ γ ω ν τ ο υ δ ἰ ἄ β ο λ ο ς , κ α ἰ αὐ τ ὸ ς ε ἴ ν α ἰ ὁ θ ἔ λ ω ν τ ῆ ν ἀ π ὸ λ ω ε ἰ ἄ ν μ α ς . Π ο λ ε μ ῆ σ α τ ἔ τ ο ν π ἄ σ η μ η χ α ν ῆ κ α ἰ π ἄ σ η θ υ σ ἰ α μ ἔ τ ὸ ὄ π λ ο ν τ ῆ ς ἐ φ α ρ μ ο γ ῆ ς τ οῦ ν ὄ μ ο υ τ οῦ Θε οῦ κ α ἰ τ οῦ θ ε ἰ οῦ Εὐ α γ γ ε λ ῖ ο υ τ ο υ .
Π ε ρ ἰ ἀ π ο χ ω ρ ῆ σ ε ω ς τ ῶ ν π ο ι μ ν ῖ ω ν

Ἑλληνικὴ Βασιλικὴ Χωροφυλακὴ
Ἐποδ/σις Χωρ/κῆς ἁγίου Ὁρους

Ἀριθ. Πρωτ. 51/1/24λδ

α/Α 39. 23. 9. 49/Π

Περὶ ἀποχωρήσεως τῶν ποιμνίων

Πρὸς τὴν ἱερὰν Κοινότητα Ἐνταῦθα

Ἐν Κερυαῖς τῇ 4 8/βρίου 1949

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω ὑμῖν ὅτι κατόπιν διαταγῆς τοῦ Γ'. σώματος Στρατοῦ ἀπὸ πρωίας τῆς 12ης τρέχοντος θέλουσιν ἀποχωρήσει ἐντεῦθεν τὰ ποιμνία ἧτοι τὰ πρόβατα θὰ μεταφερθῶσιν εἰς χερσόνησον Κασσανδρίας αἱ δὲ αἴγες καὶ μεγάλα ζῶα εἰς χερσόνησον Σιθωνίας.

Ἡ μεταφορὰ τῶν ποιμνίων θέλει γίνεαι εἴτε διὰ θαλασσίου μέσου, μερίμνη καὶ δαπάναις τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν ζώων εἴτε ὁδικῶς

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀναχωρήσωσι θαλασσίως θὰ συγκεντρωθῶσιν εἰς Δάφνην ἔνθα καὶ θ' ἀποπλεύσωσιν, οἱ δὲ διὰ ξηρῶς θὰ συγκεντρωθῶσιν εἰς τὴν τροποθεσίαν ἀπὸ Πύργου ἕως Νέα Ρόδα, ὁπόθεν ἀσφαλιζόμενα διὰ δυνάμεως στρατοῦ καὶ Χωροφυλακῆς θὰ κατευθυνθῶσιν εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον.

Παρακαλῶ διὰ τὴν καὶ ἐκ μέρους ὑμῶν εὐρείαν ἀνακοίνωσιν.

Ὁ διοικητὴς τῆς ὑποδιοικήσεως
(Τ. Σ) Παναγιώτης Περίκος Ὑπομ)χος
Καὶ πάλιν ἡ λειψανδρία

— Ἀφορμὴν λαβόντες ἀπὸ τὴν ἀποσκίρτησιν καὶ ἄλλου ἱερομονάχου ἀπὸ σοβαρὰν κοινοβιακὴν Μονήν, κρούομεν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, φοβούμενοι τὴν ἀπογύμνωσιν τῶν Μονῶν ἀπὸ μοναχούς. Καὶ ἄλλοτε ἐτονίσσαμεν ἀπὸ τῆς παρουσίας στήλης καὶ ἐπεστήσαμεν τὴν προσοχὴν τῶν προϊσταμένων, ἵνα ἀναζητήσουσιν τὴν ἀφορμὴν τῆς τοιαύτης διαρροῆς τῶν μοναχῶν, ὡς μόνοι ἀρμόδιοι. Πρέπει νὰ εἶναι περισσότερον φειδωλοὶ εἰς τὰς χορηγουμένας ἐκάστοτε ἀδείας εἰς τοὺς μοναχοὺς δι' οἰκογενειακὰς ἀνάγκας τῶν, καθόσον ὀχρούμενοι οὔτοι εἰς τὰς ἀδείας τῶν δὲν ἐπιστρέφουν πλέον, ἀρκεῖ νὰ εἶναι ἱερομόναχοι. Ἐχομεν ὑπ' ὄψιν στατιστικὴν τῆς Μεγίστης Λαύρας,

καθ' ἣν περισσότεροι φεύγουν καὶ ὀλιγώτεροι ἔρχονται καὶ ἰδοῦ: Κατὰ τὸ πενταετὲς διάστημα 1941-46 ἀπέθανον 25 καὶ ἔγινε μόνον εἰς! Ἀπὸ τὸ 1940-49 ἀπέθαναν 35 καὶ ἔγιναν 5! Πλὴν τῶν ἀποθνησκόντων εἶναι καὶ οἱ φεύγοντες διὰ διάφορους λόγους.

Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι τόσο ἀποκαρδιωτικόν, ὅπως φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως. Ὡς μᾶς διηγήθησαν διάφοροι ὑπέργηροι πατέρες, τὸ ἅγιον Ὅρος καὶ εἰς προηγουμένην περίοδον εἶχεν ἀπογυμνωθῆ ἀπὸ μοναχοῦς, ἀλλὰ κατόπιν εἰσέφρευσαν περισσότεροι τῶν πρώτων. Οὕτω καὶ τώρα διερχόμεθα μίαν περίοδον κρίσεως ἠθικῆς, ἣτις σὺν Θεῷ ταχέως θὰ παρέλθῃ, καὶ πάλιν αἱ μοναὶ θὰ ὑπερπληρωθοῦν ἀπὸ ἀνθρώπινον ἐφοδιασμόν.

Νὰ λείψῃ τὸ ἄτοπον

Μὲ τὸν ἄνω τίτλον ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΝΟΡΙΑ» τῆς 16 Αὐγούστου 1949, τὸ κάτωθι σχόλιον.

«Εἰς πολλὰ χωρία τῆς ὑπαίθρου περιέρχονται διάφοροι μοναχοὶ καὶ ἱερομόναχοι ἀπὸ τὸ ἅγιον Ὅρος καὶ ἀπὸ ἄλλας μονὰς τῆς ἐπικρατείας μὲ διάφορα λείψανα (τῆ ἀδεία φυσικὰ τῶν κατὰ τόπους Ἀρχιερέων) καὶ γράφουν τὰ ὀνόματα ζώντων καὶ τεθνεώτων διὰ νὰ κάμουν παρακλήσεις καὶ λειτουργίας.

Τοῦτο γίνεται πρὸς μεγάλην οικονομικὴν βλάβην τῶν πτωχῶν ἐφημερίων τῆς ὑπαίθρου, οἵτινες οὕτω στεροῦνται καὶ τῶν ἐλαχίστων ψιχίων τυχερῶν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν παρακλήσεων τοῦ Δεκαπενταυγούστου καὶ τοῦ «σαρανταήμερου» διότι οἱ εὐσεβεῖς χωρικοὶ εἶναι πτωχοὶ καὶ δὲν δύνανται νὰ γράψουν τὰ ὀνόματά των καὶ εἰς τὴν ἐνορίαν των. Τὸ ἄτοπον αὐτὸ δύνανται καὶ πρέπει νὰ λείψῃ διὰ τῆς ἀπαγορεύσεως ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους Σεβ. Ἀρχιερέων μας, διὰ νὰ προστατευθοῦν οὕτως οἱ πτωχοὶ ἐφημεριοὶ τῆς ὑπαίθρου, νὰ λείψῃ οὕτως ἡ ἐκ-

μετάλλευσις τῶν ἱερῶν λειψάνων παρ' ἡμῖν, ἣτις οὐδόλως βοηθεῖ εἰς τὴν ἐξύψωσιν τῆς ὑγιούς θρησκευτικότητος τοῦ λαοῦ μας».

Τὸ ἐθνοθρησκευτικὸν συμφέρον τῆς πολυβασανισμένης μας πατρίδος, δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ συμφωνήσω μὲ τὰς γνώμας καὶ ὑποδείξεις αὐτὰς τῆς φίλης «ΕΝΟΡΙΑΣ».

Ἀπεναντίας μὲ ἐπιτάσσουν νὰ ὑπενθυμίσω εἰς πάντας ὅτι οἱ ἐνάρετοι μοναχοὶ καὶ ἱερομόναχοι, οἱ περιερχόμενοι τὴν ὑπαίθρον μας χώραν μεγάλως συντελοῦσι πρὸς ἀναζωογόνησιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος τοῦ λαοῦ μας, καὶ διὰ τῆς παρουσίας των σαλπίζουσι καὶ τὸ ψυχρῶν ἰσχυρῶν προσκλητήριον πρὸς τὸν μοναχικὸν βίον, τὸν πολύτιμον αὐτὸν συντελεστὴν τοῦ Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ.

Μεγάλας δὲ ὑπηρεσίας προσφέρουσιν οἱ ὅσοι μοναχοὶ καὶ ἱερομόναχοι πρὸς τὸ ἔθνος μας, ὅσάκις ἐπισκέπτονται χωρία καὶ πόλεις πρὸς τέλεσιν ἀγιασμῶν δι' ἁγίων λειψάνων· διότι σὺν τοῖς ἄλλοις διεγείρουσι καὶ τὸν ζῆλον πρὸς τὴν μοναχικὴν πολιτείαν τοῦ ἁγίου Ὁρους, τὸ ὁποῖον τόσο δεινῶς ὑποφέρει ἀπὸ ἔλλειψιν Ἑλλήνων μοναχῶν πρὸς συγκράτησιν τῆς Ἑλληνικῆς κυριαρχίας ἐπὶ τοῦ ἁγίου Ὁρους, περὶ τὴν ὁποίαν μείωσιν τῆς Ἑλληνικῆς κυριαρχίας προσεύχονται οἱ Σλαῦοι.

Μάλιστα φρονῶ ὅτι, τὸ κράτος θὰ ἔπρεπε νὰ ἐνθαρρύνῃ καὶ διευκολύνῃ τοὺς ἀγιορεῖτας μοναχοῦς ἵνα ἐπισκέπτονται τὴν ὑπαίθρον χώραν, εὐαγγελίζοντες τὰς εὐλογίας τοῦ μοναχικοῦ βίου, ὡς συμβαίνει ἐν Ἀμερικῇ καὶ διὰ τοῦτο πιρατηρεῖται ἡ λιάν παρήγορος πύκνωσις τῶν μοναχῶν εἰς τὰ Ἀμερικανικὰ μοναστήρια.

Εἰς τὴν θρησκευτικῶς νοσοῦσαν πατρίδα μας, ἴσως ἡ κρατικὴ αὕτη ἐνέργεια

νά χαρακτηρισθῆ ὡς «Βυζαντινισμός», ἐδῶ ὅμως εἰς τὴν εὐλογημένην Ἀμερικὴν τὴν χώραν τοῦ φωτός καὶ πάσης προόδου, ἢ ὑποστήριξις τῆς μοναστικῆς ζωῆς καὶ πάσης Ἐκκλησιαστικῆς κινήσεως κρίνονται ὡς τροχοὶ εἰς τὸ ὄχημα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ μεγάλης ἀξίζουσιν ἀγάπης καὶ ὑποστηρίξεως ἕκ μέρους τοῦ Ἀμερικανικοῦ Κράτους καὶ λαοῦ.

Διὰ τοῦτο οἱ μοναχοὶ καὶ γενικῶς ὅλοι οἱ κληρικοὶ πασῶν τῶν θρησκειῶν ἀπολαύουσιν ἕκ μέρους τοῦ Ἀμερικανικοῦ κράτους πολλῶν προνομίων καὶ πολλαπλῶν διευκολύνσεων ἀπὸ τὰς ἐταιρίας σιδηροδρομῶν, ἀτμοπλοίων, ἀεροπορίας κ. α. πρὸς ἀνεμπόδιστον ἐκπλήρωσιν τῆς θεαρέστου ἀποστολῆς των.

Ἀλήθεια, πόσον μακρὰν εἴμεθα ἀπὸ τοὺς πλησίον μας! καὶ ὅμως ἡμεῖς τοὺς ἐδώσαμεν τὰ φῶτα. Δεῦτε λοιπὸν λάβετε φῶς ἕκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός, διὰ νὰ λείψῃ τὸ ἄτοπον. Ἐκκλησιαστικὸν περιοδικὸν νὰ μὴν ὑποστηρίξῃ τὴν ἐθνοθρησκευτικὴν ἀποστολὴν ἀνὰ τὴν ὑπαίθρον μῆς χώραν, τῶν εὐλογημένων Ἑλλήνων μοναχῶν. Ἀληθρόν!

Αἰδ. Τζᾶνος Γουγουτᾶς u.s.a.

Πρὸς ἄρσιν πάσης παρεξηγήσεως

— Πολλοὶ ἕκ τῶν ἀγαπητῶν ἀδελφῶν κ. κ. συνδρομητῶν ἔχουν πρὸς ἕκδοσιν ἀκολουθίας ἀγίων ἀνεκδότους. Δηλοῦμεν ὅτι Ἀκολουθίαι πανηγυρικαὶ μὲ μικρὸν Ἐσπερινόν, Λιτήν, διπλοῦς Κανόνας κ.λ.π. πληρώνονται δρχ. 500.000. Χωρὶς μικρὸν Ἐσπερινὸν καὶ μὲ ἓνα Κανόνα 400.000. Οἱ Χαιρετισμοὶ πληρώνονται 200.000 καὶ οἱ παρακλητικοὶ Κανόνες 100.000.

Ἐπειδὴ ἀναλαμβάνομεν τὴν συγγραφὴν Ἀκολουθιῶν ἀγίων, Χαιρετισμῶν καὶ παρακλητικῶν Κανόνων εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις διὰ τοῦ εἰδικοῦ ὑμνογράφου Γερασίου Μικραγιαννανίτου, τὰ ἔργα τοῦ ὁποίου εἶναι ἐγκεκριμένα παρὰ τῆς ἱεραῆς

Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Διὰ τὴν Μ. Τεσσαρακοστήν.

— Συνιστῶμεν τὸ νεοεκδοθὲν Θεοτοκάριον Νικοδήμου, τὸ περιέχον 63 παρακλ. Κανόνας πρὸς τὴν Θεοτόκον, τιμώμενον δρχ. 17.500 τὸ ἄδειον καὶ δρχ. 27.500 τὸ δεμένον. Ἐπειδὴ ὁ μέγας Κανὼν ἀγ. Ἀνδρέου Κρήτης, ψαλλόμενος τῇ Τετάρτῃ τῆς Ε'. ἐβδομάδος τῶν νηστειῶν, τιμώμενος δρχ. 1000. Ἀμφότερα ἐλεύθερα ταχυδρ. τελῶν.

Ἐπίσης εἰς τὸν ὄπισθεν τοῦ τεύχους τιμοκατάλογον, εὐρίσκονται διάφορα πολύτιμα βιβλία, διὸ τῆς ἀγορᾶς τῶν ὁπίων ὑποστηρίζετε τὸ ἔργον τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης».

Ἀνευματικά Γυμνάσματα

— Παρακαλοῦνται οἱ λαβόντες ἀγγελίας διὰ τὰ «Ἀνευματικά Γυμνάσματα» Νικοδήμου, ὅπως τὰς ἐπιστρέψουν τακτοποιημένας προκειμένου νὰ τεθοῦν τὰ ὄνοματά των εἰς τὸν κατάλογον τῶν συνδρομητῶν, προχωροῦσης ἤδη τῆς ἐκδόσεως.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ὉΡΑ

Κατόπιν ἐνεργειῶν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀθηνῶν κ. κ. Σπυριδῶνος μετὰ τὴν δι-αμαρτυρίαν καὶ ἄλλων ἱεραρχῶν καὶ πρὸ παντὸς ὀλοκλήρου τοῦ θρησκευόντος ἑλλην. λαοῦ, ἠχυρώθη τὸ Βασιλικὸν διάταγμα τὸ ἀπὸ 19-7-49 περὶ τεκτονισμοῦ (Μασονισμοῦ).

Ὁ ἡμέτερος θρησκευτικὸς Σύλλογος «τρεῖς Ἱεράρχαι» Βόλου κατόπιν ἐντόνων ἐνεργειῶν του ἀπὸ μέρους τοῦ προέδρου του κ. Ἡλίας Μάρου μεθ' ὀλοκλήρου τοῦ Διοικ. συμβουλίου καὶ ὄλων τῶν μελῶν ἐναντίον τοῦ διατάγματος τούτου, ἔλαβεν ἀπὸ μέρους τῆς ἱεραῆς Συνόδου τὸ κατωτέρω τηλεγράφημα:

Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος

Ἱ. Σύνοδ. τῆς Ἐκκλ. τῆς Ἑλλάδος

Ἀριθ. Πρωτ. 24

Ἀθήναι 10 - 1 - 50

Πρὸς

Τὸν θρησκευτικὸν Σύλλογον

Οἱ τρεῖς Ἱεράρχαι

Βόλον

—Εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀπὸ 28/29 Δ/βρίου 1949 ὑμετέρας ἀναφορᾶς, σχετικῶς πρὸς τὸ ἐκδοθὲν ἀπὸ 19 - 7 - 49 Βασιλικὸν διάταγμα ὑπὲρ τεκτονισμοῦ, ἐντολῆ τοῦ Μακαριωτάτου προέδρου, γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι, ἐνεργείαις τῆς αὐτοῦ Μακαριότητος, τὸ ἐν λόγῳ Βασιλικὸν διάταγμα, ἀνεκλήθη διὰ τοῦ ἀπὸ 23/27 Δ/βρίου 1949 ὁμοίου.

Ὁ Ἀρχιεραρχία

Τῆς ἱ. Συνόδ. τῆς Ἐκκλ. τῆς Ἑλλάδος
Ἀρχ. Κοτζιάς

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ἡ ΡΟΖΑ ΤΟΥ ΤΑΝΝΑΝΒΟΥΡΓΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ

Ἡ ΡΟΖΑ ΚΑΙ Ο ΠΑΤΗΡ ΤΗΣ ΑΝΑΚΤΟΜΕΝΟΙ ΤΑΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ ΑΥΤΩΝ.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 272 τοῦ ἰδ' ἔτους)

Τὴν ἐπαύριον λίαν πρῶτ' ὁ Κιουνερίκος ἦλθεν εἰς τὸ τοῦ Ἐδελβέρτου δωμάτιον ἐνδεδυμένος τὸ ἔνδυμα τοῦ ταξειδίου με ὑποδήματα καὶ περνησιτῆρας· «Ἐδελβέρτα εἶπεν, ἰδοὺ καίτοι πρὸ πολλῶν ὥρῶν ἐξήγειρα ὄλους μου τοὺς ἀνθρώπους καὶ οἱ ἵπποι εἶναι ἐπισεσαγμένοι, διὰ νὰ σὲ συνοδεύσω εἰς τὸ Ταννανβοῦργον καὶ σὲ ἀποκαταστήσω εἰς τὸ φρούριόν σου καὶ τ' ἀγαθὰ σου· ἡ Ἥλδεδάδη ὁμως σκεφθεῖσα ὅτι φρούριον ἐγκαταλειμμένον πρὸ πολλοῦ καιροῦ εἰς τὴν διάκρισιν τῶν στρατιωτῶν, δὲν δύναται νὰ ἦναι ἐν καλῇ καταστάσει, ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη νὰ τακτοποιηθῇ πρότερον· καὶ κατὰ τοῦτο ἔχει πολὺ δίκαιον· ἐγὼ ὁμως

δὲν τὸ εἶχα συλλογισθῆ. Μεῖνε λοιπὸν εἰσέτι παρ' ἡμῖν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας με τὴν Ῥόζαν σου. Οἱ τοῖχοι οὗτοι τοῦ φρουρίου μου σὲ εἶδον νὰ διέλθῃς πολλὰς ἡμέρας ἐν δυστυχίᾳ καὶ μελαγχολίᾳ, ἃς μᾶς ἴδωσι καὶ ἤδη διερχομένους ἡμέρας τινὰς ἐν χαρᾷ καὶ ὁμοιοίᾳ».

Ὁ Ἐδελβέρτης ἐδέχθη τὴν πρότασιν ταύτην μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως, καὶ ὑπὸ τοῦ Κιουνερίκου ὠδηγήθη εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, ἐν ἧ ὀλίγον μετὰ ταῦτα, οἱ ἱππῶταί Σιεγεβέρτης καὶ Θεοβάλδος εἰσῆλθον πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν συμφιλιωθέντων ἱπποτῶν, παρακολουθούμενοι ὑπὸ τῶν ἀσπιδοφόρων τῶν. Ἀπαντες δ' ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν ἵνα προγευματίσωσι. Μετὰ τὸ πρόγευμα, οἱ δύο ξένοι ἱππῶται, ἀνυπόμονοι νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰς οἰκίας των, ἀπεχαιρέτησαν τὸν Ἐδελβέρτην καὶ Κιουνερίκον, καὶ τεθέντες ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατευμάτων των, ἅτινα τοὺς ἀνέμενον εἰς τὴν αἴλην τοῦ φρουρίου, ἀνεχώρησαν. «Ἦδη, εἶπεν ὁ Κιουνερίκος εἰς τὸν Ἐδελβέρτην, ἃς ἐπισκεφθῶμεν τὸ φρούριόν μου, καθ' ὅσον μετὰ τὸ γεῦμα θέλομεν ἐξέλθει εἰς κυνήγιον. Παρατήρησον τὸ πρῶτον τὰς εἰκόνας τῶν προγόνων μου, αἵτινες κοσμοῦσι τὸ δωμάτιον τοῦτο.» Ὁ Ἐδελβέρτης παρετήρησε τοὺς γέροντας ἐκείνους ἱππῶτας ἅπαντας κεκαλυμμένους ὑπὸ τῶν θωράκων των, τὰς δὲ συζύγους αὐτῶν κεκοσμημένας μ' ἔνδυμα ἀρχαίων. Ἐνώπιον τῶν περισσοτέρων ὁ Κιουνερίκος ἱστάμενος ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐξέθετε μετὰ φιλαυτίας εἰς τὸν Ἐδελβέρτην τὰ εὐγενῆ αὐτῶν κατορθώματα. Ἐκεῖθεν τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν ὀπλοθήκην του, ἔνθα ἦσαν ἐκτεθειμένα ὄπλα διαφόρων εἰδῶν, ἅπαντα λάμποντα καὶ καθαρά, καὶ ἔνθα ἔβλεπέ τις ὄχι μόνον ἔντελεις πανοπλίας ἱπποτῶν, ἀλλὰ προσέτι, κατὰ τὴν συνήθειαν ἐκείνων τῶν χρόνων,

καὶ μεγαλοπρεπεῖς ἀποσκευὰς τῶν ἵππων. Ὁ Κιουνεῤῥικός ᾠδήγησε τὸν Ἐδελβέρτην καθ' ὄλον τὸ φρούριον, καὶ διελθὼν μετ' αὐτοῦ τὰς μεγάλας θολωτὰς στοᾶς, τὰς πεποικιλμένας ἀπὸ κεφαλὰς ἐλάφων, τὰς ὁποίας εἶχον κατασκευάσει καὶ ζωγραφῆσαι μετὰ τέχνης τοιαύτης ὥστε ὑπερέβαινον τὴν ὥραϊαν καὶ φυσικὴν κατάστασιν. Μετὰ ταῦτα τῷ ἔδειξε τὰ ἵπποστάσια του, τοὺς σφριγῶντας καὶ καλῶς τεθραμμένους ἵππους του. Ἐδέησε δὲ προσέτι νὰ καταβῆ ὁ Ἐδελβέρτης καὶ εἰς τὰς εὐρυχώρους καὶ ἀξιοπαρατηρήτους ἀποθήκας, ὧν αἱ ἀποσκευαὶ ἐνεποίουν θαυμασμὸν εἰς τὸν θεώμενον. Ἐπὶ τέλους ἐφθασαν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ φρουρίου, ἔνθα εἶδον τὸ φρέαρ, περὶ οὗ ἄνωτέρω λόγος ἐγένετο. Παρατηροῦντες δὲ τὸ βάθος τῆς ἀβύσσου ἐξέφρασαν ἀμφοτέροι τὸ τῆς φρίκης αἴσθημα· ἀλλὰ ταυτοχρόνως γλυκεῖα χαρὰ ἐκυρίευσεν τὴν ψυχὴν των, καθότι ὁ μὲν Ἐδελβέρτης ἐσυλλογίζετο τὴν εὐγενῆ προᾶξιν τῆς θυγατρὸς του, ὁ δὲ Κιουνεῤῥικός τὴν ὡς ἐκ θαύματος διάσωσιν τοῦ υἱοῦ του. Οἱ δύο πατέρες δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀπομακρυνθῶσιν ἐκ τοῦ τόπου ἐκείνου χωρὶς νὰ ἐναγκαλισθῶσιν ἀλλήλους, καὶ ὁμοφώνως νὰ εὐχαριστήσωσι τὸν Θεόν, τὸν εὐλόγησαντα τοὺς ἀγῶνας τῆς Ῥόζας, ἵνα αὕτη σώσῃ, τῇ βοηθείᾳ αὐτοῦ, τὸ παιδίον.

Ἐν τούτῳ τῷ μεταξύ ἡ Ἥλδεγάρδη ἔδειξε τῇ Ῥόζᾳ ὀλόκληρον τὸ οἰκοκυρεῖόν της, ἦτοι τὰ πλήρη ἀσπρορροῦχων λευκότητος ἐκθαμβητικῆς ἐρμαρία τῆς, τὰ πλούσια καὶ ὥραϊα αὐτῆς κεντήματα, καὶ τὸ εὐρύχωρον καὶ ἐστολισμένον ὑπὸ λαμπόντων σκευῶν καὶ πολλῶν ἄλλων ἀξιοπεριέργων πραγμάτων μαγειρεῖόν της. Τέλος ᾠδήγησε τὴν Ῥόζαν εἰς ἰδιαιτέρον μέρος, ἔνθα εὐρίσκοντο πολλὰ ἐρμαρία, τὰ ὁποῖα ἀνοίξασα κατέδειξεν εἰς τὴν Ῥόζαν τὰ λε-

πτὰ ὑφάσματα, τὰ πολύτιμα φορέματα, καὶ πάντα τὰ πράγματα, ἅτινα ὁ Κιουνεῤῥικός μετέφερον ἐκ τοῦ Ταννανβούργου εἰς τὸ Φιτχανβούργον.

«Διειτήρησα ταῦτα πάντα μετὰ τῆς μεγαλειτέρας φροντίδος, εἶπεν ἡ εὐγενὴς κυρία τῇ Ῥόζᾳ, καὶ θέλω πέμψει πάντα ταῦτα εἰς τὸ φρούριόν σας. Μοὶ εἶπον ὅτι τὰ ὥραϊότερα τεμάχια εἰσὶν ἔργα τῆς μητρὸς σας, καὶ τώρα ἀκόμη μᾶς δεικνύουσι ταῦτα τὴν ἀκούραστον ἐνεργητικότητά της καὶ τὴν πρὸς ὑμᾶς ἀγάπην αὐτῆς, ἥτις ἔκτοτε ὡς φιλόστοργος μήτηρ κατεγίνετο διὰ τὴν ἀποκατάστασίν σας· εἰμὶ δὲ ὑπερβεβαία ὅτι μεταξὺ ὄλων τούτων τῶν πραγμάτων οὐδὲν εὐρίσκειται, τὸ ὁποῖον νὰ ἦναι ἀδίκως κεκτημένον! Δι' αὐτὸ τοῦτο ἡ θεία εὐλογία, τυγχάνουσα ἐπ' αὐτῶν, δὲν ἀφῆκεν ἵνα σᾶς ἀφαιρεθῶσι διὰ παντός».

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐσωτερικοῦ δραχ.	10.000
Διὰ τὰς Μονὰς τοῦ ἁγ. Ὁρους καὶ λοιπὰς, καὶ διὰ τοὺς Ἱ.Ναοὺς δραχ.	12.500
Ἐξωτερικοῦ γενικῶς λίρα χαρτ.	1
Ἀμερικῆς δολλ.	3
Διὰ τοὺς μὴ συνδρομητὰς ἕκαστον τεῦχος δραχ.	5.000
Ἡ συνδρομὴ γενικῶς διὰ τοὺς ἀγιορειτὰς ἐπιβαρύνεται μὲ δραχ. 2.000 δι' ἕξοδα μεταβάσεως καὶ ἐπανόδου.	

Ὁφειλόμενα συνδρομαὶ προηγούμενων ἐτῶν δραχ. 5.000

Ἐπιστολαί, συνδρομαὶ καὶ δωρεαί, ἀποστέλλονται πρὸς τὸν κ. Σωτ. Σχοινᾶν - Κοραῆ 47, Βόλον.

Χειρόγραφα, δημοσιεύματα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

Παρακαλοῦμεν

ἐργασθῆτε διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ καλοῦ μας περιοδικοῦ «Ἀγιορειτικῆ Βιβλιοθήκη»

ΣΑΒΒΑ ΜΟΝΑΧΟΥ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ

Λ Ο Γ Ο Σ

Περὶ τῆς ἀπλότητος τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ζωῆς αὐτοῦ.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 189 τοῦ ἰδ'. ἔτους)

Ὁ δὲ Ἀπόστολος Παῦλος εὐκρινέστερον καὶ ἐμφαντικώτερον διευκρινίζει τὸ διατι ὁ Θεὸς ἐξέλεξε τοὺς ἀπλοῖκους καὶ ἀγραμμάτους διὰ τὸ μέγα καὶ ἀποστολικὸν ἔργον.

«Οὐχί, λέγει, ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου; ἔπειδὴ γὰρ ἐν τῇ σοφίᾳ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔγνω ὁ κόσμος διὰ τῆς σοφίας τὸν Θεόν, εὐδόκησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος σῶσαι τοὺς πιστεύοντας... ὅτι τὸ μωρὸν τοῦ Θεοῦ σοφώτερον τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ, καὶ ὅτι τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα τοὺς σοφοὺς κατασχύνη, καὶ τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεός, καὶ τὰ μὴ ὄντα, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ». (Α'. Κορινθ. α'. 20, 21 - 25)

Οἱ φαρισαῖοι καὶ οἱ γραμματεῖς ἐκαναχῶντο καὶ ἐκόμπαζον ἐπὶ τῷ γένει αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, λέγοντες· «σπέρμα Ἀβραάμ ἐσμεν καὶ οὐδενὶ δεδουλεύκαμεν πάποτε... Οἶδα ὅτι σπέρμα Ἀβραάμ ἐστε· ἀλλὰ ζητεῖτέ με ἀποκτείνει, ὅτι ὁ λόγος ὁ ἐμὸς οὐ χωρεῖ ἐν ὑμῖν... Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· ὁ πατὴρ ἡμῶν Ἀβραάμ ἐστὶ. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, εἰ τέκνα τοῦ Ἀβραάμ ἦτε, τὰ ἔργα τοῦ Ἀβραάμ ἐποιεῖτε ἄν, νῦν δὲ ζητεῖτέ με ἀποκτείνει, ἄνθρωπον ὃς τὴν ἀλήθειαν ὑμῖν λελάληκα, ἣν ἤκουσα παρὰ τοῦ Θεοῦ·

τοῦτο Ἀβραάμ οὐκ ἐποίησεν· ὑμεῖς ποιεῖτε τὰ ἔργα τοῦ πατρὸς ὑμῶν (διαβόλου)». (Ἰωάν. ἡ'. 33, 37, 39, 40, 41)

Ποῖα εἶναι οἱ ἀρεταὶ αἵτινες εὐρίσκονται μέσα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀπλοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ ἀπλοῦς καὶ εὐτελῆς ἄνθρωπος ἔχει ἐν πρώτοις ἐν τῇ καρδίᾳ του ἀκακίαν καὶ τὴν ἀθωότητα, ὁμοιάζει δὲ μὲ τὸ νήπιον, τὸ ὅποῖον ἐν τῇ ἀθωότητι του δὲν ἔχει οὐδεμίαν κακίαν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Σωτὴρ ἐν τῇ διδασκαλίᾳ του εἶπεν· «ἐὰν μὴ γένησθε ὡς τὰ παιδία, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.» ἔχει τὴν ὑποποῖδον ταπεινώσιν διότι φρονεῖ ὅτι εἶναι ὁ τελευταῖος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὅτι δὲν γνωρίζει οὐδέν, διὰ τοῦτο συνηθίζει νὰ ἐρωτᾷ διὰ νὰ μανθάνη, ἔχει τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἐκτίμησιν πρὸς τοὺς μεγαλειτέρους· θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν του μικρότερον, εὐτελέστερον καὶ ἀμαθέστερον πάντων, διὰ τοῦτο καὶ ἐν ταῖς συνάξεσι κάθεται εἰς τὴν τελευταίαν θέσιν, δίδων τόπον ἀνώτερον εἰς τοὺς μετ' αὐτοῦ συναδέλφους του, προτιμῶν αὐτοῦς. Ἐὰν δέ τις προτιμήσῃ αὐτὸν εἰς ἀνωτέραν θέσιν, τοῦτο προξενεῖ εἰς αὐτὸν μεγάλην προσβολὴν καὶ λύπην, θεωρῶν ἀνάρμοστον τὸν ἑαυτὸν του τῆς προτιμήσεως, καὶ ἐπομένως ἀρνεῖται τὴν προτίμησιν. (Ἀκολουθεῖ)

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓ. ΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΙΟΥΣΤΙΝΗΣ

(Εορταζομένων τῆ 2 Ὀκτωβρίου)

Συμπληρωθεῖσα ὑπὸ Γερασίμου μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου

(Ἐκδίδεται πρὸς τιμὴν τῶν ἁγίων ὑπὸ τοῦ Ἱεροδιακόνου Κυπριανοῦ Τσιρούκη,
τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ξενιάς, ἐν Ἀλμυρῷ τοῦ Βόλου).

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τὸ Μακάριος ἀνῆλθε εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους στ'· καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς προσόμοια.

Ἦχος α'. Ω τοῦ παραδόξου θαύματος

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! τοῦ Σταυροῦ ἡ ἰσχὺς, ὑπὲρ νοῦν τεθαύμασται, ὡς αἶγλη θεαφεγγής, κόσμῳ ἐκλάμπουσα. Ἴδου γὰρ γενοπρεπῶς, ἐξ ἀγνωσίας νυκτὸς νεύσει κρείττονι, ὡς ἄστρον ἑωθινόν, πρὸς ἐπιγνώσεως θείαν ἀκρότητα, τὸν Κυπριανὸν τὸν μέγαν, ἐλκύσασα ἔθετο, ὡς φωστῆρα τοῖς πᾶσι, ζωῆς ῥήματα ἐκλάμποντα.

Βαβαὶ τῆς σῆς προμηθείας Χριστέ! Σοὺ γὰρ ὡς τὸν Παῦλον μυστικῶς ἐζώγησας, πρὸς γνῶσιν θεοειδῆ τῶν μεγαλειῶν σου, τὸν ἔκδοτον τῷ ἔχθρῳ, Κυπριανὸν ἀληθῶς τὸν πολύσοφον,

καὶ τοῦτον σκευὸς λαμπρόν, τῶν ὑπὲρ νοῦν δωρεῶν σου ἀνέδειξας, καὶ μυσταγωγὸν καὶ στύλον, καὶ κλυτὸν ἐκφάντορα, τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας, ἀνυμνοῦντά σου τὴν πρόνοιαν.

Υμῶν τὴν ἔνδοξον ἄθλησιν, δι' ἧς τὴν τοῦ Λόγου, ὑπὲρ λόγον κένωσιν, δοξάσαντες ἱερῶς ἐμεγαλύνετε, τιμῶμεν πνευματικῶς, Κυπριανὲ τῶν ἀρρήτων διδάσκαλε, καὶ νύμφη τοῦ Ἰησοῦ, περικλεῆς Ἰουστίνα πανεύφημε. Ἄλλ' ἀπαύστως δυσωπεῖτε, τὸν ὑμᾶς δοξάσαντα, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τὰ τρία τοῦ Μηναίου μετὰ τοῦ Δοξαστικοῦ.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Δογματικόν.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου...

Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα, δύο τοῦ ἁγίου Γεωργίου, τὸ α' καὶ τὸ β' καὶ ἓν τοῦ ἁγίου Νικολαίου, τὸ α'.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ

Ἰδιόμελα Ἦχος α'.

Αγάλλου ἐν Κυρίῳ, τὴν αἰώνιαν ἐν ὑψίστοις εὐφροσύνην, Κυπριανὲ πολυθαύμαστέ, εἰ γὰρ καὶ πρὸς καιρὸν κατὰ Δαβὶδ ἐν ὁδῷ ἔσθης ἀμαρτωλῶν, καὶ ἐν καθέδρᾳ λοιμῶν ἐκάθισας, ἀλλ' ἐπιγνώσει τοῦ κρείττονος ἐν τρίβῳ δικαιοσύνης πεπόμενος, καὶ ἐν καθέδρᾳ Πρεσβυτέρων τὸν σὲ καλέσαντα ἐδόξασας· φωσφόρος γὰρ σοὶ ὁ Λόγος ἔλαμψεν ἐκβοῶν μυστικῶς· ἔχειται ὁ καθεύδων καὶ ἀνάστα ἐξ ἔργων νεκρῶν καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι. Ὅθεν πράξει τὴν κλησὶν φαιδρῶν, μαρτυρίῳ τὴν ἱεραρχίαν ἐλάμπρυνας. Καὶ νῦν Χριστῷ σὺν Ἀγγέλοις ἱερουργῶν τὰς ὑπὲρ ἡμῶν ἱλαστηρίους, μὴ παύσῃ ἀναφέρων πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Μαγικὴν ἀπολιπῶν περθεῖαν τριμαδικὴν ἐμυθήθης θεολογίαν, Κυπριανὲ ἱερώτατε· τὴν γὰρ σεμνοπάρθενον Ἰουστίναν, βουλευσάμενος χειρῶσάσθαι, ὑπὸ τῆς θείας εὐδοκίας, ἐάλωσ ἀθρόον. Ὅντως τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου, ἢ σὴ ἀλλοίωσις Πάτερ, τῆς ἐν σοὶ ἐργασαμένης ξένα καὶ παράδοξα.

Ἦχος γ'.

Τὸν ἐν Ἱεράρχαις θαυμαστόν, καὶ ἐν μάρτυσι περίπυστον, Κυπριανὸν τὸν πολυῦμνητον, χαρμοσύνως αἰνέσωμεν· ποιμαντικῇ γὰρ ἐμπρέπων ἐπιστήμῃ, ἀθλητικὴν πορείαν ἤνυσεν, ὡς σταδιοδρόμος εὐσταλής· ὅθεν κατ' ἀμφῶ τὰ πρὸς Θεὸν διατελῶν, εἰς τὰ τῶν ἁγίων, τῆς ἀληθινῆς σκηνῆς ἄγια, ἐν τῷ ἰδίῳ εἰσεχώρησεν αἵματι. Καὶ νῦν τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ ἐμφανιζόμενος, ἀμέσως ἐντυγχάνει, ὑπὲρ

τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Τῇ τῶν ἄθλων ἀριστείᾳ, τῆς εὐσεβείας ἐκφαίνεις τὸ κράτος, Κυπριανὲ ἱερώτατε· σάλπιγξ γὰρ ἐγερτήριος καὶ στήλη ἀνδρείας, αἱ τῶν λόγων σου συνθήκαι, τοῖς ἀθλοῦσι γέγονασιν. Ὅθεν σὺν Ἰουστίνῃ τῇ σεμνῇ τὸν δόλιον αἰσχύναντες ὄφιν, μαρτυρικῶς Χριστῷ συνήμφηγτες, πρεσβεύοντες ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τίς μὴ θαυμάσῃ τῆς θεϊκῆς προνοίας τὸ μέγεθος, τῆς ἐν σοὶ μέγαλυθισης, Κυπριανὲ ἱερέ; οὐ μόνον γὰρ σε θείας υἰοθεσίας ἠξίωσεν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν Χριστῷ υἰοθετουμένων, παιδοτρίβην ἀσφαλῆ, καὶ μυσταγωγὸν θεόσοφον ἔδειξε· τὴν γὰρ θεόλεκτον ἐκλογάδα, ἀποστολικῶς ἐποίησας. Καὶ νῦν τὸν θεῖον ἀνύσας ἄθλον, τὸν ἀμαράντινον ἀνεδήσω στέφανον, Χριστὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἰκέτευε, Ἱερομάρτυς ἀξιάγαστε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι...

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν

Χαίροις ὁ Καρχηδόνος ποιμὴν, ὁ κατὰ Παῦλον διαπρέψας τῷ βίῳ σου· τὸ στόμα τῶν ἀπορρήτων, ἢ τῆς σοφίας λαμπάς, τῶν ὀρθῶν δογμάτων ὑποτύπωσις· τὸ σκεῦος τῆς χάριτος, ἢ κιθάρα τοῦ Πνεύματος, τῆς Ἐκκλησίας τὸ θεότευκτον ὄργανον, καὶ ἀσάλευτον ἀληθῶς περιτείχιμα· ἀμπελος ἢ κυπρίζουσα τὸν βότρυ τὸν πέπειρον, Κυπριανὲ θεοφάντορ τῆς θεϊκῆς ἀγαθότητος, ἀφ' ἧς ἀναβλύζει, τοῖς πιστῶς σε ἀνυμνοῦσι, χάρις καὶ ἔλεος.

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσει σοφίαν.

Χαίροις ὁ ἀθλητῶν κοινωνός, καὶ συνεργός καὶ ὁδηγός καὶ ὑπόδειγμα· αὐτοῖς γὰρ καθυπογράφων, τὰς ὑπὲρ νοῦν ἀμοιβάς, ὑπαλείπτῃς ὤφθης πρὸς τὰ κρεῖττονα· ἢ γλῶσσα ἢ εὐλαλος, ἢ τοὺς πλείστους πτερώσασα, πρὸς μαρτυρίου περιβόητον εὐκλειαν, θελοῖς ῥήμασι καὶ οἰκείοις παλαίσμασι· μάρτυς ὁ ἀκαθάρτετος, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὁ ὑπὲρ τούτου ἐκχέας τὰ τῶν αἱμάτων σου ῥεύματα. Αὐτὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθανυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Χαίροις ἡ ἱερὰ κεφαλή, Κυπριανὲ τῶν ἀσωμάτων ἐφάμιλλε· ἀγνεῖας χαῖρε τὸ κάλλος, ὦ Ἰουστίνα σεμνή, παρθενομαρτύρων ἀγαλλίαμα, εἰκόνας θεόγραφοι θεϊκῆς ἀγαπήσεως, ἄνθη εὐώδη οὐρανοῦ φαειρότητος, τὰς τοῦ Πνεύματος διαπνέοντα χάριτας· σύμμορφοι ἐν τοῖς πάθεσι, τοῦ νέμοντος ἀφесίν, καὶ βασιλείας τῆς τούτου συγκληρονόμοι καὶ σύσκηνοι. Αὐτὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, ἐκ τοῦ Μηναιίου

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου...

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον καὶ τό,

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος γ'. Θεῖας πίστεως

Θεῖας πίστεως τῇ φωταυγαίᾳ, σκότος ἔλιπες τῆς ἀσεβείας, καὶ φωστῆρ τῆς ἀληθείας γεγένησαι· ποιμαντικῶς γὰρ φαειρῶνας τὸν βίον σου, Κυπριανὲ τῇ ἀθλήσει δεδόξασαι. Πάτερ ὅσκιε τὸν κτίστην ἡμῖν ἐλέωσαι, ὁμοῦ σὺν Ἰουστίνῃ τῇ θεόφρονι.

Δόξα καὶ νῦν.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν...

Καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν. Κάθισμα

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ως ἥλιος λαμπρὸς ὡς ἀστὴρ φωτοφόρος, καὶ σέλας τηλαυγὲς ἐκ νυκτὸς ἀγνωσίας, ἀνέτειλας τοῖς πέρασι τῇ ἐλλάμψει τοῦ Πνεύματος, καὶ ἠμαύρωσας, τὸν ἀρχηγὸν τῆς κακίας, ἀνεκφράστου δὲ Κυπριανὲ θυμηδίας, ἡμᾶς κατηξίωσας.

Θεοτοκίον.

Θεὸν ἀληθινόν, ἐκ γαστρὸς σε τεκοῦσαν, ὡς ἔγνωκε σαφῶς, ἢ σεμνῇ Ἰουστίνα, ὀπίσω σου ἔδραμεν, ὡς παρθένος ἀκήρατος, Ἀπειρόγαμε, εὐλογημένη Μαρία, καὶ ἀθλήσασα, τῷ σφί Ἰῶ προσηνέχθη, ὡς ἄμωμον σφάγιον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν. Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Σοφίας τοῦ Πνεύματος ὑφηγητῆς Σιερός, δογμάτων τῆς πίστεως μυσταγωγός καὶ κανὼν, σαφῶς ἐχρημάτισας· ἴθυνας τὴν σὴν Ποίμνην, τῷ ἀμῶν καὶ ποιμένι, τέθυσαι δὲ ἀθλήσασα, ὡς ἀρνίον τῷ Λόγῳ· διὸ Κυπριανέ σε, Χριστὸς ἐμεγάλυνε.

Θεοτοκίον.

Αγνεῖαν ἀμόλυντον καὶ καθαρὰν ἀγωγὴν, ὡς νύμφη περίπυστος τοῦ σοῦ Ἰσοῦ ἀγαθή, Ἰουστίνα ἀσκήσασα, τούτῳ καθάπερ μύρα, προσεσήνοχε πόθῳ, χύσιν τὴν τῶν αἱμάτων, ἐναθλήσασα πίστει· διὸ θεογεννήτορ γεραίρει τὴν δόξαν σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς μαγείας τὴν πλάνην καταμαθῶν, καὶ ἐχθροῦ τὴν ἀπάτην διεγνωκῶς, τῷ Λόγῳ προσέδραμες ὡς ἀρνίον πραότατον, ὡπερ ὁ μέγας Παῦλος κληθεῖς τρόπῳ κρεῖττονι, καὶ χα-

ρακτήρ ἐδείχθης, αὐτοῦ καὶ ὁμότροπος· ὅθεν Ἱεράρχης ἀληθῆς δεδειγμένος, μαρτύρων ἐν αἵματι τὴν στολήν σου ἐφοίνιξας, Κυπριανὲ ἱερώτατε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ως μητέρα τοῦ Λόγου σε ἀληθῆ καὶ Παρθένον ἀκήρατον ἐν παντί, Παρθένε πανάμωμε Ἰουστίνα ἢ πάνσεμνος, θεοπρεπῶς ὑμνοῦσα ἡθῶν κοσμιότητι, καὶ οὐρανίῳ βίῳ καὶ τρόπων ἀγνότητι, ἤβλησε νομίμως ἐν ἀνδρεία ἀτρέπτῳ, εἰς τέλος αἰσχύνασα, τὸν τὴν Εὐάν πτερνίσαντα, ἀνθρωπόλεθρον δράκοντα, καὶ νῦν τῆς σῆς εὐκλείας Ἀγνή, καθορῶσα τὴν μεγαλειότητα, τῶν ἐκ σοῦ δωρημάτων τὴν ἔλαμψιν δέχεται.

Τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον, ἤχος δ'.

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν...

Στίχ. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη. Εὐαγγέλιον εἰς Ἱεροσόλυμας.

Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β'.

Κυπριανὲ Παμμακάριστε, σὺ τὴν δοθεῖσάν σοι χάριν πολυπλασιάσας μαρτυρικῆς ἀναρρήσεως, ὡς ἀνδραγαθήσας ἔτυχες. Καὶ νῦν ἀνεκεκαλυμμένως λατρεύων Χριστῷ, μὴ παύσῃ ἐποπτέων οὐρανόθεν, τοὺς πόθῳ ἐορτάζοντας, τὴν παγγέραστον μνήμην σου, καὶ παρέχων ἐνὶ ἐκάστῳ τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα.

Εἶτα οἱ Κανόνες

Τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν εἰρωμῶν εἰς ζ' καὶ τοῦ Ἀγίου εἰς η'. ἐκ τοῦ Μηναίου.

Ἐξαλοστειλάρια ἐκ τοῦ Μηναίου.

Εἰς τοὺς Αἶνους

Ἰστώμεν στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Παμμακάρι σοφὲ Κυπριανέ, τοῦ Χριστοῦ τοῖς ἴχνεσιν, ὡσπερ διψῶσαις ἔλαφος θερμῶς προσέδραμες, καὶ τοῦ ζωηφόρου ἐντροφήσας νάματος, πηγᾶς τῆ Ἐκκλησίας ἠνέωξας σοφίας κρείττονος, καὶ δογμάτων τῆς ὀρθότητος, εὐφραίνουσας πιστῶν τὰ συστήματα.

Παμμακάρι σοφὲ Κυπριανέ, ἐπιπνοία κρείττονη, καταγαυσθεὶς τὴν διάνοιαν στύλος ὀλόφωτος, καὶ διδασκαλίας νεφέλη σκιαζουσα, Χριστοῦ τῆ Ἐκκλησία γεγένησαι ὑπὲρ ἧς ὄσιε, τὴν ψυχὴν σου χαίρων τέθεικας· διὰ τοῦτο ἀξίως δεδόξασαι.

Παμμακάρι σοφὲ Κυπριανέ, ἀθλητῶν τὴν εὐκλειαν, λογογραφῶν καὶ φβεγγόμενος μαρτύρων σύσκηνος, ἀληθῶς ἐγένου, ἐναθλήσας ἄριστα, καὶ κάραν ἐκμηθεὶς τὴν ἐρίτιμον, ἦν ὁ φιλόανθρωπος, ἀθανάτῳ διαδήματι, ἐν Ὑψίστοις, Πάτερ ἐστεφάνωσε.

Παρθένος ἀκήρατος σεμνή, ὡς νεᾶνις ἀφθορος, πανευκλεῶς ἐχρημάτισας καὶ μάρτυς ἀτρέπτως, ὠφθης Ἰουστίνα, ἐν ἀθλήσει ἐνδοξε· διὸ ἐν ἀμφοτέροις σε λάμπουσαν Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐαυτῷ νύμφην ἠγάγετο· ᾧ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Τῆς εὐσεβείας τὸ πῦρ, ἀναφθὲν ἐν τῇ ψυχῇ σου, πολύφωτον λαμπάδα σε, τῇ Ἐκκλησίᾳ Πάτερ ἔδειξε· τῆς γὰρ ἀπάτης τὴν ἕλην, θείῳ ζήλῳ καταναλώσας, τὰς ἐλλάμψεις τοῦ Πνεύματος, δαδουχῶν διετέλεσας, ἐν ἀληθείᾳ δόγμασι· καὶ ἐν αἵμασι μαρτυρίου, τὴν σὴν στολήν πορφυρώσας, ἐν

δόξῃ παρέστηκας τῷ τῆς μεγαλωσύνης θρόνῳ. Ἄλλ' ὧ Κυπριανὲ ἱερώτατε, σὺν Ἰουστίνῃ τῇ θεόφρονι, μεθ' ἧς τὸν καλὸν ἀγῶνα ἠγωνίσαί, τῇ ὑπερθέῳ Τριάδι πρεσβεύσατε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε...

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ συνήθη.

Κοινωνικὸν

Εἰς μνημόσουν αἰώνιον.

Μεγαλυνάριον

Πλάνης σοφιστείας ἀπολιπῶν, σοφίας τῆς θείας, ἀνεδείχθης φωστῆρ λαμπρός, καὶ σὺν Ἰουστίνῃ Κυπριανὲ ἀθλήσας, τῆς ἄνω βασιλείας ἄμφω ἐτύχετε.

Δίστιχον

Κυπριανὲ πρόσδεξαι σὺν Ἰουστίνῃ
"Ὅν ὑμῖν Γεράσιμος ἐπλεξεν αἶνον

ΜΕ ΔΡΑΧΜΑΣ 16 000

Μίαν σειρὰν ἐκλεκτῶν βιβλίων δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε με δρχ. 16.000, ἐνισχύοντες τὸ ἔργον τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης», τὰ κάτωθι:

— Ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς	δρχ. 3.000
— Ὁ Χριστὸς νικᾷ (διήγημα)	» 3.000
— Ἀπαραίτητοι συστάσεις διὰ τὸν Χριστιανὸν	» 500
— Γυναῖκες ἀπὸ τὴν ἁγ. Γραφήν	» 1.500
— Ψυχῆς παρηγορία	» 1.500
— Ἡ ἁγία Συγκλητικὴ	» 1.250
— Ἡ Μόνικα	» 1.250
— Ἡ ἔρημίτις Φωτεινὴ	» 4.000
	<u>16.000</u>

* Ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. Ἐτέρα ἐνίσχυσις διὰ τὸ περιοδικὸν εἶναι ἡ ἐγγραφή ἔστω καὶ ἐνὸς συνδρομητοῦ παρ' ἐκάστου τῶν παλαιῶν τοιούτων.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ νὰ ἐντείνουν τὰς προσπάθειάς των πρὸς ἐγγραφήν νέων συνδρομητῶν, πρὸ

παντός δὲ τὴν ἀποστολὴν τῆς ληξάσης συνδρομῆς των διὰ τὴν πρόοδον τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης». Οἱ μὴ ἀποστέλλοντες τὰς συνδρομὰς των μᾶς κάμουν δύο κακά· πρῶτον μᾶς στενοχωροῦν οἰκονομικῶς, διότι ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ περιοδικοῦ δὲν εἶναι ἀνθηρὰ καὶ δεύτερον μᾶς δημιουργοῦν ἄσκοπον ἀλληλογραφίαν, ἥτις προϋποθέτει δαπάνην χρόνου, ὅστις μᾶς εἶναι πολύτιμος, ἀλλὰ καὶ ταχυδρομικὰς δαπάνας. Ἀπαλλάξατέ μας λοιπὸν ἀπὸ ἀσκόπους τοιαύτας ἀπασχολήσεις, παρακαλοῦμεν.

ΒΙΒΛΙΑ ΠΡΟΣ ΠΩΛΗΣΙΝ

Ταχυδρομικά ἔσωτερικοῦ 10 ο)ο. Ἐξωτερικοῦ 30 ο)ο.

Πᾶσα παραγγελία δέον νὰ συνοδεύηται ἀπὸ τὴν ἀξίαν τῶν βιβλίων καὶ τὰ ταχυδρομικά.

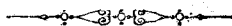
Θεοτοκᾶριον Νικοδήμου ἄδետον 15.000 πανόδετον	Δραχ.	25.000
Τὸ Πολιτικὸν Θέατρον Ν. Μαυροκορδάτου	»	25.000
Ἐγκόλιον Χριστιανοῦ (Ἑρμ. Ἐσπερ. Ὁρθρου, Λειτουργίας	»	3.500
Ἡ ζῶη τῆς ψυχῆς	»	3.000
Σωτηρία Ὁρθοδοξου χριστιανοῦ ἄδետον 5.000 δεμένον	»	8.000
Ὁ Χριστὸς νικᾷ ἢ δ Στρατῆς (θρησκευτικὸν διήγημα)	»	3.000
Ἀπαραίτητοι συστάσεις διὰ τὸν χριστιανόν	»	500
Ἀκολουθία Θ. Μεταλήψεως με προσθέτους εὐχὰς εἰς τὸ τέλος, σῆμα *μικρὸν τσέπης	»	1.000
Οἱ δύο παρακλητικοὶ Κανόνες πρὸς τὴν Θεοτόκον καὶ ἡ δέσις ἐν καιρῷ πολέμου*	»	500
Ἀκολουθία τοῦ μεγάλου ἀγιασμοῦ τῶν Θεοφανείων	»	500
Γυναίκες ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ἱερ. Τζ. Γουγουτᾶ σελ. 64.	»	1.500
Ψυχῆς Παρηγορία, εὐχαὶ διὰ στίχων, Ξένης μοναχῆς τυφλῆς σ. 104	»	1.500
Ἡ ἐρημίτις Φωτεινῆ, Ἰωακείμ Σπεισιέρη	»	4.000
Εὐαγγελικὸς Κήπος, Σάββα μοναχοῦ Φιλοθέτου	»	3.500
Ὁ Ὀδοιπόρος, Φιλοθέου Ζερβάκου ἡγουμ. Ἰ. Μ. Λογγοβάρδας	»	12.000
Γνώθι σαυτὸν Γ. Πειρατικοῦ	»	1.000
Ἐγκώμιον εἰς τὸν ὅσιον Ἀθανάσιον τὸν ἐν Ἀθῶ	»	1.500
Ἡ Μόνικα, ἡγήρη τοῦ ἀγ. Αὐγουστίνου	»	1.250
Λουλούδια τοῦ Παραδείσου, Τζάνου Γουγουτᾶ ἱερέως	»	3.000
Ἡ ἁγία Συγκλητικὴ, παρηγορητικὴ διήγησις διὰ τοὺς ἀσθενεῖς.	»	1.250
Ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία τοῦ Κυρίου, Γ. Παπαγεωργίου	»	5.000
Ὁδηγὸς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ἰννοκεντίου Ἐπισκ.	»	3.000
Τετρακτύς, βιβλίον πατερικόν, Κωνστ. Ζερβοῦ πρωτοπρ.	»	7.000
Μικρὸν εὐχολόγιον. Εὐχαὶ παρακλητικαὶ Μάμαντος καὶ Τρύφωνος μὴ ὑπάρχουσαι εἰς τὰ εὐχολόγια, ἐλαφρῶς δεδεμένον	»	2.000
Παρακλητικὸς Κανὼν καὶ τὰ θαύματα τῆς Γοργούπηκτου	»	1.000
Ὁ Μέγας Κανὼν, Ἀνδρέου Κρήτης	»	1.000
Σειρὰ «Ἁγιορ. Βιβλιοθήκης»		
6 τεύχη α' ἔτους	}	50.000
2 » β' »		
Ὁλόκληρον τὸ ε' καὶ ἡ' ἔτος		
Ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ ἡ οἰκογένειά του	»	3.000
Τὰ λείψανα καὶ ἡ ἱστορία τῶν ἀρχ. πόλεων τοῦ Βόλου μετὰ χαρτῶν	»	5.000
Χρυσόβουλλα καὶ τυπικὰ τῶν Β. ζ. αυτοκρατόρων τοῦ Ἁγίου Ὁρους	»	6.000
Ἀκολουθία καὶ βίος τοῦ Ἁγίου Γεωσσίμου Σουρβιάς	»	3.000
» » » τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου τοῦ Νέου	»	2.000
» » » τῶν Ἁγίων Ὀνουφρίου καὶ Πέτρου	»	3.000
Τετραεὺς ἀγγελον, ἔκδοσις Ἁγ. Ὁρους, χρυσόδετον	»	15.000
Παλαιὰ ἱστορία Αἰγυπτίων, Καρχηδονίων, Ἀσσυρίων, Βαβυλωνίων, Μήδων, Περσῶν, Μακεδόνων, Ἑλλήνων, τόμος α' καὶ β' ὀγκώδεις, ὑπὸ κ. Ρολλίν, Βενετία 1750 ἄδետον	»	100.000
Παγκόσμιος γενικὴ ἱστορία Ἁγ. Παπαγεωργοπούλου δεσματ.	»	50.000

Ἀσματολόγιον Ἱ. Μ. Γρηγορίου ἀγ. Ὄρους, περιέχον σχετικὰ εἰς ἅγιον Νικόλαον καὶ τὸν ὄσιον Γρηγόριον »	5.000
Ὑμνολόγιον Ἱ. Μ. Γρηγορίου ἀγ. Ὄρους, περιέχον παρακλητικὸς Κανόνας ἀγ. Ἀναστ. Ρωμαίας καὶ ἀκολουθία προφ. Ἀβδίου καὶ Βαρλαάμ »	4.000
Ἱστορικὴ μελέτη Ἱ. Μ. ἀγ. Πιντελεήμονος ἀγ. Ὄρους »	5.000
Ἑρμηνεῖα κανόνων πτωχοῦ Προδρόμου εἰς ἀρχαῖον χειρόγραφον, δεδεμένον, εἰς ἀρίστην κατάστασιν »	100.000
Ἑρμηνεῖα ψαλμῶν Ἀνθίμου Ἱεροσολύμων 2 τόμοι δεσματόδετοι μέγα σχῆμα »	150.000
Οἱ Ἀνιάρται (ἐπιστημονικὴ μελέτη περὶ ἀνταρτῶν) »	3.500
Ὑπεράσπισις ἢ ἀνασκευὴ τῆς τοῦ Βολτέρου βίβλου ὑπὸ Νικηφ. Θεοτόκη, ἐκδ. Βιέννης ἀψ'δ' »	50.000
Κυριακοδρόμιον μετὰ ἑορτοδρομίου Θ. Ζωγράφου εἰς 3 τόμ. ἄδετον »	100.000
Ἑρμηνεῖα ἐπιστολῶν Παύλου μετὰ τῶν 7 Καθολικῶν Θ. Ζωγράφου τόμοι 11 ἄδετον δραχ.	80.000
Εἰσαγωγή εἰς τὴν φιλοσοφίαν, Εὐγενίου τοῦ Βουλγαρεως ἐκδ. Μόσχας, δεσματόδετον »	50.000
Ἐπιτομὴ Ἑλλην. Μυθολογίας, Κοντογόνη δεσματόδετος »	25.000
Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, Γόλδσμιθ, ἐκδ. Βιέννης 1807 ὄλο δεσμ. »	25.000
Ἰουλιανοῦ Αὐτοκράτορος, τὰ σωζόμενα Paris 1630 »	100.000
Ἐπιτομὴ φυσικῆς, βιβλία 3 Νεοφύτου Δούκα, Αἴγινα 1843 δεσμ. »	25.000
Στοιχεῖα λογικῆς, μεταφυσικῆς καὶ ἠθικῆς, Φρ. Σοαίου α' καὶ β' τόμος, Βιέννη 1804, ὄλο δεσματίνοι »	50.000
Εἰσαγωγίαν περιέχον τοὺς εἰρημοὺς τῶν Κανόνων κλπ. πανόδ. »	8.000
Τετραευγγέλιον εἰς μέγα σχῆμα Βενετίας πανόδετον »	40.000
Ἡ Κωνσταντινουπολις Σκαρλ. Βυζαντίου τόμ. β'. δεσματόδ. »	35.000
Οἱ σεισμοὶ τῆς Χίου κ λ π. Σπ. Πυγαλέη λινόδετον »	15.000
Φιλοσοφικὸν Δοκίμιον περὶ τῆς προόδου καὶ πτώσεως τῆς Π. Ἑλλάδος Γ. Καζόκη Τυπάλδου Ἀθῆναι 1839 »	30.000
Μεγάλῃ Ἑλλ. Ἐγκυκλοπαιδεῖα Μακρῆ ὁ δευτέρος τόμος Ἀθῶν. ψυχῆς - ἀκαδημεικός, πανόδετος »	60.000
Θησαυρὸς ἁγίων (παρακλητικοὶ Κανόνες ὄλων τῶν ἁγίων) »	27.000
Μέγας Συναξαριστὴς δωδεκάτομος Πατρὸς Μιχαίου α'. Τόμος ἄδετος 35.000 δεμέμος »	50.000
β'. » » 30.000 » »	45.000
γ'. » » 30.000 » »	45.000
Συναξαριστὴς Δουκάκη, Σεπτέμβριος, ἄδετος »	20.000
Ἀόρατος πόσιμος, Νικόδημου »	20.000
Βασίλει Ἀριμένη, Δοκίμιον ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν δεσματόδ. »	30.000
Κομμηνόου, ὀργανικὴ χημεία, λινόδετον, »	50.000
Ἱστορία ἑλλην. φιλολογίας, Σκούφου, λινόδετον »	50.000
Ὁδηγὸς τοῦ ἑξομολογουμένου Χριστιανοῦ, Γ. Μακρῆ »	2.000
Ὁ Ἀγιασμός ἡμῶν, Γ. Μακρῆ, »	2.000
Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον, Ἑμμ. Φαρλέκα »	7.000
Λεξικὸν ἐγκυκλοπαιδικόν, Ν. Γ. Πολίτου ἐξάτομον δεσματόδ. »	600.000
Λεξικὸν Γαλλοελληνικόν, Θ. Γ. Κυπρίου, μεταχειρισμένον δεσματ. »	100.000
Θησαυρὸς τετραγλωσσος, Γερασίου Β. ἀχου τοῦ Κρητὸς Μητρο. Φιλαδελφείας, Βενετία ἀψκ' ὄλο δεσματίνοι »	250.000
Τουρκικὸν ἀπάνθισμα χριστ. πίστεως Πατρ. Κων)λεως 1803 παν. »	50.000

Μακεδονικόν ἡμερολόγιον 1910 πανόδετον »	25.000
Γραμματικὴ Θεοδώρου τοῦ Γαζῆ Βενετία 1780 σελ. 670 λινόδ. »	60.000
«Ἐστία,» τόμος γ'. 1877 δερματόδετον »	80.000
Ἑλληνικὴ Γραμματολογία, Κ. Εὐσταθοπούλου Ἀθῆναι 1892 δερματόδετον »	25.000
Κυριακοδρόμιον Νικ. Θεοτόκη, Εὐαγγελίου τόμ. α' ἔκδ α' Μόσχα 1796 »	60.000
» » Ἀποστόλων τόμ β' Ἀθῆναι 1840 »	60.000
Δοκίμιον περὶ χάριτος Ἀθ. Λυμπεροπούλου Ἀρχιμ »	3.000
Ἐπιστημονικὴ ἔκθεσις περὶ τῆς οὐσίας τοῦ μυστηρίου τῆς θ. εὐχαριστίας, τοῦ ἰδίου, »	5.000
Ἐπιστημονικὴ ἔκθεσις περὶ τῆς οὐσίας τῆς ἀγάπης, τοῦ αὐτοῦ »	3.000
Ἡ πνευματικὴ ζωὴ τοῦ ἑφημερίου, Ἀρχ. Χρυσ. Θέμελη »	2.500
Λεξιλόγιον Ἐκκλ. Δικαίου τριγλωσσον, ὑπὸ Ε. Ρούσου, Βυζαν- τινοῦ καὶ Λατινικοῦ δικαίου· εἰς δύο τόμους σελίδες 700 »	50.000
Τοῦ κλήρου ὁ ὀδηγός, ἦτοι παράρρησις καὶ σχόλια τῶν πρὸς Τιμόθεον καὶ Τίτον ἐπιστ. Παύλου, Μελίτη 1829 δερματόδετ. »	60.000
Ἐγκόλιον Ὁρθογραφίας, Δ. Εὐσταθοπούλου »	25.000
Τόμος δερματόδετος περιέχων, τὸν Ραββῖνον Ἰσαάκ, τοὺς Ἐκ- κλ. λόγους Ἰγν. Μοσχάκη, Ἐρμηνείαν τῶν 12 Εὐαγγελίων καὶ διηλίαι ἐξ εἰς τὸ Πάτερ ἡμῶν, Μ. Γαλανοῦ »	75.000
Οἱ νεοῆλληνες Πολιτικοὶ ἔναντι τοῦ Χριστιανισμοῦ, Ἀνδρέα Κεραμίδα »	2.500
Ἀκολουθία ἀγίου Στυλιανοῦ »	2.000
Τὰ ἐντάφια τῆς Θεοτόκου »	1.000
Αἰώνιον Ἐκκλησ. Πασχαλοημερολ. ὑπὸ Συμεῶν Φιλοθ. ἱερομ. »	12.000
Ἀκολουθίαι καὶ μαρτύρια τῶν τριῶν νέων δοξομαρτύρων Εὐθυμίου, Ἰγνατίου καὶ Ἀκακίου, ὑπὸ ἀρχιμ. Ἀκακίου Χ. Παπᾶ σελ. 216 »	12.000
Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας ἔρμην. εἰς τὰ 4 εὐαγγέλι ἐνετίησι αὐβ' »	200.000
Ἰγνατίου Μοσχάκη, λόγοι Ἐκκλησιαστικοὶ καὶ φιλοσοφία τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλ. εἰς ἓνα δερματόδετον τόμον »	100.000
Εἰς δερματόδετος τόμος μετὰ 12 ἀκολουθίας διαφόρων ἀγίων »	50.000
Ἐπ. Φραγκοῦλη, Πανηγυρικός, πανόδετον »	10.000
Ν. Βουλγάρεως, ἱερὰ Κατήχησις, ἦτοι ἐξήγησις θ. Λειτουργίας »	20.000

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἀνθολογία Θ. Φωκαέως τρίτομος, δ' ἔκδοσις Κωνσταντινου- πόλεως 1851 δερματόδετος εἰς 3 τόμους »	200.000
Μουσικὸν δωδεκαήμερον, δερματόδετον »	50.000
Εἰρημολόγιον καλλοφωνικὸν Θ. Φωκαέως, πανόδετον »	50.000
Ἀνθολογία Χουρμουζίου α' καὶ β' τόμος. »	50.000
Δοξαστάριον Χουρμουζίου, πλήρες, δερματόδετον »	50.000
Δοξαστάριον ἀργὸν Χουρμουζίου Τόμος α'. ἄδετος »	25.000
Ἀνθολογία Φωκαέως (ἡ λειτουργία) »	50.000

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ = = ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Για τοῦτο καὶ μὲ δίκαιον
κῆπον καὶ περιβόλι,

τῆς Παναγίας Δέσποινας
τὸ ὀνομάζουν ὄλοι.
(Καισάριος Δαπόντες)

ΙΔΡΥΤΗΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ (†1940)
ΙΑΤΡΟΣ - ΜΟΝΑΧΟΣ

Ἐν Βόλῳ
Μάρτιος - Μάϊος 1950

Διευθυντής - Ἰδιοκτήτης
ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ
Κοραῖ 47 ἐν Βόλῳ

Ἐπίτιμος συντάκτης ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΠΑΘΑΡΗΣ - Καθηγητὴς τοῦ Α' Γυμνασίου Ἀργένων Βόλου

ΝΕΟΙ ΚΑΘΕΣΤΩΤΙΚΟΙ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΔΙΠΛΗΣ ΣΥΝΑΞΕΩΣ ΡΗΕΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΟΙΚΗΤΗΝ

Ἀπὸ τῆς καθιερώσεως τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου (1926) ἐχορημά-
τισαν ἐν ἀγίῳ Ὄρει 12, νομιζῶ, διοικηταί. Σπανίως ὁμως παρετηρήθη
ἄρμονικὴ συνεργασία αὐτῶν μετὰ τῶν τοπικῶν ἀρχῶν, ἐὰν ἐξαιρέσωμεν
τὸν πρῶτον, τὸν μακαριτὴν Μπατισιάτον. Εἶχε πολὺ δίκαιον ὁ αὐτοκρά-
τωρ Ἰωάννης Τσιμισκῆς, ὁ ἀείμνηστος κτήτωρ τῆς Μεγίστης Λαύρας,
προοιμιαζόμενος εἰς τὸ Α' Τυπικὸν (970) ν' ἀποκλείῃ τὴν ἀνάμιξιν ξένων
προσώπων εἰς τὰ κοινὰ τοῦ ἱεροῦ τόπου: «μή... ὑπὸ κοσμικὸν ἄγεσθαι
κριτήριον μηδὲ παρ' ἀρχοντικῶν προσώπων τὰ κατ' αὐτοὺς διεξετάζε-
σθαι... διὰ τὸ τὰ τῶν μοναχῶν τοῖς κοσμικοῖς μὴ διὰ βάθος δυνάμενα ἰ-
κέσθαι, ἄλλα γὰρ τὰ τῶν μοναχῶν ἦθη αἱ τε διαφοραὶ καὶ ἐγκλήσεις καὶ αἱ
κατ' αὐτῶν ἀποφάσεις». (1) Ἀνεμένομεν πάντες, καὶ πρῶτος ὁ γράφων

(1) Οὐσπένσκη Χριστ. ἀνατολή, Ἄθως τόμος III Κίεβον 1877 σ.265. Τῶν τυ-
πικῶν τοῦ ἀγίου Ὄρους αὐθεντικὸν κείμενον καὶ πλήρες δὲν ἔχομεν εἰσέτι. Ὅλοι οἱ
εὐρωπαϊοὶ μεταχειρίζονται τὸ βιβλίον τοῦ Φιλίππου Μάγερ (1894) διότι περιέχει ὅλα
τὰ τυπικὰ καὶ ἄλλα σχετικὰ. Ἀλλὰ τοῦτο προέρχεται ἐκ κώδικος τοῦ ΙΗ'. αἰῶνος
εὐρισκομένου εἰς τὸ ἄνωθεν τῶν Καρεῶν Λαυρ. κελλίον τῆς ἀγίας Τριάδος. Ἐπρομη-

ταῦτα, ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς κατοχῆς, ἦν ὡς φυγαδεύτρια τῶν ἐπὶ τουρκοκρατίας κακῶν ἔχαιρεισάμεν, βελτίωσιν καὶ ἀνύψωσιν τοῦ καθεστώτος, εἰς ἣν περιωπὴν ἀνήγαγον αὐτὸ οἱ ἀξιῦμνητοι βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες. Βαυκαλιζόμενος ὑπὸ τῆς γλυκείας ταύτης ἐλπίδος προθύμως ἀνέλαβον τῷ 1914 νὰ ὑποβοηθήσω τὴν κρατικὴν χειρονομίαν καὶ παρακληθεὶς ὑπέβαλον ἐκτενέστατον ἀνορθωτικὸν ὑπόμνημα, ἧς κατ' ἀκολουθίαν μοὶ ἐνετίθετο ἡ ἐφαρμογὴ σπουδαίων μεταρρυθμίσεων, ὧν ἡ ἀρχὴ ἐγένετο ἀπὸ τῆς πρώτης τῆ τάξει Μεγ. Δούρας. Ἀλλὰ τὰ ἐπακόλουθα τραγικὰ γεγονότα καὶ ἡ ἐγκατάλειψίς μου ὑπὸ τοῦ κράτους, ἔνεκεν ἐξωτερικῆς πίεσεως, μὲ ἔπεισαν, ὅτι σπουδαῖα πράγματα δὲν ἔπρεπε νὰ ἀναμείνωμεν ἐκ τῆς κρατικῆς ἀναμίξεως. Ἀνακληθεὶς τῷ 1924 ὑπὸ τῆς Μετανοίας μου ἠξιώθην νὰ προσφωνήσω τὸν πρῶτον διοικητὴν ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Μονῆς παρὰ τῆ ἱ. Κοινότητι. Πρὶν φθάσω ἐξ Ἀθηνῶν εἶχον δημοσιεύσει εἰς τὸ «Ἐμπρός» ἑννέα ἄρθρα, δι' ὧν ἀνέπτυξα ἐν ἐκτίασει τὰ δέοντα γενέσθαι, ἅπερ εἶχεν ἐγκρίνει ἡ κυβέρνησις· διὰ τοῦτο εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ καταστατικοῦ χάρτου οὐδέποτε ἤλθεν ἡ ἱ. κοινότης εἰς σύγκρουσιν πρὸς τὸν διοικητὴν. Δὲν ἦτο μόνον τοῦτο. Οἱ πρῶτοι διοικηταὶ μέχρι τοῦ κ. Πανουργιᾶ, ἦσαν πάντες συνωδὰ τῷ κατ. χάρτι τῆς καριέρας ἦτοι τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν πρῶην πρόξενοι καὶ ἀνώτεροι αὐτοῦ ὑπάλληλοι, μεθ' ὧν ἠδύνατο ὁ τόπος νὰ συνεννοηθῆ εὐκολώτερον—δὲν ἦσαν, ὅπως νῦν, ἀπλῶς δικηγόροι—ὁ μακ. Δ. Πετρακᾶκος, ὁ εἴπερ τις καὶ ἄλλος ἐνδεδειγμένος διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην, ἐστάθη ἀδύνατον νὰ τὴν ἐπιτύχῃ καίτοι εἶχεν ὅλα τὰ μέσα, μόνον καὶ μόνον διότι δὲν προήρχετο ἐκ τοῦ διπλωματικοῦ κλάδου. Παρ' ὅλα ὅτι εἶχε χρηματίσει καὶ νομάρχης, νομάρχαι δὲ τότε διωρίζοντο διακεκριμένοι ἄνδρες. Ὁ νῦν διοικητὴς κ. Παναγιωτᾶκος—καὶ εἶναι ὁ μόνος διοικητῆς, ὃν δὲν ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω—ἀπασχολεῖ τὴν ἱ. Κοινότητα καὶ ταράσσει τὴν ἡσυχίαν τοῦ ἱεροῦ τόπου, ὡς μανθάνω, μὲ τὴν ἄκαιρον ἀνακίνησιν δύο ζητημάτων, πλαισιουμένων εὖτε καὶ καλῶς ἐν τῷ αἰωνοβίῳ τοῦ ἁγίου Ὁρους καθεστῶτι. Ἀγωνίζεται δηλ. νὰ ἐμποδίσῃ τὴν σύγκλησιν διπλῆς συνάξεως καὶ τὴν ἀποστολὴν ἀντιπροσωπείας εἰς Ἀθήνας. Περὶ τούτων ἐπιμόνως παρακληθεὶς ἐξ ἁγίου Ὁρους νὰ γράψω ἐδίστασα ἐπὶ πολὺ νὰ πράξω τοῦτο, διότι ὡς ἀρχιερεὺς ἔχω παύσει ν' ἀναμιγνύωμαι εἰς τὰ τοῦ ἁγίου Ὁρους, καίτοι οὐδὲ στιγμὴν ἐλησμόνησα, ὅτι εἶμαι ἀγιορεῖτης, καὶ τώρα ἐνίκησε τὸ τελευταῖον καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀπαντῶ ἐπὶ τοῦ πρώτου ζητήματος. Οἱ Ἕλληνες πολιτικοὶ δὲν ἐξετίμησαν δυστυχῶς τὸ ἀγιορεϊτικὸν καθεστῶς δεδόντως, ὅπερ εἶναι σεβαστὸν λείψανον τῆς ἀθηναίων πολιτείας, ἣν διετύπωσεν αὐτὴν ὁ κάλαμος τοῦ Μακεδόνοιο φιλοσόφου. Εἰς τὴν θρησκευτ. καὶ χριστιανικὴν Ἐγκυκλοπαιδείαν (1936) ἐγράψαμεν τὸ ἄρθρον

θεύθην ἐκ Γερμανίας δύο ἀντίτυπα, ἀλλ' οὐδέτερον ἔχω ἐνταῦθα. Τὸ ἐν ἀφιέρωσιν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Μονῆς, καὶ τὸ ἕτερον ἔχω ἐν τῇ ἐκεῖ βιβλιοθήκῃ μου. Εὐτυχῶς ἔχω τὸν Οὐσπένσκην.

«Ἄθως» εἰς 200 καὶ πλέον σελίδας διηρημένον μέρη ὅλως πρωτότυπον τὸ περὶ γενέσεως τοῦ ἀγιορειτικοῦ μοναχικοῦ βίου καὶ τὸ περὶ τοῦ ἀρχαϊκοῦ πολιτεύματος τοῦ Ἄθω. Εἰς τὸ τελευταῖον ἀπεδείξαμεν, ὅτι ἐνταῦθα σώζονται μέχρι σήμερον τὰ τρία μέρη τῆς ἀρχαίας ἐκείνης πολιτείας: «τὸ βουλευόμενον» «τὸ περὶ τὰς ἀρχάς» καὶ «τὸ δικάζον» (ἐνθ' ἄνωτ. σ. 594-595). (1) Ἐθαμβώθη ὁ κόσμος ὅλος, ὅταν ἀνεκαλύφθη τῷ 1890 ὑπὸ τοῦ Ἄγγλου Kenyon ὀλόκληρον τὸ κείμενον τῆς Ἀθηναίων πολιτείας εἰς τοὺς παπύρους τοῦ ὄξυρύγχου, καὶ οἱ Ἕλληνες οὐδεμίαν προσοχὴν δίδουσιν εἰς τὸ καθεστῶς τοῦ Ἄθω, ἐν ᾧ διεσώθη εἰς διηνεκῆ ἐφαρμογὴν ἡ πολιτεία ἐκείνη. Ὅπως ἐπὶ τοῦ Ἀραράτ ἐπέπλευσεν ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε, οὕτως ἐπὶ τοῦ ὑπεργείου Ἄθωνος ἐσώθη τὸ τιμαλφές κειμήλιον τῆς ἀρίστης πολιτείας. Ἐνταῦθα κατὰ ΙΓ' αἰῶνα ἐπεφοίτησεν ὁ Ἄγγλος φιλόσοφος Θωμᾶς Μῶρος ἵνα γράψῃ τὴν «Οὐτοπίαν» καὶ ἀνεκάλυψεν ὄντως, ἐκεῖνο, ὅπερ οὐδαμοῦ ἠδυνήθη νὰ συναντήσῃ, ὅπως ὁ Πλάτων τὴν ἰδεώδη «Πολιτείαν» του εἰς τὴν ὑπερπόντιον Ἀτλαντίδα, ἐνθα κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν καὶ νῦν ζῶσιν οἱ εὐτυχεῖς θνητοὶ εἰς τὴν ἀρίστην δημοκρατίαν. Πρὸς Θεοῦ μὴ θίγετε τὸ ἀριστοτεχνικὸν τοῦτο πολίτευμα, ὅπερ οἱ αἰῶνες καὶ αὐτὴ ἡ Τουρκοκρατία ἐσεβάσθη. Ἀναλύσαντες τὸ πολίτευμα τοῦτο ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ ἐγράφομεν: «ἐκ τῶν ἐκτεθέντων συνάγεται, ὅτι αἱ τακτικαὶ καὶ αἱ ἔκτακτοι συνάξεις εἶναι ἀνεξάρτητα σώματα» (σ. 578) ὥστε αἱ ἔκτακτοι συνάξεις ἢ ἡ διπλῆ σύναξις, ὡς λέγεται νῦν ὑπῆρχεν ἀνεκάθεν ὡς θεσμὸς πανάρχαιος· διὰ καὶ διετηρήθη διὰ τοῦ χρόνου ἀλώβητος. Τὸ ὅτι ὅλα τὰ τυπικὰ δὲν προβλέπουσιν, ὅπως οὐδ' ὁ καταστ. χάρτης, αὐτὸ οὐδὲν σημαίνει· διότι οἱ θεσμοὶ ἐγκεχαραγμένοι εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ λαοῦ εἶναι αἱ ἀγραφοὶ πλάκες τοῦ φυσικοῦ δικαίου, εἶναι ἀπαύγασμα τῆς πανδήμου λαϊκῆς θελήσεως, καὶ κατισχύουσι τοῦ θετοῦ δικαίου, ὅπερ οἱ νομοθέται χωρὶς πολλάκις νὰ ἐρωτήσωσι τὸν λαὸν ψηφίζουσιν. Οἱ θεσμοὶ οὕτως εἰς τὰς ἀρίστας πολιτείας συμπίπτουσι μετὰ τοῦ θείου δικαίου, ὅθεν καὶ Θεμὶς ἢ θεὰ τῶν νόμων παρ' ἀρχαίοις ἐλέγετο. Μήπως ὁ καταστ. χάρτης περιλαμβάνει τὸ πᾶν καὶ εἶναι τέλειον κατασκευάσμα; Ἄν ἦτο τοιοῦτος βεβαίως δὲν θὰ ὑπέκειτο εἰς ἀναθεώρησιν. Τὸ ἑλληνικὸν σύνταγμα ἀπὸ τοῦ 1863 μέχρι σήμερον διῆλθεν ἐκ τῶν 4 ἐθνοσυνελεύσεων, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν αὐτὸ τέλειον (2). «Εἰς τὰ ὄμματα τῶν

(1) Ὁ κ. Παναγιωτᾶκος γράψας τὴν «Ὁργάνωσιν τοῦ μοναχ. πολιτεύματος ἐν ἀγίῳ Ὄρει Ἄθω» (Ἀρχεῖον ἐκκλησ. καὶ κανον. δικαίου, ἔτ. Δ'. τεύχ. 2. Ἀθῆναι 1949 σ. 79-192) δὲν ἐγνωρίζε τὴν ἐργασίαν ταύτην, οὔτε ἄλλην ἐμὴν ἐκ τῶν 2-3 δεκάδων κυκλοφορουσῶν περὶ ἀγίου Ὄρους. Μὴ γνωρίζων δὲ τὸ ἱστορικὸν μέρος καὶ γράψας ὡς ἀπὸ τρίποδος καὶ ὡς δικανικὸς ἀνὴρ ἐποιήσατο οὐκ ὀλίγην σύγχυσιν εἰς τὴν διατύπωσιν τῶν γνωμῶν τοῦ «καλῶς ἂν τις ἐξετάσειεν, εἰ ἂν ἀρχῆς γινόμενα θεωρήσετε τὰ πράγματα» εἶπεν ὁ Ἀριστοτέλης.

(2) Εἶναι δὲ γνωστὸν τοῖς Ἀγιορείταις, ὅτι ὁ καταστ. χάρτης δὲν εἶναι ἔργον σοβαρᾶς μελέτης καὶ ἀναδιφήσεως τῶν Τυπικῶν. Τὸ κείμενον, ὅπερ ὑπε-

μεταγενεστέρων ὃ τι δὲν εἶναι τετελειωμένον, ἔγραφεν ὁ Πλίνιος εἰς τὰς ἐπιστολάς του, θεωρεῖται ὡς μὴ ἐγχειρισμένον» (1) ἀλλ' ὡς παρετήρησεν ὁ μακ. Πετρακάκος σημειούμενος τὰς ἐλλείψεις τῶν γεν. κανονισμῶν τοῦ ἁγ. Ὁρους: «ἐκείνο ὅμως, ὅπερ ἐξαιρετικῶς πρέπει νὰ ἐξαρθῇ, ὑπάρχει τὸ πνεῦμα τὸ κυριαρχοῦν πρὸς ἀναλλοίωτον τοῦ καθεστῶτος ἐπὶ τῶν σημερινόντων καὶ ἐπιμάχων ἄλλοτε ζητημάτων τὴν διατήρησιν» (Τὸ μοναχικὸν πολίτευμα τοῦ ἁγίου Ὁρους Ἐθω, Ἀθῆναι 1925, σ. 19). Τὸ πνεῦμα αὐτὸ διακρίνω καὶ ἐγὼ ὡς πρὸς τὴν διατήρησιν τοῦ θεσμοῦ τῆς διπλῆς συνάξεως, ὅταν ἀναγινώσκω ἐν τῷ κεφ. Γ' τοῦ Ν. Δ. τοῦ κυροῦντος τὸν κατ. Χάρτην: «Δικαιώματα διπλῆς δισηνιασίου συνάξεως» (sic), ὅπερ ἐπανελήφθη εἰς ὅλας τὰς ἀνατυπώσεις, χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ ἐννοεῖται, ὅτι τὸ περιεχόμενον οὐδόλως ἀναφέρει τὴν διπλῆν. Τί συμβαίνει λοιπόν; Διαστρέβλωσις, χωρὶς νὰ διορθωθῇ ἢ ἐπιγραφή. (2) Ἄρα ὁ νομοθέτης ἐν τῷ προσχεδίῳ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποσιωπήσῃ τὸ πρᾶγμα. Ἐβόα τὸ πᾶν καὶ αὐτοὶ οἱ λίθοι. Ἀναγινώσκω εἰς τὸ 1 ἄρθρον τοῦ Ν.Δ. «Κυροῦται ὁ προσηρηθῆναι καταστατικὸς χάρτης τοῦ ἁγίου Ὁρους Ἐθω... ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς ἐκτάκτου διπλῆς συνάξεως, καὶ ἐγκριθεὶς ὑπὸ τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου...» δηλ. ἐπανάληψις τοῦ σχεδίου. Ἀναγινώσκω ἐν τέλει τοῦ καταστατικοῦ: «Ὁ παρὼν καταστατικὸς χάρτης ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς ἱερᾶς διπλῆς συνάξεως τῶν εἴκοσιν Ἱ. Μονῶν». Τὸ προσχέδιον μάλιστα αὐτοῦ ἐγένετο ὑπὸ «τριπλῆς συνάξεως... τῆς ἀπαρτιζομένης ἐξ ἐξήκοντα ἀντιπροσώπων τῶν Ἱερῶν Μονῶν», τῇ βοήθειᾳ τοῦ μετακληθέντος ἐξ Ἀθηνῶν νομικοῦ συμβούλου Ν. Στεφανί-

βλήθη εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῷ 1923, ἐπιγράφεται: «Σχέδιον καταστατικοῦ χάρτου τοῦ ἁγ. Ὁρους Ἐθω ψηφισθὲν ἐν σπουδῇ μεγάλη ὑπὸ τῆς ἱερᾶς ἐκτάκτου διπλῆς συνάξεως τῶν εἴκοσιν Ἱερῶν Μονῶν» (πλὴν τοῦ Ρωσικοῦ. Προσοχὴ εἰς τὸ ἁγ. Ὁρος, 1926, σ. 39). Ἡ ἐν Ἀθήναις ὅμως, ἐπιτροπὴ δὲν ἔσπευδεν. Ἐπὶ ἡμιόλιον ἔτους ἀνεθεώρησε μόνον τὰ πρῶτα 11 ἄρθρα! Ἦτο Μάιος νομῆς τοῦ 1924, ὅτε παρέστην εἰς τὴν διπλῆν σύναξιν καὶ ἀνεγνώσθη ἐπιστολὴ τῆς ἐν Ἀθήναις ἀντιπροσωπείας τῆς συνεργαζομένης μετὰ τῆς ἐπιτροπῆς, ἣτις ἔγραψε νὰ κάμωμεν ἐνέσεις εἰς τὰ μέλη (ἐξαιρούμενος τοῦ εὐταξίου) διότι λίαν νωχελῶς ἐργάζονται καὶ ὥριζε καὶ τὰ πόσα! ὡς πρῶτος τῇ τάξει λαβὼν τὸν λόγον ἐτορπίλισα κυριολεκτικῶς τὴν τοιαύτην ἐπιτροπὴν, ὅπως ἀναρμονίαν νὰ ἀναθεωρήσῃ τὸν χάρτην. Ἄλλοιμονον δὲ εἶπον ἂν ἀντιληφθῶσιν, ὅτι τὰ ταμεῖα μας εἶναι ἀνοικτὰ δι' αὐτούς, οὐδέποτε θὰ ἀποκτήσωμεν χάρτην! ἐγράψαμεν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν, ὅτι οὔτε νὰ περιμένωμεν οὔτε νὰ πληρώσωμεν, εἴμεθα διατεθειμένοι, ἀλλ' οὔτε καὶ μεταβολὰς οὐσιώδεις θὰ ἐγκρίνωμεν. Ἐχομεν τοὺς γενικοὺς κανονισμοὺς, ἀπετάθημεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ἀπερ δὲν εἶχον ἐρωτηθῆναι καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἔληξεν ἡ ὑπόθεσις (σ. δ' - ε').

(1) Αἱ ἀτέλειαι λοιπὸν τοῦ κατ. χάρτου συμπληροῦνται ὑπὸ τῶν κατ' ἔθος διατηρουμένων ἀγραφῶν θεσμῶν' π.χ. Περὶ τῆς ἐγκαθιδρύσεως ἡγουμένου ὀρίζεται, ὅτι ἅμα τῇ ὑπὸ τῆς ἀδελφότητος ἐκλογῇ στέλλεται ἔγγραφον εἰς τὴν Ἱ. Κοινότητα, «διὰ τὴν κατὰ τὰ ἔθιμα ἐγκαθίδρυσιν» (ἄρθ. 114). Ἔθος δὲ εἶναι ἡ κάθοδος εἰς τὴν Μονὴν τῆς Κοινότητος, καὶ ἡ ἐγχειρίσις τῆς ἡγουμ. ράβδου ὑπὸ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Λαύρας.

(2) Βλ. Ἡλιάκη, «ἀγιορειτικοὶ θεσμοί», Ἀθῆναι 1938, σ. 17 σημ.

δου τῷ 1918, ὅπερ ἐκλήθη «Θεμελιώδης χάρις». (Προσόχη σ. 37).

Προχωρῶ περαιτέρω καὶ ἔρχομαι εἰς τὴν ἑλληνικὴν κατοχὴν τοῦ 1913, ἣτις ἀπέδωκε τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸν ἱερὸν τόπον, ἀλλ' ὅπως λέγει ὁ Σωκράτης, τὸ καλὸν ἔχει τὴν ἰδίαν μὲ τὸ κακὸν λαβὴν. Ἀμέσως τότε ὡς βόμβα ἐξερράγη ἀπὸ τῆς Ρωσίας ἡ πρότασις περὶ διεθνοποιήσεως τοῦ ἁγίου Ὁρους! Σύσσωμος ὁ τόπος ἐξηγήθη καὶ ἐκήρυξε τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ὑπὲρ διασώσεως τοῦ καθεστώτος καὶ ἐκαλοῦντο οἱ ἀγιορεῖται «νὰ ἐτοιμασθῶσι διὰ τὸν ἀμαράντινον τοῦ μαρτυρίου στέφανον». Καὶ πάλιν λοιπὸν συνέρχονται εἰς διπλὴν σύναξιν καὶ ὑπογράφουσι τὸ «ιερόν ψήφισμα» ἀφ' ἑνός: «Οἱ καθηγούμενοι καὶ προϊστάμενοι τῶν εἴκοσιν ἱερῶν καὶ εὐαγῶν ἡμῶν Μονῶν, οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἑκτακτον ἱερὰν σύναξιν,» καὶ ἀφ' ἑτέρου: «Οἱ ἀντιπρόσωποι καὶ προϊστάμενοι τῶν εἴκοσιν ἱερῶν καὶ εὐαγῶν Μονῶν ἡμῶν, οἱ ἀποτελοῦντες τὴν τακτικὴν ἱερὰν σύναξιν».

Τί ἀποδεικνύουσιν ὅλα αὐτά, τὰ ἀξιοσημεῖωτα ἱστορικὰ γεγονότα; τί ἄλλο; ἢ ὅτι ἡ διπλὴ σύναξις ἡ ἐκτάκτως εἰς σοβαρὰς καὶ κρισίμους περιστάσεις καλουμένη, ἀποτελεῖ τὸ κύριον τῆς πολιτείας, εἶδος ἐθνοσυνελεύσεως; Πῶς θέλετε, κύριε διοικητὰ τοῦ ἁγίου Ὁρους, νὰ καταργήσῃτε τοιοῦτον σῶμα κυρίαρχον, εἰς ὃ ὀφείλεται κατὰ περιστάσεις ἢ σωτηρία τοῦ τόπου; Ὁ ἀείμνηστος Ἰωάννης Ἡλιάκης, ὅστις ἀρκούντως εἶχεν ἐμβαθύνει εἰς τὴν ἰδιότητον τοῦ Ὁρους ὀργάνωσιν, λόγον ποιούμενος περὶ τοῦ δισηνιαυσίου ἀπεφαίνετο: «καὶ διὰ τοῦτο χρήσιμον εἶναι νὰ συνέρχεται δις τοῦ ἔτους ἡ ἰ. δισηνιαύσιος, ἀλλ' ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχουν ἐκκρεμῆ θέματα τῆς ἀποκλειστικῆς ἀρμοδιότητός της, πρέπει νὰ συμπράττῃ μετὰ τῆς ἰ. κοινότητος διὰ τὸν καταρτισμὸν τῆς λεγομένης διπλῆς, τῆς ἀναγραφομένης ἐν τῷ κανονισμῷ τῆς ἰ. κοινότητος, ἡ ὁποία παλαιόθεν ἐλειτούργησεν ἐπιφανῶς διὰ τὸν ἀγιώνυμον τόπον. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ διπλὴ αὕτη Σύναξις θὰ ἠδύνατο νὰ συζητήσῃ καὶ νὰ ἀποφασίσῃ ἐπὶ τῶν θεμάτων ἐκείνων, διὰ τὰ ὅποια τυχὸν ἐδίσταζε κατὰ τὸ διαρρεῦσαν χρονικὸν διάστημα ἡ ἰ. κοινότης νὰ λάβῃ ἀπόφασιν» («Οἱ Ἄγιορ. θεσμοί» Ἀθῆναι 1938 σελ. 16). Τὰ ἐφεξῆς τοῦ Ἡλιάκη εἶναι συγκεχυμένα καὶ ἔχει δίκαιον ὁ κ. Παναγιωτᾶκος νὰ γράφῃ περὶ ἀντιφάσεως (ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 132 σημ. 1). Δὲν ἐνόησε καὶ ἐκεῖνος τὴν θέσιν, ἣν κατέχουσιν ἐν τῇ ἁγίῳ δημοκρατίᾳ αἱ ἑκτακτοὶ συνάξεις, ἀφοῦ ἀναγνωρίζει τὸν θεσμὸν ὡς παλαιγενῆ. Εἰς τὰ κοινοβουλευτικὰ καθεστώτα οἱ ἐντεταλμένοι τὴν φρούρησιν καὶ ἀδιατάρακτον αὐτῶν λειτουργίαν δεόν νὰ ἐπαγρυπνῶσι καὶ προλαμβάνωσι τὰς «παρεκβάσεις» διὰ τοῦτο «τὸ βουλευόμενον περὶ τῶν κοινῶν» ἦτοι ἡ ἐκκλησία τοῦ δήμου τὸ πάλαι συνεδρίαζεν ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος. Ἄλλ' ἐν Ἀθῶν ἐνεκα τῶν ἀποστάσεων καὶ τῶν κινδύνων τῆς ὀδοποιίας κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς συστάσεως τῆς ἁγίῳ. πολιτείας, ἦτο ἀδύνατον νὰ συνέρχονται συχνὰ αἱ «καθολικαὶ συνάξεις», συνήρχοντο δὲ κατ' ἀρχὰς μὲν τρεῖς, εἶτα

δὶς καὶ ἄλλοτε ἅπαξ. Ὅθεν ἐπενοήθησαν πρὸς τήρησιν τοῦ πολιτεύματος καὶ διὰ τὰς παρεπιπτούσας καιρικὰς ἀνάγκας ἐπενοήθησαν αἱ ἔκτακτοι συνάξεις, ὧν αἱ ἀποφάσεις οὐδόλως δύνανται νὰ θεωρηθῶσι συμβουλευτικαὶ, ὡς ἀποφαίνεται ὁ Ἡλιάκης, διὰ τὴν ἰ. κοινότητα. Ἡ «Διπλῆ» εἶναι τὸ κύριον σῶμα εἰς ὃ συμπτύσσεται καὶ ἐκείνη, ἐπομένως, εἶναι ὑποχρεωτικαὶ κατ' ἀνάγκην αἱ ἀποφάσεις αὐτῆς καὶ ἐπαφίενται εἰς τὴν κοινότητα πρὸς ἐκτέλεσιν. Κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους σπανίως αἱ τοιαῦται ἀποφάσεις ὑπεβάλλοντο εἰς τὴν τακτικὴν Σύναξιν (ὅπως π.χ. ἡ «ἀσφάλεια» διὰ τὸν Πλατύν, ὅστις παρεχωρήθη εἰς τὸν ἅγιον Ἀθανάσιον (βλ. Ἀθωϊτ. Στοὰ 7, 8· Actes de Lavra, Paris 1937, 10, 13.)) Ὁ τύπος ἦτο: «Ἡμῶν τῶν ἐγκρίτων πάντων ἡγουμένων τε καὶ γερόντων τῶν σεβασμίων ἱερῶν τε μεγάλων καὶ βασιλικῶν μονῶν τοῦ ἁγιωνύμου τούτου Ὁρους συναχθέντων εἰς τὸ Πρωτάτον χρείας κατεπειγούσης ποιῆσαι σύναξιν κατὰ τὸ σῆμα» 1544 Λαύρα διὰ τὸ Προφουρνι. Ἄλλος τύπος: «Κατενώπιον τοῦ πνευματικοῦ ἡμῶν πατρὸς κυρ Ἀθανασίου καὶ ἡγουμένου τῆς Λαύρας καὶ τοῦ κυρ Ἀθανασίου καὶ ἡγουμένου τοῦ Βατοπεδίου καὶ πάντων τῶν λοιπῶν ἡγουμένων τοῦ καθ' ἡμᾶς ἁγίου Ὁρους» 1030 Acta Russici 1. σ. 1. ὑπογράφονται 12 ἡγούμενοι καὶ 3, σ. 18. ὑπογρ. 33 ἡγούμ. καὶ ὁ οἰκονόμος τῆς Μέσης. Ἡ σύναξις οὔτε μεγάλη λέγεται οὔτε καθολικὴ ὡς αἱ τακτικαί, ἀλλ' ἀπλῶς: «ἐνώπιον τῶν ἡγουμένων...» Ἐμφαντικώτερος εἶναι ὁ ἐξῆς τύπος: Ἐπὶ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ Α'. τῷ 1083, ὁ πρῶτος Παῦλος μοναχὸς καλέσας εἰς ἔκτακτον σύναξιν «τοὺς ἀπανταχοῦ κατοικοῦντας» καὶ «μικροῦ μείζω τῆς εἰωθυῖας κατὰ τὸν Αὔγουστον μῆνα συνάξεως ἢ τούτων γέγονεν ἄθροισις, ἐν οἷς καὶ μεθ' ἡμῶν ὁ τῷ ἀγίῳ ἡμῶν βασιλεῖ οἰκεῖος κυρ Θεόδωρος ὁ Συναχερεῖμ ἦν συγκαθήμενος. Τῆς βασιλικῆς οὖν προσταγῆς εἰς τὸ μέσον ἀναγνωσθείσης τῶν ἀπάντων πύσεων καὶ αὐτῶν λοιπῶν ἀποκρίσεων αὐτήκοος γέγονε...» (Actes de xenophon σ. 22). Καὶ ἤδη ἐρωτῶ τὸν κ. διοικητὴν τοῦ ἁγίου Ὁρους, ὅστις θέλει τὴν κατάργησιν τῆς διπλῆς καὶ τῶν ἐκτάκτων συνάξεων, τί θὰ ἔκαμνον οἱ ἀγιορεῖται ἂν ὁ βασιλεὺς ἢ ἡ κυβέρνησις ἔστελλεν ἀπεσταλμένον καὶ ἀπῆτει ἄμεσον συζήτησιν καὶ ἀπάντησιν; ἐνθυμοῦμαι, ὅταν κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1915 ἦλθεν ὁ μακ. Θ. Σοφούλης, γεν. διοικητῆς τότε τῆς Μακεδονίας εἰς Καραῖς, πρόσεκάλεσε τὴν διπλὴν καὶ ἦλθον τὴν ἐπομένην ἐν μέσῳ ραγδαϊοτάτης βροχῆς ὅλοι ἐκ τῶν Μονῶν. Εἶχεν ἀνατραπῆ ὑπὸ τῆς κοινότητος (ἢ μᾶλλον ὑπὸ τοῦ μακ. Βαβλαῖμ παρασύραντος 4-5 ἀντιπροσώπους) τὸ κοινόβιον τῆς Λαύρας καὶ ἐγὼ εἶχον ἀποχωρήσει οἰκειοθελῶς εἰς Κανσοκαλύβιον. Προσεπάθει τότε ἡ κυβέρνησις νὰ ἀποκαταστήσῃ τὰ πράγματα.

Ἄλλο γεγονός, ἡ παρουσία τοῦ βασιλέως τῶν Σέρβων Οὐγκλεσι εἰς τὸ Ὁρος 1366: «Ἐπειδὴ προκαθημένου τοῦ πανοσιωτάτου πρώτου τοῦ ἁγίου Ὁρους ἱερομονάχου κυρ Δωροθέου, ἔτι τε τοῦ ἱερωτάτου ἐπισκόπου Ἰερισσοῦ καὶ ἁγίου Ὁρους κυρ Δαβὶδ συνελεύσει καὶ τῶν ἐκ πασῶν τῶν ἁγίων Μονῶν συνδεδραμηκότων ἡγουμένων καὶ προηγουμένων καὶ

λοιπῶν ἁγίων γερόντων ἐπεχόντων τὸν τόπον τῶν ἰδίων προεστώτων, ἔτι τε παρακελεύσει καὶ ὀρισμῶ καὶ τοῦ εὐτυχεστάτου δεσπότη Οὐγκλεσι» (Actes de chil. 152, σ. 321). Ἐρωτῶ τώρα, ἠδύναντο οἱ ἅγιοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι νὰ μὴ ὑπακούωσιν εἰς τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον δυνάστην, περὶ οὗ ὡς καὶ τοῦ Οὐρόση λέγεται, ὅτι ἔκαμαν τόσα κακὰ εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ Θράκην, ὅσα οὐδ' αὐτοὶ οἱ Τοῦρκοι διέπραξαν; Νὰ ἔλεγον περίμενε νὰ ἔλθῃ ἡ τακτικὴ σύναξις, ἵνα ἀκούσῃ τὰς προτάσεις σου; Ἴδου λοιπὸν διατι εἶναι ἀπαραίτητος θεομὸς ἡ διπλῆ σύναξις, καὶ ὁ θέλων νὰ σταματήσῃ τὴν λειτουργίαν τῆς ἀνατρέπει τὸ καθεστῶς.

Ἦριζον οἱ χιλιανδαρινοὶ πρὸς τοὺς ἐσφιγμένους τῷ 1562 περὶ ὀριακῆς διαφορᾶς, ὅτε μετέβη ὁ πρῶτος μετὰ τῶν ἐπιτελῶν του καὶ τῶν πλησιοχώρων ἡγουμένων διὰ νὰ συμβιβάσῃ τὰ δύο στρατόπεδα, ἵστις μετ' αὐτῶν ἀπετέλει τότε τὴν ἰ. κοινότητα, ἀλλ' οὐδὲν ἤνυσεν. «ἀλλ' οὐκ ἐπιστῶθησαν, γράφει ἡ ἀπόφασις τῆς ἐκτάκτου συνάξεως, καὶ δὴ σύναξιν συγκροτήσαντες τῶν λογάδων πάντων τῶν Μονῶν σὺν τῷ πανοσιωτάτῳ πρῶτῳ τοῦ καθ' ἡμᾶς ἁγίου Ὁρους Κυρίλλῳ ἱερομονάχῳ καὶ ἐπιστάντες τῷ τόπῳ καὶ ἰδόντες ὡς μηδὲν ἔχοντες δίκαιον, ἐφ' οἷς ἀρπάζειν ἐπειρῶντο οἱ χιλιανδαρινοὶ ἐκ τῆς ταῦ Ἐσφιγμένου, ἐάσαμεν αὐτὰ εἰς τοὺς ἐσφιγμένους» (Actes d' Esphigmenou XXVII, σ. 50, 40). Προγενεστέρα πολὺ καὶ λίαν ἐκτεταμένη μεγάλης σπουδαιότητος ἀπόφασις ἐκτάκτου συνάξεως τοῦ 1279 εἶναι ἡ κατὰ Νοέμβριον ἐκδοθεῖσα (actes de chil. 9, σ. 19 ἔ. συνήθως τοιαύτη ἐκαλεῖτο διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν χαρατζίων ὡς ἡ τοῦ 1581 αὐτ. 164, σ. 349). Προχωροῦμεν ἔτι παλαιότερον καὶ εὐρίσκομεν ἀπόφασιν τοῦ 1071 ἐπίσης κατὰ Νοέμβρ. ἐκδοθεῖσαν: «ἐγένετό τις διαφορὰ ἀναμέσον τῶν μοναχῶν τῆς Μονῆς τοῦ Ξυλουργοῦ καὶ τῶν μοναχῶν τῆς Μονῆς τοῦ Σκορπίου περὶ τόπου τινὸς ἐπιμάχου... Ἐδεήθησαν τοίνυν τὸν τοιοῦτον τόπον αὐτοψεῖ θεωρηθῆναι παρὰ τοῦ εὐλαβεστάτου μοναχοῦ κῆρ Παύλου καὶ πρῶτου καὶ τῶν λοιπῶν γερόντων καὶ ἡγουμένων» (Acta Russici 5, σ. 42). Ἡ ἀρχαιότερα ὀριακὴ ἀπόφασις, ἐφ' ὅσον ἐγὼ οἶδα, εἶναι τοῦ 1000 ἢ 1012 διὰ τὰ περὶ τὸν Μυλοπόταμον μονύδρια τοῦ Νικ. Κάσπακος καὶ τοῦ Συμ. Ἀτζιϊωάννου (γρ. Ἀρτζ.) «ἐκρίναμεν ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνελθεῖν ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τῷ ἐπιμάχῳ τόπῳ καὶ πρὸς ὁμόνοιαν καὶ ἀγάπην συνελάσαι τοὺς ἀδελφούς... Ὁ τε κυρὸς Νικηφόρος ὁ πρῶτος καὶ ὁ κυρὸς Ραφαὴλ ὁ τοῦ Ξηροποτάμου καὶ ὁ κῆρ Θεοφύλακτος, ὁ τε κυρὸς Εὐθύμιος ὁ Ἰβηρ μετὰ τῶν λοιπῶν προκρίτων ἡγουμένων τοῦ καθ' ἡμᾶς ἁγίου Ὁρους καὶ διεχωρίσαμεν τὸν φιλονικούμενον τόπον...» Ὑπογράφονται περὶ τοὺς 20 (Actes de Lavra 15). Ἐτέρα ὁμοία ἀπόφασις διὰ τὰς Μονὰς τῆς Πτέρης (τοῦ Φιλοθέου) καὶ τοῦ Μαγουλᾶ (ἄνωθεν τῆς τῶν Ἰβήρων) ἐκδοθεῖσα τὸν Μάϊον τοῦ 1017 ἐνθα ὀρίζονται καὶ κυρώσεις (αὐτ. 19). Μετὰ 4 ἔτη συνέρχεται πάλιν ἡ ἑκτακτος σύναξις νὰ διαχωρίσῃ τὰς εἰς τὴν παραλίαν ὀριακὰς τῶν ἐν λόγῳ Μονῶν (αὐτ. 22). Αἱ συνάξεις αὗται ἐκαλοῦντο, ὁσάκις ὁ πρῶτος μετὰ τῶν πλησιοχώρων ἡγουμένων δὲν ἠδύνα-

τό νά συμβιβάσῃ ἐπὶ τόπου γενόμενος (βλ. Meyer 148 160). Ἀξιόλογος καὶ ἡ κατὰ Μάϊον ἀπόφασις τοῦ 1316: «καὶ γίνεται δὴ ἐνταῦθα (ἕκτακτος) σύνοδος ἱερὰ καὶ ἀθροίζεται σὺν ἡμῖν ὅσον ἔγκριτον, ἅτε καθηγούμενοι, φημί, τῶν βασιλικῶν μεγάλων Μονῶν, οἱ προεστῶτες τῶν ὑπὸ τὸν πρῶτον ἐτέρων μοναστηρίων, ἄνδρες οὐκ ὀλίγοι πνευματικοὶ καὶ λοιπὸς οὐκ εὐαρίθμητος τοῦ μοναχικοῦ σχήματος σύλλογος» (Actes b' Esphigmenou, VIII, σ. 16). Πραγματικὴ ἐθνοσυνέλευσις! μετὰ τῶν πολυαρίθμων συνέδρων ὑπογράφεται καὶ τὸ προσωπικὸν τοῦ Πρωτάτου, ὁ πνευματικὸς, ὁ μέγας οἰκονόμος, ὁ ἐκκλησιάρχης καὶ ὁ ἐπιτηρητής. Τῷ 1057 ἠρίθμει ἡ σύναξις 34 ἀντιπροσώπους τῶν Μονῶν, (1) ἀλλ' ἐκτὸς τούτων ὑποσημειοῦνται ὁ οἰκονόμος τῆς Μέσης, τὸ προσωπικὸν αὐτῆς, οἱ προεστοὶ τῶν ἐνδιαφερομένων Μονῶν καὶ ἀπλοὶ ἔτι μοναχοὶ (Acsta Russici 4, σ. 30 Μάϊος). Τὸ προτελευταῖον τυπικόν, ἑβδομον τῆ τάξει, τὸ καταρτισθὲν ἐπὶ πατριάρχου Γαβριὴλ Δ'. τῷ 1780, πρὸς κατοχύρωσιν τῆς ἐξουσίας τοῦ πρώτου ἐν τῷ Κ'. ἄρθρω διαλαμβάνει περὶ διπλῆς συνάξεως καὶ ἐμπεδοῖ τὸ πατροπαράδοτον τοῦτο καθεστῶς: «εἰς τὰς συνελεύσεις αὐτῶν ἀπὸ κάθε μοναστήριον δύο μόνοι, οἱ δοκιμώτεροι, νὰ καθέζωνται καὶ νὰ συνομιλῶσιν· εἰ δὲ τύχῃσιν πολλοὶ ἀπὸ ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ μοναστήριον. οἱ ἄλλοι νὰ μὴ πηγαίνωσιν εἰς τὴν συνέλευσιν» (παρὰ Συμυρνάκη σ. 313). Ἔνεκα τοῦ συρρέοντος πλήθους τῶν μοναχῶν ἡ σύναξις αὕτη εἶχεν ἀποβῆ πραγματικὴ Ἐκκλησία τοῦ δήμου, ὅπου ἐλευθέρως ἐξεδηλοῦτο ἡ κοινὴ γνώμη, κατὰ τρόπον ἐνίοτε ὀχλοκρατικόν, διὸ καὶ ἀπὸ τοῦ Α'. τυπικοῦ περιωρίσθη ὁ ἀριθμὸς.

Τῷ 1795 συνέρχεται ἡ ἕκτακτος διπλῆ σύναξις κατ' ἐπιταγὴν πατριαρχικὴν, «Λαβόντες τὴν κατὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον μῆνα (2) σταλείσαν ἡμῖν παναγίαν αὐτῆς πατριαρχικὴν καὶ προσκυνητὴν ἡμῖν ἐπιστολὴν συνήχθημεν ἅπαντες εἰς ἓν ἐν ταῖς Καραεῖς ἐν τῷ παρ' ἡμῖν συνηθισμένῳ τόπῳ τῆς συνάξεως, ἐν ᾧ καὶ ἀναπτύξαντες αὐτὴν εὐλαβῶς ἀνεγνωμεν»... (3) Εἰς τὰ τυπικὰ τὰ συνταχθέντα ἐπὶ Παϊσίου Πατριάρχου Κων/πόλεως (1744) καὶ Γαβριὴλ Δ' (1783) ἀνάγεται ἡ σύστασις τῆς ἐπιστασίας τοῦ ἁγ. Ὄρους καίτοι ὑπὸ τινῶν προωθεῖται ἔτι προωτέρω. (4) Οὐδεὶς ὁμῶς τῶν πραγματευσαμένων περὶ αὐτῆς διεμνημόνευσε τὸ ἐπίσημον γεγονός, ὅτι ἡ πραγματικὴ σύστασις καὶ καθιέρωσις αὐτῆς εἶναι πράξις τῆς ἐκτάκτου Συνάξεως συνελθούσης ἐν μηνὶ Ἰουλίῳ τῷ 1778. Ἀπὸ τοῦδε αἱ ἀποφάσεις ἐκδίδονται εἰς τὰ λεγόμενα ὀ-

(1) Ἐγούμενοι 34 ὑπογράφονται καὶ εἰς τὴν ἕκτακτον σύναξιν τοῦ 1108 διὰ τὸ Προφουῖον (Actes de Lavra 52).

(2) Ἐσημειώσαμεν τὸν μῆνα εἰς τὰς καταλεχθείσας ἀποφάσεις, ἵν' ἀποδειχθῇ, ὅτι αὐταὶ δὲν συμπίπτουσι πρὸς τὰς τακτικάς.

(3) Περὶ τοῦ ζητήματος τῆς Μονῆς τοῦ ἁγ. Παντελεήμονος, Κ) πόλις 1874 σ. 138

(4) Βλ. τὰ παρ' ἡμῶν γραφέντα ἐν θρησκ. χριστ. ἐγκυκλ. Α', σ. 598 ἔ. ὅπου ἐξελέγχονται τοιαῦτα πλάνα.

λοσφράγιστα, τιθεμένων περίξ τοῦ ἐγγράφου τῶν σφραγίδων τῶν 20 ἱερῶν Μονῶν. Τὸ ἐγγραφον εὐτυχῶς σώζεται ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τῆς Λαύρας καὶ εἶναι αὐτὸ τὸ πρωτότυπον, οὗ ἡ ἀρχή: «Διὰ τοῦ παρόντος ἡμῶν ὀλοσφραγίστου ἀποδεικτικοῦ γράμματος γίνεται δῆλον, ὅτι μὲ κοινήν βουλήν καὶ γνώμην καὶ ψῆφον ἀπάντων ἡμῶν τῶν προεστώτων τῶν ἱερῶν καὶ σεβασμίων μοναστηρίων τοῦ ἁγίου Ὁρους κατεψηφίσαμεν (sic), ὡς προεκριθῆ εὐλογον καὶ πρέπον καὶ ἐπωφελές...»

Τῷ 1791 ἐν μηνὶ Ἰανουαρίῳ γ'. συνέρχεται ἕκτακτος Σύναξις πρὸς διάλυσιν τῆς ἀγορᾶς τῶν Κάρεων, διότι «τὸ ἐκ τῆς θείας προνοίας ἅγιον τοῦτο Ὁρος... ἐγένετο καὶ ὄρος ἐμπορίου» (παρὰ Σμυρνάκη σ. 158-160). Τέλος ἡ ἕκτακτος σύναξις διπλῆ τε καὶ ἀπλῆ ἐπρωτοστάτησεν εἰς τὸ παρελθὸν καὶ εἰς σύστασιν πολλῶν τοῦ Ἁθῶ Μονῶν καὶ εἰς εὐεργετικὴν ἐπέμβασιν εἰς τὰς κακῶς διοικουμένας καὶ εἰς διάλυσιν προβαίνουσῶν καὶ ὡς παράδειγμα ἀναφέρω τὴν Μονὴν Σταυρονικήτα (βλ. αὐτ. σ. 112-132). Κατὰ ταῦτα ἡ τοιαύτη σύναξις σχεδὸν παρηγκώνισεν τὰς «καθολικὰς» ἐνιαυσίους ἢ δισενιασίους συνάξεις καὶ εἶναι ἡ διαρκῶς ἐνεργοῦσα, δραστηρίως ἐπιλαμβανομένη καὶ πρωτοστατοῦσα πρὸς ἀπαραχάρακτον διατήρησιν τοῦ αἰωνοβίου καθεστῶτος καὶ συμπλήρωσιν αὐτοῦ ἀναλόγως τῶν παρουσιαζομένων ἀναγκῶν, ὡς μαρτυροῦσιν αἱ πολυάριθμοι συντακτικαὶ πράξεις, ἃς αὕτη εἰσηγεῖτο καὶ ἀπετύπου. Καὶ ἐρωτῶ ἐν τέλει τὸν νομοδιδάσκαλον διοικητὴν τοῦ ἁγίου Ὁρους, ἐὰν πρόκηται νὰ ἀναθεωρηθῆ καὶ συμπληρωθῆ ὁ νῦν ἐν ἰσχυρῇ καταστατικῇ χάρτῃ, (1) τίς θὰ ἀποτελέσῃ τὴν συντακτικὴν συνέλευσιν; Οὔτε ἡ ἰ. κοινότης, οὔτε ἡ δισενιασίσις ἔχει τοιαύτην δικαιοδοσίαν. Βεβαίως ὁ χάρτης δὲν προβλέπει, διότι οἱ συντάξαντες αὐτὸν ἐφρόνουν, ὡς φαίνεται, ὅτι ἔγραφον τὸν θεόγραφτον νόμον, μὴ ὑποκείμενον εἰς ἀναθεώρησιν. Εἰς τοῦτο, ὅπως συντόμως ἀπεδείξαμεν (δυστυχῶς τὸ ἀρχεῖον μου εὐρίσκεται μετὰ τῆς βιβλιοθήκης μου εἰς τὰ κλειδωμένα δωμάτιά μου ἐν Λαύρᾳ) Οὐδεὶς ἄλλος πολιτειακὸς παράγων εἶναι ἀρμόδιος πλὴν τῆς διπλῆς συνάξεως. Καὶ ὀρθῶς ἀπήντα Ἰωακείμ ὁ Γ' πρὸς τὴν ἰ. κοινότητα, «ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐγκρίνει τὸ προτεινόμενον μέτρον τῆς συγκροτήσεως ἑκτάκτου συνάξεως τῶν καθηγουμένων καὶ προΐσταμένων τῶν ἱερῶν Μονῶν πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ (κελλιωτικοῦ) ζητήματος, τοσοῦτῳ μᾶλλον, ὅσω καὶ αὐτὴ ἄλλοτε συνέστησε τὴν συγκρότησιν τοιαύτης γενικωτέρας συνάξεως προκειμένου περὶ ἄλλων ζητημάτων γενικωτέρας φύσεως...» (βλ. Πετρακάκον, τὸ μοναχ. πολίτευμα σ. 60. σημ. 44). Οὕτω θεσπίζουσα ἡ Μεγ.

(1) Τὸ τοιοῦτον πρέπει νὰ ἐπισπευσθῆ διότι τὰς ἀτελείας ἀνωμολόγησε καὶ αὐτὸς ὁ Εὐταξίας καὶ δὴ «δύο κεφαλαιώδεις ἑλλείψεις... καθ' ἃς οὗτος συνετάχθη ἄνευ συνεργασίας ἀντιπροσώπου τῆς πολιτείας, δὲν ὑπεβλήθη δὲ εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ οἰκ. Πατριαρχείου προηγουμένως» (Προσοχὴ σ. 39). Ταῦτα κατὰ πρότασίν μου ἔγραφε τῷ 1924 ἡ ἰ. κοινότης εἰς τὴν ἐπιτροπὴν.

Ἐκκλησία ἀνεγνώριζεν ἐπισήμως τὴν ἀναγκαιότητα τῆς λειτουργίας τῆς διπλῆς συνάξεως καὶ ἔρχεται ὁ νεαρὸς διοικητὴς τοῦ ἁγίου Ὅρους κ. Παναγιωτᾶκος χωρὶς κἂν νὰ συμβουλευθῆ τὸ ὑπουργεῖον καὶ προτείνει τὴν κατάργησιν αὐτῆς καὶ ἐμποδίζει τὴν ἰ. κοινότητα νὰ συγκαλέσῃ αὐτήν, ὅπως ἔπραττεν ἀπὸ 25ετίας, ὑπάρχοντος τοῦ καταστ. χάρτου καὶ διερωτῶμαι· τίνα λόγον εἶχεν ἡ ἀνακίνησις τοιοῦτου καθεστωτικοῦ ζητήματος ἐν ταῖς παρούσαις πονηραῖς ἡμέραις; ἴσως διὰ νὰ δοθῆ ὕλη εἰς τὸν Βινσίσκη πρὸς ἀνακίνησιν τῆς διεθνοποιήσεως τοῦ ἁγίου Ὅρους! Ἐν συνεχείᾳ δημοσιεύεται καὶ ὁ «Κανονισμὸς τῆς τριπλῆς συνάξεως». (1)

(Ὁ κανονισμὸς εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος)

Ψυχικόν 24-3-50

† Ὁ Μητροπολίτης Κορυθαῶς
Εὐλόγιος Κουρίλας

(1) Ἡ ἰ. Κοινότης ἐξέδοτο τῷ 1930.

ΕΥΧΗ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΑΧΘΕΝΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ (1)

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν θρέψας γενόμενος καὶ νηπιάσας σαρκὶ καὶ παῖς δωδεκαετῆς ἐν τῷ Ναῶ ἐκπλήξας διὰ τῆς σοφίας καὶ συνέσεώς σου τοὺς διδασκάλους τῆς Ἱερουσαλήμ, ἐπάκουσον ἡμῶν, τῶν κατακρίτων δούλων σου, ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ καὶ ἐλέησον τοὺς Ἑλληνοπαιδας τοὺς ἀπαχθέντας καὶ ἐξορισθέντας ὑπὸ χειρῶν βεβήλων ἀνθρώπων καὶ ὑβριστῶν τοῦ τιμίου ὀνόματός σου καὶ τῆς θείας διδασκαλίας σου. Γενοῦ τῶν τεθλιμμένων καὶ ἐκ τῶν μητρικῶν κόλπων ἀφαρπασθέντων τέκνων τῆς Ἑλλάδος ἰσχυρὸς παρήγορος καὶ φιλόστοργος πατήρ, διαφυλάττων αὐτὰ ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς τῶν ἀνδρῶν τοῦ αἵματος καὶ τῆς καταστροφῆς. Φώτισον τὸν ἄκακον αὐτῶν παιδικὸν νοῦν, ὅπως ἐν τῇ χώρᾳ τῆς πικρᾶς αἰχμαλωσίας διατηρήσωσιν ἄσβεστον τὸ φῶς τῆς πίστεώς σου καὶ τῆς πρὸς σὲ ἀγάπης των. Συνέτισον τοὺς ἐργαζομένους διὰ τὴν λύσιν τῶν σημερινῶν

δυσκόλων διεθνῶν προβλημάτων, ὅπως φιλευσπλάγχχνως καὶ δικαίως συντελέσωσιν εἰς τὴν εἰς τὸ ἱερὸν πάτριον ἔδαφος ἐπάνοδοσιν τῶν θυμάτων τοῦ παιδομαζώματος καὶ εἰς τὴν ἀπόδοσιν αὐτῶν εἰς τοὺς ἀπορφανισθέντας μητρικὸς κόλπους. Παῦσον, Κύριε Ἰησοῦ ὁ Σωτὴρ καὶ ἡ ἐλπίς ἡμῶν καὶ πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς, παῦσον τὴν δεινὴν καταιγίδα, ἣν ἐπέριψαν εἰς τὸ ἔθνος ἡμῶν ἀποστάται τῶν σωτηρίων ἐντολῶν σου. Ἐπισυνάγαγε καὶ ἐπάναγαγε τοὺς παῖδας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ οἰκεία καὶ φίλτατα, ὡς τὸν λαὸν σου Ἰσραὴλ ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας Βαβυλώνος, ἵνα οἱ ἐπανερχόμενοι παῖδες, ὑπὸ τοῦ ἐλέους σου λευτρωμένοι, καὶ ὁ ὑποδεχόμενος αὐτοὺς δεινοπαθῶν Ἑλληνικὸς λαὸς, ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει ψαλοῦμέν σοι τῷ Λυτρωτῇ Θεῷ τὸν ὕμνον τῶν παιδῶν Ἱερουσαλήμ, Ὁσωννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, οὗ ἡ δόξα σὸν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

(1) Ἐποιήθη ὑπὸ Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Θέμελη, Πρωτοσυγκέλλου, καὶ ἀνεπέμφθη ἐν τῷ ἐν Καλάμαις Μητροπολιτικῷ Ναῶ «Υπαπαντῆ» τῇ 29 Μαΐου 1949, ἡμέρᾳ ἐξ ἡμερῶν ἢ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀνεπέμφθη δέησις ὑπὲρ τῶν ἀπαχθέντων Ἑλληνοπαίδων.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

Τὰ τελεσθέντα εἰς τὸν μοναχὸν Χριστοφόρον, τῆς Κουτλουμουσιανῆς Σκήτης ἁγίου Παντελεήμονος, ἐν ἁγίῳ Ὄρει.

Ὁ ἐν ἁγίῳ Ὄρει καὶ ἐν τῇ Κουτλουμουσιανῇ Σκήτι, Καλύβη ἁγίου Ἀθανασίου, Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας διαμένων Χριστοφόρος μοναχός, ὃν εἶδον ἐν τῇ ἐκεῖ ἐπισκέψει μου τὸ 1948, μοὶ ἀνέφερε τρία θαύματα ἀφορῶντα εἰς αὐτὸν καὶ τὰ ὁποῖα φέρομεν εἰς φῶς, ὡς μᾶς τὰ διηγήθη ὁ ἴδιος πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἁγίων τῶν δοξασμένων ἐν αὐτῷ.

Οὗτος εἶναι γέννημα Κορινθιακόν, θρέμμα πνευματικόν τοῦ ἁγ. Ὄρους, ἔτῶν 77, ὡς μοὶ ἐδήλωσεν. Εὐθύς ὡς ἤρχισαμεν τὴν ὁμιλίαν μας εἰς τὸν ξενῶνα τῆς Καλύβης του εἰσηλθὲν εἰς τὴν ἐκκλησίαν του, τιμωμένην ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου καὶ μοὶ ἔφερε μίαν μικρὰν εἰκόνα χιλιοστῶν 140X100, ἣτις παρίστανεν εἰς μὲν τὸ δεξιὸν μέρος τὴν ἁγίαν Ἀναστασίαν τὴν Φαρμακολύτριαν, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν τὸν ἅγιον Γεράσιμον Κεφαλληνίας, τὸν ἐκ Κορίνθου.

Ἡ ἁγία δὲ αὕτη Ἀναστασία ἡ Φαρμακολύτρια ἐτέλεσεν εἰς αὐτὸν τὸ πρῶτον θαῦμα, κατὰ τὴν ἰδίαν του ὁμολογίαν.

Θαῦμα α'.

Ἐγὼ καὶ ὁ πνευματικὸς μου Γέροντας Παπα-Στέφανος, κατὰ τὸ 1927, εὗρέθημεν εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τῆς ἁγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας ἀπεχούσης διὰ ξηρᾶς ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην περὶ τὰς 5 ὥρας. Ἐμείναμεν δὲ εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν διὰ λόγους θρησκευτικούς 2 ἔτη, ἕως τὸ 1929, ὅπου κατὰ τὸ δυνατόν ἐκκλησιαστικῶς ἐργάσθημεν, ὑπηρετοῦντες κατὰ τὸ παλαιὸν καὶ ἅγιον ἡμερολόγιον.

Ἐκεῖ εὗρισκόμενος ἔπασχον ἀπὸ αἰμορροΐδας καὶ μοὶ ἐπρότειναν νὰ ἐγχειρι-

σθῶ. Πλὴν ἐγὼ λόγῳ εὐλαβείας, (ὧν μοναχὸς μεγαλόσχημος καὶ πίστιν ἔχων εἰς τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα) δὲν ἠθέλησα νὰ ὑποβληθῶ εἰς θεραπείαν ἀποστρεφόμενος τοὺς ἰατροὺς· καὶ οὕτω πως τὸ ἀπέφυγα λόγῳ εὐλαβείας, ἐπιστρέψας ὡδε εἰς τὴν ἡμετέραν Καλύβην.

Αἱ αἰμορροΐδες ἕως τὸ 1947 μὲ ἐβασάνιζον. Πλὴν ἡ ἁγία καὶ θαυματουργὸς Ἀναστασία δὲν μὲ ἐγκατέλειπεν. ἠθέλησε νὰ μὲ θεραπεύσῃ καὶ μὲ ἰάτρευσε κατ' αὐτὸν τὸν θαυμαστὸν τρόπον. Μὲ ἔρριψε βαρέως ἀσθενῆ εἰς τὴν κλίνην ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα σχεδὸν πρὸ τῆς μνήμης της, 22 Δεκεμβρίου. Καὶ ἀφοῦ οὐδεμία εἰς ἐμὲ ὑπῆρχε βοήθεια ἐξ ἀνθρώπων ὡδε εὗρισκόμενος, κατέληξα νὰ ἱκετεύσω μετὰ δακρύων τὴν ἁγίαν Ἀναστασίαν, τὴν ὁποίαν εἰς τὴν ἱερὰν τῆς Μονῆς ἐξυπηρέτησα ἐπὶ 2 ἔτη τὸ κατὰ δύναμιν καὶ μὲ εἰσήκουσεν. Ἐνήργησε δὲ τὴν θεραπείαν ὡς ἐξῆς:

Ἦτο ἡ Κυριακὴ τῆς 15 Δεκεμβρίου, δηλαδὴ 7 ἡμέραι πρὸ τῆς μνήμης της. Κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην μέχρι τοῦ Σαββάτου 21 Δεκεμβρίου, παραμονὴν τῆς μνήμης της, ἡ ἀσθένειά μου ἐπεδείνωσε πολὺ τὴν θέσιν μου καὶ προσήγγισα τὰς πύλας τοῦ ἔθους. Ἐν τῇ δεινῇ ταύτῃ θέσει μου εἰς τὴν ἐκκλησίαν μου τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, κατὰ τὸν ἑσπερινόν, ὅτε μαζὶ μὲ τὴν μνήμην τῆς ἁγίας ἦτο καὶ ἡ Κυριακὴ τῶν προπατόρων, πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως, ἠσθανόμην μεγάλην λύπην διότι μοὶ ἦτο ὅλως ἀδύνατον νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἑορταζούσης ἁγίας Ἀναστασίας εἰς τὴν Καψάλαν, ὅ-

που θὰ ἐγίνετο ἡ θεία ἀκολουθία καὶ ἡ λειτουργία διὰ τὴν μετασχω τῆς θείας κοινωνίας, λαμβανομένου μάλιστα ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ἀπόστασις μέχρις τῆς ἐκκλησίας ἦτο πλέον τῆς ὥρας.

Συνεχόμενος ἀπὸ μεγάλην στενοχωρίαν καὶ ἐνῶ ἐθυμιάζον τὴν μικρὰν εἰκόνα τῆς ἁγίας Ἀναστασίας, ἤκουσα φωνὴν ἔξερχομένην ἀπὸ τὴν εἰκονίσσαν: «Ὑπαγε στὴν ἀποστολήν σου, οὐδὲν σοὶ τὸ κώλυμα» (λέξις 8). Καὶ ἐπάνω εἰς τὴν χαρὰν μου καὶ εἰς τὴν ἔκστασίν μου, ἤκουσα καὶ ἐκ δευτέρου τὰ αὐτὰ: «Ὑπαγε στὴν ἀποστολήν σου, οὐδὲν σοὶ τὸ κώλυμα». Καὶ αὐτοστιγμὴ ἐπηκολούθησε τελεία ἡ θεραπεία! Εἶναι τώρα ἀκριβῶς δύο ἔτη.

Ἀμέσως μετὰ τὸ θαῦμα καὶ πρὸς μεγαλύτεραν πίστωσιν αὐτοῦ, ἔβαλον τὴν χεῖρα μου εἰς τὰ πονεμένα μου μέλη καὶ ἠσθάνθην τελείαν τὴν θεραπείαν, ἐνῶ προηγουμένως τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶχε τοιαύτην ἐξόγκωσιν καὶ εἶχον τόσον ἀρκετοὺς πόρους, ὥστε ἦτο ἐλεεινὸν τὸ θέαμα. Τότε μετὰ χαρᾶς καὶ εὐλαβείας εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἔβαλα τὸ ὄρολόγιόν μου εἰς τὰς 7, ὥραν βυζαντινὴν, διὰ τὴν ἐξυπνήσω καὶ ὑπάγω εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἐξύπνησα λοιπὸν ὅπως ὑγιῆς, ἐκίνησα καὶ ἐπῆγα «στὴν ἀποστολήν μου» (ὅπου ἤκουσα τὴν γλυκεῖαν φωνήν), ἦτοι εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὅπου ἤθελα νὰ ἀκούσω τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ νὰ κοινωνήσω. Ἀνεχωρήσαμεν λοιπὸν τὴν ὀρισμένην ὥραν μετὰ τὴν συνοδείαν μου, τὸν πατέρα Ἀντώνιον, καὶ ἐπῆγαμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς θέσιν «Καψάλα», χωρὶς καὶ νὰ ξεκουρασθῶμεν καθ' ὁδόν, μολοντι ὡς εἶπον, ἂν καὶ ὁ δρόμος ἦτο πλέον τῆς ὥρας, ἡ θεραπεία ὅμως ἦτο τόσον τελεία, συγχρόνως δὲ ἡ ἁγία μετὰ ἐδυνάμωσε κατ' ἄμφω, ὥστε νὰ μὴ αἰσθανθῶ καὶ

κούρασιν.

Τέλος ἀφοῦ διεξήχθη καλῶς ἡ ἱερὰ ἀκολουθία καὶ ἡ θεία λειτουργία, ἐψάλαμεν καὶ ἐκοινωνήσαμεν εἰς τὸ τέλος. Ἐπειδὴ δὲ οἱ πατέρες βλέποντες τὴν ὅπως ἀπρόοπτον μεταβολὴν μου καὶ ἠπόρουν, τοῖς εἶπον· ὁ Κύριός μας, τῇ πρεσβείᾳ τῆς σήμερον ἐφορταζομένης ἁγίας καὶ θαυματουργοῦ Ἀναστασίας μετὰ ἀφῆκε νὰ ζήσω, ὅπως περισσότερον πνευματικῶς καρποφορήσω.

Καὶ οὕτω μετὰ τὴν πανήγυριν ἐπέστρεψα εἰς τὴν Καλύβην μου, ἡ δὲ θεραπεία μου βεβαιώνεται ἤδη ἐπὶ δύο ἔτη συνεχῶς μέχρι σήμερον.

Θαῦμα β'.

Ὅταν ἤμην μικρὸς ἕως 9 ἐτῶν, εὐγῆκα τὴν νύκτα εἰς τὸν ἐξώστην τῆς πατρικῆς μου οἰκίας καὶ ἀντὶ νὰ προχωρήσω εἰς τὸ δεξιὸν μέρος καὶ νὰ καταβῶ τὴν πέτρινην σκάλαν, (ἣτις ἔχει 12 σκαλιά), ἔκαμα ἀριστερὰ καὶ ἔπεσα εἰς τὸ πλακόστρωτον προαυλίον μας, χωρὶς νὰ ἐννοήσω ποσῶς ὅτι ἔπεσα ἀπὸ τόσον ὕψος καὶ χωρὶς νὰ πάθω τὸ ἐλάχιστον. Καὶ πάντες βλέποντες καὶ ἀκούοντες, θαυμάζουν καὶ ἀποροῦν καὶ ὡς μέγα θαῦμα τὸ ἀντιλαμβάνονται καὶ τὸ διηγοῦνται.

Θαῦμα γ'.

Ἀμέσως κατόπιν μοὶ διηγῆθη καὶ ἕτερον, καὶ τοῦτο θαυμαστόν.

Πρὸ χρόνων, ἐγὼ λέγει, εὐρισκόμενος ὡδε ἐν τῇ οἰκίᾳ μου καὶ ἐν καιρῷ χειμῶνος, ἔβαλον εἰς τὸ δωμάτιόν μου κάρβουνα ὄχι πολλὰ, ἀλλὰ δυνατὰ, ἐνδειξίς τοῦ ὅτι θὰ με βλάψουν, ἀλλ' ὁ λογισμὸς μου (ὁ ἀπατηλός) μοῦ εἶπε, φόβος δὲν ὑπάρχει· θὰ πέσης εἰς τὸ κρεβάτι καὶ θὰ διαβάσης καὶ θὰ σηκωθῆς νὰ ἐξέλθῃς καὶ τὸ δωμάτιόν σου θὰ ἀερισθῇ καὶ φόβος δὲν ὑπάρχει. Καὶ ἐν τούτοις ἔπεσα εἰς τὸ κρεβάτι καὶ ἤρχισα νὰ διαβάζω... καὶ

γλυκά, γλυκά με ἔπλησεν ὁ ὕπνος· καὶ αὐτὰ ἔκαμαν τὴν δηλητηριώδη ἐνέργειάν των μέχρι θανάτου! Τότε μέσα εἰς τὸν νοῦν μου ἤκουσα φωνήν: Σήκω, διότι εἰς ἓνα λεπτόν ἀποθνήσκεις· καὶ ἀμέσως ἠθέλησα νὰ σηκωθῶ, ἀλλ' εἶχον τελείως ἔξαντληθῆ. Ὁ νοῦς μου καλῶς με ἐπληροφοροῦσεν ὅτι ἀπὸ τὰ κάρβουνα τοῦτο μοι συμβαίνει καὶ με τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ὅπου ἤθελε νὰ ζήσω, με ἐδυνάμωσε καὶ μετὰ κόπου πολλοῦ κατώρθωσα, ὡς ἐκ θαύματος. νὰ ἀνοίξω τὴν θύραν τοῦ δωματίου μου καὶ κατόπιν καὶ τὴν θύραν τοῦ διαδρόμου καὶ ἐπὶ 10 λεπτὰ τῆς ὥρας, ἀφοῦ πολὺ κρύος καιρὸς με ἔκτυποῦσεν, ἦλθον τελείως εἰς τὸν ἑαυτόν μου χωρὶς νὰ φαίνεται εἰς ἐμὲ ὅτι ἔπαθον! Τόσον σοβαρὸν τὸ τοιοῦτον ὥστε μόλις ἠγγέρθη δὲν ἠδυνάμην νὰ εἶπω τὸ ἅγιος ὁ Θεός!!

Κατόπιν ὄλων αὐτῶν, εἰς τὴν θρησ. ὁμιλίαν του ὁ Π. Χριστοφόρος μοῦ εἶπε καὶ ταῦτα, ὅπου ἐγὼ ἤθελον κρίνει εὐλογον νὰ τὰ φέρω εἰς φῶς πρὸς ἐπικράτησιν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ πρὸς ἀποδίωξιν τοῦ πειρασμοῦ, (διότι τοὺς πάντας ὠθεῖ πρὸς τὴν ἀπώλειαν).

Μοῦ εἶπεν. Ἀγαπητέ μου, σήμερον εὐρισκόμεθα εἰς δεινὴν θέσιν!... Διὰ νὰ σωθῶμεν πρέπει νὰ βιασθῶμεν· τὰ καλὰ, τὰ θεϊκὰ νὰ ποιῶμεν. Εἰς τοῦτο ἀσφαλῶς μᾶς ὁδηγεῖ ἡ πίστις μας διὰ τῆς θείας Γραφῆς καὶ τῶν θείων Πατέρων...

Ὅπως καὶ ὁ προφητάναξ θεῖος Δαβὶδ, λέγει. Εὐλογήσω τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῷ, διαπαντὸς ἢ αἰνεῖσις αὐτοῦ ἐν τῷ στόματί μου.

Ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος, λέγει· Πάντοτε χαίρεται, ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε καὶ ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε. Ὁ μέγας Βασίλειος, λέγει· ὁ μὴ διανοούμενος τὸ πονηρὸν εὐρίσκεται μετὰ τὸν Θεόν. Ὁ θεῖος Χρυσόστομος, λέγει· ὁ τὰ αἷτια τῶν παθῶν διανοητικῶς χαλιναγωγῶν, κρατεῖ τὸν Θεόν καὶ ἔξασφαλίζει ἑαυτόν.

Ὁ μέγας Ἀθανάσιος, λέγει· θέλεις αἰωνίως νὰ ζήσης; τὸν βίον σου συμφώνως μετὰ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον νὰ τὸν ρυθμίσης.

Ὁ μέγας Γρηγόριος ὁ θεολόγος, λέγει· Νοῦς ἀποσπασθεὶς ἀπὸ τὸν Θεόν γίνεται κτηνώδης ἢ θηριώδης ἢ δαιμονιώδης... Καὶ διὰ νὰ τὰ τηρῇ καὶ νὰ τὰ ποιῇ κάθε Χριστιανός, ἀνάγκη πᾶσα, ἐν ὅσῳ ζῆ νὰ βιασθῆ, τὰ ὀρθὰ νὰ τὰ κρατῆ καὶ νὰ τὰ ποιῇ... Καὶ ἐπ' αὐτῶν τὴν σφραγίδα, τὴν θέτει ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς λέγων· «Ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται καὶ οἱ βιασταὶ ἀρπάζουσιν αὐτήν (τὴν κληρονομοῦν). Τόσον αὐστηρὸς πρέπει νὰ εἶναι ὁ Χριστιανὸς διὰ νὰ σωθῆ. Κατὰ τὸν μέγαν Γρηγόριον τὸν θεολόγον διδασκόμεθα· «κνημονευτέον, φησί, Θεοῦ μᾶλλον ἢ ἀναπνευστέον». Ταῦτα πρὸς δόξαν τοῦ μεγάλου Θεοῦ, τοῦ ποιοῦντος θαυμάσια μόνου. Ἀμήν.

— Πλὴν τῆς περιστάσεως ταύτης κυρίως μόνον ὁ ἁμαρτωλὸς τιμωρεῖται. Ἐνίοτε δμως βλέπομεν πολλοὺς ἀδίκους ἐνημεροῦντας ἐνταῦθα πρὸς ἀνταμοιβὴν τινοῦ καλοῦ, ὅπερ τυχὸν ἐπραξαν. Διότι ἦτο ἴσως ἀνάξιον γενναιοτέρας ἀντιμισθίας εἰς τὸ μέλλον. Πολλάκις ἐξ ἐναντίας λανθάνουσιν ἡμᾶς οἱ λόγοι, διότι παιδεύεται τις

καὶ δυστυχεῖ, ἀγαθὸς παρ' ἡμῶν νομιζόμενος. Ἀλλ' ὁ Θεὸς ὡς καρδιογνώστης τιμωρεῖ πάντοτε δικαίως. Διότι διαφέρουσι πολὺ αἱ κρίσεις τῶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ Θεοῦ: Οὐ γάρ εἰσιν αἱ βουλαι μου ὡσπερ αἱ βουλαι ὑμῶν. Ἄλλο τῷ ὄντι εὐρίσκομεν ἡμεῖς καὶ ἐπιφάνειαν καὶ ἄλλο βλέπει ὁ Θεὸς κατὰ βάθος.

Π Ο Ι Η Μ Α

Ἐπὶ τῇ λαμπροφόρῳ Νίκη τοῦ Ἔθνους, κατὰ
τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους.

Ἄρρητον ἀγαλλίασιν, χαρὰν καὶ εὐτυχίαν,
πᾶς Ἑλλήν νῦν αἰσθάνεται θαθέως εἰς καρδίαν.

Βαθεῖα πίστις πρὸς Θεὸν νῦν πάσας πλημμυρῖζει
τὰς χριστιανικὰς ψυχάς· ὁ λυτρωτὴς δωρῖζει.

Γέρας εἰς τὸν ἑλληνικὸν στρατὸν καὶ στέφος ἀφθαρσίας,
νίκην καινὴν πανένδοξον κατὰ τῆς τυραννίας.

Δεῦτε νῦν πάντες Ἑλληνας αἰνέσωμεν Κυρίῳ,
συνέτριψε γὰρ φάλαγγας τυράννων τῷ δολίῳ.

Εἰρήνην ἐδωρήσατο καὶ φῶς τῆς ἀληθείας,
καθοδηγοῦν τὸ Ἔθνος μας εἰς δρόμον εὐπορίας.

Ζωῆς διησφαλλοθήμεν δυνάμει τοῦ Κυρίου,
ἀπαλλαγέντες τῶν ὀρθῶν ἐχθροῦ τοῦ τρισαθλοῦ.

Ἠξίωσας τῷ Ἔθνει μας καὶ αὐθις σωτηρίαν,
Κύριε πάντων δυνατὲ συνέτριψας ἁμαρτίαν.

Θεὲ τῶν πάντων ὀδηγέ τὸ φῶς ἐσκοτισμένων,
ὑπέρμαχος τῶν δυστυχῶν καὶ τῶν ἀδικουμένων.

Ἰλεως Δέσποτα γενοῦ ἐπὶ ταῖς ἁμαρτίαις,
ἐν σοὶ γὰρ νῦν προσφεύγομεν πάντες ἐν ἰκεσίαις.

Καὶ δὸς τῷ Ἔθνει μας Θεὲ σῆς θείας εὐλογίας,
Ὅδεύειν τοῦτο εὐκλεῶς εἰς δρόμον εὐτυχίας.

Λαμπρὰ ὑπῆρξε σὺν Θεῷ ἡ νίκη τῆς πατρίδος,
ἐμπλήσασα τοὺς Ἑλληνας πίστει καὶ ἐλπίδος.

Μαρτύρων στίφη καὶ χοροὶ ἡρώων τῆς Ἑλλάδος,
ἐδόξασαν τὸ Ἔθνος μας Θεὸν τὸν τῆς Τριάδος.

Νενίκηνται οἱ θάρβαροι τὸ κράτος τῶν δαιμόνων,
διασωθεῖσα ἄσπιλος ἡ πίστις τῶν προγόνων.

Εἶφη τυράννων κραταιῶς καὶ ὅπλα πολεμίων,
οὐκ ἴσχυσαν καταβαλεῖν τὸ Ἔθνος, ὡς θηρίον.

Ὅρμουν δυνάμει θεϊκῇ τροπαίοις ἐδοξάσθη,
τὸ τοῦ Κυρίου ὄνομα καὶ αὐθις ἠγιάσθη.

Πανεύφημος ἐν τοῖς λαοῖς ἐδείχθη ἡ Πατρίς μας.
νικήσασα τὸν σατανᾶν σώσασα τὴν τιμὴν μας.

Ῥοὴ δακρῶν ὄρφανῶν καὶ αἵματα μαρτύρων,
ἔρρευσαν τῇ πατρῷα γῇ κακώσει ὀλετήρων.

Συνάρσει θεῖα ἡ Πατρίς, Σταυροῦ τῇ βοηθεία,
ἔρρύσατο τῷ κλύδωνος εὐροῦσα σωτηρίαν.

Σῶσον Θεὲ τὸν σὸν λαὸν καὶ σὴν κληρονομίαν,

καὶ δὲς αὐτῷ συγχώρησιν καὶ θείαν εὐλογίαν.

Σκιρτήσατε, χορεύσατε λαοὶ τῆς οἰκουμένης,
Ἑλλάς ἡ μήτηρ τῶν ἔθνων ἐσώθη τῆς γεέννης.

Τεῖχος ὡσεὶ παμμέγιστον ἔστη ἐλευθερίας,
τὸ ἔθνος τὸ ἐλληνικὸν κατὰ τῆς τυραννίας.

Ἵμνήσωμεν τὸν Κύριον Θεὸν τὸν ἐν Τριάδι,
δεδωρηται γὰρ ἄφθιτον δόξαν μητρὶ Ἑλλάδι.

Φαιδρῶς πανηγυρίσωμεν τροπαλοῖς τοῦ στρατοῦ μας,
κατέβαλε γὰρ τὴν ὄφρυν τοῦ μουσαροῦ ἐχθροῦ μας.

Χαίρου, ἀγάλλου, χόρευε, Ἑλλάς πατρὶς πατρίδων,
ἔαρ ἐν σοὶ ἀνέτειλε πλήρες χαρᾶς ἐλπίδων.

Ψαλμοὺς καὶ ὕμνοις μέλψωμεν νῦν νίκην τῆς Ἑλλάδος,
καὶ δόξαν ἀναπέμφωμεν Θεῷ τῷ τῆς Τριάδος.

Ὡ Μήτηρ παναμώμητε πᾶσι τοῖς θλιβομένοις,
παραμυθίαν δώρησαι καὶ τοῖς πεπλανημένοις.

Μεσίτευσον πρὸς Κύριον τύχωμεν σωτηρίας,
πλημμελημάτων ἄφεισιν καὶ θείας εὐλογίας.

Ὡ Μήτηρ ὑπεράγαθε ἐλπίς ἀδικουμένων,
καταφυγὴ τῶν δυστυχῶν, χαρὰ τῶν θλιβομένων.

Ἐπίβλεφον πανύμνητε καὶ νῦν ἐν εὐμενείᾳ,
δοξάσωμεν σοὶ χάριτι ψυχῇ τε καὶ καρδίᾳ.

Ὡ Δέσποτα φιλόανθρωπε Κύριε τοῦ ἐλέους,
ἀεὶ εἰς σὲ προστρέχομεν μετὰ χαρᾶς καὶ δέους.

Ἑλλήνων κέρας ὕψωσον καὶ ὀρθοδόξων πίστιν,
νῦν καὶ ἀεὶ σὲ ἔχουσιν προστάτην τε καὶ ρύστην.

Ἑλλάς πατρὶς τῶν εὐσεβῶν ἀεὶ δεδοξασμένη,
ἔθνων τὸ ἐγκαλλώπισμα ζῆθι εὐλογημένη.

Ἑλλάς πατρὶς χριστιανῶν καὶ ὀρθοδόξων κλέος,
πᾶσα φυχὴ ἐν σοὶ ὄρα ἄλγος δριμύ καὶ δέος.

Σὺ γὰρ νεκροὺς ἐθρήνησας καὶ φάλαγγας μαρτύρων,
καλῶς ἀγωνισάμενοι κατὰ τῶν πολεμίων.

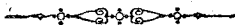
Ψυχαὶ μαρτύρων καὶ χοροὶ ἡρώων τῆς Ἑλλάδος,
τοῦ Ἐθνους ὁμολογῆται Θεοῦ τοῦ τῆς Τριάδος.

Σεῖς στέφος ἐκομίσασθε κλέους καὶ ἀφθαρσίας,
θαλάμοις εἰσδεξάμενοι τῆς θείας Βασιλείας.

Μνήμην τιμῶμεν σήμερον ἡρώων καὶ πεσόντων.
θυσίαν γὰρ προσέφερον ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ζώντων.

Σῶμα ψυχὴν νεότητα, ὑπὲρ ἐλευθερίας,
τιμῆς, ἀγάπης, πίστεως καὶ ἔθνους σωτηρίας.

Γεώργιος Ἰ. Παλμετάκης
Ἁγ. Παρασκευῆς Ἡρακλείου Κρήτης.

Ἄρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΘΕΜΕΛΗ
ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΔΟΥ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΟΝ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΝ

Φίλος ἱερεύς, ἤδη ἐν μακαριστοῖς, μοὶ ἐδώρησεν ἀπὸ ἔτους ἐν χειρόγραφον ἐκ Παλαιστίνης προερχόμενον γεγραμμένον ἐπὶ χάρτου τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἐγράφη, καὶ ἀποτελούμενον ἐκ 320 σελίδων (0, 195 X 0, 145) μὲ πῖνακα περιεχομένων ἐν ἀρχῇ, ἀποτελούμενον ἐκ 10 σελίδων (μὴ ἠριθμημένων) καὶ ἀναφερόμενον μόνον εἰς τὸ πρῶτον μέρος τοῦ χειρογράφου. Πρὸ τοῦ πίνακος αὐτοῦ εἶναι προσητημέναι 35 σελίδες ἄλλου αὐτοτελοῦς χειρογράφου. Οὕτω ὅλος ὁ τόμος ἀποτελεῖται ἐκ 365 σελίδων.

Τὸ τριακονταπεντασέλιδον χειρόγραφον, τὸ ἐν ἀρχῇ προσητημένον καὶ καλλιγραφημένον, ἀνευ οὐδεμιᾶς χρονολογίας, περιέχει τὰ ἑξῆς. 1) «Λόγος Δαμασκοῦ μοναχοῦ τοῦ ὑποδιακόνου, εἰς τὴν δεκάλογον τοῦ Μωϋσέως» (σελίδες 1 - 17, ἐξ ὧν ἐλλείπουσιν αἱ σελίδες 7 - 10). 2) «Τὰ ἑπτὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα, ὅπου ἔχομεν νὰ φεύγωμεν» (σ. 17). 3) «Ἐναντίον εἰς ταῦτα εἶναι ἑπτὰ ἀρεταί» (σ. 17 - 18). 4) «Τὰ ἑπτὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας» (σ. 18 - 20). 5) Ἐν συνεχείᾳ γίνεται λόγος περὶ ἐξομολογήσεως καὶ περὶ μνημοσύνων (σ. 20 - 23). 6) «Περὶ στολῆς μοναχικῆς καὶ τί δηλοῦν» (sic) (σ. 23 - 24). 7) «Περὶ τῶν ἀρνησαμένων τὸν Χριστὸν ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως» (σ. 25 - 27). 8) «Διὰ ποίας αἰτίας ἀγαπῶνται οἱ ἄνθρωποι» (σ. 27 - 29). 9) «Πῶς γνωρίζεται ὁ δίκαιος καὶ ἅγιος» (σ. 29 - 32) καὶ 10) «Διὰ τριῶν ἀρετῶν φυλάττειν τὴν σωφροσύνην καὶ παρθενίαν ὁ μοναχός» (σ. 32 - 35).

Ὁ ἐπακολουθῶν δεκασέλιδος πῖναξ πε-

ριεχομένων ἀναφέρεται εἰς τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ἐπακολουθοῦντος ἐτέρου αὐτοτελοῦς χειρογράφου (γραφὴ ἄλλης χειρός). Τὸ πρῶτον δὲ τοῦτο μέρος τοῦ χειρογράφου, ὅπερ εἶναι μὲν ἀχρονολόγητον, ἀλλὰ προέρχεται ἐκ τῆς χειρός τοῦ γράψαντος τὸ συνεχόμενον πρὸς αὐτὸ δευτερον μέρος τοῦ χειρογράφου, εἶναι «Νομοκάνων ἐκ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν ἁγίων καὶ Οἰκουμενικῶν ἑπτὰ συνόδων, καὶ ἐκ τῶν ἁγίων καὶ θεοφόρων πατέρων τῆς ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» ἀντιγραφή ἐκ τοῦ Νομοκάνωνος τοῦ εὑρισκομένου εἰς τὴν Λαύραν τοῦ ἁγίου Σάββα ἐν Παλαιστίνῃ ἀπαρραλλάκτως. Περιέχων ἅπαντα τὰ ἀναγκαῖα περὶ πνευματικῆς διαγωγῆς». Ὁ Νομοκάνων εὗρος περιέχει 170 παραγράφους, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὸν 10σέλιδον πῖνακα περιεχομένων τὸν προτασσόμενον αὐτοῦ. Ὁ Νομοκάνων περιέχεται ἐν σελίσιν 1 - 95 τοῦ χειρογράφου. Εἰς τὸ τέλος τῆς 95ης σελίδος προστίθεται, ὑπὸ τῆς χειρός τοῦ γράψαντος τὸ τριακονταπεντασέλιδον χειρόγραφον, σημεῖωσις περὶ τῆς πρὸς τὸν ἁμαρτάνοντα συμπεριφορᾶς τοῦ πνευματικοῦ, εἰς δὲ τὴν σελίδα 96 γράφεται, ὑπὸ τῆς ἰδίας χειρός, «Περὶ ἀφωρισμένων πῶς γνωρίζονται μετὰ θάνατον, πόθεν ἀφωρίσθησαν».

Ἀπὸ τῆς σελίδος 97 μέχρι τῆς σελίδος 290 περιέχεται τὸ δευτερον μέρος τοῦ χειρογράφου μὲ χρονολογίαν, εἰς τὸ ἀριστερὸν ἄνω περιθώριον, «10 Ἰουνίου 1787». Ἐπὶ τῆς αὐτῆς δὲ 97ης σελίδος ἀναγράφονται τὰ ἑξῆς: «Συναγωγὴ ἐκ τῶν θεοφθόγων ῥημάτων καὶ διδασκαλιῶν τῶν

θεοφόρων αγίων πατέρων, ἀπὸ πάσης Γραφῆς θεοπνεύστου συναθροισθεῖσα ἐκ τῶν τυγχανόντων πατερικῶν βιβλίων, ἐν τῇ Ἐρῆ καὶ ἀγία Λαύρα, τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σάββα τοῦ ἡγιασμένου ἐν τῇ Παλαιστίνῃ. Τὰ πλέον κατανοκτικὰ καὶ ὠφέλιμα, καὶ οἰκείως καὶ προσφόρως ἐκτεθεῖσα, εἰς ὠφέλειαν τῶν εὐσεβῶν καὶ εὐλαβῶν, ἱερομονάχων καὶ μοναχῶν καὶ πασῶν (sic) τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν καὶ ὁστις ἀγαπᾷ καὶ θέλει σωθῆναι, οὐ μόνον νὰ τὰ ἀναγινώσκη, ἀλλὰ καὶ πράττειν καὶ φυλάττειν τὰ γραφόμενα.» Εὐθὺς δὲ ἀμέσως ἐκτίθεται ἐν ἐπικεφαλίδι τὸ περιεχόμενον τῆς ἀκολουθοῦσας παραγράφου οὕτως: «Ὅτι οὐ δεῖ ἀπογνῶναι τινὰ ἐκυτὸν ποτέ, κἄν πολλὰ ἤμαρτεν, ἀλλὰ διὰ μετανοίας ἐλπίσαι σωτηρίαν».

Τὸ σῶμα δὲ τοῦτο τοῦ χειρογράφου περιέχει τὰ ἐξῆς θέματα: 1) «Ὅτι οὐ δεῖ κ.λ.π.» (σ. 97 - 103). 2) «Ἐκ τῶν ἀγίων πατέρων ἀποφθέγματα καὶ νοουθεσίαι» (σ. 103 - 105). 3) «Περὶ νεότητος λόγων ἐκ τῶν ἀγίων πατέρων» (σ. 106 - 107). 4) «Ἐν τῷ γεροντικῷ περὶ μετανοίας» (σ. 108 - 114). 5) «Μειζῶν πασῶν τῶν ἀρετῶν ἡ ἀγάπη» (σ. 114 - 133). 6) Ἐπακολουθοῦν διδάγματα «τοῦ ἀγίου καὶ ὁσίου Νήφωνος» (σ. 133 - 142). 7) «Ἐκ τοῦ ὁσίου τοῦ ἀγίου Νήφωνος περὶ χωρισμοῦ ψυχῆς». (σ. 142 - 144). 8) «Περὶ τῶν μοναχῶν τοῦ ἐβδόμου αἰῶνος». (σ. 144 - 150). 9) «Περὶ τῶν ἀγίων πατέρων διήγησις (σ. 150 - 160). 10) «Ἐκ τοῦ πατερικοῦ, πῶς ἐπροσεύχονταν (sic) οἱ ἀρχαῖοι πατέρες καὶ ἐσώθησαν» (σ. 160 - 163). 11) «Περὶ προσευχῆς ὅταν κάμνης λέγε οὕτως» (σ. 163 - 165). 12) (Ἐκ) «τῶν τοῦ Κλήμακος» (sic) (σ. 165 - 166). 13) «Τῶν ἀγίων καὶ ὁσίων ἐρημητῶν (sic) ἀποφθέγματα, ἀσκητικὰ καὶ κατανοκτικὰ τῶν ἀγίων πατέρων» (σ. 166 - 179): 14) «Ἐ τ ε ρ α

ἀ πο φ θ έ γ μ α τ α ἐ κ τ ῶ ν ἀ γ ί ω ν πα τ έ ρ ω ν» (σ. 179 κ. ἐ.). 15) «Περὶ ἐγκρατείας» (σ. 180 κ. ἐ.). 16) «Περὶ ὑπομονῆς» (σ. 186). 17) «Περὶ ἡσυχίας» (σ. 199 κ. ἐ.) 18) «Περὶ πειρασμῶν» (σ. 216 κ. ἐ.) 19) «Περὶ λογισμῶν» (σ. 216 κ. ἐ.) 20) «Περὶ προσευχῆς καὶ ἕτερα» (σ. 221 κ. ἐ.). 21) «Περὶ βλασφημίας» (σ. 225 κ. ἐ.). 22) «Παραίνεσις τοῦ ἀβδᾶ Ἡσαίου» (σ. 274 - 275). 23) «Περὶ προσευχῆς εὐπροσδέκτου» (σ. 275 - 277). 24) «Διήγησις τοῦ ἀβδᾶ Μακαρίου θαυμαστῆ ἐν ἀληθείᾳ» (σ. 277 - 281). 25) «Περὶ ὑπακοῆς ὅπου νὰ ἔχουν οἱ νέοι, πρὸς τοὺς γερόντους τοὺς (sic) αὐτῶν, ἐὰν θέλουν νὰ σώσουν τὴν ψυχὴν τοὺς καὶ νὰ προκίψουν. «Λόγος τοῦ σαββαίτου Ἰωάννου περὶ ὑπακοῆς» (σ. 281 - 285). Ἐνταῦθα (σελῆς 285) περὶ τὸ τέλος τῆς σελίδος ὑπάρχει ἡ λέξις «Τέλος» σημαίνουσα ὅτι ἐτελείωσεν ἡ συλλογὴ τῶν πατερικῶν γνησίων. Ἀμέσως ἐν συνεχείᾳ ὑπάρχει παράγραφος 26) «Περὶ ὑπομονῆς καὶ τοῦ μὴ πονηρῶς κλαίειν οἱ γονεῖς τὰ νήπια αὐτῶν τελευτῶντα (sic). Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου (σ. 285 - 289). 27) «Ὅτι ὁ ἅγιος Ἀμβρόσιος φανερώνει διατὶ πεθέοντι (sic) τὰ νέα ἐρέφη» (σ. 289 - 290). 28) «Διήγησις τῶν ῥωσσοτουρκολέχων, περὶ τοῦ πολέμου αὐτῶν, ἡ δὲ ἀρχὴ τῆς αἰτίας ἐστάθη διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν» (σ. 291 - 305). Ἐν τέλει τῆς διηγῆσεως σημειοῦνται ταῦτα: «Καὶ ἐγὼ ὁ γράψας σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσητε, ὡς ἀμαθῆν (sic) καὶ ἀπρακτον, ὅπου τυγχάνω». 29) «Περὶ τὸ πουργατόριον (sic), ἦτοι πῦρ καθαρτήριο τῶν φράγκων ὅπου φλυαροῦσιν, καὶ πιστεύουσιν, οἱ ἄθλιοι» (σ. 305-307). 30) «Ἐτερον λέγουσι περὶ βαπτισμοῦ» (σ. 307). 31) «Τὸ περὶ ἀζύμων, καὶ ἐνζύμων» (σ. 308). 32) «Περὶ Πνεύματος ἀγίου, τῆς ἐκπορεύσεως» (308—309). 33) «Περὶ τοῦ

νέου Καλενταρίου» (σ. 309). 34) «Περὶ γεννήσεως τοῦ Δαβὶδ βασιλέως» (σ. 309 - 315). Ἡ παράγραφος αὕτη εἶναι ποίημα ἀποτελούμενον ἐξ 110 δεκαπεντασυλλάβων στίχων. 35) «Περὶ τοῦ ἐλαίου χρήσματος (sic)» (σ. 315 - 316). Ὁμοίως εἶναι ποίημα μὲ 28 δεκαπεντασυλλάβους στίχους. 36) Ἐπακολουθεῖ «εὐχή» μετάνοίας τοῦ συλλογέως (σ. 316 - 317) ἐξ 24 δεκαπεντασυλλάβων στίχων. Μετὰ δὲ ταύτην εἰς τὸ τέλος τῆς σελίδος 317 ἡ φράσις, «Τέλος καὶ τῷ Θεῷ Δέξαι». 37) Προστίθεται εἰς ταῦτα 15σύλλαβον ποίημα ἐξ 24 στίχων, ἔνθα ὁ γράφας τὸ χειρόγραφον ἀποκαλύπτει τὸ ὄνομά του (Διονύσιος) καὶ παρακαλεῖ περὶ δεήσεως τῶν ἐντυγχανόντων, περὶ τῆς ψυχικῆς σωτηρίας αὐτοῦ (σ. 318 - 319).

Μετὰ ταῦτα σημειοῦνται ἐν τέλει τῆς σελίδος 319 τὰ ἑξῆς: «Ἐλαβε τέλος ἐν ἔτει 1787: μηνὶ Αὐγούστῳ 10, ἐν τῷ πυργίσκῳ τοῦ ὁσίου Πατρὸς Συμεῶν τοῦ στυλίτου θαυμαστορίτου, ἀρχιμανδρίτου καὶ θαυματουργοῦ ἐν τῇ μάνδρᾳ κειμένης (sic) ἔξωθεν τῆς ἀγίας Λαύρας τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σάββα τοῦ ἡγιασμένου, ἐν τῇ

Παλαιστίνῃ».

«Ἐσταχώθη δὲ ἐκ τῆς σεβασμίας χειρὸς τοῦ ὁσιοτάτου Πατρὸς καὶ πνευματικοῦ ἡμῶν Κυρίῳ (sic) Ἰωαννικίῳ (δυσδιάκριτος λέξις) Κανάλη, διὰ ψυχικὴν αὐτοῦ σωτηρίαν, καὶ τῶν γονέων αὐτοῦ καὶ ἂν εὑρεθῆ καὶ λάθος εἰς τὴν ὀρθογραφίαν ἀπὸ τὴν πολλὴν μου ἀμάθειαν δέομαι τοὺς ἀναγνώστας νὰ ἔχω συγχώρεσιν τῆς ἀμαθείας μου».

Εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα (σ. 320) τοῦ χειρογράφου, ὑπάρχει ἐν 15σύλλαβον πείημα (τῆς αὐτῆς χειρὸς ἔργον) ἐκ στίχων 20 «Περὶ τοῦ φιλαλήθους».

Τοιοῦτον, ἐν περιλήψει, τὸ περιεχόμενον τοῦ χειρογράφου, ἢ «Συναγωγὴ ἐκ τῶν θεοφθόγγων ῥημάτων» τοῦ ὁποῦ ἐγράφη ἐντὸς ἐνὸς διμήνου (10 Ἰουνίου 1787—10 Αὐγούστου 1787).

Εἰς τὸ παρὸν φιλομοναχικὸν περιόδικόν, τὴν ἀγαπητὴν «Ἁγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην», θὰ δημοσιευθοῦν μερικὰ μόνον πατερικὰ ἀποφθέγματα τοῦ χειρογράφου, πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἀγαπητῶν ἀναγνωστῶν.

ΠΕΡΙΚΟΠΗ ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΟΝΟΥΦΡΙΟΥ

(Ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 79 χειρογράφου Κώδικος τῆς ἱ. Μονῆς τοῦ Καρακάλλου)

...Ὅταν ἔγινα χρόνων ἐπτὰ, ἐξήτητον ἄρτον πολλάκις τοῦ τραπεζάρη (ἐν τοῖς κοινοβίοις, οὕτω καλεῖται ὁ ἐτοιμάζων τὴν τραπέζαν τοῦ φαγητοῦ τῶν παιτέρων) καὶ ἐπήγαινα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὅπου ἦτον ἡ εἰκόνα τῆς ὑπεραγίας, βαστάζουσα τὸ ἅγιον βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλιας της, πρὸς τὸ ὁποῖον ἤλεγα ταῦτα, κατὰ τὴν γῶσιν ὅπου εἶχα τότε καὶ φρόνησιν. Ἐσὺ

εἶσαι μικρὸν παιδί ὡς ἂν ἐμένα, ἀμὴ ἐμένα δίδει ὁ τραπεζάρης ψωμὶ καὶ τρώγω ὅσον θέλω, καὶ σὺ πῶς πορεύεσαι ἄσιτος; λάβε τὸν ἄρτον, ἐτοῦτον καὶ φάγε τον. Ταῦτα λέγων τοῦ ἔδιδε τὸ ψωμί, ὃ δὲ ἐλάμβανεν αὐτὸ θαυμασιῶς ἀπὸ τὸ χέρι μου, καὶ δὲν ἤξεύρω τί τὸ ἔκαμνεν. Οὕτως οὖν ἔγινε πολλάκις καὶ μοῦ ἐφαίνετο πῶς τὸ ἔτρωγεν. Ὁ γοῦν τραπεζάρης ἦλ-

θε κατόπιν μου μίαν ἡμέραν ὅπου τοῦ ἐ-
ζήτησα πολλαῖς φοραῖς ψωμί, διὰ νὰ ἰδῆ
τί τὸ ἔκαμνα, ὡς βλέπων αὐτὴν τὴν θαν-
ματουργίαν ἐξεπλάγη καὶ εἶπε το τοῦ Ἡ-
γούμενου, ὅτι ἐπρόσταξεν αὐτὸν νὰ μὴ
μοῦ δόσῃ πλέον ψωμί ὅταν τοῦ ζητήσω,
ἀλλὰ νὰ μοῦ εἰπῆ νὰ ὑπάγω νὰ μοῦ δό-
σῃ ἐκεῖνος ὅπου τοῦ ἔδωκα καὶ ἐγὼ τὴν
διακονίαν μου, (τὸ ἰδικόν μου) καὶ οὕτως
ἐποίησεν. Ὅθεν ἐγὼ πορευθεὶς εἰς τὴν
ρηθεῖσαν εἰκόνα εἶπον· ὁ τραπεζάρης δὲν
μοῦ δίδει πλέον ψωμί, ἀλλὰ εἶπε μου νὰ
μοῦ δόσῃς ἀπὸ τὸ ἰδικό σου, καθὼς καὶ
ἐγὼ πολλάκις σοῦ ἔδωκα. Ταῦτα λέγων
ἐγὼ, ἄπλωσε τὴν δεξιάν ὁ Δεσπότης καὶ
δίδει μου ἕνα ὠραϊότατον ἄρτον, τόσον
μεγάλον ὅπου δὲν τὸν ἐδυνούμην καὶ με-

τὰ βίας καὶ κόπου πολλοῦ ἀπῆλθον εἰς
τὸν Ἡγούμενον, ὁ ὁποῖος μὲ τοὺς λοι-
ποὺς ἀδελφοὺς ἐξεπλήττοντο, ὡς τόσον μὲ
εἰλαβούνταν ἀπὸ τὴν ὄραν ἐκείνην καὶ ἐ-
τιμοῦσαν με, ὅπου ἐβούλουντο νὰ ψηφί-
σουν Ἡγούμενον, ἐὰν ἤμουν ὀλίγον τρα-
νήτερος. Ἦσαν δὲ πάντες οἱ μοναχοὶ αὐ-
τῆς τῆς Μονῆς ἀγιώτατοι, πορευόμενοι ἐν
πᾶσαις ταῖς ἐντολαῖς τοῦ Κυρίου ἄμεμ-
πτοι... ἔμαθον οὖν ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐδιδά-
χθην τὴν ἱερὰν Γραφήν καὶ τῆς μοναχι-
κῆς πολιτείας ὅλας τὰς τάξεις καὶ πᾶσαν
ἀκριβείαν.

Ἐν ἀγίῳ Ὁρει ἐν τῇ ἱερᾷ Κοινο-
βιακῇ Μονῇ τοῦ Καρακάλλου
τῇ 1η Ὀκτωβρίου 1949
Γέρων Βασίλειος Καρακαλλινὸς

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΙΣ ΜΟΝΑΧΙΚΟΥ ΒΙΟΥ

Ἐπὶ τὸ φῶς, τὴν θέρμην καὶ τὴν ἀγά-
πην τοῦ ἰδεώδους, ἢ σκέψις ἀπηλλαγμένη
τῶν ὕλων δῶν βαρῶν, κινεῖται μετὰ χάριτος
καὶ αἰσιοδοξίας ἐφ' ὅλων τῶν ἐπιπέδων
τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Ἡ πραγματικότης εἶναι ἀγνωστος. Πα-
ρουσιάζει ὅμως ἀντικειμενικότητα καὶ συγ-
κεκριμένον τι νόημα. Ἄλλ' ἢ πραγματι-
κότης ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ ἀγνωστος,
βασανιστικῶς ἀγνωστος εἰς τὸν μελετῶν-
τα νοῦν.

Καὶ ἐνῶ ἐν τῷ συνόλω αὐτῆς καὶ τὰς
ἐπὶ μέρους λεπτομερείας τῆς, εἶναι ἀκα-
θόριστος καὶ προβληματικὴ εἰς τὴν σκέ-
ψιν, ἐν τούτοις, λαμβάνει τὴν πλέον στα-
θερὰν καὶ πειστικὴν ὑπόστασιν, ὀρωμένη
διὰ τῆς καθαρθείσης καρδίας, ὀρωμένη
διὰ τῆς πίστεως.

Ἀναμφιβόλως ἢ ἀνθρωπίνῃ διανοητικώ-
της, ἐμφανίζεται ἐκδήλως ἀνεπαρκῆς διὰ
θεωρίας ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν κτισμάτων.

Καθίσταται αὕτη ἀπελπιστικῶς ἀνίκα-
νος, ὅπως δῶσῃ ἀπαντήσεις εἰς ἐρωτήμα-
τα, ἄτινα προβάλλει ἢ ζωῇ ἐν τῇ στασιμά-
τητι αὐτῆς καὶ ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης, ἢ ζωῇ τοῦ ἀν-
θρώπου ἐπὶ τῆς γῆς, στερουμένου τῆς γνώ-
σεως τῆς περὶ αὐτὸν πραγματικότητος, θὰ
ἀπέβαιεν ἀνουσία ἢ μαρτυρικὴ.

Τὸ γεγονός ὅτι ὁ ἄνθρωπος φύσει κέ-
κτηται τὴν ὄρεξιν τοῦ «εἰδέναι», κατὰ φι-
λανθρωπίαν ἂν μὴ δικαιοσύνην τοῦ κτί-
στου, θὰ ἔδει νὰ μὴ ἐστερεῖτο τοῦ ἀναγ-
καίου ὄργανου, τὸ ὅποσον θὰ ἔδιδε καὶ
κατεύθυνσιν εἰς τὴν τάσιν ταύτην, ἀλλὰ
καὶ θὰ ὠδήγει εἰς τὴν κατάληψιν τοῦ ἐ-
φεκτοῦ, ἀλλ' ἐπαρκοῦς ὄριου γνώσεως.

Καὶ τὸ ὄργανον τοῦτο ἐδόθη τῷ ἀνθρώ-
πῳ τέλειον ἐν τῷ εἶδει του, ἀσφαλῆς ὡς
μέσον, βέβαιον ὡς σύστημα: ἢ καρδία.

Ἄλλ' ἢ καρδία ὡς καὶ ὁ νοῦς εἰσὶν ἀ-
σφαλεῖς γνώμονες ἐν τῇ φυσικῇ αὐτῶν κα-

ταστάσει. Περιωρισμένος ὁ δεύτερος, εὐρυτέρα ἢ πρώτη, ἀλλ' ἡ καρδία εἶνα: μὲν καλὸς σύμβουλος τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ἐπικίνδυνος ἐν ταύτῃ διότι παρουσιάζει πολλάκις μετὰ πειστικῆς ἀληθοφανείας τὸ ψεῦδος, οὕτινος ἀντιστρέφει τὴν φύσιν.

Ἡ ποιότης τῶν ὄντων εἶναι ἀντικειμενικῶς σταθερὰ καθ' ἑαυτήν, ἀναλλοίωτος.

Αἱ διαφοροὶ κατ' ἔντασιν καὶ εἶδος ἐπεισερχόμενα τῷ ἀνθρώπῳ παραφυσικαὶ δυνάμεις ἀσκοῦν ἐπὶ τῆς λειτουργίας τῆς ψυχῆς τοιαύτην ἐπίδρασιν ὥστε νὰ παραποιῶν, διὰ τῆς ἐνεργείας των, ἐφ' ὅλης τῆς πνευματικῆς συστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, τοὺς περὶ τῶν ὄντων λόγους κατὰ τρόπον ἐκπληκτικόν.

Παρεμβλλόμενα αἱ παραφυσικαὶ αὐταὶ δυνάμεις μεταξὺ νοῦς καὶ πραγματικότητος, δίκην διχχωριστικοῦ φακοῦ, ἀλλοιοῦν τερατωδῶς τὴν πραγματικότητα· ἥτις πλέον δὲν ἀποδίδεται φυσικῶς, ἀλλὰ κατὰ τὴν φασματοσκοπικὴν ἐνεργείαν τοῦ φακοῦ, ὅστις ἀντιπροσωπεύει καὶ ἐν ἑκάστον τῶν παραφυσικῶν στοιχείων, ἅτινα ἐφύρθησαν μετὰ τοῦ φυσικοῦ τῆς ψυχῆς, δημιουργήσαντα οὕτω παραισθήσεις καὶ φαντασιώσεις πλανῶντα ἀνεπιγνώστως τὸν νοῦν.

Ἡ τοιαύτη διαπίστωσις τῆς διαστροφῆς, δηλώνει τῆς φυσικότητος τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ἀνάγκη ἐπαναφορᾶς τῆς φυσικῆς λειτουργίας εἰς τὴν τροχίαν τῆς, ἐγέννησαν τὸν Χριστιανικὸν μοναχισμόν.

Ὁ Μοναχισμὸς ἀποτελεῖ θεωρίαν βασίζομένην εἰς αὐτὴν τὴν φιλοσοφικὴν παρατήρησιν τῆς ζωῆς, ὡς καὶ εἰς τὰ δεδομένα, ἅτινα ἡ πέτρα προσεκόμισε περὶ τὴν οὐσίαν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ζωῆς του.

Ὡμοσαν οἱ ὀπαδοὶ τῆς ὑψηλῆς ταύτης, ἐν τῷ χαμηλῷ τούτῳ κόσμῳ, θεωρίας, καθ' ἑαυτῶν, ἵνα καταλάβωσι τὴν ἀκρῶρειαν τῆς δυνατῆς τοῖς ἀνθρώποις ἀρετῆς καὶ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν περιοχὴν ἐνθα τὸ θεῖον

οἰκεῖ.

Ἡ ἐν ἀγίῳ Ὄρει παρουσία τῶν ἀκτημόνων, πτωχῶν, ἰδεολήπτων καὶ μυσταγωγῶν ἀληθείας ἐπέκεινα τοῦ αἰσθητοῦ, μαρτυρεῖ τὴν ἦν κέκτηνται ἐπιθυμίαν κατὰ τὸν πόθον ὑφ' οὗ οἰστροηλατοῦνται.

Ἄς μὴ μᾶς ἀπατώσι τὰ φαινόμενα ὡς πρὸς τὴν Ἀγιορειτικὴν πραγματικότητα, ὅπως ἀκριβῶς ὅ, τι λάμπει δὲν εἶναι χρυσοῦς, οὕτω καὶ ὅ, τι δὲν λάμπει, δὲν εἶναι κατ' ἀνάγκην σίδηρος. Ἐὰν ἀντιπαρέλθωμεν θεμελιώδεις ἀληθείας ἐξ ἀδελφείας, τοῦτο δὲν σημαίνει τὴν ἀνυπαρξίαν τῶν ἀληθειῶν τούτων. Εἰς τὸ βάθος εὐρηται πᾶσα ἡ γνῶσις.

Ἐπεφύλαξεν ὁ Θεὸς γνώσεων» τοῖς ἀνθρώποις, τὸ ἔργον τοῦ μεταλλορύχου, ὅπως ἀξιοποίησιν τὴν ἀρετὴν καὶ ὅπως τὸ θραβεῖον ἀποτελέσῃ ἔχι τὴν ἀνταπόδοσιν, ἔχι τὸ σημεῖον καταβολῆς κόπου, ἀλλὰ τῆς ἀγάπης τῆς ἰσχυρᾶς, ὡς ὁ «Ἄδης» τὸ γέρας.

Οὐδαμοῦ ἴσως ἐφαρμόζεται μετὰ τσαούτης ἀκριθείας τὸ Ἀποστολικὸν ρητόν: «ἔχομεν τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσι».

Λανθάνοντες οἱ μοναχοὶ τῆς ἀνθρωπίνης προσοχῆς, φέρουν μεθ' ἑαυτῶν μετὰ πολλῆς τῆς ταπεινώσεως, ἐν σεμνότητι, τῆς δικαιοσύνης τὸν ἥλιον, οὕτινος τὴν λάμπιν ἀποκαλύπτουν μόνον τοῖς κεκτημένοις ὕγια δρασίν. Ἀγγελικὸν ὠνομάσθη τὸ Τάγμα τῶν μοναχῶν.

Προσφυῶς τῇ ἀληθείᾳ, τῆς ὀνομασίας ἀποδιδούσης πιστῶς τοῦ πράγματος τὴν οὐσίαν.

Ἄγγελοι οἱ μοναχοὶ, ἔξω κόσμου καὶ τῶν τοῦ κόσμου, ἔπηξαν ἰδίως ἐξωκόσμους καλλιᾶς, ἐνθα ἀδιαλείπτως ἄδεται τὸ πανύμνητον τοῦ Θεοῦ ὄνομα, ἐνθα ἀκατάπαυστοι ἱεραὶ θεωροῦν, ἐνθα ἱερὸν ἀνάπτεται ἐν τῇ καρδίᾳ πῦρ, ἐνθα χαρὰ, ἀγαλλίασις,

ἐνθα εἰρήνη.

Ἡ δρᾶσις ἢ ἀγαθοποιὸς ἀποτελεῖ θεβαίως βασικὸν χριστιανικὸν καθήκον. Δὲν δύναται ὁμως νὰ νοηθῆ ἔξ εὐαγγελικῆς ἀπόψεως, ἢ ἀφαιροῦσα τὴν εἰρήνην, ἢ ἀπομακρύνουσα τὴν μνήμην τοῦ Θεοῦ, εὐποιῖα.

Ἡ ἔξωτερικὴ ἀγαθοεργὸς προσπάθεια, ἀπαραιτήτως δέον νὰ ἐκπορευέται ἐκ θαθέων καὶ αἱ ἔξωτερικαὶ κινήσεις νὰ ἀντανανκλῶν τοὺς ἐσωτερικοὺς τῆς καρδίας παλμούς. Ὁ συνδυασμὸς ὁμως τῆς ἔξωτερικῆς ἐνεργείας τοῦ ἀγαθοῦ, μετὰ τοῦ ἀπερισπάστου τοῦ νοός, ἀποβαίνει λίαν δύσκολος.

Ἡ ἄνω φυσικῶς τείνουσα ἔφεσις τῆς ψυχῆς εὐρίσκει, ἐν τῷ περιβάλλοντι τοῦ ἀγίου Ὅρους καὶ τῆ μοναχικῆ φιλοσοφίᾳ, τὴν ιδιάζουσαν ἱκανοποίησίν της, πραγματοποιοῦσα οὕτως ἀδιάλειπτον μετὰ τοῦ οὐρανοῦ ἐπαφήν.

Τίποτε δὲν εἶναι δυνατόν ἐν τῷ ὄρει τῷ ἀγίῳ νὰ ταράξῃ τὴν γαλήνην καὶ τὴν θεθεῖαν σιωπὴν, ἣτις ἀποτελεῖ τὸ καλλύνον πλαίσιον τοῦ μοναχοῦ.

Ἄς φωναskoῦν οἱ περὶ κοινωνικῶν ὑποχρεώσεων τῶν ἀνθρώπων ὑπερμαχοῦν-

τες. Ἄς ἀρνῶνται τὸ δικαίωμα τοῖς αἰρουμένοις τὸν ὕψηλὸν βίον τῶν μοναχῶν. Ἄς κατηγορῶσι τὴν ἀπράγμονά ὀλικῶς καὶ φιλόπονον καὶ ἠρωϊκὴν ζωὴν τοῦ πνεύματος.

Οἱ νοσταλγοὶ τοῦ θείου καὶ θεωρητικοῦ βίου δὲν θὰ παύσουν ὑφιστάμενοι εἰς τὸν αἰῶνα, ἐφ' ὅσον δὲν ἀποβάλλουν, δὲν δύνανται νὰ ἀποβάλλουν οἱ ἄνθρωποι, τὴν φυσικῶς ἐνυπάρχουσαν μνήμην τῆς θείας καταγωγῆς των καὶ τὸ ἱερὸν συναίσθημα τῆς ἀγάπης πρὸς ὅ,τι τέλειον, εὐγενές καὶ ἰδεῶδες.

Ἐν τῇ τελευταίᾳ ἀναλύσει τοῦ φαινομένου τούτου, τῆς φιλομοναστικῆς δηλονότι τάσεως, ἢ παρεμπόδισις τῆς ἱκανοποιήσεως της, θὰ ἰσοδύναμη πρὸς ἀνελεύθερον καὶ αὐθαίρετον ἐνέργειαν καταπνίγουσαν καὶ τῆς ἐλευθερίας τὸ δικαίωμα καὶ τοῦ ἰδεώδους τὴν φωνήν.

Διότι τίποτε πλέον ἀληθές καὶ σεβάσμιον καὶ ἱερὸν ἀπὸ τὸν Θεόν, πρὸς ὃν φυσικῶς τὰ ὄντα τείνομεν διψαλέως.

Ἐν τῷ ἱερῷ κοινοβίῳ τοῦ ἀγίου Διονυσίου τῆ 11ῃ Φεβρουαρίου 1950.

Γέρων Λεόντιος Διονυσιατῆς

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΤΟ ΓΛΩΣΣΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» παρακολουθοῦσα πάντοτε τὴν ἐξέλιξιν τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος παρατηρεῖ ὅτι οἱ ἄθεοι, δῆθεν μεταρρυθμισταί, τὴν ἠρπασαν ἀπὸ τὰ αἰθέρια ὕψη τῆς μεγαλειότητός της καὶ τὴν ἐκύλισαν εἰς τὸν δοῦρκον τοῦ βαρβαρισμοῦ, ἀποσκοποῦντες νὰ σαλεύσουν τὰ θέμελια τοῦ ἀδιασειστού δράχου τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Πολλάκις δὲ ἐν τῷ περιοδικῷ τούτῳ ἐκρούσαμεν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ κατεδείξαμε, διὰ τεκμηρίων ἀδια-

φισθητήτων τὴν προδοσίαν, κατ' ἐπιταγὴν τῶν θρωμερῶν αὐτῶν ὄντων. Ἄς ἀκούσουν τοῦλάχιστον οἱ νεωτερίζοντες τί λέγει ὁ ἐνθουσιώδης ποιητῆς τῶν Ρωμαίων Ὀράτιος, προκειμένου περὶ τῆς χάριτος καὶ ἀρμονίας τῆς Ἑλλ. γλώσσης: «Εἰς τοὺς Ἑλληνας μόνον ἐδόθη τὸ χάρισμα ὑπὸ τῆς Μούσης νὰ ὀμιλοῦν μὲ στρογγύλον στόμα». Εὐτυχῶς ὁμως πατριώτης ὁ νῦν διευθύνων τὴν παιδείαν ὑπουργός, διδὼν τὴν γλωσσικὴν σύγχυσιν τῶν μαθητῶν καὶ τὴν ἀ-

γραμματῶσόνην των, ἐξαπέστειλε πρὸς τοὺς ἐκπαιδευτικούς λειτουργοὺς τὴν παρεθεμιμένην ἐγκύκλιον μετὰ τὴν αὐστηρὰν ὑπόδειξιν νὰ συμμορφωθοῦν πρὸς αὐτὴν, ἄλλως νὰ παύσουν νὰ ἐκτελοῦν τὸ ὑψηλὸν ὑπουργεῖμα τοῦ λειτουργοῦ τῆς Παιδείας, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ πολιτεία ἐμπιστεύεται τὰς χρυσᾶς τοῦ ἔθνους ἐλπίδας.

*Αριθ. πρωτ. 8621

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΘΡ)ΜΑΤΩΝ & ΤΗΣ ΕΘΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Πρὸς ἅπαντας τοὺς Ἐκπαιδευτικούς
Λειτουργοὺς.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ λυπηρὰ πορίσματα τῶν ἐκάστοτε διεξαγομένων εἰσιτηρίων ἐξετάσεων διὰ τὰ ἀνώτατα ἐκπαιδευτικὰ ἰδρύματα ὡς πρὸς τὴν γλωσσικὴν κατάρτισιν τῶν μαθητῶν τῆς μέσης ἐκπαίδευσως καὶ τὴν ἐκ ταύτης ἀπορρέουσαν διανοητικὴν ἀσυναρτησίαν, ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν ἐπὶ τὴν ἀπόλυτον ἀνάγκην ἐμβριθεοῦς καὶ σώφρονος καὶ ἐπιμόνου γλωσσικῆς διδασκαλίας ἀποβλεπούσης εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ ἀνεπτυγμένου γλωσσικοῦ ὄργανου τοῦ ἔθνους, τοῦ διαμορφωθέντος διὰ μακροχρονίου πανελληνίου διανοητικῆς συνεργασίας, ἀπηλλαγμένου δὲ ἀκροτήτων καὶ γλωσσικῶν κομματισμῶν, οἱ ὁποῖοι μόνον κακὰ ἐπεσώρευσαν εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ τὰ ἀτυχῆ αὐτῶν θύματα, τοὺς μαθητάς.

Τὸ Σύνταγμα τῆς χώρας ἡμῶν καὶ κατὰ τὴν πρόσφατον αὐτοῦ ἐν τῇ Βουλῇ διατύπωσιν, κυρώσαν τὴν γλωσσικὴν μορφήν τοῦ ἔθνους, οἷαν θέλει αὐτὴν ἡ μεγίστη σὺνφρων τῆς χώρας πλειοψηφία, οὐδεμίαν καταλείπει ἀμφισβόλιαν περὶ τῆς ἐπικρατούσης γλώσσης. **Εἶναι δὲ ἀθέμιτος καὶ παράνομος, ἀντικρυσ ἀντικειμένη πρὸς τὸ καθολικὴν γλωσσικὸν συναίσθημα ἡ αἰρετικὴ διδασκαλία τῆς γλώσσης, ὅπως αὕτη διαμορφοῦται ὑπὸ τινῶν ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν, μετριοφρόνως ἀξιούντων τὸν τίτλον τοῦ προοδευτικοῦ καὶ προσφερόντων τὸ ἀσπαστὸν εἰς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ γένους γλωσσικὸν ὄργανον, παρασκευαζόντων δὲ καὶ ἐνισχυόντων τὴν διανοητικὴν ἀσυναρτησίαν καὶ ἀναρχίαν.** Γνωρίζομεν πάντες ποῦ κατέληξαν τὰ ἀνόητα ταῦτα γλωσσικὰ πειράματα καὶ ὑπὸ τίνων ἐνεκαινίσθησαν. Ὅσοι ἐπιθυμοῦσι νὰ πειραματισθῶσι περαιτέρω, ἄς ἐκλέξωσι τὸ πον ἄλλον ἐκ τῶς τῆς ἐκπαίδευσως, διότι αὕτη ἐπιθυμεῖ, καὶ εἶναι τοῦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη, νὰ ἐπανεύρῃ τὴν γλωσσικὴν τῆς δ-μαλότητα καὶ εὐρυθμίαν, ἀπαραίτητον προὑπόθεσιν τῆς διανοητικῆς δ-μαλότητος.

Διὰ τοῦτο συνιστῶμεν ὅπως ἰδιαιτέρως εἰς πάντας τοὺς ἐλληρικῶς σκεπτομένους ἐκπαιδευτικούς λειτουργοὺς, καὶ εἶναι οὗτοι εὐτυχῶς ἡ μεγίστη αὐτῶν πλειονότης, ὅπως ἀποφεύγωσι τὰς γλωσσικὰς αἱρέσεις τῶν ἀκροτήτων καὶ παραμένωσι πιστοὶ εἰς τὴν ἐνᾶρτερον μεσότητα καὶ τὴν διὰ ταύτης

ΜΟΝΑΧΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 31)

B'.

...«Εὐφράνθητι ἔρημος ἢ οὐ τίκτουσα...»
 Ἐκ βορρᾶ καὶ ἐώς καὶ θαλάσσης, ἓνα πλήθος ἀνθρώπων ἀνομοιογενές, κοινὸν γνώρισμα ἔχον τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, οἰστρούλατον καὶ ἄνωθεν ἐλκόμενον, ἀποδημεῖ διαδοχικῶς εἰς ἓνα τέως ἄσημον καὶ δυσπρόσιτον Ὅρος. Εἶναι δὲ Ἄθως τοῦ Θου αἰῶνος. Τὸ Ὅρος αὐτὸ μὲ τὴν ἀγρίαν ὄψιν καὶ τὴν παραδεισίαν βλάστησιν δέχεται φιλοξένως τοὺς ἀγνώστους ἀποίκους. Τὸ Ὅρος, τὸ ὁποῖον θὰ διεδραμάτιζεν ἀποφασιστικὸν ρόλον εἰς τὸν βίον τῆς Ἐκκλησίας καὶ θ' ἀπέβαιεν Ἄγιον, θὰ ἐγένετο ὑπόθεσις παγκοσμίου εὐγνωμοσύνης καὶ Πανορθόδοξον προσκύνημα. Καὶ θὰ ὠνομάζετο ἱερά κιθωτὸς καὶ κατοικητήριον Θεοῦ, καὶ θεῶν. Τοῦτο τὸ Ὅρος ἐμελλε νὰ κατασταθῇ ἐράσιμον, καὶ λεῖον καὶ θατὸν, εἰς ὄσους ἔλκει ὁ Πατὴρ τῶν φώτων μόνον. Διότι δὲ Ἄθως εἶναι τοῖς πολλοῖς ἄβρατος. Καὶ ἄξενος καὶ τραχύς. Καὶ ἀκατανόητος. Διότι εἶναι θεῖος, μηδὲν γαιῶδες ἀποπνέων καὶ διότι ὁμιλεῖ τὴν γλῶσσαν τοῦ Αἰωνίου.

Ἐπάνω εἰς τὴν ἀνώμαλον ἐπιφάνειάν

ἀσφαλῆ συντήρησιν τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ διανοητικῆς παραδόσεως τοῦ ἔθνους.

Ἐχω ἀπόλυτον πεποιθήσιν εἰς τὸν πατριωτισμὸν τῶν ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου μέχρι τοῦ κατωτάτου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Φεβρουαρίου 1950.

Ὁ ὑπουργὸς

Τῶν Ἐργασμῶν καὶ τῆς ἔθνικ. Παιδείας
 ΓΕΩΡΓΙΟΣ Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

του, σχηματίζεται κατὰ μικρὸν ἓνας νέος περίεργος λαός. Εἶναι τὰ τελευταῖα σεπτὰ λείψανα τοῦ ἀναγεννωμένου μοναχισμοῦ τοῦ νότου. Ἐπιβλητικός, ἀπὸ ἓνα ἔνδοξον περελθὸν καὶ αἰδέσιμος τὴν θέαν, ἐκ τῆς ἀντανεκλώσεως ἀγιότητος, φέρει μεθ' ἑαυτοῦ, ὁμοῦ μὲ τὰς ἀποκόσμους ἐνατενίσαις του, τὴν βαρεῖαν κληρονομίαν μιᾶς ἱερᾶς ἐπιταγῆς καὶ μίαν πείραν πέντε αἰῶνων ἀσκητικοῦ βίου.

Ἐκκεντρίζει τὸ θερμὸν πνεῦμα του εἰς τὴν νέαν βορεινὴν πατρίδα του καὶ ὁ Ἄθως καλλωπίζεται μὲ τὸ οἰκόσημον τῆς ἱερᾶς καὶ πενθήμου ζωῆς, τῆς ἀρτιγενήτου μελανειμονούσης κοινωνίας.

Ἡρέμα εὐτρεπίζονται αἱ «ὀπαὶ τῆς γῆς» καὶ πηγνύονται αἱ πνευματικαὶ των σκηναί. Ὁ θεῖος Παλλάδιος γίνεται πολυτιμος ὁδηγὸς εἰς τὴν διαρρύθμισιν τῶν ἐν σαρκὶ ἀναγκῶν των, ὅστις τοῖς τέμνει τὴν βασιλικὴν ὁδόν, τὴν μέσφ εὐρισκομένην τῆς ἐλλείψεως καὶ τῆς υπερβολῆς. Ἐξ ὧν ἔπαθον οἱ Πατέρες των, ἔμαθον αὐτοί. Καὶ ἐὰν ἐκεῖνοι διεκρίνοντο, ἄγοντες τὸ νηπιῶδες στάδιον ἀσυνήθους βίου, διὰ τὸ ἀφελές πνεῦμα χαριτωμένης παιδικότητος, οἱ πολιτογραφηθέντες ὅμως ἐν Ἀθῶνι, ἦσαν κάτοχοι πολυτίμου πολεμικῆς γνώσεως καὶ ὁμοίᾳζον πρεσβύταις τὴν φρόνησιν καὶ στρατηγοῖς τὴν τέχνην.

Οὐδὲν πρόβλημα γήϊνον περισπᾷ τὴν σύννοιάν των. Οὐδεμία ἀντιξοότης, οὐδεὶς φόβος ἐκ τοῦ κόσμου ἔρπων ταράσσει τὴν γαληνιώσαν καρδίαν. Εὐνοουχίσαντες ἑαυτοὺς διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀποθέτουν πάντα ὑλῶδη λογισμὸν, ὑψοῦνται ἐκ τῶν προσκαίρων εἰς τὴν θεώρησιν τοῦ ἀύλου κόσμου καὶ «θεβαιοῦνται χάριτι τῆ

καρδία.» ὅτι οὐδὲν μείζον τῆς Ἀγάπης ὑπάρχει. Ἐργάζονται, ἀπονέμοντες τὸ δίκαιον εἰς τὸ σῶμα καὶ φιλοσοφοῦν διὰ τὴν ζωὴν τῆς ψυχῆς. Καὶ συνεπαρμένοι ἐκ τοῦ πόθου τοῦ ὑπερτάτου Ἀγαθοῦ, ἐπιλανθάνονται τῆς ἀνθρωπίνης ἀσθενείας των καὶ ἀποδύονται εἰς ἀγῶνας ὑπερφυσικοῦς διὰ τὴν κατάρτησιν τοῦ ἀπολεσθέντος παραδείσου.

Τὸ δράμα τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Ὑιοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῖς ἀπορροφᾷ τὸ πνεῦμα. Ὁ Ἐσταυρωμένος συνέχει τὰς καρδίας των. Ἄσφακτα ἀναμέλπονται «ἐν τῇ καρδίᾳ» καὶ ψαλμοὶ καὶ ὕμνοι ἀναπέμπονται εἰς τὸν οὐρανόν. Ἰστανται εἰς ἐκτενεῖς προσευχάς. Καὶ ἰκέτεύουσιν καὶ δέονται «αἰρῶντες εἰσὶν αἱ χεῖρας». Καὶ γονυκλινεῖς, ἀναφέρουσι αἰκετηρίας μετὰ κραυγῆς ἰσχυρᾶς καὶ δακρύων πρὸς τὸν δυνάμενον σώζειν ἐκ θανάτου αὐτοὺς καὶ τὸν κόσμον». Καὶ εἰσακούονται «ὑπὸ τῆς εὐλαβείας».

Ἐντεῦθεν ὁ Ἄθως μεταβάλλεται εἰς θυσιαστήριον πνευματικόν. Καὶ γίνεται ἱερός. Καὶ καθίσταται σεβάσιμος. Καὶ λαμβάνει ὑπόστανσιν πνευματικὴν καὶ νόημα βαθύ. Ἀποκτᾷ διαστάσεις οὐρανομήκεις. Ἀποβαίνει «θέατρον ἀγγέλων».

Ἐδῶ ἄς σταθῶμεν. Διότι, εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, κλείει ἡ μόλις ἀρξαμένη ἱστορικὴ περίοδος ἐνὸς Ὄρους καὶ μιᾶς μάζης ἀνθρώπων. Μία ἀπλή ἱστορία, ἣτις διαφεύγει τῆς ἀρμοδιότητος τῶν ἱστορικῶν καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ τὴν ἀναγνώσουν ποτέ. Ἀσύλληπτος ἱστορία, τελεσθεῖσα ἐν τῇ γῆ καὶ ὑπὲρ τῆς γῆς καὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐγράφη ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐθαυμάσθη ὑπὸ τῶν ἀγγέλων. Ἀτελεύτητος ἱστορία ἐν χρόνῳ βραχυτάτῳ, ἀποτελοῦσα στιγμὴν, ἀλλ' ἐπιδρῶσα ἔκτοτε εὐεργετικῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἡ ἀσήμαντος αὐτῆς περιόδου μετὰ τὴν ὑπέροχον ἠθικὴν λάμψιν, ἐπηρέασεν ἐπὶ τὰ

βελτίω αὐτὴν τὴν πορείαν τῆς ἀνθρωπότητος. Τίς ἀμφιβάλλει, ὅτι πολλακίς τὸ ἅγιον Ὄρος ἐξιλέωσε τὴν θείαν Δικαιοσύνην; Τίς δύναται ν' ἀρνηθῆῃ ὅτι αἱ ἀδιάλειπτοι εὐχαὶ τῶν μοναχῶν δὲν ἔστρεψαν τὸν ροῦν τῆς ἱστορίας; Τοῦτο ἀποτελεῖ λογικὸν ἐπακολούθημα τῆς καθ' ἡμᾶς πίστεως καὶ καθίσταται ἀπρόσβλητον.

Ὁ Ἄθως ἤδη ἐνεφάνισε τὴν βαθυτέραν οὐσίαν του καὶ τὴν ἦν ἀνωθεν κέκτηται ἀποστολήν. Τὸ προσεύχεσθαι δι' ἑαυτὸν καὶ διὰ τοὺς μηδέποτε προσευχομένους. Τοῦτο ἀπετέλεσε τὸ θεμελιώδες δόγμα του, τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος του. Ἐξω τοῦ σκοποῦ τούτου, ἄλλος δὲν ὑφίσταται. Εἶναι κάτι ἀκατανόητον ἢ ζωὴ ἐν ἀγίῳ Ὄρει ἀνευ προσευχῆς. Διὰ τὸν μοναχὸν ἀποτελεῖ αὐτόχρημα παραπλάνησιν. Ὅλοι αἱ ἄλλαι βιωτικαὶ ἐνέργειαι, δὲν ἔχουν ἐπιτακτικὸν χαρακτήρα, ἀλλ' ἀπλῶς ἀποτελοῦν τὰ μέσα συντηρήσεως καὶ ποικίλου κατὰ βαθμὸν πνευματικότητος.

Βεβαίως ὁ Χριστιανικὸς μοναχισμὸς, ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον μέλος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπομένως δὲν ἵσταται ἀδιάφορος πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν ζωὴν τῆς. Ὁ Ἄθως, καθὼς Χριστιανικὸς, δὲν κλείεται ἐγωῖστικῶς εἰς τὸ κέλυφός του, δὲν παραμένει εἰς μισᾶδελφον ἀπομόνωσιν. Ἐξέρχεται τῆς σιωπῆς του ὅταν ἡ δογματικὴ Ὀρθοδοξία του κινδυνεύει. Καὶ ὅταν δὲν φοβῆται ν' ἀκούσῃ: «ἰατρὲ θεράπευσον σεαυτόν», περιέρχεται τὰς κόμας καὶ τὰς πόλεις θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ.

Ἀργότερον τὸ ἅγιον Ὄρος προσλαμβάνει καὶ ἄλλην ἀποστολήν. Ἀφ' οὗτου ἐδέχθη εἰς τὸ ἱερὸν ἔδαφός του, τὴν θείαις κρίμασι διωκομένην Ἑλληνοχριστιανικὴν Σοφίαν καὶ τὴν Βυζαντινὴν Τέχνην, ἀποβαίνει τὸ πνευματικὸν Ἀραράτ καὶ ὁ ἀκοίμητος φύλαξ τῆς Πατρῴας κληρονομί-

ας. Καὶ ὁ Μοναχισμὸς τοῦ ἁγίου Ὁρους καθίσταται Ἐθνικιστικὸς ὑπὸ τὴν εὐγενεστέραν του ἐκδοχὴν.

Ἄλλὰ τὸ ἅγιον Ὄρος προσεύχεται, κυρίως προσεύχεται. Ἐν τούτοις ὁ πολὺς κόσμος «ὕπὲρ οὗ ἐντυγχάνει στεναγμοὺς ἀλαλήτοις», ἠγγόνησε τὸ κύριον τοῦτο ἔργον τῶν Ἀγιορειτῶν καὶ τὸ ἀγνοεῖ. Φοβοῦμαι μήπως καὶ ἡμεῖς τὸ παρενοήσαμεν. Τὸ θλιβερώτερον δὲ εἶναι, ὅτι θαλλόμεθα. Ὅχι ἀπὸ ἐχθρῶν, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦς «οἰκείους τῆς πίστεως», οἵτινες ἀμφισβητοῦν, ὅχι τὰς ἐξόχους ὑπηρεσίας μόνον, ἀς προσέφερε καὶ ἔτι προσφέρει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ὑπάρξεως τοῦ μοναχισμοῦ, καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἐμφιλοσόφου καὶ ἀπράγμονος ὄσον καὶ ἁγίου βίου, ὃν ἐθέσπισε καὶ καθήγιασεν αὐτὸς ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου.

Καὶ οὗτοι εἶναι ἐργάται τοῦ εὐαγγελίου καὶ σημαίνοντες θρησκευτικοὶ παράγοντες, οἵτινες ἀξιοῦν τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ λαοῦ, ὃν τοιούτοτρόπως ἐπηρεάζουν εἰς θάρος τῆς ἠθικῆς ἐλευθερίας του καὶ θέτουν ἐν κινδύνῳ τὴν συνέχισιν τοῦ βίου τοῦ ἁγίου Ὁρους.

Ἐπανέλθωμεν. Ἐν τούτοις ὁ Θεὸς ἐνευσεν εἰς τὰς καρδίας τῶν εὐσεβῶν αυτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου καὶ παρέσχον εἰς τὸν Ἄθωνα πᾶν τὸ ἀνθρώπινον τὸ διασφαλίζον τὴν ὑπαρξίν του.

Ἡ ἀφίξις τοῦ μεγαλοφυοῦς ὄσιου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ διαρρυθμίσις καὶ συστηματοποίησις τοῦ μοναχικοῦ ἐν Ἄθωνι βίου θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν ἐν τῷ ἐπομένῳ τεύχει.

(Ἀκολουθεῖ)

† ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΟΥΡΥΤΣΕ ΕΥΛΟΓΙΟΥ (ΚΟΥΡΙΛΑ) ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ

Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ ΠΩΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΕΙ ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΑΥΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 24)

Ἦμην, μοι ἔλεγεν, εἰς τὸ τελευταῖον ἔτος τοῦ γυμνασίου ἐν Ἀθήναις, καὶ συνήκουν μετὰ τοῦ φοιτητοῦ τῆς φιλολογίας Ἄθαν. Παπαϊωάννου Σαρανταεκκλησιώτου, γνωρίζων αὐτὸν ἀπὸ τῆς Μεγάλης τοῦ γένους σχολῆς. Οὗτος, καίτοι υἱὸς εὐλαβοῦς ἱερέως, προχωρήσας εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ ἐπαρθεὶς ἤρχισε νὰ βλασφημῇ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ νὰ ἀθετῇ πλεῖστα χωρὶα τῆς Κ. Διαθήκης ὡς ἀπάδοντα ὄφθην εἰς τὴν ἀλήθειαν. Οὐχὶ ἀπαξ συνέστησα αὐτῷ νὰ παύσῃ θεομαχῶν, διότι θὰ πᾶθῃ· δὲν μὲ ἤκουσεν, ἀλλ' ἐξηκο-

λούθει ὑβρίζων τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἀποκαλῶν αὐτὸν σοφιστὴν καὶ πλάνον. Θεὸς πυρετώδης ζῆλος μὲ κατέλαβε καὶ μετὰ σφοδρὰν κατ' αὐτοῦ ἐπίθεσιν συνωμολογήθη, ὅπως ἀποδείξω τὴν δύναμιν τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὴν ἀληθινὴν μου πίστιν διὰ θεοδικίας, ὡς ἔπραττον κατὰ τὸν μεσαίωνα. Ἐντὸς 40 ἡμερῶν νὰ ἀποστηθίσωμεν αὐτὸς μὲν μίαν τῶν Πινδαρικῶν ᾠδῶν ἐγὼ δὲ τὰ 28 κεφάλαια τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου, ὑπὸ τὸν αὐστηρὸν ἔρον, ὅτι ἔχανε τὸ στοιχημα, ὅστις θὰ ἐσταμάτῃ ἀπαξ ἢ θὰ ἔκαμνε μίαν καὶ τὴν ἐλαχίστην προσθαφαίρεισιν. Μάρτυς παρίστατο ἡ νοικοκυρὰ μας κυρὰ Ἐλένη. Ἦτο ἡ δευτέρα

ἐβδομάς τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς καὶ ὠρίσθη, ὅπως τὸ ἀγώνισμα τελεσθῆ μετὰ τὴν δευτέραν Ἀνάστασιν. Ἀπεφάσισα καθ' ἐκάστην νὰ μανθάνω ἐν κεφάλαιον, ὅπερ ἀνεγίνωσκον κατὰ πρῶτον τὴν πρῶταν ὡς προσευχὴν· ἐπανελάμβανον δὲ ἔως νὰ μεταβῶ εἰς τὸ βαρδάκειον γυμνάσιον (ἐκαθήμεθα πέραν τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας πλησίον τῆς σχολῆς τῶν Εὐελπίδων, ἤτοι ἡ ἀπόστασις ἦν περίπου ἡμίσεια ὥρα) τὸ αὐτὸ ἔπραττον καὶ ὅταν ἐπέστρεφον, καὶ κατὰ ἑσπερινὸν περίπατον κατὰ μῆκος τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας ἐπανελάμβανον πλέον ἐλευθέρως ὁλόκληρον τὸ κεφάλαιον ἀπὸ στήθους, ἵνα δὲ ἀνασυνδέσω τὰ κεφάλαια καὶ τὰ διάφορα ἐν αὐτοῖς θέματα κατήρτισα μνημονικὸν στιχοῦργημα ἐξ 100 σχεδὸν στίχων. Τὰ ὀνόματα τῆς Βίβλου Γενέσεως, ἤτοι τὰς τρεῖς 14 γενεάς, ἠναγκάσθην πρὸς ἀσφάλειαν νὰ μάθω καὶ ἀντιστρόφως· αἱ δοκιμαὶ ἐγίνοντο κατὰ τὰς Κυριακάς εἰς ἐξωκκλησίαν τι παρὰ τοὺς Ἀμπελοκήπους. Ἡ τελευταία δέ, στεφθεῖσα ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, ἐγένετο τὸ μέγα Σάββατον, καθ' ἣν ἐντὸς τριῶν ὥρων ἀπήγγειλα ἄνευ διακοπῆς τὰ 28 κεφάλαια. Τὴν ἐπομένην ἐπιστάσης τῆς ὀρισθείσης ὥρας ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς ἀγωνοδίκου κυρᾶς Ἐλένης, ἤρξατο πρῶτος τῆς ἀπαγγελίας ὁ φίλος Ἀθανάσιος, ὅστις μετ' ὀλίγον τὸ χάνει· τὸν συνεχώρησα ἅπαξ καὶ δις ὑποβοηθήσας αὐτὸν νὰ συνεχίσῃ, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον, παρητήθη. Ἐκάμα τὸν σταυρὸν καὶ ἤρχισα: «Βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ υἱοῦ Δαβὶδ, υἱοῦ Ἀβραάμ κτλ.» καὶ ἐπὶ 3 συνεχεῖς ὥρας ἄνευ διακοπῆς, ἄνευ σφάλματός τινος, χωρὶς νὰ κομπιάσω, οὐτε νὰ ξηρανθῆ ἡ γλῶσσά μου ἀπήγγειλα μεγαλοφώνως ὁλόκληρον τὸ κατὰ Ματθαῖον, εἰς θρίαμβρον τῆς ἀληθείας καὶ δόξαν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τοῦτο ἠνάγκασε τὸν ἀντίπαλόν μου νὰ ἀναφωνήσῃ τὸ τοῦ

Ἰουλιανοῦ: «νενίκηκάς με Γαλιλαῖε!» ἐν τούτοις ὁ δυστυχῆς ἔμεινεν ἀδιόρθωτος ὡς ἐκεῖνος, καὶ διελθὼν διάφορα στάδια φρενοπαθείας, μεταβαλὼν καὶ τὸ ὄνομά του εἰς Λουκιανόν, εἶτα Διογένην, περιφερόμενος ἐπὶ ἔθου ἐν μέσαις Ἀθήναις φέρων ἐπὶ κεφαλῆς τὸν τοῦ Καντίου τρίκοχον ἐρυθρὸν πῖλον καὶ πωλῶν τὴν σατυρικὴν του ἐφημερίδα, τελευταίον ἐκλείσθη εἰς τὸ γηροκομεῖον ὡς παράφρων! Δίκην δούου ἀξίαν τῆς ἀσεβείας αὐτοῦ. Σὰς διηγῆθην τὸ συμβᾶν τοῦτο, κύριε ἰατρέ, ἵνα σὰς ἀποδείξω, ὅτι δὲν ἀναγινώσκουσι μόνον οἱ καθολικοὶ μοναχοὶ τὴν ἀγίαν Γραφήν, ἀλλὰ καὶ οἱ ἡμέτεροι, ἴσως πλέον ἐκείνων, οἵτινες ὁμῶς εἶναι θεατρῖνοι καὶ ἐπιδεικνύονται εἰς τὸν λαὸν φέροντες αὐτὴν καθ' ὅδον εἰς χεῖρας καὶ φοροῦντες σταυρὸν καὶ σχοινία καὶ ἄλλα ἐμβλήματα τοῦ τάγματος αὐτῶν

Καὶ τί ἐπὶ τέλος κατορθῶντε μὲ ὅλα αὐτά; ἀνθυποφέρει ὁ ἰατρός. Σὰς εὐχαριστῶ, ἰατρέ μου, διότι μοῦ ἐκάμετε αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν διὰ νὰ δάλω τὴν σφραγίδα εἰς τὴν συζήτησίν μας. Τὸ νὰ κρατῆς ἀνθρώπους χιλιάδας μυριάδας ἐπὶ 1000 ἡδη ἔτη σκαρφαλωμένους ὡς ὄστρακα εἰς τοὺς βράχους ἐκείνους τοῦ Ἄθωνος ὑπὸ μίαν σημαίαν τοῦ Χριστοῦ, μὲ μίαν ὑψηλὴν ἰδεολογίαν, ἀρνούμενους τὰ πάντα, κόσμον καὶ ἐγκόσμια, γονεῖς καὶ πάσαν προσφιλεῖ ὑπαρξίν εἶναι μικρὸν πράγμα; δεῖξόν μοι εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον τῆς ὑλοφροσύνης καὶ τῆς διαφθορᾶς μίαν ἄλλην τάξιν ἀνθρώπων ζῶντας μετὰ τοιαύτης αὐταπαρνήσεως διὰ μίαν οἰανδήποτε ἰδεολογίαν. Ἴδου τί κατορθῶνομεν. Παραλαμβάνομεν ἕνα νέον καὶ τὸν μεταμορφῶμεν τελείως, ἐμβάλλομεν εἰς αὐτὸν νέας ἰδέας, νέου αἰσθημάτων, νέους τρόπους τοῦ ζῆν, τὸν ἔχομεν πρόθυμον καὶ εἰς πῦρ καὶ εἰς θάνατον. Ἴδου τί εἶναι ὁ ἀγιορεῖτης, ἐλη-

σμόνησε πλέον τὴν πατρίδα ὁ νέος, τὴν καταγωγὴν του, καὶ πολιτογραφηθεὶς εἰς τὴν νέαν πατρίδα ἔχει πατέρα τὸν Χριστὸν καὶ μητέρα τὴν Παναγίαν καὶ ἀδελφούς τοὺς πατέρας τῆς Μονῆς. Ἀνήκει ἀφωσιωμένος ψυχῇ τε καὶ σώματι πλέον εἰς τὴν Μονήν, ἣν ἀγαπᾷ περιπαθῶς, καὶ οὐδὲν δύναται νὰ χωρίσῃ ἀπὸ ταύτης τὸν τοιοῦτον εἰ μὴ ὁ θάνατος· ἐν τέλει κληρονομεῖ αὐτὸν ἡ Μονή, διότι οὐδεμίαν διαθήκην ἰσχύει, ὅπερ σημαίνει, ὅτι οὐδὲν ἔχει πλὴν τῆς Μονῆς προσφιλέστερον εἰς τὸν κόσμον. Ἐν τούτοις ὁ ἀγιορεΐτης εἰς τὰ δάθη τῆς καρδίας διασώζει πάντοτε ἐν εὐγενεῖ αἴσθημα, τὸ τῆς φιλοπατρίας, καὶ μίαν υἱικὴν στοργὴν νὰ μνημονεῦῃ ἐν ταῖς πρὸς Κύριον προσευχαῖς καὶ δεήσεσι τοὺς γονεῖς καὶ οἰκέλους ζώντάς τε καὶ τεθνεώτας. Ἡ φιλοπατρία τῶν ἀγιορεϊτῶν ἐξεδηλώθη διὰ τῶν αἰώνων ἐν τῇ διαφυλάξει

καὶ περιφρουρήσει τῶν τιμαλφῶν τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας κειμηλίων καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν, ὑπὲρ ὧν διεκινδύνευσαν τὰ πάντα· κατὰ τὰς δυσκλήρους ἡμέρας τῆς δουλείας διέσωσαν τὰ ἑλληνικὰ γράμματα. Τὸ ἅγιον Ὅρος ὑπάρχει ἡ κιβωτὸς τῶν ἐθνικῶν καὶ ἱερῶν παραδόσεων, ἡ ἀκρόπολις τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τὸ σεμνὸν φυτώριον τῆς ἀρετῆς...

Φθάνει, φθάνει, διακόπτει ὁ ἱατρός, ἀρκούντως ἐφωτισθήμεν, θέλεις νὰ ἀκούσῃς τὴν γνώμην μου πάτερ;

Εὐχαρίστως ἀπαντᾷ ὁ σεβάσμιος γέρον μετὰ προφανοῦς ἀπογοητεύσεως.

Οἱ μοναχοὶ λοιπὸν κατὰ τὴν γνώμην μου, ἐπιλέγει μετὰ στόμφου ὁ ἀλλόφρων ἀσκληπιάδης, οὐδὲν ἄλλο εἶναι, εἰ μὴ βδέλλαι ἀργαὶ ἀπομυζῶσαι τὸ αἷμα τοῦ ἔθνους.
(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΓ. ΟΡΟΥΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Τρεῖς ἀπογραφαὶ τῶν μοναχῶν τοῦ ἁγίου Ὁρους διεξαχθεῖσαι κατὰ τρεῖς διαφόρους ἐποχάς.

Πρώτη: γενομένη τὸ 1764 μὲ συνολικὸν πληθυσμὸν τῶν μοναχῶν 3.006. Ἀναλυτικῶς ἔχει οὕτω.

Μ. Λαύρας: μοναστηριακοὶ καὶ καθισματάριοι 189, γερόντια, τυφλοὶ, χωλοὶ (δὴλ. γηροκομούμενοι) 36, οἱ ἐν τῷ καϊκίῳ λείποντες διὰ τὴν ἐσοδείαν 16, καὶ γίνονται 8λοι 241.

Σκήτη ἁγίας Ἄννης 126, Σκήτη Κουσοκαλυβίων 55 καὶ οἱ δόκιμοι 7 ἐν 8λω 62. Σκήτη προφήτου Ἡλιοῦ 15, Κερασιά καὶ πέριξ 28, οἱ Χιοὶ καὶ πέριξ 14, Ἀμαλφηνοῦ 19, Προβάτα 48 καὶ τὰ τούτων παιδία 29, ἐν 8λω 77, Κελλιῶται τῶν Καρυῶν 39. Σύνολ. τῶν ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Λαύρας 621

Διὰ τὰς λοιπὰς Μονὰς ἔχει μόνον ἓνα ἀριθμὸν δι' ἑκάστην Μονήν, ὅστις φαίνεται περιλαμβάνει 8λους συλλήβδην τῆς περιοχῆς Σκητιώτας, Κελλιῶτας κ.λ.π.

Ἔχουσι δὲ οὕτω, καθὼς φέρονται γεγραμμένοι αἱ Μοναί: Μ. Βατοπεδίου 294, Ἰβήρων 337, Χιλιανδαρίου 216, Διονυσίου 111, Κουτλουμουσίου 170, Παντοκράτορος 167, Ζωγράφου 156, Ἐηροποτάμου 108, Δοχειαρίου 110, ἁγίου Παύλου 103, Καρακάλλου 137, Φιλοθέου 83, Εὐνοφῶντος 75, Σίμωνος Πέτρας 23, Ρωσικοῦ 62, Κωνσταμονίτου 24, Σταυρονικήτα 55, Γρηγορίου 49, Ἐσφιγμένου 47, Παρακεντέδες (1) εἰς Καρυὰς τοῦ κοινοῦ

(1) Παρακεντέδες=ὁ ὑπὸ τὸν κολληγὸν ἐργάτης τῆς γῆς, ὁ μὴ ἔχων ζευγάρι γεωργός, ὁ

58 καὶ γίνονται ὅλοι 3.006.

Δευτέρα ἀπογραφή μετὰ τὴν Ἐπανάστασιν ἐν ἔτει 1828 ἀπάντων τῶν μοναχῶν ἀνερχομένων εἰς 590 (τῆς Λαύρας 28, τοῦ Ρωσικοῦ 5).

Τρίτη ἀπογραφή. Αὕτη δὲν φέρει χρονολογίαν. Ἐξ εἰκασίας ἔμως δυνάμεθα κατὰ προσέγγισιν νὰ συμπεράνωμεν ἐκ τῆς γραφῆς καὶ τοῦ χάρτου καὶ ἄλλων τεκμηρίων δι' ἐγένετο περὶ τὸ ἔτος 1850.

Ἄνερχονται δὲ πάντες οἱ μοναχοὶ εἰς 3.755, οἱ δὲ λαϊκοὶ εἰς 471. Ἀναλυτικῶς ἔχουσιν οὕτω.

Μ. Λαύρας: Οἱ τῆς Μονῆς πατέρες 122, δόκιμοι 20, ἐξόριστοι 8, ἀγίας Ἄννης καὶ Καυσοκαλυβίων 147, Κελλιῶται ἐν τοῖς ὁμολόγοις ἐγγεγραμμένοι 66, Κελλιῶται οἱ μὴ ἐγγεγραμμένοι, δόκιμοι καὶ λοιποὶ 36, οἱ ἐν τοῖς λοιποῖς ὄρτοις 138, μισθωτοὶ καὶ ἐν ταῖς Καρυαῖς 90.

Μ. Βατοπεδίου: Μοναστηριακοὶ 192, δόκιμοι 20, ἐρημίται 6, κελλιῶται 56, οἱ τῆς Σκήτης τοῦ ἀγίου Δημητρίου 45, οἱ τοῦ Σεραγίου 98, δόκιμοι 28, οἱ τοῦ Σεραγίου λαϊκοὶ 15, οἱ ἐν τοῖς κελλίοις φερέοικοι καὶ λοιποὶ 21, οἱ τῆς Μονῆς ὑπηρέται 30.

Μ. Ἰβήρων: Μοναστηριακοὶ 152, κελλιῶται 54, ἀσκηταὶ 18, δόκιμοι 20, λαϊκοὶ ἐν Καρυαῖς 23.

Μ. Χιλιανδαρίου: Μοναστηριακοὶ 72, δόκιμοι 20, κελλιῶται 60, δόκιμοι τῶν κελλιωτῶν 9, φερέοικοι μοναχοὶ 16, κοσμικοὶ 16, λοιποὶ ὑπηρέται 14.

Μ. Διονυσίου: Μοναστηριακοὶ 87, κελλιῶται 15, κοσμικοὶ 8.

Μ. Κουτλουμουσίου: Καλόγηροι 62, δόκιμοι 12, κελλιῶται 46, κελλιῶται δόκιμοι 6, ἀσκηταὶ 23, ἐρημίται 4, κοσμι-

παρασιτῶν, ὁ προσκολλώμενος ὡς βδέλλα εἰς ἄλλον καὶ οὐχὶ δι' ἰδίων μέσων ἀποξῶν. Μεγ. Ἐγκυκλοπ. Πυρσοῦ.

κοὶ 10, μοναχοὶ καὶ κοσμικοὶ φερέοικοι 24.

Μ. Παντοκράτορος: Μοναστηριακοὶ 54, δόκιμοι 5, ὑπηρέται 15, κελλιῶται ἐν τοῖς ὁμολόγοις 29, μὴ σταθεροὶ ἐν τοῖς κελλίοις 23, μοναχοὶ ἐν ταῖς καλύβαις 73, καθγιῶται φερέοικοι 72, Σκήτης προφῆτου Ἡλιοῦ 61, τεχνίται εἰς Καρυὰς 4.

Μ. Σηροποτάμου: Καλόγηροι 85, κελλιῶται 12, κοσμικοὶ ἐν τῇ Μονῇ ἐν Καρυαῖς 29.

Μ. Ζωγράφου: Καλόγηροι 77, δόκιμοι 7, κοσμικοὶ 28.

Μ. Δοχειαρίου: Καλόγηροι 50, κοσμικοὶ καὶ ἐν Καρυαῖς 20.

Μ. Καρακάλλου: Καλόγηροι 37, δόκιμοι 5, κελλιῶται ἐν τοῖς ὁμολόγοις 29, οἱ μὴ ἐγγεγραμμένοι 8, δόκιμοι τῶν κελλίων 5, καθισματάρχοι 4, κοσμικοὶ 18.

Μ. Φιλοθέου: οἱ τῆς Μονῆς 54, κελλιῶται 38, κοσμικοὶ 15.

Μ. Σίμωνος Πέτρος: Μοναστηριακοὶ 58, κελλιῶται 4, ἡσυχασταὶ 5, δόκιμοι 4, ὑπηρέται ἐν τῇ Μονῇ καὶ ἐν τοῖς κελλίοις 29.

Μ. Σταυρονικήτα: Καλόγηροι 26, δόκιμοι 3, κελλιῶται 14, καθγιῶται 17, κοσμικοὶ 11.

Μ. ἀγίου Παύλου: Μοναχοὶ 83, δόκιμοι 10, νέας Σκήτης 63, Σκήτης λάκκου 55, κελλιῶται 4, κοσμικοὶ 11.

Μ. Ξενοφώντος: Μοναστηριακοὶ 84, δόκιμοι 8, κελλιῶται 3, σκητιῶται 35, κοσμικοὶ 10.

Μ. Γρηγορίου: Μοναστηριακοὶ 69, ἐν τοῖς κελλίοις καὶ καθίσμασι 12, δόκιμοι 5, καθγιῶται 6, κοσμικοὶ 7.

Μ. Ἐσφιγμένου: Καλόγηροι 95, δόκιμοι 10, κοσμικοὶ 15.

Μ. Ρωσικοῦ: οἱ τῆς Μονῆς 478, δόκιμοι 63, Βογορόδιτσα 12, κελλιῶται 3, καθγιῶται 13, κοσμικοὶ ὑπηρέται 14.

Μ. Κωνστανμονίτου: Καλόγηροι 36,

δόκιμοι 7, κοσμικοί 8.

Παρατηρήσεις: Κατὰ τὴν τρίτην ἀπογραφήν (1850) ὑπῆρχον 8 ἐξόριστοι Λαυριῶται, ἐνῶ εἰς τὰς ἄλλας Μονὰς οὐδεὶς ὑπῆρχε τοιοῦτος, πρᾶγμα ὅπερ ὑφίσταται μέχρι σήμερον ἐφαρμοζόμενον καὶ διαιωνιζόμενον ἐν τῇ Λαύρᾳ. Ἔθιμον παμπάλαιον. Ἐπὶ μίαν 30ετίαν περίπου παραμένων ἐν τῇ Λαύρᾳ, δύο μόνον ἐξοριστοὺς τῶν ἄλλων Μονῶν ἐγνώρισα ἐνταῦθα, ἕνα βατοπεδινὸν καὶ ἕνα ξηροποταμηνόν, ἐνῶ Λαυριῶται ἀναρίθμητοι ἀπεστάλησαν ὡς ἐξόριστοι εἰς διαφόρους Μονὰς, Σκήτας καὶ κελλία.

Τὴν ἐπιβολὴν τῆς ποινῆς ταύτης, φαίνεται, ἀποφεύγουσιν αἱ ἄλλαι Μοναὶ ὡς ἀσύμφορον καὶ ἥκιστα σωφρονίζουσαν. Καὶ καλῶς πράττουσι.

Παλαιότερον συχνάκις ἀπεστέλλοντο εἰς

τὴν Λαύραν ἐξόριστοι διάφοροι κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ ὑπὸ τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ Πατριαρχείου καὶ περιωρίζοντο εἰς τὸν πύργον τοῦ Ἰσιμισκῆ πρὸς σωφρονισμόν. Ὑπάρχει ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τῆς Μονῆς πλῆθος φερμανίων τῶν σουλτάνων περὶ τῶν ἐξοριστῶν τούτων.

Διὰ τὴν ἀθρόαν ἀποστολὴν ἐξοριστῶν, φαίνεται παρεπονέθησαν οἱ Λαυριῶται εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, διότι σώζεται ἐν τῷ ἀρχεῖῳ γράμμα ὑπ' ἀριθ. 299 τοῦ Πατριάρχου Παΐσιου ἐν ἔτει 1727 ἀπαντητικὸν πρὸς τοὺς Λαυριώτας, «ὅτι ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θέλουν σταλθῆ ἕκ μέρους ἡμῶν τε καὶ τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐξόριστοι εἰς τὸ ἱερὸν ὄμιον μοναστήριον... ἐπειδὴ καὶ σὰς προξενεῖται ἐκ τούτων ζημίαι καὶ ἐνόχλησις...»

Γέρων Παντελεήμων Λαυριώτης.

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ ΚΑΙ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ

τοῦ ἱερομονάχου καὶ ἰσαποστόλου, αἱ σωζόμε-
ναι πέντε διδαχαὶ, κηρυχθεῖσαι ὑπὸ τοῦ
ἰδίου κατὰ τὸ 1777 ἔτος.

(Ἐκ τῆς χειρογράφου βιβλιοθήκης ἱερομ. Εὐθυμίου Ἀγιογρεῖτου τοῦ Κρητός).

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 18)

Ἀπέθανεν ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐα, ἐπήγγον εἰς τὴν κόλασιν καὶ ἕκαίντο πέντε ἡμῖου χιλιάδας χρόνους διὰ μίαν ἁμαρτίαν, ἀμὴ ἔμεῖς ὅπου κάμνομεν πολλὰς, καὶ μάλιστα ἐγὼ, τί ἔχομεν νὰ πάθωμεν; Ὁ Θεὸς εἶναι εὐσπλαγχνος, ἀλλὰ καὶ δίκαιος. Ἔχει καὶ ράβδον σιδηρᾶν, καὶ καθὼς ἐπαίδευσεν τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐαν, ἔτσι παιδεύει καὶ ἡμᾶς ἂν δὲν κάμνωμεν καλὰ. Παρέβησαν ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐα τὴν

προσταγὴν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐξωρίσθησαν ἀπὸ τὸν Παράδεισον. Τώρα τί κάμνωμεν χριστιανοὶ μου ἡμεῖς; Ζητήσετε νὰ μάθετε ὅτι, εἰς τοὺς πέντε ἡμῖου χιλιάδας χρόνους ὅλοι ὅσοι ἀπέθνησκον ἐπήγγαινον εἰς τὴν κόλασιν.

Εὐσπλαγχνίσθη ὁ Κύριος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἦλθε καὶ ἐγένεεν ἄνθρωπος τέλειος, ἐκ Πνεύματος ἁγίου, ἀπὸ τὰ καθαρῶτα αἵματα τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, καὶ

ἡμᾶς ἔβγαλεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ διαβόλου. Ζητήσατε νὰ μάθητε διὰ Κυριακὴν ἡμέραν ἐγεννήθη ὁ Χριστὸς καὶ μᾶς ἔδειξε τὴν ἀγίαν πίστιν, τὸ ἅγιον δάπτισμα, τὰ ἄχραντα μυστήρια. Ὑβρίσθη, ἐδάρθη, ἐσταυρώθη κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, ἀνέστη τὴν τρίτην ἡμέραν. Ἐπῆγεν εἰς τὴν κόλασιν, ἔβγαλε τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐαν καὶ τὸ γένος του. Ἐγεῖνε χαρὰ εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τὸν ἔδην καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον· φαρμάκι καὶ σπαθί· δίστομον εἰς τοὺς ἐβραίους καὶ εἰς τὸν διάβολον. Ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς νὰ συμβασιλεύῃ αἰωνίως, αἰωνίως νὰ προσκυνῆται ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους. Ζητήσατε νὰ μάθητε πῶς σήμερον, αὔριον περιμένομεν τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Εἰσθε φρόνιμοι καὶ γνωστικοί, καταλάβετε καὶ μόνοι σας τὸν καλὸν καὶ κάμετέ το.

Τώρα τί σᾶς φαίνεται εὐλογον νὰ κάμωμεν; ἔχω δύο λογισμούς. Ὁ ἓνας λογισμὸς μου λέγει· φθάνουν αὐτὰ ὅπου εἶπες εἰς τοὺς χριστιανούς καὶ σήκω πρωτὶ, πῆγαινε καὶ εἰς ἄλλο μέρος νὰ διδάξῃς. Ὁ ἄλλος μου λέγει, μὴ πηγαίνεις, κάθησαι νὰ τοὺς εἰπῆς καὶ τὰ ἐπίλοιπα καὶ αὔριον φεύγεις. Σεῖς τί λέγετε, νὰ φύγω ἢ νὰ καθίσω; Νὰ καθίσῃς ἅγιε τοῦ Θεοῦ. Καλά, παιδιὰ μου νὰ καθίσω, ἀμὴ εἶναι καλὰ νὰ δουλεύῃ ἓνας ἄνθρωπος ἓνα ἀμπέλι, ἢ νὰ δόσκῃ πρόβατα καὶ νὰ μὴ φάγῃ ἐκ τοῦ καρποῦ των; Τώρα καὶ ἐγὼ ἔδω ὅπου ἤλθα καὶ κοπιᾶζω, εἶναι καλὸν νὰ μὴ μοῦ δώσητε ὀλίγην παρηγορίαν, πληρωμὴν; Καὶ τί πληρωμὴν θέλω ἐγώ; χρήματα; καὶ τί νὰ τὰ κάμω; Ἐγὼ, μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ μήτε σακκοῦλα ἔχω, μήτε σπίτι, μήτε ἄλλο ράσο, καὶ τὸ σκαμνὶ ὅπου ἔχω ἰδικόν σας εἶναι, τὸ ὅποιον εἰκονίζει τὸν τάφον μου. Ἐτοῦτος, ὁ τάφος ἔχει τὴν ἐξουσίαν νὰ διδάξῃ βασιλεῖς, Πατριάρχας, ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, ἀνδρας καὶ

γυναῖκας, νέους καὶ γέροντας καὶ ὅλον τὸν κόσμον. Ἄνίσως καὶ ἐπερηπατοῦσα διὰ ἄσπρα, θὰ ἤμουν τρελλὸς καὶ ἀνόητος, ἀμὴ τί εἶναι ἡ πληρωμὴ μου; Νὰ καθίσετε ἀπὸ πέντε, δέκα νὰ συνομιλήτε αὐτὰ τὰ θεῖα νοήματα, νὰ τὰ βάλετε μέσα εἰς τὴν καρδίαν σας, διὰ νὰ σᾶς προξενήσουν τὴν αἰώνιον ζωὴν. Δὲν εἶναι ἀδελφοί μου λόγοι ἰδικοί μου ὅσα σᾶς εἶπον, ἀλλὰ τοῦ ἀγίου Πνεύματος, ἀπὸ τὴν ἀγίαν Γραφήν. Αὐτὰ ὅπου εἶπα τὸ ἴδιον εἶναι ὡσάν νὰ κατέβῃ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εἴπῃ. Τώρα ἀνίσως καὶ τὰ κάμνετε καὶ τὰ βάλλετε εἰς τὸν νοῦν σας, δὲν μὲ φαίνεται καὶ ἐμὲ τίποτε ὁ κόπος· εἶδὲ καὶ δὲν τὸ κάμνετε φεύγω λυπημένος μὲ τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια.

Ἐχετε σχολεῖον ἐδῶ εἰς τὴν χώραν σας νὰ διαβάζουσι τὰ παιδιὰ;

—Δὲν ἔχομεν ἅγιε τοῦ Θεοῦ.

—Νὰ μαζευθῆτε ὅλοι νὰ κάμετε ἓνα σχολεῖον καλόν, νὰ βάλλετε καὶ ἐπιτρόπους νὰ τὸ κυβερνοῦσι, νὰ δάνουν διδάσκαλον νὰ μανθάνουσι ὅλα τὰ παιδιὰ γράμματα πλοῦσια καὶ πτωχὰ, διότι ἀπὸ τὸ σχολεῖον μανθάνομεν τί εἶναι Θεός, τί εἶναι ἅγια Τριάς, τί εἶναι ἄγγελοι, δαίμονες, Παράδεισος, κόλασις, ἄρετή, κακία· τί εἶναι ψυχὴ, σῶμα κτλ. διότι χωρὶς τὸ σχολεῖον περιπατοῦμεν εἰς τὸ σκότος· ἀπὸ τὸ σχολεῖον ἀνοίγει τὸ Μοναστήριον, Ἄν δὲν ἦτο σχολεῖον, ποῦ ἤθελα μάθει ἐγὼ νὰ σᾶς διδάσκω;

Ἐγὼ ἐδιάβασα καὶ περὶ ἱερέων, καὶ περὶ ἀσεβῶν, αἰρετικῶν καὶ ἀθέων· τὰ δάθη τῆς σοφίας ἠρεῦνησα, ὅλαις αἱ πίστεις εἶναι ψεύτικες, τοῦτο ἐκατάλαβα ἀληθινόν ὅτι μόνῃ ἡ πίστις τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν εἶναι καλὴ καὶ ἀγία, τὸ νὰ πιστεύωμεν καὶ νὰ βαπτίζώμεθα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἀγίου Πνεύματος. Τοῦτο σᾶς λέγω τώρα εἰς

τὸ τέλος νὰ εὐφραίνεσθε ὅπου εἰσθε ὀρθόδοξοι χριστιανοί, καὶ νὰ κλαίετε διὰ τοὺς ἄσεβεῖς καὶ ἀρετικούς, ὅπου περιπατοῦν εἰς τὸ σκότος. Ἡμεῖς χριστιανοί μου, τί εἴμεθα; δίκαιοι ἢ ἁμαρτωλοί; Ἀνίσως καὶ εἴμεθα δίκαιοι καλότυχοι καὶ τρισμακάριοι, εἰ δὲ καὶ εἴμεθα ἁμαρτωλοί, τώρα εἶναι καιρὸς νὰ μετανοήσωμεν, νὰ παύσωμεν ἀπὸ τὰ κακὰ καὶ νὰ κάμωμεν τὰ καλὰ, διότι ἡ κόλασις μᾶς καρτερεῖ. Πότε νὰ μετανοήσωμεν; ὄχι αὐριον καὶ μεθαύριον ἀλλὰ σήμερον, διότι ἕως αὐριον δὲν ἤξεύρομεν τί θὰ πάθωμεν.

Προσέχετε, λοιπὸν ἀδελφοί μου νὰ μὴ ὑπερηφανεύεσθε, νὰ μὴ φονεύητε, νὰ μὴ μοιχεύητε, νὰ μὴ κάμνητε ὄρκους, νὰ μὴ λέγητε ψεύματα, νὰ μὴ συκοφαντῆτε, νὰ μὴ προδίδητε, νὰ μὴ στολίζητε τὸ σῶμα διότι θὰ τὸ φάγουν οἱ σκώληκες, ἀλλὰ νὰ στολίζετε τὴν ψυχὴν ὅπου εἶναι τιμιωτέρα ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον. Νὰ προσεύχεσθε, νὰ νηστεύετε, νὰ δίδετε ἐλεημοσύνην, νὰ ἔχετε τὸν θάνατον ἔμπροσθέν σας, πότε νὰ φύγετε ἀπὸ τοῦτον τὸν φεῦτικόν κόσμον νὰ ὑπάγετε εἰς ἐκεῖνον τὸν αἰώνιον.

Ἀκούσατε, ἀδελφοί μου, καθὼς ἓνας ἄρχοντας ἔχει δέκα δούλους, καὶ σφάλλει ἓνας ἐξ αὐτῶν, τὸν διώκει καὶ δάνει ἄλλον· οὕτω καὶ ὁ Κύριος, ὡσάν ἐξέπεσε τὸ πρῶτον τάγμα τῶν ἀγγέλων, ἐπρόσταξεν ὁ Θεὸς καὶ ἔγεινεν οὗτος ὁ κόσμος καὶ ἔ-

καμον ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, νὰ μᾶς βάλη εἰς τὸν τόπον τῶν ἀγγέλων. Ἡμεῖς χριστιανοί μου, δὲν ἔχομεν ἐδῶ πατρίδα, διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς μᾶς ἔκαμε μὲ τὸ κεφάλι ὀρθοῦς καὶ μᾶς ἔβαλλε τὸν νοῦν εἰς τὸ ἐπάνω μέρος διὰ νὰ στοχαζώμεθα πάντοτε τὴν οὐράνιον Βασιλείαν, τὴν ἀληθινὴν πατρίδα μας. Ὅθεν, ἀδελφοί μου, θέλω νὰ σᾶς διδάσκω καὶ νὰ σᾶς συμβουλεύω, πλὴν τολμῶ πάλιν καὶ παρακαλῶ τὸν γλυκύτατον Ἰησοῦν Χριστόν, νὰ στείλῃ οὐρανόθεν τὴν χάριν του καὶ τὴν εὐλογίαν του εἰς αὐτὴν τὴν χώραν, καὶ εἰς ὅλους τοὺς χριστιανούς, ἀνδρας καὶ γυναῖκας, νέους καὶ γέροντας, καὶ εἰς τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σας. Καὶ πρῶτον, ἀδελφοί μου, ἄμποτε νὰ σᾶς εὐσπλαγχνισθῇ καὶ νὰ συγχωρήσῃ τὰς ἁμαρτίας σας καὶ νὰ σᾶς ἀξιώσῃ νὰ διέλθητε καὶ ἐδῶ καλὴν καὶ εἰρηνικὴν αὐτὴν τὴν ματαίαν ζωὴν, καὶ μετὰ θάνατον εἰς τὸν Παράδεισον, εἰς τὴν πατρίδα μας τὴν ἀληθινὴν, νὰ χαिरῶμεθα πάντοτε, νὰ δοξάζωμεν καὶ νὰ προσκυνῶμεν τὴν ἁγίαν Τριάδα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παρακαλῶ σας, ἀδελφοί μου, νὰ εἰπήτε καὶ δι' ἐμὲ τὸν ἁμαρτωλὸν τρεῖς φοραὶς: Συγχωρήσατέ με, καὶ ὁ Θεὸς συγχωρήσει σας. Συγχωρηθῆτε καὶ μεταξύ σας.

Τέλος τῆς πρώτης Διδαχῆς.

Η ΤΑΞΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΛΑΙΟΝΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΝ Τῇ ΑΡΧΑΙΑ, ΕΚΚΛΗΣΙΑ,

Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ὅπου ἓνας φίλος μου Ἀμερικανὸς μὲ ἐκάλεσε νὰ πάμε εἰς τὰς 8 ἡ ὥρα τὸ βράδυ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του, ἐνθα ἡ ἱέρεια ROUTH θὰ ἔκαμε ἔσπερινὸν καὶ κήρυγμα.

Ἡ Ἐκκλησία του λέγεται: «ΑΙ ΤΕΣ-

ΣΑΡΑΙΣ ΓΩΝΙΑΙ» εἶναι καὶ αὐτὴ μία ἀπὸ τὰς 500 διαφόρους χριστιανικὰς ἀποχρώσεις τοῦ προτεσταντισμοῦ ἐν Ἀμερικῇ. Ὁταν ἐπήγαμεν ὅλοι ἐν εὐλαβείᾳ καὶ κατανύξει, ἐπεριμέναμεν τὴν ἔναρξιν τῆς προσευχῆς. Ἡ ἱέρεια ROUTH, ἔγγαμος γυναῖ-

κα, ηλικίας περίπου 35 ἐτῶν, ἐκάθητο ἐπι τῆς ἐξέδρας, φοροῦσα ἓνα κάτασπρο μακρὸ φόρεμα καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς ἐκρέμετο ἓνας ὠραίος χρυσὸς σταυρὸς, καὶ μὲ χαμόγελο ἐχαιρετοῦσε τοὺς προσευχομένους ἀδελφούς. Σὲ λίγη ὥρα μᾶς εἰδοποίησε καὶ σηκωθήκαμε καὶ οἱ 280 ὅπου ἐκαθήμεθα, καὶ ὅλοι μαζί ἀρχίσασμεν νὰ ψάλλωμεν, ἀφοῦ πρῶτα αὐτὴ μόνη τῆς εἶπε μίαν προσευχήν. Ὅταν τελειώσαμε καὶ ἐκαθήσαμε ὅλοι, ἡ ἱέρεια ROUTH ἀρχισε μὲ μίαν δεκαμελῆ χορωδίαν, ὅπου εἶχε δίπλα τῆς, νὰ ψάλλῃ διάφορα θρησκευτικὰ ᾠσματα.

Ὅσῃν ὥρα τὴν ἄκουα νὰ ψάλλῃ καὶ νὰ κηρύττῃ, σὺν μέλισσα ἐδόθησαν εἰς τ' αὐτιά μου τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Αἱ γυναῖκες δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ διδάσκουσιν ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις». (Α΄ Κορινθ. ιδ' 34).

Ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ κηρύγματος καὶ ἀληθῶς ἐξεπλάγην ὅταν ἄκουσα νὰ λέγῃ: «ὁσοὶ κρίνετε τὸν ἑαυτὸν σας ὡς πολὺ ἁμαρτωλὸν νὰ ἔλθετε ἐδῶ». Ἐσηκώθησαν ἀρκετοὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἐπήγαν μπροστᾶ καὶ γονατιστοὶ ἔκλαιον καὶ ἐζητοῦσαν συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Θεόν.

Οἱ ἁμαρτωλοὶ γονατιστοὶ ἔκλαιον διὰ τὰς ἁμαρτίας των, καὶ οἱ νομίζοντες τὸν ἑαυτὸν των «σεσωσμένον» ἔκλαιον καὶ αὐτοὶ καὶ προσηύχοντο διὰ τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν τῶν ἁμαρτωλῶν ἀδελφῶν.

Τὸ θέαμα αὐτὸ τῶν θρηγῶν καὶ κλαυθμῶν ἡμεῖς τὸ δλέπομεν μόνον εἰς τὰς κηδείας, τὴν στιγμὴν ὅπου ψάλλεται τὸ «Δεῦτε τελευταῖον ἀσπασμόν, δῶμεν ἀδελφοὶ τῷ θανόντι» οἱ φίλοι καὶ οἱ οἰκτεροὶ ἀσπάζονται διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν νεκρόν.

Ἀληθῶς, συντριβὴ καὶ συναίσθησις τῆς ἁμαρτωλῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου τοὺς ἔκαμε κλαίοντας νὰ ζητῶσι τὸ ἔλεος τοῦ

Θεοῦ.

Καὶ ἐνθυμήθην τοὺς προσκλαίοντας ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ.

Μὴ νομίζῃς ἀδελφέ μου, ὅτι τὸ παραπάνω τὸ ὅποιον εἶδον μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ σοῦ τὸ ἐδιηγῆθην ὅτι εἶναι Ἀμερικάνικον; ὄχι! Εἶναι καθαρῶς Ἑλληνορθόδοξον.

Εἰς τὴν εὐλογημένην παλαιὰν ἐποχὴν τῶν πρώτων πέντε αἰώνων, ὅπου ἡ κυριαρχοῦσα φροντίς κάθε Ἑλληνορθόδοξου ἦτο ἡ ψυχικὴ του σωτηρία, ὅλοι οἱ χριστιανοὶ δὲν ἤμποροῦσαν ἐλευθέρως νὰ εἰσέλθουν μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, παρὰ μόνον οἱ καθαροὶ τὴν ψυχὴν. Οἱ ἔχοντες θανάσιμα ἁμαρτήματα ἔμειναν εἰς τὸν αὐλόγυρον τῆς Ἐκκλησίας. Μάλιστα ἡ ἐν Ἀγκύρᾳ Σύνοδος (τὸ 314 κανὼν 25 καὶ ἡ Α΄ οἰκουμ. Σύνοδος τὸ 325 κανὼν 11) διαίρουσαν τοὺς μετανοοῦντας ἁμαρτωλοὺς εἰς τρεῖς τάξεις. Πρώτη τάξις ἦτο τῶν «ΠΡΟΣΚΛΑΙΟΝΤΩΝ» αὐτοὶ εἶχον ἐξομολογηθῆ τὰς ἁμαρτίας των καὶ εἶχον τόσον βαρεῖα ἁμαρτήσῃ ὥστε δὲν ἤμποροῦσαν νὰ πᾶνε μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, παρὰ ἔστηκαν ὄρθιοι εἰς τὴν ἔξω πόρτα τῆς Ἐκκλησίας καὶ κλαίοντες παρακαλοῦσαν τοὺς εἰσερχομένους χριστιανοὺς νὰ προσευχηθῶσιν ὑπὲρ αὐτῶν.

Δευτέρα τάξις τῶν ἁμαρτωλῶν ἦτο τῶν «ΑΚΟΥΟΝΤΩΝ» αὐτοὶ ἔστηκαν εἰς τὸν Νάρθηκα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἤκουον τὴν λειτουργίαν τῶν κατηγουμένων καὶ τὴν ἐξήγησιν τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλὰ δὲν εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ προσευχηθῶσι.

Τρίτη τάξις ἦτο τῶν «ΥΠΟΠΗΤΟΝΤΩΝ» ἐκεῖνοι δηλαδὴ οἱ ὅποιοι ἔμειναν γονατιστοὶ καὶ ἐπροσηύχοντο μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ παρακολουθοῦσαν δλόκληρον τὴν θείαν λειτουργίαν.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν καὶ κυρίως εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Μ. Βασιλείου, ἔ-

πικρατούσεν ἡ γνώμη ὅτι, οἱ χριστιανοὶ ποὺ κάμνουν μεγάλα ἁμαρτήματα δὲν ἀνέχονται πλέον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Διὰ τὴν ἐπανέλθουν πρέπει μὲ ἔργα νὰ ἐκδηλώσουν τὴν ἀληθινὴν τους μετάνοιαν.

Ἄλλοίμονόν μας! πόσον μακριὰ ἔπου εὐρισκόμεθα ἀπὸ τὰς ἀγίας ἐκείνας ἡμέρας! Ὡ! καὶ νὰ ἐγύριζαν ὀπίσω. Τὶ εὐλογία Θεοῦ ἔπου θὰ ἦτο διὰ τὴν ψυχὴν μας! Νὰ στεκώμεθα προσκλαίοντες ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Τὸ κάθε μας δάκρυ θὰ ἦτο καὶ ἓνα μαργαριτάρει στὸ σταυρὸ τῆς ψυχικῆς μας σωτηρίας. Σήμερα; σήμερα μᾶς λείπουν τὰ δάκρυα τῆς μετάνοιας καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἢ κατανόησις ὅτι εἴμεθα ἁμαρτωλοὶ καὶ πρέπει νὰ μετανοήσωμεν. Μᾶς λείπουν καὶ ἄλλα πολλά, διότι ἡ μητρικὴ ἀγάπη καὶ ἡ μεγάλη ἐπιείκεια τῆς μητέρας μας Ἐκκλησίας ἀρπάχθησαν ἀπὸ τὰς ἀνθρωπίνους μας κακίας καὶ ἀδυναμίας καὶ ἐβλαψαν τὴν ψυχὴν μας.

Καὶ ἡ τρέλλα τῶν «σοφῶν» τῆς πατριδος μας εἶπε τὸ νὰ σβύσουν τὴν κανδήλα τῆς χριστιανικῆς μας πίστεως καὶ τὸν φιλοσοφικὸν ἄερα τῶν Γάλλων ἐγκυκλοπαιδιστῶν πλουσίους ὄντας μᾶς ἐπτώχευσαν θρησκευτικῶς, καὶ κατεφάνη τὸ πόσον μεγάλο δίκαιον εἶχεν ὁ ἐκλεκτὸς ἐκεῖνος σοφὸς Ἄδαμ. Κοραῆς δταν ἔγραφεν εἰς τοὺς θέλοντας μὲ τὰ «φῶτα τῆς σοφίας των» νὰ λεηλατήσουν τὴν Ἐλληνορθόδοξὴν μας ψυχὴν. «Βλέπω, ἔγραφε, τὸν ὄργανισμὸν τῶν πνευμάτων, ὄχι πλέον καθημέραν, ἀλλὰ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν αὐξάνονται τόσο, ὥστε ἤρχισα νὰ φοδοῦμαι, ὄχι μὴ φωτισθῇ τὸ γένος μας, ἀλλὰ μὴν ἀποκτήσῃ φῶτα ὑπερβολικὰ καὶ γίνῃ ἡ ἐσχάτη πλάνη χείρων τῆς πρώτης.

Τὸ γένος μας πρέπει νὰ φωτίζεται χωρὶς νὰ καίεται, ἢ κατὰ τὸ θαῦμα τῆς δάτου, νὰ καίεται χωρὶς νὰ κατακαίεται.

Δυστυχῶς οἱ φόβοι τοῦ ἀληθῶς σοφοῦ Ἄδαμ. Κοραῆ ἐπηγήθευσαν. Μόνον οἱ Ἄμερικανοὶ σοφοὶ καὶ διανοούμενοι ἐπέτυχαν ὥστε τὸ Ἄμερικανικὸν ἔθνος νὰ φωτίζεται καὶ νὰ θερμαίνεται ἀπὸ πᾶσαν σοφίαν καὶ γνώσιν ποὺ αὐξάνει τὴν χριστιανικὴν του πίστιν καὶ τὴν οἰκονομικὴν του εὐημερίαν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ σήμερον ἀκμάζουσι καὶ εὐαγγελικῶς δρῶσιν ὅλοι αἱ Ἐκκλησίαι του καὶ μὲ ἐκπληξίν ἡμεῖς βλέπομεν σήμερον εἰς τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα νὰ ὑπάρχουσιν αἱ τάξεις τῶν προσκλαίωντων ἁμαρτωλῶν, ὡς ὑπῆρχον εἰς τὴν Ἐλληνορθόδοξὴν μας Ἐκκλησίαν τὸν τρίτον αἰῶνα.

Τὴν τάξιν αὐτὴν τῶν προσκλαίωντων τὴν συναντᾷ κανεὶς εἰς πολλὰς Ἐκκλησίας τῆς Ἄμερικῆς. Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι δὲν εἶναι φονεῖς οὔτε μοιχοὶ καὶ κλέπται, ἀλλὰ κατὰ τὸ κριτήριον τῆς χριστιανικῆς των συνειδήσεως ἁμάρτησαν καὶ κλαίοντας ζητῶσι νὰ τοὺς συγχωρήσῃ ὁ Θεός.

Οἱ τόσοι καὶ τόσοι συμμορίζονται, οἱ ὅποιοι δὲν διέπραξαν φόνον, ἀλλὰ φόνους καὶ ἐμπρησμοὺς καὶ ἡ κρατικὴ εὐσπλαγχνία τοὺς ἔδωσε χάριν καὶ συγχώρησιν διὰ τὰ τόσα ἁμαρτήματάτους, δὲν ἔπρεπε νὰ σταλοῦν ἀπὸ τὸ ἴδιον τὸ Κράτος εἰς ἐμπείρους πνευματικῶς καὶ νὰ ἐξομολογηθῶσι τὰς ἁμαρτίας των; Καὶ μαζί μὲ τοὺς ἄλλους κακούργους τοὺς μαυραγορίτας ν' ἀποτελέσουν ἔστω καὶ εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ λαοῦ μας, τὴν νέαν τάξιν τῶν προσκλαίωντων ἁμαρτωλῶν;

Ἡ ἀδιαφορία τοῦ κράτους διὰ τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν τοῦ λαοῦ μας καὶ ἡ μεγάλη ἀγάπη καὶ ἐπιείκεια τῆς Ἐκκλησίας μας, σὰν δυνατὸς ἄνεμος σπάζουν τὰ κλαδιὰ τοῦ δένδρου τῆς χριστιανικῆς μας πίστεως, καὶ σιγὰ σιγὰ θὰ μείνῃ ἓνας κορμὸς, στὴ ρίζα τοῦ ὁποῦ ὁ ὕλισμὸς ρίχνει ἀφθονοὺς ἄμμον καὶ δηλητήριον ἀπιστίας.

ΤΑ ΔΥΟ ΑΡΝΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΛΛΗΓΟΡΙΚΟΝ

(ἀποστ. Ἀρχιμ. Γαβριήλ Σταματελαῶτος)

Ἡ Ἀπειρία τότε ἐπλάγιασε διὰ νὰ κοιμηθῆ ἀλλ' ἡ ὁμοίη τῶν λουλουδιῶν, ἡ πρὸ ὀλίγου τόσον γλυκεῖα, ἔγεινε διὰ τοῦ ἀέρος τῆς νυκτὸς τόσον δυνατὴ, ὥστε δὲν ἤμποροῦσε πλέον νὰ τὴν ὑποφέρῃ ἐσηκώθη τὸ λοιπὸν καὶ ἐζήτησεν ἄλλον τόπον ν' ἀναπαυθῆ. Ἀλλ' ἡ νύξ ἦτο συννεφιασμένη καὶ σκοτεινὴ διότι δὲν ἐφαίνετο οὐδὲ ἐν ἄστρον. Εἰς τοιοῦτο σκότος ἐφοβεῖτο ἡ Ἀπειρία νὰ κινήται, μήπως διακινδυνεύσῃ. Τέλος πάντων ἔμως εὔρεν ἐν δένδρον, εἰς τὰς ρίζας τοῦ ὁποίου ἐσύναξε τινὰ φύλλα ξηρά, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν σκληρὰν κλίνην ἐπλάγιασε νὰ κοιμηθῆ.

Ἄλ' εὐθὺς ὁ ἀνεμος, καταβαίνων μὲ δρμὴν ἀπὸ τὰ ὄρη, ἤρχισε ν' αὐξάνῃ καὶ νὰ σείῃ τὰ δένδρα, τὰ ὁποῖα πλέον δὲν ἠδύναντο νὰ τὴν προφυλάττωσιν ἀπὸ τὴν ἀνεμοζάλην. Αἱ γλαυκὲς ἐφώναζον ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ δάσους καὶ αἱ νυκτερίδες ἐκτυποῦσαν τὰ πτερά των ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῆς. Ἐπέρασε πολλὴ ὥρα χωρὶς νὰ ζυνηθῆ ἡ Ἀπειρία νὰ λάβῃ ἀνάπαυσιν. Πολλὰ ἰδέαι θλιβεραὶ ἐκυρίευσαν τὸν νοῦν τῆς· τὰ τρυφερά τῆς μέλη ἐψυχράνθησαν ἀπὸ τὸ κρύο· τὴν ἐφόδιζον αἱ εἰς αὐτὴν ἀσυνείθιστοι φωναὶ τῶν πουλιῶν τῆς νυκτὸς· καὶ ὅτε, τέλος πάντων, ἀπεκοιμήθη,

Θὰ εἶναι εὐλογία Θεοῦ διὰ τὸ πολυδασιανισμένον ἔθνος μας νὰ ἐπανέλθῃ ἡ Ἐκκλησία μας εἰς τὴν παλαιάν τῆς πνευματικότητά καὶ αἰγλήν καὶ διαθέτουσα τὸ κύρος τῆς πρὸς ψυχικὴν σωτηρίαν τοῦ λαοῦ μας, νὰ ἐπανεύρωμεν ὅλοι τὴν παλαιάν Ἑλληνορθόδοξον μας ψυχὴν. Ἀμήν.

Αἰδ. Ζᾶνος Γουγουτάς
Mansfield - Ohio

ἐταράσσοτο ὁ ὕπνος τῆς ὑπὸ ἐνοχλητικῶν ὀνειρώτων. Ποτὲ μὲν ἐνόμιζεν, ὅτι βλέπει τὴν ἀθῶαν τῆς ἀδελφῆν κοιμομένην ἐπάνω εἰς μαλακὸν χόρτον, ἠσφαλισμένην ἀπὸ τοῦ ἀνέμου τῆς νυκτὸς μὲ τὰ πυκνὰ καὶ σκιερὰ δένδρα τῆς κοιλάδος· ποτὲ δὲ ὅτι ἔρχεται εἰς αὐτὴν ὁ καλὸς ποιμὴν, ὅτι τὴν φωνάζει μὲ αὐστηρὰν φωνὴν καὶ τὴν κυττάζει μὲ δλέμμα σκυθρωπὸν· ποτὲ δὲ πάλιν ἐξυπνεῖ μὲ τρέμον, νομίζουσα, ὅτι διώκεται ἀπὸ τὸν λέοντα, καὶ ὅτι εἶναι σχεδὸν εἰς τὸ στόμα του. Τὸ πρῶτ', ὅτε τὴν ἐπεσκέφθησαν οἱ νέοι τῆς σύντροφου, ἐπαρκαλονέθη εἰς αὐτοὺς λέγουσα, ὅτι ἠκατήθη· τοῖς εἶπε πῶσον ἀήσυχῃ ἐπέρασε τὴν νύκτα, καὶ ἠρώτησεν, ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς.

«Φανερόν εἶναι, τῇ λέγει ἐν ἑκ τῶν αἰγιδίων, ὅτι τὰ πρῶτα σου μαλλιά φορεῖς ἀκόμῃ· δὲν σὲ ἐνομιζόμεν τόσον μικρόψυχον ὅτε σὲ ἐπροσκαλέσαμεν νὰ ἐλευθερωθῆς ἀπὸ τὰ βάρη καὶ τοὺς περιορισμούς, τοὺς ὁποίους μόνοι οἱ δεῖλοι καὶ ἀδύνατοι ὑποφέρουν· σὺ ὅμως βλέπω, ὅτι δὲν εἶσαι ἱκανὴ νὰ χαίρῃς τὴν ἐνδοξὸν ταύτην ἐλευθερίαν, τὴν ὁποῖαν πρὸ ὀλίγου τόσον ἐπεθύμεις».

Λανθάνεσαι, ἀπεκρίθη ἡ Ἀπειρία, ὡς πρὸς τὸν χαρακτήρα μου. Τώρα θέλεις ἰδεῖ, ὅτι ἠξεύρω νὰ χαίρω τὴν ἐλευθερίαν, μ' ὅλα ταῦτα μὲ ἠπατήσατε βέβαια, διότι ὅλα, ὅσα μὲ ἐπροσφέρετε ὡς ἡδονάς, ὅχι μόνον δὲν φέρουν εὐχαρίστησιν, ἀλλὰ τὸ ἐναντίον σχεδόν, πικρίαν καὶ ἀηδίαν».

«Ἐχεις δίκαιον, ἀπεκρίθη τὸ αἰγίδιον, διότι χθὲς ἀπῆντησας ἀποτυχίας ἀρκετάς, ἀλλ' αὐταὶ δὲν θέλουν συμβαίνει εἰς τὸ ἐξῆς· θέλω σὲ φέρει σήμερον εἰς βοσκάς, ὅπου θέλεις εὐχαριστηθῆ ἀπὸ τὰ πλέον ἐξάριτα χόρτα».

Ἡ Ἀπειρία εὐκόλως πάλιν ἐπίστευσε

ΙΩ. ΣΠΑΘΑΡΗ - ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 40)

Ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα· διὰ τοῦτο παρέδωκεν αὐτοῦς ὁ Θεὸς εἰς πάθη ἀτιμίας. (Ρωμ. α'. 26).

Ἄλλὰ τί ἠδύνατο ν' ἀποκομίση ἡ συνειδησις ἐκ τῆς ματαίας αὐτῆς λατρείας τοῦ σύμπαντος καὶ τῶν θεοτήτων, αἱ ὁποῖαι τὸ ἐπλήρουν; οἰονδήποτε ὄνομα καὶ ἂν ἐπεκαλεῖτο, τί ἄλλο ἦτο εἰμὴ ἡ μεγάλη ἀσυνειδήτος φύσις, ἡ ὁποία τὴν πιέζει πανταχόθεν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν δυνάμεων τῆς, τὰς ὁποίας δὲν διδάσκεται νὰ καταδαμάσῃ; Πρὸς τί λοιπὸν τὸ περιρραντήριο ὕδωρ τοῦ ἀγνισμοῦ, οἱ αἱματηροὶ φαντισμοὶ τῶν ταυροβολίων καὶ κρισθολίων, αἱ ἐκατόμβαι καὶ τὸ αἷμα τῶν ταύρων τῆς Μεγάλης θεᾶς ἢ τῶν κριῶν τοῦ Ἄττεως; Πρὸς τί αἱ μυήσεις εἰς τὰ μυστήρια, οἰονδήποτε καὶ ἂν ἦτο τὸ ὄνομα ἢ ἡ προέλευσις αὐτῶν, τὰ μυστήρια ἐννοῶ τῶν Καθεύρων, τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Δήμητρος, τοῦ Ὀσίριδος ἢ τοῦ Μίθρα; Ὅταν οἱ μεμυημένοι ἐπανήρχοντο ἀπὸ τὰς μυστικὰς αὐτὰς τελετάς, δταν ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ ἱεροφάντου, μὲ τὴν κεφαλὴν περιβεβλημένην ἀπὸ μύρτον καὶ ἡγνισμένον

τὸ αἰγίδιον· καὶ μ' ὄλον δτι αἱ ὑποσχέσεις του ἦσαν ἀπατηλαὶ καὶ αὐτὴ ἐπαρπονέθη, πάλιν εὑρισκον ὁμοῦ τρόπους οἱ σύντροφοὶ τῆς νὰ τῇ δίδωσι καθημερινῶς νέας ἐλπίδας, τὰς ὁποίας δὲν ἠδύνατο ποτὲ νὰ εκπληρώσῃσι.

(Ἀκολουθεῖ)

ὑπὸ τοῦ ὕδρανοῦ (ἀγνιστοῦ, ἱερέως τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων), δταν ἐνεδύοντο τὴν νεβρίδα καὶ παρετήρουν ὀπισθεν τοῦ πέπλου τῶν ναῶν καὶ τῶν μυθολογιῶν, τί εἶχον ἴδει, τί εἶχον αἰσθανθῆ κατὰ τὰς φωτεινὰς ἐκείνας νύκτας; Ἐγνώριζον ἄραγε τὸ ἱερατικὸν αἰνίγμα, εἶχον εἰσδύσει εἰς τὸ μυστήριον τῆς ἱερᾶς κίστης (κυτίου κυλινδρικοῦ σχήματος περιέχοντος τὰ ἱερὰ ἀντικείμενα), τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν τέλει τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων ἀπεκάλυπτον εἰς τοὺς μεμυημένους) ἢ ἐμάνθανον δτι οἱ θεοὶ δὲν ἦσαν παρὰ ἡ φύσις καὶ αἱ δυνάμεις τῆς καὶ δτι ἡ μοῖρα ἢ ἀνθρωπίνη δὲν ἦτο παρὰ ἡ ἄπειρος καὶ ἀπρόσωπος αὐτῆ φύσις, εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχε νὰ ἐλπίζῃ παρὰ τὴν ἀπορροφησὶν ἢ αἰωνίας μεταναστεύσεις (κατὰ τὴν μετεμψύχωσιν); Ποῖα ὄρμη πρὸς τὸ ἀγαθὸν ἠδύνατο νὰ προκύψῃ ἐκ τῶν προκαταρτικῶν νηστειῶν, αἱ ὁποῖαι κατέληγον εἰς ὄργια, ἐκ τῶν ἱερῶν ἐκείνων χορῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπεσχόπουν ν' ἀναπαραστήσουν κατὰ τρόπον κυνικὸν καὶ νὰ ἐορτάσουν τὸ ἄρρεν καὶ θῆλυ στοιχεῖον τῆς ζώσης φύσεως ἢ ἐκ τελετῶν αἰσθησιακῆς θεουργίας, ἡ ὁποία διετείνοντο δτι προσοικειοῦτο αὐτὰς τὰς δυνάμεις τῆς δημιουργίας, καὶ ἡ ὁποία μέχρι τῆς σήμερον παρὰ τοῖς μουσουλμάνοις καὶ βουδδισταῖς συγχέει τὴν ἐπιληπτικὴν μέθην τοῦ νευρικοῦ συστήματος μὲ τὴν θέλαν ἔκστασιν; Δυστυχῶς ὄλα τὰ μυστήρια, εἴτε Ὀρφικὰ εἴτε Διονύσια εἴτε θεομοφῶρια ἐν Ἀθήναις εἴτε ὄργια ἐν Σαμοθράκῃ εἴτε Ἐλευσίνια ἔχουν τὴν αὐτὴν φαντασίωσιν εἰς τὴν θεογονικὴν καὶ κοσμογονικὴν ἐνόρασιν, τὴν ἰδίαν σκληρότητα καὶ διαφθορὰν εἰς τὰς τελετάς.

Όιος οὐρανὸς ἐπέιξε τότε τὰ στήθη τῆς ἀνθρωπότητος! Βρέχει κρουνηδὸν ἐπάνω τῆς τὰ σκότη καὶ τὸν θάνατον· καὶ αὐτὴ δειλὴ καὶ τρελλὴ τὸν λατρεύει μὲ πάθος. Οὐδεμία κραυγὴ ἐξεγέρσεως τῶν λαϊκῶν μαζῶν, αἱ ὁποῖαι ἀμαθεῖς, καταδυναστευόμεναι, ἀπογοητευμέναι, ἀρέσκονται εἰς τὴν δουλείαν καὶ τὴν ἀτιμίαν. Οἱ θεοὶ πολλαπλασιάζονται ἄνευ τέλους καὶ αἱ θρησκείαι ὡς ἄλυσαις ὄλονεν βαρύτεραι δεσμεύουν τὰς ψυχάς· ζητοῦν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου ν' ἀποθάνουν καὶ νὰ θυσιάσουν τὰ τέκνα των, ἀπαιτοῦν ἀπὸ τὰς γυναῖκας νὰ θυσιάσουν τὴν αἰδῶ καὶ αὐτοὶ οὔτε κἄν διαμαρτύρονται.

Καὶ ὅμως οἱ ποιηταὶ ὕμνοῦν τοὺς θεοὺς καὶ διηγοῦνται τὰς περιπετείας των, ἐνῶ οἱ φιλόσοφοι ἀναζητοῦν μυστικὴν ἔννοιαν ὑπὸ τοὺς μύθους καὶ συμφωνοῦν πρὸς τὰ ἀηδιαστικὰ ταῦτα θρησκευόμενα.

Ὁ διεφθαρμένος ὄχλος χειροκροτεῖ παρασυρόμενος ὑπὸ τῶν ποντιφικῶν καὶ ἱερέων του, συρρέει εἰς τὰς ἐορτάς, συμβουλευέται τὰ μαντεῖα, προσκυνεῖ τὰ εἰδῶλα καὶ κεντριζόμενος ἀπὸ τὰ πάθη του, ἄλλοτε ἐντρομος καὶ ἄλλοτε ἐνθουσιώδης ἐπαναλαμβάνει ἀσθμαίων τὴν πορείαν του πρὸς τὸν θάνατον.

Ἐπὶ τριάκοντα αἰῶνας ἐπεκράτει ἡ εἰδωλολατρεία εἰς ὀλόκληρον τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὃ δὲ ζυγὸς τῆς καθίσταται ὄλονεν βαρύτερος. Εἶτε ὑπὸ τὸν μέγαν ποντιφικὸν Αὐγουστον ἐν Ρώμῃ εἶτε ὑπὸ τοὺς Φαραῶν τῆς Αἰγύπτου καὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς Ἀσσυρίας, τὸ ἀπαίσιον πνεῦμα τῆς προκόπτει ἐπὶ τὰ χεῖρω σὺν τῷ χρόνῳ. Ὁ πανθεισμός ἐξευγενίζεται καὶ αἱ θεότητες πολλαπλασιάζονται μέχρι τοιοῦτου σημείου, ὥστε εἰς τὴν Αὐτοκρ. Ρώμην νὰ ὑπάρ-

χη θεότης προϊσταμένη τῶν ὑπονόμων ἢ Ἀφροδίτη (Venus Cloacina) κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου. Ἡ Ρώμη μάλιστα, τὸ τελευταῖον ἐκ τῶν εἰδωλολατρικῶν κρατῶν, πληθύνει τοὺς κατοίκους τοῦ πανθέου τῆς, ἀποδεχομένη πάντα ξένον θεῖν. Τὰ σύμβολα τῆς θρησκείας αὐτῆς, προσριζόμενα διὰ τοὺς μεμυημένους, ἀποπνέοντα τὴν αἰσυχρότητα, ἐξακολουθοῦν νὰ ἐμπνέουν τοὺς γλύπτας καὶ τοὺς ποιητάς. Καὶ ἔχουν μὲν αἱ πολυπληθεῖς αὗται θεότητες ἀρχηγὸν τὸν Δία, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὁποῦ προσηλυτῶν ν' ἀνεύρουν κόποιον ἀπόλυτον κυρίαρχον οἱ φιλόσοφοι, ἀλλ' ἐν τέλει καταλήγουν καὶ οὔτοι εἰς μίαν ἐνιαίαν θεότητα, εἰς τὴν Εἰμαρμένην (fatum), ἡ ὁποία ὡς ὁ συμβολικὸς ὄφεις, περικλείει εἰς σπεῖραν ἀδιάσπαστον, ὀλόκληρον τὴν φύσιν, τὸν ἀνθρώπον, τὸ σύμπαν καὶ τοὺς θεοὺς.

Ἡ δεισιδαιμονία αὐξάνεται, οἱ ἀστρολόγοι ἐρμηνεύουν τὴν μοῖραν καὶ οἱ μάντιες τῆς Χαλδαίας καὶ τῆς Ἀνατολῆς εἰσρέουν εἰς τὴν Ρώμην. Ὁ Σύλλογος τῶν ποντιφικῶν τελειοποιεῖται, ὡς τάξις κυριαρχοῦσα, τῆς ὁποίας ὁ θεοποιηθεὶς αὐτοκράτωρ ἀποτελεῖ τὸν ἀρχηγόν. Τὰ Κρόνια καὶ τὰ Διονύσια ἐξαχρειοῦνται ἔτι περισσότερον. Ἐὰν δὲ ἡ σκληρότης εἰς τὰς τελετὰς φαίνεται ὅτι ὑποχωρεῖ συνεισφορά τῆς ἐξευγενίσεως τῶν ἡθῶν, ἐὰν τὸ ἀνθρώπινον αἷμα ρεεῖ ὀλιγώτερον, ἢ διαφθορὰ ὅμως ἔχει φθάσει εἰς τὸ μὴ περαιτέρω. Πένθιμος τῷ ὄντι ἐξέλιξις καὶ ἐξευτελισμός τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ὀλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης ἀπετέλει παλίρροϊαν κυματίζουσαν μεταξὺ δύο κατηραμένων ἀκτῶν, τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς ἀκολασίας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Τοῦ ἐκ τῆς κωμοπόλεως Ἀνδρούσης
Μεσσηνίας τῆς Πελοποννήσου

ΥΠΟ

Μοναχοῦ ΙΣΙΔΩΡΟΥ ΑΝ. ΠΑΝΤΕΛΟΠΟΥΛΟΥ
Ἐκ τῆς ἐν ἀγίῳ Ὄρει ἱεράς Σκῆτης τῶν Καυσο-
καλυβίων. Ἀνδρουσίου

1950
ΤΥΠΟΙΣ ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑ
ΕΝ ΒΟΛΩΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 5998 π.ξ.
 Διεκπ. 949

Ἀθήνησι τῆ 27ῃ Ἰουνίου 1933

Π ρ ὶ ς

Τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κοινότητος Ἀνδρούσης-Μεσσηνίας

Εἰς Ἀνδρούσαν

Ἀπαντῶντες εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 599 καὶ ἡμερομ. 24 Δε-
 κεμβρίου 1932 ἀναφορὰν ὑμῶν, δι' ἧς ὑποβάλλετε ὑπὸ τὴν
 κρίσιν τῆς ἱεράς Συνόδου τὴν ὑπὸ τοῦ ἐν ἀγίῳ Ὁρει ἱερομ.
 Γερασίμου τοῦ Ναξίου πονηθεῖσαν ἰ. Ἀκολουθίαν τοῦ ἐν ἁ-
 γίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπό-
 λεως, γνωρίζομεν ὑμῖν, συνοδικῇ γνώμῃ, σὺν τῇ ἐπιστροφῇ
 τοῦ ὑποβληθέντος πονήματος τούτου, ὅτι ἐξετάσαντες αὐ-
 τὸ ἐπισταμένως οὐδὲν εὔρομεν ἐν αὐτῷ τὸ ἀπᾶδον πρὸς τε τὰ
 δόγματα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας.

† Ο Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ - Πρόεδρος

(Τ.Σ.) Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Ἰδοῦ, φίλοι μου ἐν Χριστῷ συμπολίται Ἀνδρούσιοι, θεῖα χάριτι καὶ εὐχαΐς τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου, ἤχθη εἰς πέρας τὸ ἀνά χειρας ἔργον κατὰ τοὺς πρὸ πολλοῦ ἡμῶν πόθους, ἧτοι ἡ ἁσματικὴ ἀκολουθία καὶ ἡ βιογραφία τοῦ προρρηθέντος ὁσίου Ἀθανασίου, τοῦ ἡμετέρου συμπολίτου, καὶ οἰκουμενικοῦ χρηματίσαντος πατριάρχου, διὰ τὸ ὅποιον οὐκ ὀλίγας ἐποίησα ὀδοιπορίας ἀπὸ μονῆς εἰς μονήν, πρῶτον μὲν, πρὸς ἀντιγραφὴν τῆς ἀκολουθίας, καὶ δεῦτερον, πρὸς διευκρίνισιν τῆς ἀληθοῦς τοῦ ἀγίου πατρίδος, εἰ καὶ τοῦτο τοῖς ἀγίοις ἦν ἀδιάφορον· οὐ γὰρ εἶχον ὧδε μένουσαν πόλιν οἱ μακάριοι, κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπεζήτουν, ὑπὲρ ἧς καὶ ἠγωνίσθησαν, καὶ ἦν διὰ πόνων ἀτρύτων ἐκκληρονόμησαν. Πέραν δὲ ὄντως τοῦ ἔργου τῆς δυνάμεώς μου, ἀνέθηκα ἐτέρῳ τὴν τούτου συναρμολόγησιν καὶ ἐπεξεργασίαν ἐκ τοῦ κατὰ καιροῦς ὑπὸ διαφόρων ἀντιγραφῶν παρεισφυσάντων παροραμάτων, καὶ τὴν ὅσον οἶόν τε περὶ τὴν σύνταξιν καὶ τὸ μέλος ἐπιδιόρθωσιν τῶν τροπαρίων, ἔτι δὲ καὶ τὴν προσθήκην εἰδησιῶν τινῶν ἐνδιαφερουσῶν περὶ τοῦ ἀγίου, αἵτινες ἐν ἐπιμέτρῳ ἐτέθησαν ὥστινα ἐπιδόρπια τοῖς φιλαθανάσις. Πρὸς ταῦτα δὲ πάντα οὐκ ὀλίγα ἐδαπάνησα (πέρα θεβαίως τῶν οἰκονομικῶν μου, μᾶλλον δὲ ἐκ τοῦ ὑστερήματός μου) ἵνα τὸ ἔργον γένηται ὅσον οἶόν τε τελειότατον εἰς δόξαν τοῦ ἀγίου. Προσετέθησαν δὲ εἰς τὴν ἀκολουθίαν νέα τροπάρια προσόμοια ἐν τοῖς ἀποστίχοις τοῦ μικροῦ ἑσπερινοῦ, καὶ νέον ἀπολυτίκιον καὶ κοντάκιον, καὶ νέος κανὼν σὺν τῷ παλαιῷ, καταστρωθέντα πάντα κατὰ σειρὰν χάριν εὐκολίας. Ταῦτα λοιπὸν ὡς δύο χηριακὰ λεπτά, καὶ ὡς βρεφικὰ τινα ψελλίσματα προσάγων τῇ τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου θεῖα παναγιότητι, μένω εὐελπὶς ὅτι καὶ ἡ σεβαστὴ τῶν Ἀνδρουσίων κοινότης δέξεται τὴν βίβλον ταύτην εὐμένως, εὐχαριστοῦσα τῷ συντελεστῇ τῶν καλῶν Θεῷ, καὶ τὸν αὐτοῦ θεράποντα γεραίρουσα Ἀθανάσιον· οὐ ταῖς πρεσβείαις τύχοιμεν πάντες τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν. Ἀμήν.

Ἰσίδωρος Α. Παντελόπουλος μοναχὸς Καυσοκαλυβίτης Ἀνδρούσιος.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΗΡΩΕΛΕΓΕΙΟΝ

Πάνσοφ' Ἀθανάσιε, κλέος Ἀνδρούσης περίπυστον, Ἀρχιερῶν τε κλειτῶν δόξα σαφῶς.

Ἦδὲ τε Οὔρεος εὐχος Ἄθω μάκαρ ἔξοχον ἐών,
 Νῦν τε ὄπαζε τῆν καὶ μετέπειτα χάριν,
 Τοῖσι μέλεα τὰδ' ἀοιδουσι πανασίδημε πιστῶς,
 Μέλπουσι καμάτους σούς τε ἀρικρεπέως.

Γεράσιμος ἱερομόναχος Νάξιος.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΚΗ'.
ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ
ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΥΣΙΟΥ

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Ἰστῶμεν στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν σι-
χηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημειῶσιν.

Βίον ἀκηλίδωτον, ὑπομονὴν καὶ
ἐγκράτειαν ἄμετρον, παννύχιον στά-
σιν, κατάνυξιν θείαν, πίστιν, ἐλπίδα
ἀληθῆ, ἐν συμπαθείᾳ πάτερ κτησάμε-
νος, ὡς ἄγγελος ἐβίωσας, ἐπὶ τῆς γῆς
μετὰ σώματος, ἱερὲ Ἀθανάσιε, τῆς
Ἀνδρούσης τὸ καύχημα.

Επίγειος ἄγγελος καὶ ἐπουράνιος
ἄνθρωπος, ἐχρημάτισας ὄσει, πη-
γῇ κατανύξεως, συμπαθείας ρεῖθρον,
πέλαγος θαυμάτων, ἁμαρτωλῶν ἐγγυ-
ητής, ἀξιομίσθως ἐκ τῶν καμάτων σου,
ψυχὰς εὐφραίνων ἅμα τε καθιλαρύνων
τὰ πρόσωπα, ἱερὲ Ἀθανάσιε τῶν πι-
στῶς εὐφημούντων σε.

Ονοῦς σου λαμπρῆμος, ταῖς θεϊ-
καῖς ἐπινεύσεις, τῶν τοῦ σώμα-
τος ὑπερθεν, παθῶν ἐχρημάτισας, ἀ-
μιγῆς τῶν κάτω, φέρων χαρακτῆρα
καὶ ἐκτυπῶν ἐν ἑαυτῷ, τὸ θεῖον κάλ-
λος καὶ γνωριζόμενος, ὅλως φωτει-
δέστατος τῆ συνεργείᾳ τοῦ Πνεύμα-

τος, ἱερὲ Ἀθανάσιε, Ἀνδρουσίων ἀγ-
λαΐσμα.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Αθανάσιε πάτερ, συμπολίτα τῶν
Ἀγγέλων, βασιλείας κληρονόμη
τοῦ Χριστοῦ, παρεστῶς τῇ Τριάδι,
πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν φιλότατων
σου τέκνων, χρεωστικῶς ἐκτελούντων,
τὴν πανίερρον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀλη-
θινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν
τῆς ζωῆς· σὲ ἱκετεύομεν, πρέσβευε
Δέσποινα, μετὰ τοῦ Ἱεράρχου καὶ πάν-
των τῶν ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Ἀπόστιχα

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Χαίροις τῶν μοναστῶν, τὸ κλέος Ἱε-
ράρχα Πατριαρχῶν ἡ δόξα, ὡ-
ραίσιμα Ἀνδρούσης, θεόφρον Ἀθανά-
σιε.

Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν...

Πᾶσαι τῶν εὐσεβῶν, χορεῖται συνελ-
θοῦσαι, ᾧδαῖς τε καὶ ἐν ὕμνοις, τι-
μήσωμεν συμφώνως, τὸν θεῖον Ἀθανά-
σιον.

Στίχ. Οί ιερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται...

Ωσπερ θεοφεγγής, φωστήρ ἑξανα-
τείλας, τῇ Ἐκκλησίᾳ πάτερ, τὴν
οἰκουμένην πᾶσαν, φωτίζεις τοῖς σοῖς
θαύμασι.

Δόξα. Ὅμοιον

Αναρχε ὦ Τριάς, Πάτερ, Υἱέ, καὶ
Πνεῦμα, ὁ εἰς Θεὸς τῶν ὄλων, πε-
ρίσωζε τοὺς πίστει, ὑμνοῦντάς σου τὴν
δύναμιν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Δέσποτα Βασιλεῦ, Υἱὲ Θεοῦ καὶ
Λόγε, πρεσβείαις τῆς μητρὸς σου,
καὶ ταῖς τοῦ Ἱεράρχου, ἐλέησον τὸν
κόσμον σου.

Ἀπολυτίκιον. Ὁρα εἰς τὸ τέλος τοῦ
μεγάλου ἑσπερινοῦ.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τὸ Μακάριος
ἀνὴρ, τὴν πρώτην στάσιν. Εἰς δὲ τὸ Κύ-
ριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους η'. καὶ
ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι μάρτυρες

Θεῶ Παντοκράτορι σαυτὸν, ὄλον
ἀνατέθηκας, ἀπὸ νεότητος δοῖε,
καὶ χρῖσμα ἅγιον, ἱερὸς ἐδέξω, λαοῦ
προηγούμενος, καὶ ποιμνῆς εὐσεβοῦς
προϊστάμενος καὶ νῦν ἐσκήνωσας, πρὸς
τὴν μάνδραν τὴν οὐράνιον, Ἱεράρχα
σοφὲ Ἀθανάσιε.

δις

Οἷδιε γενόμενος καρπός, τοῦ ἀγί-
ου Πνεύματος, πρὸς τὸν Θεὸν ἐξε-
δήμησας καὶ συνηρίθμησαι, τοῖς καλῶς
τὸν βίον, μάκαρ διοδεύσασι, τῶν πόνων
ἀμοιβὰς κομισάμενος· δι' ὁ γηθόμενοι,
εὐσεβῶς σὲ μακαρίζομεν, Ἱεράρχα
στερῆ Ἀθανάσιε.

Ιεραρχικώτατος ποιμὴν, τῶν πιστῶν
γενόμενος, πολλῶν καρδίας ἐφώτι-
σας, χρίων ἐν πνεύματι, ἱερεῖς παμμά-
καρ λειτουργῶν ὡς ἄγγελος, Κυρίῳ

ἀληθῶς Παντοκράτορι· ὃν Ἀθανάσιε,
καταπέμψαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰ-
ρήνην σοφὲ ἐκδυσώπησον.

Ἔτερα.

Ἦχος, β'. Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασιν, ἀνα-
δήσωμεν τὸν Ἱεράρχην; τὸν τῆς
συμπαθείας διδάσκαλον καὶ δικαιο-
σύνης τὸν πρόμαχον· εὐαγγελι-
κὸν ὄντα τοῖς τρόποις· τὸν λύχνον,
τὸν φαινότατον ἐν δόγμασι· τὸ βεῖ-
θρον, διδασκαλίας τὸ ἀθέλωτον· τὸν
ποταμὸν τοῦ ἐλέους· τὸν ἀγρύπνοις
ὄμμασι, Χριστοῦ πρὸς θείας νομάς,
τὴν ποιμνὴν ποιμάναντα, τοῦ μόνου
Παντελεήμονος.

δις

Ποίοις ὑμνῳδιῶν κάλλεσι, κατα-
στέψωμεν τὸν Ἱεράρχην; τὸν τῆς
ἀδικίας ἀντίπαλον καὶ ἀδικουμένων
ὑπέρμαχον· τὸν τῶν ὀρφανῶν ὄντως
προστάτην· τὸν πύργον τῆς ἐγκρατείας
τὸν ἀκλόνητον· τὸ μέγα τῶν μονα-
ζόντων ἐγκαλλώπισμα· τῆς Ἐκκλη-
σίας τὸ κλέος· τῶν πιστῶν τὸ στήρι-
γμα, δι' οὗ θαυμάτων πηγὴν, Χριστὸς
ἐδωρήσατο, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις σὲ ἱερεῖς ἄσμοσιν, ἀνυμνή-
σωμεν, ὦ Ἱεράρχα; τὸν ἀθανάσιος
ἐπώνυμον καὶ τῶν ἀσωμάτων ὁμόσκη-
νον, καὶ σεραφικὸν ταῖς θεοπτείαις, τὴν
στάθμην, τῆς θεωρίας καὶ τῆς πράξε-
ως· τὸ μέγα, τῶν ἐν ἀνάγκαις παρα-
μύθιον· τῶν ἱερέων τὸ κύδος καὶ στερ-
ρὸν προπύργιον, δι' οὗ Χριστὸς ὁ Θε-
ός, βραβεύει τοῖς χρήζουσι, θαυμάτων
πηγὴν ἀέναον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Αθανάσιε πατὴρ ἡμῶν, σὺ καὶ λό-
γοις καὶ ἔργοις, διδάσκαλος σω-
τήριος ἐδείχθης ἡμῖν, διδάξας ἡμᾶς,
καὶ πρὸς φῶς ὁδηγήσας Χριστοῦ τῶν
ἐντολῶν· διὸ καὶ πρὸς ὃν ἐπόθεις Ἱη-
σοῦν μεταστάς, μὴ εἰς τέλος ἐάσης ἡ-

μᾶς ὀφρανοῦς· ἀλλὰ συμπαρῶν ἡμῖν ἄει τῷ πνεύματι ἁγίῃ καὶ διδάσκων ἀοράτως καὶ καθοδηγῶν ἡμᾶς, πρὸς τὰς ὁδοὺς τῶν ἀρετῶν, ἀξιόλους τῶν ἐπουραίνων ἀνάδειξον μονῶν· ἵνα ἐν τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς τῶν νεκρῶν ἀναστάσεως, καὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐπιφανείας, οὐ μὲν χαίρων κραυγάζεις αὐτῷ· ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία, ἃ μοι ἔδωκας Κύριε, ἡμεῖς δὲ πάλιν βοῶμεν· οὗτος Κύριε, ὁ ὁδηγὸς τῆς ἡμῶν σωτηρίας, ὁ φιλόστοργος Πατήρ, ὃν δέδωκας ἡμῖν, ὁ ἱατρὸς τῶν ἡμετέρων ψυχῶν· μεθ' οὗ καὶ νῦν ἀξίωσον ἡμᾶς αὐλλίζεσθαι, Δέσποτα, ἐν ταῖς ἀειφώτοις σου σκηναῖς καὶ σὲ δοξολογεῖν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ τῷ Παναγίῳ σου Πνεύματι. Ἀμήν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίση σε Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσῃ σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς Μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς· φύσει Θεὸς ὑπάρχων καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἱκέτευε σεμνῇ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος. Φῶς ἱλαρόν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων καὶ μεύλογια Κυρίου ἐπὶ κεφαλῇ αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος ὃς εὗρε σοφίαν καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν· κρεῖττον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυροῦς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ

τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα· σεμνὰ γὰρ ἐρῶ καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἔξοδοί μου, ἔξοδοι ζωῆς καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου· διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προτεμαὶ ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκεύασα βουλήν, καὶ γνώσιν καὶ ἐννοίαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς· ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὕρισσουσὶ χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἐνθεσθε καρδίαν· εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν· σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου· οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες· πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι καὶ ὀρθά τοῖς ἐδρίσκουσι γνώσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθῆσεσθε πνεύματος.

Σοφία Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, χεῖλη δὲ ἀνδρῶν ἐπίστανται χάριτας. Στόμα σοφῶν μελετᾷ σοφίαν, δικαιοσύνη δὲ ζύεται αὐτοῦς ἐκ θανάτου. Τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ὄλλυται ἐλπίς· υἱὸς γὰρ δίκαιος γεννᾶται εἰς ζωὴν, καὶ ἐν ἀγαθοῖς αὐτοῦ καρποὺς δικαιοσύνης τρυγῆσει. Φῶς δικαίους διὰ παντὸς καὶ παρὰ Κυρίου εὕρισκουσὶ χάριν καὶ δόξαν. Γλῶσσα σοφῶν πολλὰ ἐπίσταται· καὶ ἐν καρδίᾳ αὐτῶν ἀναπαύσεται σοφία. Ἀγαπᾷ Κύριος δούλιαν καρδίαν, δεκτοὶ

δὲ αὐτῶ πάντες ἄμωμοι ἐν δόξῃ. Σοφία Κυρίου φωτιεῖ πρόσωπον συνετοῦ· φθάνει γὰρ τοὺς ἐπιθυμοῦντας αὐτὴν πρὸ τοῦ γνωσθῆναι καὶ εὐχερῶς θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἀγαπώντων αὐτήν. Ὁ ὀρθρῖσας πρὸς αὐτὴν οὐ κοπιᾷσει, καὶ ὁ ἀγρυπνήσας δι' αὐτὴν ταχέως ἀμέριμνος ἔσται· ὅτι τοὺς ἀξίους αὐτῆς αὐτὴ περιέρχεται ζητοῦσα, καὶ ἐν ταῖς τρίβοις φαντάζεται αὐτοῖς εὐμενῶς. Σοφίας οὐ κατισχύσει ποτὲ κακία· διὰ ταῦτα καὶ ἐραστὴς ἐγενόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς καὶ ἐφίλησα αὐτήν καὶ ἐξεζήτησα ἐκ νεότητός μου καὶ ἐζήτησα νόμφην ἀγαγέσθαι ἐμαυτῶ. Ὅτι ὁ πάντων Λεσπότης ἠγάπησεν αὐτήν. μύστις γὰρ ἐστὶ τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπιστήμης καὶ αἰρετῆς τῶν ἔργων αὐτοῦ. Οἱ πόνοι αὐτῆς εἰσὶν ἀρεταί, σωφροσύνην δὲ καὶ φρόνησιν αὕτη διδάσκει, δικαιοσύνην καὶ ἀνδρείαν, ὧν χρησιμώτερον οὐδὲν ἐστὶν ἐν βίῳ ἀνθρώποις. Εἰ δὲ καὶ πολυπειρίαν ποθεῖ τις, οἶδε τὰ ἀρχαῖα καὶ τὰ μέλλοντα εἰκάζειν, ἐπίσταται στροφὰς λόγων καὶ λύσεις ἀνιγμάτων· σημεῖα καὶ τέρατα προγιγνώσκει, καὶ ἐκθάσεις καιρῶν καὶ χρόνων, καὶ πᾶσι σύμβουλος ἐστὶν ἀγαθῆ. Ὅτι ἀθανασία ἐστὶν ἐν αὐτῇ καὶ εὐκλεία ἐν κοινωνίᾳ λόγων αὐτοῖς· διὰ τοῦτο ἐνέτυχον τῷ Κυρίῳ καὶ ἐδεήθην αὐτοῦ, καὶ εἶπον ἐξ ὄλης μου τῆς καρδίας· Θεὲ πατέρων καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, ὁ ποιήσας τὰ πάντα τῷ λόγῳ σου καὶ τῇ σοφίᾳ σου κατασκευάσας τὸν ἀνθρώπον, ἵνα δεσπόζῃ τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων καὶ διέπη τὸν κόσμον ἐν σοιότητι καὶ δικαιοσύνῃ, δός μοι τὴν τῶν σῶν θρόνων πάρεδρον σοφίαν, καὶ μὴ με ἀποδοκιμάσης ἐκ παιδῶν σου ὅτι ἐγὼ δοῦλος σὸς καὶ υἱὸς τῆς παιδείας σου. Ἐξαπόστειλον

αὐτὴν ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου σου καὶ ἀπὸ θρόνου δόξης σου, ἵνα συμπαραούσά μοι διδάξῃ με τί εὐάρεστόν ἐστι παρὰ σοί· καὶ ὁδηγήσει με ἐν γνώσει καὶ φυλάξει με ἐν δόξῃ αὐτῆς. Λογιῶμοι γὰρ θνητῶν πάντες δειλοί, καὶ ἐπισφαλεῖς αἱ ἐπίνοιαι αὐτῶν.

Σοφία Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εγκωμιαζομένου δικαίου, εὐφρανθήσονται λαοί· ἀθανασία γὰρ ἐστὶ ἡ μνήμη αὐτοῦ, ὅτι καὶ παρὰ Θεοῦ γίνωσκεται καὶ παρ' ἀνθρώποις, καὶ ἀρεστὴ Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. Ἐπιθυμήσατε τοιγαροῦν, ὦ ἄνδρες, σοφίαν καὶ ποθήσατε καὶ παιδευθήσεσθε. Ἀρχὴ γὰρ αὐτῆς ἀγάπη καὶ τήρησις νόμων· τιμήσατε σοφίαν, ἵνα εἰς τὸν αἰῶνα βασιλεύσητε. Ἀπαγγελῶ ὑμῖν καὶ οὐ κρύψω ἀφ' ὑμῶν μυστήρια Θεοῦ· ὅτι αὐτὸς καὶ τῆς σοφίας χορηγός ἐστὶ, καὶ τῶν σοφῶν διορθωτὴς καὶ πᾶσα φρόνησις καὶ ἐργασιῶν ἐπιστήμη. Ἡ πάντων τεχνίτις ἐδίδαξέ με σοφία, ἔστι γὰρ ἐν αὐτῇ πνεῦμα νοερὸν, ἅγιον, ἀπάγαυσμα φωτὸς ἀίδιου καὶ εἰκὼν τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ. Αὕτη φίλους Θεοῦ καὶ προφήτας κατασκευάζει· εὐπρεπεστέρα δὲ ἐστὶν ἡλίου, καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἀστέρων θέσιν· φωτὶ συγκρινομένη, εὐρίσκεται προτιμωτέρα. Αὕτη τοὺς θεραπεύσαντας αὐτὴν ἐκ πόνων ἐρρύσατο καὶ ὠδήγησεν ἐν τρίβοις εὐθείαις. Ἔδωκεν αὐτοῖς γνῶσιν ἁγίαν καὶ διεφύλαξεν αὐτοὺς ἀπὸ ἐνεδρευόντων καὶ ἀγῶνα ἰσχυρὸν ἐβράβευσεν αὐτοῖς, ἵνα γνῶσι πάντες, ὅτι δυνατωτέρα παντός ἐστὶν ἡ εὐσέβεια καὶ οὐ μὴ κατισχύσει ποτὲ κακία σοφίας, οὐδ' οὐ μὴ παρελεύσεται πονηροῦς ἐλέγχουσα ἢ δίκη. Εἶπον γὰρ ἐν ἑαυτοῖς λογισάμενοι οὐκ ὀρθῶς, καταδυναστεύσωμεν τὸν δίκαιον· μὴ

φεισώμεθα τῆς δοιότητος αὐτοῦ, μηδὲ ἐντραπῶμεν πολιὰς πρεσβύτου πολυχρονίους· ἔστω δὲ ἡμῶν ἡ ἰσχυρὸς νόμος· καὶ ἐνεδρεῦσωμεν τὸν δίκαιον ὅτι δύσ-χρηστος ἡμῖν ἐστὶ καὶ ἐναντιοῦται τοῖς ἔργοις ἡμῶν καὶ ἐπιφημίζει ἡμῖν ἀμαρτήματα παιδείας ἡμῶν. Ἐπαγγέλλεται γινῶσιν Θεοῦ ἔχειν καὶ παῖδα Κυρίου ἑαυτὸν ὀνομάζει. Ἐγένετο ἡμῖν εἰς ἔλεγχον ἐννοιῶν ἡμῶν, βαρὺς ἐστὶν ἡμῖν καὶ ἔλεπόμενος· ὅτι ἀνόμιος τοῖς ἄλλοις ὁ βίος αὐτοῦ καὶ ἐξηλλαγμένοι αἱ τρίβοι αὐτοῦ. Εἰς κίβδηλον ἐλογίσθημεν αὐτῷ καὶ ἀπέχεται τῶν ὁδῶν ἡμῶν ὡς ἀπὸ ἀκαθαρσιῶν, καὶ μακαρίζει ἔσχατα δικαίων. Ἰδωμεν οὖν εἰ οἱ λόγοι αὐτοῦ ἀληθεῖς, καὶ πειράσωμεν τὰ ἐν ἐκβάσει αὐτοῦ. Ὑβρεὶ καὶ θασάνῳ ἐτάσωμεν αὐτόν, ἵνα γινῶμεν τὴν ἐπιείκειαν αὐτοῦ καὶ δοκιμάσωμεν τὴν ἀνεξικακίαν αὐτοῦ· θανάτῳ ἀσχήμονι καταδικάσωμεν αὐτόν· ἔσται γὰρ αὐτοῦ ἐπισκοπὴ ἐκ λόγων αὐτοῦ. Ταῦτα ἐλογίσαντο, καὶ ἐπλανήθησαν· ἀπετύφλωσε γὰρ αὐτοὺς ἡ κακία αὐτῶν καὶ οὐκ ἔγνωσαν μυστήρια Θεοῦ, οὐδὲ ἔκριναν ὅτι σὺ εἶ Θεὸς μόνος, ὁ ζωῆς καὶ θανάτου ἔχων τὴν ἐξουσίαν καὶ σώζων ἐν καιρῷ θλίψεως καὶ ρυόμενος παγτὸς κηκοῦ, ὁ οἰκτιρῶν καὶ ἐλεήμων καὶ διδοὺς τοῖς δούλοις σου χάριν καὶ τῷ σῶ βραχίονι τοῖς ὑπερηφάνοις ἀντιτασσόμενος.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΘΝ

Ἦχος α'.

Ἐκ θρέφους ἀκολουθήσας τὸν Χριστόν, πάτερ Ἀθανάσιε, ὄλον σεαυτὸν ταῖς ἀρεταῖς κατεκόσμησας· καὶ ψήφῳ θείᾳ, γεγονῶς πάσης τῆς Οἰκουμένης ποιμήν, ζυγὸς δικαιοσύνης καὶ ἀληθείας ὄφθης ὑπέρμαχος· ἐλέγχων,

ἐπιτιμῶν, παρακαλῶν, ὡς φησὶν ὁ Ἀπόστολος, δι' ὃ καὶ νῦν μὲν, ἡ ἀγία σου ψυχὴ, χορεύει σὺν ἀγγέλοις, ἐν τοῖς ἐπουρανίοις σκηνώμασι· τὸ δὲ ἱερόν σου σῶμα, μένον ἐν τῇ γῆ, πηγάζει καθ' ἐκάστην ἰάσεις τῆς αὐτῷ προσπελάζουσιν· ἀλλ' ὡς ἔχων παρῤῥησίαν πρὸς Θεόν, πρέσβευε διηνεκῶς ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων, τὴν μνήμην σου ἀείμνηστε.

Ἦχος β'.

Ἐρατεύων ἐπὶ γῆς θεαρέστως, ἱερώτατε πάτερ καὶ θυσίας ἀναιμάκτους τῷ Σωτῆρι προσφέρων, τοῦ νεαροῦ θυσιαστηρίου καὶ τῆς ἄνω Ἐκκλησίας, οὐκ ἀφίστασό ποτε· ὅθεν καὶ μετὰ θάνατον ζωῆς ἐν οὐρανοῖς, νοερώς λειτουργῶν τῷ Κυρίῳ καὶ ἡμῶν τῶν ἐπὶ γῆς μεμνημένων· καὶ πρεσβεῦων παρῤῥησίᾳ πρὸς Θεόν, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ σταθερᾶς ὁμονοίας τῶν αὐτοῦ Ἐκκλησιῶν.

Ἦχος γ'.

Πάτερ Ἀθανάσιε, ζήλου θείου ἐμπλεως αἰεὶ πεφυκῶς καὶ ἐλέγχων τοὺς ἀπειθοῦντας, ἐφθονήθης ὑπ' αὐτῶν· ἐντεῦθεν καὶ δειναὶ ὕβρεις κατὰ σοῦ καὶ συκοφανταίαι. Τὸν θρόνον τοίνυν καταλιπὼν καὶ παρὰ τοῦ δικαιοκρίτου, πρὸς τὴν ἐπουράνιον ἀναχθεὶς Μητρόπολιν, συνηριθμήθης τοῖς δούλοις ὡς δοῖος, τοῖς Πατριάρχαις ὡς Πατριάρχης, τοῖς μάρτυσιν ὡς μάρτυς τῇ προαιρέσει, τοῖς δικαίοις ὡς δίκαιος, τοῖς μαθηταῖς τοῦ Κυρίου ὡς μαθητῆς αὐτῶν καὶ μιμητῆς ἀκριβέστατος· ἀλλ' ὡς ἔχων παρῤῥησίαν πρὸς Θεόν, ἀνωτέρους παντοίων ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν φύλαττε ἡμᾶς, ταῖς πρὸς αὐτὸν εὐπροσδέκτοις πρεσβείαις σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε ἅπαντα τῶν ὀρθοδόξων τὰ συσπλήματα, πνευματικὴν χορείαν ἐπικρατήσωμεν· Ἀθανάσιον τὸν τῆς ἀθανασίας ἐπώνυμον, συνελθόντες εὐφημήσωμεν· Πατριαρχῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα· οὗτος γὰρ τὴν ἱερωσύνην δεξάμενος, τὰς ἀναιμάκτους θυσίας, ἱεροπρεπῶς ἐξετέλεσε καὶ Χριστῷ εὐαρεστήσας, θεῖος λειτουργὸς ἐχηρήματισεν. Ὅθεν πρὸς αὐτὸν ἀνακράξωμεν λέγοντες· χαίροις ὁ τὸ τάλαντον τοῦ Χριστοῦ καλῶς ἐμπορευσάμενος καὶ τῶν αὐτοῦ ἐντολῶν φύλαξ ἀκριβῆς γενόμενος· χαίροις ὁ τὸ κατ' εἰκόνα τηρήσας ἀλώβητον καὶ τὸν νοῦν καθάρας καὶ ὅλον σαυτὸν καταγώγιον τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἀποτελέσας· χαίροις μοναζόντων λαμπαδοῦχε καὶ ποιμῆν, ὁ πρὸς ὁδὸν τῆς σωτηρίας ἡμᾶς ὁδηγῶν ὡς ἀστὴρ φαεινότατος, ἀλλὰ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν πάτερ Ἀθανάσιε, ὡς παρῆρσιαν ἔχων πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Περθενε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειτον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρήκτον, τὴν ἀβραγαῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΑΠΟΣΤΙΧΑ

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλον ἀπὸ βρέφους σε, ἀνατεθέντα Κύριω, Πατῆρ ὁ οὐράνιος, καὶ τὸ Πνεῦμα δοῖς τὸ πανάγιον, ἱερῶς ἔχρισεν, ἀρετῶν κάλλεσι, παραδόξως καὶ ἐλάμπρυνε, καὶ ὠραιότατον καὶ θεοειδῆ χρηματίσαντα, ἀγγέλοις συνηριθμῆσαι καὶ Πατριαρχῶν ὁμηγύρειν, οἷς συναγελάζων, ὡς ὄντως ἀληθῆς Ἀρχιερεὺς, ἐν παρῆρσιᾳ ἰκέτευε ὑπὲρ

τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν...

Ὁσφθης Ἀθανάσιε, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Κυρίου, ἐκβλαστήσας δοῖς, ἀρετῶν τοὺς βότρυας κλῆμα πάγκαρπον, ἱερὰνάματα, ἱερῶς πανσόφων, διδαγμάτων προχεόμενον, ὧν περ γευόμενοι, θείας εὐφροσύνης πληρούμεθα, καὶ μέθης ἐκλυτρούμεθα, τῆς ἐκ τῶν παθῶν ἡμῶν πάντοτε, οἱ τὴν παναγίαν, καὶ πλήρη χαρμονῆς πνευματικῆς, μνήμην σου πόθῳ γεραίροντες, Πάτερ ἱερώτατε.

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσει σοφίαν...

Ἄστρον ὡς πολύφωτον, καταφωτίσεις τοὺς πόθῳ, μάκαρ Ἀθανάσιε, τὴν σεπτὴν γεραίροντας θεῖαν μνήμην σου, οἰκτιρμῶν πέλαγος, τοῦ ἐλέους χύσις, ὡς ὑπάρχων ἀδαπάνητος, ἀδικουμένων τε, πρόμαχος στερρὸς καὶ ἀκλόνητος, πενήτων τε παράκλησις καὶ τῶν ἐν κινδύνοις ἀνάψυξις, ὄρφανῶν προστάτης, χηρῶν ἐπικουρία ἀσφαλῆς, καὶ τῆς μελλούσης κολάσεως, λύτρωσαι πρεσβεῖαις σου.

Δόξα Ἦχος δ'.

Ἀγιώτατε πάτερ Ἀθανάσιε, Θεοῦ λειτουργέ, Χριστοῦ σε τῆς ἀγάπης τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἐχώρισεν οὐδέν, οὐ πλοῦτος, οὐ δόξα, οὐ τρυφαί καὶ ἡδοναί, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώπων ἔπαινος, οὔτε ἕψη θρόνων· διὸ καὶ μεταστάντα τῆς προσκαίρου ζωῆς, ἐδέξαντο οὐράνιαι σκηναί· καὶ πλοῦτον ἔχεις ἐν οὐρανοῖς ἀφθαρτον καὶ δόξαν ἀίδιον, τρυφῆς ἀκηράτου καὶ ἡδονῆς ἐμφορούμενος καὶ τὸν παρ' ἀγγέλων δεχόμενος ἔπαινον· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς χρεωστικῶς ἐκτελοῦντες τὴν μνήμην σου, τύχοιμεν ταῖς πρὸς Θεὸν ἀκοιμήτοις πρεσβεῖαις σου, βασιλείας οὐρανοῦ ἀξιωμακάριστε.

Και νῦν Θεοτοκίον.

Ε'κ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σὲ δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος πλ. δ'.

Ω'ς ποιμενάρχην ἀληθῆ, καὶ ἰλαρὸν τοῦ ἐλέους δοτῆρα, καὶ ἐγκρατείας ὄρον ἀπαράμιλλον, ὀρφανῶν τε καὶ χηρῶν προστάτην μέγιστον καὶ ἀδικουμένων ἐπίκουρον, ἀνεφημοῦντές σε Ἀθανάσιε, κράζομεν· μὴ παύσῃ ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύειν ἐκάστοτε, ὅπως εὐρωμεν ἔλεος.

Δόξα. Ἔτερον νέον

Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τῆς Ἀνδρούσης τὸν γόνον καὶ τοῦ Ἄθω τὸ καύχημα, τὸν τοῦ Βυζαντίου φωστῆρα, τὸν κλεινὸν Ἀθανάσιον, δόσιον τὸ ὠράσιμα σφῶς, καὶ κλέος τῶν σοφῶν πατριαρχῶν, εὐφημήσωμεν ἐν ὕμνοις τε καὶ ᾠδαῖς, βοῶντες αὐτῷ συμφώνως. Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ· δόξα τῷ σὲ ἀγιάσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ νῦν

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε τὸ χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἑσαρκουτοῦ ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἀγίᾳ κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαβὶδ, ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βασιτάσασα τὸν κτίστην σου· δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ· δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν. Κάθισμα.
Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν τοῦ βίου πλημμύραν διαφυγῶν, καὶ τὴν δόξαν τοῦ κόσμου καταφρονῶν, Πάτερ ἠκολούθησας τῷ Χρι-

στῷ ὃν ἐπόθησας, καὶ τὴν τρίβον τοῦτου τὴν θεῖαν διήνυσας, μὴ οὐδὲν χωρῖσαν τῆς αὐτοῦ σε ἀγάπης· ὅθεν κληρονόμος βασιλείας ἐδείχθης, Θεοῦ Παντοκράτορος ἱεράρχα μακάριε, ὀρθοδόξων ὑπέρμαχε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτὸν, τὸ Πανάγιον Ὅρος τὴν φωταυγῆ, νεφέλην ὑμνήσωμεν τὴν οὐράνιον κλίμακα, τὸν λογικὸν παράδεισον τῆς Εὐίας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεις τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων, διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ· πρέσβευε τῷ σῷ Ἰῶ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν. Κάθισμα.

Ἦχος. πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Α'ναθὰς εἰς τὸ ὕψος τῶν ἀρετῶν, καὶ Ἀσοφῶν διδαγμάτων χάριν λαθῶν, ἐφώτισας τὰ τέκνα σου, θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν· τῆς γὰρ θείας ποίμνης Χριστοῦ ἐχρημάτισας, ἀρχηγὸς πανάρεστος καὶ κήρυξ τῆς πίστεως· ὅθεν συνελθόντες ἐν τῇ θεῖᾳ σου μνήμῃ, τιμῶμεν σε ἄσμασι καὶ ᾠδαῖς πανσεβάσμιε, ἱερῆ Ἀθανάσιε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ι'εράρχης ἐδείχθης χρίσμα σεπτόν, ἱπαροικείμενος Πάτερ θεουργικῶς, καὶ πάντας ἐν χάριτι τελειῶν ἱερώτατε· δωρεαῖς δὲ θεῶν θαυμάτων κοσμούμενος, ἐνεργοῖς σημεῖα καὶ θαύματα ἄπειρα· νόσους θεραπεύων καὶ

τοὺς δαίμονας φλέγων, καὶ πλήθη πλανώμενα ἐπιστρέφων Μακάριε· διὰ τοῦτο βεβωμέν σοι· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεισιν δωρησασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῃ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινήν, τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυβέρνητον ποντομένην τῷ κλύδωνι, ἀμαρτιῶν τε φόβον ὀφθεῖσαν ὑπέραντλον, καὶ πυθμένι ἄδου ἐλθεῖν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε πρεσβειῶν σου ἐλέει, γαλήνην παρέχουσα καὶ κινδύνων ἐξαίρουσα, σὺ λιμὴν γὰρ ἀχείμαστος· πρεσβεύουσα τῷ σπ̄ Ἰῆσῷ καὶ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεισιν δοθῆναι μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κάθισμα
Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς Ἀνδρούσης καύχημα, καὶ κλέτος Ἀθω, βυζαντίου δοσε σὺ ποιμενάρχης ἀληθής, ὠφθης σοφῆ Ἀθανάσιε· ὄθεν ἐν πίστει τιμῶμεν τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Προστασία ἄμαχε τῶν θλιβομένων, καὶ πρεσβεῖα ἔτοιμος τῶν πεποιθότων ἐπὶ σέ, ἐκ τῶν σκανδάλων μελύτρωσαι, ἐχθροῦ βελίαρ Παρθένε πανάμωμε.

Τὸ α'. Ἀντίφωνον τῶν ἀναβαθμῶν τοῦ δ'. Ἦχου καὶ τὸ Προκείμενον.

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν...

Στίχ. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη. Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον εἰς ἱεράρχην.

Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τοῦ ἱεράρχου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ ἰδιόμελον,

Ἦχος πλ. β'.

Αθανάσιε πάτερ, συμπολίτα τῶν Ἀγγέλων βασιλείας κληρονόμο τοῦ Χριστοῦ, παρεστῶς τῇ Τριάδι, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν φιλάτων σου τέκνων, χρεωστικῶς ἐκτελούντων τὴν πανίερον μνήμην σου.

Εἶτα οἱ κανόνες.

Ὁ κανὼν τῆς Θεοτόκου· ποίημα Ἰωάννου Εὐχαΐτων, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Χαίροις χαρᾶς σκῆνωμα τῆς λύπης λύσις.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. ὁ Εἰρμός.

» Ῥματηλάτην Φαραῶ ἐβύθισε
» Ἀτερατουργοῦσα ποτέ, Μωσαϊκῆ
» βράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ
» διελθοῦσα θάλασσαν, Ἰσραὴλ δὲ φυ-
» γάδα, πεζὸν ὀδίτην διέσωσεν, ἄσμα
» τῷ Θεῷ ἀναμέλλοντα. δις

Χαῖρε κατάρας παλαιᾶς ἡ λύτρωσις καὶ εὐλογίας πηγῆ· χαῖρε ζωῆς Μήτηρ, ἄδου ἡ καθαίρεισι, θανάτου ἡ ἀναίρεισι· χαῖρε λύσις τῆς λύπης, χαρᾶς χωρῖον εὐρύχωρον, χαῖρε Θεοτόκε πανύμνητε.

Αρμα τοῦ Λόγου λογικὸν καὶ ἔμψυχον χαῖρε πανάμωμε· Δαδτικὸν χαῖρε, ἄρμα πολυώνυμον, ἄρμα μυριοπλάσιον· χαῖρε ἡ ἀσυγκρίτως, τῶν χερουδεῖμ ὑπερέχουσα, καὶ τῶν Σεραφεῖμ ὑπερφέρουσα.

Ιερωτέρα νοερῶν δυνάμεων χαῖρε ἰθεόνυμφε· χαῖρε κτιστῆς πάσης, ἀνωτέρας φύσεως· χαῖρε Θεοῦ παλάτιον· χαῖρε πύρινη θρόνε· χαῖρε λυχνία πολύφωτε· χαῖρε μυριώνυμε Δέσποινα.

Ράβδος ἐκ ῥίζης Ἰσαὶ βλαστήσασα χαῖρε ἀμόλυντε· χαῖρε βλαστῆρ ῥάβδου τῆς Παρθωνίτιδος, διαγραφείσα πρότερον, μυστικῶς καὶ βαθέως, ὡς γὰρ ἐκείνη τὰ κάρυα, οὕτω τὸν Χριστὸν σὺ ἐξήνητλησας.

Τοῦ ἁγίου. Ἦχος και Εἰρμός ὁ αὐτός.

Ανθρωπος μὲν ὁ παρ' ἡμῶν ὑμνού-
μενος οὗτος οὐράνιος· ὁ δὲ αὐτοῦ
εἶος, ἄγγελον ἐν σώματι, τοῦτον ἡμῖν
ἀνέδειξας· διὰ τοῦτο ὑμνεῖτω καὶ ὡς
ἐπίγειος ἄγγελος, καὶ ὡς ἐπουράνιος
ἄνθρωπος.

Ποίαν ὁδὸν τῶν ἀρετῶν οὐχ ὠδευ-
σας ἄνθρωπε σὺ τοῦ Θεοῦ; Τῶν
ἀγαθῶν ἔργων, ποίων σὲ διέφυγε; πά-
σης καὶ γὰρ διδάσκαλος, θεωρίας ἐ-
γένου καὶ θαυμασιῶν τύπος πράξεων,
πάτερ ἱερὲ Ἀθανάσιε.

Δεῦτε πιστοὶ μετ' εὐφροσύνης σή-
μερον, ὕμνοις τιμήσωμεν, τὸ Ἀν-
δροῦσης ὄντως, πάνσεπτον ἀγλάισμα,
τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, μοναζόντων τὸ
κλέος, τῶν ἱερέων τὸ καύχημα, πύρ-
γον Ἐκκλησίας τὸν ἄσειστον.

Θεοτοκίον

Υφηγορεῖν με τῷ ἐν σοὶ μυστήριον,
πέθει καὶ πάλιν ἀγνή· θεολογῶ
τοίνυν, ἐν τῷ ψάλλειν οὕτως σοί· χαί-
ρε τὸ ξένον ἄκουσμα, ἡ παρθένος καὶ
Μήτηρ· Θεὸν ἀσπέρως γὰρ ἔτεκες, ἕνα
ἐν δυοῖ Κόρη φύσειν.

Ἔτερος κατ' ἀλφάβητον, ἐν δὲ τοῖς
Θεοτοκίοις, Γερασίμου.

Ἦχος δ'. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Ανέτειλε σήμερον ὑπὲρ τὸν ἥλιον
Ἄβοιε, ἡ πάμφωτος μνήμη σου φω-
ταγωγούσα πιστούς, τοὺς τιμῶντάς σε
θεόφρον ἱεράρχα, καὶ πόθῳ κροτοῦντά
σου τὰ κατορθώματα.

Βλεφάροις οὐκ ἔδωκας σοῖς νυστα-
γμῶν Ἀθανάσιε, καὶ ὕπνον τῷ
σώματι οὐδὲ κροτάφοις ταῖς σοῖς, παμ-
μακάριστε, ἀνάπαυσιν ὡς ὄντως, Θεῷ
ἕως εὐρηκας τόπον ἀοιδίμε.

Δόξα.

Γεῶδες πᾶν νόημα, ἀποστησάμενος
ἐνδοξε, καὶ νοῦν προσηλώσας σου,
τοῖς οὐρανίοις σοφέ, γνῶσιν ἄφθονον,

ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν φῶτων, σαφῶς Ἀ-
θανάσιε, πάτερ ἀπειλήφας.

Καὶ νῦν.

Γηθόμενος κράζω σοι ὡς Γαβριήλ ὁ
ἀρχάγγελος, Θεοῦ παντοκράτορος
χαῖρε χωρῖον ἀγνή· ἡ ἀνάκλησις, Ἀ-
δάμ χαῖρε Παρθένε· χαῖρε τῶν ὑμνοῦν-
των σε τὸ ἀγαλλίσμα.

Καταβασία.

» Ἀνοιξω τὸ στόμα μου καὶ πληρω-
» ἠθήσεται πνεύματος, καὶ λόγων ἐ-
» ρεύσομαι τῇ Βασιλίδι μητρὶ, καὶ ὀ-
» φθήσομαι φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ
» ἄσω γηθόμενος ταύτης τὰ θαύματα.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐράνιος ἀψίδος ὄροφουργὲ Κύρι-
» σε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομητορ
» σὺ μὲ στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ,
» τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ
» στήριγμα μόνε φιλόανθρωπε.

Ισχυρότατον ὄπλον, χαῖρε πιστῶν
Δέσποινα· χαῖρε κραταιὰ προστα-
σία χαῖρε ἀντίληψις· χαῖρε βοήθεια,
ἀμαρτωλῶν· χαῖρε τεῖχος, τῶν προσ-
καλουμένων σε χαῖρε τοῦ κόσμου χαρά.

Σωτηρίας ἀνθρώπων χαῖρε στερβόν
ἔρεισμα· χαῖρε τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς
Εὔας ἡ ἐπανάκλησις, δι' ἧς ἀπέλαυον
τὴν παλαιὰν εὐκληρίαν· χαῖρε ἡ ἀνοι-
ξασα πάλιν Παράδεισον.

Χαῖρε ἀφλεκτε βάτε· χαῖρε παστάς
ἄχραντε, χαῖρε ἀπειρόγαμε νόμφη
καὶ περιλάλητε, χαῖρε παλάτιον τοῦ
Βασιλέως καθέδρα· χαῖρε πόλις ἔμφυ-
χε, Χριστοῦ τοῦ ζῶντος Θεοῦ.

Απειρόγαμε Μήτηρ, χαῖρε ἀγνή
Δέσποινα· χαῖρε ἡ ἀνήροτος χώρα
καὶ ἀγεώργητος, ἡ ἐκδλαστήσασα, τὸν
γεωργὸν τῶν ἀπάντων, χαῖρε γῆ ἡ ἀ-
λήθειαν ἀνατείλασα.

Τοῦ ἁγίου. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Χοροβατῶν ἐν οὐρανοῖς, καὶ τῇ παν-
σέπτῳ Τριάδι, μετὰ πάντων παρε-

στὼς τῶν ἁγίων, πάντων μέμνησο ἡμῶν, διὰ παντὸς ἀείμνηστε, Πάτερ Πατέρων θεῖον, Πατριαρχῶν τὸ ἀγλάϊσμα.

Σὺ πάντων ὦφθης μιμητῆς, τῶν ἀπ' αἰῶνος ἁγίων, ἐκμαζάμενος αὐτῶν πάσας Πάτερ, ἀκριβῶς τὰς ἀρετάς, ὠνπερ καὶ νῦν ἐμόσκηνος, ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχων, χαίροις ἀεὶ Ἀθανάσιε.

Σὺ ἀπὸ βρέφους ἱερός, ψυχῆν ὁμοῦ τε καὶ σῶμα, καὶ ἄγνός ἐν ἀμφοτέροις ὑπάρχων, λειτουργὸς ὦφθης Θεοῦ· διὸ καὶ μετὰ θάνατον, ἱερατεύεις ἄνω, ἐν οὐρανοῖς Ἀθανάσιε.

Θεοτοκίον

Ο Ἐκ Γαβριὴλ κατανοῶν, παντοβασίλισσα κόρη, σῆς ἀγγελίας τὸ ἀμήχανον κάλλος, πλήρης φόβου καὶ χάρας, παρεστηκὼς ἐβόα σοι· χαίρε Κύρια χαίρε, κάμου καὶ πάσης τῆς κτίσεως.

* Ἄλλος. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους

Δαιμόνων τὰ τόξα καὶ τὰ βέλη, συντόνοις νηστεύεις καὶ εὐχαῖς, συνέτριψας μακάριε, καὶ δάκρυσιν ἀπέπνιξας, αὐτῶν τὰ στήθη ἅπαντα, τὰ κατὰ σοῦ στρατευόμενα.

Ενθὺς βιώσας παιδιόθεν, Γραφῶν τε τῷ γάλακτι τραφεῖς, εἰς μέτρον Πάτερ ἐφθασας, τῆς ἡλικίας Ὅσιε, παμμάκαρ Ἀθανάσιε, Χριστοῦ σαφῶς τῷ πληρώματι.

Δόξα.

Ζωῆς ἐφιέμενος τῆς ἄνω, ἠγγήσω ὡς σκῦβαλα σοφέ, ἅπαντα τὰ ἐπίκηρα, ὡς ἄλλος Παῦλος Ὅσιε, θεόφρον Ἀθανάσιε, ἱεραρχῶν ἀκροθίνιον.

Καὶ νῦν.

Εδείχθης Παρθένε πλατυτέρα, ἀγγὴν Μαριάμ τῶν οὐρανῶν· ὃν οὐ χωροῦσιν ὄντως γάρ, ἐκεῖνοι σὺ ἐδάστασας, ἐν σοὶ γαστρὶ ἀμόλυντε, Θεὸν

ἀφράστως τῶν Κύριον.

Καταβασία

» **Τ**οὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε, ὡς
» **Ζ**ῶσα καὶ ἀφθονος πηγῆ, θάλασον
» συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον, καὶ ἐν τῇ θεῖα δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Τὴν ὠρχιότητα

Τὴν ὠραιότητα τῆς πανιέρου σου, ψυχῆς ἀοιδίμε, ὀρώντες Ἄγγελοι, ταῦτα ἐβόων ἐν τῇ σῇ ἐξόδῳ ἐν εὐφροσύνῃ· δεῦρο Ἀθανάσιε, πρὸς Θεὸν ὃν ἐπόθησας, δεῦρο εἰς αἰώνιον μετ' ἡμῶν ἀγαλλίαμα· λιπὼν τὰ κάτω, ἄνω πορεύου· σὺ δὲ μετέστης χαίρων πρὸς οὐράνια.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Χαίρε εὐρύχωρον Θεοῦ παλάτιον, χαίρε πολύφωτον Χριστοῦ ἀνάκτορον· χαίρε χρυσόπλοκε παστὰς καὶ κλίνη πορφυρόστρωτε, θάλαμε πυρίμορφε οὐρανὲ ὑψηλότατε· ἔμψυχε παράδεισε, λογικὸν ἐνδιαίτημα, περιδοῦσε θρόνον τοῦ Δεσπότη, χαίρε πυράγρα τοῦ θεοῦ Πνεύματος.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**ὺ μου ἰσχύς, Κύριε σὺ μου καὶ
» **Δ**ύναμις, σὺ Θεὸς μου, σὺ μου ἀγαλλίαμα ὁ πατρικὸς κόλπος μὴ
» λιπὼν, καὶ τὴν ἡμετέραν πτωχείαν
» ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ προφήτῃ,
» Ἀβθακούμ σοὶ κραυγάζω· τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόνηρωπε. δις

Ανατολή, τοῦ Πατρικοῦ ἀπαυγάνματος, καὶ ἡλίου τοῦ ἐξανασταίναντος πρὸ ἑωσφόρου ἐκ τοῦ Πατρὸς, χαίρε Θεοτόκε, νεφέλη κούφη καὶ ἔμψυχε. Παρθένε χαίρε Μήτηρ· χαίρε εὐλογημένη· χαίρε δεδοξασμένη πανάμωμε.

Σὺ τὸ χρυσοῦν, θυμιατήριον Δέσποισινα, τοῦ ἀστέκτου, καὶ ἀύλου ἄν-

Θρακος ἐνῷ ἐκαύθη διαῤῥαγέν, τῆς ἀ-
δαμνίας παρακοῆς τὸ χειρὸν γραφον,
διὸ σοι χαίρει κράζω, δι' ἧς πᾶσιν ἐ-
δέθη, ἡ χαρὰ καὶ τρυφή καὶ ἀπόλυ-
σις.

Σὺ τῶν θροτῶν, δόξα καὶ κλέος καὶ
καύχημα, καὶ ἀγγέλων, στέφος
καὶ διάδημα· διὸ ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανός,
μίαν Ἐκκλησίαν, στησάμενοι παναρ-
μόνιον, τὸ χαίρέ σοι βοῶμεν· χαίρει Δέ-
σποινα κόσμου· χαίρει πάντων ἀνθρώ-
πων βοήθεια.

Κλίνη σεπτῆ, ἣν Σολομὼν προδιέ-
γραψε, κυκλομένην, δυνατοῖς ἐ-
ξήκοντα· χαίρει Παρθένη ἡ κίθωτός, ἡ
κεχρυσωμένη τοῦ νοητοῦ ἀγιάσματος·
λαβὶς ἡ θεία χαίρει· χαίρει θάτε πυρφό-
ρε, χαίρει πύλη καὶ κλίμαξ καὶ γέφυρα.

Τοῦ ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Λύχνος τοῖς σοῖς, ἅγιε ποσὶ γενόμε-
νος, ὁ Κυρίου, νόμος καὶ ταῖς τρί-
βοις σου· φῶς αἰ αὐτοῦ ὄντως ἐντολαί,
πρὸς ὑψηλοτάτας καὶ θαυμαστάς ἐπα-
νήγαγε, τῶν ἀρετῶν σε πάτερ, κορυ-
φὰς ἐκβοῶντα· τῇ δυνάμει σου δόξα
φιλόανθρωπε.

Τίς παρ' ἡμῶν, ἔπαινος ἔσται σοι
ἄξιος; Ἱεράρχα, κλέος Ἀθανάσιε
πατριαρχῶν εὐχος μοναστῶν· πάντων
σου ὁ βίος, τῶν ἀνθρωπίνων ἐπέκεινα,
ὡ πάτερ ἐγκωμίων, κἂν ἀκούειν ἢ λέ-
γειν, τάληθές οἱ φθονοῦντες οὐ βού-
λονται·

Σὺ τῷ Χριστῷ, ἐνδοξε ἐπηκολούθη-
σας, καὶ νεκρώσας, δοιε^α σκιρτή-
ματα τὰ τῆς σαρκὸς ὤφθης ἐπὶ γῆς,
ἄλλος ὡς Ἥλιος, τῷ θεῷ ζήλω πυ-
ρούμενος, κατὰ τῶν ἀδικούντων, ἐπι-
κείμενος μάκαρ, διδασκαίς τῶν πανσό-
φων λογίων σου.

Θεοτοκίον.

Ισχυσε μὲν, ἰσχυσεν ὄφρις ὁ δόλιος,
ὡ Παρθένη, κατὰ τῆς προμήτορος,

Εὐας ποτὲ οὐ δὲ κατ' αὐτοῦ, ἐν και-
ροῖς ἐσχάτοις, Θεὸν τεκοῦσα τὰ τρέ-
παια, τῆς νίκης ἡρας ὄντως, ἡ ἐκεί-
νης θυγάτηρ, διὰ τοῦτο καὶ χαίρει σοι
ψάλλομεν.

Ἄλλος. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ησεβάσμιός σου μνήμη, ἱερὲ Ἀ-
θανάσιε, τῶν πιστῶν τὰς τάξεις
πάσας συνεκάλεσας σήμερον, εἰς μυστι-
κὴν εὐωχίαν ὡς ἐδέσματα, τοὺς ἀγῶ-
νάς σου, προτιθεῖσα ἡμῖν ἀξιάγαστε.

Θεῖφ ἔρωτι τρισμάκαρ, τὴν ψυχὴν
πυρπολούμενος, σῆς πατρίδος πά-
τερ, ὄντως μετανάστης γεγένησαι, ὡς
Ἀβραάμ ὁ θεόφρων τῷ παντάνακτι,
κράζων ὅσιε· δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει
σου.

Δόξα.

Ιησοῦ τοῦ ζωοδότου, καθυπέικων θε-
σπέσιε, ἐντολαῖς ταῖς θείαις, πᾶσαν
ἀρετὴν Πάτερ ἠσκησας· ὄθεν ὡς λύ-
χνον παμμάκαρ ἐν λυχνίᾳ σε, ὄντως ἔ-
θηκεν, Ἐκκλησίας φωτίζοντα ἅπαν-
τας.

Καὶ νῦν.

Ρόδον μέσον ἀκανθῶν σε, ὁ δεσπό-
της τῆς κτίσεως, εὐρατο Παρθένη,
οὐ περι ὁμηῆς ὁσφρησάμενος, ὑπερφυ-
ῶς ἐσαρκώθη ἐκ σοῦ Δέσποινα, ὃ ἦν
μείνας τε, καὶ ὃ οὐκ ἦν προσλαβόμενος.

Καταβασία.

» **Τ**ὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν,
» τὴν ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως,
» σοῦ τοῦ ὑψίστου, ὁ προφήτης Ἀββα-
» κόυμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε· δόξα τῇ
» δυνάμει σου Κύριε.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ι**να τί με ἀπίσω, ἀπὸ τοῦ προσώ-
» που σου τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐ-
» κάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν
» δειλίων· Ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ
» πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁ-

»δούς μου κατεύθυνον δέομαι.

Νοερὰν σατραπείαν, καὶ τυραννικὴν ἐναέριον φάλαγγα, παρελθεῖν ἀλύπως, ἐν καιρῷ τῆς ἐξόδου μου πάρεχε, ἵνα σοὶ τὸ χαῖρε, χαρμονικῶς Δέσποινα κρᾶζω· χαῖρε πάντων ἐλπίς ἀκαταλόχυντε.

Ως χαρὰν συλλαβοῦσα, χαῖρε ὑπεράνωμε· χαῖρε ὑπέραγνε· χαῖρε τῆς ἀγγελίας, πορφυρόχροον ἄνθος ἡδύπνοον· χαῖρε παρθενίας, κοκοθαφές ἐρυθρὸν ῥόδον, καὶ Θεοῦ τὸ εὐῶδες ὁσφράδιον.

Μυστικὴ μυροθήκη, χαῖρε τὸ ἡδύπνοον μύρον ἢ θρούσοα· χαῖρε θεία κρήνη, ἢ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν ἀναβλύζουσα· χαῖρε ἢ τὸν βότρυ, τὸν τῆς ζωῆς καρποφοροῦσα, ἀγεώργητος ἄμπελος Δέσποινα.

Αἰδοῦτε πύλη, χαῖρε ἦν διώδευσε Χριστὸς ὁ Κύριος, παραδείσου πύλας, ἢ ἀνοίξασα χαῖρε τῷ τόκῳ σου· χαῖρε δι' ἧς χαίρει, ὁ οὐρανὸς καὶ γῆ χορεύει, καὶ τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνάπτεται.

Τοῦ ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Μυστικῶν ἀρωμάτων, χαίροις Ἀθανάσιε σκευὸς γενόμενος· τὰ γὰρ ἐκ τοῦ θείου, καὶ ἁγίου σου στόματος λόγια, ὑπὲρ πᾶσαν ἦσαν, μύρων ὀσμὴν παντοίων Πάτερ, τῶν ψυχῶν τὰς αἰσθήσεις εὐφραίνοντα.

Σὺ καὶ λόγοις καὶ ἔργοις, τὸν Θεὸν ἐδόξασας θεομακάριστε, διὰ τοῦτο δόξης, παρ' αὐτοῦ αἰωνίου τετύχηκας· ἀλλ' οἰκῶν ὡς Πάτερ, τοὺς οὐρανοὺς μὴ ἐπιλάβῃ, τῶν ἐν γῆ ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου.

Αισχυνέσθωσαν πάντες, κατὰ σοῦ οἱ ἀλέγοντες ἄδικα δίκαιε, καὶ αὐτῶν αἱ γλῶσσαι, τοῦ Θεοῦ τῇ μαχαίρᾳ τεμνέσθωσαν· ὁ γὰρ σῶμα φέρων, τάφος

τῶν σῶν βοᾷ κηρύττει, μαρτυρῶν σου τὸν θίον τοῖς θαύμασι.

Θεοτοκίον.

Τὶ καινότερον κόρη, τοῦ ἀσπόρου τόκου σου γέγονε πώποτε; ποῖων ἀπ' αἰῶνος,, φρικωδέστερον ὄφθη μυστήριον; μυστηρίου ἔντως, τοῦ ἐν σοὶ βαβαὶ Παρθένε, ὁ ἀρρήτων καὶ ξένων θαυμάτων σου.

Ἄλλος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Κινδύνων διάσωσον, τοὺς σὲ πιστῶς γεραίροντας, καὶ ἐπιτελοῦντάς σου τὴν μνήμην, Πατέρων κλέος πατριαρχῶν κορωνίς, μεσίτα ἡμῶν πρὸς τὸν Θεόν, θεῖε Ἀθανάσιε, τῆς Ἀνδρουσῆς τὸ καύχημα.

Λαμπρύνας πανόλβιε, νηστειαῖς καὶ δεήσεσι, καὶ ἐν χαυμενίαις τὴν ψυχὴν σου, καὶ ἐξαιρέτως ἐν ταπεινώσει πολλῇ, κοσμούμενος ὄφθης καθάρων, τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἀληθῶς ἐνδιαίτημα.

Δόξα.

Μονὰς Ἄθω Ὅσιε, καὶ τὰ Ἱεροσόλυμα, Λάτρον καὶ Γαλήσιόν τε ὄρος, καὶ Αὐξεντίου περιελθὼν τὸ βουνόν, ὡς φίλεργος μέλισσα σοφέ, ἀνθῆ τὰ πνεύσομα, ἀρετῶν ἐθισαύρισας.

Καὶ νῦν.

Αλάδαστρον ἐνδοξον, μύρου τοῦ θείου Δέσποινα χαῖρε τοῦ ἀρρήτως κενωθέντος, ἐν σῇ νηδύϊ ἐξ οὐρανοῦ καὶ βροτούς, μυρίσαντος καὶ τῆς θεικῆς δόξης ἀξιώσαντος, ἧς ποτε ἐπεπτώκαμεν.

Καταβασία.

» **Ε**ξέστη τὰ σύμπαντα ἐπὶ τῇ θείᾳ
» δόξῃ σου, σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε
» Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱὸν
» πᾶσι τοῖς ἡμινοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

᾿Ωδὴ 5'. ᾿Ο Εἰρμός.

» Τὴν δέησιν, ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ
» αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις
» οὗτι κακῶν ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ
» ζωὴ μου τῷ ἄδῃ προσήγγισε· καὶ δέ-
» ομαι ὡς Ἰωνᾶς· ἐκ φθορᾶς δὲ Θεός με
» ἀνάγαγε. δὶς.

Ἡ ἔμφυχος, χαῖρε κόχλος Δέσποι-
να, ἡ κογχύλη σῶν ἀχράντων αἰ-
μάτων, πορφυραυγὴ ἐρυθρὰ ἀλουργίδα,
τῷ τοῦ παντὸς Βασιλεῖ πορφυρώσασα·
τὴν γύμνωσιν τὴν τοῦ Ἀδάμ, ἡ σκεπά-
σασα χαῖρε πανύμνητε.

Στηρίζει μὲν, τὰς καρδίας ἀνθρώπων,
σφουικῶς δὲ αἰσθητὸς ἄρτος κόρη·
Χριστιανῶν, τὰς ψυχὰς δὲ κρατύνει, τὸ
σὸν ἀδόξαστον ἅγιον ὄνομα, ἐντεῦθεν καὶ
χαρμονικῶς, πᾶσα γλῶσσα τῷ χαῖρε
κραυγάζει σοι.

Λυχνία, ἡ χρυσαυγίζουσα χαῖρε· κι-
θωτὸς ἡ θεοχώρητος χαῖρε· χαῖρε
σκηνή· χαῖρε ἅγιον ὄρος· χαῖρε τοῦ
ζῶντος Θεοῦ πόλις ἔμφυχε· παλάτιον
χαῖρε Χριστοῦ· χαῖρε τέμενος θεῖον
πολύφωτον.

Υπέραγνε, υπεράμωμε χαῖρε, τὸ
τῆς φύσεως ἐξαιτερον ἄνθος· χαῖ-
ρε κοινὴ τῶν ἀνθρώπων τοῦ γένους, φι-
λοτιμία καὶ χάρις θεόδοτος· τὴν ἀτι-
μον φύσιν τῶν βροτῶν, ἡ τιμήσασα
χαῖρε τῷ τόκῳ σου.

Τοῦ ἁγίου. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἰεραρχῶν καλλονή, καὶ θείων χάρις
ἀγλαΐσμα, Πιπτέρων ὄντως ὀφθαλμοί,
κλεινὸν Ἀθανάσιον· ναὶ χαίροις ἀοιδίμε
Πατριάρχα χαίροις, ὁ κανὼν πάσης
εὐθύτητος.

Καινοφανῶν ἀρετῶν, δημιουργὸς
ὢν ὁ μέγιστος, ἀρχιερεὺς ἀληθῶς,
Χριστοῦ Ἀθανάσιος ταχίστην ἀνάβα-
σιν, δι' αὐτῶν ποιεῖται, πρὸς Θεὸν ὄν-
τως τὴν φέρουσαν.

Διδασκαλαῖς ταῖς σαῖς, ἡμεῖς ὡ
Πάτερ ἐπόμεινοι, ὡς ἐπὶ γῆς με-
τὰ σοῦ, καὶ ἄνω τὴν οἰκῆσιν, ὀφθειῆ-
μεν ἔχοντες, οὐρανοπολίτα, Ἰεράρχα
Ἀθανάσιε.

Θεοτοκίον.

Αῤῥήτου χαῖρε Θεοῦ, μεγαλουργίας
διάκονος, ὀφθεισα κόρη ἀγνή, καὶ
πᾶσαν τῷ τόκῳ σου τὴν φῆσιν θεώσα-
σα, τῶν βροτῶν Παρθένε, χαῖρε μόνῃ
ἀπειρόγαμε.

Ἄλλος. Τὴν θείαν ταύτην.

Νομὴν προβάτων ὡς Πέτρῳ σοι,
Χριστὸς τῶν λογικῶν ἐδωρήσατο,
ὡς ἀγαπήσαντι, αὐτὸν πολὺ Ἀθανά-
σιε, ἃ πρὸς λειμῶνας θείους σαφῶς
ὠδήγησας.

Ξενώσας νοῦν καὶ τὸ σῶμά σου, τοῦ
κόσμου ἱερὸν Ἀθανάσιε, καὶ τῶν
ἐν κόσμῳ τε, ἄυλος ὡπερ ἐβίωσας,
ἐν θαυμασίοις πλείστοις ἀγλαϊζόμενος.

Δόξα.

Οθεῖος μύστης τῆς χάριτος, ὁ
λύχνος ἀληθοῦς διακρίσεως, ὁ
θεοπρόβλητος, ὄντως ποιμὴν καὶ τῆς
πίστεως, υπέρμαχος ὑμνεῖσθω νῦν Ἀ-
θανάσιος.

Καὶ νῦν.

Σαρκεὶ ἀφράστως ἐκύησας, τὸν Λό-
γον ὃν Πατὴρ ἐξηρεύξατο, πρὸ
τῶν αἰώνων τε, καὶ ἐν ἀγκάλαις ἐβά-
στασας, ὡς βρέφος Θεοτόκε ἀειμακά-
ριστε.

Καταβασία.

» Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον,
» τελοῦντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες
» τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κρο-
» τήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν
» δοξάζοντες.

Κοντάκιον

Ἦχος πλ'. δ'. Τῆ ὑπερέμχω

Κατὰ δαιμόνων ἐκ Θεοῦ τὰ νικη-
τήρια, ἐκ βρέφους Πάτερ εἰλη-

φώς πανιερώτατε, και ισάγγελος γενόμενος ἐν ἀνθρώποις, εἰς οὐράνια μετέστη νῦν σκηνώματα, ὑπὲρ πάντων ἱκετεύων τὸν φιλόανθρωπον, τῶν βοῶντων σοι· Χαίροις θεῖε Ἀθανάσιε.

Ὁ Οἶκος.

Αγγελοι καθορώντες, τὴν ἁγίαν ψυχὴν σου, ἐκ γῆς ἀνερχομένην, ὦ Πάτερ, πρὸς τὰς ἐπουρανίους μονάς, ἀστραπαῖς ἀρετῶν θείων ἐκλάμπουσαν, ἐχόρευον κραυγάζοντες πρὸς σὲ θεόφρον ταῦτα.

Χαίρε, πασῶν ἀρετῶν ἐργάτα· χαίρε, πασῶν κακιῶν διώκτη.

Χαίρε, σωτηρίας πολλῆς ὀφθεὶς πρόξενος· χαίρε, ἀπωλείας πολλοῦς ὀβυσάμενος.

Χαίρε, θείου φόβου πάντοτε πλήρης ὢν ἐν προσευχαῖς· χαίρε, θείου λόγου πάνσοφες ὁ πολλὸς ἐν προσευχαῖς.

Χαίρε, ὅτι θρημάτων λογικῶν ποιμὴν ὤφθης· χαίρε, ὅτι εὐχαῖς σου νοητοὺς λύκους ὤθεις.

Χαίρε, κλεινῶν Πατέρων διάδοχε· χαίρε, ἁγίων πάντων συμμετοχε.

Χαίρε, τῶν κάτω καλῆ οἰκονόμε· χαίρε, τῶν ἄνω Θεοῦ κληρονόμε.

Χαίροις θεῖε Ἀθανάσιε.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΗ'. μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου, πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ νέου.

Ἀθανάσιε, τίς σε οὐ μὴ δοξάσῃ, ὃν Τριάς αὐτὴ πανταχοῦ ἐδόξασεν;

Εἰκόδι ὀγδοάτῃ Ἀθανασίου ὄσο· ἐκάλυψαν.

Εἶτα καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ συναξαρίου.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις...

ᾠδὴ 5'. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**εοῦ συγκατάβασιν, τὸ πῦρ ἤ-
» **Θ**δέσθη ἐν Βαβυλῶνι ποτέ· διὰ
» τοῦτο οἱ παῖδες, ἐν τῇ καμίνῳ ἀγαλ-

» λομένῳ ποδί, ὡς ἐν λειμῶνι χορεύον-
» τες ἔψαλλον· εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ
τῶν πατέρων ἡμῶν. δὶς

Η μόνη ἀπειρανδρος, ἡ μόνη ἀφθορος χαίρε Δέσποινα, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ, ἡ παιδοτόκος καὶ ἀπειρόγαμος· τὸ ξένον χαίρε καὶ φρικτὸν μυστήριον· χαίρε ἀγγέλων τρυφή· χαίρε ἀνθρώπων χαρὰ.

Σῶν πόλις ἔμψυχε, τοῦ Βασιλέως τῶν Βασιλέων Χριστοῦ, περὶ ἧς ἐλαλήθη, δεδοξασμένα χαίρε θεόνυμφε· χαίρε ἡ κλίμαξ δι' ἧς μεταβαίνομεν, πρὸς οὐρανὸν ἀπὸ γῆς, καὶ ἐκ φθορᾶς εἰς ζωὴν.

Λειμῶν θεοφύτευτος, εὐώδης κήπος θεοβλαστούργητος, ἀνεδείχθη Παρθένε, ἀθανασίας ἀνθος ἀνθήσασα, διὸ συμφώνως τὸ χαίρε σοὶ κράζομεν· χαίρε χαρᾶς χορηγέ· χαίρε πηγὴ γλυκασμοῦ.

Υπέρτιμε Δέσποινα, ἐξ ἀτιμίας παθῶν με λύτρωσαι, ἵνα σοὶ χαρμοσύνως, τὸ χαίρε κράζω χαίρε ἀγγελίας πηγὴ· χαίρε ταμειὸν πάσης καθαρότητος· χαίρε δοχεῖον Θεοῦ· χαίρε χωρίον Χριστοῦ.

Τοῦ ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Σὺ σπείρας ἐν δάκρυσιν, ἐν εὐφροσύνῃ ζωῆς συνήξας καρπούς, ἀποθήκας οὖν Πάτερ, ἐπουρανίους πληρώσας πόνων ἐκ ὧν, τρυφᾶς χορεύων σοφῆ Ἀθανάσιε· εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ανύσταχτον ἔχων σου, τὸ ὄμμα Πάτερ διὰ παντὸς τῆς ψυχῆς, ἡνωμένος ὑπῆρχες, καὶ κάτω νεύων, τῷ ἐν ὑψίστοις Θεῷ· διὸ καὶ ψάλλων ἀπαύστως ἐκραύγαζες· εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεὸς σὲ ἀπέδειξεν, ἀρχιερέα τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, ἀμειπτόν τε

καὶ πρᾶον, ἀμίαντον, ἐλέημονα· πενήτων ὄντως αὐτάρκεια γέγονας· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νοῦσαι οὐ δύνανται, τὸν ξένον τρέπον τῆς σῆς λοχείας ποτέ, οὐχ οἱ ἄνθρωποι μόνον, ἀλλ' οὐδ' αἱ ἄνω δυνάμεις πᾶσαι ἀγνή· βαβαὶ Παρθένε τοῦ ὕψους τῆς δόξης σου· εὐλογητὸς ὁ ἐκ σοῦ τεχθεὶς ἀσπύρωσ Θεός.

*Αλλος. Οὐκ ἐλάτρευσαν

Πυρὶ ὄσιε, τῶν λόγων σου κατέφλεξας, ὦ Ἀθανάσιε, αἰρετικῶν ἀληθῶς, ἀκάνθας καὶ ἄπαντας ψάλλειν διήγειρας· ὑπερύμνητε, ὁ τῶν πάντων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ρήτωρ πάνσοφος, ὡς ὄντως ἀναδέδειξαι, ὦ Ἀθανάσιε, τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ· ᾧ κράζειν διήγειρας λαοὺς θεοπέσιε· ὑπερύμνητε, ὁ τῶν πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δόξα.

Στύλος ἐνθεος, ὑπομονῆς μακάριε καὶ πίστεως τῆς ἀληθοῦς τοῦ Χριστοῦ, ἐχθρῶν ἀπερίτρεπτος ταῖς προσβολαῖς ἀληθῶς, Ἀθανάσιε, ἱεραρχῶν ἀγλαΐσμα, καὶ τὸ καύχημα Ἀνδρούσης.

Καὶ νῦν.

Ιλαστήριον, τοῦ κόσμου χαῖρε Δέσποινα· χαῖρε ἰάσεων, ἢ ζωοδόχος πηγῆ· πιπτόντων ἀνόρθωσις χαῖρέ τὸ καύχημα, τῶν βωόντων σοι· εὐλογημένη πάναγνε, χαῖρε μόνη Θεοτόκε.

Καταβασία

» **Ο**ὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ Θεόφρονες, παρὰ τὸν κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες ἔχαιρον ψάλλοντες· ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

*Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐλογεῖτε Παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι, δημιουργὸν Πατέρα Θεόν, ὕμνεῖτε τὸν συγκαταβάντα Λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα, καὶ ὑπερυψοῦτε τὸ πᾶσι ζωὴν παρέχον, ὡς πνεῦμα Πανάγιον εἰς τοὺς αἰῶνας.

δις

Ιἔσσαί ἐκ ρίζης, χαῖρε βάρδος βλαστήσασα· χαῖρε ἀποτίστως ἀνθηφοροῦσα, ἄνθος τῶν χρηστῶν ὁρέων· χαῖρε πῖον ὄρος, χαῖρε κατάσκιον· χαῖρε Θεοῦ ὄρος, ἐν ᾧ κατοικεῖν ὁ Λόγος, πάντων ἠυδόκησε πρὸ τῶν αἰῶνων.

Σιδηρᾶ σου βάρδι, κραταιᾶς ἀντιλήψεως, ὡς ὑλακτοῦντας κύνας, ὡς ὠρυομένους θήρας, τὰ περικυκλοῦντα τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, ἀποσώβει πάθη δεινῶς με πολιορκοῦντα, ἵνα τὸ χαῖρε σοὶ Παρθένε κράζω.

Ωραιώθης ὄλη, τὸ ὠραῖον ἐν κάλλεσιν, ὑπὲρ υἱοὺς ἀνθρώπων τεκῶσα, ἢ ἐν γυναιξίν ὠραία, διό σοι τὸ χαῖρε κράζομεν χαίροντες· χαῖρε Θεοτόκε ἀγνή κεχαριτωμένη, χαῖρε τῆς κτίσεως ἐνδοξοτέρα.

Δανιὴλ ὁ εἶδεν, ὄρος πρὶν ἀλατόμητον, Θεογεννήτορ, χαῖρε, ἐξ οὗ, ἐτμήθη ἀκρογωνιαίος λίθος· χαῖρε θεοδόχε ἀνθρακοφόρε λαβίς· χαῖρε τῶν αὐλῶν ἀγγέλων ἀγιωτέρα· χαῖρε τῆς κτίσεως τιμιωτέρα.

Τοῦ ἁγίου. Ἑπταπλασίως κάμινον

Εκ θησαυρῶν τοῦ πνεύματος, καὶ αὐτὸς Πάτερ ἄνωθεν, πλοῦτον εὐληφῶς παρὰ τοῦ Θεοῦ ἀκένωτον, πεινώσας μὲν ἔθρεψας, διὰ τοῦ θεοῦ λόγου ψυχάς· σώματα δὲ πάλιν, τῷ λιμῷ ἐκτακέντα, πανσόφως ἀνεκτίσω, χορηγῶν καθ' ἐκάστην, ὡς θεὸς οἰκονόμος, ἅπαν αὐτοῖς χρειῶδες.

Πάντων Πατὴρ γενόμενος, Ἀβραὰμ ὠφθης δευτερός, τῷ Μελχισεδέκ

κατὰ τὴν τάξιν ἅγιε, προσφέρων ἀναίμακτον, Ἄρχιερεὶ θυσίαν Χριστῷ· καὶ γε μετὰ πάντων, τοῦ θείου σου οἴκου, ἐχθροὺς ὡς ἀλλοφίλους, ἐκδιώκων δικαίως, τοὺς ἀποσχίζοντάς σου καὶ φθειρόντας τὴν ποίμνην.

Βασιλευούσης πόλεως, ψήφῳ θεῖα γενόμενος, οἰκουμηνικός τε πατριάρχης ἅγιε, κανὼν ἀκριβέστατος, δικαιοσύνης ὠφθης ὁμοῦ, καὶ υπογραμμῶς τῶν ἀρετῶν πασῶν, Πάτερ, ἐπιτιμῶν ἐλέγχων, ὡς ὁ Παῦλος διδάσκει, πάντα ποιῶν ὡς πάντας, κερδίσης, ὡς ἐκεῖνος.

Θεοτοκίον.

Γράφειν ἢ λέγειν ἅπαντες, ἢ νοεῖν ἀσθενεῖς εἰσὶ, ῥήτορες ὁμοῦ καὶ θαυμαστοὶ φιλόσοφοι, τὸν τρόπον τὸν ἄφραστον, τῶν μυστηρίων κόρη τῶν σῶν· ὅθεν ἀποροῦντες, ἀνυμνοῦσι βοῶντες· ὦ χαίροις θαῦμα χαίροις, οὐρανοῦ καὶ γῆς ξένων· ὦ χαίροις τῶν ἀγίων, πάντων ἁγιωτέρα.

Ἄλλος. Παῖδας εὐαγεῖς

Τίς σου ἐπαινέσει ἐπαξίως, θεόφρον τὰ ὑπὲρ φύσιν ἀγωνίσματα; τὴν πολλὴν ἐγκράτειαν, στάσιν τὴν παννύχιον, τὴν προσευχὴν, τὰ δάκρυα, δι' ὧν ἐκάθηρας, τὰ ὄμματα ψυχῆς σου προβλέπων, μάκαρ θαυμασίως τὰ μέλλοντα συμβαίνειν.

Υβρεις καὶ πολλὰς συκοφαντίας, πανόλβιε ὑπομείνας γενναϊότατα, ἐχθρῶν ὀρωμένων τε, καὶ τῶν ἀοράτων τε, τοὺς πειρασμοὺς καὶ σκάνδαλα, ὦ Ἀθανάσιε, ἀξίως ἐδοξάσθης θεόφρον, ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἐν γῇ καὶ ἐν τῷ πόλῳ.

Δόξα.

Φέρων τὰ παρόντα θεορῆμον, καὶ χαίρων τῆς ἐπ' ἐλπίδι ζωῆς ὄσιε, τῆς ἀτελευτήτου τε, πάντα διετελέσας, τὸν βίον σου θεοπέσιε τὰ διατάγματα,

φυλάττων τοῦ Κυρίου ἀμέπτως, καὶ ὁμῶν ἀπαύστως αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν.

Μήτηρ τοῦ Θεοῦ σὺ ἀνεδειχθῆς ἀσπύτως τε συλλαβοῦσα αὐτὸν Δέσποινα, καὶ σαρκὶ κυήσασα, μετὰ δὲ τὴν γέννησιν, Παρθένος φυλαχθεῖσά τε ὡς καὶ πρὸ ταύτης σαφῶς· διὸ σὲ αἰετάρθενον Κόρην, καθομολογοῦντες ὁμῶς εἰς αἰῶνας.

Καταβασία.

» **Π**αῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος νῦν δὲ ἐνεργούμενος· τὴν οἰκουμένην ἅπασαν ἀγείρει· ψάλλουσάν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμῆς.

» **Ε**ἴφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ ὕψιστος, ἐκὼν κατήλθε μέχρι καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν. δις

Ιδοὺ σε πᾶσαι γενεαί, μακαρίζουσι τὴν ἀειμακάριστον, ὡς προεφύτευσας, θεογεννήτορ ἐκ θεοῦ πνεύματος· καὶ ὡς τεκοῦσα τὴν χαράν, τὸ χαῖρε βοῶσί σοι· χαῖρε ζωῆς θησαυρέ· χαῖρε κρίνη, ψυχικὸν μέλι θρύουσα.

Ορθώσας Δέσποινα ἀγνή, τοῦ προπάτορος Ἀδάμ τὸ ὀλίσθημα καὶ τῆς προμήτορος, Εὔας τὴν λύπην εἰς χαρὰν ἔτρεψας· ὡς οὖν αἰτία τῆς χαρᾶς, τὸ χαῖρε βοῶμέν σοι· χαῖρε χαρὰ τῶν πιστῶν· χαῖρε τῶν χριστιανῶν ἀγαλλίαμα.

Αἴσιον χαῖρε σοὶ βοᾶν, ἐν σοὶ γὰρ οὐσιωδῶς ἡ αἰτία χαρᾶ ἐσκήνωσε, Παρθένε κόρη θεογεννήτρια· χαῖρε παράδεισε τρυφῆς· χαῖρε ἢ χρυσόρρειθρος

ἀθανασίας πηγῆ· χαῖρε νέκταρ ἀληθὲς ἢ προχέουσα.

Νύσσει μου βέλει θλιβεῶν, τὴν καρδίαν ὁ σὸς πόθος πανύμνητε, καὶ ἐκβιάζει με, χαῖρε σοὶ κράζειν διὰ παντὸς καὶ βοᾶν· χαῖρε γαλήνιε λιμὴν· χαῖρε ἡ ποντίσσα, τὸν νοητὸν Φαραῶ, γλυκυτάτη εὐδιάβατος θάλασσα.

Τοῦ ἁγίου. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Εμὲ τὸν ὕμνογράφον πάτερ τὸν σὸν, σὺν ἐμοὶ δὲ καὶ πάντας τοὺς ψάλλοντας, ὃν ἐκ ψυχῆς, ὕμνον σοὶ προσῆξα τοῦτον ἐγώ, ταῖς πρὸς τὸν Θεὸν πρεσβεύεις σου, ἔνθα παμμακάριστε νῦν οἰκεῖς, συνάγαγε καὶ δεῖξον, υἱοὺς καὶ κληρονόμους, τῆς βασιλείας ἧς προέτυχες.

Ων ἔτυχες στεφάνων παρὰ Θεοῦ, καὶ γερῶν ἱερῶν Ἀθανάσιε, δὸς καὶ ἡμᾶς, διὰ πρεσβειῶν σου Πάτερ τυχεῖν, τῇ ἀοράτῳ πάντοτε, πάντας ἐπισκέψει σου συντηρῶν, ἀπάσης ἀνωτέρους, κακίας ἀοράτων, καὶ ὁρατῶν ἐχθρῶν πανόλβιε.

Ο ὕμνος εἰ καὶ πέρας ἔσχεν ὁ σὸς, ἀλλ' ὁ πόθος ἡμῶν πρὸς σὲ ἄγιε, διηνεκῆς· παῖδες φιλοπάτορες γὰρ ἡμεῖς, οὐ δὲ Πατὴρ φιλόστοργος, πάλιν Ἀθανάσιε πεφυκῶς, ἀχώριστος τῶν τέκνων, τῶν σῶν ἡμῶν καὶ ὧ δε, καὶ ἐν ἡμέρᾳ ἔσο κρίσεως.

Θεοτοκίον.

Ισχύος με Παρθένε πάσης ἀγνῆς, καὶ σοφίας καὶ γνώσεως πλήρωσον, ἵνα ὕμνῳ, τοὺς εὐαρεστοῦντας τῷ σῷ Υἱῷ, καὶ σὲ δοξάζω πάντοτε, τὴν τιμιωτέραν τῶν χερουβίμ, πασῶν τε ἀσυγκρίτως, ὑπερενδοξοτέραν, τῶν ἄνω Δέσποινά δυνάμεων.

Ἄλλος. Ἄπας γηγενῆς.

Χάριν πρὸς Θεοῦ, πλουσίαν οὐ εἴληφας θαυμάτων ἔνδοξε· ὅθεν ἐ-

θεράπευες, ποικίλας νόσους μόνῳ τῷ λόγῳ σου· καὶ πονηρίας πνεύματα ἡλαυνες ὅσιε, θεοφῆρε, Πάτερ Ἀθανάσιε, Ἀνδρουσίων τὸ κλέος καὶ καύχημα.

Ψάλλοντες πιστοὶ, τὰ θεῖά σου τροπαια καὶ ἀγωνίσματα, μάκαρ σοῦ δεόμεθα, παντοίων νόσων ἡμᾶς ἀπάλλαξον, καὶ τῶν κινδύνων λύτρωσαι ἐχθρῶν ἀλώσεως, καὶ σεισμοῦ τε, καὶ ἐκ πάσης θλίψεως, πρὸς Θεὸν σαῖς λιταῖς Ἀθανάσιε.

Δόξα.

Ω τῆς ὑπὲρ νοῦν, τρυφῆς ἧς ἠξίωσαι, ὧ Ἀθανάσιε· ὧ τῶν δωρημάτων τε, ὧν ἀπολαύσεις νῦν τοῖς Ἀγγέλοις συνών, καὶ τοῖς ἁγίωις τάγμασι συνδαιτύμενος, καὶ Τριάδα, τὴν ἁγίαν ὅσιε, ἀνυμνῶν ἦν ἡμῖν ἐξιλέωσαι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐκ ἐξ ἱκανοῖ, ἀξίως ὕμνησαι σε ἑβροτῶν συστήματα, ἦν Ἀγγέλων τάγματα, ἐν τοῖς ὑψίστοις ἀεὶ γενεαίρουσι μετὰ Θεὸν πανάμωμε ὡς διὰ σοῦ ἀληθῶς, ἀτρεψίαν, πρὸς κακὸν εὐράμενα, τῆς τεκούσης Θεὸν τὸν ἀόρατον.

Καταβασία.

» Ἄπας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δὲ ἀύλων νόων φύσις γενεαίρουσα, τὰ ἱερὰ θαυμάσια τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω, χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή· κειπάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον.

Γυναικίς ἀκουτίσθητε.

Πανήγυρις χαρμόσυνος καὶ ἱερὰ ἐφέστηκε, πιστῶν τὰ στέφη καλοῦσα, ἄσματικὴν εἰς χορείαν· δράμετε, δεῦτε, ἤκετε, καὶ πόθῳ συναθροίσθητε, ὕμνοις τε πόθῳ ἅπαντες, Ἀθανασίου τὴν μνήμην, πνευματικῶς ἐορτάσαι.

Θεοτοκίον.

Κυρία πάντων πέλλουσα, τῶν ποιημάτων Δέσποινα, καὶ πλήρης ὄντως σοφίας, τῆς ὑπερφώτου ὡς Μήτηρ, Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος, φωτὸς καὶ θείας γνώσεως, καὶ χάριτός με πλήρωσον, ἵη συμπληρώσει τῶν ὕμνων, σοῦ τῆς ἀγνῆς Θεοτόκου.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Ἰστώμεν στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν σιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ιερέων ἐν χρίσματι, λαμπρυνθεὶς Ἀθανάσιε, τοῦ Χριστοῦ τὸ ποιμνιον καθωδήγησας, ἐπὶ νομῆν τὴν σωτήριον, καὶ νῦν ἐξεδήμησας, πρὸς τὴν ἄλυπον ζωὴν, πρὸς τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον ἔνθα πέφυκε, τῆς τρυφῆς ὁ χειμάρρους καὶ δικαίων, ἡ πληθὺς καὶ τῶν ὁσίων, Ἱεραρχῶν ἀκροθίνιον.

Καὶ φρονήσει λαμπόμενος, καὶ τῆ πίστει κοσμούμενος, καὶ καλῶν μεθέξει σε σεμνυόμενον, πρὸς τὸν Θεὸν ἐξεδήμησας, τὰ γέρα ληψόμενος, τῶν καμάτων σου σοφὴ καὶ τῶν πόνων τὰ δράγματα· ὅθεν σήμερον, τὴν ἁγίαν σου μνήμην ἐκτελοῦμεν, Ἀθανάσιε θεόφρον, Θεὸν συμφώνως δοξάζοντες.

Εν καθέδρᾳ ἐκάθησας, ὑψηλῆ Ἀθανάσιε, ταπεινώσει πνεύματος σεμνυόμενος, καὶ εὐλογῶν τελειότατα, λαοὺς ἐπιθέσει, τῶν ἁγίων σου χειρῶν, τῷ Θεῷ καθιέρωσας ὅθεν ἅπασα, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία ἐορτάζει, τὴν ἁγίαν νῦν σου μνήμην, σὲ μακαρίζουσα Ὅσιε.

Τῆς Ἀνδρούσης τὸ καύχημα, καὶ τοῦ Ἁθω ὠράϊσμα Κωνσταντίνου πόλεως τὸν περιδοξον, νῦν Πατριάρχην τιμήσωμεν, ὧδαῖς Ἀθανάσιον, τὸν φωστήρα τὸν φαιδρόν, τὸν φωτίσαντα ἅπασαν τὴν περίγειον, τῶν θαυμάτων

ἀκτίσι καὶ τὸν κτίστην μεγαλύναντα ἐν κόσμῳ, εἶου σαφῶς ἐν ὀρθότητι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Εν ταῖς ἀγρύπνοις σου προσευχαῖς, ἔχων ἀκλινεῖς εἰς Θεόν, τοὺς νοερούς σου ὀφθαλμούς, ἡγιασμένους ἀληθῶς, πάτερ Ἀθανάσιε, μετὰ ἀνθρώπων ἐπὶ γῆς μὲν τῷ σώματι, μετὰ ἀγγέλων δὲ ἐν οὐρανῷ ὑπῆρχες τῷ πνεύματι· διὰ τοῦτο οὖν καὶ ἡμεῖς ἀνθρωπον οὐράνιον, καὶ ἐπίγειόν σε ὀνομάζομεν ἄγγελον, συμφώνως βοῶντες· χαίροις ὁ τὴν τῶν ἀσωμάτων πολιτεῖαν ἐν σώματι ἐπιδειξάμενος· χαίροις ὁ τὴν ἀσθενῆ καὶ τεθλιμμένην βαδίσας ὁδόν, καὶ διὰ ταύτης ἀνελθὼν εἰς τὰ πλάτη τῆς οὐρανόου ζωῆς, ὁμόσκηνη ἀσκητῶν, ὁμότροπε Ἀποστόλων, κληρονόμη βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἧς καὶ ἡμεῖς ἀξιωθείημεν, ταῖς πρὸς τὸν Κύριον προσβείαις σου,

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ τυπικὰ καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τοῦ ἁγίου Ὁδῆ γ'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ στερεώσας.

Χοροβατῶν ἐν οὐρανοῖς, καὶ τῆ πανσόπτῳ Τριάδι, μετὰ πάντων παρεστῶς τῶν ἁγίων, πάντων μέμνησο ἡμῶν, διὰ παντὸς ἀείμνηστε, Πάτερ πατέρων θείων, Πατριαρχῶν τε ἀγλαΐσμα.

Σὺ πάντων ὠφθης μιμητής, τῶν ἀπ' αἰῶνος ἁγίων, ἐκμαξάμενος αὐτῶν πάσας Πάτερ, ἀκριβῶς τὰς ἀρετάς· ὧν περ καὶ νῦν ὁμόσκηνος, ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχων, χαίροις αἰεὶ Ἀθανάσιε.

Σὺ ἀπὸ βρέφους ἱερός, ψυχὴν ὁμοῦ τε καὶ σῶμα, καὶ ἀγνὸς ἐν ἀμφο-

τέροις ὑπάρχων, λειτουργὸς ὄφθης Θεοῦ, διδὸν καὶ μετὰ θάνατον, ἱερατεύεις ἄνω, ἐν οὐρανοῖς Ἀθανάσιε.

Θεοτοκίον.

Ο Γαβριήλ κατανοῶν, παντοβασίλισσα κόρη, τῆς ἀγγελίας τὸ ἀμήχανον κάλος, πλήρης φόβου καὶ χαρᾶς, παρεστηκὸς ἐβόα σοι· χαῖρε Κυρία, χαῖρε, κάμου καὶ πάσης τῆς κτίσεως.

ᾠδὴ στ'. Ἦχος δ'. τὴν θείαν ταύτην.

Νομὴν προβάτων ὡς Πέτρῳ σοι, Χριστὸς τῶν λογικῶν ἐδωρήσατο, ὡς ἀγαπήσαντι, αὐτὸν πολὺ Ἀθανάσιε, ἃ πρὸς λειμῶνας θείου σαφῶς ὠδήγησας.

Ξενώσας νοῦν καὶ τὸ σῶμά σου, τοῦ κόσμου ἱερὲ Ἀθανάσιε, καὶ τῶν ἐν κόσμῳ τε, ἄυλος ὡσπερ ἐβίωσας, ἐν θαυμαστοῖς πλειστοῖς ἀγλαϊζόμενος.

Δόξα.

Ο θεῖος μύστης τῆς χάριτος, ὁ λύχνος ἀληθοῦς διακρίσεως, ὁ θεοπρόβλητος, ὄντως ποιμὴν καὶ τῆς πίστεως, ὑπέρμαχος ὑμνεῖσθω νῦν Ἀθανάσιε.

Καὶ νῦν.

Σαρκὶ ἀφράστως ἐκύησας, τὸν Λόγαν ὃν Πατὴρ ἐξηρεύξατο, πρὸ τῶν αἰώνων τε, καὶ ἐν ἀγκάλαις ἐβάστασας ὡς δρέφος Θεοτόκε ἀειμακάριστε.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τῆς Ἀνδρούσης τὸν γόνον, καὶ τοῦ Ἄθω τὸ καύχημα, τὸν τοῦ βυζαντίου φωστῆρα, τὸν κλεινὸν Ἀθανάσιον,

δοίων τὸ ὠραίσιμα σαφῶς, καὶ κλέος τῶν σοφῶν πατριαρχῶν, εὐφημησώμεν ἐν ὕμνοις τε καὶ ᾠδαῖς, βοῶντες αὐτῷ συμφύωνως. Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ· δόξα τῷ σὲ ἀγίασαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Κοντάκιον.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Μοναστῶν ἀγλαΐσιμα, Πατριαρχῶν ὠραιότης, Ἀνδρουσίων καύχημα, τῆς Ἐκκλησίας φαιδρότης, ἀγγελε, σαφῶς ἐπίγειε θεοβρῆμων, ἀνθρωπε, ὡ ἐπουράνιε τοὺς τελούντας, τὴν ἀγίαν σου νῦν μνήμην, κινδύνων ῥῦσαι σοφὲ Ἀθανάσιε.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις Ἐκκλησίας θεῖε ἀστήρ, οἰκουμένης δόξα, ἱερέων ὑπογραμμός, Πατέρων λαμπρότης, τῆς χάριτος ὁ κήρυξ, χριστιανῶν προστάτα, ὡ Ἀθανάσιε.

Εἴχει τὸ μὲν πνεῦμά σου οὐρανός, ἡμεῖς δὲ πλουτοῦμεν τὴν εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν, ἣν περικυκλοῦντες, μετ' εὐλαβείας μάκαρ, ἐν πίστει προσκυνοῦμεν, ὡ Ἀθανάσιε.

Αστρον ἐξανέτειλας τηλαυγές, τῆς Ἀνδρούσης Πάτερ, καὶ τὸν κόσμον μαρμαρυγαῖς, κατηύγασας ὄντως τῶν σῶν κατορθωμάτων, Πατριαρχῶν τὸ κλέος, ὡ Ἀθανάσιε.

Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον, ὄρα ἰγ' Νοεμβρίου.

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

Εὐλόγησον Πάτερ.

Οὗτος ὁ λαμπρότατος τῆς οἰκουμένης φωστὴρ καὶ τοῦ δεσπότου Χριστοῦ δοῦλος γνήσιος, ἦτον ἀπὸ τὴν Ἀνδρουσαν τὴν ἐν τῇ Πελοποννήσῳ εὐρισκομένην. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Γεώργιος, ἡ δὲ μήτηρ του Εὐφροσύνη, ἀμφοτέροι εὐσεβεῖς, καὶ ἐνάρετοι. Ἀπὸ τοιούτους οὖν γονεῖς γεννηθείς, ὠνομάσθη ὁ παῖς Ἀλέξιος εἰς τὸ ἅγιον Βάπτισμα, καὶ ἀπὸ μικρὸς ἐδείκνυε ποταπὸς ἔμελλε νὰ κατασταθῇ εἰς τὸ ὕστερον· ὅτι ποσῶς δὲν ἐδόθη εἰς παιγνίδια, κατὰ τὴν τῶν νέων συνήθειαν οὔτε ἐπόθησε ἄνεστα καὶ μάταια πράγματα· ἀλλὰ ὅλη του ἡ σπουδὴ ἦτον εἰς τὴν ἀκολουθίαν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ εἰς τὴν τῶν γραμμάτων μάθησιν. Δὲν ἀνταμώνετο μὲ ἀτάκτους νέους, διὰ νὰ μὴ φθειρωσιν αἱ κακαὶ συναστροφαὶ τὰ χρηστὰ ἦθη ὅπου εἶχεν ὁ τρισμακάριος· μᾶλλον δὲ ὅπου ἔβλεπέ τινα εὐλαβῆ καὶ ἐνάρετον τὸν ἀντάμωνε καὶ συνωμίλει διὰ νὰ λαμβάνῃ ψυχικὴν ὠφέλειαν.

Τελευτήσαντος δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἔμεινεν ὄρφανὸν τὸ παιδίον καὶ ἐπρόκοπτεν εἰς τὴν ἀρετὴν περισσότερον. Καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀπὸ τὴν συνεχῆ μελέτην τῶν θείων Γραφῶν ἐκαρποφόρησε πολλὴν σοφίαν καὶ σύνεσιν καὶ ἦτο τοσοῦτον γνωστικὸς εἰς τὰς συνομιλίας, ὥστε ὅλοι τὸν ἐθαύμαζον, πῶς ἐπερίσσειεν ἕνας νέος τοὺς γέροντας εἰς τὴν σύνεσιν. Ὅσον

οὖν ἐπρόκοπτεν εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ σώματος, τοσοῦτον ἠῤῥαυε καὶ εἰς τὴν τῆς ψυχῆς ἀρετὴν καὶ κατάστασιν· καὶ ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν του νὰ ἀπαρνηθῇ τελείως τούτου τοῦ πλάνου κόσμου τὴν ματαιότητα ὡς ψευδῆ καὶ ἐπίκηρον, καὶ νὰ ποθήσῃ τὴν ἀνω σοφίαν, ἵνα ἀξιωθῇ τῆς ἀνω μακαριότητος. Παρεκινήθη δὲ εἰς τοῦτο, πρῶτον μὲν, ἀπὸ τὴν ῥῆσιν ταύτην τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὅπου λέγει ὁ Κύριος· «ὅστις ἀγαπᾷ περισσότερο ἢ πρὸ ἐμὲ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα του, δὲν εἶναι ἄξιός μου»· δεῦτερον δὲ ἀπὸ τὸν βίον καὶ τὴν πολιτείαν τοῦ θαυμαστοῦ Ἀλυπίου τοῦ Κιονίτου, τὸν ὁποῖον ἀναγινώσκων μετ' εὐλαβείας καὶ κατανύξεως, καὶ βλέπων ὅτι αὐτὸς κατεφρόνησεν ὅλα τοῦ κόσμου τὰ χαρμόσυνα καὶ τὴν μητέρα του, ὅπου ἦτο καὶ αὐτὴ χήρα καὶ τὸν εἶχε μόνιμον παρηγορίαν, ἐτρῶθη καὶ οὗτος τὴν καρδίαν ἀπὸ τὸν θεῖον καὶ γλυκύτατον ἔρωτα καὶ καταφρονήσας πατρίδα, συγγενεῖς, καὶ φίλους καὶ αὐτὴν τὴν φιλιότητα καὶ τεθλιμμένην καὶ ἀνδρὸν μητέρα του, πηγαίνει εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, εἰς τῆς ὁποίας τὰ ὄρια εὐρίσκετο ἕνας θεῖος τοῦ ἁγίου μοναχὸς εἰς ἕνα πλούσιον Μοναστήριον, εἰς τὸ ὁποῖον μεταβὰς ἐκουρεύθη ὁ ἅγιος μοναχὸς μετονομασθεὶς Ἀκάκιος. Ἐπειτα βλέπων ὅτι ἐκεῖνοι οἱ ἀδελφοὶ δὲν εἶχον τὴν πρέπουσαν σπουδὴν εἰς τὴν μοναδι-

κὴν ἀκρίβειαν, διὰ τὴν φροντίδα καὶ προσπάθειαν ὅπου εἶχον εἰς τὰ ὑλικά καὶ πρόσκαιρα πράγματα, λαβὼν συγχώρησιν ἀνεχώρησεν, (ἀφ' οὗ ἔβγαλε γένειον) καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος τοῦ Ἁθωνοῦ καὶ προσκυνήσας ὅλα τὰ ἅγια Μοναστήρια καὶ τὰ λοιπὰ ἀσκητήρια καὶ ἡσυχαστήρια, ἔλαβε πολλὴν ὠφέλειαν. Διότι καθὼς ἡ φιλεργὸς μέλισσα περιέρχεται τὰ λειβάδια καὶ συνάγει τὸ γλυκὺ μέλι ἀπὸ διάφορα ἄνθη καὶ βότανα, οὕτω καὶ ὁ ἅγιος ἐλάμβανεν ἀπὸ τούτους ἐναρέτους ὑποδείγματα ψυχικῆς ὠφελείας καὶ τὰ ἐθυσούριζεν εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἐπιμελέστατα· καὶ τόσον ἠγάπησε τὴν σωματικὴν ταλαιπωρίαν καὶ κακοπάθειαν, ὅπου δὲν ἐφόρει ὑποδήματα, ἀλλὰ περιεπάτει ἀνυπόδητος· οὔτε δύο ῥάσα ἀπέκτησεν, ἀλλὰ μονοχίτων ἐπέρανα τὰς ἡμέρας καὶ τὸς νύκτας ὁ τρισμακάριος. Μάλιστα καὶ ἔσωθεν κατὰ σάρκα ἐφόρει τρίχινα διὰ νὰ βασανίζεταί περισσότερο, τὴν δὲ κοιλίαν καὶ τὸν λαιμὸν τοσοῦτον ἐπαίδευεν ὅπου μόνον ἄρτον καὶ ὕδωρ μετελάμβανε καὶ αὐτὰ μὲ πολλὴν ἐγκράτειαν, καὶ ποτὲ δὲν ἐχώρτασε καὶ οὕτως ἐπέρασεν ὅλην τοὺς τὴν ζωὴν ὡς ἄγγελος. Δὲν ἐνιψέ ποτε τὴν κεφαλὴν, ἢ τοὺς πόδας του, μήτε ποτὲ ἐκαβαλίκευσεν, οὔτε κἄν ὕστερον ὅταν ἀρχιεράτευσεν· καὶ ἐκοιμᾶτο κατὰ γῆς μὲ πολλὴν κακοπάθειαν.

Ἄφου λοιπὸν ἐπροσκύνησεν ὅλα τοῦ Ἁθῶ τὰ Μοναστήρια, ἐπῆγεν εἰς τοῦ Ἐσφιγμένου καὶ ἐκοινοβίασεν· καὶ τόσους κόπους καὶ ἀγῶνας ἐτέλεσεν, ὅπου εἶναι ἀδύνατον καταλεπτῶς νὰ τοὺς γράψωμεν· μόνον ἀπὸ τὰ πολλὰ νὰ γράψωμεν ὀλίγα, διὰ νὰ καταλάβητε κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀπὸ τὴν ὡαν τὸ ὕφασμα. Ἐνας εὐλαβῆς ἱερομόναχος ἐπῆγεν ἀπὸ τὴν Μονὴν τοῦ Στουδίου εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος χάριν προσκυνήσεως καὶ φθάσας εἰς τὴν Μονὴν τοῦ

Ἐσφιγμένου, τοῦ εἶπον οἱ μοναχοὶ τὰς θαυμασίας ἀρετὰς τοῦ δόσιου· πῶς ἔκαμεν ἐκεῖ δύο ἔτη τραπεζᾶρης καὶ ὑπηρετεῖ τοὺς ἀδελφούς μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν· καὶ ὅτι δὲν εἶχε κελλίον ἢ κλίνην χωριστὰ ἢ κἄν ψιάθιον, οὔτε τὸν χειμῶνα ὅπου κάμνει εἰς τὸν τόπον πολλὴν χιόνα καὶ ψύχος ἄμετρον, ἀλλ' ἐκοιμᾶτο καταγῆς ὀλίγον διάστημα, ἔπειτα ἠγειροτο καὶ ἐθυμιάζε προσευχόμενος, καὶ ἀγρυπνῶν ὅλην τὴν ἐπίλοιπον νύκτα ἐστιχολόγει τὸ ψαλτήριον καὶ ἔλεγε· «πρόεφθασαν οἱ ὀφθαλμοί μου πρὸς ὄρθρον τοῦ μελετᾶν τὸ λόγιόν σου» καὶ ἄλλα παρόμοια. Οὔτε τὸν εἶδε τις νὰ φάγη καθήμενος, ἀλλὰ ἰστάμενος ὄρθιος ἐτρῶγε τὰς ψίχας ὅπου ἔμενον εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἔλεγεν ὅτι καὶ οἱ σκύλοι τρέφονται μὲ ψίχας ὅπου πίπτουν ἀπὸ τὴν τράπεζαν τῶν κυρίων τῶν· καὶ οὔτε ἔλαιον μήτε οἶνον ἐδοκίμασεν εἰς τρεῖς γρόνους ὅπου ἔκαμεν εἰς τὸ Μοναστήριον οὔτε ἄλλην τινα σωματικὴν παράκλησιν, μάλιστα ὅπου ἐμαγεύρευεν πολὺ ἐπιτήδεια καὶ τὸ εἶχε μεγάλην χαρὰν νὰ ἀναπαύη τοὺς ἀδελφούς, καὶ αὐτὸς νὰ ἐγκρατεύηται, διὰ νὰ λάβῃ πλουσίαν τὴν ἀνταπόδοσιν εἰς τὴν βασιλείαν ἐκείνην τὴν αἰεὶ διαμένουσαν. Εἶχε δὲ καὶ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ πάντοτε· ὅτι βλέπων αὐτὸ τὸ πρόσκαιρον πῦρ ὅπου ἐμαγεύρευεν, ἐνεθυμειτο ἐκεῖ τὸ ἀσβεστον τῆς γενένης καὶ ἔκλαιεν. Διὰ τὰς ἀρετὰς τοῦ λοιπὸν τὸν εἶχον ὅλοι εἰς πολλὴν εὐλάβειαν καὶ ἐτίμων ὡς ἔπρεπε· ὅθεν φοβούμενος μήπως καὶ ὑστερηθῆ τῆς θείας δόξης διὰ τὴν πρόσκαιρον, ἔφυγεν ἀπὸ τὸ Μοναστήριον καὶ ἐπῆγεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ προσκυνήσας τοὺς ἁγίους τόπους καὶ τὴν ἔρημον τοῦ Ἰορδάνου, ἀπῆλθεν εἰς τὸ Ὄρος τοῦ Λάτρου ὅπου κατόικουν ἅγιοι ἄνθρωποι. Καὶ προσμείνας ἐκεῖ πολὺν καιρὸν εἰς

ἓνα κελλίον ἀναχωρητικόν, καί πολλά ὠφελήθεις ἀπ' ἐκείνους τοὺς ἁγίους πατέρας, ἐπῆγεν καὶ εἰς τὸ βουνὸν τοῦ Ἀυξεντίου, ὅπου εὗρισκοντο καὶ ἐκεῖ ἐνάρετοι ἄνθρωποι, καὶ μάλιστα ὁ ἑξακουστὸς Ἡλίας, Νεῖλος ὁ Ἰταλός, καὶ ὁ Λεπεντρινὸς Ἀθανάσιος, μὲ τοὺς ὁποίους συνομιλήσας καὶ ὠφελήθεις καὶ ὠφελήσας ἀπῆλθε καὶ εἰς τὸ Γαλήσιον Ὅρος ὅπου ἦτο τοῦ μακαρίου Λαζάρου, εἰς τὸ ὁποῖον ἔμεινε χρόνους ὀκτώ, ὑπηρετῶν τοὺς ἀδελφοὺς εἰς ὅλας τὰς ἀνάγκας ἐπιμελέστατα. Ἐγένετο δὲ ἐκεῖ μεγαλόσχημος, μετονομασθεὶς ἀντὶ Ἀκακίου Ἀθανάσιος, ἔπειτα τὸν ἐχειροτόνησαν καὶ μὴ θέλοντα ἱεροδιάκονον καὶ πρεσβύτερον. Ἐπειτα διωρισθὴ τυπικάρχης καὶ ἐκκλησιάρχης, καὶ ὑπηρέτησεν εἰς αὐτὸ τὸ διακόνημα μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν ὡς ἄλλος οὐδεὶς καὶ ἀναγνώσας ἅπαντα τὰ βιβλία τρεῖς καὶ τέσσαρας φορὰς καὶ λαβὼν ἀπὸ ταῦτα πολλὴν ὠφέλειαν, ἐθησαύρισε πλοῦτον πολὺν σοφίας καὶ γνώσεως ἀναβάσεις καθ' ἑκάστην ἐν τῇ καρδίᾳ θέμενος. Ὅθεν ὡς ἄξιος ἤξιώθη καὶ θείας θεωρίας προσεκάλεσε γὰρ αὐτὸν ὁ Δεσπότης Χριστὸς νὰ ποιμάνῃ τὰ λογικά του πρόβατα, καὶ ἀκούσατε φρικτὴν ὀπτασίαν καὶ θαυμασίαν διήγησιν.

Συνήθειαν εἶχεν ὁ ἅγιος νὰ πηγαίνῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πρὸ τοῦ ὄρθρου, νὰ προσεύχεται εἰς τὸν νάρθηκα. Καὶ μίαν νύκτα καθὼς ἤρχετο ἔμπροσθεν τοῦ Ἐσταυρωμένου Χριστοῦ, ἐξῆλθε φωνὴ γλυκυτάτη ἀπὸ τὴν εἰκόνα, λέγουσα. «Ἐπειδὴ μὲ ἀγαπᾷς, Ἀθανάσιε, θέλεις μοῦ ποιμάνει λαὸν περιούσιον.» Ταῦτα ἀκούσας, ἔπεσε χαμαὶ ἀπὸ τὸν φόβον του, καὶ μετὰ φρίκης καὶ χαρᾶς ἀρρήτου ἐδοξολόγει μετὰ δακρύων τὸν Κύριον. Ποιήσας δὲ χρόνους δέκα εἰς τὸ τοῦ ἐκκλησιάρχου διακόνημα ἐνεθυμεῖτο τὴν τῆς ἡ-

συχίας γλυκύτητα καὶ ἐλυπεῖτο πὼς δὲν τοῦ ἐβόλει νὰ ἀγωνίζεταί. Ὅθεν ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν ἦλθε πάλιν εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος καὶ εὐρῶν τόπον ἐρημικὸν καὶ παρῶμερον ἔμεινεν ἐκεῖ, μὴ ἔχων τινὰ παραμυθίαν σωματικὴν, ἤγουν τροφᾶς καὶ σκεπάσματα· πλὴν ἀπολαμβάνων τὸ μέλι τῆς ποθουμένης του ἡσυχίας ἠψοφραίνεται εἰς τὴν ψυχὴν, μόνος μόνῳ Θεῷ προσευχόμενος. Πλὴν ἐπειδὴ συνέβησαν καὶ ἐκεῖ εἰς τὸ Ὅρος σκάνδαλα ἀπὸ τὸν μισόκαλον δαίμονα, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Γάνου· καὶ εὐρῶν τόπον ἡσυχον κατὰ τὸν πόθον του, ἐκατόκησε καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν συνήχηθησαν καὶ ἄλλοι πλησίον του, (ὅτι ἡ ἀρετὴ τοῦ δόσιου τοὺς εἴλκυσεν ὡς ὁ μαγνήτης τὸν σίδηρον), τοὺς ὁποίους ἀσμένως ὑποδεχόμενος καὶ παιδεύων ἱκανῶς εἰς τὴν τάξιν τῆς μοναδικῆς πολιτείας, κατέστησεν αὐτοὺς σκευὴ ἐκλεκτὰ τῶν χαρισμάτων τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ ἁγίου ἦσαν καὶ ὁ θαυμαστὸς Θεοφάνης καὶ ὁ κλεινὸς Θεοδώρητος καὶ ἄλλοι πολλοὶ περιβόητοι εἰς τὴν ἀρετὴν. Οὐ μόνον δὲ εἰς τὰ περιχώρα τοῦ ὄρους ἦτον ἀκουστὸς ὁ ἅγιος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ βασίλεια· ὅθεν ἔτρεχον πρὸς αὐτὸν καθ' ἑκάστην πληθὸς πολὺ, διὰ νὰ ἀκούσουν τὴν μελίρρυτον ἐκείνην γλῶσσαν καὶ νὰ ἴδωσι τὸ γαληνὸν καὶ ἀγγελαιοειδὲς αὐτοῦ πρόσωπον, τοὺς ὁποίους ἱλαρῶς ὑποδεχόμενος, ἔτρεφε τὰς ψυχὰς των μὲ πνευματικὰς νοουθεσίας καὶ θαυμασίας παραβολὰς καὶ ἔνθεα διηγήματα, ὡς ἔμπειρος καὶ πάνσοφος ἰατρός· οὐ μόνον δὲ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες πολλαὶ συνηθροίζοντο πρὸς αὐτόν, τὰς ὁποίας κατέπεισε καὶ ἀπηρνήθησαν τὰ πρόσκαιρα διὰ νὰ κληρονομήσωσι τὰ αἰώνια. Ἐγινε λοιπὸν καὶ γυναικῶν μοναστήριον ἐκεῖ εἰς τὴν ἔρημον καὶ τὸ ἐκυβέρνησα ὁ ἅγιος.

πολλά δὲ ἐξ ἐκείνων τῶν γυναικῶν ἠγίσασαν. Ἄλλ' ἄς γράψωμεν καὶ ποίῳ τρόπῳ ἔγινε Πατριάρχης ὁ ἅγιος, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς ὠκονόμησε, διὰ τὴν λάβην ἢ Ἐκκλησία εἰρήνην καὶ γαλήνην ἀπὸ τὴν ταραχὴν ὅπου εἶχε πρότερον ἀπὸ τὸν πρόην Πατριάρχην Ἰωάννην Βέκκον, τὸν ὁποῖον δικαίως ἐκάθησαν ὡς ματαιόφρονα καὶ μισόχριστον.

Ὁ βασιλεὺς λοιπὸν ὅπου ἦτο τότε Ἀνδρόνικος ὁ Παλαιολόγος, ὡς εὐσεβὴς ὢν καὶ φιλόχριστος, ἐσύναξε τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ λοιποὺς κληρικούς καὶ τοῖς εἶπεν, ἐὰν θέλωσι νὰ ψηφίσωσιν ἀρχιερατικὰ τῆς πόλεως τὸν ἅγιον Ἀθανάσιον, οἷτινες ὅλοι συγκατένευσαν. Ὅθεν ἔστειλε τινὰς ἀρχιερεῖς καὶ ἄρχοντας νὰ τὸν φέρωσιν ἐντίμως ὡς ἔπρεπε. Φθάσαντες λοιπὸν εἰς αὐτόν, τῷ ἔδωκαν τὰ βασιλικά γράμματα καὶ τὸν παρεκάλουν ὥραν πολλὴν νὰ μὴ γίνῃ παρήκοος, ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Παρακαλῶ ὑμᾶς, ἅγιοι ἀρχιερεῖς καὶ ἐντιμότατοι ἄρχοντες, νὰ εὐρητε ἄλλον τινὰ ὅπου νὰ εἶναι ἱκανὸς καὶ ἄξιος· ὅτι ἐγὼ συνήθισα εἰς τὴν ἔρημον καὶ δὲν ὑποφέρω τὴν σύγχυσιν τοῦ κόσμου. Ταῦτα λέγοντος τοῦ ὁσίου διὰ ταπεινώσιν, τὸν παρεκάλουν ὥραν πολλὴν νὰ τοῖς ὑπακούσῃ διὰ τὸν Κύριον· ἔπειτα ὡς ἴδον ὅτι ποσῶς δὲν ἤθελεν, ὠμίλησαν αὐτῷ αὐστηρότερα, λέγοντες· ἐὰν δὲν ἀκούσης ἡμῶν νὰ βοηθήσῃς τῆς Ἐκκλησίας τώρα ὅπου εἶναι μεγάλη ἀνάγκη νὰ ὠφελῆσῃς πολλὰς ψυχάς, θέλεις δώσῃς λόγον τῷ Θεῷ ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς κρίσεως. Τότε γοῦν ὁ ἅγιος ἐνθυμηθεὶς τὴν ἄνωθεν ὀπτασίαν ὅπου εἶδεν εἰς τὸ Γαλήσιον Ὅρος καὶ φοβηθεὶς μήπως φεύγων τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχιερωσύνης διὰ ταπεινώσιν, κατακριθῆ ἔκ Θεοῦ ὡς παρήκοος, συγκατένευσε νὰ ἀναβῆ εἰς τοιαύτην ὑπερτάτην ἀξίαν καὶ πορευθεὶς εἰς τὸν Βα-

σιλέα, τὸν ὑπεδέχθη περιχαρῶς μετὰ ὅλην τὴν Σύγκλητον. Χειροτονηθεὶς οὖν ὁ ἅγιος, ἐκάθησεν εἰς τὸν θρόνον ὡς ἄξιος· καὶ εὐρὼν τὴν Ἐκκλησίαν κεχερωσμένην καὶ πολλὰ βεβλαμμένην ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς, ἐκοπίασε πολὺ μετὰ ἐπιμέλειαν νὰ τὴν καλλιεργήσῃ καὶ ἐκριζώσῃ τὰ ζιζάνια.

Καὶ ὅταν ἐδίδασκε, κατηγόρει τοὺς ἀδίκους καὶ ἄρπαγας, ὡς ἄλλος Χρυσόστομος· καὶ δὲν ἐντρέπετο δυνάστην καὶ πλούσιον, οὔτε αὐτὸν τὸν Αὐτοκράτορα, ἔχων βοηθὸν τοῦ τὸν Παντοκράτορα. Καὶ τοὺς μὲν εὐλαβεστέρους διώρθωνε μετὰ παραινέσεις, τοὺς δὲ ἀπειθεῖς καὶ ἀνυποτάκτους ἐπαίδευε μετὰ αὐστηρὰ ἐπιτίμια. Καὶ ὁ μὲν ἅγιος ἐκοπίαζε νύκτα καὶ ἡμέραν καὶ ἠγωνίζετο νὰ φυλάξῃ ἀπὸ τοὺς νοητοὺς καὶ αἰσθητοὺς λύκους ἀβλαβὲς τὸ ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ. Ὁ δὲ μισόκαλος δαίμων μὴ ὑποφέρων νὰ βλέπῃ τὸ ἀγαθόν, ἔκαμε τρόπον νὰ ὑστερήσῃ τὴν ποίμνην τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τοιοῦτον ποιμένα σοφώτατον. Λοιπὸν ὅσοι ἦσαν ἄδικοι ἄρχοντες καὶ κληρικοὶ ἀνυπότακτοι, ἐμίσησαν τὸν ἅγιον, τοὺς ἐλέγχοις μὴ ὑποφέροντες. Ὅθεν τὸν ἐκάλεσαν εἰς τὸν Βασιλέα ὅτι ἦτο πολλὰ σκληρὸς καὶ ἀνήμερος καὶ δὲν ἤθελον αὐτὸν διὰ ποιμένα καὶ ὡς ἐκ τούτου νὰ χειροτονήσῃ ἄλλον συγκαταβρατικώτερον καὶ φιλόανθρωπον. Αὐτὰ καὶ ἄλλα περισσὰ φλυαρίσματα λέγοντες, δὲν ἤκουσεν αὐτῶν ὁ Βασιλεὺς, ὡς γνωρίζων τοῦ ἁγίου τὴν ἐνάρετον πολιτείαν καὶ καθαρότητα. Ἄλλ' ὅσον ἐπέρνα ὁ καιρὸς, τόσον αὐτοὶ οἱ ἄδικοι ἠγγραινοῦντο καὶ ἐμισοῦσαν τὸν δίκαιον· καὶ πολλοὶ ἀρχιερεῖς ἠνώθησαν μετὰ τοὺς ἄρχοντας καὶ τὸν ἐγκαλοῦσαν συχνάκις οἱ ἄγνωστοι. Ὅθεν ὁ Βασιλεὺς διὰ τὴν τοὺς εἰρηνεύσῃ, ἐμήνυσε τοῦ ἁγίου νὰ κάμῃ μετὰ εἰρήνην παραίτησιν· ὁ δὲ γράψας πρὸς αὐτὸν ἐπιστολὴν,

οὕτω λέγουσαν. Ἐγώ, Βασιλεῦ κράτιστε, δὲν ἀνέλαβον τὴν προστασίαν καὶ φροντίδα τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὰ σιωπῶ καὶ παραβλέπω τὰ τῶν ἀνθρώπων σφάλματα, ἀλλὰ διὰ τὰ τοὺς ἐλέγχω τὰ διορθώνωνται, ὅτι φοβερὰ κατάκρισις ἐκδέχεται τοὺς προσετώτας, ὅταν δὲν ἐλέγχωσι τοὺς ἀμαρτάνοντας· καὶ αὐτοὶ ἀντὶ τὰ εὐχαριστηθῶσι, μὲ ἐμίσησαν, καὶ πονηρὰ ἀντὶ ἀγαθῶν μοὶ ἀνταπέδωκαν. Ἐπειδὴ λοιπὸν μισοῦσι τὴν λατρείαν τῶν καὶ μὲ διώκουσιν ἀδίκως, ποιῶ καὶ ἐγὼ τοῦ θρόνου παραίτησιν, λέγων· «κλήρω ἀνποτάκτω καὶ λαῶ ἀπειθεὶ ἀποτάσσομαι, τῷ δὲ Θεῷ ὑποτάσσομαι, δεόμενος αὐτοῦ νὰ μᾶς κυβερνήσῃ πρὸς τὸ συμφέρον καθὼς γιγνώσκει, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν ἁγίων αὐτοῦ.» Ταῦτα γράψας ἀνεχώρησε παρευθὺς καὶ πορευθεὶς εἰς τὸ μοναστήριόν του ἔμενεν ἐκεῖ, πολιτευόμενος ἑναρετώτερα παρὰ πρότερον· καὶ ἐποίησεν ἄλλα δέκα ἔτη ἐκεῖ μετὰ τὴν παραίτησιν, ἑναρέτως πολιτευόμενος καὶ προλέγων, ὡς προφήτης, τὰ μέλλοντα. Καὶ πολλάκις ἐμήνυσε τοῦ Βασιλέως προρρησεις τινάς, αἱ ὁποῖαι ἐτελειώθησαν κυθὼς ἔγραψεν, ὡς φαίνεται εἰς τὰς ἐπιστολάς του, τὰς ὁποίας διὰ συντομίαν δὲν γράφομεν ἐδῶ· ἀλλ' ὅστις θέλει ὡς τὰς ἀναγνώσῃ, διὰ τὰ ἐννοήσῃ πύσης χάριτος ἠξιώθη παρὰ τοῦ Θεοῦ ὁ θεόπνευστος καὶ πόσων θεωριῶν καὶ ἀποκαλύψεων ἔγινε μέτοχος.

Μετὰ τὴν παραίτησιν τούτου ἐχειροτονήθη Πατριάρχης εἰς ἑνάρετος καὶ αξιοθαύμαστος ἄνθρωπος, Ἰωάννης ὀνομαζόμενος πλὴν διὰ τὴν πολλὴν του προφῆτητα καὶ ἀπλότητα, δὲν ἐπαίδευσε τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους ὅπου ἔβλαπτον τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ οἱ θεόργιστοι. Ποιήσας οὖν καὶ αὐτὸς χρόνους δέκα, ἐβαρύνθη τὰς συγχύσεις, καὶ ποιήσας παραίτησιν ἀ-

νεχώρησε, καὶ οὕτως ἔμεινε πάλιν χηρεύουσα ἡ Ἐκκλησία· ὁ δὲ πιστότατος βασιλεὺς εἶχε πόθον νὰ εὕρῃ ἄλλον ἄξιον ἀνθρώπον νὰ χειροτονήσῃ ποιμένα τῆς πόλεως. Ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἦτο ἐκεῖ εἰς τὴν πόλιν εἰς ἑνάρετος ἄνθρωπος, καλούμενος Μηνᾶς· πρὸς τοῦτον ἔγραψεν ὁ ὁσιος Ἀθανάσιος, ὅτι τὴν δεῖνα ἡμέραν μέλλει νὰ γίνῃ μέγας σεισμός εἰς τὴν βασιλεύουσαν, ὅστις καὶ ἐγένετο, καθὼς ὁ ἅγιος προεφήτευσεν.

Ταῦτα μαθὼν ὁ βασιλεὺς, ἔκρινεν ὅτι αὐτὸς ἦτο ἄξιος νὰ γίνῃ ἀρχιεπίσκοπος ὡς καὶ πρότερον· ὅθεν ἔστειλεν ἀνθρώπους καὶ ἔφερον αὐτὸν μὴ θέλοντα ἀπὸ τὸ μοναστήριον, καὶ μὲ πολλὴν τιμὴν καὶ εὐλάβειαν ἐκάθησαν αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον τὸ δεύτερον, ὅστις ἐφάνη διὰ τῶν ἔργων λαμπρότερος ὑπὲρ τὸ πρῶτον, καὶ ὅλων τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου πληρωτὴς ἀκριβέστατος. Εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀκολουθίας ἀγρυπνος ἀδικουμένων καὶ καταπονουμένων προστάτης θερμοτάτος· χερῶν καὶ ὄρφανῶν βοηθὸς καὶ ἐπίκουρος καὶ πάντων τῶν ἐν ἀνάγκαις ἀντιλήπτωρ καὶ βοηθὸς ἄοκνος. Ἐξαιρέτως δὲ ἦτο εἰς τοὺς πεινασμένους καὶ πένητας τοσοῦτον συμπαθὴς καὶ εὐσπλαγχνος, ὥστε ἐκένωνε τὰ δοχεῖα τοῦ σίτου καὶ τῶν ὀσπρίων καὶ τὰ ἐμοίραζεν εἰς τοὺς πτωχοὺς· Ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἔγινε πείνα μεγάλη καὶ φοβερὰ, ἡ ὁποία οὐδέποτε ἄλλοτε ἔγινεν· ὅθεν ἄλλο τι δὲν ἠκούετο πανταχοῦ, ἢ μὴ μόνον στεναγμοὶ καὶ δάκρυα, ἀπὸ δὲ τὴν πείναν πολλοὶ ἀπέθνησκον. Ὁ δὲ ἅγιος πρῶτον μὲν μὲ διδασκὰς παρεκίνει τοὺς πλουσίους νὰ ἀπλώσωσι τὰς χεῖρας αὐτῶν εἰς βοήθειαν τῶν πενήτων· ἔπειτα καὶ αὐτὸς κατέστησεν ἐπιστάτας, πιστοὺς καὶ εὐλαβεῖς ἀνθρώπους, εἰς τοὺς πολλοὺς τῆς πόλεως, καὶ ἔβραζον οἶτον καὶ ὄσπρια, καὶ ἐμοίραζον εἰς τοὺς

πτωχούς, ὁμοίως καὶ οἶνον καὶ ἐνδύματα καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα τοῦ σώματος. Οὕτω γοῦν ποιήσας ἡμέρας πολλὰς, ἰάτρευσε τῆς πείνης τὴν συμφορὰν καὶ τὸν κίνδυνον.

Ἐποῦ λοιπὸν ἔκαμεν ἐπιτὰ ἔτη εἰς τὸν θρόνον, ζῶν κατὰ Θεὸν καὶ ἐναρέτως πολιτευόμενος, τοῦ ἡλθον πάλιν ἀπὸ τὸν φθονερὸν δαίμονα νεώτερα σκάνδαλα παρεκίνησε γὰρ τινὰς κακοτρόπους νὰ κακοποιήσωσι τὸν ἅγιον, οἱ ἐναγεῖς καὶ παμμίαροι. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τοῦ εὔρουν εἰς τὴν πολιτείαν ἔγκλημα, διότι ἦτο πολλὰ ἐνάρετος, τὸν ἐσυκοφάντησαν εἰς τὴν πίστιν ὅτι εἶχεν αἵρεσιν καὶ τί τοὺς ἐσόφισεν ὁ εὐρετὴς τῆς κακίας διάβολος; Ἐκρυψαν μίαν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου ὑποκάτω τοῦ ὑποποδίου τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου· ἔπειτα τὸν κατηγόρησαν ὅτι ἦτο εἰκονομάχος, δεικνύοντες τὴν εἰκόνα, ὡς ἄνωθεν εἶπομεν. Ἐξετάσαντες δὲ ἀκριβῶς τὴν ὑπόθεσιν, ἐγνωρίσθη ἡ ἀλήθεια· καὶ τοὺς μὲν κακούργους ἐπαίδευσαν, τὸν δὲ ἅγιον ἐλύτρωσαν, ὅστις ἐδοκίμασε νὰ κάμῃ πάλιν παραίτησιν διὰ νὰ φύγῃ τὰ σκάνδαλα, ὅμως ὁ βασιλεὺς δὲν ἐδέχθη· ὅθεν ἔμεινεν ὀλίγας ἡμέρας καὶ εἶτα ἀπῆλθεν εἰς τὸ μοναστήριον αὐτοῦ καὶ ἠσύχασεν.

Λυτρωθεὶς οὖν ἀπὸ τὴν φροντίδα τοῦ κόσμου καὶ σύγχυσιν, ἐνήστευεν, ἠγρύππει καὶ προσηύχето περισσότερον· καὶ λεπτυνθεὶς ὁ νοῦς του, ἔγινεν ἀγγελικὸς καὶ οὐράνιος. Ὅθεν ἠξιώθη παρὰ τοῦ Θεοῦ πολλῶν ὀπτασιῶν καὶ ἀποκαλύψεων· καὶ πολλὰ πράγματα προεφήτευσε, τὰ ὅποια ἐτελειώθησαν κατὰ τὴν πρόρρησιν αὐτοῦ, καὶ ὡς ἐκ τούτου ὅλοι τὸν ἐθαύμαζον καὶ τὸν ἐσέβοντο. Ἄλλ' ἄς εἰπώμεν τινὰ ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ θαυμάτων εἰς πίστωσιν τῶν ἄλλων, καὶ οὕτω νὰ δώσωμεν τέλος εἰς τὴν διήγησιν.

Εἰς μαθητῆς τοῦ ἁγίου, τὴν κλησὶν Ὑάκινθος, ἔβγαλεν εἰς τὸν λαιμὸν πάθος ἀνίατον, τὸ ὁποῖον οἱ Ἕλληνες ὀνομάζουσι καρκίνον, ὁ δὲ κοινὸς λαὸς φάγουσαν πολυλάκις οὖν παρεκάλεσε τὸν ἅγιον νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ὑπάγῃ εἰς ἰατρόν, ἢ νὰ ποιήσῃ αὐτὸς πρὸς Κύριον δέησιν νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἴασιν. Ὁ δὲ ἅγιος τὸν ἐνουθέτει νὰ ἔχῃ ὑπομονὴν ὡς ὁ Ἰώβ, καὶ ἄλλοι πολλοί, οἵτινες ὑπέμειναν πολλὰ πάθη, εὐχαριστοῦντες τὸν Κύριον. Τότε ὁ πτωχὸς Ὑάκινθος ἐνεθυμήθη τὴν πίστιν τῆς αἰμορροῦσης, ὡς γράφει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον· ὅθεν μιμούμενος αὐτὴν ὁ θαυμάσιος, ἐπῆγεν ὀπισθεν τοῦ ἁγίου καὶ πίπτων κατὰ γῆς μετὰ δακρῶν καὶ πίστεως καὶ λαβὼν τὸ ἄκρον τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, ἠγγισεν αὐτὸ εἰς τὸ πάθος του· καὶ παρευθὺς ὦ τοῦ θαύματος! κατὰ τὴν πίστιν αὐτοῦ ἰατρεύθη. Ἄλλοτε πάλιν ὁ αὐτὸς Ὑάκινθος ἀνέβη εἰς τὴν στέγην τοῦ κελλίου διὰ τινὰ ὑπηρεσίαν, ἐκ τῆς συνεργείας δὲ τοῦ δαίμονος ἐκημνίσθη καὶ ἔκειτο ὡς νεκρὸς· ὁ δὲ ἅγιος διὰ προσευχῆς ἀνέστησεν αὐτόν, καὶ κατέστησεν ὑγιῆ ὡς τὸ πρότερον.

Ἐτι δὲ δύο μοναχαὶ ἀπὸ τὸ γυναικῆιον μοναστήριον, ἔπεσον εἰς ἀσθένειαν βαρυτάτην καὶ ἀνίατον· καὶ ἐπειδὴ ἐπέρασεν πολὺς καιρὸς μὴ δυνάμεναι νὰ ὑπομένουσι τοὺς πόνους καὶ τὴν κακοπάθειαν, ἐμήνυσαν ταῦτα πρὸς τὸν ἅγιον. Δεόμεθ' αὖ σου παναγιώτατε δέσποτα, ποιήσον εὐχὴν πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Κύριον, ἵνα μᾶς ἐλαφρώσῃ ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, ἢ νὰ μᾶς ἀναπαύσῃ ὡς εὐσπλαγχνος. Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη, λέγων· ἐγὼ ἤθελον νὰ βασανισθῆτε προοκαίρως ἔτι πλεῖον διὰ νὰ λάβητε μισθὸν περισσότερον, εἰς τὴν αἰώνιον ἀνάπαυσιν, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ὑποφέρετε πλέον δεηθῆτε ταύτην τὴν νύκτα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ αὐριοῦν θεραπεύεσθε. Οὕτως εἶπεν ὁ ταπεινόφρων

διὰ τὴν φύγην τὸν ἔπαινον, καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ ἔργον ἐγένετο, καὶ εὐρέθησαν τὸ πρῶτὸ ὑγιεῖς τῇ τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπία καὶ χάριτι· καὶ παρενθὺς ἐπορευθήσαν εἰς τὸν ἅγιον, καὶ ἀπέδωκαν τὴν πρέπουσαν εὐχαριστίαν, διὰ τὴν μὴ φανῶσι πρὸς τὴν τοσαύτην εὐχαριστίαν ἀχάριστοι. Ἄλλὰ ἀκούσατε καὶ ἄλλα παραδοξότερα, ἵνα δοξάσητε τὸν Κύριον.

Ὅταν ἦτο πατριάρχης ὁ ἅγιος, καὶ ἦτον ἡ μεγάλη πείνα ὡς προείπομεν, ἐπρόσταξεν ὁ ἅγιος ἕναν ὑποτακτικὸν ὅπου εἶχεν εἰλαβῆ καὶ ἐνάρετον, ὀνομαζόμενον Χριστόδουλον, τὸν μοιράσῃ τὸν σῖτον ὅπου εἶχεν εἰς τὸ πατριαρχεῖον, εἰς τὰ γυναικεῖα Μοναστήρια, ὅπου ἦσαν τῶν ἄλλων πτωχότερα καὶ τὴν δώσῃ τριάκοντα κιλὰ εἰς ἕκαστον Μοναστήριον. Ὁ δὲ Χριστόδουλος ἐβεβαίωσεν ὅτι δὲν εἶχεν οὔτε πενήκοντα κιλὰ εἰς τὸ ἀμπάριον, ὁ δὲ ἅγιος εἶπεν αὐτῷ· μὴ περιττολογεῖς, ὀλιγόπιστε· ἀλλ' ὕπαγε ποίησον καθὼς σὲ προσέταξα. Ἀπῆλθεν οὖν ὁ Χριστόδουλος καὶ ἐποίησε καθὼς εἶπεν ὁ ἅγιος· καὶ ἀφοῦ ἐμοίρασε τὸν σῖτον, εὐλόγησεν ὁ Κύριος τὸν ἐπίλοιπον ὅπου ἔμεινεν, καὶ εὐρέθη περισσότερος τοῦ πρώτου. Ὁθεν ὁ Χριστόδουλος κατανοήσας τὸ μέγα θαυμάσιον, ἔβαλε μετάνοιαν εἰς τὸν ἅγιον τὴν τοῦ συγχωρήσῃ τὸ ἁμάρτημα· ὁ δὲ ὅσιος ἐπρόσταξεν αὐτὸν πάλιν τὴν δίδῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅσον χρειάζονται καὶ τὴν μὴ λυπῆται ὀλοτελῶς· καὶ ὅσον αὐτὸς ἐμοίραζε τὸν σῖτον εἰς τοὺς πτωχοὺς, τόσον ὁ Θεὸς τὸν ἐπλήθυνε μετὰ τρόπον θαυμάσιον, εἰς δόξαν αὐτοῦ καὶ μεγαλοπρέπειαν. Τοῦτο τὸ θαῦμα ἔγινε καὶ ἄλλοτε· ὅτι, κατὰ τὴν τοῦ ἁγίου γνώμην, τοῦ ἀνταπέδιδεν ὁ πλουσιόδωρος Κύριος.

Μίαν ἡμέραν ἐφυλάκισαν τινὰ Χριστιανὸν διὰ χρέος ἀδίκως, καὶ ἔβαλον αὐτὸν εἰς τὴν ἄλυσον· ὁ δὲ ἅγιος ὡς φιλάνθρω-

πος ὅπου ἦτο καὶ συμπαθέστατος, τὸν ἐλυπήθη· καὶ μεταβάς εἰς τὴν φυλακὴν μετὰ τοὺς ἀνθρώπους του, ἔβγαλεν αὐτὸν ἀπὸ τὰ δεσμὰ καὶ τὸν ἐπῆγεν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, χωρὶς τὴν δειλιάσῃ Βασιλικὴν ἐξουσίαν ἢ ἄρχοντας. Ἐπάνω δὲ εἰς τὰς λοιπὰς ἀρετὰς εἶχεν ὁ ἅγιος καὶ τὴν ὑποποιὸν ταπεινώσιν, οὐ μόνον ἔσω εἰς τὴν καρδίαν, ἀλλὰ καὶ ἔξωθεν. Ὁθεν ποτὲ δὲν ἐφόρεσε πολὺτιμον ἱμάτιον, ἀλλὰ πενιχρὸν καὶ εὐτελέστατον· καὶ πολλάκις τινὲς κακόφρονες τὸν ὠνειδίζον ὅτι κατεφρόνει τὴν Πατριαρχικὴν ἀξίαν μετὰ τὴν εὐτέλειαν τοῦ ἐνδύματος, ὁ δὲ ἀπεκρίνατο οὕτω λέγων· δὲν εἶναι ἐντροπή, οὔτε ὀνειδος, τὴν φορῆν τινος πενιχρὰ ἱμάτια, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπαίνου ἀξίον, μόνον ἡ ἁμαρτία εἶναι ἀξία ὀνειδισμοῦ καὶ καταφρονήσεως· ἡμεῖς ὅμως πράττομεν τὸ ἐναντίον καὶ ὅταν μὲν ἁμαρτάνωμεν, δὲν φοβούμεθα τὰ δὲ εὐτελεῖ φορέματα ἐντροπέμεθα. Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, πρέπει τὴν ποιῆν ἐκεῖνου τὸ θέλημα καὶ τὴν μὴ εἶναι ἀνθρωπάρεσκος, ἀλλὰ ταπεινὸς καὶ μέτριος εἰς τὸ φαγητὸν καὶ ἐνδύματα, εἰς τὰς πράξεις του καὶ νοήματα, καὶ τὴν μὴ παροργίζῃ τὸν Κύριον. Αὐτὰ καὶ ἄλλα παρόμοια λέγων, ἐνουθέτει καὶ τοὺς ἄλλους τὴν ταπεινοφρονῶσι, καθὼς καὶ αὐτὸς δὲν ὑψηλοφρόνει ποτὲ ὁ αἰοιδίμος.

Οὗτος εἰς τὸ τέλος τῆς πατριαρχείας του ἠξιώθη τὴν ἴδῃ πάλιν τὸν Δεσπότην Χριστὸν ὡς καὶ πρότερον· Ἰστάμενος γὰρ μίαν ἡμέραν εἰς προσευχὴν κατὰ τὴν συνήθειάν του, βλέπει τὸν Χριστὸν ἔχοντα τὰς χεῖρας ἀπλωμένας εἰς τὸν Σταυρόν, καὶ λέγοντα αὐτῷ ὀνειδιστικῶς· διατί ἀφήκες μόνον καὶ ἀποίμαντα τὰ πρόβατα, τὰ ὅποια ἐνεπιστεύθην εἰς τὰς χεῖράς σου καὶ τὰ ἀρπάξουσιν οἱ λύκοι καὶ τὰ κατατρόγουσιν; Ἐγὼ ὅπου εἶμαι

Θεός κατεδέχθη νὰ φορέσω σάρκα, καὶ νὰ σταυρωθῶ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, καὶ σὺ δὲν ὑπέμεινας τὸ βάρος τῆς συκοφαντίας, ἀλλ' ἀνεχώρησας ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ὡς στρατιώτης δειλὸς καὶ μικρόψυχος; Ταῦτα ἀκούσας ἀπὸ τὸν φόβον καὶ τρόμον ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν ὀδυρόμενος καὶ ἐξωμολογεῖτο ὄραν πολλὴν δεόμενος νὰ τοῦ συγχωρήσῃ τὸ τῆς μικροψυχίας ἀνόμημα· καὶ τοσοῦτον ἔκλαυσε πικρῶς, ὥστε ἔβρεξε τὴν γῆν μὲ τὰ δάκρυα καὶ δὲν ἠγέρθη, ἕως οὗ ἔλαβε πληροφориαν τῆς συγχωρήσεως.

Μετὰ δὲ τὴν ὀπτασίαν ταύτην ἠγωνίζετο περισσότερο μόνος μόνῳ τῷ παντεπόπῃ Θεῷ προσευχόμενος καὶ παρ' αὐτοῦ ἐκδεχόμενος τὰς ἀμοιβὰς τῶν ἀγώνων καὶ κόπων του.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἔφθασεν ὁ καιρὸς νὰ μεταβῇ ἐκ τοῦ προσκυρίου καὶ φθαρτοῦ τούτου βίου πρὸς τὸν ποθούμενον, συναθροίσας τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, ἐδίδαξεν αὐτοὺς ἱκανῶς ὅσα ἔπρεπε νὰ φυλάξωσι διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς αὐτῶν, καὶ ἀξιωθῶσι τῆς αἰωνίου μακαριότητος. Ἐξαιρέτως δὲ ἔλεγε, νὰ βιάζῃ ἕκαστος ἑαυτὸν νὰ ἀποκτήσῃ τὰς τρεῖς ἀρετὰς, χωρὶς τῶν ὁποίων οὐδεὶς σώζεται, καθὼς πολλάκις καὶ πρότερον τοὺς ἐνουθέτησεν, οὕτω λέγων· Ἄς σπουδάζῃ ἕκαστος ἐξ ὅλης ψυχῆς νὰ φυλάξῃ τὰς τρεῖς μεγάλας ἀρετὰς, ὡς Χριστομιμήτους καὶ χρησιμώτερας ὄλων τῶν ἄλλων κατὰ τὴν ἀλήθειαν· ἵγουν τὴν ταπεινοφροσύνην, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐλιημοσύνην μὲ τὰς ὁποίας δοξάζεται ἡ ἀγία Τριάς. Ἐγκρατεῦσθε ἀπὸ μίαν φοράν τὴν ἡμέραν, καθὼς ἔχομεν παράδοσιν ἀπὸ τοὺς ἁγίους πατέρας· καὶ μὴ δέχεσθε τοὺς ἀκαθάρτους καὶ ὀυπαροὺς λογισμούς, οἱ ὁποῖοι μολύνουσι τὴν ψυχὴν. Αὐτὰ καὶ ἄλλα ὅμοια λέγων, παρέδωκε τὴν ἀγίαν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς χεῖ-

ρας Θεοῦ, ζήσας χρόνους ἑκατόν, πολιτευσάμενος ζῶν μακαρίαν καὶ ὑπερθαύμαστον. Οὗ ταῖς προσβείαις τύχοιμεν καὶ ἡμεῖς τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρί, καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ

Ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Ἀθανάσιος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, πατριδα εἶχε τὴν ἐν Πελοποννήσῳ Ἀνδροῦσαν, εἰ καὶ ὁ ἀείμνηστος Ἀγάπιος ὁ Κρήσις ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ παραφρασθέντι βίῳ τοῦ ὁσίου λέγει, ὅτι κατήγετο ἐξ Ἀνδριανουπόλεως. Βεβαίῳ τοῦτο Μελέτιος ὁ Ἀθηνῶν ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ αὐτοῦ ἱστορίᾳ, λέγων. Μετὰ τὸν Γρηγόριον διαδέχεται τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον, Ἀθανάσιος ὁ μοναχός, ὅστις ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἦν δεδομένος εἰς ἀσκητικούς πόνους, καὶ διήγεν ἡσυχῶς εἰς τὰ ὄρη τοῦ Γάνου καὶ ἦν ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον ἐκ χώρας λεγομένης Ἀνδρούσης. Καὶ ὁ Μανουὴλ Γεδεών ἐν τοῖς Πατριαρχικοῖς αὐτοῦ πίναξι λέγει· τὸ γένος ἔλκων ὁ τοῦ Γρηγορίου Κυπρίου διάδοχος οὗτος Ἀθανάσιος, κατὰ τινὰς μὲν ἐξ Ἀνδριανουπόλεως, ἢ ἐκ Μακεδονίας, κατ' ἄλλους δὲ ἐξ Ἀνδρούσης τῆς ἐν Πελοποννήσῳ, ἐκ παίδων ἠσπάσατο τὸν μοναχικὸν βίον. Πρὸ τούτων δὲ Γρηγόριος ὁ Φραντζῆς ἐν τῷ αὐτοῦ χρονικῷ λέγει, ὅτι ἐτίμησεν ὁ Ἀθανάσιος εἰς ἐπισκοπὴν, ὑποτάξας τῇ Μητροπόλει Μονεμβασίας τὴν ἰδίαν πατριδα Ἀνδροῦσαν. Ἐκ τούτων δὲ πάντων βεβαιούμεθα ὅτι ὁ ἅγιος κατήγετο ἐξ Ἀνδρούσης καὶ οὐχὶ ἐξ Ἀνδριανουπόλεως. Ἐψηφίσθη δὲ οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ὁ ἅγιος Ἀ-

θανάσιος τῇ 14 Ὀκτωβρίου 1289, ἐν τοῖς χρόνοις Ἀνδρονίκου Β' τοῦ Παλαιολόγου, τοῦ ὀνομαζομένου Πρεσβυτέρου καὶ οὐχὶ κατὰ τοὺς χρόνους Ἰωάννου τοῦ Κατακουζηνοῦ, ὡς λέγει ὁ βιογράφος αὐτοῦ. Ὁ ἱερός Ἀθανάσιος ἦν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἐκδοτος εἰς τοὺς ἀσκητικούς πόνους καὶ διάπυρος τῆς ἡσυχίας ἐραστής, ὡς βεβαιοῦσιν ὁ τε βιογράφος αὐτοῦ Ἰωσήφ ὁ Καλοθέτης καὶ Μελέτιος ὁ Ἀθηναῖος, καὶ ἀνὴρ ἄμοιρος μὲν ὑψηλῆς παιδείας καὶ εὐρύειας μαθήσεως, θαυμάσιος ὅμως καὶ περιβόητος τὴν ἀρετὴν, πρότυπὸν τε ἀκριβοῦς μοναδικῆς πολιτείας καὶ στήλη ἔμψυχος τῆς ὀρθοδοξίας, καὶ ζήλου θεοῦ μεστός. Μετὰ τριετῆ Πατριαρχεῖαν τῇ 16 Ὀκτωβρίου 1293, παραιτησάμενος τοῦ θρόνου, καὶ ἐπιβὰς ἀκατίου ἀπὸ τοῦ λιμένος τοῦ Εὐγενίου, (τὸ νῦν Γιαλί-Κιοσκύ-Καπουσί) μετέβη ἐφησυχάζων ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Κοσμιδίου, ἀφ' ἧς ἔπεμψε πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα ἔγγραφον τὴν παραίτησιν, ἐν ἧ βεβαιῶν ὅτι οὐδὲ δυναστικῶς ἄρχει, ὡς ἔλεγον οἱ συκοφαντοῦντες, ἀποσύρεται μαρτυρούμενος μὲν ὅτι φρονεῖ καὶ πιστεύει, ὅσα καὶ ἡ καθόλου Ἐκκλησία, συγχωρῶν δὲ τοὺς ἀρχιερεῖς εἰ δικαίως εἶπον ὅ,τι εἶπον κατ' αὐτοῦ, καὶ ὑπευθύνους τοῖς κανονικοῖς ἐπιτιμίοις κηρύττων εἶπερ εἶπον ἄδικα. Αὐστηρῶς πρὸς πάντα φερόμενος καὶ ζῶν ὁ Πατριάρχης Ἀθανάσιος, ἦν λιτὸς τὴν δίαιταν, καὶ περὶ μετέβαιεν ὅπου ἔπρεπε νὰ μεταβῇ. Συνεχεῖς ἦγε παννυχίους ἀγρυπνίας· περιώρισεν ἐν ταῖς Μοναῖς αὐτῶν τοὺς ἐν ταῖς πόλεσι περιφερομένους καλογήρους· καὶ ἐζήτησε νὰ ἀποσταλῶσιν εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμένοντες ἀρχιερεῖς. Γινώσκομεν ὅτι ὁ Πατριάρχης Ἀθανάσιος ἐκήρυξεν αὐτοδιοίκητον καὶ ἀδούλωτον τὴν ἐν Πελοποννήσῳ Μονὴν

Βροντησίου, ἀπονεύμας εἰς τὸν ἡγούμενον αὐτῆς τὴν τιμὴν νὰ ἦ ἀρχιμανδρίτης καὶ Πρωτοσύγκελλος. Κατὰ δὲ Ἰούνιον τοῦ 1293 ὁ αὐτοκράτωρ Ἀνδρόνικος ὁ παλαιολόγος ἀπένειμε τῇ Μητροπόλει Μονεμβασίας τὰ ἐκκλησιαστικὰ προνόμια, ἅτινα πρῶν ἐκέκτητο ὁ Μητροπολίτης Σίδης, ἐν ἅπασι, καθέδραις τε δηλαδὴ, καὶ προελεύσεσιν τε καὶ στάσεσιν γραφαῖς τε, καὶ ὄλωσ. Τοῖς ἐθίμοις ἔργοις ἀρχιερατικοῖς, καὶ λειτουργήμασιν ἅπασιν· φορεῖν δὲ καὶ σάκκον ἐν ταῖς θείαις ἱεροτελεστείαις, ὁμοίως δὲ καὶ Βιβιάμπουλον, ἔξαρχον τοῦτον μόνον εἶναι τε καὶ λέγεσθαι πάσης τῆς Πελοποννήσου. Μετὰ τὰ δίκαια ταῦτα, τῷ ἐπὶ τούτῳ ἐκδοθὲν χρυσόβουλλον θεοσπίζει, ὅπως ἐν ταῖς πρὸς αὐτὸν γραφαῖς καὶ φήμαις οἱ ὑπ' αὐτὸν Ἐπίσκοποι προσαγορεύουσι τὸν Μητροπολίτην Μονεμβασίας παναγωγώτατον αὐτὸς δὲ ἔκτοτε ἐκτήσατο τὸ προνόμιον τοῦ ὑπογράφειν καὶ τὴν Ἰνδικτιῶνα ἐν τοῖς ἐκδιδομένοις ὑπ' αὐτοῦ ἐπισήμοις γράμμασιν. Ἐπανάγεται δὲ πάλιν μετὰ δεκαετίαν ὄλην εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ὁ ἐν Ξηρολόφῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὴν κατὰ Θεὸν ἀνύων φιλοσοφίαν Ἀθανάσιος Α'. καὶ κοσμεῖ τὸ δεύτερον, ἔτη ὀκτώ, τὴν πατριαρχικὴν ἔδραν. Μὴ δυνάμενοι οἱ τοῦ Ἀθανασίου πολέμιοι νὰ εὕρωσι κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν πρὸς ἔξωσιν ἀπὸ τοῦ θρόνου, ἔξωγράψισαν ἐν εἰκόνι τὸν αὐτοκράτορα Ἀνδρόνικον φέροντα χαλινὸν ἐν τῷ στόματι, καὶ συρόμενον ὅσον ὑποζύγιόν τι ὑπὸ τοῦ Πατριαρχοῦ· τὴν εἰκόνα δὲ ταύτην ἔθηκαν πρῶτον εἰς τοὺς πόδας τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου ἐν τῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου, ὕστερον δὲ ἐκόμισαν εἰς τὸν Ἀνδρόνικον. Καὶ ἐκεῖνος μὲν οὐδὲν εἶπε. Ἄλλ' ὁ Ἀθανάσιος μὴ ὑποφέρων τοὺς καθ' ἡμέραν κακότητες τούτους πειρασμούς, ἀπεπειράθη

παραιτηθεὶς τὸ δεύτερον, εἰ καὶ φαίνεται ὅτι ἐπαύθη κατηγορηθεὶς ὡς ἐπὶ χρήμασι ποιῶν χειροτονίας.

Ὁ δὲ βιογράφος αὐτοῦ λέγει, ὅτι οἱ πολέμιοι αὐτοῦ ἔκρουσαν μίαν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου εἰς τὸν θρόνον ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου, ἐφ' ᾧ ἐνεκάλεσαν αὐτὸν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα δῆθεν εἰκονομάχον. κ.λ.π. Μετὰ τὴν παραίτησιν δὲ αὐτοῦ, ἀπεσύρθη ὁ ἱερός ἀνὴρ εἰς τὸ μοναστήριον αὐτοῦ ὅπου καὶ ἀπέθανε. Κατὰ Ὀκτώβριον μῆνα τοῦ 1304 ὁ Πατριάρχης Ἀθανάσιος ἐξέδωκε μετὰ συνόδου (21) εἴκοσι καὶ ἕνδος ἀρχιερέων νεαράν, ἀντικείμενον ἔχουσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν τῶν ἡθῶν διόρθωσιν. Τὴν ἐπιεικῆ αὐστηρότητα τοῦ Ἀθανασίου δεικνύουσι διατάξεις τινὲς αἰς καὶ χάριν τῆς μνήμης τοῦ ἀνδρός, καὶ ὡς μνημεῖα πρὸς σπουδὴν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, εὐαρέστως δύναται ν' ἀναγνῶ ὁ ἀναγνώστης ἡμῶν. Ἴνα ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι κηρυχθῆ ἢ ἐν ἀτιμωρήτους τοὺς ἀλόντας πορνείαν, μοιχείαν, αἰμομιξίαν, ἀρρονομανίαν, γοητείαν, ἢ ἄλλω τινὶ τῶν ὅσα εἰς χόλον Θεοῦ καὶ βλάβην ψυχῶν προβαίνοντα, ἀλλ' ἐκδικεῖσθαι νομίμως καὶ φιλανθρώπως. Ἐὰν ἀποθάνῃ ὁ πατήρ καὶ καταλείψῃ παιδίον εἴτα τελευτήσῃ καὶ αὐτό, ἵνα μερίζηται ἡ προῖξ ἐπὶ τρισὶ μέρεσι καὶ ἡ μὲν μία μερὶς δίδεται εἰς μνημόσυνα τοῦ τελευτήσαντος· ἡ δὲ ἑτέρα τοῖς τούτου γονεῦσιν, ἡ δὲ τρίτη τῷ καταλειφθέντι μερεῖ, ἢ τοῦ ἀνδρός ἢ τῆς γυναικός. Τὴν ἁγίαν Κυριακὴν ἐν ἀργίᾳ διατελεῖν τοὺς πιστοὺς, σχολάζοντας θείοις ναοῖς, καὶ μὴ κώμοις καὶ μέθαις, καπηλείᾳ καὶ βολανείᾳ, μὴ ἀναγνῶντας ἀπ' ἐνάτης αὐτῆς τοῦ Σαββάτου, μέχρις ἐνάτης Κυριακῆς, ἀλλὰ μηδὲ ἐν ἄλλῃ νυκτὶ μετὰ δύσιν ἡλίου ἐν καπηλείοις μὴ εὐρίσκεσθαι τοὺς συμπίνοντας. Εἰ δὲ καὶ γυναῖκα φαῦλα τούτων τις φωραθῆ

ἐπ' ὀλίσθω ἔχειν ψυχῶν, τοῦ κανόνος μὴ φρίττων τὸ ἐπιτίμιον, ὑποκείτω δημεύσει. Τὰς ταχθείσας ἱλαστηρίους ἡμέρας τῶν ἱερῶν νηστειῶν πάσας φυλάττεσθαι καὶ μάλιστα τὴν τοῦ Πάσχα, χορῶν καὶ ξηροφαγεῖν καὶ γονυκλινεῖν, ἐπὶ πλεόν καὶ ἐλεημοσύναις προσκεῖσθαι, κατ' ἐξαίρετον δὲ τὴν τῶν ἁγίων καὶ σωτηριωδῶν παθῶν ἑβδομάδα, ἐν κατανύξει καὶ συντριβῇ διάγειν πάντα ὁρθόδοξον, ὡς μὴ καπηλείων καὶ βολανείων μόνον ἀπέχεσθαι, ἀλλὰ καὶ πάσης σωματικῆς ἀνέσεως. Ὁ Πατριάρχης Ἀθανάσιος ἀ' ἤνωσε τὰς ἐν τῇ νήσῳ Κῶ μονὰς Ἀλοῦς καὶ Σπονδῶν, καὶ προσέβησε τῷ 1303 εἰς Μητρόπολιν τὴν ἐν τῇ Ρωσίᾳ ἐπισκοπὴν Γαλίτζης. Ἐσπούδασε δὲ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν παρὰ τοὺς τοίχους ναῶν καὶ μονῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀνέγερσιν ἰδιωτικῶν οἰκῶν, καθ' ἃ δείκνυσι ἐν τῶν ἀναγραφομένων κατωτέρω γραμμάτων. Παρὰ Ἀνοέλμῳ Βανδουρίῳ ὑπάρχει ψιλλὴ σημείωσις ὀγδοήκοντα τεσσάρων, Ἑλληνιστὶ γεγραμμένων σημειωμάτων καὶ γραμμάτων πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Ἀνδρόνικον, ὧν εἰσὶν ἐκδεδομένα ἔνδεκα, πλὴν ὀκτὼ ἐτέρων Λατινιστὶ σωζομένων· ἐκ τῶν ἐκδεδομένων οὐδεμίαν ποριζόμεθα σπουδαίαν εἴδησιν. Ταῦτα ἐκ τῶν Πατριαρχικῶν πινάκων Μανουὴλ Γ'. Γεδεῶν, ἐν οἷς ἐν τῷ περὶ τοῦ Πατριάρχου Ἀθανασίου τοῦ Α'. λόγῳ παρασυνάπτεται βραχυτάτη σημείωσις ἐκ τῶν ἀνεκδότων ἐκείνων, ἅτινα φαίνονται μετέχοντα σπουδαιότητος· ταῦτα δὲ εἰσι τριάκοντα καὶ τέσσαρα τὸν ἀριθμὸν. Πρὸς τούτοις συνέταξεν ὁ ὄσιος Πατὴρ κανόνα εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ὄνπερ ὄρα ἐν τῷ ὑπὸ Νικοδήμου τοῦ ἁγιορείτου ἐκδοθέντι Θεοτοκαρίῳ, εἰς ἧχον β'. τῇ Παρασκευῇ ἐσπέρας. Ἐν ἐγγράφῳ Πατριαρχικῷ τοῦ 1348 ἀναφέρεται Μο-

νή τοῦ ἀγιωτάτου ἐν Πατριάρχεις κυροῦ Ἀθανασίου, ἣτις ἔκειτο πιθανῶς ἐν τοῖς μέρεσι τοῦ ξηρολόφου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, (σήμερον Ἀβραῦ-Παζάρ). Βιογραφίαν τοῦ ἱεροῦ τούτου Ἀθανασίου συνέγραψεν ἑλληνιστὶ Ἰωσήφ ὁ Καλοθέτης, ἣτις εὑρίσκεται ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Παντοκράτορος ἐν Ἀθῶν. Ταύτης δὲ παράφρασις ἐγένετο εἰς τὸ ἀπλοῦν ὑπὸ Ἀγαπίου τοῦ Κρητός, ἣτις εὑρίσκεται ἐν τῷ νέῳ Παραδείσῳ, ἐκδοθέντι ἐνετίησι τὸ 1664. Μονύδριον τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἀγιωτάτου τούτου πατρὸς (ὅπερ καὶ μονότατον ὡς μοι δοκεῖ), σώζεται ἐν τοῖς ὄροις τῆς ἱερᾶς καὶ σεβασμιωτάτης Μονῆς

τῶν Ἰβήρων, ὅπερ πλησιέστατα εὑρίσκειται. Σπήλιον, ἐνθα τοὺς ἀσκητικούς διήνευε διαύλους ὁ ὄσιος κατὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ ἐν ἀγίῳ ὄρει ἐπιστροφὴν, μόνος μόνῳ Θεῷ προσευχόμενος. Τούτου μέρος τοῦ ἀγίου λειψίνου εὑρίσκεται ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ἐσφιγμένου, ἐνθα τριετίαν ὅλην διετέλεσεν ἀκνῶς τὴν ἀρετὴν ἐργαζόμενος, καὶ κανὼν ἀκριβέστατος τοῦ κοινοβιακοῦ βίου δεικνύμενος.

Ἐγραφον ἐν τῇ κατὰ τὸ ἀγιώνυμον ὄρος τοῦ Ἀθῶ ἱερᾷ σκῆτι τῶν Ἰβήρων τοῦ τιμίου Προδρομοῦ, κατὰ μῆνα Ἀπριλίου 1912.

Γεράσιμος ἱερομόναχος Νάσιος.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΛΕΗΣΕΙΣ

ΜΕΤΑ ΔΣΜΑΤΙΩΝ

ΔΕΗΣΕΙΣ ΙΖ'.

Ὅπως τὴν διάνοιαν διαφωτίζωμεν.

Σύ, ὁ Θεὸς τῆς ἀληθείας, σὺ, ὁ Πατήρ τῶν φώτων, σὺ ἐν τῇ ἀπειρῳ σου ἀγάπῃ τὸ φῶς τῆς διανοίας διέχυσας ἐν ἡμῖν, ὅπως διὰ τοῦ θεοῦ τούτου φωτὸς σὲ τὸν ὑψιστον διορῶμεν καὶ μετὰ σοῦ κοινωνῶμεν καὶ ἐν τῷ θίῳ καθοδηγούμενοι, τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης ἀπαρεγκλίτως βαδίζωμεν.

Σύ, πανάγαθε Σῶτερ, ἐν τῇ παιδικῇ σου ἡλικίᾳ ἠύξανες καὶ ἐκραταιοῦ πνεύματι, πληρούμενος σοφίας.

Ἐνίσχυσον λοιπὸν καὶ τὴν διάνοιαν ἡμῶν, Κύριε, καὶ πλήρωσον αὐτὴν σοφίας, ὅπως καὶ ἡμεῖς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας βλέπωμεν καὶ τὸν οὐράνιον ἡμῶν Πατέρα δοξάζωμεν.

Δίδαξον ἡμᾶς, Θεέ, ὅπως μηδέποτε τὸ θεῖόν σου δῶρον παραμελῶμεν,

ἀλλ' ἀδιαλείπτως τὴν διάνοιαν ἡμῶν καλλιεργῶμεν, κρατύνωμεν καὶ πλουτίζωμεν, εἰς τε τὰ σχολεῖα μετὰ ζήλου φοιτῶντες καὶ τὸν θεῖόν σου λόγον ἐν τοῖς ναοῖς μετὰ κατανύξεως ἀκρῶμενοι καὶ τὴν θεῖαν διδασκαλίαν σου ἐνδεδεχῶς μελετῶντες καὶ πᾶν ἀγαθὸν καὶ ὠφέλιμον μετὰ προθυμίας ἐκμανθάνοντες, ἵνα πάντες οὕτως ἐκ τοῦ σκότους ἐξέλθωμεν, καὶ τὸ σωτήριον φῶς ἴδωμεν καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν θεῶν σου ἐντολῶν κατανοήσωμεν καὶ τὸ θεῖον κάλλος τῆς ἀληθοῦς θρησκείας ἐνδομύχως συναισθανθῶμεν καὶ πιστοὶ μιμηταὶ καὶ ὁπαδοὶ σου γενώμεθα, διότι σὺ, Σῶτερ εἶ ἡ ὁδός. Σὺ ἡ ἀλήθεια.

Σὺ ἡ ζωὴ, οὐδεὶς δὲ εἰς τὸν Πατέρα ἔρχεται εἰ μὴ διὰ σοῦ.

Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν, εἶπας ἡμῖν, φιλάνθρωπε Κύ-

ριε. Ἴδου λοιπὸν προθύμως ἐνώπιόν σου προσερχόμενοι, θερμῶς σὲ καθευόμενοι, ὅπως σὺ, τὸ ἄσβεστον φῶς τῆς ἀληθείας, σὺ, ἡ πηγὴ τῆς ἀληθοῦς σοφίας, ὕγια τὴν διάνοιαν ἡμῶν ἀναδειξῆς, καὶ αὐτὴν μὲν διὰ τοῦ οὐρανίου φωτός σου διαφωτίσης, ὡς τοὺς τυφλοὺς διεφώτισας, τὴν δὲ καρδίαν ἡμῶν διὰ τῆς θείας σου χάριτος καθάρσης καὶ ἐξαγιάσης, ὡς τοὺς λεπροὺς ἐκαθάρισας, ἵνα καὶ ἡμεῖς ἐν τοῖς κόλποις σου ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς ἡμῶν εὐρωμεν. Ἀμήν.

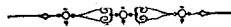
*Ὡς λύχνον τοῦ βίου τὸν νοῦν χαρίζεις,
Σὺ τῆς σοφίας ὁ μέγας Θεός,
Καὶ οὕτω, Πανάγαθε, μῆς φωτίζεις,
Σὺ τῆς σοφίας τὸ ἄσβεστον φῶς.
Ἄλλ' ὅμως ὁ λύχνος ὅπως φωτίσῃ,
Ἐλαιον θέλει, παιδείαν ἀγνήν·
Τοιαύτην παιδείαν θέλω ζητήσῃ.
Δός μοι παιδείαν, Θεέ μου. Ἀμήν.*

ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΜΕΩΝ ΦΙΛΟΘΕΪ' ΤΟΥ

ΒΛΑΣΦΗΜΙΑ

Βλασφημία ἢ ὕβρις εἶναι ἀποτρόπαιος, φοβερὰ καὶ θανάσιμος ἁμαρτία. Ἡ βλασφημία, ὡς λέγει ὁ ἅγιος Νεκτ. Κεφαλᾶς, εἶναι ἔκφρασις καὶ μῖσος κατὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ ὑποτύπωσις μοχθηρᾶς καὶ πονηρᾶς ψυχῆς. Ἡ βλασφημία εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ ἀποστάτου δαίμονος, εἶναι ἡ ἡχώ τοῦ ταρτάρου καὶ γεννᾶται ἀπὸ τὴν ὑπερηφάν

ειαν καὶ αὐθάδειαν. Ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη διὰ τὸν Θεὸν καὶ ἐπροικίσθη μὲ τὸ πολυτιμότερον δῶρον τῆς φωνῆς (λαλιᾶς) πρὸς δοξολογίαν αὐτοῦ καὶ λατρείαν, καὶ οὐχὶ πρὸς βλασφημίαν καὶ αἰσχρολογίαν. Ἀλλὰ φεῦ! τὰ πάντα διέστρεψεν ἡ κατηραμένη ἁμαρτία, τὴν θέλησιν, τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου, τὴν γλῶσσαν καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἀπὸ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου καὶ ἐντεῦθεν οἱ ἄνθρωποι ἔγειναν ἀσεβεῖς, βλάσφημοι, ἐγωῖσται καὶ φίλαντοι. Βλασφημοῦν ἀναισχύντως καὶ δὴ ἀνωτέρας μορφώσεως ἄνθρωποι καὶ ἀξιωματικοὶ τὰ ἱερά καὶ ὅσια τῆς ἀνωμήτου ἡμῶν θρησκείας, Χριστὸν λέγω καὶ Παναγίαν, Σταυρὸν καὶ θρησκείαν. Οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον εἰς τοὺς βλασφήμους. Τί ἀναμένετε ἀπὸ τοιαύτην διεφθαρμένην καὶ σάπιαν κοινωνίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ὕβρις κατήντησε μύδα; Ὁ βλάσφημος εἶναι ἄτιμος, εἶναι ἀποστάτης καὶ ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ, φίλος τοῦ διαβόλου καὶ τέκνον τῆς κολάσεως. Πηγὴ τῆς ὕβρεως εἶναι ἡ ἀκαλίωτος γλῶσσα. Τὸ στόμα τοῦ ὕβριστοῦ, εἶναι στόμιον ἀκαθάρτου ὄχετοῦ, Ἡ ὕβρις εἶναι τὸ μόνον ὄπλον τῶν χυδαίων ἀνθρώπων. Ὁ βλάσφημος εἶναι χείρων τοῦ διαβόλου, διότι ὁ δαίμων ἀκρῶν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ φρίττει καὶ τρέμει. Ὁ δὲ βλάσφημος ἀφόβως τοῦτο ἐξυβρίζει. Χριστιανέ, ἀπόφυγε τὴν βλασφημίαν διὰ τὴν σωτηρίαν σου.

ΕΚ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Λατινικοῦ διὰ πρώτην φοράν, εἰδικῶς διὰ τὴν Ἱ. Ἀγιορ. Βιβλιοθήκην» ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἰωάννου Σπαθάρη.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 26)

Κεφάλαιον 10ον

Ἐναντίον τῶν ἰσχυριζομένων ὅτι ἡ ἀνάστασις ἀφορᾷ τὰ σώματα μόνον.

Κατὰ τὴν γνώμων τινῶν ἡ ἀνάστασις δὲν δύναται νὰ λεχθῆ εἰμὴ ἐπὶ σωμάτων καὶ διατείνονται ὅτι ἡ μέλλουσα πρώτη Ἀνάστασις θὰ εἶναι ἐν σώματι· διότι λέγουν ὅτι ἴδιον τῶν πιπτόντων εἶναι καὶ τὸ ἐγειρεσθαι· πίπτουν λοιπὸν τὰ σώματα ἀποθνήσκοντα, καὶ ἀπὸ τῆς πτώσεώς των προέρχεται ἡ ὀνομασία των ὡς πτωμάτων. Δὲν εἶναι ἄρα δυνατόν, λέγουν, νὰ ὑπάρχη ἀνάστασις ψυχῶν, ἀλλὰ σωμάτων· ἀλλὰ τί ἔχουν ν' ἀποκριθοῦν εἰς τὸν Ἀπόστολον, ὅστις ταύτην ἀνάστασιν (τ. ἔ. τὴν πνευματικὴν) καλεῖ· διότι ἀνεστήθησαν κατὰ τὸν ἔσω ἄνθρωπον καὶ οὐχὶ κατὰ τὸν ἔξω ἐκεῖνοι, περὶ τῶν ὁποίων λέγει «Εἰ οὖν συνηγέρθητε τῷ Χριστῷ, τὰ ἄνω ζητεῖτε» (Κολ. γ'. 1)· τὴν αὐτὴν δὲ ἔννοιαν ἀλλὰ ἰσχυρίζονται λέγοντες ἄλλα λέξεις ἀλλοῦ ἐκφέρει λέγων «ἵνα ὡσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» (Ρωμ. ζ'. 4-5). Ἐντεῦθεν δὲ καὶ ὁ λόγος «Ἐγείραι ὁ καθεύδων καὶ ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ ἐπιφαύσει σοι ὁ Χριστὸς» (Ἐφεσ. ε'. 14). Ὡς πρὸς τὸ ὑπ' αὐτῶν δὲ λεγόμενον ὅτι δὲν δύνανται ν' ἀναστῶσι, εἰμὴ οἱ πίπτοντες καὶ διὰ τοῦτο φρονοῦσιν ὅτι ἡ

ἀνάστασις ἀνήκει εἰς τὰ σώματα καὶ οὐχὶ εἰς τὰς ψυχάς, διότι ἴδιον τῶν σωμάτων εἶναι τὸ πίπτειν, διατὶ δὲν ἀκούουν τὸ λόγιον «Μὴ ἀπόστητε ἀπ' αὐτοῦ, ἵνα μὴ πέσητε», «τῷ ἰδίῳ Κυρίῳ στήκει ἢ πίπτει», «ὁ δοκῶν ἐστάσθαι βλεπέτω μὴ πέσῃ». Φρονῶ λοιπὸν ὅτι ἡ ψυχὴ καὶ ὄχι τὸ σῶμα πρέπει νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ τὴν πτώσιν. Ἐὰν λοιπὸν ἴδιον τῶν πιπτόντων εἶναι ἡ ἀνάστασις, διότι πίπτουν καὶ αἱ ψυχαί, προφανῶς πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι καὶ αἱ ψυχαὶ ἀνίστανται. Καὶ ἀφοῦ εἶπε «ἐπὶ τούτων ὁ δεῦτερος θάνατος οὐκ ἔχει ἐξουσίαν» (Ἀπ. κ'. 6) ὁ Ἀπόστολος ἐπάγεται «ἀλλ' ἔσονται ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ βασιλεύσουσι μετ' αὐτοῦ χίλια ἔτη», δὲν λέγεται δὲ μόνον περὶ τῶν Ἐπισκόπων καὶ πρεσβυτέρων, οἱ ὅποιοι κυρίως εἶπεν ἤδη καλοῦνται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἱερεῖς, ἀλλὰ καθὼς ὅλοι χριστιανοὶ λέγονται, ἔνεκα τοῦ μυστικοῦ χρίσματος, οὕτω καὶ ἱερεῖς ὡς μέλη τοῦ ἑνὸς καὶ μόνου Ἀρχιερέως. Περὶ τούτων δὲ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος λέγει «γένος ἐκλεκτόν, βασιλεῖον ἱεράτευμα» (Ἀ'. Πέτρ. β'. 9). Σαφῶς δέ, εἰ καὶ βραχέως καὶ παροδικῶς, ὁ Εὐαγγελιστὴς ἐννοεῖ ὅτι Θεὸς εἶναι ὁ Χριστὸς λέγων «ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ» τ. ἔ. τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ, ἂν καὶ ἔνεκα τῆς μορφῆς τοῦ δούλου. ὡς υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, οὕτω καὶ Ἀρχιερεὺς ἐγένετο ὁ Χριστὸς

ΦΩΝΗ ΕΞ ΑΓ. ΟΡΟΥΣ, ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΝΟΥΘΕΣΙΑΣ

Ὁ Μασωνισμὸς ἐλεγχόμενος ὑπὸ τοῦ Γέροντος Δανιὴλ ἱερομ. Πνευματικοῦ, ἐκ Κατουνακίων

Τῷ Ἐλλογιμοτάτῳ καὶ ἀγαπητῷ μοι ἐν Χριστῷ Κῶ Ἐλευθ. Παπαγιαννάκη.

...Καὶ ἤδη μετ' ἀδελφικοῦ θάρρους, καὶ ἱεροῦ καθήκοντος, ὡς Πνευματικὸς προάγομαι διὰ τῆς παρουσίας μου, νὰ ἐκθέσω ὑμῖν τὰς ὡς ἔπονται παρατηρήσεις μου, ἀποβλεπούσας πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ὑμετέρας ψυχικῆς σωτηρίας, τῆς ὁποίας ἡ ἀποτυχία δὲν ἀντισταθμίζεται μὲ ὄλους τοὺς προσκαίρους θησαυροὺς καὶ ἀπολαύσεις τῆς προσκαίρου ματαιότητος. Κατὰ τὸ ἱερὸν λόγιον «τί ὠφελήσῃ ἀνθρωπον ἐὰν τὸν κόσμον ὄλον κερδίσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ;»

Καὶ ἐπειδὴ εὐρίσκεσθε πρὸς δυσμὰς τῆς προσκαίρου ζωῆς, ἀπαιτεῖται μεγίστη προσοχή καὶ ἐγρήγορις μήπως ὁ ψυχοφθόρος λεβιαθάν, ὁ νοητὸς δράκων, ὁ ἄρχων τοῦ σκότους κατορθώσῃ διὰ τῆς παμπονηροποικίλου πανουργίας του, νὰ σᾶς καταστήσῃ ὑποχείριον, εἰς τὰ ζῶφρα καὶ σκότεια καὶ ψυχοφθόρα αὐτοῦ διανοήματα καὶ σᾶς ἀποχωρίσῃ τῆς θείας τοῦ Παντοδυνάμου χάριτος, καὶ ἀπολέσητε τὴν ψυχὴν σας, τὴν ὁποίαν ὁ Πανυπεράγαθος Θεὸς καὶ Σωτὴρ ἡμῶν, διὰ τοῦ οἰκείου αἵματος ἐξηγοράσατο, διὰ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου, ἀπὸ τῆς δουλείας τοῦ ἐωσφόρου τοῦ ἄρχοντος τοῦ σκότους.

Μετὰ πολλῆς καὶ θαθείας λύπης εἶδον ἀγαπητέ εἰς τὸ 556 τεύχος τοῦ 32 ἔτους

εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελησιεδέκ, περὶ οὗ οὐχὶ ἅπαξ εἴπομεν.

(Ἀκολουθεῖ)

τῆς 15 Σεπτεμβρίου, καὶ τοῦ 557 τεύχους τῆς 1 86ρίου τοῦ «Ραδαμάνθυος» εἰς τὸ πρῶτον ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι τὸ ἐπιγράφμενον «κακίστη ὑπηρεσία» καὶ εἰς τὸ δεύτερον «ὅταν ἡ Πατρὶς κινδυνεύει» νὰ κατακρίνεται καὶ λιγρῶς νὰ κατηγορεῖται ὁ λειτουργὸς τοῦ ὑψίστου «Τίτος Ἀρχιμανδρίτης» διότι διὰ τῶν ἀπὸ ἄμωνος ἱερῶν κηρυγμάτων αὐτοῦ, ἀνατρέπει καὶ καυτηριάζει τὸν Μασωνισμὸν, τὸν ὀργανισμὸν τῶν Ἐλευθεροτεκτόνων.

Αὐτὸς ἀγαπητέ, ὁ πιστὸς δοῦλος τοῦ Χριστοῦ καὶ φύλαξ τοῦ λογικοῦ ποιμνίου αὐτοῦ, καὶ ὡς καλὸς κληρικὸς, εἶναι μάλλον πολλῶν ἐπαίνων καὶ συγχαρητηρίων ἄξιος, ὡς πληρωτὴς τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ καθήκοντος, ὅστις διὰ τῆς θεαρέστου αὐτοῦ ἀνδρείας καὶ τόλμης κατὰ τὸ ψαλμικὸν «ἐλάλουν ἐναντίον βασιλέων καὶ ἀρχόντων καὶ οὐκ ἠσχυνόμην...» τελεῖως ἀφιλοπροσωπῶν, καταφέρεται ἐναντίον τῶν ἄλλοτριωφρονούντων καὶ αἰρετιζόντων καὶ διδασκόντων τὰ ξένα διδάγματα καὶ συστήματα τὰ ἐναντία τῆς εὐαγγελικῆς θείας διδασκαλίας τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ. Τὰ τοιαῦτα ἀγαπητέ πολυώνυμα καὶ ποικιλόμορφα συστήματα καὶ συγκροτήματα, τὰ ὁποῖα αἱ διάφοροι προπαγάνδα, ὑπόουλως καὶ δολίως διέσπειραν ἀνὰ πᾶσαν τὴν ὑψήλιον τῇ συνεργεῖα αὐτοῦ τοῦ παμπονήρου ἀρχιτέκτονος μετὰ τῶν ἀοράτων καὶ ὁρατῶν συνουρηγῶν καὶ ἀκολούθων αὐτοῦ, διέφθειραν τὴν διεθνή κοινωνίαν ἡθικοθηρησκευτικῶς καὶ κατέστρεψαν πᾶσαν λογικὴν κρίσιν καὶ φρόνησιν καὶ σωφροσύνην ἀπὸ

Ε Π Ι Κ Α Ι Ρ Α

Θεάρεστος δρᾶσις Ἱερομονάχου

— Πρὸς κατασχύνην τῶν ἀθέων ὕλι-
στῶν, οἵτινες δὲν ἀφήνουν τὴν κατάλληλον
εὐκαιρίαν νὰ ἐξεμέσουν ἀπὸ τὸ βρωμερόν
των στόμα ὅ,τι φαντασθεῖτε εἰς τὸ ἀντί-
κρουσμα παντὸς καλογήρου, ἐμφανιζόμε-
νου εἰς τὸν κόσμον διὰ διαφόρους ὑπη-
ρεσίας τῆς μονῆς του καὶ νὰ τὸν κομπο-
δέσουν μάλιστα, θεωροῦντες αὐτὸν ὡς
κακὸ συναπάντημα (διότι οἱ καλόγηροι
κατ' αὐτούς, δὲν προσφέρουν τίποτε εἰς
τὴν κοινωνίαν) σᾶς παρουσιάζομεν ἕνα
ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς **τεμπέληδες**· εἶναι ὁ ἱε-
ρομόναχος Δωρόθεος Βερνάρδος ἀρχιμ.
Λαυριώτης,

Οὗτος, κατὰ προσωπικὴν διαπίστωσιν,
εὗρισκόμενος ἐν Ἀθήναις, εἶναι ἱεροκή-
ρουξ τῶν φυλακῶν, καθηγητῆς τῆς σχολῆς

τοῦ πλείονος τῆς ἀνθρωπότητος. Αἱ πο-
λυώνυμοι καὶ ποικιλίστροποι καὶ ἀντευαγ-
γελικάι θεωρεῖται ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου
τὰ ἄπειρα συστήματα τῶν αἰρεσιάρχων,
διαστρέψαντες διὰ τῆς παρερμηγείας τὴν
ἁγίαν Γραφήν καὶ θεόπνευστον, ἐνέσπει-
ραν ἀνὰ μέσον τῶν καθαρῶν στάξεων τῆς
ὀρθοδοξίας τὰ πονηρὰ καὶ δηλητηριώδη
ζιζάνια, δι' ὧν διέφθειραν καὶ κατέσχι-
σαν τὴν ὀλομέλειαν τῆς ἁγίας ἡμῶν Ὀρ-
θοδόξου Ἐκκλησίας. Πάντες δὲ οὗτοι, οἱ
δόλιοι καὶ ἐπίβουλοι, ἐχθροὶ τῆς λογικῆς
ποιμνῆς τοῦ Χριστοῦ, ἔχουσι διδάκτορα
καὶ ποδηγέτην εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀπωλεί-
ας, αὐτὸν τὸν ὑπ' αὐτῶν λατρευόμενον, τὸν
ἐν τῷ σκότει ἐργαζόμενον τὰ ζοφερὰ συ-
στήματα καὶ ψυχολέθρους θεωρίας αὐτοῦ,
τὸν κατ' αὐτοὺς μέγαν ἀρχιτέκτονα, καὶ
τὴν πολυώνυμον Ἱγείαν, τῶν ἐξ' αὐτοῦ
ἀναφυεῖσθων ἀντιχρίστων ὀργανώσεων.

(Ἀκολουθεῖ)

τῶν φυλακῶν τοῦ ὑπουργείου Δικαιοσύ-
νης καὶ πρόεδρος τῆς βασιλικῆς ἐταιρείας
τῶν ἀποφυλακιστέων Ἑλλάδος. Ἡμ-
πορεῖ νὰ κάμη τις καὶ περισσότερα; ὄχι
βέβαια. Καὶ ἐν τούτοις ἐκδίδει καὶ εἰδι-
κὴν ἑφημερίδα τὴν «Ἀνόρθωσιν» ἣν δια-
νέμει εἰς τοὺς φυλακισμένους διὰ ψυχα-
γωγίαν καὶ ἰδίᾳ πρὸς πνευματικὴν ὠφέ-
λειαν. Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν «ὀλίγων»
αὐτῶν καθηκόντων του, φροντίζει διὰ
τοὺς ἀποφυλακιστέους νὰ δίδῃ τροφήν,
χρήματα καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ ἐφόδια μέχρις
ὅτου φθάσουν εἰς τὴν πατρίδα των.

Εἰς Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ τοῖς παρέχει
στέγην μέχρις ὅτου ἐξεύρουν ἐργασίαν,
ἐπιβλέπων δὲ κατὰ τὸ δυνατόν αὐτούς, τοὺς
πλησιεστέρους βέβαια, ἵνα ὁ βίος των
πλέον εἶναι βίος μετανοίας καὶ ἐπιστρο-
φῆς πρὸς τὸν Θεόν.

Ὁ πατὴρ Δωρόθεος Βερνάρδος, Λαυ-
ριώτης, ἀνήκει εἰς τοὺς κληρικοὺς τῆς
στρατευομένης Ἐκκλησίας, τοιοῦτους δὲ
κληρικοὺς ζητεῖ ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκ-
κλησία καὶ διὰ τοιούτων ζωντανῶν κληρι-
κῶν θὰ ἀναγεννηθῶμεν πνευματικῶς οἱ
χριστιανοί.

Ὁρθόδοξος χριστιανικὸς ὄμιλος

«Οἱ ἀδελφοὶ τῶν ἐλαχίστων»

Ἔδρα ἐν Ἀθήναις, ὁδὸς Κουμουνοδούρου 2^α
[ἀριθ. τηλ. 53-179.

— Ὁ ἀπὸ τριετίας ὑπὸ ἰδρυτὰς τὸν ἱατρὸν
κ.Α. Ἀναστασιάδην καὶ τὴν καλὴν του σύ-
ζυγον κ. Ἐλ. Ἀναστασιάδου, ἐργαζόμε-
νος ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου, ὡς ἀ-
νωτέρω, συμπαθέστατος ὄμιλος, πληροῦ
ὀμολογουμένως, παραλλήλως πρὸς ἄλ-
λους ὀρθοδόξους χριστιανικοὺς συλλό-
γους, μίαν σοβαρὰν ἀνάγκην τῆς κοινω-
νίας μας.

Τόσον μὲ τὰς διαλέξεις καὶ τὰς χριστια-
νικὰς ὁμιλίαις του, αἱ ὁποῖαι γίνονται
καθ' ἑκάστην Δευτέραν (ὥραν 7,30' μ.μ

εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ἔμποροῦπαλλήλων) ὅσον καὶ μὲ τὴν ἀξιόλογον φιλανθρωπικήν του δρᾶσιν, δι' ἐπισκέψεων εἰς τὰ νοσοκομεῖα τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὰλλα ἄσυσλα τῆς δυστυχίας, κατέκτησε τὴν συμπάθειαν τῆς κοινωνίας. Διότι πολυάριθμοι εἶναι οἱ πολυειδῶς παρ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντες.

Ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν προξενεῖ, ὅτι ὁ χριστιανικὸς οὗτος ὄμιλος, παρὰ τὸ μικρὸν χρονικὸν διάστημα, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του, κατώρθωσε, μὲ τὴν χάριν τοῦ Κυρίου καὶ τὸν ἔνθεον ζῆλον τῶν μελῶν του, τόσα πολλὰ-σχετικῶς-νὰ ἐκτελέσῃ εἰς τὸν τομέα τῆς φιλανθρωπίας ὥστε εὐλόγως νὰ προκαλῆ τὰ εὐμενῆ σχόλια τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, τὴν ἄπειρον δὲ εὐγνωμοσύνην πολλῶν ἑκατοντάδων ἀηλιπισμένων καὶ ἔγγυς τοῦ θανάτου ὑπάρχοντων, αἱ ὁποῖαι ἔτυχον καὶ τυγχάνουν τῆς ἀρωγῆς καὶ ἀνακουφίσεώς του.

Ὑπὸ τοῦ καλοῦ τούτου θρησκευτικοῦ ὀμίλου ἀκόμη ἐκδίδονται, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, τευχίδια, μὲ οἰκοδομητικὸν χριστιανικὸν περιεχόμενον, μέρος τῶν ὁποίων διανέμεται δωρεὰν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς τῶν νοσοκομείων, τῶν δὲ λοιπῶν αἱ εἰσπραξεῖς διατίθενται διὰ τὴν κάλυψιν τῶν δαπανῶν τῆς ἐκδόσεώς των. Μέχρι τοῦδε ἐξεδόθησαν τρία διάφορα τευχίδια μὲ τίτλους ὁποῖοι α' «Οὐράνια Μηνύματα», β' «Σταγόνες Δρόσου», γ' «Οὐράνιον Φῶς».

Εἰς τὸν λαμπρὸν τοῦτον χριστιανικὸν ὄμιλον εὐχόμεθα ἐκ μέσης ψυχῆς πᾶσαν παρὰ τοῦ Κυρίου εὐλογία καὶ ἐνίσχυσιν τῶν ἐργατῶν του, εὐδῶσιν δὲ τῶν προσπαθειῶν του πρὸς συνέχισιν τῆς ἐξυπηρετήσεως τῶν πολλαπλῶν ἀναγκῶν τῶν ἀδελφῶν του τῶν ἐλαχίστων.

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ μέλους Ο.Η.Ε. κ. ΟΜ. ΖΟΣΕΦ.

—Τὸν παρελθόντα Νοέμβριον 1949 ἔ-

πεσκέψαντο, πλὴν ἄλλων καὶ τὴν ἱ. ἡμῶν Μονὴν τοῦ ἁγ. Διονυσίου, ὁ Μεξικανὸς διπλωμάτης κ. Ομ. Ζόσεφ, μέλος τῆς ἐν Ἑλλάδι Βαλκανικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ο.Η.Ε. μετὰ καὶ τοῦ ἐν Θεσ)νίκῃ γενικοῦ τῆς Γαλλίας προξένου κ. Λοριὸν Π.

Τοὺς ἐπισήμους ξένους ὑπεδέχθησαν εἰς τὴν εἴσοδον αἱ ἀρχαὶ τῆς Μονῆς καὶ διὰ τῶν δύο μεγάλων ἐξωτερικῶν θυρῶν καὶ τῆς μικρᾶς ἔσω αὐλῆς, ἦτις μὲ τὸν ὑψηλὸν καὶ περικαλλῆ πρὸς τὰ δεξιὰ πύργον, μὲ τὸς διαφόρους ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως, ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τοίχου τῆς τραπέζης, ἐξ ἀριστερῶν παραστάσεις, κάτω ἀπὸ τοὺς σκιερούς καὶ χαμηλοὺς θόλους ἐν εἶδη στοῶν μιᾶς Βυζαντινῆς κιονοστοιχίας, ζωηρὰν τὴν ἐντύπωσιν καὶ κατάνυξιν προκαλοῦσα, εἰς τοὺς καὶ πολλὰς τὴν ἱ. ἡμῶν. Μονὴν ἐπισκεπτομένους, ὠδήγησαν εἰς τὸ Συνοδικόν, ὅπου προσεφέρθη αὐτοῖς κατὰ τὰ εἰωθότα, τὸ μοναστηριακὸν κέρασμα, ἦτοι γλυκὸ καὶ καφέ. Μετὰ μικρὰν ἀνάπαυαν, ἐζήτησαν οἱ ξένοι ἐπισκέπται, ὅπως ἴδωσι τὰ ἀξιόθεατα τῆς Μονῆς ἡμῶν, καὶ δὴ, πρῶτον τὸ καθολικόν, τὸ ὁποῖον μὲ τὰς καλῶς διατηρηθείσας μέχρι σήμερον τοιχογραφίας (Κρητικῆς τέχνης 15' αἰῶνος) χωρὶς νὰ παρουσιασθῇ ἀνάγκη, ὡς εἰς τινὰς δυστυχῶς Μονὰς, ἀνακαινίσεως οὐδεμιᾶς, λόγῳ προσβολῆς αὐτῶν, ἐξ ὑγρασίας, τοῦ καπνοῦ τῶν κηρίων, καὶ μοσχοθυμιαμάτων, μὲ τὸ ἐπίχρυσον Βυζαντινὸν τέμπλον τῶν φορητῶν τοῦ Πανσελήνου εἰκόνων, καὶ λοιπῶν ἐν αὐτῷ κειμηλίων, ἀποτελεῖ κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῶν ἐπισκεπτῶν ἀληθὲς μουσεῖον. Τὸ πρῶτον καθολικὸν καὶ ἐν τῷ 1540, ἀνοικοδομήθη τὸ νῦν τῷ 1547. Μετὰ τὸ καθολικὸν περιεργασθέντες τὴν τράπεζαν, τοιχογραφημένην ἅπασαν, ἀνέβημεν εἰς τὸν πύργον, ὅπου συγκεντροῦνται διὰ λόγους ἀσφαλείας τὰ κειμήλια τῆς

μονής. Με ἀμείωτον πάντοτε τὸ ἐνδιαφέρον, ἐξήταζον οἱ ἐπίσημοι ξένοι τοὺς ἐπιδειχθέντας αὐτοῖς κώδικας ἐπὶ περγαμηνῆς, τὰς διακοσμήσεις καὶ ἰχνογραφήματα τὰ εὐαγγέλια, μετὰ τὰς εἰκόνας τῶν εὐαγγελιστῶν μετὰ ἐπισέλιδα καὶ ζωγραφισμένα καλλιτεχνικῶς ἀρχικὰ γράμματα, ἀκολούθως τὰ εἰλητάρια, παλίμψηστα, βομβύκινα, καὶ τινες χαρτῶς. Ἐνδιαφερόμενοι πάντοτε οἱ κ. ξένοι περιειργάσθησαν καὶ τὰ ἀρχέτυπα, καὶ τινὰ παλαιότυπα κλασσικοῦ περιεχομένου ἤτοι ἀπὸ τοῦ 1450-1600. Μετὰ τὰς καλυτέρας τῶν ἐντυπώσεων, τὰς ὁποίας διετράνωσαν ἀναγράφαντες εἰς τὸ βιβλίον τῶν ἐπισκεπτῶν τὰς κρίσεις αὐτῶν, τοῦ μὲν Μεξικανοῦ διπλωμάτου κρατήσαντος σημειώσεις, καὶ τοῦ κ. προξένου ἐνδιαφερομένου περισσότερον, ὡς ζωγράφου, διὰ τὰς τοιχογραφίας καὶ μικρογραφίας τῶν χειρογράφων, διενυκτέρευσαν παρ' ἡμῖν, καὶ τὴν ἐπομένην ἀνεχώρησαν διὰ Δάφνην κατευθυνόμενοι διὰ Θεσσαλονίκην.

Ἐπειδὴ πολλὰ τῶν μέχρι σήμερον δημοσιευθέντων εἰς τὸν τύπον, περὶ τῶν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τῶν ἱ. Μονῶν ἐναποκειμένων θησαυρῶν καὶ κειμηλίων, ἐξ ἀνεξακριβώτων πάντως πηγῶν, ὡς πρὸς τὴν χρονολογίαν καὶ ἀριθμὸν αὐτῶν, δὲν ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν πραγματικότητα, καὶ δὴ τὰ ἀφορῶντα τὴν βιβλιοθήκην ἡμῶν, παραθέτομεν κατωτέρω ἐν συντόμῳ, χάριν τῶν ἐνδιαφερομένων, ὅτι ἡ ἱερὰ ἡμῶν Μονή, παρὰ τὴν πυρκαϊάν, τὰς ἐπιδρομὰς καὶ λεηλασίας, τὸν καταδιωγμὸν ὅστις ἠνάγκασε τοὺς πατέρας κατὰ τὴν ἐπανόστασιν τοῦ 1821 νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν Μονήν, συναποκομίσαντες μετ' αὐτῶν, ὅσα ἐκ τῶν κειμηλίων κατάρθωσαν νὰ διαφύγωσι τὴν καταστροφὴν, διέσωσαν τὰ Βυζαντινὰ χρυσόβουλλα, καὶ κηρόβουλλα Οὐγγροβλαχικά, πολλὰ ἅγια

λείψανα, καὶ ἔργα τέχνης, χειρόγραφα εἰκονογραφημένα μετὰ διακοσμήσεις καὶ ἰχνογραφήματα, ἀφιερώματά τινα πολύτιμα καὶ μὴ οὕτω ἐκ τῶν 802 κώδ. χειρογράφων 107 κώδ. εἶναι μεμβράνινοι ἀπὸ τοῦ VI μέχρι τοῦ XIV αἰῶνος, 2 κώδ. παλίμψηστοι XIII αἰῶνος, 17 εἰλητάρια XII μέχρι XV αἰῶνος (ἐν χρυσοῖς γράμμασιν) 12 κώδ. βομβύκινοι XIII-XV αἰῶνος καὶ 694 κώδ. χαρτῶσι ἀπὸ τοῦ XIII μέχρι XIX αἰῶνος, ἐξ ὧν πάλιν 6 κώδ. σλαβῆκοι. Ὅλοι οἱ ἐπὶ περγαμηνῆς κώδικες, περιέχουσι κείμενα θρησκευτικοῦ περιεχομένου, ἤτοι εὐαγγέλια, λόγους διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας, βίους, μαρτύρια καὶ θαύματα ἁγίων, πατερικὰ καὶ ἀσκητικά, πλὴν ἑνὸς κλασσικοῦ περιεχομένου, ἐκ τῶν τοῦ προδότη τοῦ μουσείου, Πλουτάρχου ὁπανθίσματα καὶ Διογένης Λαερτίου, ἐν δὲ τοῖς βομβυκίνοις καὶ χαρτῶσι, ἔτι, καὶ γεωγραφίαν, φυσιολογίαν, ἀστρονομίαν, βοτανολογίαν καὶ μουσικά. Ἐκ δὲ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, Ὅμηρον, Ἰσοκράτην, Δημοσθένην, Ἀριστοτέλην, Εὐριπίδην κ.λ.π.

Ἐκ τῶν 2.700 ἐντύπων αἰμάτων ἀρχέτυπα, τὰ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀνακαλύψεως τῆς τυπογραφίας ἤτοι ἀπὸ τοῦ 1450-1500, κατέχει ἡ βιβλιοθήκη 5 κώδικας, Θεοδώρου γραμμ. εἰσαγωγῆς... Λεξικὸν Σουΐδα, Ἀριστοτέλους Ὅργανον, Θησαυρὸς κέρας ἀμαλθείας... Ἀριστοφάνους Κωμῳδίαί. Παλαιότυπα δὲ ἀπὸ τοῦ 1501-1600 ἐν ὄλῳ κώδικας 170, ἐξ ὧν 113 κλασσικοῦ περιεχομένου καὶ 57 ἐκκλησιαστικοῦ. Ἐκδοτικοὶ δὲ οἱ εἶναι Τυπογρ. ἀδελφ. Ἀλδου Μ. Ζαχαρίου Καλλέργη, Fro-Ben, Ροβέρτου Στεφάνου, Στεφάνου Σαβιέως, Ἰωάννου Ἐρβαγιοῦ, Χρ. Ζαννέτου, Φρ. Ζουλιανοῦ κ.λ.π.

Τὸ ἅγιον Ὅρος μετὰ τὰ ἀναρίθμητα ἱε-

ρὰ καὶ βασιλικά αὐτοῦ κειμήλια, μὲ τὰς βιβλιοθήκας αὐτοῦ πλήρεις χειρογράφων, αυτοκρατορικῶν χρυσοβούλλων καὶ Πατριαρχικῶν Σιγιλίων, μᾶς δίδουν τὸ δικαίωμα νὰ τὸ ὀνομάσωμεν τὸ πλουσιώτερον μουσεῖον εἰς ἕλλ. βέβαια χειρόγραφα, ἓνα τμήμα τοῦ μεσαιωνικοῦ μας πολιτισμοῦ, τὸ ὁποῖον μᾶς συνδέει μὲ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν μας. Μέσα εἰς τὸν Κ' αἰῶνα, ὡς βράχος ἀπρόσβλητος ἀπὸ τὰς ἀντιξοότητας καὶ τὰ ρεύματα τῆς ἱστορίας ζῆ ἀκέραιον καὶ ἀπαραβίαστον τὸ Βυζάντιον, ὀλίγον μακρὰ ἀπὸ τὸν κόσμον βυθισμένον εἰς τοὺς θρησκευτικούς του ὀραματισμούς. Δέκα αἰῶνες ἀνακυκλοῦνται μέσα εἰς τὸν τρομερὸν κύκλον τῶν Κ' ἱερῶν Μονῶν. Ἐδῶ εἰς τὸ ἅγιον

Ἄρος κατὰ τὸν ὑπερχλιετῆ καὶ πολυάθλον αὐτοῦ βίον, ἡ ὀρθοδοξία ἔστησε τὸ ἀκατάλυτον αὐτῆς βασίλειον καὶ ἤρην ἀναριθμήτους θριάμβους καὶ χιλιάδες μοναχῶν συνέγραψαν τὰς συγκλονιστικὰς σελίδας μιᾶς ἀφαντάστου ἀσκητικῆς ζωῆς, τῆς ὁποίας τὸ γόητρον ὑπῆρξε τοιοῦτον ὥστε καὶ αὐτοκράτορες καὶ βασιλεῖς καὶ περιοικοὶ ἡγεμόνες, νὰ θελήσωσι νὰ καταπνίξωσι τὴν δόξαν των, τὴν ἰσχύν των, τὰ πλούτη των, κάτω ἀπὸ τοὺς σκιερούς θόλους τῶν Κ' ἱερῶν Μονῶν ὅπου ὑμνεῖται ἀδιακόπως ὁ Θεός.

Ἐν τῇ ἐν ἀγίῳ Ὄρει τοῦ Ἁθῶ ἱερῆ Μονῇ τοῦ ἁγ. Διονυσίου.

Εὐθύμιος Διονυσιάτης μοναχός.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΡΟΖΑ ΤΟΥ ΤΑΝΝΑΝΒΟΥΡΓΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ

Η ΡΟΖΑ ΚΑΙ Ο ΠΑΤΗΡ ΤΗΣ ΑΝΑΚΤΩΜΕΝΟΙ ΤΑΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ ΑΥΤΩΝ.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 63)

Ἡ Ρόζα ζητήσασα ἀκολούθως νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν οἰκίαν τοῦ φύλακος, συνωδεδεύθη ὑπὸ τῆς Ἡλδεγάρδης. Ἐν ᾧ δὲ χρόνῳ ἀμφοτέραι αὐταὶ διήρχοντο τὴν αὐλήν, συνητήθησαν ὑπὸ τε τοῦ Ἐδελβέρτου καὶ Κιουνερίκου. Ὁ δὲ φύλαξ, ἐπὶ τῆς μεγάλης αὐτοῦ καθέκλας ἀναπαυόμενος ἐκ τῶν κόπων τοῦ ταξειδίου, ἀκούσας τὴν φωνὴν τοῦ Κιουνερίκου, ἠγέρθη μετὰ ταχύτητος καὶ προὐχώρησε πρὸς τὴν θύραν τῆς κατοικίας, ἣν ἀνοίξας καὶ παρατηρήσας τὴν Ῥόζαν ἀνέκραξεν Ὡ δεσποσύνη Ῥόζα! Ὡ! Ὡ! Τί ἔμαθον! Τίς ὑπῆρξεν ἡ ἐκκληξίς μου! Σὰς παρακαλῶ, καταδεχθῆτε νὰ εἰσέλθητε εἰς τὴν

ταπεινὴν κατοικίαν μου ἐπὶ μίαν μόνην στιγμὴν μετὰ τῶν εὐγενῶν κυρίων μου. Naί, ναί. δὲν ἤθελον φαντασθῆ ποτε ὅτι ὡς ὑπηρετριά μου ὑπῆρξεν ἡ δεσποινὴς τοῦ Ταννανβούργου. Ἀληθῶς τὸ τοιοῦτον ἦτο ἀνήκουστον καὶ ἀπροσδόκητον καὶ τώρα ἀκόμη δυσκολεύομαι νὰ πισεύσω ὅτι τὸ ἔδαφος τοῦτο, ἐφ' οὗ ἴσταμαι ἐσαρώθη καὶ ἐκαθαρίσθη ποτὲ ὑπὸ νεανίδος τῆς τάξεώς σας. Ἐκπλήττομαι ἀληθῶς διότι δὲν ἐνόησα ἐξ ἀρχῆς ὅτι εἴσθε ἡ θυγάτηρ τοῦ ἱππότητος Ἐδελβέρτου. Χθὲς τὸ ἑσπέρας ὅτε ἡ εἰδησις αὕτη αἰφνης διεδόθη μεταξὺ τῶν πολεμιστῶν, οἵτινες ἐπλήρουν τὴν αὐλήν τοῦ φρονορίου, ἔδραμον πρὸς τὸν θόρουβον τῶν εὐφημιῶν, ἅς ἀπέσπα ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἐκκληξίς, καὶ ἔμαθον ἅπασαν τὴν ἱστορίαν σας, καὶ εὐθὺς ἐνόησα διατί ἐνδιαφέρεσθε τόσον θερμῶς ὑπὲρ τοῦ αἰχμαλώτου ἱππότητου. Λοιπόν· θαυμάζω τὴν υἱικήν σας στοργὴν καὶ βλέπω ὅτι ὁ ὑψιστος Θεὸς διὰ τοῦ εὐγενοῦς κυρίου μου ἐμερίμνησεν

ἵνα σᾶς ἀνταμείψῃ διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἡ δυστυχῆς σύζυγός μου Ἐδβίγη πόσον ἐξεπλάγη· ἀδυνατῶ ἵνα καὶ ταύτης τὴν διανοητικὴν κατάστασιν ἐκθέσω, καὶ τὴν ἐκ ταύτης ἐπελθοῦσαν σχεδὸν παραφροσύνην της. Ἄν καὶ συστέλληται, εὐγενῆς δεσποσύνη, νὰ ἐμφανισθῇ ἤδη ἐνώπιόν σας, ὀφείλει ὅμως νὰ πράξῃ τοῦτο, ἵνα αὐτοπροσώπως σᾶς ζητήσῃ συγγνώμην διὰ τὸν πρὸς ὑμᾶς βάνουσον αὐτῆς τρόπον.»

Τὰ δύο τέκνα τοῦ φύλακος Ἰσταντο δειλῶς εἰς τινὰ γωνίαν. Ἡ Ῥόζα ἰδοῦσα αὐτὰ τὰ ἐπλησίασε καὶ τοῖς ὠμίλησε μὲ τὴν συνήθη αὐτῆς ἀγαθότητα. Μετ' ὀλίγον ἐνθαρρύνθησαν. « Πόσον εἶσαι ὠραία· δεσποσύνη. Ῥόζα, τῇ εἶπεν ἡ μικρὰ Βέρθα, πόσον μεγαλοπρεπῆ εἶσι τὰ ἐνδύματά σου· μετέβαλες πᾶσαν τὴν ἐνδυμασίαν σου, συνάμα δὲ καὶ τὴν μορφήν σου. — « Δὲν βλάπτει τοῦτο, εἶπεν ὁ Ὅθμαρ. Τοῦτο συμβιβάζεται κάλλιστα, ἐπὶ τῇ συμφωνίᾳ ὅμως τοῦ νὰ μένῃ πάντοτε ἡ δεσποσύνη Ῥόζα ὡς ὑπηρετριά μας, διότι ποτὲ ἐπὶ ζωῆς μας δὲν θέλομεν εὐρεῖ καλλιτέραν ! »

(Ἐκολουθεῖ)

Ἡ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΙΣ

Τοῦ παρόντος τεύχους ὀφείλεται εἰς τὴν καθυστέρησιν τοῦ χάρτου.

— Ἐνεκα ἐκτενῶν θεμάτων ἐν τῷ ἀνά χειρας τεύχει, πολλὰ καὶ σπουδαῖα ἄλλα θέματα δὲν κατεχωρήθησαν δι' ἀνεπάρκειαν χώρου, θὰ καταχωρηθοῦν ὅμως εἰς τὸ προσεχές, τὸ ὁποῖον θὰ ἀκολουθήσῃ συντόμως.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ ἐκδόσις τῶν « Πνευματικῶν Γυμνασμάτων » εὐρίσκεται περίπου εἰς τὸ τέρμα της. Θὰ προηγηθῇ ὅμως καὶ τὸ προσεχές τεύχος τοῦ περιοδικοῦ. Διὰ

τοῦτο παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταί, οἵτινες δὲν ἐπέστρεψαν ἀκόμη τὰς ἀγγελίας των, νὰ τὰς ἐπιστρέψουν πρὸς καταχώρησιν τῶν ὀνομάτων των εἰς τὸν κατάλογον τῶν συνδρομητῶν.

ΜΕ. ΔΡΑΧΜΑΣ 20.000

Μίαν σειρὰν ἐκλεκτῶν βιβλίων δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε μὲ δρχ. 20.000, ἐνίσχυοιτες τὸ ἔργον τῆς « Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης », τὰ κάτωθι:

— Σωτηρία ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ	δρχ. 5.000
— Ἀκολουθία Θ. Μεταλήψεως	» 1.000
— Εὐαγγελικὸς Κῆπος	» 3.000
— Γνωθὶ σαυτὸν	» 1.000
— Λουλούδια τοῦ Παραδείσου	» 3.000
— Ὁδηγὸς εἰς τὴν Βασιλ. τῶν Οὐρανῶν	» 3.000
— Μικρὸν Εὐχολόγιον	» 2.000
— Τὰ θαύματα τῆς Γοργοῦπη-κίου	» 1.000
— Ὁ Μέγας Κανὼν Ἀνδρ. Κρήτης	» 1.000
	<hr/> 20.000

Ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. Ἐτέρα ἐνίσχυσις διὰ τὸ περιοδικὸν εἶναι ἡ ἐγγραφὴ ἔστω καὶ ἐνὸς συνδρομητοῦ παρ' ἐκάστου τῶν παλαιῶν τοιούτων.

Οἱ ζητοῦντες πρέπει νὰ δηλώνουν ἐὰν θέλουν τὴν σειρὰν τῶν 16.000 ἢ τῶν 20.000.

ΕΠΙΤΑΓΗ

Πρὸς τὴν « Ἀγιορ. Βιβλιοθήκην » δρχ. 100.000 μὲ ἀποστολέα Χρῆστον Γ. Πλαβοῦκον, Ἰωνίδων 64 Πειραιᾶ, σταλείσαν πρὸ πολλῶν μηνῶν καὶ μὴ εὐρεθέντος τοῦ ἀποστολέως, μήτε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπιταγῆς μαθόντες, καταθέτομεν τὸ ποσὸν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου τῆς « Ἀγ. Βιβλιοθήκης »

Ἡ Διεύθυνσις

ΒΙΒΛΙΑ ΠΡΟΣ ΠΩΛΗΣΙΝ

Ταχυδρομικά έσωτερικοῦ 10 ο)ο. Ἐξωτερικοῦ 30 ο)ο.

Πᾶσα παραγγελία δέον νά συνοδεύηται ἀπό τήν ἀξίαν τῶν βιβλίων καί τὰ ταχυδρομικά.

Θεοτοκᾶριον Νικοδήμου ἄδετον 15.000 πανόδετον . . .	Δραχ.	25.000
Τὸ Πολιτικὸν Θέατρον Ν. Μαυροκορδαίου	»	25.000
Ἐγκόλιον Χριστιανοῦ (Ἑρμ. Ἐσπερ. Ὁρθρου, Λειτουργίας	»	3.500
Ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς	»	3.000
Σωτηρία Ὁρθοδοξοῦ χριστιανοῦ ἄδετον 5.000 δεμένον . . .	»	8.000
Ὁ Χριστὸς νικᾷ ἡ ὁ Στρατῆς (θρησκευτικὸν διήγημα) . . .	»	3.000
Ἀπαραίτητοι συστάσεις διὰ τὸν χριστιανόν	»	500
Ἀκλουθία Θ. Μεταλήψεως με προσθέτους εὐχὰς εἰς τὸ τέλος, σχῆμα μικρὸν τέσης	»	1.000
Οἱ δύο παρακλητικοὶ Κανόνες πρὸς τὴν Θεοτόκον καὶ ἡ δέσις ἐν καιρῷ πολέμου	»	500
Ἀκολουθία τοῦ μεγάλου ἁγιασμοῦ τῶν Θεοφανείων	»	500
Γυναῖκες ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ἱερ. Τζ. Γουγουτᾶ σελ. 64. . .	»	1.500
Ψυχῆς Παρηγορία, εὐχὰι διὰ στίχων, Ξένης μοναχῆς τυφλῆς σ. 104	»	1.500
Ἡ ἐρημίτις Φωτεινῆ, Ἰωακείμ Σπετσιέρη	»	4.000
Εὐαγγελικὸς Κήπος, Σάββα μοναχοῦ Φιλοθείτου	»	3.500
Ὁ Ὀδοιπόρος, Φιλοθέου Ζερβάκου ἡγουμ. Ἰ. Μ. Λογγοβάραδας	»	12.000
Γνωθὶ σαυτὸν Γ. Πειρατικοῦ	»	1.000
Ἐγκώμιον εἰς τὸν ὄσιον Ἀθανάσιον τὸν ἐν Ἀθῶ	»	1.500
Ἡ Μόνικα, μήτηρ τοῦ ἁγ. Αὐγουστίνου	»	1.500
Ἡ ἁγία Συγκλητικὴ, παρηγορητικὴ διήγησις διὰ τοὺς ἀσθενεῖς. . .	»	1.250
Λουλούδια τοῦ Παραδείσου, Τζάνου Γουγουτᾶ ἱερέως	»	3.000
Ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὀμίλια τοῦ Κυρίου, Γ. Παπαγεωργίου	»	5.000
Ὀδηγὸς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, Ἰννοκεντίου Ἐπισκ.	»	3.000
Τετρακτῆς, βιβλίον πατερικόν, Κωνστ. Ζερβοῦ πρωτοπρ.	»	7.000
Μικρὸν εὐχολόγιον. Εὐχὰι παρακλητικαὶ Μάμαντος καὶ Τρύφωνος μὴ ὑπάρχουσαι εἰς τὰ εὐχολόγια, ἔλαφρῶς δεδεμένον	»	2.000
Παρακλητικὸς Κανὼν καὶ τὰ θαύματα τῆς Γοργοῦπληκού	»	1.000
Ὁ Μέγας Κανὼν, Ἀνδρέου Κρήτης	»	1.000
Σειρὰ «Ἁγιορ. Βιβλιοθήκης»		
6 τεύχη α' ἔτους	}	50.000
2 » β' »		
Ὁλόκληρον τὸ ε' καὶ ἡ' ἔτος		
Ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ ἡ οἰκογένειά του	»	4 000
Τὰ λείψανα καὶ ἡ ἱστορία τῶν ἀρχ. πόλεων τοῦ Βόλου μετὰ χαρτῶν . . .	»	5.000
Χρυσόβουλλα καὶ τυπικὰ τῶν Βυζ. αυτοκρατόρων τοῦ Ἁγίου Ὁρους»	»	6.000
Ἀκολουθία καὶ βίος τοῦ Ἁγίου Γερασίμου Σουρβιάς	»	3.000
» » » τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου τοῦ Νέου	»	2.000
» » » τῶν Ἁγίων Ὀνουφρίου καὶ Πέτρου	»	3.000
Τετραεὐάγγελον, ἔκδοσις Ἁγ. Ὁρους, χρυσόδετον	»	15.000
Παλαιὰ ἱστορία Αἰγυπτίων, Καρχηδονίων, Ἀσσυρίων, Βαβυλωνίων, Μήδων, Περσῶν, Μακεδόνων, Ἑλλήνων, τόμος α' καὶ β'		
ὀγκώδεις, ὑπὸ κ. Ρολλίν, Βενετία 1750 ἄδετον	»	100.000
Παγκόσμιος γενικὴ ἱστορία Ἁγ. Παπαγεωργοπούλου δερματ.	»	50.000

Ἕμνολόγιον Ἱ. Μ. Γρηγορίου ἀγ. Ὄρους, περιέχον παρακλιτικούς Κανόνας ἀγ. Ἀναστ. Ρωμαίας καὶ ἀκολουθία προφ. Ἀβδίου καὶ Βαρλαάμ	»	4.000
Ἱστορικὴ μελέτη Ἱ. Μ. ἀγ. Παντελεήμονος ἀγ. Ὄρους	»	5.000
Ἑρμηνεία κανόνων πτωχοῦ Προδρόμου εἰς ἀρχαίον χειρόγραφον, δεδεμένον, εἰς ἀρίστην κατάστασιν	»	100.000
Ἑρμηνεία ψαλμῶν Ἀνθίμου Ἱεροσολύμων 2 τόμοι δερματόδετοι μέγα σχῆμα	»	150.000
Οἱ Ἀντάρται (ἐπιστημονικὴ μελέτη περὶ ἀνταρτῶν)	»	3.500
Ἑπεράσπισις ἢ ἀνασκευὴ τῆς τοῦ Βολτέρου βίβλου ὑπὸ Νικηφ. Θεοτόκη, ἔκδ. Βιέννης ἀψῆδ'	»	50.000
Κυριακοδρόμιον μετὰ ἐορτοδρομίου Θ. Ζωγράφου εἰς 3 τόμ. ἄδετον	»	120.000
Ἑρμηνεία ἐπιστολῶν Παύλου μετὰ τῶν 7 Καθολικῶν Θ. Ζωγράφου τόμοι 11 ἄδετον	» δραχ.	100.000
Εἰσαγωγή εἰς τὴν φιλοσοφίαν, Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρου ἔκδ. Μόσχας, δερματόδετος	»	50 000
Ἐπιτομὴ Ἑλλην. Μυθολογίας, Κοντογόνη δερματόδετος	»	25.000
Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, Γόλδσμιθ, ἔκδ. Βιέννης 1807 ὅλο δερμ.	»	25.000
Ἰουλιανοῦ Αὐτοκράτορος, τὰ σωζόμενα Paris 1630	»	100.000
Ἐπιτομὴ φυσικῆς, βιβλία 3 Νεοφύτου Δούκα, Αἴγινα 1843 δερ.	»	25.000
Στοιχεῖα λογικῆς, μεταφυσικῆς καὶ ἠθικῆς, Φρ. Σοαυτοῦ α' καὶ β' τόμος, Βιέννη 1804, ὅλο δερμάτινον	»	50.000
Ἐἰρολόγιον περιέχον τοὺς εἰρημοὺς τῶν Κανόνων κλπ. πανόδ.	»	10.000
Τετραευάγγελον εἰς μέγα σχῆμα Βενετίας πανόδετον	»	50.000
Ἡ Κωνσταντινούπολις Σκαρλ. Βυζαντίου τόμ. β'. δερματόδ.	»	35.000
Φιλοσοφικὸν Δοκίμιον περὶ τῆς προόδου καὶ πτώσεως τῆς Π. Ἑλλάδος Γ. Κοζάκη Τυπάλδου Ἀθῆναι 1839	»	30.000
Μεγάλῃ Ἑλλ. Ἐγκυκλοπαιδείᾳ Μακροῦ ὁ δεῦτερος τόμος Ἀθαν. ψυχῆς - ἀκαδημεικός, πανόδετος	»	60.000
Θησαυρὸς ἀγίων (παρακλητικοὶ Κανόνες ὄλων τῶν ἀγίων)	»	27.000
Μέγας Συναξαριστὴς δωδεκάτομος Πατρὸς Ματθαίου		
α'. Τόμος ἄδετος 35.000 δεμένος	»	50.000
β'. » » 30.000 »	»	45 000
γ'. » » 30.000 »	»	45.000
δ'. » » 30.000 »	»	45.000
ε'. » » 35.000 »	»	50.000
Συναξαριστὴς Δουκάκη, Σεπτέμβριος, ἄδετος	»	20.000
Ἀόρατος πόλεμος, Νικοδήμου	»	20.000
Βράβιλα Ἀρμένη, Δοκίμιον ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν δερματόδ.	»	30.000
Κομνηνοῦ, ὄργανικὴ χημεία, λινόδετος,	»	50.000
Ἱστορία ἑλλην. φιλολογίας, Σκούφου, λινόδετος	»	60.000
Ὁδηγὸς τοῦ ἐξομολογουμένου Χριστιανοῦ, Γ. Μακροῦ	»	2.500
Ὁ Ἁγιασμὸς ἡμῶν, Γ. Μακροῦ,	»	2.500
Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον, Ἐμμ. Φαρλέκα	»	7.000
Λεξικὸν ἐγκυκλοπαιδικόν, Ν. Γ. Πολίτου ἐξάτομον δερματόδ.	»	600.000
Λεξικὸν Γαλλοελληνικόν, Θ. Γ. Κυπρίου, μεταχειρισμένον δερματ.	»	100.000
Θησαυρὸς τετραγλωσσος, Γερασίμου Βλάχου τοῦ Κρητὸς Μητρο. Φιλαδελφείας, Βενετία ἀψῆς ὅλον δερμάτινον	»	250.000
Τουρκικὸν ἀπάνθισμα χριστ. πίστεως Πατρ. Κων)λεως 1803 παν.	»	50.000
Μακεδονικὸν ἡμερολόγιον 1910 πανόδετον	»	25.000

Γραμματική Θεοδώρου τοῦ Γαζῆ Βενετία 1780 σελ. 670 λινόδ. »	60.000
«'Εστία,» τόμος γ'. 1877. δερματόδετον »	80.000
'Ελληνική Γραμματολογία, Κ. Εὔσταθοπούλου 'Αθήναι 1892 δερματόδετον »	40.000
Κυριακοδρομίον Νικ. Θεοτόκη, Εὐαγγελίου τόμ. α' ἔκδ. α' »	60.000
» » 'Αποστόλων τόμ β' 'Αθήναι 1840 »	60.000
Δοκίμιον περὶ χάριτος 'Αθ. Λυμπεροπούλου 'Αρχιμ »	3.000
'Επιστημονική ἔκθεσις περὶ τῆς οὐσίας τοῦ μυστηρίου τῆς θ. Εὐχαριστίας, τοῦ ἰδίου, »	5.000
'Επιστημονική ἔκθεσις περὶ τῆς οὐσίας τῆς ἀγάπης, τοῦ αὐτοῦ »	3.000
'Η πνευματικὴ ζωὴ τοῦ ἔφημερίου, 'Αρχ. Χρυσ. Θέμελη »	2.500
Λεξιλόγιον 'Εκκλ. Δικαίου τρίγλωσσον, ὑπὸ Ε. Ρούσου, Βυζαν- τινοῦ καὶ Λατινικοῦ δικαίου εἰς δύο τόμους σελίδες 700 »	50.000
Τοῦ κλήρου ὁ ὁδηγός, ἦτοι παράφρασις καὶ σχόλια τῶν πρὸς Τιμόθεον καὶ Τίτον ἐπιστ. Παύλου, Μελίτη 1829 δερματόδετ. »	60.000
'Εγκόλλιον 'Ορθογραφίας, Δ. Εὔσταθοπούλου »	25.000
Τόμος δερματόδετος περιέχων, τὸν Ραββῖνον 'Ισαάκ, τοὺς 'Εκ- κλ. λόγους 'Ιγν. Μοσχάκη, 'Ερμηνείαν τῶν 12 Εὐαγγελίων καὶ ὀμιλίαι ἐξ εἰς τὸ Πάτερ ἡμῶν, Μ. Γαλανοῦ »	75.000
Οἱ νεοἔλληνες Πολιτικοὶ ἔναντι τοῦ Χριστιανισμοῦ, 'Ανδρέα Κεραμίδα »	2.500
'Ακολουθία ἀγίου Στυλιανοῦ »	2.000
Τὰ ἐντάφια τῆς Θεοτόκου »	1.000
Αἰώνιον 'Εκκλησ. Πασχαλοήμερον. ὑπὸ Συμεῶν Φιλοθ. ἱερομ. »	12.000
'Ακολουθία καὶ μαρτύρια τῶν τριῶν νέων ὁσιομαρτύρων Εὐθυμίου, 'Ιγνατίου καὶ 'Ακακίου, ὑπὸ ἀρχιμ. 'Ακακίου Χ. Παπῆ σελ. 216 »	12.000
Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας ἔρμην. εἰς τὰ 4 εὐαγγέλ. ἐνετίησι αωβ' »	200.000
'Ιγνατίου Μοσχάκη, λόγοι 'Εκκλησιαστικοὶ καὶ φιλοσοφία τῶν πατέρων τῆς 'Εκκλ. εἰς ἓνα δερματόδετον τόμον »	100.000
Εἰς δερματόδετος τόμος μὲ 12 ἀκολουθίας διαφόρων ἀγίων »	50.000
'Επ: Φραγκοῦλη, Πανηγυρικός, πανόδετον »	10.000
Ν: Βουλγάρεως, ἱερὰ Κατήχησις, ἦτοι ἐξήγησις θ. Λειτουργίας »	20.000
'Οδηγὸς ἐκκλησιαζομένου Χριστιανοῦ, 'Αμερικῆς Μιχαήλ »	4.000

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

'Ανθολογία Θ. Φωκαέως τρίτομος, δ' ἔκδοσις Κωνσταντινου- πόλεως 1851 δερματόδετος εἰς 3 τόμους »	200.000
Μουσικὸν δωδεκάημερον, δερματόδετον »	50.000
Εἰρημολόγιον καλλοφωνικὸν Θ. Φωκαέως, πανόδετον »	50.000
'Ανθολογία Χουρμουζίου α' καὶ β' τόμος. »	50.000
Δοξαστάριον Χουρμουζίου, πλήρες, δερματόδετον »	50.000
Δοξαστάριον ἀργὸν Χουρμουζίου Τόμος α'. ἄδετος »	25.000
'Ανθολογία Φωκαέως (ἡ λειτουργία), »	50.000

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Για τούτο και με δίκαιον
κῆπον και περιβόλι,

τῆς Παναγίας Δέσποινας
τὸ ὀνομάζουν ὅλοι.
(Καισάριος Δαπόντες)

ΙΔΡΥΤΗΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ (†1940)
ΙΑΤΡΟΣ - ΜΟΝΑΧΟΣ

Ἐν Βόλῳ
Ἰούνιος - Ἰούλιος 1950

Διευθυντής - Ἰδιοκτήτης
ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ
Κοραῆ 47 ἐν Βόλῳ

Ἐπίτιμος συντάκτης ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΠΑΘΑΡΗΣ - Καθηγητὴς τοῦ Α' Γυμνασίου Ἀργένων Βόλου

Ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ

Π Ρ Ο Σ ΤΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ κ. κ. Σ Π Υ Ρ Ι Δ Ω Ν Α ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ Λογγοβάσδας τῇ 8ῃ Μαρτίου 1950

Τὴν Ὑμετέραν γερασμίαν Μακαριότητα ταπεινῶς προσκυνῶν
εὐλαβῶς ἀσπάζομαι χαριτόβρυτον Αὐτῆς δεξιάν.

ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΕ,

Γνωρίζω ὅτι ἔχετε πολλὰς ἀσχολίας ἀναγκαίας διὰ τὴν Ἐκκλησίαν
καὶ δὲν θὰ ἔπρεπε καὶ ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος νὰ σᾶς ἀπασχολήσω, ἀλλ' ἐπειδὴ
ἢ ὑπόθεσις περὶ ἧς θὰ ἀναφέρω Ὑμῖν, ἀφορᾷ οὐχὶ ἐμὲ ἀλλὰ τὴν ὀλομέ-
λειαν τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας τολμῶ τὰ Σᾶς ἀπασχολήσω.

Ἀπὸ τὸ ἔτος 1924 ὅτε ἐγένετο ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἐορτολογίου ἄχρι σή-
μερον, πολλὰ κακὰ ἠκολούθησαν εἰς τὴν ἀγίαν μας Ἐκκλησίαν. Παραλεί-
ποντες τὰ πολλὰ ἀναφερόμεν ἔν και μόνον, τὸ καὶ σπουδαιότερον, τὴν δι-
αίρεσιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς δύο ἐναντιουμένας καὶ διαμαχο-
μένας μερίδας, τὴν τῶν παλαιοημερολογιτῶν καὶ τῶν νεοημερολογιτῶν.

Ὡς τέκνα ἐλάχιστα καὶ μέλη τῆς Ὁρθοδόξου ἀγίας Καθολικῆς καὶ
Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας λυπούμεθα καὶ πονοῦμεν διὰ τὴν
τοιαύτην διαίρεσιν, ἣτις πολλὰ κακὰ ἐπεσώρευσεν οὐ μόνον εἰς τὴν Ἐκ-
κλησίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ δυστυχὲς ἔθνος μας. Αὐτὴ αὕτη ἢ διαίρεσις ἤνοι-
ξε διάπλατα τὰς πύλας εἰς τοὺς διαφόρους πολεμίους καὶ ἐχθρούς τῆς Ἐκ-

κλησίας μας, χιλιαστές, μασσώνους, ουνίτας, ευαγγελιστές, πνευματιστές, οίτινες ὡς λύκοι ἀγριοὶ εἰσπληθήσαντες εἰς τὴν λογικὴν ποίμνην τοῦ Χριστοῦ (τὴν μόνην διαφυλαχθεῖσαν ἄχρι τοῦ 1924 ὀρθόδοξον, καθαρὰν καὶ ἁμωμον), διασπαράσσουσιν τὰ λογικὰ πρόβατα τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἀπέθανεν. Αὕτη ἡ διαίρεσις ἐγένετο ἀφορμὴ καὶ αἰτία εἰς τοὺς κομμουνιστὰς νὰ φθάσουν εἰς τὸ σημεῖον εἰς ὃ κατήντησαν, διότι ἐνῶ ὠφείλον οἱ Ἄρχοντες τῆς Ἐκκλησίας νὰ εἰρήνευον τοὺς Χριστιανούς, οὓς εἶχον διαίρεσει οἱ κατὰ καιροὺς ἄρχοντες καὶ κομματάρχαι τῆς πολιτείας, ἔσπευσαν διὰ τῆς ἀντικανονικῆς, ἀπρομελετήτου, ἀπερισκέπτου καὶ ἀνωφελοῦς ἢ μᾶλλον ἐπιβλαβοῦς εἰσαγωγῆς τοῦ γοργοριανοῦ ἑορτολογίου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ ἐπιτύχουν τὴν διαίρεσιν αὐτῆς εἰς νεοημερολογίτας καὶ παλαιοημερολογίτας (διὰ νὰ μὴ μείνῃ ὡς φαίνεται καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀμέτοχος τῆς διαίρεσεως), ἥτις διαίρεσις ἔδωκε πτερὰ εἰς τοὺς κομμουνιστὰς καὶ ἀπεθρασύνθησαν ὥστε πρὸ ὀλίγον νὰ ἐβλέπομεν τὴν πατρίδα μας Ἑλλάδα τελείως κατεστραμμένην! Ὅτι δὲ ἡ εἰσαγωγή τοῦ νέου ἑορτολογίου ἐγένετο ἀντικανονικῶς, ἀπερισκέπτως καὶ ἀπρομελετήτως, τοῦτο πᾶς ἐχέφρων δύναται νὰ τὸ κατανοήσῃ. Ἀντικανονικῶς ἐγένετο διότι δὲν ἐγένετο παρὰ Οἰκουμενικῆς ἢ τοπικῆς Συνόδου, ἀλλὰ ἀπὸ ἓνα Πατριάρχην καὶ ὀλίγους Ἀρχιερεῖς καινοτόμους, νεωτεριστὰς, καταφρονητὰς τῶν πατρικῶν παραδόσεων καὶ ἀπὸ βίαν καὶ φόβον τῶν τότε ἀρχόντων τῆς πολιτείας. Οἱ δὲ τότε Ἀρχιερεῖς ἄλλοι μὲν ἐκ φόβου διὰ νὰ μὴ χάσουν τοὺς θρόνους των, ἕτεροι δὲ ἀπὸ εὐχαρίστησιν, διότι ἐφαντάσθησαν, ὅτι ἤγγισεν ἡ ὥρα διὰ νὰ προχωρήσουν εὐκόλως καὶ εἰς ἄλλας καινοτομίας, δηλ. τὴν κατάργησιν τοῦ θάσου, τῶν νηστειῶν, τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν, τὴν μεταρρυθμίσιν καὶ εἰς αὐτὰ τὰ δόγματα καὶ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μᾶς κ.λ.π. Ὀλίγοι δὲν ἐδέχθησαν τὸ νέον ἑορτολόγιον, διεφώνησαν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ φοβηθέντες τὸ σχίσμα ὑπεχώρησαν ἀκουσίως καὶ μετὰ λύπην τῆς καρδίας των. Ἀπερισκέπτως καὶ ἀπρομελετήτως διότι ἀφίσαντες ἀκαινοτόμητον τὸ πσυχάλιον, ἀκολουθοῦν οἱ νεοημερολογίται δύο ἑορτολόγια καὶ τὰς μὲν ἀκινήτους ἑορτὰς Χριστουγέννων, Θεοφανειῶν, Μεταμορφώσεως, τὰς Θεομητορικὰς καὶ τὰς τῶν ἁγίων ἑορτάζουσιν μετὰ τὸ νέον, τὰς κινητὰς Βαΐων, Σταυρώσεως, Ἀναστάσεως, Ἀναλήψεως κ.λ.π. μετὰ τὸ παλαιόν. Ἐορτάζουσιν τὸ Πάσχα ἐνίοτε τὸν Μάϊον καὶ κατήργησαν τὴν νηστείαν τῶν ἁγ. Ἀποστόλων, ἐνίοτε τὴν περιορίζουσιν εἰς μίαν ἢ δύο ἡμέρας. Ἀπερισκέπτως, διότι δὲν ἐσκέφθησαν ἐὰν ὁ λαὸς θὰ ἐδέχετο τὸ νέον ἑορτολόγιον καὶ ὅτι δυνατόν νὰ προέκυπτεν, ὡς προέκυψε, τὸ σχίσμα. Σχίσμα τὸ ὅποιον σιγὰ, σιγὰ θὰ καταλήξῃ εἰς θρησκευτικὴν ἐπανάστασιν, ἐφ' ὅσον μάλιστα αἱ κατὰ καιροὺς Κυβερνήσεις παρέχουσι πλήρη τὴν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς παλαιοημερολογίτας, καὶ τὰς τελείας καὶ ἑορτὰς των τιμῶσι διὰ τῆς παρουσίας των ὑπουργοί, βουλευταί, στρατηγοί, δήμαρχοι κ.λ.π. καὶ ἐφ' ὅσον οἱ παλαιοημερολογίται ἔχουν ἱερὰν Σύνοδον, ναοὺς, ἱερεῖς, μοναστήρια

ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΕ. Ἐπειδὴ ὑπάρχει κίνδυνος ἐὰν ἐξακολουθήσῃ τὸ σχίσμα νὰ πάθωμεν ὅπερ τὸ ἀψευδέστατον στόμα τοῦ Χριστοῦ προεῖπε: «Πᾶσα βασιλεία μερισθεῖσα καθ' ἑαυτῆς ἐρημοῦται» καὶ ὁ τῆς Οἰκουμένης διδάσκαλος θεοκῆρυξ Ἀπόστολος Παῦλος: «Εἰ ἀλλήλους δάκνετε, προσέχετε μήπως ὑπ' ἀλλήλων ἀναλωθῆτε» καὶ διὰ νὰ μὴ δοκιμάσωμεν καὶ ἑτέραν συμφορὰν μεῖζονα τῆς πρώτης, στοχασθῆτε μετὰ φρονήσεως, συνέσεως, διακρίσεως καὶ κατόπιν θερμῆς προσευχῆς πρὸς τὸν χορηγὸν τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν δωρεῶν, τὸν οὐράνιον Θεὸν καὶ Πατέρα ἡμῶν νὰ προλάβῃτε τὸν κίνδυνον καὶ νὰ φέρητε τὴν γαλήνην καὶ εἰρήνην εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἔχομεν ἀρκετούς, μὴ θελήσωμεν νὰ προσθέσωμεν καὶ τοὺς παλαιοημερολογίτας, οἵτινες ἐκτὸς τινῶν φανατικῶν, ἀγροίκων, ἀμαθῶν καὶ παραφρόνων, θὰ χρησιμεύσουν ὡς κίλοι στρατιῶται εἰς τὸν κατὰ τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας πόλεμον τῶν πολυειδῶν καὶ πρλυωνύμων ἐχθρῶν καὶ πολεμίων, ἐπειδὴ «ὁ ἐν ὀλίγῳ πιστὸς καὶ ἐπὶ πολλῶν πιστότερος ἔσται». Οἱ ἐν γνώσει, συνέσει καὶ φρονήσει ἀκολουθοῦντες τὸ πῆλαιον ἑορτολόγιον δὲν εἶναι ἀξιοκατάκριτοι διότι ἐπιμένουν εἰς τὰ πάτρια καὶ δὲν ἐσάλευσάν τι ἐξ' ὧν παρέλαβον παραδόσεων. Ἀξιοκατάκριτοι εἶναι οἱ ἀντικανονικῶς εἰσάξαντες τὸ νέον ἑορτολόγιον καὶ διχάσαντες τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀξιοκατάκριτοι ἐπίσης καὶ αἰρετικοὶ εἶναι ὅσοι ἐκ τῶν φανατικῶν παλαιοημερολογιτῶν ἐξειράπησαν εἰς ἀκρότητας καὶ ὑπέπεσον εἰς τὴν τῶν ἀναβαπτιστῶν αἵρεσιν καὶ ἄλλας πλάνας, ἀναβαπτίσαντες καὶ ἀναμυρώσαντες πολλὰς ἐκτονιάδας χριστιανῶν βεβαπτισμένων εἰς τὸ ἐν βάπτισμα τὸ ὑπὸ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν ἁγ. Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἔχον τὴν σύστασιν. Ἀλλὰ καὶ οὗτοι δὲν ἐξετρέποντο εἰς τοιαύτας ἀκρότητας, ἐὰν ἢ μεταρρυθμίσεις καὶ εἰσαγωγή τοῦ νέου ἑορτολογίου δὲν ἐγένετο ἀπερισκέπτως καὶ ἀντικανονικῶς. Ἐνὸς ἀτόπου δοθέντιος μύρια ἔπονται.

ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΕ. Ἡ χάρις τοῦ παναγίου Πνεύματος ἐξελέξατο Ὑμᾶς ἄξιον ποιμένα καὶ πρόεδρον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Παρακαλοῦμεν θερμῶς τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα, ὅπως μιμουμένη τὸν Ἀρχιποιμένα Χριστόν, τὸν Ἄρχοντα τῆς εἰρήνης, φέρητε τὴν ὁμόνοιαν, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν γαλήνην εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποῖαν ὁ μισόκαλος διὰ τῶν ὀργάνων αὐτοῦ ἐφυγάδευσε καὶ οὕτω θὰ προσενήσητε μεγάλην χαρὰν εἰς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, τὸ ὁποῖον ἀναμένει ἐναγωνίως τὴν ἡμέραν τῆς εἰρήνης ὡς ἡμέραν μεγάλης χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης πνευματικῆς, ὡς ἡμέραν Ἀναστάσεως. Θὰ χαρῶσι δὲ καὶ πάντες οἱ ἅγιοι καὶ ἅπαντα ἢ ἐν οὐρανοῖς θριαμβεύουσα τῶν πρωτοτόκων Ἐκκλησία καὶ περισσότερον ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Ἄρχων τῆς εἰρήνης.

ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΕ. Διὰ τὴν ἄρσιν τοῦ σχίσματος καὶ τὴν ἔνωσιν καὶ εἰρηνοποίησιν τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχουν δύο λύσεις. Ἡ πρώτη εἶναι, νὰ ἀρθῇ ἢ ἐπιβληθεῖσα ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ποινὴ ὑποβιβισμοῦ ἐκ τοῦ ἐπισκ. ἀξιώματος εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ πρεσβυτέρου εἰς τοὺς Χριστοφόρον

Χατζήν, Πολύκαρπον Λιόσην καὶ Γεωργίου τὸν Βαρυκόπουλον, τῶν χειροτονηθέντων παρ' ἐπισκόπων παλαιοημερολογιτῶν, ὡς ὅτι ἡ χειροτονία τῶν ἐγένετο ἀντικανονικῶς. Τότε θὰ ἠδυνάμεθα νὰ εἰπωμεν, ὅτι ἐγένετο ἀντικανονικῶς, εἰὰν τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον εἶχε καταδικασθῆ παρὰ νομίμου καὶ κανονικῆς Οἰκουμενικῆς ἢ καὶ Τοπικῆς Συνόδου ὡς αἴρεσις, ἢ ὡς σχίσμα. Ἄλλα τοιοῦτόν τι δὲν ἐγένετο.

Ἐπομένως οἱ χειροτονησάντες τοὺς ἀνωτέρω δὲν ἦσαν καθηρημένοι, εἶχον τὸ ἀξίωμα τῆς Ἀρχιερωσύνης καὶ τὸ χάρισμα τῆς ἐπιτελέσεως καὶ μεταδόσεως τῶν ἁγ. Μυστηρίων—δὲν λέγομεν ὅτι ἐχειροτονήθησαν τελείως κανονικῶς—ἀλλὰ μήπως ἡ εἰσαγωγή τοῦ νέου ἑορτολογίου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐγένετο κανονικῶς; Μήπως οἱ πλείστοι τῶν Ἀρχιερέων ἐχειροτονήθησαν συμφώνως τοῖς Ἀποστολικοῖς καὶ Πατρικοῖς κανόσι καὶ παραδόσεσι; Μήπως πάντες εἶναι θεόκλητοι, ἢ δημόκλητοι; Ἐξ ἀνάγκης καὶ νόμου μεταθεσις. Ἡ ἀνάγκη τῆς ἐνώσεως, τῆς συμφωνίας καὶ τῆς εἰρήνης τῆς Ἐκκλησίας ἐπιβάλλει οἰκονομίαν, δύο γὰρ κικῶν προκειμένων τὸ μὴ χειρὸν βέλτιστον. Ἐὰν θελήσουν οἱ ἀνωτέρω κληρικοὶ νὰ προσέλθουν νὰ ἐνωθοῦν μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ τοὺς δεχθῆ ὡς Ἀρχιερεῖς καὶ νὰ τοὺς ἐξοικονομήσῃ, ἰδίως τὸν Λιόσην καὶ τὸν Χατζήν, θὰ χρησιμεύσουν καὶ θὰ ὠφελήσουν τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ ὁ πρόφην Φλωρίνης κ. Χρυσόστομος καίτοι γέρον δὲν πρέπει νὰ παροραθῆ, διότι εἶναι ἀξίας ἄνθρωπος καὶ τιμὴ διὰ τὸν κληρὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν (εἶθε νὰ ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι κληρικοὶ ὅμοιοί του), νὰ κανονίη δὲ καὶ τὴν νηστείαν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ἢ ὅποια ἐνίοτε καταργεῖται τελείως καὶ ἄλλοτε περιορίζεται εἰς μίαν ἢ δύο ἡμέρας. Τοῦτο δύναται νὰ διορθωθῆ, ὅταν ἡ ἑορτὴ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων μετατεθῆ διὰ νὰ ἑορτασθῆ, ἢ τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὴν Κυριακὴν τῶν ἁγ. Πάντων ἢ μετὰ 12 ἡμέρας, καθὼς ἐνίοτε μετατίθεται καὶ ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγ. Γεωργίου, ὡσάκις συμπίπτει τὴν Μ. Ἑβδομάδα.

Ἡ δευτέρα λύσις εἶναι χάριν τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἐνώσεως πάντων τῶν ἀδελφῶν, νὰ ἐπανέλθωμεν πάντες εἰς τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον, ἐφ' ὅσον ἡ μεταρρύθμισις καὶ εἰσαγωγή αὐτοῦ ἐγένετο ἀντικανονικῶς καὶ ἀπεριοκίπτως καὶ ἐπροξένησε σχίσμα καὶ διαίρεσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐφ' ὅσον τὸ σχίσμα καὶ τὴν διαίρεσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπέθαλψαν καὶ ὑποθάλλουν αἱ κατὰ καιροὺς Κυβερνήσεις ἐκμεταλλευόμεναι τοὺς παλαιοημερολογίτας καὶ τὸ ἡμερολόγιον.

Ἡ πρώτη λύσις εἶναι οἰκονομική, ἡ δευτέρα εἶναι ἀκριβεσττέρα, τελειότερα καὶ ἀσφαλεσττέρα.

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει δύο κυβερνήσεις—τὴν ἀκριβείαν καὶ τὴν οἰκονομίαν—αἱ ὁποῖαι ἀμφότεραι εἰσὶν ὠφέλιμοι καὶ σωτήριοι καὶ τὰς ὁποίας μεταχειρίζεται χωριστὰ ἐκάστην κατὰ τοὺς καιροὺς καὶ περιστάσεις—μόνον οἰκονομητέαν καὶ μὴ παρανομητέαν.

Διὰ δὲ τὸν Ματθαῖον (1), τοὺς ὁπαδοὺς αὐτοῦ καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς, οὓς

(1) Ὅταν ἐγράφη καὶ μᾶς ἀπεστάλη ἡ ἐπιστολὴ πρὸς δημοσίευσιν, ὁ ἅγιος

μόνος ὁ ἴδιος ἐχειροτόνησεν ἀντικανονικῶς καὶ ὁ ὁποῖος ἀναθεματίζει καὶ ἀφορίζει διαρκῶς καὶ αὐτοτιτλοφορεῖται Μακαριώτατος πάσης Ἑλλάδος, νὰ τῷ γίνῃ παραίνεσις ἀδελφικὴ νὰ μετανοήσῃ, νὰ ταπεινωθῇ καὶ νὰ παύσῃ νὰ ὑβρίζῃ καὶ ἀναθεματίζῃ καὶ χειροτονῇ Ἀρχιερεῖς. Νὰ ἐξετασθῇ δὲ ἐὰν κατεσκεύασεν ἅγιον Μῦρον, ἢ προέβῃ ἢ προτρέπει τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἱερεῖς νὰ προβαίνουν εἰς ἀναβαπτισμούς, ἀναμυρώσεις κ.λ.π. Καὶ ἐὰν μετανοήσῃ νὰ τῷ ἐπιβληθῶσιν ἐπεικῶς τὰ ὑπὸ τῶν ἁγ. Ἀποστόλων καὶ ἁγ. Πατέρων ὀριζόμενα ἐπιτίμια καὶ νὰ τῷ δοθῇ ἄφεσις, ἐὰν δὲ ἐπιμένῃ, τότε πρέπει νὰ τεθῇ ὑπὸ περιορισμὸν διὰ νὰ μὴ αὐτοχειροτονηθῇ καὶ αὐτοτιτλοφορηθῇ καὶ Οἴκουμ. Πατριάρχης καὶ Παμπατριάρχης καὶ γεμίσῃ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ Μητροπολίτας καὶ ἱερεῖς

Ταῦτα, ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΕ, νομίζω ὅτι εἶχον καθήκον νὰ Σᾶς ὑπομνήσω, ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος τυγχάνω μέλος τῆς Ἐκκλησίας, διὰ νὰ προλάβωμεν τὸ κακὸν καὶ μὴ γενώμεθα πρῶσοκμα καὶ σκάνδαλον τοῖς ἀδελφοῖς ἡμῶν Χριστιανοῖς, γλεῦθ δέ, ὄνειδος καὶ αἰσχύνῃ τοῖς ἐχθροῖς ἡμῶν καὶ τοῖς ἔθνεσι καὶ αἰτία νὰ βλασφημηθῆται τὸ ὄνομα τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ.

Μετὰ σεβασμοῦ

Ὁ τῆς ἱερᾶς Κοινοβιακῆς Μονῆς Λογγοβάρδας Ἡγούμενος
Ἀρχιμανδρίτης Φιλόθεος Ζερβάκος καὶ πάντες οἱ σὺν ἐμοὶ ἀδελφοί.

Βρεσθένης Ματθαῖος εὐρίσκετο ἀκόμη ἐν τῷ παρόντι κόσμῳ.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

Ἐπὶ τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐκτάκτου μεγάλης Τριπλῆς Συνάξεως τοῦ ἁγίου Ὁρους Ἁθῶ, τῆς ἀπαρτιζομένης ἐξ ἐξήκοντα ἀντιπροσώπων τῶν ἱερῶν Μονῶν. (βλ. Προσοχὴ 37)

Α'. ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΙΣ

Ἄρθρον 1ον

Ἡ ἐκτακτος πρὸς ἀναθεώρησιν τῶν κανονισμῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἁθῶ Τριπλῆ Σύναξις, ἀπαρτίζεται ἐκ τῶν πρὸς τοῦτο ἀποσταλέντων ὑπὸ τῶν εἰκοσι ἑ. Μονῶν δύο ἀντιπροσώπων καὶ τοῦ τακτικοῦ ἀντιπροσώπου μιᾶς ἐκάστης Μονῆς.

Ἄρθρον 2ον

Ἡμέραι συνεδριάσεως ὀρίζονται Δευτέρα, Τρίτη, Πέμπτη καὶ Παρασκευὴ ἐκάστης ἑβδομάδος, ὥρα δὲ ἐνάρξεως ἢ 8 1/2 πρωινή—τῆς 12ης Ἑδρωπαῖσι. Μεταξὺ τῶν ἐργασίμων ὥρῶν ὀρίζεται διάλειμμα 1/3 τῆς ὥρας.

Ἄρθρον 3ον

Ὅπως θεωρηθῇ ὅτι εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ, ἀπαιτεῖται νὰ ἐκπροσωπῶν-

ται ἐν τῇ συνεδρίᾳ οἱ ἀντιπρόσωποι δεκατεσσάρων τοῦλάχιστον Μονῶν.

Ἄρθρον 4ον

Οὐδενὶ τῶν προΐσταμένων ἢ τῶν καθηγουμένων τῶν ἱ. Μονῶν ἐπιτρέπεται νὰ παρακάθῃται εἰς τὴν ἱεραρχικὴν θέσιν τῆς ἀντιπροσωπείας ἐκάστης Μονῆς, ἐκτὸς τῶν ἐξουσιοδοτηθέντων καὶ ἀναγνωρισθέντων πληρεξουσίων.

Ἄρθρον 5ον

Ἐκάστη Μονὴ ἐκπροσωπεῖται ἀπαραιτήτως ὑπὸ τριῶν ἀπεσταλμένων αὐτῆς ὀφειλόντων νὰ διαμένωσιν εἰς Καρυὰς καὶ ἐχόντων μίαν ψήφον θεωρουμένην ὡς ψήφον τῆς Μονῆς. Μόνον ἐν ἐκτάκτῳ ἀνάγκῃ δύναται νὰ ἀπουσιάσῃ ὁ εἰς τῶν ἀντιπροσώπων· οὕτω δὲ προσωρινῶς ἐκπροσωπεῖται ἀπὸ δύο. Ἐφ' ἐνὸς ἀντιπροσώπου δὲν δύναται νὰ ἀντιπροσωπευθῇ μία Μονή.

Ἄρθρον 6ον

Ἐν διαφωνίᾳ τῶν ἐκπροσωποῦντων τὴν Μονὴν ἀντιπροσώπων, κατισχύει ἡ γνώμη πρὸς ἣν συντάσσονται τὰ δύο μέλη.

Β'. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

Ἄρθρον 7ον

Ὁ πρόεδρος τῆς ἐκτάκτου Τριπλῆς Συνάξεως, ἐκλεγείς κατὰ πλειοψηφίαν προΐσταται καὶ διευθύνει τὰς συνεδριάσεις τῆς Συνάξεως, δίδων τὸν λόγον εἰς τοὺς ζητοῦντας αὐτόν, τηρῶν τὴν ἱεραρχικὴν τάξιν τῶν Μονῶν.

Ἄρθρον 8ον

Τὸν πρόεδρον ἀπόντα ἢ κωλυόμενον ἀναπληροῖ ὁ ἐν τῇ ἐκλογῇ πρῶτος ἐπιλαχών.

Ἄρθρον 9ον

Χρέη γραμματέων ἐκτελοῦσιν οἱ ἐκλεγέντες κατὰ τὴν προκαταρκτικὴν συνεδρίασιν τῆς 2ας Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ.

Ἄρθρον 10ον

Ὁ πρόεδρος ἐν συνεννοήσει μετὰ τῶν γραμματέων ἐρρίζει τὰ συζητητέα θέματα δι' ἐκάστην συνεδρίαν.

Ἄρθρον 11ον

Ὁ πρόεδρος εὐθὺς ἅμα τῇ ἐνάρξει ἐκάστης συνεδριάσεως ἐξελέγχει μετὰ τῶν γραμματέων τὴν ὑπαρξίν ἀπαρτίας κατὰ τὸ ἄρθρον 3ον. Ἐν περιπτώσει οἰασδήποτε διαφωνίας διατάσσεται ἡ ἀνάγνωσις τοῦ ἐκ τῶν προτέρων κατηρημένου καταλόγου.

Ἄρθρον 12ον

Οὐδενὶ τῶν μελῶν τῆς ἐκτάκτου Τριπλῆς Συνάξεως ἐπιτρέπεται ν' ἀπουσιάσῃ ἄνευ ἐπαρκῶς δικαιολογημένης αἰτίας. Ἐν περιπτώσει ἀδικαιολογήτου ἀπουσίας παρατεινομένης ὑπὲρ τὰς τέσσαρας Συνεδριάσεις, εἰδοποιεῖται περὶ τούτου ἡ οἰκεία Μονή.

"Αρθρον 13ον

Κατὰ τὴν ἔναρξιν ἐκάστης συνεδριάσεως ἀναγιγνώσκονται τὰ πρακτικὰ τῆς προηγουμένης ἐν σχεδίῳ, μετὰ τὴν ἔγκρισιν τῶν ὁποίων ὁ Πρόεδρος καὶ δύο γραμματεῖς θεβαιούσιν ὑπευθύνως τὴν ἀκριβείαν αὐτῶν μονογραφοῦντες ταῦτα. Τὰ πρακτικὰ τῶν ὁποίων τὸ σχέδιον ἐνεκρίθη κατὰ τὴν προηγουμένην συνεδρίαν καθαρογράφονται καὶ υπογράφονται ὑφ' ὄλων τῶν πληρεξουσίων Ἀντιπροσώπων.

"Αρθρον 14ον

Κατὰ τὰς συνεδριάσεις προηγεῖται πάντοτε ἡ συζήτησις τῶν ἐξωδίκων θεμάτων καὶ ἀκολουθεῖ ἡ νομοθετικὴ.

"Αρθρον 15ον

Κατὰ κανόνα πάντα τὰ ἀναγόμενα εἰς τρεχούσας ἐργασίας τῆς Κοινοῦτος θέματα παραπέμπονται ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Συνάξεως εἰς τὴν Ἰ. Κοινότητα.

"Αρθρον 16ον

Τὰ νομοθετικὰ θέματα συζητοῦνται δις, ἤτοι ἅπαξ μὲν κατ' ἀρχὴν καὶ ἀκολούθως κατ' ἄρθρον. Αἱ τροπολογίαι τῶν διανενημένων σχεδίων κανονισμῶν γίνονται προφορικῶς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς συζητήσεως τῶν ἄρθρων καὶ λύονται διὰ πλειοψηφίας· ἐν περιπτώσει ριζικῆς διαφωνίας ἐπὶ τινος ἄρθρου ἢ συζήτησις ἀναβάλλεται διὰ τὴν ἐπομένην.

"Αρθρον 17ον

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ὁμιλήσωσι δηλοῦσι τοῦτο εἰς τὸν Πρόεδρον καὶ ὁμιλοῦσι κατὰ τὴν ἱεραρχικὴν σειρὰν τῆς Μονῆς των, τηροῦντες ὡσαύτως τὰς Ἱεραρχίας μεταξὺ τῶν Ἀντιπροσώπων ἐκάστης Μονῆς.

"Αρθρον 18ον

Ἐὰν ἀφ' οὗ ὁμιλήσῃ ὁ πρῶτος καὶ οἱ δύο ἄλλοι δὲν ζητήσωσι κατὰ σειρὰν τὸν λόγον, ἢ σειρὰ τῆς Μονῆς θεωρεῖται λήξασα. Μετὰ τὸ πέρας ὄλων τῶν ἐχόντων νὰ ὁμιλήσωσιν, ἐπιτρέπεται ἢ δευτερολογία δηλούντων τοῦτο τῶν ἐπιθυμούντων νὰ δευτερολογήσωσι καὶ ὁμιλοῦν καθ' ἣν σειρὰν ἐζήτησαν τὸν λόγον· πρὸς τριτολογίαν δέον νὰ ἐρωτηθῇ ἡ Σύναξις.

"Αρθρον 19ον

Αἱ συζητήσεις διεξάγονται ἐν ἀπολύτῳ μὲν ἐλευθερίᾳ λόγου, ἐν πλήρει δὲ κοσμιότητι καὶ εὐπρεπείᾳ καὶ ἀπαραγνώριστῳ σεβασμῷ πρὸς τὴν γνώμην τοῦ ἄλλου. Ἀπαγορεύονται αἱ ὑπ' ἄλλου διακοπαὶ καὶ ἡ μακρὰ διαλογικὴ συζήτησις.

"Αρθρον 20ὸν

Ὅσάκις Ἀντιπρόσωπός τις παρεκτραπῇ κατὰ τὴν συζήτησιν, γίνεται αὐτῷ ἢ δέουσα παρατήρησις ὑπὸ τοῦ Προέδρου, ὅστις παρακαλεῖ αὐτὸν νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν εὐπρέπειαν καὶ νὰ ἀνακαλέσῃ τὰς τυχόν προσβλητικὰς φράσεις. Ἐὰν οὗτος ἐπιμένῃ ἀνακαλεῖται εἰς τὴν τάξιν· ἐξακολουθοῦντος δ' αὐτοῦ καὶ

πάλιν νὰ φέριται ἀπρεπῶς, ὁ Πρόεδρος ἐρωτᾷ παραχρῆμα ἐὰν ἡ Σύναξις ἀποδοκιμάξῃ τὴν συμπεριφορὰν τοῦ παρεκτραπέντος συναδέλφου καὶ ἡ ἀπόφασις τῆς Συνάξεως καταχωρίζεται ἐν τοῖς πρακτικοῖς. Ἐὰν καὶ μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐπιμένῃ θορυβῶν καὶ ἀνοικειῶς φερόμενος, παρακαλεῖται νὰ ἐγκαταλείπῃ τὴν Συνεδρίαν, καὶ ἐν ἀρνήσει του διακόπτεται ἡ Συνεδρίασις καὶ διατάσσεται ἡ ἀπομάκρυνσίς του πρὸς στιγμὴν. Κατόπιν τούτου ἐὰν μεταμεληθεὶς ζητήσῃ συγγνώμην, συγχωρεῖται καὶ καλεῖται νὰ καταλάβῃ τὴν ἐν τῇ Συνάξει θέσιν του.

Γ'. ΠΕΡΙ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

Ἄρθρον 21ον

Μετὰ τὸ πέρας τῆς συζητήσεως ὁ πρόεδρος ἐφ' ὅσον μὲν πρόκειται περὶ θέματος καταφανῶς παραδεκτοῦ, ἐρωτᾷ γενικῶς τὴν Σύναξιν ἐὰν τὸ ἄρθρον εἶναι δεκτόν· ἐὰν ὁμως ἔστω καὶ ἐν τῶν μελῶν τῆς Συνάξεως ἔχει ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς τοιαύτης ψηφοφορίας, ζητεῖ τὴν κατὰ Μονὰς ψήφισιν, τότε δὲ σημειουμένης τῆς αἰτήσεως εἰς τὰ πρακτικά ὁ πρόεδρος προβαίνει παραχρῆμα εἰς τὴν ἐρώτησιν τῶν ἀντιπροσωπειῶν μιᾶς ἐκάστης Μονῆς κατὰ τὴν ἱεραρχικὴν τάξιν.

Ἄρθρον 22ον

Ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας ἡ ἀπόφασις ἀναβάλλεται διὰ τὴν ἀμέσως ἐπομένην συνεδρίασιν, καθ' ἣν μὴ ἐπιτευχθείσης πλειονοψηφίας κατισχύει ἡ γνώμη, πρὸς ἣν συνετάχθη ὁ πρόεδρος.

Ἄρθρον 23ον

Ἄπαξ ληφθείσης τῆς ἀποφάσεως τελειωτικῶς κατὰ τὸ ἀμέσως κατωτέρω ἄρθρον πᾶσα ἐπάνοδος ἐπ' αὐτῆς ἀπαγορεύεται.

Ἄρθρον 24ον

Αἱ ἀποφάσεις τῆς Συνάξεως λαμβάνονται διὰ πλειονοψηφίας τῶν Μονῶν.

Ἄρθρον 25ον

Αἱ ἀποφάσεις τῆς Συνάξεως οὕτω νομίμως ληφθεῖσαι ἰσχύουσιν ἀπὸ τοῦ πέρατος τῆς ψηφοφορίας. Εἰς οὐδεμίαν ἀντιπροσωπειᾶν ἐπιτρέπεται ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐμειοψήφισε νὰ ἀρνηθῇ τὴν υπογραφήν τῶν πρακτικῶν, δικαιουμένης μόνον εἰς καταχώρησιν γνώμης.

Ἄρθρον 26ον

Αἱ νομίμως κατὰ τ' ἀνωτέρω ληφθεῖσαι ἀποφάσεις πλειονοψηφίας ὑποχρεοῦσι πᾶσας τὰς Μονὰς, ἀδιαφόρως ἐὰν αὐταὶ ἐψήφισαν κατὰ ἢ ὑπὲρ αὐτῶν.

Ἄρθρον 27ον

Ἄπαξ ψηφισθέντος τοῦ θεμελιώδους Κανονισμοῦ καὶ τῶν συναφῶν νομοθετημάτων, ἅπασαι αἱ ἀντιπροσωπεῖαι τῶν Μονῶν εἶναι ὑποχρεωμέναι νὰ υπογράψωσι καὶ διὰ τῶν τριῶν μελῶν αὐτῶν, τηρουμένης ἐννοεῖται τῆς Ἱε-

ραρχικῆς τάξεως, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπεται ἢ ἄρνησις ὑπογραφῆς ἀντιπροσωπειῶν ἐπὶ τῇ ὅτι ἐμειοψήφισαν.

Ἄρθρον 28ον

Ὁ νομικὸς Σύμβουλος εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς Τριπλῆς Συνάξεως παρεδρεύει ἄνευ δικαιώματος ψήφου. Γνωμοδοτεῖ καὶ παρέχει ἐξηγήσεις ἐπὶ πάντων τῶν ἄρθρων καὶ παντὸς ζητήματος νομικοῦ καὶ δικαιοῦται νὰ υποβάλλῃ ἐγγράφως περὶ τῶν διαφόρων ζητημάτων ἐκθέσεις εἰς τὴν Τριπλῆν Σύναξιν.

Ἄρθρον 29ον

Ἡμέραι ἀργίας τῆς ἐκτάκτου Τριπλῆς Συνάξεως λογίζονται αἱ ἀναφερόμεναι ἐν τῷ ἑορτολογίῳ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος.

Ἡ Ἐπιτροπὴ.

Προηγ. Βενιαμὶν Βατοπαιδινός.

Προηγ. Ἀθανάσιος Ἰβηρίτης.

Ἄρχιμ. Χρυσόστομος Διονυσιάτης.

Ἄρχιμ. Θεοδόσιος Φιλοθεΐτης.

Γέρον Στέφανος Γρηγοριάτης.

ΜΟΝΑΧΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΑΤΟΥ

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 97)

Εὐρύχωρα οἰκοδομικὰ συγκροτήματα ἀνεγείρονται τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου αὐτοκρατορικοῦ ἀναλώμασι καὶ ὁ Ἄθως ἀποβαίνει ἡ μοναδικὴ Μοναστηριούπολις ἐν τῷ Χριστιανικῷ κόσμῳ.

Προοδευτικῶς, ὁ πλάνης καὶ ἀνέστιος Μοναχισμὸς, στεγάζεται ὑπὸ τοὺς μεγαλοπρεπεῖς θόλους, τῶν βυζαντινῆς ἀρχιτεκτονικῆς ὑποδλητικῶν χιτριῶν, καὶ ἡ τραχυτάτη καὶ ἄρρυθμος ἐν σπηλαίοις καὶ αἰθέρι ἀσκησις, ταχέως ἀνταλλάσσεται διὰ τῆς μεμετρημένης λειότητος τῆς Μοναστηριακῆς εὐρυθμίας καὶ μεσότητος τῆς Κοινοβίου μορφῆς.

Ἡ φιλομοναστικὴ εὐσέβεια τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων ὠθησε τὴν ὑπὲρ τοῦ τότε διοργανουμένου Ἀγιορειτικοῦ Μοναχισμοῦ εὐνοίαν των, μέχρι τοῦ ση-

μείου τῆς ἀναγνωρίσεως ἀπολύτου ἀσυδοσίας, τῆς ἐπιδαφιλεύσεως πλουσίων οἰκονομικῶν πόρων καὶ τῆς παροχῆς τοσαύτης ἐλευθερίας, ὥστε αὐτονομούμενος νὰ αὐτοδιοικεῖται, οἰκονομῶν τὰ καθ' ἑαυτὸν ὡς βούλεται.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, θεωροῦμεν σκόπιμον νὰ σημειώσωμεν, χάριν τῆς ἐρμηνεύσεως ἣν πειρώμεθα ἐκ τῆς διαγραμματικῆς ἐξιστορήσεως τῶν κατ' Ἄθω. ὅτι ἡ Βυζαντινὴ Πολιτεία, παρὰ τὴν ἀρχικὴν αὐτῆς πρόθεσιν, ὅπως συντάξῃ «Σύνταγμα», διὰ τὴν ἐμβρωδῶς ἔτι ὑπάρχουσαν Μοναχικὴν κοινωσίαν, ταχέως ἀντελήφθη τὴν ἀναρμοδιότητα αὐτῆς, ἅτε κοσμηκῆς οὐσίας, διὰ νομοθέτησιν ἐπὶ πνευματικοῦ κλίματος καὶ τοῦτο, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὰς σημερινὰς τάσεις ἐπεμβάσεως τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας εἰς τὴν Ἀγιορειτικὴν πνευματοκρατικὴν τοιαύτην.

Μία κοινωνία, ἔστω ἡ πνευματικώ-
τέρα, ἣτις δὲν συνίσταται ἐξ Ἀγγέλων
καὶ καθολικῶς δὲν ἀποτελεῖται ἐκ δικαί-
ων «οἷς οὐ κείται νόμος» εἶχεν ἀνάγκη
νομοθέτου καὶ ἡγέτιδος κεφαλῆς.

Τοιοῦτος, ἐν τεταγμένῳ χρόνῳ, ἐνα-
φανίσθη ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Ἀθωνίτης,
ὅστις ἐν τῇ περιόδῳ ταύτῃ ὑπῆρξε τὸ
σημαντικώτερον ὄργανον τῆς θείας προ-
νοίας διὰ τὴν θεμελίωσιν καὶ ρύθμισιν
τῆς μελλούσης πορείας τοῦ Ἀγιορειτικοῦ
Μοναχισμοῦ, ἀποβὰς οὕτως ὁ πρῶτος ἐ-
πίσημος πατήρ του.

Πεποικισμένος μὲ ἐξαιρετον ἰδιο-
φυίαν, λαμπρυνομένην ὑπὸ τῆς ἐνοικού-
σης αὐτῷ ἀσκητικῆς εἰσότητος, διείδε
τὰς πνευματικὰς ἀνάγκας τῶν συγχρόνων
του, ἀνήγειρε Λαύραν, καθιερώσας ἐν
αὐτῇ τὸ ἀκτιῆμον Κοινοβιακὸν σύστημα,
τὸ μόνον ἀπηχοῦν τὸ πνεῦμα τῆς χριστι-
ανικῆς ἀγάπης καὶ διευκολῶνον τὴν ἐπι-
τυχίαν τοῦ Μοναχικοῦ σκοποῦ, ὑφ' ἧς
τὴν σκέπην συνήγαγεν ἑκατοντάδας Μονα-
χῶν πάσης ἀξίας καὶ τάξεως.

Μαθητῆς, ὄχι μόνον Μιχαὴλ τοῦ Μα-
λεῖνου, ἀλλὰ καὶ ὀλης τῆς πλειάδος τῶν
δοσίων Πατέρων, οἵτινες διέπρεψαν ἐν τῷ
ἀσκητισμῷ, ἔμαθε τὴν ἀνθρωπολογίαν
ἔσον ὀλίγοι, κατασταθεὶς ὁ φωτεινὸς δι-
δάσκαλος τῶν Μοναχῶν καὶ τὸ διεγείρον
παράδειγμα τῆς ἀγιότητος.

Οἱ Ἀγιορεῖται, θεβαίως, δι' οὐδε-
μίαν ἡδύναντο νὰ καυχῶνται πρωτοτυπίαν
ἐναντι τῶν διαλυθέντων μεγάλων Μονα-
στηριακῶν κέντρων τῆς Ταβέννης καὶ τοῦ
Στουδίου, διότι πᾶσαν σχεδὸν τὴν πνευ-
ματικὴν νομοθεσίαν τῶν ἐδανείσθησαν ἐξ
αὐτῶν, παρεκτὸς ἐλαχίστων παραλλαγῶν,
ἀς διετύπωσαν διὰ τὴν περιθρίγγωσιν
τῆς, καθ' ὑπερβολὴν, ἀγιότητος τοῦ τό-
που καὶ τοῦ ἰδιάζοντος προσαρμοστικοῦ
πνεύματος, εἰς τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηρι-

στικὰ τῆς ψυχολογικῆς καὶ κλιματολο-
γικῆς διαφοράς τῶν τόπων, δι' οὗ δια-
κρίνονται τὰ πρῶτα τυπικὰ τοῦ ἁγίου Ὁ-
ρους.

Ἡ ἐργασία τῆς ἀρετῆς, ἡ μοναδι-
κὴ αὐτῆ ἐνασχόλησις τῶν Μοναχῶν περὶ
τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴν, ταχέως ἀνύ-
ψωσαν τὸν Ἀθωνα εἰς τοιαύτην περιω-
πήν, ὥστε νὰ καταστῇ πολῦτιμος πραγμα-
τικότης, ἣτις εἴλκυσε τὸ εὐλαβὲς ἐνδια-
φέρον τοῦ Βυζαντίου.

Ἄν καὶ αὐτόνομος, ζῶν ἐν ἰδίοις ὄροις
καὶ ξένος πρὸς πᾶσαν κοσμικὴν ἐπιδίωξιν,
γίνεται ὁ πνευματικὸς ὁδηγὸς τῆς χριστι-
ανωσύνης ὀλης καὶ ἀρωματίζει διὰ τοῦ
καθαρωτάτου πνεύματός του τὴν βαρεῖαν,
ἐν τοῖς χρόνοις ἐκείνοις, ἀτμόσφαιραν
τῆς Ἐκκλησίας.

Δὲν ἀσκεῖ μόνον εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν
ἐπὶ τῶν βυζαντινῶν διὰ τῆς ἀκτινοβολού-
σης ἀρετῆς του, ἀλλ' ἀναμιγνύεται ἐνερ-
γῶς εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν, ἀπο-
στέλλων τετελειωμένους Μοναχοὺς εἰς τὴν
Βασιλίδα, οἵτινες λαμπρύνουν Πατριαρχι-
κοὺς καὶ Μητροπολιτικοὺς θρόνους, ἀνα-
δεικνυόμενοι ἑξοχοὶ ποιμένες καὶ ἅγιοι
ἄνδρες, καθ' οὗς χρόνους κλύδωνες μεγά-
λοι συνετάρασσον τὴν θεότευκτον κιθω-
τὸν τῆς Ἐκκλησίας, ἣτις ταλαιπώρως ἐε-
φέρετο ἐπὶ τοῦ ὕδατος.

Ἐντεῦθεν, τὸ ἅγιον Ὄρος ἀποβαίνει
τὸ θησαυροφυλάκιον τῆς Ἐκκλησίας καὶ
ὁ τηλαυγὴς ἠθικὸς καὶ δογματικὸς φάρος
τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐφ' οὗ μᾶτην ἐπάλληλα
ἐγείρονται λυσοσῶδες τῆς πντοειδοῦς κα-
κοδοξίας τὰ κύματα, τούτου ἀποδεικνύ-
οντος, ὁπόσην καὶ ὁποῖαν εὐσέβειαν καὶ
Ὀρθοδοξίαν περιέκλειον ἐν ἑαυτοῖς οἱ τα-
πεινοὶ Μοναχοὶ του, ὁποῖον ἀνυπολόγι-
στον ἔργον ἐπετέλει ὁ σεπτὸς Ἄθως.

Καὶ οὐ μόνον τοῦτο. Αἱ κατὰ τὸν χι-
λιετῆ βίον του πικναὶ ἀπόπειραι συσκο-

τίσεως τῶν φώτων, τῆς πίστεως καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ὑπῆρξαν ἀφορμὴ νὰ ἀναδειχθῇ ὁ διαυγῆς καὶ ἀκαταμάχητος ἀπολογητὴς τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ πάσης πεπολιτισμένης εὐγενοῦς ἔννοιας.

Οἱ πολεμικοὶ πύργοι, οἵτινες ὑπερηφάνως ὑψοῦνται, δεσπόζοντες συμβολικῶς, ἐν ταῖς αὐλαῖς τῶν ἱερῶν Μονῶν, μεταβάλλονται ἐπὶ αἰῶνας εἰς ἀρραγεῖς ἐπάλξεις τοῦ κινδυνεύοντος Ἑλληνοχριστιανικοῦ πνεύματος.

Ὁ σεμνὸς καὶ λιτὸς καὶ ἅγιος ἐν Ἀθῶνι πρακτικὸς βίος τῶν ἀφανῶν ἡρώων τῆς Ἐκκλησίας, δι' οὗ αἴρονται εἰς τὰς ὑψηλὰς σφαίρας τοῦ ἰδεώδους, καθίσταται ἡ στάθμη καὶ ὁ ἀπλανῆς κανὼν ἐκτιμήσεως τῆς ἀξίας καὶ ὀρθότητος, ὄλων τῶν ἐν ὑπολήψει ὄντων φιλοσοφικῶν συστημάτων καὶ τὸ εὐγλωττον ὑπόδειγμα τοῦ εὐ ζῆν.

Οἱ ὑπέροχοι τὴν καρδίαν μοναχοί, ἐνεσάρκωσαν ἐν ἑαυτοῖς τὴν ὑψίστην ἔννοιαν τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ ἐπέβαλλον τὸν σεβασμὸν εἰς τὴν συνείδησιν, ὄχι μόνον τοῦ ἀθέως ζῶντος κόσμου, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτῶν ἔτι τῶν χριστιανῶν, ὅσοι δὲν ἐδοκίμασαν «ἐν δυνάμει τὸν λόγον τοῦ σταυροῦ».

Ἐνίσχυσαν διὰ τοῦ παραδείγματος τῆς ἱεραῆς ἐπιδόσεώς των, τοὺς κλονιζομένους καὶ ἀπαισιοδόξους διὰ τὸ δυνατόν τῆς τελείας ἀρετῆς καὶ ἀπέδειξαν, ὅτι τὸ ἀπαράμιλλον τῆς ὠραιότητος τοῦ χριστιανισμοῦ κεῖται ἐν τῇ θυσίᾳ, θεβαιώσαντες διὰ βίου, ὅτι «ἡ δυνάμις τοῦ Κυρίου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται».

Τοιοιουτρόπως διεφύλαξαν τοὺς πιστοὺς καὶ ἀπίστους ἀπὸ τῆς εὐκόλου πλάνης, ὅτι ἡ εὐσέβεια εἶναι ἐπίφασις καὶ μὲν πῶμα ἐσπέρημένον «δυνάμει» καὶ τύπος ἀνευ οὐσιώδους ὑποστάσεως, πείσαντες ἐπὶ πλέον τὸν κόσμον, ὅτι ὁ θεόληπτος μοναχισμὸς, ἂν καὶ ἀρέσκειται νὰ διάγῃ εἰς

τὴν ὀρεσίβιον ἀφάνειαν, ὡς εἰς τὸ φυσικόν του περιβάλλον, ἐν τούτοις γνωρίζει, ὅτι ἀποτελεῖ τὸν ἄγρυπνον φύλακα τῶν πατρικῶν παραδόσεων καὶ τὴν ριφοκίνδυνον ἐμπροσθοφυλακὴν τῆς στρατευομένης ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀποδείξας τοῦτο παραδειγματικῶς καὶ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις.

Τοιοῦτο, σκιαγραφούμενον ἐν γενικαῖς γραμμαῖς, τὸ ἅγιον Ὄρος, δρώμενον ἀπὸ περιόπτου ἱστορικῆς θέσεως καὶ ὑπὸ ἐρμηνευτικοῦ πρίσματος.

Τοιαύτη ἡ οὐσία τοῦ ἀγιορειτικοῦ μοναχισμοῦ, ἡ ἀποστολή του, ἡ δρασὶς του καὶ ἡ συμβολή του εἰς τὸν πολιτισμὸν, ἄτινα, «ὡς δι' ἐσόπτρου» παρατηρήσαντες, ἐνεφχνίσασμεν ἀσθενῶς τοῖς ἀδελφοῖς.

Ἀνεκτίμητος ὑπῆρξεν ἡ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα προσφορά του. Καὶ παρ' ὅλου, ὅτι αἱ ἀρχαὶ του ἀναπτύσσονται καὶ ἐφαρμόζονται ἐπὶ ἐπιπέδου καθαρῶς ἠθικοῦ καὶ μεταφυσικοῦ, δι' ὧν αἴρεται ὑπεράνω τῶν ἐθνικῶν διακρίσεων ἐν τούτοις δὲν ἐλησμόνησε τὴν καταγωγὴν του, ἀλλ' οὔτε κατώκνησε νὰ προσφέρῃ ἐν καιρῷ καὶ αὐτὸ τὸ αἷμα του, ὄχι μόνον εἰς τὸ σκάμμα τῆς πίστεως, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν μεγάλην ἰδέαν τῆς τροφῆς τοῦ πολιτισμοῦ Ἑλλάδος, ἣν ἄλλωστε διορατικῶς συμπορευομένη μετὰ τοῦ χριστιανισμοῦ.

Ὁ Ἀθῶς ὑπέμεινε τρομακτικὰ δοκιμασίας καὶ πολλάκις «ἔσχε τὸ ἀπόκριμα τοῦ θανάτου». Ἐγνώρισε θεελλῶδεις ἐπιθέσεις καὶ ἐκ τῶν τεσσάρων σημείων τοῦ ὀρίζοντος. «Καὶ κατέβη ἡ βροχὴ καὶ ἤλθον οἱ ποταμοὶ καὶ ἐπνευσαν οἱ ἄνεμοι, ἀπὸ Βορρᾶ καὶ Δύσεως, ἀλλὰ διεφυλάχθη ἀβλαβῆς. Τεθεμελιώτο γὰρ ἐπὶ τὴν πέτραν» τῆς προσευχῆς. Εἶδε δόξας, ὑπέστη ταπεινώσεις, ἐδέχθη κακώσεις ἀπὸ τὴν «εὐσέβειαν», τραύματα ἀπὸ τὴν ἀσέ-

βειαν καί, ἰδοὺ ζῆ.

Τὸ ἅγιον Ὅρος εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰωνιότητα. Δὲν εἶναι φαινόμενον ἀνῆκον εἰς τὴν ἱστορίαν, δὲν εἶναι προῖδον ἐξελικτικόν, δὲν ἀκολουθεῖ τὴν πρόοδον. Ἀποτελεῖ τὴν πλέον μόνιμον καὶ σταθερὰν ἀλήθειαν τὴν ἐκπηγάζουσιν ἀπὸ τὴν βαθυτέραν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου, ὑπὸ τὴν πλέον ἐξευγενισμένην μορφήν τῆς καὶ ἐνέργειαν. Ὑπῆρχεν, ἐπομένως, τὸ ἅγιον Ὅρος καὶ πρὸ τῆς εἰς ἣν μετέστη καὶ κατέστη θέσεως καὶ ἀξίας, ὡς φλέγουσα πανκίθρωπίνην ἔφεσις, παρὰ τοῖς πιστοῖς. Καὶ ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ὁ Ἄθως περιεβλήθη τὸν χιτῶνα τῆς μοναχικῆς σεμνότητας, μετασχηματισθεὶς εἰς Ὅρος ἅγιον καὶ «κατάσκιον» ἐν ἀρεταῖς.

Δυστυχῶς ὅμως, τινὲς τῶν συγχρόνων «θεολόγων», θεωροῦσι τὸν μοναχισμόν ὡς παρῶχημένης σημασίας ὑπόθεσιν καὶ φλυαροῦσι ἐξ «εὐσεβείας» κατ' αὐτοῦ.

Διὰ τοὺς δεδηλωμένους ἀθέους ἐχθροῦς του, δὲν θὰ εἴπωμεν τίποτε, διότι εἶναι συνεπεῖς πρὸς τὰς πεποιθήσεις των. Διὰ τοῦτο μόνον διὰ τοὺς πρώτους, εἰς οὓς, εἴμεθα ὑπόχρεωμένοι, ἀντὶ τῆς ἀσθενοῦς ἡμῶν ἀπολογίας, νὰ προβάλλωμεν τὴν ἐγκυρον ἀπόφασιν τοῦ ἀγιωτάτου Καλαθρότων Τιμοθέου: «Ἐχθροῦς τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐκφύλους Ἑλλήνας, προδότες δὲ τῆς ἡμετέρας πατρίδος, θεωρῶ πάντας ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ὑποστηρίζουσιν, ὅτι αἱ Μοναὶ δὲν ἔχουσι σήμερον λόγον ὑπάρξεως». Πολλῶν δὲ μᾶλλον τὸ ἅγιον Ὅρος, τὸ ὅποιον κοσμεῖ ἱεροπρεπῶς ἀπὸ μιᾶς χιλιετηρίδος, τὴν πάναγον μετώπην τῆς ὀρθοδοξίας μας.

Ἄλλ' αἱ ἀγιορεῖται δὲν προσέχουν εἰς τὴν ἀπρεπῆ μικρολογίαν τινῶν, οἵτινες «περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν». Οὕτε εἰς τὴν ἀδικὸν πιθανολογίαν τινῶν ἀνικάνων νὰ συλλάβουν τὸ πνευματικὸν περιεχόμε-

νον τοῦ μοναχισμοῦ.

Ἄλλ' οὕτε καὶ ἱκανοποιοῦνται μὲ τοὺς χαρακτηρισμοὺς ἄλλων, ὅτι τὸ ἅγιον Ὅρος εἶναι μόνον προθήκη τῆς βυζαντινῆς τέχνης ἢ ἀπλόσιον τῆς αἰγλης τῶν βυζαντινῶν χρόνων, ἀπογυμνοῦντες οὕτω τὸν ἱερὸν τόπον μας ἀπὸ τοῦ κυριωτέρου σκοποῦ, ὅστις εἶναι ἡ ἀναγκαῖα διὰ πάντας μετάνοια, ἡ ἐργασία τῆς ἀρετῆς καὶ ἡ ἀρτίωσις τοῦ ἐν Χριστῷ ἀνθρώπου, καταρτιζομένου εἰς «σκευὸς ἐκλογῆς» διὰ τὴν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι ἀμφίβολον ἐὰν θὰ εὐρεθῆ ἐπὶ τῆς γῆς, ἄλλη τις ζωὴ εὐγενεσττέρα, ἀποδοτικωτέρα καὶ πλέον δυναμικὴ τῆς τοῦ μοναχοῦ, ἰσταμένου διαρκῶς κατέναντι τῆς θείας πύλης τοῦ ὑπερφυσικοῦ καὶ «κρούοντος ἀνοιγῆναι».

Βέβαια, δὲν θὰ ἴδῃ τις εἰς αὐτόν, τὴν πρόσκαιρον λάμπιν τῆς ἐπιστημονικῆς μεγαλορρημοσύνης, οὕτε τὴν νόθον σοβαροφάνειαν τῶν σοφῶν τοῦ κόσμου; οὕτε καὶ τὴν πεπλασμένην ἐμφάνισιν τῆς ἐν πολυμαθείᾳ κουφότητος.

Τοῦτο εἶναι τὸ μειονέκτημά του.

Ἄπλοῦς καὶ ἀπέριττος ὁ μοναχός, βαθύς δραματιστής, φιλόσοφος τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος, χριστιανὸς ἀληθής, κρύπτει ἐπιμελῶς ὑπὸ τὸν ἡγιασμένον ἀσκητικὸν του τρίβωνα τὸν «πολύτιμον μαργαρίτην», λανθάνων οὕτω τῆς ἀνθρωπίνης περιεργείας.

Οἱ φιλοπράγμονες, οἱ ἱκανοποιούμενοι ἀπὸ τὰς ἐπιφανείας, ὡς νὰ μὴ ἦτο «κεκρυμμένη ἐν Χριστῷ» ἡ ζωὴ τοῦ χριστιανοῦ, μετρῶσι τὴν ἠθικὴν καὶ κοινωνικὴν ἀξίαν τοῦ ἀτόμου μὲ τὰς ἐσωτερικὰς, πολυλάκεις, βαθύτητας καὶ σεμνότητος ἐπιδεικτικιάσεις τῆς ἐξωτερικῆς δραστηριότητος, ἀνίκανοι νὰ διακρίνουσιν ὑπὸ τὴν γόνιμον καὶ ἱερὰν σιωπὴν τοῦ μάρτυρος μοναχοῦ, τὸ μέγα ἔργον, ὅπερ ἐπιτελεῖ καὶ ἀποτα-

Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΘΕΜΕΛΗ
ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΛΟΥ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ

ΜΟΝΑΣΤΩΝ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Εἰς τὸ ἄρθρον μου «Παλαιστινὸν Χειρογράφον», τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ προηγούμενον (ἀριθμ. 163—165) φύλλον τῆς «Ἀγιορειτικῆς βιβλιοθήκης» ὑπεσχέθη, ἔτι θὰ δημοσιεύσω μερικὰ μόνον πατερικὰ ἀποφθέγματα τοῦ περιγραφέντος χειρογράφου. Δημοσιεύω, λοιπόν, εἰς τὸ παρὸν φύλλον ἀποφθέγματά τινα μοναστῶν τῆς Παλαιστινῆς Ἐρήμου, δείγματα καὶ ταῦτα, σὺν πλείστοις ἄλλοις, τοῦ θαυμασίου μοναχικοῦ φρονήματος καὶ τῆς ὑψηλῆς ἀσκητικῆς φιλοσοφίας. Αἱ ἀσκητικαὶ αὐταὶ γνώμαι ἐνθυμίζουσιν τὰς παραλλήλους τοιαύτας τῆς «Συναγωγῆς τῶν

θεοφθόγων ρημάτων καὶ διδασκαλιῶν τῶν θεοφόρων καὶ ἁγίων Πατέρων» τοῦ δαιωτάτου μοναχοῦ Παύλου, τοῦ ἐπικαλουμένου «Εὐεργετινοῦ», ἡ ὁποία ὡς γνωστὸν, ἔχει δημοσιευθῆ, εἰς τέσσαρα μεγάλα τεύχη.

Εἰς τὰ ἀμέσως δημοσιευόμενα μοναστικά ἀποφθέγματα ἀπέφυγα τὴν ἀντιγραφὴν τῶν ὀρθογραφικῶν σφαλμάτων τοῦ «Παλαιστινοῦ Χειρογράφου».

«Μοναχέ, ἐκάθησας ἐπὶ τραπέζης, φάγε ἄρτον καὶ πίε οἶνον ὡς πρέπει τέκνοις Θεοῦ, καὶ μὴ καταλαλῆς τὸν πλησίον σου καὶ ἀδελφόν σου» (σελίς

μιεῦει ἐν τῷ ἀύλῳ κόσμῳ. Δι' ὃ καὶ ἀδίκους ἐκφέρουσι κατ' αὐτοῦ κρίσεις, διὰ νὰ μὴ διαψεύδεται ἡ ἱστορία.

Τοιοῦτος ὁ κλῆρος τῶν μεγάλων ἐπὶ τῆς γῆς πραγμάτων.

Ὁ ἱερός οὗτος θεσμός, ὅστις προήλθεν ὡς ἀπαύγασμα τοῦ ἀγνοτέρου χριστιανικοῦ πνεύματος, συμπίπτει μὲ τοὺς ἀγιωτέρους πόθους καὶ ἀπηχεῖ, ὡς νοσταλγούμενῃ ἁρμονίᾳ τῆς ἱερωτέρας μυσταγωγῆσεως εἰς τὰ γαληνιώνα βᾶθη τοῦ Χριστοφόρου λαοῦ. Ὡς φωνὴ εὐαγγελιζομένη χερμοσύνως «ἐὰν ψυχῶν», καὶ «πανηγυριν πανηγύρεων». Ὡς «ἄσμα ἁσμάτων», ἀλλὰ καὶ ὡς γλυκεῖα Δεσποτικὴ πρέσκλησις: «δεῦτε πρὸς με πάντες...»

Ἡ ὑπαρξίς τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἦτο, εἶναι καὶ θὰ ἦναι ἀναγκαῖα, διὰ νὰ προσανατολιζέται ὁ εὐλόγητος ἄνθρωπος, ὡς ἀντίρροπος καὶ πρὸς τὰ ἄνω ἔλκουσα δύνα-

μις, ὡς τύπος ὑποδειγματικῆς χριστιανικῆς κοινωνίας καὶ ὡς ἐξιλεοῦσα ἐκκλησιαστικὴ τάξις ὑπερτέρου βίου.

Ἐφ' ὅσον ἡ πιστὴ ψυχὴ, δὲν θὰ παύσῃ νὰ διατηρῆ ζωηρὰν τὴν μνήμην τῆς θείας πατρίδος τῆς, ἐφ' ὅσον τὸ ἱερὸν τῆς ἀγάπης συναίσθημα, λειτουργοῦν κατὰ φύσιν, θὰ ὀρμᾷ διψυχλαίως πρὸς ἱκανοποίησιν, εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Θεοῦ· καὶ ἐφ' ὅσον ἡ συναίσθησις τῆς ἐνοχῆς καὶ εὐθύνῃς ἐκ τῆς ἀμαρτωλότητος, δὲν θὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἄνθρωπον, τὸ ἀειθαλές δένδρον τοῦ Μοναχισμοῦ θὰ συθίζῃ, εἰς τὸ ζωογόνον ἔδαφος τοῦ ἁγίου Ὁρους, ἔτι θαυότερον τὰς ρίζας του, θροῖζον εὐλογίας καὶ ἐπινίκεια ἄσματα πρὸς Κύριον, μετάνοιαν δὲ καὶ ἐλπίδας πρὸς τὸν ἀγαθὸν Ἑλληνικὸν λαὸν καὶ πρὸς τοὺς Σταυροφόρους λαοὺς τοῦ κόσμου.

Τέλος

Χειρογράφου 103).

«Κρείσσον ἐσθλῆιν ἐν Κυρίῳ, καὶ εὐχαριστεῖν τῷ Θεῷ, ἢ μὴ ἐσθλῆιν καὶ κατακρίνειν τοὺς ἐσθλιότας καὶ εὐχαριστοῦντας τῷ Θεῷ» (σ. 103—104).

«Καὶ πάλιν, ὅτι καλὸν τὸ φαγεῖν κρέας καὶ πιεῖν οἶνον καὶ μὴ φαγεῖν ἐν καταλαλιαῖς σάρκας ἀδελφῶν» (σ. 104).

«Κρείσσον γὰρ ἐστί μοι θάνατος ἐν τῷ ἀγῶνι, ἢ ζῆσαι ἐν τῷ πτώματι» (σ. 104).

«Πρὸ τελευτῆς μὴ μακάριζε μηδένα καὶ πρὸ θανάτου μὴ ἀπελπίζης τινά. Μηδὲ λέγεις σεαυτὸν δίκαιον καὶ ἀμειπτον ἔναντι Κυρίου· ἅ γὰρ ἐπελάθου, τῷ Θεῷ πεφανέρωται» (σ. 104—105).

«Ἄδελφός ἠρώτησε τὸν ἀββᾶν Σισῶνη λέγων· τί νὰ κάμω, ἀββᾶ, ὅτι ἐξέπεσα; λέγει αὐτῷ ὁ γέρον· ἀνάστα πάλιν. Εἶπεν ὁ ἀδελφός, ἀνέστη· καὶ πάλιν πέπτωκα. Ἀπεκρίθη ὁ γέρον, σήκω πάλιν καὶ πάλιν, καὶ ὁ ἀδελφός εἶπεν· ἕως πότε; ὁ δὲ γέρον· ἕως ἂν καταληφθῆς εἴτε ἐν τῷ ἀγαθῷ, εἴτε ἐν τῷ πτώματι. Εἰς ἐκεῖνο ὅπου εὐρίσκεται ὁ ἄνθρωπος ἐν ὥρᾳ τοῦ θανάτου ἐν αὐτῷ καὶ πορεύεται καὶ θέλει κριθῆ, εἴτε εἰς τὸν παράδεισον, εἴτε εἰς τὴν κόλασιν» (σ. 109).

«Εἶπεν ὁ ἀββᾶς· Ἀντώνιος, οὐδέποτε τὸ ἑαυτοῦ συμφέρον προέκρινε τῆς τοῦ ἀδελφοῦ μου ὠφελείας» (σ. 119).

«Εἶπεν ὁ ἀββᾶς Ἀγάθων, οὐδέποτε ἐκοιμήθην ἔχων κατὰ τινος· οὐδὲ ἀφῆκά τινα κοιμηθῆναι ἔχοντα κατ' ἐμοῦ, κατὰ τὴν δύναμίν μου» (σ. 121)

«Εἶπεν ὁ ἀββᾶς Ἰσαάκ· οὐδέποτε ἔφερα εἰς τὸ κελλίον μου λογισμόν ἀδελφοῦ θλιψαντός με· κἀγὼ ἐσπούδασα μὴ ἀφήναι ἀδελφὸν εἰς τὸ κελλί-

ον, ἔχοντα αὐτὸν κατ' ἐμοῦ λογισμόν» (σ. 121).

«Ἄδελφός ὑπηρετεῖ τινὶ γέροντι ἀσθενοῦντι· συνέβη δὲ ὑπὸ τῆς ἀσθενείας λυθῆναι τὸ σῶμα τοῦ γέροντος καὶ ἐκβάλλειν ἔλκος μετὰ σαπρᾶς ὀσμῆς· εἶπε δὲ ὁ λογισμὸς τῷ ἀδελφῷ, φύγε· δὲν ἠμπορεῖς νὰ ὑποφέρῃς τὸν βρῶμον αὐτόν. Ὁ δὲ ἀδελφός λαβὼν κεράμιον, ἔλαβε τὸ ἀπόπλυμα τοῦ ἀσθενοῦντος, καὶ ἔλεγεν ὁ λογισμὸς αὐτοῦ, φύγε. Ἀπεκρίνατο τῷ λογισμῷ, ἐὰν θελήσω νὰ φύγω, ἀπ' αὐτοῦ πίνω· καὶ πάλιν ἔλεγεν ὁ λογισμὸς, μήτε φύγῃς μήτε πίνῃς τὴν δυσωδίαν ταύτην· ὁ δὲ ἀδελφός ἐκοπία καὶ ἐκαρτέρει ὑπηρετῶν τῷ γέροντι· Καὶ ἰδὼν ὁ Θεὸς τὸν κόπον τοῦ ἀδελφοῦ, ἰάσατο τὸν γέροντα» (σ. 121).

«Ἐὰν συμβῆ μάχη μεταξὺ δύο ἀδελφῶν, ὁ πρῶτος μετανοῶν λήψεται τὸν στέφανον τῆς νίκης. Στεφανοῦται δὲ καὶ ὁ δευτέρος, ἐὰν μὴ ἀποβάλλῃται τὴν μετάνοιαν, ἀλλὰ προθύμως καὶ αὐτὸς σπουδάσῃ τὰ πρὸς εἰρήνην» (σ. 123).

«Μὴ εἰσέλθῃς εἰς κελλίον ἀδελφοῦ πρὶν κρούσῃς τὴν θύραν, ἵνα μὴ ταράχῃς αὐτῷ ἐπενέγκῃς. Μὴ συνδήσῃς σεαυτὸν ὀρικμῇ μετὰ ἀδελφοῦ, ἀλλ' ἔχε ὁμόνοιαν ἐν φόβῳ Θεοῦ. Μέγα ἡττημα μοναχῷ συγκοινωνεῖν φατρία, καὶ ὁ μισθὸς αὐτοῦ λύπη καὶ μετάμελος» (σ. 124).

«Ἐπίσκοπος τις θεοφιλῆς ἐπήγαγε κάθε χρόνον ἐν ταῖς σκῆταις πρὸς τοὺς πατέρας χάριν εὐλαθείας· ὑπήνητησεν οὖν αὐτῷ ἀδελφός καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὸ κελλίον του· καὶ τοῦ ἔβαλεν ἄρτον καὶ ἄλας· καὶ εἶπε· συγχώρησον μοι ὅτι οὐδὲν ἔχω ἄλλο νὰ τραπέζωσω. Λέγει αὐτῷ ὁ ἐπίσκοπος· θέλω

ἵνα εἰς τὸ ἐρχόμενον ἔτος ὡσάν ἔλθω, οὔτε ἄλλας νὰ εὔρω» (σ. 131).

«Ἐλεγον περὶ τοῦ ἀββᾶ Παχωμίου, ὅτι ὑπήντησε σῶμα νεκροῦ ὅπου ἐπήγαιναν διὰ νὰ τὸ θάψουν, καὶ εἶδε δύο ἀγγέλους ὅπου ἀκολουθοῦσαν ὀπισθεν τῆς κλίνης τοῦ νεκροῦ· καὶ ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ νὰ τοῦ φανερώσῃ τὸ γινόμενον. Καὶ ἦλθον οἱ δύο ἄγγελοι ἐκεῖνοι πρὸς αὐτόν, καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ γέρων· διατί ἐσεῖς ἄγγελοι ὄντες ἀκολουθεῖτε τὸν νεκρὸν; Οἱ δὲ ἄγγελοι εἶπον· ὁ ἓνας ἐξ ἡμῶν τῆς Τετράδης εἶναι, καὶ ὁ ἄλλος τῆς Παρασκευῆς, καὶ ἐπειδὴ ἕως οὗ ἐτελεύτησεν οὗτος ἐνήστευε Τετράδην καὶ Παρασκευήν, διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς παρακολουθοῦμεν αὐτῷ ἕως οὗ νὰ ταφῆ» (σ. 177).

«Μὴ ἐξουθενεῖ, μοναχέ, κοσμικὸν ἐν τῇ διανοίᾳ σου· μόνος γὰρ ὁ Κύριος γινώσκει τὰ κρύφια τῆς καρδίας αὐτοῦ, πάντας δὲ τίμα διὰ τὸν Κύριον, ὅπως σὲ τιμήσῃ ὁ πάντων Κύριος» (σ. 183).

«Ἀνηλθέ ποτε ὁ πρεσβύτερος τῆς σκήτews πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Ἀλεξανδρείας καὶ ὡσάν ἦλθεν εἰς τὴν σκήτην τὸν ἠρώτησαν οἱ ἀδελφοί, πῶς εἶναι ἡ πόλις. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς πατέρες ἅγιοι καὶ ἀδελφοί, ἐγὼ πρόσωπον ἀνθρώπου δὲν εἶδα, μόνον τοῦ ἀρχιεπισκόπου. Καὶ αὐτοὶ ἀκούσαντες ἐθαύμασαν καὶ ἐστηρίχθησαν ὑπὸ τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ἵνα φυλάγωσι τὰ πρόσωπα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἀπὸ μετεωρισμῶν» (σ. 195).

«Ἐγένετό ποτε συνέδριον, ἤγγουν σύναξις εἰς τὴν σκήτην, καὶ ἔλεγον οἱ ἀδελφοὶ διὰ τινὰ ἀδελφὸν ὅπου ἔσφαλε· καὶ ὁ ἀββᾶς Πίωρ ἐσιώπα. Καὶ ὕστερον ἐσηκώθη καὶ ἐπιασε σακκί, καὶ τὸ ἐγέμισεν ἄμμον καὶ τὸ ἐσήκωσεν ὀπίσω του καὶ εἰς τὰ χέρια του ἐπια-

σεν μικρὸν τουρβατζίκι. Καὶ οἱ πατέρες ἠρώτησαν αὐτόν· τί κάμνεις; Καὶ αὐτὸς εἶπεν. Ὅσακις ἔχω τὰ ἁμαρτήματα μου καὶ τὰ ἐκρέμασα ὀπίσω μου καὶ δὲν μετενόησα ἀκόμα εἰς αὐτὰ καὶ εἰς ἐτούτο τὸ μικρὸν σακουλάκι εἶναι τοῦ ἀδελφοῦ μου [τὰ ἁμαρτήματα], καὶ τὰ ἰδικά μου δὲν κυττάζω καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου θέλω νὰ διορθώσω. Καὶ δὲν πρέπει νὰ κάμω οὔτως, ἀμὴ πρέπει νὰ παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ μοῦ συγχωρήσῃ τὰ ἰδικά μου, καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου νὰ μὴ κρίνω. Καὶ ὡς ἤκουσαν οἱ πατέρες εἶπον· Ἀληθινά, αὕτη ἐστὶν ἡ ὁδὸς τῆς σωτηρίας» (σ. 210).

«Εἶπε γέρων, ἐὰν κάθῃσαι εἰς ἔρημον ἡσυχάζων, μὴ λογιάζῃς πῶς κάμνεις τίποτες μέγα, ἀλλὰ λόγιαζε τὸν ἑαυτὸν σου ὡς σκύλον ἐξωρισμένον ἀπὸ τὸν κόσμον, καὶ δεδεμένον διὰ νὰ μὴ δαγκάνῃ τοὺς ἀνθρώπους» (σ. 214).

«Ἐλεγον περὶ ἐναρέτου γέροντος, ὅτι παρέβαλε, δηλαδὴ ἐπάτησεν εἰς κοινόδιον, καὶ εἶδεν ἐκεῖ παιδίον ἀγένειον, καὶ οὐκ ἤθελε μείναι ἐν τῷ τόπῳ· λέγουσιν αὐτῷ οἱ μετ' αὐτοῦ ἀδελφοί, καὶ σὺ φοβῆ, ἀββᾶ; Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· φύσει οὐ φοβοῦμαι, τέκνα, ἀλλὰ τίς χρεῖα πολέμου ἀργοῦ; (σ. 235).

«Ἐλεγον πάλιν ὅτι ἀπῆλθέ ποτε ὁ διάβολος καὶ ἔκρουσεν εἰς κοινόδιον καὶ ἐπήκουσε παιδίον τοῦ δοῦναι ἀπόκρισιν. Καὶ θεασάμενος ὁ δαίμων τὸ μεράκιον, λέγει· εἰ ἐοῦ ᾤδε, ἐνταῦθα ἐμοῦ χρεῖα οὐκ ἔστι». (σ. 235)

«Ἐλεγον πάλιν, καὶ οὔτως ἀσφαλῶς ἐστι, ὅτι ἡ παγίς τοῦ διαβόλου τοῖς μοναχοῖς, ὑπὲρ τὰς γυναῖκας, τὰ νέα παιδιά εἰσίν». (σ. 235).

«Καὶ πάλιν ἀποφασιστικῶς εἶπον οἱ ἅγιοι πατέρες, ὅτι ὅπου εἶναι οἱ νέ-

ΦΟΒΕΡΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΑΠΕΙΛΗ ΕΠΙ ΤΟΥΣ ΥΙΟΥΣ ΤΗΣ ΑΠΕΙΘΕΙΑΣ

“Οραμα ἡ πραγματικότης;

Ἦτο ἡ ὥρα 11η τῆς νυκτός (18/8/48), ὅτε, μετὰ μελέτην, λυπημένος καὶ κουρασμένος κατεκλίθη, ἵνα κοιμηθῶ καὶ ὑπνώσω, καθόσον τὴν ἕην πρωϊνὴν τῆς ἐπομένης θὰ ἡγειρόμην διὰ τὴν συνήθη ἱερὰν ἀκολουθίαν τῆς Μονῆς ὡς ἐφημέριος αὐτῆς. Δὲν ἠδυνάμην ὅμως νὰ ὑπνώσω, διότι ἐσυλλογιζόμην πολλὰ καὶ διάφορα διὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν σήμερον ἀθλίαν κατάστασιν εἰς τὸ Ἔθνος μας, Ἐκκλησίαν, Πολιτείαν καὶ Παιδείαν γενικῶς.

Τὴν 12ην τοῦ μεσονυκτίου ἀκριβῶς, μόλις θὰ μ’ ἐπαιρνεν ὁ ὕπνος, μία ἰσχυρὰ καὶ ἐπιτακτικὴ φωνή, καὶ σὰν νὰ μ’ ἐπίασεν ἀπὸ τὸ αὐτὶ κάποιον ἀόρατο χέρι, μοῦ εἶπε: «Σήκω καὶ γράψε ὅ,τι θὰ σοῦ εἰπῶ, διότι δὲν ὑποφέρω πλέον τὴν ἀσέβειαν, ὑποκρισίαν καὶ δολιότητα τῶν εὐτελῶν χαρακτήρων, τῶν ἀποβλεπόντων μόνον εἰς τὰ εὐτελεῖ ὑλικά συμφέροντα, καὶ εἰς οὐδέν τι ἀνώτερον καὶ ὑψηλότερον, εὐγενές, ἠθικὸν καὶ πνευματικόν!» Καὶ ἠγέρθη ἐμφοβὸς καὶ ἔγραψα, σχεδὸν καθ’ ὑπαγόρευσιν, τάδε: «Οἱ ἄνδρες, οἱ ὅποιοι ἐπλάσθησαν κ ε φ α λ ἡ τῆς γυναικός, κατήντησαν, δυστυχῶς, οἱ δυστυχεῖς, δοῦλοι αὐτῆς καὶ ταπεινὸ ὑπόπδια τῶν ποδῶν αὐτῆς!» «ἐργάζονται ἀκαμάτως καὶ χύνουν τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου των ἀπὸ πρωίας μέχρις ἑσπέρας, ὡς ἄλλοι σκλάβοι, διὰ τὴν μόδαν (=τρέλλαν) τῆς γυναικός καὶ κόρης, τὸν ἀπαίσιον καὶ γελοῖον γυμνισμόν, καὶ τὸ

οἱ καὶ παιδιὰ νέα, ἡγουν μεϊράκια, ἐκεῖ οὐκ ἔστι χρεῖα τοῦ σατανᾶ» (σ. 235).

α ἰ σ χ ο ς τῆς τῶν βιοβάρων καὶ ἀγρίων βαφῆς χειλέων καὶ ὀνύχων!» «Καὶ ἀδιαφοροῦν οἱ σαρκολάτραι· ἀρκεῖ ν’ ἀπολαμβάνουν σάρκας καὶ μόνον σάρκας, σκολήκων βροῶμα καὶ διςωδιαν!»

«Καὶ ὄχι μόνον εἰς τὰς πόλεις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ χωρία γίνεται τοῦτο κατὰ μίμησιν!» «Καὶ ἀδιαφορεῖ ἡ Ἐκκλησία, ἀδιαφορεῖ ἡ πολιτεία, ἀδιαφοροῦν οἱ πάντες, μικροὶ καὶ μεγάλοι, (πάντες δὲ ἴσοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ), ἄτομα καὶ σύνδεσμοι, καὶ μάλιστα «χ ρ ι σ τ ι α ν ο ἰ» —τί εἰρωνεῖα!—ἀλλὰ κατ’ ὄνομα μόνον!»

«Διὰ ταῦτα πάντα, ἐὰν μὴ παύσῃ τὸ κακὸν τοῦτο, τὸ α ἰ σ χ ο ς αὐτό, καὶ αἱ ἄλλαι κακίαι καὶ ἁμαρτίαι, «μ ἄ χ α ἰ ρ α ὑ μ ᾶ ς θ ἄ κ α τ α φ ἄ γ η, ὅ π ὸ β ο ρ ρ ᾶ ἔ ρ χ ο μ ἔ ν η, περισσότερον φοβερὰ τῆς ἕως τώρα ἐπελευθούσης, καὶ τότε «ο ὑ α ἰ ὑ μ ἰ ν»!

«Οὐδεὶς θὰ δυνηθῇ ν’ ἀντισταθῇ καὶ παρεμποδίσῃ τὴν παντελεῖ καταστροφὴν, τὴν ὀργὴν καὶ τὸν ὄλεθρον!» «Κήρυξον ταῦτα καὶ διάδος πανταχοῦ, καὶ ἕκαστος ἄς λάβῃ τὰ μέτρα του, μέτρα σωτηρίας (μετάνοια, ἐξομολόγησις), διότι τὸ κακὸν ὑπερέβη πᾶν ὄριον!»

«Γενικὴ παραλυσία καὶ παραφροσύνῃ ἔχει καταλάβει τὴν κοινωνίαν (πλὴν τῶν ὀλίγων ἐξαιρέσεων), καὶ οὐδεὶς γινώσκει ποῦ βαδίζει καὶ ποῦ θὰ σωθῇ!»

«Οὐδὲν πρέπει ν’ ἀποσιωπηθῇ. Παραγγέλλω νὰ διαδώσῃς τοὺς λόγους αὐτοὺς ἰσχυρῶς καὶ ἀφόβως! Ἐγὼ σοὶ ἐπιτάσσω! χῶρει ἔμπρός! Ἐὰν παραμελήσῃς νὰ ὑποδείξῃς τὰ κακὰ καὶ τοὺς κακοὺς, ὅποιοι δήποται καὶ ἂν εἶναι, θὰ δώσῃς λόγον διὰ τὴν ὑπεκφυγὴν αὐτήν! Προ-

σπάθησον νὰ ἐπαναφέρης αὐτοὺς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης, διότι ἂν δημοσιευθοῦν τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἡ ἅγια Θρησκεία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ θὰ δείξη συμπάθειαν πρὸς ὄσους μετανοήσουν καὶ ἡ Ἐκκλησία του θὰ δρέψῃ στεφάνους τῆς νίκης κατὰ τοῦ διαβόλου, διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν τέκνων της». Ταῦτα περίπου εἶπέ μοι ἡ θεία πάντως ἐκείνη φωνή, καὶ ἀπέστη κάποιος ἐπ' ἐμοῦ, ὅτε ἐσήμανε ρυθμικῶς τὸ διπλοκάμπανον τῆς Μονῆς, ὡς ἔθος, διὰ τὴν ἱερὰν ἀκολουθίαν ὥρα 3ῆ πρωινῆ. Μάρτυς μου δὲ ὁ Κύριος, ὅτι οὐ ψεύδομαι.

Ἐν τῇ Ἱεροῦ Μονῆ τοῦ ἁγίου Μηνᾶ Χίου 19)8)48.

Ὁ ἀκούσας καὶ κατ' ἐπιταγὴν γράψας ταῦτα ἐφημέριος ἀμισθὶ τῆς ἱερᾶς Μονῆς ταύτης.

† Ἀρχιμ. Μάξιμος Σπηλιόπουλος
συντ)χος Δημοδιάσκαλος
ἐξ Αἰγίου καὶ Καλαβρύτων.

Ἰ.Γ. σημ. Δὲν ἐδημοσίευσα ἔκτοτε τ' ἀνωτέρω, οὐδὲ καὶ παρέλαβον ταῦτα πρὸς τοῦτο, μεταβάς ἐσχάτως εἰς Ἀθήνας, διότι ἐφοβούμην μήπως δὲν πιστευθῶ, ἀλλὰ καὶ παρεξηγηθῶ θεωρούμενος ψεύτης καὶ ἀπαταιῶν, ἢ προσποιούμενος τὸν ἅγιον ἢ τὸν ψευδοπροφήτην, διότι τοιαύτη σήμερον, δυστυχῶς, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἡ κοινωνία μας! Ἄλλ' ἐπειδὴ μ' ἐλέγχει ἡ συνείδησις διὰ τὴν παράλειψιν ταύτην καὶ παρακοήν, καὶ φοβοῦμαι μήπως λάβω τινὰ τιμωρίαν δι' αὐτήν, καὶ ἐπειδὴ καὶ τὰ πράγματα γενικῶς βαίνουν γοργῶς, καθὼς φαίνεται, πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἀπειλούμενης καταστροφῆς, (ὃ μὴ γένοιτο, καὶ ἄς διαψευσθῶ), διὰ ταῦτα, λέγω, ἐπιθυμῶ νὰ προβῶ ἤδη εἰς τὴν δημοσίευσιν τούτων πρὸς σωτηρίαν ψυχῶν διὰ τῆς κατωργήσεως πάσης ἀ-

σχημίας ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Ὡς πρὸς τὴν Χίον μας ὅμως ἔγειναν ἐν τῷ μεταξὺ οἱ δύο φοβεροὶ σεισμοί, τῆς 23ης Ἰουλίου τοῦ 1949, ἡμέρα Σοββᾶτω καὶ ὥρα 5 μ. μ. καὶ τῆς 23ης ἐπίσης Ν)βρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους καὶ ὥρα 7 μ. μ. καὶ ἔχουν παραμείνει τόσα ἐρείπια!

Καὶ ὅμως ἐξακολουθοῦν, δυστυχῶς, οἱ ἴδιοι χαρακτηριστὲς ἀμετάρρητοι, ἀμετάβλητοι, καὶ μᾶλλον εἰς τὸ χειρότερον.

Ὁ Θεὸς νὰ γίνῃ ἴλεως, καὶ εἶθε διὰ τῆς δημοσιεύσεως ταύτης καὶ διαδόσεως νὰ ἐπέλθῃ ἡ ποθητὴ τῶν πάντων ἐπονόρθωσις. Ἀμή!

Μάξιμος.

ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΜΦΩΝ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ

ΠΕΡΙ ΓΑΜΟΥ

Ὁ Γάμος εἶναι θεῖον καὶ ἱερὸν Μυστήριον· ἐκ τῶν ἐπτὰ Μυστηρίων ὧν ἀναγνωρίζει ἡ μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία ὡς μέσα πρὸς ἁγιασμόν καὶ σωτηρίαν τῶν πιστῶν. Ὁ Γάμος εἶναι κανὼν καὶ ὑψίστη κοινωνικὴ ὑλοχρέωσις διὰ πάντα ἀνθρώπων. Ὁ Γάμος εἶναι κανὼν τῆς ζωῆς, ἔχει μέγιστον ψυχολογικόν, κοινωνικόν, ὑγιεινὸν καὶ ἠθικὸν σκοπὸν. Ὁ σκοπὸς τοῦ Γάμου δὲν εἶναι ὁ κόρος καὶ ἡ ὑποδούλωσις εἰς τὴν κτηνώδη ἡδονὴν τῆς σαρκὸς· ἀλλ' ὁ ἐπὶ γῆς πολλαπλασιασμός καὶ ἡ διαιώνισις τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὅπως γεννηθῶσι τέκνα καὶ παιδαγωγηθῶσιν εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ λατρείαν τοῦ Θεοῦ. Ὁ ὀρισμὸς τοῦ Γάμου κατὰ τοὺς Ἠθικολόγους ἔχει αὕτω· «Γάμος ἐστὶν ἔννομος σύζευξις ἀνδρὸς τε καὶ γυναικὸς, ἐπὶ σωφρονισμῷ τῶν ἐρχομένων εἰς γάμου κοινωνίαν, καὶ ἐπὶ σκοπῷ παιδοποιίας». Εἰς τὸ βιβλίον «Ταμεῖον Ὁρθοδοξίας» ἔχει ὡς ἑξῆς· «Γάμος ἐστὶν ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνάφεια, καὶ συγ-

κλήρωσις πάσης ζωῆς, Θείου τε καὶ ἰν-
θρωπίνου, δικαίου κοινωνία» παρακα-
τιῶν λέγει· «Στέφανος γυναικὸς ὁ ἀνὴρ
τοῦ δὲ ἀνδρὸς ὁ Γάμος, καὶ εἰς τοὺς δύο
ἄνθη τὰ καλὰ τέκνα· δόξα τῶν τέκνων
οἱ πατέρες· στέφανος πάσης τῆς Ἐκκλη-
σίας ὁ Χριστὸς» Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλη-
σίας καλοῦσι τὸν Γάμον κορμὸν τοῦ ἰν-
θρωπίνου γένους, στύλον καὶ ἐδραῖωμα
τοῦ βίου. Ὁ ἅγιος Κλήμης λέγει· «Ἄγι-

ου δὲ ὄντος τοῦ νόμου, ἅγιος καὶ ὁ γά-
μος». Ὁ Γάμος εἶναι δημιουργὸς τοῦ
κόσμου, διατηρεῖ Βασιλεία καὶ γεμίζει
πόλεις καὶ ἐκκλησίας, καὶ αὐτὸν τὸν Πα-
ράδεισον. Δυστυχῶς σήμερον οἱ Γάμοι
δὲν γίνονται ὡς τὸ θέλει ἡ Ἐκκλησία καὶ
ὁ Χριστὸς ἐννόμως, ἀλλ' ἐξ ἀρπαγῆς ἢ
χάριν τῆς προικὸς καὶ τῆς καλλονῆς καὶ
διὰ τοῦτο συμβαίνουν τὰ ἄτοπα διαζύγια.

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ ΚΑΙ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ

τοῦ ἱερομονάχου καὶ ἰσαποστόλου, αἱ σωζόμε-
ναι πέντε διδαχαί, κηρυχθεῖσαι ὑπὸ τοῦ
ιδίου κατὰ τὸ 1777 ἔτος.

(Ἐκ τῆς χειρογράφου βιβλιοθήκης ἱερομ. Εὐθυμίου Ἀγιορείτου τοῦ Κρητός).

ΔΙΔΑΧΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ῥηθεῖσα ἐν τῇ νήσῳ Κεφαλληνίας

Ἰδοὺ ἐξηλλθεν ὁ σπειρῶν τοῦ σπειραὶ
τὸν σπόρον αὐτοῦ· καὶ ἐν τῇ σπείρειν, ὁ
μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδὸν καὶ κατεπατή-
θη, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατέφα-
γεν αὐτό. Καὶ ἕτερον ἔπεσε εἰς τὴν πέ-
τραν καὶ φύν, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου διὰ
τὸ μὴ ἔχειν ἰκμάδα ἐξηράνθη, καὶ ἕτερον
ἔπεσε ἀναμέσον τῶν ἀκανθῶν καὶ ἐπνι-
ξαν αὐτό· καὶ ἄλλο ἔπεσε εἰς τὴν ἀγα-
θὴν γῆν καὶ φύν ἐποίησεν ὁ μὲν τριά-
κοντα, ὁ δὲ ἐξήκοντα, ὁ δὲ ἑκατόν. Ταῦ-
τα λέγων ἐφώνει· ὁ ἔχων ὄτα ἀκούειν ἀ-
κουέτω.»

Γράφει ὁ ἅγιος Ἀπόστολος καὶ εὐ-
αγγελιστῆς Λουκᾶς εἰς τὸ ἅγιον καὶ ἱ-
ερὸν Εὐαγγέλιον. Ἦτον ἕνας γεωργὸς καὶ
ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ, ἐπήρε σπό-
ρον καὶ ἐπήγαγε νὰ σπείρῃ εἰς τοὺς ἀ-

γρούς του. Καὶ ἐκεῖ ὅπου ἔσπερνε, ἄλλος
σπόρος ἔπεσε εἰς τὴν ὁδὸν, ἄλλος εἰς τὴν
πέτραν, ἄλλος εἰς τὰς ἀκάνθας, καὶ ἄλλος
εἰς τὴν καλὴν γῆν. Ἐκεῖνος ὁ σπόρος ὅ-
που ἔπεσε εἰς τὴν ὁδὸν δὲν ἐφύτρωσε,
διότι ἡ γῆ ἦτο σκληρὰ καὶ καταπατημέ-
νη, καὶ ἤλθον τὰ πετεινὰ καὶ τὸν ἔφαγον,
καὶ ἔμεινε ἡ ὁδὸς ἄκαρπος. Ἄλλος σπό-
ρος ἔπεσε εἰς τὴν πέτραν, εἶχε ὀλίγον
χῶμα, ἐφύτρωσε, ἀλλ' εὐθὺς ὅπου ἐβγῆ-
κεν ὁ ἥλιος, ὡς μὴ ἔχων ρίζαν ἐξηράνθη
καὶ ἔμεινε ἄκαρπος καὶ αὐτὸς ὁ σπόρος.
Ἄλλος ἔπεσε ἀνάμεσα εἰς τὰ ἀκάνθια, ἐ-
φύτρωσε καὶ αὐτὸς ἀλλ' ἐβγῆκεν καὶ τὰ
ἀκάνθια καὶ τὸν ἐπνίξαν καὶ αὐτόν. Ἐ-
κεῖνος ὅπου ἔπεσε εἰς τὴν καλὴν γῆν ἐ-
καρποφόρησε, λ. χ. ἔσπειρεν ἕνα κίλν
καὶ ἔκαμεν ἑκατόν. Ἄλλος ἔπεσε εἰς κα-
τωτέραν γῆν, καὶ ἔκαμεν ἐξήκοντα· ἄλλος
εἰς ἔτι κατωτέραν, καὶ ἔφερε τριάκοντα.

Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐκαταλάβετε αὐτὴν τὴν παραβολὴν· ἀλλὰ νὰ ἐννοήσητε καλλίτερα λέγομεν καὶ τὰ ἀκόλουθα καὶ προσέχετε ν' ἀκούσητε τοὺς λόγους τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ Θεὸς ἔχει πολλὰ καὶ διάφορα ὀνόματα· λέγεται Θεός, υἱὸς Θεοῦ, υἱὸς ἀνθρώπου, σοφία, ζωὴ, ἀνάστασις καὶ γεωργός. Ὁ Κύριος λοιπόν, ἐβγήκεν ἀπὸ τὸν οἶκόν του, δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς πατρικοὺς κόλπους, διὰ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας, κατεδέχθη ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ἐσαρκώθη εἰς τὴν κοιλίαν τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τέλειος Θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος· ὅλος μέσθ εἰς τὴν κοιλίαν τῆς Θεοτόκου, καὶ ὅλος πνεύματός παρών. Καὶ καθὼς ἓνας ἄνθρωπος ἡμπορεῖ νὰ εἶναι ὁ νοῦς του ὅλος εἰς τὴν πόλιν καὶ ὅλος εἰς τὸν οἶκόν του, καὶ πάλιν ὅλος ὁ νοῦς του νὰ εἶναι μέσα εἰς τὸ κεφάλι του. Ὁ ἄνθρωπος ὅπου εἶναι πλάσμα τοῦ Θεοῦ, ἔχει αὐτὸ τὸ χάρισμα, καὶ ὁ Θεὸς δὲν δύναται νὰ εἶναι ὅλος εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ ὅλος εἰς κάθε μέρος.

Οὕτως ἐβγήκεν ἀδελφοί μου, ὁ Κύριος ἀπὸ τὸν οἶκόν του, καὶ ἐπήρε σπόρον νὰ σπείρῃ τὰ χωράφια του, τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Ποῖος εἶναι ὁ σπόρος; τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, τὸ νὰ πιστεύωμεν καὶ βαπτιζώμεθα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ νὰ ἔχωμεν τὴν ἀγάπην εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τοὺς ἀδελφούς μας. Ποία εἶναι ἡ ὁδός; εἶναι ὁ ὑπερήφανος ἄνθρωπος, ὅπου εἶναι σκληρὰ καὶ καταπατημένη ἡ καρδιά του ἀπὸ τὰς βιωτικὰς μερίμνας· ἀκούει τὸν λόγον, ἀλλὰ δὲν ἐμβαίνει εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ ἔρχονται οἱ δαίμονες καὶ παίρνουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ μένει ἄκαρπος, ἤγουν χωρὶς ψυχικὴν ὠφέλειαν. Πέτρα εἶναι· ἡ καρδιά ἐκείνου ὅπου ἀκούει

τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν δέχεται μετὰ χαρᾶς, μὰ ἔχει ὀλίγην εὐλάβειαν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ἅμα τοῦ ἔλθῃ, ὁ πειρασμός, τὸν ἀρνεῖται καὶ πηγαίνει μετὰ τὸν διάβολον. Ἄκανθα εἶναι ἐκεῖνος ὅπου ἀκούει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ ὕστερον ἔρχονται τὰ πονηρὰ πάθη καὶ τὸν πνίγουν καὶ μένει καὶ αὐτὸς ἄκαρπος. Ἡ καλὴ γῆ εἶναι ὁ τέλειος ἄνθρωπος, ὅστις ἔφερεν ἑκατόν, ὁ μεσαῖος ἐξήκοντα καὶ ὁ κατώτερος τριάκοντα. Μὰ τὸ κεκρυμμένον νόημα τῆς παραβολῆς δὲν τὸ ἐννοήσατε καὶ πρέπει εἰς ἕκαστον μέρος νὰ εἴπωμεν ἀπὸ ἐνα παράδειγμα.

Τὸν παλαιὸν καιρὸν ἦτο ἓνας βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων λεγόμενος Μανασσῆς, ὁ ὅποιος τοὺς ἐδασάζει μετὰ πολλὰ παιδευτήρια. Τὸν ἐσυμβούλευον οἱ προφῆται καὶ διδάσκαλοι νὰ κυβερνᾷ τὸν λαὸν μετὰ πραότητα, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἤκουε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, δὲν μετενόησε. Βλέπων ὁ Θεὸς τὴν κακίαν του γνώμην, τί κάμνει; Σηκῶναι ἓνα βασιλεῖα ἀπὸ τὴν ἀνατολήν, καὶ τὸν πολεμᾷ καὶ τὸν παίρνει σκλάβον, καὶ τὸν κλειδώνει μέσθ εἰς ἓνα καζάνι διὰ νὰ τὸν κάψῃ. Τί κάμνει ἐκεῖ ὁ Μανασσῆς, μέσθ εἰς τὸ χάλκωμα; Ἐνεθυμήθη τὰς ἀμαρτίας του, ἔκλαυσε, παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ καὶ πλέον δὲν ἔλα ἁμαρτάνῃ. Βλέπων ὁ Θεὸς τὴν καλὴν του γνώμην ἤκουσε τὴν μετάνοιάν του, ἐδέχθη τὰ δάκρυά του καὶ ἔστειλεν ἓνα ἄγγελον καὶ τὸν ἐλευθερώνει ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν κίνδυνον. Ὑστερον ἐπώλησε τὰ πράγματα του καὶ τὰ ἔδωκεν ἐλεημοσύνην, καὶ ὑπήγε καὶ ἀσκήτευεν εἰς ὄλην τὴν ζωὴν μετὰ νηστείας, ἀγρυπνίας προσευχαῖς, καὶ ἐπήγεν εἰς τὸν παράδεισον νὰ χαίρεται πάντοτε. Ἄνισως, ἀδελφοί μου, καὶ εἶναι κανεὶς ἀπὸ σᾶς, καὶ εἶναι σκληροκαρδὸς ὡσάν τὸν Μανασσῆ, καὶ ἐνθυμηθῆ τὰς ἀμαρτίας του καὶ μετανόησῃ καὶ κλαύσῃ

ας είναι: θέβχιος ὅτι δέχεται ὁ Θεὸς τὴν μετάνοιάν του καθὼς τοῦ Μανασσῆ.

Νὰ εἴπωμεν δὲ καὶ διὰ τὴν πέτραν ἔχομεν πολλὰ, ἀλλὰ μόνον ἓνα παράδειγμα θὰ εἴπωμεν τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου. Τῆ μεγάλης Πέμπτη τὸ ἑσπέρας ἠξεύρωντας ὁ Κύριος ὡς καρδιογνώστης Θεός, εἶλα τὰ μέλλοντα, καὶ μάλιστα τὴν καρδίαν τῶν Ἑβραίων καὶ τοῦ Ἰούδα, ἐκάθισε καὶ ἐδίδαξε τοὺς ἀγίους Ἀποστόλους, πολλὰ καὶ διάφορα νοήματα, μεταξὺ τῶν ἄλλων τοῦς εἶπε καὶ τοῦτον τὸν λόγον. Νὰ ἠξεύρετε ὅτι ἓνας ἀπὸ σᾶς θὰ με πωλήσῃ εἰς τοὺς Ἑβραίους; διὰ τριάκοντα φλωρία, καὶ θὰ με περιγελάσουν οἱ Ἑβραῖοι, θὰ με ὑβρίσουν, θὰ με δέρουν καὶ θὰ με σταυρώσουν. Ὅμως μὴ λυπηθῆτε, διότι ἐγὼ θέλω νὰ σταυρωθῶ διὰ νὰ σταυρώσω τὴν ἀμικρτίαν καὶ τὸν διάβολον καὶ νὰ δώσω ζωὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν ν' ἀναστηθῶ καὶ χαροποιήσω ὑμᾶς, καὶ τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν γῆν, καὶ φαρμακίωσω τὸν ἄδην, καὶ τοὺς Ἑβραίους, καὶ μάλιστα τὸν διάβολον. Μάθετε δὲ καὶ τοῦτο, Μαθηταί μου, ὅτι τότε θὰ με ἀφήσετε ἔλοι καὶ θὰ φύγετε. Ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος καὶ λέγει. Κύριε, ἔλοι καὶ ἂν σὲ ἀρνηθοῦν ἐγὼ δὲν σὲ ἀρνοῦμαι ποτέ. Τοῦ λέγει ὁ Κύριος. Πέτρε, μὴ καυχᾶσαι. Ὅχι κύριε, εἶμαι ἔτοιμος νὰ χύσω καὶ τὸ αἷμα μου διὰ τὴν ἀγάπην σου. Τοῦ λέγει ὁ Κύριος. Καλὰ, Πέτρε, ὁ καιρὸς θέλει τὸ δείξει. Λέγει ὁ Πέτρος, ὅχι, Κύριε, μὴ γένοιτο νὰ σὲ ἀρνηθῶ ποτέ. Λέγει του ὁ Κύριος. Ἐσὺ ὅπου λέγεις ὅτι με ἀγαπᾶς, θὰ με ἀρνηθῆς ἀπόψε· πρὶν λαλήσῃ ὁ πετεινὸς εἰς, θὰ με ἀρνηθῆς τρίς, διότι καλλίτερα ἠξευρεν ὁ Κύριος τὴν καρδίαν τοῦ Πέτρου, παρὰ ὁ ἴδιος. Πάλιν λέγει ὁ Πέτρος. Ὅχι, Κύριε, ἔλοι ἂν σὲ ἀρνηθοῦν ἐγὼ δὲν σὲ ἀρνοῦμαι. Τοῦ λέγει ὁ Κύριος. Τὸ σιτάρι ἔταν τὸ πυρῶση ὁ ἥλιος τότε φαίνεται πῶς

εἶναι ριζωμένον ἂν δὲν ξηρανθῆ. Ὅμοίως καὶ κάθε χριστιανὸς ὅταν τοῦ ἔλθῃ πειρασμός καὶ δὲν ἀρνηθῆ τὸν Χριστόν, τότε εἶναι ἀληθῆς Χριστιανός. Ἦλθεν ἡ ὥρα· μόλις παρεδόθη ὁ Κύριος θεληματικῶς εἰς Ἰουδαίους, εὐθὺς ἐφυγὸν οἱ Ἀπόστολοι καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος. Ἐπῆραν οἱ Ἑβραῖοι τὸν Χριστόν καὶ τὸν ἐπήγαγον εἰς τὰ παλάτια τοῦ Ἄννα καὶ Καϊάφα καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν ἐξετάζουσαν πόθεν εἶνε. Ἐπῆγεν ὁ Πέτρος καὶ ἴστατο μακρόθεν, διὰ νὰ ἴδῃ τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ μας. Ἐρχεται ἓνας Ἑβραῖος καὶ λέγει τοῦ Πέτρου. Καὶ ἐσὺ μαζί με τὸν Χριστόν εἶσαι. Ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος. Ὅχι, δὲν τὸν γνωρίζω τί ἀνθρώπος εἶναι. Ἀκούετε, Ἀδελφοί μου, τί ἔκαμεν ὁ Πέτρος; Ἠρνήθη τὸν Χριστόν καὶ ὑπῆγε μετὸν διάβολον. Προτίηρα ἔστικε νὰ ἴδῃ τί κάμνουν τοῦ Χριστοῦ, ὕστερον ἐκύτταξε τὴν πόρταν νὰ φύγῃ. Ἐρχεται καὶ ἄλλος καὶ λέγει τοῦ Πέτρου. Καὶ σὺ μαζί με τὸν Χριστόν εἶσαι. Λέγει πάλιν ὁ Πέτρος. Δὲν ἠξεύρω τί μοῦ λέγεις. Ὅταν ἐζύγωσε κοντὰ εἰς τὴν πόρταν νὰ φύγῃ, τὸν πιάνει καὶ ἄλλος Ἑβραῖος καὶ τοῦ λέγει. Καὶ σὺ μαθητῆς του εἶσαι. Λέγει ὁ Πέτρος. Νὰ ἔχω τὸ ἀνάθεμα ἂν τὸν ἠξεύρω αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον. Ἀκούετε, ἀδελφοί μου; ὅτι ἐκεῖνος ὅστις ἔλεγε ὅτι χύνει τὸ αἷμα του διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, τώρα τὸν ἀρνεῖται. Καὶ καθὼς ἠρνήθη τὸ τρίτον, ὡ τοῦ θαύματος! ἐλάλησεν ὁ πετεινός, καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος. Ἀκούσας ὁ Πέτρος τὸν πετεινὸν ἐνεθυμήθη τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, καὶ ἐξελθὼν ἔξω ἔκλαυσε με μαῦρα δάκρυα, καὶ εἰς ἄλην του τὴν ζωὴν ὅταν ἤκουε τὸν πετεινόν, ἔκλαιεν ἐνθυμούμενος τὴν ἀρνησίαν. Ἐσταυρώθη ὁ Κύριος, ἀνέστη τὴν τρίτην ἡμέραν, ἐφανερῶθη εἰς τὰς Μυροφόρους καὶ ταῖς λέγει. Ὑπάγετε καὶ εἰπατε εἰς τοὺς Ἀποστόλους καὶ εἰς τὸν Πέτρον ὅτι ἀνέστη, καὶ τοὺς περιμένω εἰς

τὴν Γαλιλαίαν. Διὰ τί ἐξεχώρησε τὸν Πέτρον; Διὰ τὸ νὰ μάθῃ ὅτι ἐδέχθη τὴν μετανοίαν τοῦ ὁ Κύριος καὶ τὸν ἐσυγχώρησεν. Ἐπῆγαν οἱ Ἀπόστολοι εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἔλαβον τὴν χάριν τοῦ παναγίου Πνεύματος. Ἐπῆγε καὶ ὁ Πέτρος, ἀμὴ ἔστεκε σκυθρωπός, Τοῦ λέγει ὁ Κύριος. Πέτρε, μὲ ἀγαπᾶς; Καὶ τὸν ἠρώτησε τρεῖς φορές εἰς διόρθωσιν τῶν τριῶν ἀρνήσεων, καὶ τὸν ἐπανέφερε εἰς τὴν πρώτην του ἀξίαν.

Ἐπειτα διήλθε δύσιν καὶ ἀνατολὴν καὶ ἔκαμε χιλιάδας Χριστιανούς. Τὸν συνέλαβε ἕνας βασιλεὺς τῆς Ρώμης καὶ τοῦ ἔλεγε ν' ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν καὶ νὰ προσκυνήσῃ τὰ εἰδωλα. Ὁ δὲ Πέτρος τοῦ λέγει. Δὲν τὸν ἀρνοῦμαι. Ὅθεν τὸν ἐσταύρωσε μὲ τὸ κεφάλι κάτω, καὶ παρέδωκε τὴν ἀγίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας τοῦ Χριστοῦ μας, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν παράδεισον. (Ἀκολουθεῖ)

† ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΟΥΡΥΤΣΗΣ ΕΥΛΟΓΙΟΥ (ΚΟΥΡΙΛΑ) ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ

Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ ΠΩΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΕΙ ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΑΥΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 99)

Ἐτελείωσες; λέγει ὁ γέρον, ἀπολέσας πλέον τὴν ψυχραιμίαν. Θὰ σὰς εἶπω καὶ ἐγὼ τὴν γνώμην ἐλευθέρως, ὅπως προκαταβολικῶς σοι ἐδήλωσα. «Τέτοια σκυλιὰ πολλὰ ἐγαύγισαν κατὰ τοῦ ἁγίου Ὁρους ἀλλ' ὅσα ἐγαύγισαν ὄχι ἐλύσσαξαν».

Τοιοῦτο τραγικὸν τέλος ἔσχεν ἡ συζήτησις. Ἐκ ταύτης ὁ μὲν ἱατρὸς μεθ' ὅσα καὶ ἂν εἶπεν ὁ ἀγράμματος, ἀλλ' ἐξ αὐτομαθείας ἐμπνευσμένος καὶ εὐλαβῆς γέρον, δὲν ἠδυνήθη νὰ μεταβάλῃ γνώμην· διότι τὴν γνώμην πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ράδιον ἀντιπροσωπεύει τὴν νοστροπίαν τοῦ νεωτέρου λογίου Ἐλληνοῦ ἢ μᾶλλον ψευδπιστήμονος. Οὗτος προσποιούμενος, ὅτι τὰ πάντα γνωρίζει καὶ ὑπὲρ πάντων ἐνδιαφέρεται ἐκλαμβάνει ὡς εὐφυῶν τὴν κατὰ τῆς θρησκείας καταφορὰν καὶ τὸν ἐξευτελισμὸν

τοῦ κλήρου. Ὁ δὲ σεβάσιμος γέρον παρουσιάζει τὸν γνησιώτερον τοῦ ἀγιορείτου τύπον, ὅστις προκειμένου τοῦ λόγου πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ ἁγίου Ὁρους καὶ τῆς Ἐκκλησίας, μεταβάλλεται εἰς αὐτοσχέδιον ῥήτορα καὶ θεολόγον, δυνάμενον εὖτε καὶ καλῶς ν' ἀντεπεξέλθῃ κατὰ πάσης ἐνστάσεως καὶ νὰ πείσῃ τὸν ἀντίπαλον (ἀλλ' ὁ ἐν λόγῳ ἱατρὸς ἔλεγεν «οὐ μὲ πείσεις κἂν μὲ πείσης»). Τοιοῦτος ὁ Ἀγιορεῖτης, ὁ ἐπαξίως φέρων τὸ ὄνομα τοῦτο παρουσιάζετο ἐν τῇ κοινωσίᾳ καὶ διὰ τοῦτο, ὁ χριστιανικὸς κόσμος ἐσεβάσθη διὰ τῶν αἰῶνων τὸ ἅγιον Ὁρος ὄντως ὡς τόπον ἀγιότητος.

Ἐγραφον ἐν τῇ ἰ. Μονῇ τῆς Πεντέλης κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1935.

Εὐλόγιος Κουρίλας
Λαυριώτης

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

Οἱ Ἀγιορεῖται ἵνα συμπληρῶνουν πάντοτε τὴν «στήλην τῶν ἐπικαίρων»

μὲ διάφορα μικροζητήματα, ἅτινα πίπτουν εἰς τὴν ἀντίληψίν των.

Ἡ Διεύθυνσις

ΒΙΟΣ

Τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Λαμπαδιστοῦ
(Ὀκτωβρίου δ΄.)

Οὗτος δὲ Ὁσιος ἦν ἐκ τῆς περιφήμου νήσου Κύπρου ἀπὸ κόμης Λαμπάδος (οὕτω καλουμένης) τῆς τῶν Γαλατῶν ἐπαρχίας, γονέων εὐσεβῶν καὶ πλούτῳ κομώντων, ὃς ἐξ αὐτῶν δὴ τῶν σπαργάνων, δοχεῖον γέγονε τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καθαρώτατον. Μονογενὴς γὰρ ὢν τοῖς τοκεῦσι, νέαν ἔτι κομιδῇ ἄγων τὴν ἡλικίαν, ἤδη τέταρτον ἔλκων τὸ ἔτος, εἰς τὴν τῶν ἱερῶν γραμμάτων ἐκδίδοται μάθησιν ἐπὶ τοσοῦτον τῇ τε σπουδῇ καὶ μελέτῃ προέκοπτεν ὡς καὶ πάντα τοὺς κατ' αὐτὸν νοδὸς δέξυτῃ καὶ παιδείας μαθήσει ὑπερέβαλε. Νουνεχῶς γὰρ ἐν τοῖς τοῦ Θεοῦ σχολάζων ἀείποτε εἰς ἄκρον τῶν θείων λογίων ἀκροατῆς γεγωνῶς διέτελεσε, τούτου δὲ εἰς ἡλικίαν ἐλθόντος, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων γεννητόρων προσομιλήσαι γυναικὶ ὁσημέραι βιαζομένου καὶ ἠκιστα πειθομένου, φθόνῳ καὶ βασκανίᾳ, τῶν γεννητόρων τῆς μνηστευθησομένης αὐτῷ διὰ σατανικῆς ἐνεργείας, αἱ ὄψεις αὐτοῦ ἐπηρώθησαν. Ὁ δὲ ἅγιος ἐπὶ τὸ παράδοξον αὐτὸ συμβάν μηδαμῶς δυσχεράνας, ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ λέγων: εἰ καὶ σωματικῶς ἀφήρημαι ὄψεως οὐ μὴν δὲ ψυχικῆς, ἕνα τῶν αὐτοῦ οἰκετῶν (κακεῖνον Ἰωάννην καλούμενον) μεθ' ἑαυτοῦ παραλαβὼν, καὶ χαίρων ἐν τῷ βίῳ τῶν οἰκειῶν ἀναχωρήσας, στερεῶς τῇ ψυχῇ σκληρωτέρα ἑαυτὸν διχωγῇ καθυπέβαλε· τὸ χαίρει τοῖς πᾶσιν εἰπὼν νηστεύσεις αἰεὶ ἐντροφῶν καὶ δεήσεις διὰ γὰρ τριῶν ἢ τετάρτων ἡμερῶν, βραχέος ἄρτου καὶ

ὑδατος, πρὸς τὸ συνιστᾶν τὴν φύσιν γινόμενος τοιαύτῃ διαγωγῇ τῷ καύσωνι τῆς ἡμέρας καὶ τῷ παγετῷ τῆς νυκτὸς πιεζόμενος καὶ μηδὲν ὡς σωματικῶς ἀναπαυόμενος, χρόνους δύο καὶ δέκα διέτελεσεν. Ὅθεν διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτῷ ἀρετὴν, χάριν ἐξ ὕψους θαυμάτων λαβὼν παθῶν παντοδαπῶν ἰατῆρ καὶ πονηρῶν δαιμόνων ἐλατῆρ ἀναδείκνυται, καὶ πρὸ τῶν καιρῶν ἐν ἀνίκημῳ τόπῳ (τοῦ ἰδίου οἰκέτου συσχεθέντος τῇ δίψῃ) δι' εὐχῆς ὕδωρ ἀναβλήσασαι πεποίηκεν ἀναπηγάζον μέχρι τῆς σήμερον. Πρὸ δὲ τριῶν ἡμερῶν τῆς πρὸς Θεὸν αὐτοῦ ἐκδημίας (ὡς ἢ κατ' αὐτὸν ἱστορία δηλοῖ) τρεῖς τῶν ἀετῶν περιῖπταμένους αὐτὸν καθορᾶ ὁ μακάριος καὶ γνοὺς τῷ πνεύματι, ὡς διὰ τάχους μέλλει γενέσθαι τῆς ἀμείνονος λήξεως, τῷ ἰδίῳ οἰκέτῃ τὴν αὐτοῦ ἐκδημίαν τῶν τῆδε τρανῶς διεσάφισεν. Ὅθεν εὐξάμενος τὴν ἐξ ἔθους εὐχὴν ἐν εἰρήνῃ πρὸς ὃν ἐπόθει χαίρων ἀνέδραμε, τὸν μακάριον τῆς ἀσκήσεως δρόμον παρ' αὐτοῦ εἰληφῶς. Τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ λείψανον ἐντίμως καὶ πολυτελῶς παρὰ τοῦ ἰδίου πατρὸς ἐνθα νῦν κεῖται κατετέθη, ἰάσεις ἔτι πλείστας καὶ θαύματα καθ' ἐκάστην ἐπιτελοῦν, ὁ δὲ πᾶς χρόνος τῆς ζωῆς αὐτοῦ· γέγονε ἔτη δύο πρὸς εἴκοσι. Ταῖς αὐτοῦ ἀγλαῖς πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς· Ἀμήν.

Λεωνίδας Χατζηκωστής
Γεωργίου 5' 165
Λεμεσός—Κύπρου

ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΙ ΕΝ ΤΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Καινοτομίας εισαχθεῖσαι σιωπηρῶς καὶ παρανόμως εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν παρὰ τῶν ἀρχόντων αὐτῆς εἶναι αἱ ἐξῆς:

Πρώτη Καινοτομία εἶναι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, τὸ ὅποιον ἐπεβλήθη εἰς τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος παρὰ τῆς Ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως τοῦ ἔτους 1923-24, τῆς ὁποίας ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἤτο ἡ δεξιὰ χεὶρ, ἐξαπατήσας τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ὅτι δῆθεν ἐδέχθησαν ἀλλαγὴν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου καὶ αἱ Ἐκκλησίαι Σερβίας, Ρουμανίας καὶ τὰ Πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας, Ἱεροσολύμων καὶ Ἀντιοχείας, καὶ ἔλαβε τὴν συγκατάθεσιν αὐτοῦ τηλεγραφικῶς. Κατόπιν δὲ γνωσθείσης τῆς ἀληθείας καὶ εὐρεθὲν τὸ Πατριαρχεῖον πρὸ τετελεσμένου γεγονότος ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου κρεμάμενον εἰς τὸ ἔλεος τῆς Ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως καὶ τὴν ἀπειλὴν τοῦ τότε πανισχύρου Κεμάλ Πασᾶ, Προέδρου τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως, ἐδέχθη τὴν ἀλλαγὴν σιωπηρῶς μὲ τὴν δῆλωσιν ὅτι πρέπει νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος.

Ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Χρυσόστομος διατελῶν ὑπὸ τὴν ἐπῆρειαν τοῦ Πατριάρχου Μεταξάκη Ἀλεξανδρείας καὶ τὴν ἐπιβολὴν τῆς Κυβερνήσεως, ἐπέβαλε τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, (*) ἐκδίαςας

(*) Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ πολιτικοῦ ἡμερολογίου ἦτο ἡ πρώτη βαθμὶς καὶ θυρεὶς διὰ τῆς ὁποίας ἠνοιχθῆ ἡ θύρα καταπατήσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου παρὰ τῶν καινοτόμων. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς, ὑπογράφας τὴν ἀλλαγὴν τοῦ πολιτικοῦ ἡμερολογίου, οὐκ ὀρθῶς ἐποίησε, καίτοι ἐσεβάσθη τὸ ἐκκλησιαστικὸν καὶ ἀπόδειξε ὅτι οἱ ἐπαναστάται δὲν τὸν ἐσεβάσθησαν ἀλλὰ τὸν ἐξώρισαν.

καὶ ἐξαπατήσας τὴν Ἱεραρχίαν, τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον καὶ τὸν ἑλληνικὸν λαόν, ὡς τὰ πρακτικὰ δεικνύουσιν. Ἡ παράτολμος καὶ παράνομος αὐτῆ πράξις ἐπέφερε ρῆγμα καὶ σχίσμα εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν δυσεπανόρθωτον. Σχίσμα μεταξὺ τοῦ ἑλληνικοῦ χριστιανικοῦ λαοῦ καὶ σχίσμα μεταξὺ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου - Ἑλλάδος καὶ τῶν ἄλλων ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν Ρωσίας, Σερβίας, Ρουμανίας, ἀγίου Ὁρους, Κύπρου, Ὁρους Σινᾶ καὶ τῶν Πατριαρχείων Ἱεροσολύμων, Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας. Τὸ ὅποιον σχίσμα παραμένει εἰσέτι παρὰ τὸν διαρρεύσαντα χρόνον, μεταξὺ λαοῦ καὶ Ἐκκλησιῶν, τὸ ὅποιον θαρύνει τοὺς εἰσηγητὰς καὶ πρωταίτιους τοῦ σχίσματος ἐν τῇ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, ἦτις διὰ ποταμῶν αἱμάτων ἰδρόθη καὶ συνεστήθη, «λόγου ἀποχρώντος» μὴ ὑπάρχοντος διὰ τὴν τοιαύτην μεταλλαγὴν, εἰμὴ μόνον ἡ προσέγγισις τῆς Ἀντολικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Δυτικὴν (παπικὴν καὶ διαμαρτυρομένην καὶ ἰδίως πρὸς τὴν Ἀγγλικανικὴν) Ἐκκλησίαν καὶ διὰ τῆς προσεγγίσεως ἡ θαυμάσια ἔνωσις, ἦτοι ὑποδύλωσις τῆς πρώτης εἰς τὴν δευτέραν. Διότι ὡς τὰ πρά.

Οἱ καινοτόμοι δὲν ἐσεβάσθησαν οὔτε κανόνας, οὔτε ἀγίους Πατέρας, οὔτε τὴν ἐνότητα τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, διαίρεσαντες αὐτούς. Παρέβησαν τὸν 30ὸν Ἀποστολικὸν Κανόνα, ὅστις καθαιρεῖ τὸν ἀνερχόμενον εἰς τὸν θρόνον Ἐπίσκοπον παρὰ πολιτικῶν ἀρχόντων καὶ τοὺς κοινωνοῦντας μετ' αὐτοῦ οἷα ἡ Ἱεραρχία. Ὁ δὲ ἈΖ' (37) τῆς Λαοδικείας καὶ ὁ Ο' (70ος) τῶν ἀγίων Ἀποστόλων τοὺς συνοροτάζοντας μετὰ Ἰουδαίων ἢ αἰρετικῶν, ἐπίσης καθαιροῦσι.

γμκτα ἀποδεικνύουσιν, οἱ Δυτικοὶ σκοπὸν εἶχον νὰ κηρμνίσωσι τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ οὐχὶ νὰ γίνωσιν αὐτοὶ ὀρθόδοξοι.

Λέγομεν δὲ οὐδενὸς «λόγου ἀποχρῶν-τος» ὑπάρχοντος, διότι τὸ ἐγερεθὲν ζήτημα τῆς συναλλαγῆς μεταξύ ἐμπόρων ἐσωτερι-κοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ ἀφ' ἑνός, καὶ ἡ μετα-ξὺ διπλωματῶν ἀφ' ἑτέρου διὰ τὴν σύγ-χυσιν τῆς ἀλληλογραφίας ἔνεκεν τῆς δια-φορᾶς τῶν ἡμερολογίων ἦτο λελυμένον διὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ «Πολιτικοῦ Ἡμερολογί-ου», τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ παραμείναντος ἀθίκτου.

Τὸ Βασιλικὸν Διάταγμα περὶ τοῦ νέου «Πολιτικοῦ Ἡμερολογίου», ὑπεγράφη τὴν 18ην Ἰανουαρίου, 1923 καὶ ἐδημοσιεύθη τὴν 25ην ἰδίου μηνὸς καὶ ἔτους καὶ ἔλε-γεν ἐν παραγράφῳ 3 τοῦ πρώτου αὐτοῦ ἀρθρου τὰ ἑξῆς: «Διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτι-κὰς ἐορτάς».

Εἰς τὴν παράγραφον 4 τοῦ αὐτοῦ ἀρ-θρου προσέθετε: «Ἡ Ἐθνικὴ ἐορτὴ τῆς 25ης Μαρτίου καὶ πᾶσαι αἱ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους ἐορτάσιμοι καὶ ἐξαίρετέ-αι ἡμέραι, ρυθμίζονται κατὰ τὸ Ἰουλι-ανὸν ἡμερολόγιον».

Πρώτη πρᾶξις τῶν καινοτόμων διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου ἐγένετο ἡ σύγκλησις «Πανορθόδοξου Συνε-δρίου», τὸ ὁποῖον συνεκροτήθη ἐν Κων) πόλει, ἀποτελεσθὲν ἀπὸ ἑξ (6) Μητροπο-λίτας τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου (ἐκ τῶν 91 τοιούτων), ἀπὸ ἑνα καθηγητὴν τῶν μαθη-ματικῶν τοῦ Πανεπιστημίου Βελιγραδίου καὶ ἑνα Ρουμάνον Γερουσιαστὴν, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἔλαβε μέρος οὐδεμία ἄλλη ὀρθόδοξος Ἐκκλησία πλὴν τῆς Ἑλλάδος. Δευτέρα πρᾶξις αὐτῆς ἦν ἡ παρὰ τοὺς κη-νόννας ἀλλαγὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερο-λογίου, καὶ τρίτη πρᾶξις ἀπεφασίσθη ἡ

σύγκλησις Προσυνόδου διὰ τὸν καταρτι-σμὸν προγράμματος ὄλων τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν σύμφωνα διὰ τὴν ὀγδόην Οἰ-κουμενικὴν Σύνοδον.

Μετὰ ταῦτα συνήλθεν ἡ «Προσύνδος» εἰς ἅγιον Ὅρος, ὅπως καθορίσωσι τὸ πρόγραμμα τῆς Οἰκ. Συνόδου. Συνήλθον νὰ συμφωνήσωσι καὶ διελύθησαν ἀσύμφω-νοι· διότι ἡ Σερβία ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐδέ-χθη ἀλλαγὴν ἡμερολογίου καὶ λοιπῶν Καινοτομιῶν. Τὰ πρακτικὰ δὲν ἐδημοσι-εῦθησαν δι' εὐνοήτους λόγους· τὰ δημοσι-ευθέντα ἦσαν εὐχάριστα διὰ τὴν Προσύνο-δον, διότι ἀπέκρυψαν τὴν πραγματικὴν ἀλήθειαν τῆς ἀσυμφωνίας.

Δευτέρα Καινοτομία, μετὰ τὸ ἡμερο-λόγιον, ἐπηκολούθησεν ἡ κουρὰ καὶ τὸ ξύ-ρισμα τοῦ ἱεροῦ Κλήρου, ζηλώσαντες τοὺς παπιστὰς καὶ διαμαρτυρομένους, καὶ τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ὅπως ὡς προσιτοὶ εἰς τοὺς χοροὺς, τὰ θέατρα, τὰς ἐκδρομὰς καὶ πᾶν εἶδος δια-σκεδάσεων τοῦ κόσμου, ἀμνημονοῦντες τὰ γεγραμμένα «Μὴ ἀγαπάτε τὸν κόσμον, μηδὲ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ. Ἐάν τις ἀγαπᾷ τὸν κόσμον, οὐκ ἔστιν ἡ ἀγάπη τοῦ Πατρὸς ἐν αὐτῷ ὅτι πᾶν τὸ ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ ἐπιθυμία τῆς σαρκὸς καὶ ἡ ἐπιθυμία τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἡ ἀλαζονεία τοῦ βίου, οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ Πατρὸς, ἀλλ' ἐκ τοῦ κόσμου ἐστὶ. Καὶ ὁ κόσμος παράγεται καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ, ὁ δὲ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα». (Α' Ἰωάν. β' 15)

Τρίτη Καινοτομία, συνέπεια τῆς δευτέ-ρας, ἐπηκολούθησε τὸ παπικὸν κολλάρον καὶ ἡ ἐκτὸς τοῦ ναοῦ εὐρωπαϊκὴ ἐνδυμα-σία, συμμορφωθέντες κατὰ πάντα μετὰ τῶν συναδέλφων των φραγκοπαπᾶδων.

Τετάρτη Καινοτομία ἐπηκολούθησεν ὁ δεύτερος γάμος τῶν ἐν χηρείᾳ διατελούν-των ἱερέων. Συνεζητήθη τὸ κώλυμα τοῦτο τοῦ γάμου τῶν κληρικῶν ἀνωτέρων καὶ

κατωτέρων καθὼς και ὁ μετὰ συγγενῶν γάμος, ὁ γάμος κατὰ τὰς τεσσαρακοστάς, ἢ συντόμεις, ἢ κατάργησις τῶν νηστειῶν, κοπή τῶν μαλλίων και ξύρισμα τῶν ἱερῶν, μεταρρύθμισις και συντόμεις τῆς θείας λειτουργίας και τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν, ἢ ἐλευθέρια εἰσαγωγῆ κορασίων εἰς τὴν θεολογίαν, μετάφρασις τῶν ἁγίων Γραφῶν κατὰ τὸ σήμερον ἐπικρατοῦν πνεῦμα τῆς κοινωνίας, ἢ σιωπηρὰ ἀποδοχή τῶν αἱρετικῶν δογμάτων και ἢ καθοίσις τῶν νεκρῶν.

Εὐτυχῶς ὅμως ὅτι μέχρι τοῦδε Οἰκ. Σύνοδον δὲν ἐπέτρεψεν ὁ Κύριος νὰ γίνῃ διὰ τὴν νομιμοποίησιν τῶν Καινοτομιῶν και ἐκ δευτέρου ἀπήλλαξε τὴν ὀρθοδοξίαν ἀπὸ τοὺς εἰσηγητὰς καινοτόμους, ἀνακαλέσας αὐτοὺς εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, ὅπως δώσωσι λόγον τῶν πράξεῶν των. Ἡ δὲ Η' (8η) Οἰκ. Σύνοδος θὰ γίνῃ ὑπὸ τῶν δούλων και ἐργατῶν τοῦ ἁγίου Πνεύματος πρὸς ἀνατροπὴν τῶν καινοτομιῶν και ἐπιβολὴν παγκόσμιον τῆς ὀρθοδοξίας και περιφρόρησιν αὐτῆς. Γένοιτο.

Πέμπτη Καινοτομία ἐπηκολούθησεν ὁ συμμαχῆς ἐκκλησιαστικῆς χορῆς νέων και κορασίων, και ἢ εἰσαγωγῆ τῆς Εὐρωπαϊκῆς τετραφωνίας τοῦ θεάτρου.

Ἐκτη Καινοτομία, εἰσαχθεῖσα πρὸ πολλοῦ, εἶναι τὸ προσεύχεσθαι γονυκλιῶς τὰς Κυριακὰς και πάσας τὰς ἡμέρας ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα ἕως τὴν ἑσπέραν τῆς Κυριακῆς τῆς Πεντηκοστῆς. Διὰ τοῦτο ὁ ἑσπερινὸς τῆς Δευτέρας τῆς ἁγίας Τριάδος (ἢ γονυκλισία) ἀναγινώσκεται μετὰ τὸ τέλος τῆς θείας λειτουργίας τῆς Πεντηκοστῆς, παρὰ τοὺς κανόνας.

Τὸ προσεύχεσθαι γονυκλιῶς ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα ἕως τοῦ ἑσπερινοῦ τῆς Δευτέρας τῆς Πεντηκοστῆς ἀπαγορεύεται ἀπὸ τὸν Κ' (20όν) Κανόνα τῆς Α' Οἰκ. Συνόδου: Ἐπειδὴ τινὲς εἰσιν ἐν τῇ

Κυριακῇ γόνυ κλίνοντες και ἐν ταῖς τῆς Πεντηκοστῆς ἡμέραις, ὑπὲρ τοῦ πάντα ἐν πάσῃ παροικίᾳ φυλάττεσθαι ἐστῶτας, ἔδοξε τῇ ἁγίᾳ Συνόδῳ τὰς εὐχὰς ἀποδιδόναι τῷ Θεῷ». Ὁμοίως και ὁ 90ὸς τῆς Ἐκτῆς και ὁ 1Ε' (15ος) τοῦ Πέτρου Ἀλεξανδρείας).

Σημειοῦμεν ἐνταῦθα ὅτι τὰ Μνημόσυνα τῶν κεκοιμημένων τελοῦνται καθ' ὄρισμένα ψυχασάββατα· ἐπεκράτησεν ὅμως συνήθεια νὰ τελῶνται και τὰς Κυριακὰς, ἕπερ ἄτοπον τὸ τοιοῦτον, διότι ἡ Κυριακῆ εἶναι ἡμέρα τοῦ Κυρίου, ἡμέρα χαρᾶς και ἀγαλλιάσεως και οὐχὶ πένθους.

Αὐτὰ εἰσὶν αἱ σιωπηρῶς και ἀνόμως εἰσαχθεῖσαι Καινοτομίαι εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, και ἰδίως ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, αἵτινες ὅμως ἀποκρούονται ἀπὸ μεγάλην μερίδα ὀρθοδόξων. Ἐλπίζομεν ὅμως ὅτι μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου τοῦτου, κατὰ τὰς προφητείας τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Προφήτου Δανιὴλ και τῶν λοιπῶν προφητῶν, τὰ πράγματα θὰ μεταβληθῶσι ριζηδόν, ὡς λέγει: «Και ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν βασιλέων ἐκείνων ἀναστήσει ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ βασιλείαν, ἣτις εἰς τοὺς αἰῶνας οὐ διαφθάρησεται, λεπτυνεῖ δὲ και λικμήσει πάσας τὰς βασιλείας, και αὕτη ἀναστήσεται εἰς τοὺς αἰῶνας». (Δανιὴλ Β'. 44).

Και πάλιν. «Ταῦτα τὰ θηρία τὰ μεγάλα τὰ τέσσαρα, τέσσαρες βασιλείαι ἀναστήσονται ἐπὶ τῆς γῆς, αἱ ἀρθήσονται και παραλήφονται τὴν βασιλείαν ἅγιοι Ὑψίστου, και καθέξουσιν αὐτὴν ἕως αἰῶνος τῶν αἰῶνων». (Δανιὴλ Ζ'. 17)

(Ἀπὸ τὸ διδβλιον «Παπικὸν Πρωτεῖον κ.λ.π.»).

ΤΑ ΔΥΟ ΑΡΝΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΛΛΗΓΟΡΙΚΟΝ

(ἀποστ. Ἀρχιμ. Γαβριὴλ Σταματελάτος)

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 107)

Τὴν ὠδηγοῦσαν δὲ συχνὰ εἰς ζήτησιν νέων βοσκῶν, περνῶντες βουνὰ καὶ βράχους πολλὰ κρημνωδεστέρους καὶ δυσβατοτέρους ἐκεῖνου τοῦ ὄρους, τὸ ὅποιον ὁ καλὸς ποιμὴν ἐπέρασεν ὅτε τὴν ἐλύτρωσεν ἀπὸ τὸν λέοντα καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν ἡσυχον μάνδραν. Τώρα οἱ τρυφεροὶ τῆς πόδες κατεκόπτοντο ἀπὸ τὰς πέτρας, καὶ τὸ λευκὸν τῆς μαλλίων κατεσχίζετο ἀπὸ τὰς ἀκάνθας, καὶ ἐλερώνετο ἀπὸ τὴν λάσπην· ἀλλ' ἐκτὸς τῶν κακοπαθειῶν τούτων, αἰτινες ποτὲ δὲν ἀντημείδοντο μὲ τίποτε, τὰ πρόβατα καὶ τὰ αἰγίδια τὰ ὅποια τὴν ἐπεριποιῶντο κατ' ἀρχὰς μὲ τόσην εὐνοίαν ἔπαυσαν διόλου τώρα νὰ φροντίζωσι περὶ αὐτῆς καὶ ὄχι μόνον τὴν ἀφῆκαν νὰ φροντίζῃ περὶ ἑαυτῆς, ἀλλ' ἤρχισαν καὶ νὰ διώκουν, καθὼς συνείθιζον μεταξύ των, μάλιστα ὅποτε εὕρισκον χόρτον καλύτερον τοῦ συνειθισμένου, τὸ ὅποιον καθὲν ἐπεθύμει νὰ ἀπολαύῃ μόνον του καὶ νὰ ἐμποδίσῃ ἀπ' αὐτὸ τ' ἄλλα.

Ἄλλ' ὅ,τι ἐστενοχῶρει μάλιστα τὴν Ἀπειρίαν ἦσαν οἱ ὠρυγμοὶ τῶν θηρίων, τὰ ὅποια ἤκουε συχνὰ προβαίνοντας ἀπὸ τὰ σπήλαια καὶ ἀπὸ τὰ δάση. Πολλὰς νύκτας ἐπέρασεν αὐπνος, τρέμουσα πᾶσαν στιγμὴν ἀπὸ φόβον μήπως ἔλθῃ ὁ λέων καὶ τὴν καταφάγῃ.

Μετὰ πολὺν καιρὸν ἀφοῦ ἡ Ἀπειρία ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν εὐάρεστον μάνδραν, οὔσα ἐσπεύοντιν νὰ πολλὰ κοπιασμένη, καὶ φλεγόμενη ἀπὸ δίψαν σχεδὸν ἀνυπόφορον, ἐπλαγιάσεν ἐπὶ τοῦ χόρτου νὰ θρηνησῇ τὴν δυστυχίῃ τῆς κατάστασιν. «Διατί ἐπέ-

θύμησα, εἶπε μὲ λυπηρὰν φωνήν, ν' ἀναχωρήσω ἀπ' ἐκείνην τὴν εὐτυχῇ κοιλάδα, ὅπου ἤμην ἀσφαλῆς ὑπὸ τὴν φροντίδα τοῦ καλοῦ ποιμένος; Μὲ τί νόστιμον χόρτον μ' ἔτρεφε, καὶ μὲ τί ἐξαιρετικὸν νερὸν ἀπὸ ζώσας πηγὰς μὲ ἐπότιζε! Πῶς μὲ ἔβαλλε ν' ἀναπαύωμαι εἰς σκιὰς δροσερὰς ἐνῶ ἦτον ἔτοιμος ὁ ἴδιος νὰ μὲ ὑπερασπίσῃται ἀπὸ κάθε κακόν! Ἀγαπητὴ ἀδελφῆ καὶ σύντροφε! ὦ! Εἰρήνη, Εἰρήνη! μὲ σὲ ἀναπαύομην ἐπὶ τοῦ μαλακοῦ χόρτου, καὶ ἐνηκωνόμεθα ὁμοῦ τὸ πρῶτ' καὶ ἐτρέχομεν νὰ προῦπαντῶμεν τὸν καλὸν μας κύριον! Ἄ, ἀδελφῆ μου! διατί σὲ ἀφῆκα; καὶ τί μὲ ἔδωκαν τὰ ὄρη ταῦτα ἀντὶ τῆς καθαρᾶς καὶ εἰρηνικῆς εὐφροσύνης, τὴν ὅποιαν ἔχασα; Ἀλλοίμονον! Ἀλλοίμονον! ὄλα: αἱ ἡδοναὶ των, τὰς ὅποιās μὲ προσφέρουσιν ἐδῶ δὲν μὲ φέρουν ἄλλο, παρὰ πικρὰν καὶ καθημερινὴν ἀποτυχίαν! Καὶ ποῦ εἶναι ἡ ἐλευθερία, τὴν ὅποιαν ἐπερίμενα; Ἐδῶ εἶμαι ὑποδουλομένη εἰς φόβους καὶ μερίμνας καὶ εἰς ἐπιθυμίας, αἰτινες ποτὲ δὲν ἐκπληροῦνται· ἀλλ' ὅτε ὑπήκουον εἰς τὸν ποιμένα μου, ὅστις μὲ ἠγάπησε τόσο, ὥστε νὰ χύσῃ τὸ αἷμα του δι' ἐμέ, τότε εἶχον τελείαν ἐλευθερίαν· διότι μὲ ἐδίδασκε νὰ μὴν ἐπιθυμῶ ἄλλα, παρὰ τὰ ὠφέλιμα εἰς ἐμὲ καὶ μὲ ἔδιδεν ὅσα ἦσαν διὰ τὸ καλὸν μου».

Ἐνῶ ἐθρηνοῦσε τοιουτοτρόπως ἡ Ἀπειρία, αἰφνιδίως ἀκούει στεναγμούς· καὶ γυρίζουσα βλέπει πρόβατον πληγωμένον, τὸ ὅποιον μὲ μεγάλην του δυσκολίαν ἐπλησίαζε πρὸς αὐτήν. Μόλις ἐφθάσεν ἐκεῖ ὅπου ἦτον ἡ Ἀπειρία, καὶ ἐφαίνετο, ὅτι ἔπνεε τὰ λείψατα.

«Ἀδελφῆ, λέγει εἰς τὴν Ἀπειρίαν μὲ ἀδύνατον φωνήν, διὰ τί μένεις ἐδῶ ἀργῆ; Δὲν ἤξεύρεις ὅτι ὁ λέων εἶναι καὶ τώρα εἰς τὴν ἄκραν τοῦ βουνοῦ; Σῆχω, καὶ φεύγε δσον δύνασαι ταχέως, ἐὰν θέλῃς νὰ μὴ

πέσης εις τοὺς ὄνυχάς του καθὼς ἔπεσα κι' ἐγώ».

«Ποῦ νὰ φύγω; ἠρώτησε τρέμον τὸ ἄρνιον. Ὅνας μόνος τέπος εἶναι, ἀπεκρίθη τὸ πρόβατον, ὅπου ἤμπορεῖς νὰ εἶσαι ἀσφαλὲς ἀπὸ τὸν λέοντα, καὶ αὐτὸς εἶναι ἡ μάνδρα, τοὺς περιορισμοὺς τῆς ὁποίας δὲν ἤμποροῦσες νὰ ὑποφέρης. Ἀλλὰ ἂν καὶ ἔφυγες εὐκόλως ἀπ' αὐτήν, οἱ δρόμοι ἔμωσ οἱ φέροντες εἰς αὐτήν εἶναι τόσον δύσβατοι, ὥστε σπανίως μεταχειρίζεται τις ἀπὸ ἡμᾶς αὐτὸ τὸ μέσον διὰ νὰ γλυτώσῃ τὸν λέοντα».

«Ποῦ λοιπὸν δύναμαι νὰ ὑπάγω»; ἠρώτησε τὸ ἄρνιον, μὲ φόβον ἀξανάμενον.

«Ὅπου καὶ ἂν ὑπάγῃς, ἀπεκρίθη τὸ πρόβατον, ἐνόσω μένεις εἰς ταῦτα τὰ ὄρη δὲν ἤμπορεῖς νὰ εἶσαι πολὺν καιρὸν ἀσφαλὲς ἀπὸ τὸν λέοντα». Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐφάνη πληθὸς προβάτων, τὰ ὅποια κατέβαινον τὸ βουνὸν καὶ ἔτρεχον πολὺ διαστικὰ ὡς διωκόμενα, ἀλλ' ἐξαιτίας τοῦ σκότους δὲν ἤδύνατο ἡ Ἀπειρία νὰ διακρίνῃ καθαρά, ἂν ὁ ἐχθρὸς τῶ ὄντι τὰ ἡκολούθει ἢ ὄχι. Μὲ μεγίστην στενοχωρίαν ἐφώνησε. «Τί νὰ κάμω διὰ νὰ σωθῶ ἀπὸ τὸν λέοντα;» «Δυστυχῆς ἄρνιον! ἀπεκρίθη τὸ πληγωμένον καὶ ἡμιθανὲς πρόβατον, ἐγὼ ἂν καὶ τόσον ἐπροσπάθησα νὰ σὲ ἀποπλανήσω ἀπὸ τόπον ἀσφαλείας, θέλω τώρα νὰ σὲ δείξω, ἂν ἦναι δυνατόν, πῶς νὰ ἐπιστρέψῃς ἐκεῖ. Εἶθε, ἀντὶ νὰ καταπέσω ἐσὲ νὰ φύγῃς ἀπὸ τὴν μάνδραν ἐκείνην, νὰ ἐζήτουν νὰ ἔμωσ καὶ ἐγὼ εἰς αὐτήν! Ἀλλὰ κατεφρόνησα τὸν ποιμένα, καὶ ἐλησμόνησα τὴν δύναμιν τοῦ λέοντος· μ' ἔφερε δὲ εἰς ὄλεθρον ἢ ὑπερηφάνειά μου. Ἡ μάνδρα, τὴν ὁποίαν ἀφήκας κεῖται πρὸς τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου. Θεώρησε ἐπάνω. Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ φωτεινὸν ἄστρον; εἰς αὐτὸ νὰ ἔχῃς τὰ ὀμμάτιά σου προσηλωμέ-

ΔΙΑΦΟΡΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 38)

Ἀποφθέγματα

— Ὅμοιος ἢ κολακεία γραπτῆ πανοπλία· διὸ τέρψιν μὲν ἔχει, χρειᾶν δὲ οὐδεμίαν παρέχει.

— Ὅμοιος ὁ τῶν φιλαργύρων βίος νεκροῦ δεῖπνον· πάντα γὰρ ἔχων, τὸν εὐφρανθησόμενον οὐκ ἔχει.

— Οὔτε παρὰ νεκροῦ ὀμιλίαν, οὔτε παρὰ φιλαργύρου δεῖ χάριν ἐπιζητεῖν.

— Τὰ βιβλία τῶν μὲν μεμαθηκότων ὑπομνήματα, τῶν δὲ ἀμαθῶν μνήματα.

— Οὔτε τὸν ἀρρωστοῦντα ἢ χρυσόπους ὠφελεῖ κλίνη, οὔτε τὸν ἀνόητον ἢ ἐπίσημος εὐτυχία.

— Εὐτυχῶν μέτριος ἴσθι, ἀτυχῶν δὲ φρόνιμος.

— Ἀνὴρ κακοῦργος πρᾶον ὑπεισεληθῶν σχῆμα, κεκρυμμένη πρόκειται παγίς τοῖς πλησίον.

— Ὅ μὲλλεις ποιεῖν, μὴ λέγε· ἀποτυχῶν γὰρ καταγελασθήσῃ.

— Ὡν ὁ βίος ἄκοσμος, τοιοῦτοις ἢ σιωπῇ μέγιστος κόσμος.

— Ὑγιαίνων νοσεῖ πᾶς περιεργός, ὁ τὰ ἀλλότρια πολυπραγμονῶν.

— Σοφὸς τις ἐρωτηθεὶς πῶς ἂν τις τὸν ἐχθρὸν λυπήσει, ἔφη· ἑαυτὸν παρασκευάζων βέλτεστα πράττειν.

— Φθείρεται ὁ μὲν κόσμος πυρὶ καὶ θάλαττι, ὁ δὲ τῶν ἀκολάστων πλοῦτος ἔρωτι καὶ μέθῃ.

— Ἀἴσιμος ἐρωτηθεὶς τί ὄφελος τοῖς ψευδομένοις ἐκ τοῦ ψεύδους, ἔφη· τὸ καὶ ἀληθῆ λέγουσι μὴ πιστεῦσθαι.

— Ἐπικαλουμένου τινὸς θάνατον ἐπὶ τέκνων ἀπωλεία, Σοφοκλῆς ἔφη· τί αὐτὸν

να, καὶ νὰ τρέχῃς ὑπὲρ τῆς ζωῆς σου! »
(Ἀκολουθεῖ)

καλείς ἄνθρωπε, ὃν οὐ κἄν μὴ καλέσῃς ἤξει;

—Κρεῖττον τῷ ποδί ὀλισθαίνειν ἢ τῇ γλώσσῃ.

—Ἐπισκοτεῖ τῷ μὲν ἡλίῳ πολλαίκις τὰ νέφη, τῷ δὲ λογισμῷ τὰ πάθη.

—Τὸν λογισμὸν ὡσπερ ἀγαθὸν λατρὸν ἐπικαλεῖσθαι δεῖ ἐν ταῖς περιστάσεσι βοηθῶν.

—Ὁδηγὸν τυφλὸν λαβεῖν καὶ σύμβουλον ἀνόητον ταυτὸν ἔστι.

—Ἔοικεν ὁ βίος θεάτρῳ· διὸ πολλαίκις χεῖριστοι τὸν κάλλιστον κατέχουσι τόπον.

—Μὴ τιμωμένης ἀρετῆς, ἡ κακία παρηγοιάζεται.

—Ὁ μὲν χειμῶν σκέπη, τὸ δὲ γῆρας ἀλυπίας δεῖται.

—Μόνοι τῶν ὁμοιοπαθῶν ὁμιλῶσι τοῖς ἀθυμοῦσιν εὐρίσκονται παρηγορίαι.

—Σοφὸς τις ἐρωτηθεὶς τί λυπεῖ τοὺς ἀγαθοὺς, εἶπεν· ἡ εὐτυχία τῶν πονηρῶν.

—Τὰ πονηρὰ κέρδη τὰς μὲν ἡδονὰς ἔχει μικράς, τὰς δὲ λύπας μακράς.

—Οἱ ἀπὸ τῶν αἰσχυρῶν κερδῶν εἰς τὰς καλὰς ἀναλίσκοντες λειτουργίας, ὅμοιόν τι ποιοῦσι τοῖς ἀπὸ ἱεροσυλίας θεοσεβοῦσι.

—Ὁ μὴ εἰδὼς σιωπᾶν, οὐκ οἶδε διαλέγεσθαι.

—Σωκράτης ἐρωτηθεὶς διὰ ποίαν αἰτίαν τοὺς ἄλλους διδάσκων λέγειν, αὐτὸς σιωπᾶς; ἔφη· καὶ γὰρ ἡ ἀκόνη αὐτῇ μὲν οὐ τέμνει, τὰ δὲ ξίφη δέξεται ποιεῖ.

—Φαύλου ἀνδρὸς καθάπερ κυνὸς σιγηροῦ δεῖ τὴν σιγὴν ἢ τὴν φωνὴν εὐλαβεῖσθαι.

—Θεόφραστος ὁ περιπατητικὸς φιλόσοφος ἐν συμποσίῳ νεανίσκοντινὰ βλέπων ἡσυχίαν ἔχοντα, εἶπεν· εἰ μὲν ἀπαιδέυτος ὢν σιωπᾶς, πεπαιδευμένος ὑπάρχεις· εἰ δὲ πεπαιδευμένος, ἀπαιδέυτῳ σιωπᾶς.

—Ἡ παιδεία εὐτυχοῦσας μὲν ἔστι κόσμος, ἀτυχοῦσι δὲ παραμύθιον.

—Ὀνειδιζόμενος ὑπὸ τινος ὅτι βαρβαρίζει, ἔφη· ἐγὼ μὲν τῷ λόγῳ, ὑμεῖς δὲ τῷ τρόπῳ.

—Τοσοῦτον διαφέρει ἡ γνώσις τῶν λοιπῶν ἀρετῶν, ὅσον ἡ δρασις τῶν ἄλλων αἰσθήσεων.

—Οὔτε ἵππον χωρὶς χαλίνου, οὔτε πλούσιον δίχα φρονήσεως δυνατόν κρατεῖσθαι.

—Σοφὸς τις ἐρωτηθεὶς, τίς ἄριστος σύμβουλος, ἔφη· ὁ καιρὸς.

—Ἰσχύς νοῦν οὐκ ἔχουσα, τάφῳ τοὺς ἐμπύπτοντας παραδίδωσι.

—Ἀλέξανδρος θεασάμενός τινα ὁμίον αὐτοῦ δειλὸν ὄντα ἔφη· νεανίσκε, ἡ τὸ ὄνομα ἢ τὸν τρόπον ἄλλαξον.

—Ὁφιν τρέφειν καὶ πονηρὸν εὐεργετεῖν, ταυτὸν ἔστιν· οὐδετέρου γὰρ ἡ χάρις εὐνοίαν γεννᾷ.

—Δημοσθένης ἐρωτηθεὶς τί ἄνθρωπος ἔχει ὅμοιον τῷ Θεῷ, ἔφη· τὸ εὐεργετεῖν καὶ τὸ ἀληθεύειν.

—Ποθητὸς εἶναι μᾶλλον ἢ φοβερός κατὰ τὸν βίον προαιροῦ· ὃν γὰρ πάντες φοβῶνται, πάντας φοβεῖται.

—Βασιλέα φρόνιμον τὸ διάδημα οὐ ποιεῖ· νοῦς γὰρ ἔστιν ὁ ἄρχων.

—Ὁ παύσας ὀργὴν, ἀνεῖλε μνησικακίαν. τοῦ γὰρ πατρὸς ζῶντος, τεκνογονία γίνεται.

—Ἀνθρακες πυρὶ σπινθηρὰς ἐρεύγονται. καὶ μνησικακοὶ ψυχαὶ λογισμοὺς πονηροῦς.

—Μνησικακία διώκει γυνῶσιν ἀπὸ καρδίας.

—Ὁ δαίμοσι μνησικακῶν, οὐ μνησικακεῖ· εἰρηνεύει δὲ μετὰ δαιμόνων ὁ τῷ ἀδελφῷ μνηιῶν (μνησικακῶν).

—Ἐλύπησέ σε τίς; μὴ ἀντιλυπήσης· ἐπεὶ γέγονας ἐκείνῳ πάλιν ἴσος. Οὐδεὶς γὰρ κακῷ κακὸν ἵαται.

—Ὅσπερ τις σπεῖρων ἐν θαλάσῃ καὶ προσδοκῶν θερίσαι, οὕτως ὁ μνησικακῶν καὶ προσευχόμενος.

— Αἱ νέαι φίλαι ἀναγκαῖαι, αἱ δὲ παλαιαὶ ἀναγκαιότεραι. Σκευὴ τὰ μὲν καινὰ κρείττονα, φίλια δὲ ἢ παλαιότερα.

— Κρείσσον φίλος ἐγγύς, ἢ ἀδελφὸς μακρὰν οἰκῶν.

— Σύνεισιν οἱ φίλοι ταῖς μνήμας, κἂν τοῖς σώμασιν ἀπολιμπάνονται.

— Πολλοὶ φίλους αἰροῦνται οὐ τοὺς ἀρίστους, ἀλλὰ τοὺς πλουτοῦντας.

— Ὁ κατέχων ἔχθραν καὶ μετανοεῖν δοκεῖ, ὁμοίως ἔστι τῷ καθ' ὕπνου τρέχοντι δοκοῦντι.

— Λεπρός ἐστὶ πᾶς ὁ ἔχων ἔχθραν πρὸς τὸν πλησίον ἢ μίσος ἢ φθόνον ἢ καταλαλίαν. Ἐὰν δὲ καταλείπη αὐτά, ἐκαθαρίσθη.

— Φεύγειν δεῖ κακῶν φίλιαν καὶ ἀγαθῶν ἔχθραν.

— Χρὴ τὴν μὲν ἔχθραν εἰς ὕδωρ γράφειν, ἵνα ταχέως ἀφανίζεται· τὴν δὲ φίλιαν εἰς χαλκόν, ἵνα διὰ παντὸς βεβαία καὶ ἀκίνητος διατηρῆται.

— Οὐκ ἔστι τῆς ἀρετῆς ἐπιμελούμενον, μὴ πολλοὺς ἔχειν ἔχθρους.

— Ὁ ποιῶν ἐλεημοσύνην ἐν καιρῷ θλίψεως, ὡς νεφέλη ὕετοσ ἐν καιρῷ ἀβροχίας·

— Ὁ ἐλεῶν πτωχόν, τὸν Θεὸν ἔχει μεριμνῶντα περὶ αὐτοῦ· καὶ ὁ δι' αὐτὸν πτωχεύων, εὖρε θησαυροὺς ἀνελλιπέως.

— Ὁ τὰ ἕτερα λαμβάνων, καὶ ἑτέροις διδούς, οὐκ ἠλέησεν, ἀλλ' ἠδίκησεν ἀδικίαν τὴν ἐσχάτην.

— Τοῖς καλῶς διοικοῦσι τὰ ἐπίγεια, καὶ τὰ ἐπουράνια δίδονται.

— Ὁ μὴ δοῦς δεομένοις, οὐ λήφεται δεόμενος.

— Ὁ τῶν ἀλλοτρίων ἐρών, μετ' οὐ πολὺ θρηγήσει, τῶν ἰδίων ἀποστερούμενος.

— Ἐλπίς κακοῦ κέρδους, ἀρχὴ ζημίας.

— Πλεονέκτου ὀφθαλμός, οὐκ ἐμπλησθήσεται ἐν μερδί.

— Χρόνου θυγάτηρ ἐστὶν ἡ ἀλήθεια, καὶ

κατακρίτους ἐλευθεροί.

— Ἡ ἀλήθεια καὶ εἰς πέτρας φύεται.

— Ὡσπερ τὰ πολύσαρκα τῶν ὀρνίθων εἰς οὐρανὸν πετασθῆναι ἀδύνατον, οὕτω καὶ τὸν τὴν ἑαυτοῦ σάρκα τρέφοντά τε καὶ θεραπεύοντα.

— Βόρβορος ξηρανθεὶς, οὐκέτι χοίρους θεραπεύσει· καὶ μαρानθεισα σάρξ, οὐκ ἔτι δαίμονας ἀναπύσει.

— Ὡσπερ αἱ νεφέλαι τὸν ἥλιον ἀποκρύπτουσι, οὕτως αἱ πονηραὶ ἔννοιαι τὸν νοῦν ἐπισκοτιζουσι.

— Ὡσπερ τὸ ἔλαιον τὴν θάλασσαν ἡμεροῖ, οὕτως ἡ νηστεία κατασθέννυσι τὰς πυρώσεις τοῦ σώματος.

— Ὡσπερ τὸ ὕδωρ στενοῦμενον, εἰς ὕψος ἀνατρέχει, οὕτω πολλάκις καὶ ψυχὴ στενωθεῖσα ὑπὸ κινδύνων, πρὸς Θεὸν διὰ μετανοίας ἀνέρχεται.

(Ἐκ τοῦ Λαυρ. Κώδικος I 24 αἰῶνος ΙΖ')
Γέρων Παντελεήμων Λαυριώτης
(Ἀκολουθεῖ)

ΠΕΡΙ ΧΩΡΙΣΜΟΥ ΨΥΧΗΣ ΑΠΟ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Ἄδελφός τις εἶπε πρὸς τὸν ἅγιον Νήφωνα· δέομαί σου ἔχει πόνον καὶ βίαν ἢ ψυχὴ χωριζομένη ἐκ τοῦ σώματος ἢ μετὰ ἀνέσεως καὶ γαλήνης ἐξέρχεται; Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· τέκνον ἐν τῷ μὴ τελευτήσαι με ἀκμήν (ἀκόμη) οὐκ ἐπίσταμαι, (δὲν γνωρίζω) κατὰ δὲ θεωρίαν εἶπω σοι. Πρόσεχε δὲ· εἰσὶ δίκαιοι καὶ δίδωσι πικρὸν θάνατον, καὶ εἰσὶν ἁμαρτωλοὶ καὶ δίδωσι γλυκὺν θάνατον. Ἄλλ' οὖν ὁ πικρὸς θάνατος τοῦ δικαίου ἀναιρεῖ αὐτοῦ τὰς πικρὰς ἁμαρτίας εἴ τι ὡς ἄνθρωπος ἐν τῷ βίῳ διήμαρτεν. Οὐδεὶς γὰρ ἀναμάρτητος εἰμὴ μένος ὁ Θεός. Ὁ δὲ γλυκὺς θάνατος τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀναιρεῖ αὐτοῦ τὸ μικρὸν δικαίωμα, ὃ πολλάκις περιστατικῶς ἐποί-

ησε, και υπάγει ο μὲν δίκαιος πλήρης κα-
θαρός. Καὶ λέγω σοι τέκνον ὅτι εἰ καὶ πι-
κρὸς φαίνεται τοῦ δικαίου ὁ θάνατος, ἀλ-
λὰ πρὸς ὦραν αἰεὶ δὲ ἔκτοτε χαίρεται καὶ
ἀγάλλεται εὐφροσύνως. Τοῦ δὲ ἀμαρτω-
λοῦ εἰ καὶ πρὸς ὦραν φαίνεται ἡδὺς ὁ θά-
νατος, ἀλλὰ αἰεὶ φλέγεται καὶ ὀδυνᾶται ἐν
τῷ ἀσθέσῳ πυρὶ. Εἰσὶ δὲ καὶ ἄνομοι ἄλ-
λοι καὶ δίδωσι πικρὸν θάνατον καὶ πάραυ-
τα τῇ κολάσει παραπέμπονται. Εἰσὶ δὲ
καὶ ἕτεροι δίκαιοι καὶ δίδωσι γλυκὸν θά-
νατον καὶ παραχρῆμα ἀπάγονται εἰς τὴν
αἰώνιον ζωὴν. Πολλὰ γὰρ εἰσὶ τὰ κρίμα-
τα τοῦ Θεοῦ, καὶ διακρίνει ἐκάστου τὸν
βίον τῷ πρέποντι θανάτῳ. Καὶ λοιπὸν κα-
τὰ τὴν πολιτείαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τέλος
αὐτῷ ἀποφαίνει ὁ δίκαιος κριτὴς. Οὐκ ἔ-
στιν οὖν τέκνον μόνον ὁ ἐκ τοῦ θανάτου
φόβος, ἀλλὰ καὶ τὸ τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ κριθῆ-
ναι. Ὅταν γὰρ ἐξέλθῃ ἡ ψυχὴ ἐκ τοῦ σώ-
ματος αὐτῆς, παραλαμβάνουσιν αὐτὴν ἄγ-
γελοι πλείστοι. Συντρέχουσι δὲ κἀκεῖνοι
οἱ ἄγγελοι οἱ τὸ γένος τῶν χριστιανῶν
φυλάττοντες καὶ ἴστανται σκοπῆσαι τί ἄρα
συμβῆσεται τῇ ψυχῇ. Συνάγονται δὲ καὶ
πλήθῃ δαιμόνων καὶ ἴστανται τότε καὶ οἱ
μὲν ἀνακηρύττουσι τὰ ἀγαθὰ ἔργα αὐτῆς,
οἱ δὲ ἐλέγχουσι τὰ φαῦλα. Οὕτως οὖν ἴ-
στανται ἀμφοτέρω ἐκδεχόμενοι ἄνωθεν τὴν

ἀπόφασιν ἐνεχθεῖσαν, ἢ σωτηρίας, ἢ κα-
τακρίσεως. Ποῖον οὖν ἀγῶνα καὶ θλιψὴν
ἔχει ἡ ψυχὴ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ; Ποτὲ μὲν
ἐννοοῦσα εἰ ἀπωλείας ἀπόφασιν ἔλθειν,
φρίττει ἐκ τοῦ φόβου, ποτὲ δὲ σωτηρίας
ἀπόφασιν ἔλθειν, δάκνεται εἰκονικῶς, πυ-
κνῶς τὰς χεῖρας εἰς ὕψος ἐκτείνουσα καὶ
δεομένη τοῦ μὴ ριφθῆναι εἰς χεῖρας τῶν
ζοφερῶν δαιμόνων.

Ἔχουσι δὲ καὶ οἱ ἄγγελοι τότε πολὺν
ἀγῶνα, ἐλπίζοντες σωτηρίας ἀπόφασιν δέ-
ξασθαι. Ὅμοίως καὶ τὰ πονηρὰ πνεύματα
ἐκδέχονται ἀπωλείας ἀπόφασιν ἀπολαβεῖν.
Ὅπου οὖν νεύσει ὁ δίκαιος κριτὴς ἐκεῖ
καὶ ἀπολύεται ἡ ψυχὴ, ἢ τοῖς ἀγγέλοις
τοῦ Θεοῦ εἰς σωτηρίαν, ἢ τοῖς πονηροῖς
δαίμοσιν εἰς ἀπώλειαν. Τοῦτο ἔστι τέκνον
ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος καὶ ἡ δειλία, τὸ μὴ
κατακριθῆναι εἰς ἀπώλειαν καὶ τὸ μὴ
ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας τῶν πονηρῶν δαιμό-
νων. Ἐπεὶ τὸ ἀποθανεῖν φυσικὸν πρᾶγμά
ἐστὶ, τοῖς πᾶσι προκείμενον τοιγαροῦν τό-
τε ὀδυνᾶται ἡ ψυχὴ εἰαίως, ὅτε μέλλει μα-
θεῖν τὸ πρόσταγμα τοῦ Θεοῦ καὶ τρέμει
μῆποτε καταλάβῃ αὐτὴν πρόσταξις εἰς ἀ-
πώλειαν παραπέμπουσα.

(Ἐκ τοῦ κώδικος Κ3 αἰῶνος 18' τῆς Λαυ-
ριωτικῆς Βιβλιοθήκης

Γέρων Παντελεήμων Λαυριώτης

Η ΙΕΡΑ ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Τὸ ἔκπαγλον μνημεῖον τοῦ Βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ.
Τὸ ἅγιον Ὅρος

Βαθεῖαν καὶ ἱερὰν συγκίνησιν, ἀνέκ-
φραστον χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν αἰσθάν-
νεται ἡ ψυχὴ μου ὅταν ἀναγινώσκω
τὸ λαμπρὸν καὶ περισπούδαστον Ἑλ-
ληνοχριστιανικὸν Περιοδικὸν «Ἀγιο-
ρεϊτικὴ Βιβλιοθήκη».

Ἀποτελεῖ πολύτιμον ἀνάγνωσμα
καὶ παρέχει δαψιλῇ ψυχικὴν τροφήν
εἰς ἐκάστην Χριστιανικὴν καὶ Ἑλλη-
νικὴν Οἰκογένειαν, ἐπιπροσθέτως δι'
ἕκαστον πιστὸν Χριστιανὸν καὶ Ἑλ-
ληνα μελετητὴν, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν Πα-

τρίδα του και ενδιαφέρεται διὰ τὴν Ἱστορίαν της, τὴν ὥραϊαν αὐτὴν καὶ θαυμαστὴν κληρονομίαν τῶν Προγόνων μας.

Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ Περιοδικοῦ τούτου μεταφέρει τὸν ἀναγνώστην νοερῶς εἰς τοὺς θεῖους καὶ ἱεροὺς τόπους τοῦ ἁγίου Ὁρους, ἐκεῖ ἔνθα ἔχει ἐναποθέσει πρὸς διαφύλαξιν ἡ Ὁρθόδοξος καὶ ἁγία ἡμῶν πίστις τοὺς θησαυροὺς της.

Παρὰ τὸν διακαῆ πόθον μου δὲν εἶχον τὴν εὐτυχίαν μέχρι σήμερον νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ ἅγιον Ὅρος, τὴν ἐστίαν ταύτην τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν κιβωτὸν ἡ ὁποία διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἔχει διαφυλάξει ἀλώβητον τὸν Βυζαντινὸν Πολιτισμὸν, ὅστις ἀποτελεῖ τὸ λαμπρότερον κόσμημα τῆς ἀθανάτου Ἱστορίας μας.

Εἶχον ὁμοῦς τὴν εὐτυχίαν πρὸς τριάκοντα ἐτῶν ταξιδεύων ἐκ Θεσσαλονίκης πρὸς Καβάλλαν, νὰ παραπλεύσω τὰς ἀκτὰς τοῦ ἁγίου Ὁρους καὶ ν' ἀντικρύσω τοὺς τόπους ἐκείνους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους παρήλασαν στρατιαι ἁγίων ἀνδρῶν καὶ ὁσίων Πατέρων, οἵτινες ἐλάμπρυναν καὶ ἐκλείσαν τὴν ἁγίαν ἡμῶν Θρησκείαν.

Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην εἰκόνα, τὴν ὁποίαν ἐπὶ ὥρας ἀπελάμβανον ἐκ τοῦ θραδέως πρὸς Καβάλλαν πλέοντος ἀτμοπλοίου «Κεφαλληνία».

Ἦτο Ὀκτώβριος 1919. Θάλασσα γαληνιαία. Ὁ ἥλιος ἔστειλε τοὺς τελευταίους χαιρετισμούς του πρὸς τὴν γῆν. Νηνεμία καὶ σιγὴ ἐβασίλευε παντοῦ. Μόνον ὁ ρόχθος τῶν κυμάτων, ὅστις ἐσχηματίζετο ἀπὸ τὴν ὄργωσιν τῆς θαλάσσης παρὰ τοῦ ἀτμοπλοίου ἐτάρασεν ὀλίγον τὴν γαλήνην τῆς φύσε-

ως. Ὅπως ἔπλεε τὸ ἀτμόπλοιο, ἀριστερὰ μας ἐξετείνετο ἡ Χαλκιδική. Τὸ ἅγιον Ὅρος τὸ θεοβάδιστον, ὁ παμμέγιστος αὐτὸς Πύργος καὶ Κολοσσὸς τῆς Ὁρθοδοξίας διεφαίνετο καλῶς. Αἱ Ἱστορικαὶ Μοναὶ τοῦ ἐν-τῷ μέσῳ καταφύτων δένδρων οἱ περικαλλεῖς καὶ κατάλευκοι ἱεροὶ ναοὶ τῶν διεκρίνοντο διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ, ὅπως καὶ αἱ Σκῆται τῶν ἁγίων ἀσκητῶν εἰς τὰς ἀποκρήμους καὶ θραχώδεις ἐκτάσεις τῶν ἀκτῶν.

Σιωπηλὸς ἀλλὰ μὲ τὴν σκέψιν μου ἀφιερωμένην τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸ Ὅρος τὸ λαμπρὸν καὶ πανάγιον, ἔκαμα πολλάκις τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, διότι τοιουτοτρόπως ἔδιδον θαθεῖαν ἱκανοποίησιν εἰς τὴν ψυχὴν μου, ἡ ἐποία τὴν στιγμήν ἐκείνην ἦτο εὐλαθῆς προσκυνητῆς τῶν ἱερῶν τόπων.

Ἦσθανόμην ἄμετρον ἀγαλλίασιν διότι ὁ ὕψιστος μοὶ ἠξίωσε ν' ἀντικρύσω τοὺς θεῖους τόπους μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Ὅταν πλέον τὸ ἀτμόπλοιο εἶχεν ἀπομκρυνθῆ ἀπὸ τὴν περιοχὴν τοῦ θεοῦ Ὁρους, ἡ σκέψις μου ἐπέταξεν εἰς τὴν Κρήτην πλησίον τοῦ ἀοιδίμου Πρεσβυτέρου πατρός μου, ζῶντος τότε, ὅστις μὲ εἶχεν ἐκπαιδεύσει εἰς τὰ χριστιανικὰ γράμματα καὶ τσοάκις μου εἶχεν ἀναπτύξει τὴν Ἱστορίαν τοῦ ἁγίου Ὁρους. Ἐγραφα λοιπὸν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τοῦ πλοίου τὰ ἐξῆς πρὸς τὸν Πατέρα μου. «Εἶμαι εὐτυχῆς διότι τὴν στιγμήν ταύτην παραπλέω τὸ ἅγιον Ὅρος καὶ ἀντικρύζω τὰς περικαλλεῖς ἱεράς Μονάς του. Δὲν εἶναι δυνατόν ποτὲ νὰ μεταδώσω τὴν θεῖαν γοητείαν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ μου. Ἡ καρδία μου εἶναι

ΦΩΝΗ ΕΞ ΑΓ. ΟΡΟΥΣ, ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΝΟΥΘΗΣΙΑΣ

Ὁ Μασωνισμὸς ἐλεγχόμενος ὑπὸ τοῦ Γέροντος Δανιὴλ ἱερομ. Πνευματικοῦ, ἐκ Κατουνακίων

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 145)

Ἡ παμπόνηρος αὐτῆ ὀργάνωσις τοῦ ἐλευθεροτεκτονισμοῦ, ἀγαπητέ, εἶναι παμπάλαιος ἀρξαμένη ἐκ τῆς αἰρέσεως τῶν Σαδουκαίων. Εἶναι τὸ σαπρὸν δένδρον τῆς πονηρᾶς γνώσεως, οὗτινος οἱ καρποὶ εἰσι δηλητηριώδεις καὶ ναρκωτικοί, καὶ προξενοῦσι τὴν ψυχοφθόρον νάρκην καὶ ζάλην, τὴν ἠλιθιότητα καὶ ἀποκτίνωσιν καὶ ἀποκαθιστοῦν τὸν λογικὸν ἄνθρωπον κτηνώδη καὶ ἄλογον καὶ ἄθεον, σαρκολάτρην, ἄσωτον καὶ ὑλόφρονα. Καὶ ἐν τέλει προξενοῦσιν αὐτῷ τὸν αἰώνιον ψυχικὸν θάνατον. Αὐτοῦ τοῦ σαπροῦ δένδρου τῆς

ἀντιθέου μασωνίας, εἶναι τὰ βλαστήματα καὶ αἱ διαχλαδῶσεις πάντων τῶν διαφόρων ἀντιχριστῶν καὶ ἀθέων συστημάτων καὶ τὸ ἐν τέλει ἀποτεχθὲν ἄγριον ἐρυθρὸν τέρας τοῦ ἀθέου κομμουνισμοῦ, τοῦ μέλανος καὶ ζοφεροῦ καπνοῦ τοῦ ἀπὸ βορρᾶ κατερχομένου, τοῦ προδρόμου καὶ προετοιμαστοῦ τῆς ἐλεύσεως τοῦ ἰδίου σαταναφόρου ἀντιχριστοῦ. Οὗτος ὁ αἱματόχρους ὀργανισμὸς, ὡς φοβερὰ πολυκέφαλος ὕδρα, ἔχει καταλάβει διὰ τῆς παμπονήρου προπαγάνδας τὸ πλεῖστον τῆς ἀνθρωπότητος ἐφ' ὅλης σχεδὸν τῆς οἰκουμένης, καὶ ἐπαπειλεῖ τὴν τελείαν καταστροφὴν αὐτῆς καὶ ἀποσύνθεσιν. Ἄλλ' ἤδη τί γί-

πλημμυρισμένη ἀπὸ τὸν λιθωντὸν καὶ τὸ θεῖον ἄρωμα, τὰ ὅποια ἐκπέμπονται ἀπὸ τοὺς θείους τόπους πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν. Ἄγιον Ὄρος!!! Ὁ φαεινὸς ἀστὴρ τῆς πίστεως καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας!! Τὸ ἐκπαγλὸν μνημεῖον τοῦ Βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ!! Ἡ ἱερὰ Κιβωτὸς ἐν τῇ ὁποίᾳ διαφυλάσσονται ἀλώβητοι αἱ θρησκευτικαὶ καὶ ἐθνικαὶ παρακαταθήκαι καὶ κληρονομίαι. Θάμβος καὶ ἐκστασις κατεῖχον τὴν ψυχὴν μου ἔταν ἔγραφον, καὶ τὸ δράμα τοῦ ἀγίου Ὄρους ὡς κινηματογραφικὴ ταινία ἐξετυλίσσοτο εἰς τὴν σκέψιν μου. Ἐχουν περάσει ἀπὸ τότε 30 ἔτη. Ἡ μαγευτικὴ καὶ θεία εἰκὼν τοῦ ἀγίου Ὄρους παρέμεινε ζωηρὰ μέχρι σήμερον εἰς τὴν ψυχὴν μου, ὅπως καὶ ἡ ἐπιθυμία μου ἀμείωτος νὰ

ἐπισκεφθῶ καὶ νὰ προσκυνήσω τοὺς ἁγίους αὐτοὺς τόπους.

Εὐτυχεῖς οἱ μονάζοντες ἐν ταῖς ἱεραῖς τοῦ ἀγίου Ὄρους Μοναῖς ἀδελφοὶ καὶ ταῖς Σκήταις αὐτοῦ, οἵτινες ἐγκαταλείψαντες πᾶσαν τοῦ βίου τρυφήν καὶ εὐμάρειαν καὶ ἀπαρνησάμενοι ἑαυτοὺς ἦραν τὸν Σταυρὸν αὐτῶν καὶ ἠκολούθησαν τὸν Κύριον. Τὸ παράδειγμα τούτων ἄς γίνῃ ὁδηγὸς εἰς τὴν σημερινὴν χριστιανικὴν νεότητα, ἡ ὁποία ὀλίγον ἔλειψε νὰ ὀλισθήσῃ εἰς τὸ βάραθρον τῆς καταστροφῆς, παρασυρθεῖσα ἀπὸ τὰ ἀπατηλὰ κηρύγματα τῶν ἀπίστων ὀλιστῶν καὶ τῆς ἀποστασίας ἀπὸ τὰ χριστιανικὰ καὶ ἐθνικὰ ιδεώδη.

Γεώργιος Παλμετάκης.

Ἄγιος Παρασκευᾶς
Ἡσακλείου Κρήτης

νεται ὁ περίφημος τῆς Εὐρώπης ψευδοπολιτισμός· ποῦ εἶναι ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη καὶ ἀλληλοβοήθεια, ἅτινα τὰ ἐν λόγῳ συστήματα καὶ συγκροτήματα προβάλλωσιν ὡς δολώματα μέσῳ τῆς πονηρᾶς των προπαγάνδας διὰ νὰ παρασύρωσι τοὺς ταλαιπώρους ἀνθρώπους τοὺς ἀφελῶς καὶ ἀπλοῦς αὐτοῖς πειθομένους καὶ ἀκολουθοῦντας διὰ νὰ τοὺς ἀπατήσωσι καὶ ἐκτροχιάσωσιν ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ τῆς σωτηρίας καὶ ἀπὸ τῆς λογικῆς κρίσεως καὶ φρονήσεως καὶ τοὺς κατακρημνήσωσιν ἐν τῇ ἀδύσῳ τῆς ἀπωλείας;

Σεῖς ἀγαπητέ, μετὰ τοῦ φίλου σας κ. Ξενοφῶντος Χ' Σαράντου, ὅστις ἐκ τῆς ἐπωνυμίας φαίνεται βλάστημα, ἀπὸ γονέων εὐλαβῶν, χριστιανῶν καὶ θρησκῶν προσκυνητῶν, μετ' αὐτοῦ λέγω θαυμάζετε καὶ ἐπαινεῖτε (κατὰ τὸ ἀρθρίδιον αὐτοῦ, ἐν τῷ 557 τεύχει τῆς 1ης Ὀκτωβρίου «ἔβταν ἡ πατρὶς κινδυνεύη») καὶ πάλιν διὰ τῆς ἀναδημοσεύσεως τοῦ ἰδίου ἐν τῷ τεύχει τῆς 15 τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἐν ᾧ ἐγκωμιάζετε τὸ συγκρότημα τῶν ἐλευθεροτεκτόνων, διὰ τὴν ἐπέκτασιν καὶ κατάρτησιν ὅπου ἔχει, συνιστάμενον καὶ ἐξακολουθούμενον, ἀπὸ μέλη ἐπίλεκτα ὑψηλῆς περιωπῆς, βασιλέων, ἀρχόντων, προέδρων, ὑπουργῶν, Πατριαρχῶν, Ἀρχιερέων, Στρατηγῶν καὶ ἀξιωματικῶν, καὶ ἐξ ἀπείρου πλήθους ἐξ ἀπάντων τῶν ἐθνῶν καὶ θρησκειῶν, ἅτινα φεῦ τῆς δυστυχίας! ὑπετάγησαν εἰς τὴν ὑποδούλωσιν τοῦ μεγάλου τῆς ραδιοργάνσεως καὶ δολιότητος ἀρχιτέκτονος, παρὰ τοῦ ὁποῦ ἔλαβον τὴν ἐλευθερίαν σφραγίδα αὐτοῦ, πρὸς τελείαν ἀπώλειαν, καὶ τῆς ἀπὸ Θεοῦ ἀποξενώσεως· πρὸ πάντων δὲ ἐκ τῶν ἡμετέρων ὀρθοδόξων, τῶν ἀποπλανηθέντων, διότι διὰ τῆς παραδοχῆς τῆς ἀθέου σφραγίδος καὶ ἐρκωμοτήσεως ἀποβάλλουσι τὴν ἀγίαν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ Βαπτισματος!!! Ἄν καὶ οὐ-

τοι δὲν παραβιάζονται δῆθεν ἐκ τῶν θρησκευτικῶν των καθηκόντων, ἀλλ' ὁ ὕπουλος μουσικὸς σκοπὸς των εἶναι δολερῶτατος καὶ ἀσεβέστατος, διότι τὸ τοιοῦτον πράττουσιν ὑποκρινόμενοι καὶ χαμαιλεοντίζοντες· οὕτω τοῖς πᾶσι τὰ πάντι γίνονται, ἵνα κερδήσωσιν ἕδρα καὶ ἐμπεδώσωσι τὸν καταχθόνιον σκοπὸν αὐτῶν. Δὲν εἶναι δὲ θαυμαστὸν διότι ἀπὸ δόξαν ἐπίγειον καὶ μεγαλομανίαν καὶ σκοποῦς σαρκολατρίας καὶ προσκαίρω, ἀπολαύσεων, δόξης, τιμῆς, πλοῦτου καὶ εὐδαιμονίας, καὶ διὰ τῶν μεγάλων ὑποσχέσεων ὕλικῆς βοήθειας κ.λ.π. κ.λ.π ὤρων τῆς προσκαίρου ματαιότητος. Δὲν εἶναι λέγω θαυμαστὸν διότι παρεσύρθησαν καὶ παρασύρονται διάφορα ἐπίλεκτα πρόσωπα ὑψηλῆς περιωπῆς βασιλέων, Πατριαρχῶν καὶ πάσης τάξεως λαϊκῆς καὶ κληρικῆς, διότι μὴ ἔχοντες θεμέλια καὶ βάσεις στερεὰς τῆς εὐσεβοῦς πίστεως, ἀγκιστρῶνται καὶ συλλαμβάνονται εἰς τὰ δολερὰ δίκτυα, ὡς εἶπομεν, διὰ τῶν δολίων καὶ πονηρῶν δολωμάτων διαφόρων τιμῶν καὶ ὑποσχέσεων καὶ τοῦ ἐλευθεροφρονοῦ διὰ τῆς πλατείας καὶ εὐρυχώρου ὁδοῦ τῆς ἀπαγοῦσης εἰς τὴν ἀπώλειαν.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, Θεὸς ὦν ἀόρατος, σαρκωθεὶς, καθωράθη τοῖς ἀνθρώποις, ἵνα ἀπαλλάξῃ αὐτοὺς ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἀρχαικάκου ἐχθροῦ, καὶ ἐδίδαξε διὰ τε τοῦ λόγου καὶ παραδείγματός, πῶς δύναται ὁ ἀνθρώπος (ἐὰν θελήσῃ) νὰ ζήσῃ βίον ἐνάρετον, ἡθικόν, ἅγιον καὶ θεάρεστον διὰ τῆς φυλακῆς τῶν θεῶν αὐτοῦ ἐντολῶν. Ἐδίδαξε καὶ ἐνομοθέτησε πρὸ πάντων τὴν πρὸς τὸν ὕψιστον Θεὸν ἀγάπην, πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν. Ὡσαύτως καὶ τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην διὰ διαφόρων παραβολῶν, ἐπισφραγίζων τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ διὰ τῶν ἀπειρῶν θαυμάτων, ἅτινα ἐποίησε καὶ ἀπερ-

ἀναφέρονται ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ.

Ἐφώτισε τυφλοὺς, ἵνα φωτισθῶσιν οἱ κατὰ νοῦν τυφλώτοντες γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι, ἐθεράπευσε καὶ ἐξήγειρε παραλύτους, ἵνα θεραπευθῶσιν οἱ κατὰ νοῦν καὶ ψυχὴν παράλυτοι. Ἀνέστησε νεκρούς, ἵνα ἀναστηθῶσιν οἱ τὴν πνευματικὴν νέκρωσιν καὶ πώρωσιν καὶ ἀναστηθῶσιν ἔχοντες, ἀλλὰ δυστυχῶς «οὐ ῥάδιον φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν» διότι καὶ ἐπὶ τῆς αὐτοῦ σταυρώσεως ἐγένοντο τὰ μεγάλα καὶ φοβερὰ σημεῖα. Ὁ μέγας σεισμός, τὸ παγκόσμιον σκότος, ἡ διαρραγὴ τῶν πετρῶν καὶ τὸ σχίσσιμον τοῦ καταπετάσματος τοῦ ἱεροῦ ναοῦ. Ἄλλ' οἱ τῶν ἀψύχων λίθων ἀναισθητότεροι οὐκ ἠδουλήθησαν συνιέναι καὶ εἰς αἴσθησιν ἔλθειν, διότι ἦσαν ἀποτετυφλωμένοι ὑπὸ τοῦ πάθους τοῦ φθόνου, καὶ ἐν γνώσει ἐξηκολούθουν ἐθελοκακούντες. Καθὼς ἐπίσης καὶ μετὰ τὴν ἔνδοξον τοῦ Σωτῆρος Ἀνάστασιν τὴν μαρτυρηθεῖσαν καὶ ὑπ' ἀγγέλων καὶ Ἀποστόλων καὶ μυροφόρων γυναικῶν, καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν στρατιωτῶν τῶν φυλασσόντων τὸν τάφον ἀλλ' αὐτοὶ οἱ θεότυφοι, ἐπὶ πλέον ἐξεμαίνοντο καὶ ἔδωκαν ἀργύρια εἰς τοὺς φύλακας στρατιώτας, ἵνα διαψεύσωσι τὴν ἀγίαν τοῦ Σωτῆρος Ἀνάστασιν. Λοιπὸν τῆς αὐτῆς σκληρᾶς γενεᾶς οἱ ἀπόγονοι ἐξακολουθοῦν δραστηρίως ἐργαζόμενοι μετὰ μανίας, τὸ φθονερὸν καὶ δολέθριον ἔργον τῶν θεοκτόνων πατέρων αὐτῶν καὶ ἐξ αὐτῶν ἐστὶν ἡ ρίζα πάσης ἀντιχριστιανικῆς θεωρίας, καὶ πάντων τῶν ἀντιθέων καὶ αἰρετικῶν συγκροτημάτων. Καθὼς καὶ πολλοὶ εὐσεβεῖς συγγραφεῖς ἔχουν ἀνακαλύψει ἐξ ἀρχαίων καὶ νέων συγγραμμάτων τὴν τῶν Σιωνιστῶν (Ἑβραίων) πολυχρόνιον ἀντίδρασιν καὶ ἀφανῆ διωγμὸν καὶ πόλεμον κατὰ τῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀγίας ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἄλλ' ὅμως αἶε «ὡς κέντρα λακτί-

ζουσι» τὴν ἐκυτῶν ἐπεργαζόμενοι καταστροφὴν καὶ ἀπώλειαν. Ἡ δὲ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ὡς ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε ὑπερίπταται ὑπεράνωθεν τῶν πλημμυρῶν θυελλῶν καὶ τῶν τοῦ ἀντιχριστοῦ ἀγρίου κατακλυσμοῦ θολερῶν ὑδάτων. Καὶ αὕτη μὲν θέλει καταπαύσει ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀραράτ τῆς αἰωνίου βασιλείας. Τὰ δὲ θολερὰ καὶ θρωμερὰ ὕδατα τῶν ἀγρίων ἀντιχριστιανικῶν καταρρακτῶν θὰ καταρρεύσουν καὶ συγχωνευθοῦν ἐν τῇ τοῦ ἄβου σκοτεινῇ ἀδύσσει τῆς αἰωνίου κολάσεως. «Ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ δρυγμὸς τῶν δδόντων». Λοιπὸν ἀγαπητέ, σῴμεν καλῶς, σῴμεν μετὰ φόβου. Ἀνάγκη ἐπέιγουσα νὰ σκεφθῶμεν οὐχὶ μετ' ἐπιπολαΐότητος, ἀλλὰ μετὰ σοβαρᾶς καὶ θαθείας λογικῆς σκέψεως τὰς πραγματικὰς θάσεις τοῦ ἀνθρωπίνου προορισμοῦ. Ὁ Θεὸς κατ' ἀρχὰς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον ἐκ τοῦ χοῦ, δοὺς αὐτῷ νοῦν, ψυχὴν καὶ λόγον, κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ τοῦ τρισυποστάτου, ἐνὸς παντοδυνάμου Θεοῦ, προορίσας αὐτὸν ἐὰν θελήσῃ νὰ θεωθῇ κατὰ χάριν καὶ νὰ ζῆ αἰωνίως, συμβασιλεύων ἐν τῇ ἐπουρανίῳ καὶ αἰωνίῳ βασιλείᾳ, ἀλλὰ μὴ φυλάξας τὴν ἐντολὴν ἣτις ἐδόθη αὐτῷ πρὸς δοκιμὴν τῆς πρὸς τὸν πλάστην αὐτοῦ πίστεως ἀγάπης, ἀφοσιώσεως καὶ ὑπακοῆς, ἀποπλανηθεὶς καὶ ἐξαπατηθεὶς ἀπὸ τοῦ ἐκπαλαί φθονεροῦ καὶ ὑπερηφάνου ἑωσφόρου τοῦ καὶ νῦν ὑπὸ τῆς μορφῆς τοῦ μεγάλου ἀρχιτέκτονος μεταμορφουμένου, τοῦ ἐφευρετοῦ πάσης κακίας καὶ πονηρίας, τοῦ ἕνεκα τῆς ἐγωϊστικῆς αὐτοῦ μεγίστης οἰήσεως καὶ ὑπερηφανείας καὶ ἀλαζονίας, κατακρημνισθέντος καὶ καθαιρεθέντος ἐκ τῆς μεγίστης δόξης καὶ λαμπρότητος, ἐν ἣ εὐρίσκετο ὡς ἔξαρχος καὶ πρῶτος τῶν ἀσωμάτων δυνάμεων. Ἐν δὲ τῇ καταπτώσει αὐτοῦ συμπαρέσυρε καὶ πολλὰ τάγματα ἀγγελικὰ τὰ ἀκολου-

θήσαντα αὐτὸν καὶ μετατραπέντα ἀπὸ ἀγγέλου φωτισοειδεις εἰς ζοφεροὺς καὶ ἀγρίους δαίμονας μετὰ τοῦ ἀρχοντος αὐτῶν. Αὐτὸς ὁ ἀρχων τοῦ σκοτοῦς ἐγένετο ἡ αἰτία τότε τῆς παρακοῆς καὶ πτώσεως τοῦ πρωτοπλάστου καὶ δι' αὐτοῦ ἡ γενικὴ συμφορὰ εἰς ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος καταδικασθέντος νὰ εὐρίσκειται ἐν τῇ ἐξορίᾳ τοῦ πολυκυμάντου βίου καὶ νὰ δοκιμάζεται διὰ κόπων καὶ ἰδρώτων καὶ πόνων καὶ θλίψεων ὅπως καὶ πάλιν ἐπιστραφεῖσα ἡ ἀνθρωπότης ἐν ἐπιγνώσει μετανοίας εἰλικρινοῦς ἀξιωθῆ καὶ πάλιν τῆς προτέρας υἰοθεσίας καὶ γεινῆ κληρονόμος τῆς αἰωνίου βασιλείας καὶ μακαρίας ἀπολαύσεως, ἥτις, τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι καὶ φιλάνθρωπειᾷ ἐγένετο ἡ ἀπολύτρωσις τῆς ἀνθρωπότητος διὰ τῆς παλιγγενεσίας τῆς θείας τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐνσάρκου οἰκονομίας,

ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀποτύχη καὶ πάλιν τῆς τοιαύτης χάριτος ἡ τάλαινα ἀνθρωπότης, οὐ παύεται ὁ καταχθόνιος, μέλας ἀρχιτέκνων διὰ διαφόρων μέσων καὶ ψευδοθεωριῶν ἐργαζόμενος δολίως καὶ ὑπόβως πρὸς ἐξαπάτησιν καὶ ἀποπλάνησιν τοῦ δυστυχοῦς ἀνθρώπου, πάντοτε τὴν ψυχικὴν αὐτοῦ σωτηρίαν ἐπιβουλευόμενος. Οἱ ἄγιοι Ἀπόστολοι οἱ 12 καὶ οἱ 70 ἀπεστάλησαν παρὰ τοῦ Σωτῆρος ἀνὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, ἵνα κηρύξωσι τὴν θεῖαν ἐνσαρκον αὐτοῦ οἰκονομίαν καὶ τὴν τριήμερον ἐκ νεκρῶν ζωηφόρον αὐτοῦ ἀγίαν Ἀνάστασιν, βαπτίζοντες τοὺς πιστεύοντας, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα διὰ τῆς εὐαγγελικῆς διδασκαλίας ἐνετείλατο αὐτοῖς ὁ Κύριος.

Ἀκολουθεῖ)

ΕΚ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Λατινικοῦ διὰ πρώτην φοράν, εἰδικῶς διὰ τὴν «Ἀγιορ. Βιβλιοθήκην» ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἰωάννου Σπαθάρου.

Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 144)

Κεφάλαιον 11ον

Περὶ τοῦ Γῶγ καὶ τοῦ Μαγῶγ, οὓς ὁ Σατανᾶς θὰ ἐξεγείρῃ ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας

«Καὶ ὅταν τελεσθῇ τὰ χίλια ἔτη, λυθήσεται ὁ σατανᾶς ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ καὶ ἐξελεύσεται πλανῆσαι τὰ ἔθνη τὰ ἐν ταῖς τέσσαροι γωνίαις τῆς γῆς, τὸν Γῶγ καὶ τὸν Μαγῶγ, συναγαγεῖν αὐτοὺς εἰς πόλεμον, ὧν ὁ ἀριθμὸς ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης» (Ἀποκ. 20, 7) θὰ τοὺς πλανήσῃ λοιπὸν μέχρι τοσοῦτου, ὥστε νὰ τοὺς παρᾶσῃ εἰς πόλεμον· διότι καὶ πρό-

τερον δι' ὅσων τρόπων ἠδύνατο εἰς πολλὰς καὶ διαφόρους ἀνομίας τοὺς ἔφερε, λέγεται δὲ ὅτι «ἐξελεύσεται» τότε ἐκ τῶν κρυπτῶν τοῦ μίσους καὶ εἰς φανερόν διωγμὸν θὰ ῥιφθῇ, ὁ διωγμὸς δὲ οὗτος ὁ ἔσχατος ἔσται, ἐπικειμένης τῆς δευτέρας παρουσίας, τὸν ὁποῖον ἡ καθ' ἅπασαν τὴν οἰκουμένην Ἐκκλησία θὰ ὑποστῇ, τ. ἔ. ἡ καθολικὴ τοῦ Χριστοῦ πολιτεία ὑπὸ τῆς καθολικῆς τοῦ διαβόλου πολιτείας, ὅση δὴποτε καὶ ἂν εἶναι ἑκατέρω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς. Τὰ ἔθνη δέ, τὰ ὁποῖα ὁ Ἀπόστολος καλεῖ Γῶγ καὶ Μαγῶγ δὲν πρέπει νὰ νοηθοῦν ὡσεὶ ἦσαν θάρ-

βαροι τινές ἐγκατεστημένοι εἰς τι μέρος τῆς γῆς, εἴτε ὡς ὑποθέτουν τινές τοὺς Γέτας καὶ τοὺς Μασσαγέτας, ἔνεκα τῶν πρώτων γραμμάτων τῶν ὀνομάτων των, εἴτε ὡς ἄλλοι ἄλλους ἀλλογενεῖς καὶ ἀπὸ τοῦ ρωμαϊκοῦ νόμου ἀνεξαρτήτους· διότι νοοῦνται ὅτι θὰ προέρχωνται ἐξ ὀλοκλήρου τῆς οἰκουμένης ἐκεῖνοι περὶ ὧν λέγεται «τὰ ἔθνη τὰ ἐν ταῖς τέσσαρσι γωνίαις τῆς γῆς» καὶ ταύτας ὑπεδούλωσαν οἱ Γῶγ καὶ Μαγῶγ. Τούτων δὲ τῶν ὀνομάτων τὴν σημασίαν ἐξεύρομεν ὡς δηλοῦσαν, διὰ μὲν τοῦ «Γῶγ» τὴν στέγην, διὰ δὲ τοῦ «Μαγῶγ», τὸν ἐκ τῆς στέγης· ἄλλαις λέξεσι τὴν οἰκίαν καὶ τὸν ἐκ τῆς οἰκίας ἐξερχόμενον. Τὰ ἔθνη, δηλονότι, εἶναι ἐκεῖνα ἐντὸς τῶν ὁποίων ὁ διάβολος εἶναι ἐγκλεισμένος ὡς ἐν ἀβύσσῳ καὶ αὐτὸς ὄρμᾳ καὶ ἐξέρχεται ἐξ αὐτῶν, ὥστε ἐκεῖνα μὲν νὰ ἀποτελοῦν τὴν στέγην, αὐτὸς δὲ τὸν ἐξερχόμενον τῆς στέγης. Ἐὰν δὲ ἀμφότερας ταύτας τὰς φράσεις ἀποδώσωμεν εἰς τὰ ἔθνη καὶ οὐχὶ τὴν ἑτέραν ἐξ αὐτῶν εἰς ἐκεῖνα, καὶ τὴν ἄλλην ἐξ αὐτῶν εἰς τὸν διάβολον, καὶ στέγη εἶναι ταῦτα (τὰ ἔθνη), ἐπειδὴ ἐντὸς αὐτῶν ἐγκλείεται καὶ τρόπον τινὰ στεγάζεται ὁ ἀρχαῖος ἐχθρὸς καὶ «ἐκ τῆς στέγης» θὰ εἶναι ταῦτα ὅταν ἀπὸ τοῦ κρυφίου μίσους θὰ ἐκσπάσουν εἰς τὸ φανερὸν· λέγει δὲ πρὸς τούτους ὁ Ἀπόστολος. «Καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ πλάτος τῆς γῆς καὶ ἐκύκλωσαν τὴν παρεμβολὴν τῶν ἁγίων καὶ τὴν πόλιν τὴν ἡγαπημένην» (Ἀποκ. 20 9). Δὲν πρέπει δὲ νὰ φαντασθῶμεν ὅτι ἔρχονται ἢ πρόκειται νὰ ἔλθουν εἰς ὄρισμένον τόπον ὡς ἐὰν ἡ παρεμβολὴ (τ. ἔ. τὸ στρατόπεδον) τῶν ἁγίων καὶ ἡ ἡγαπημένη πόλις εὐρίσκοντο εἰς ἓνα

συγκεκριμένον τόπον· διότι ἡ πόλις αὕτη οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰμὴ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἐξηπλωμένη εἰς δόλην τὴν γῆν καὶ ὡς ἐκ τούτου θὰ εἶναι τότε πανταχοῦ ἐκεῖνη, ἥτις θὰ εἶναι διαδεδομένη εἰς ὅλα τὰ ἔθνη, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δηλοῦται διὰ τῆς φράσεως «εἰς τὸ πλάτος τῆς γῆς». Ἐκεῖ θὰ εἶναι ἡ παρεμβολὴ τῶν ἁγίων, ἐκεῖ καὶ ἡ ἡγαπημένη πόλις τοῦ Θεοῦ· ἐκεῖ ὑπὸ ὄλων τῆς τῶν ἐχθρῶν, διότι καὶ αὐτοὶ μετ' ἐκείνης θὰ εἶναι ἐξηπλωμένοι εἰς ὅλα τὰ ἔθνη, θὰ περικυκλωθῇ διὰ τοῦ ἀπανθρώπου ἐκεῖνου διωγμοῦ τ. ἔ. εἰς ἀνηκούστους συμφορὰς θὰ ἐμβληθῇ, ἐξαναγκασθῇ καὶ ἐγκλεισθῇ, ἀλλὰ δικαιολογούσα τὴν φράσιν τῆς παρεμβολῆς, δὲν θὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς τάξεις τῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΔΕΗΣΕΙΣ ΜΕΤΑ ΛΕΣΜΑΤΙΩΝ ΔΕΗΣΙΣ ΙΗ'.

Ὅπως ἐγκαίρως μετανοῶμεν.

«Καὶ ἐβαπτίζοντο... ἐξομολογούμενοι. Μετανοεῖτε, ἡγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ποιήσατε καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας». Ταῦτα ἐν τῷ ἱερῷ Εὐαγγελίῳ ἀναγινώσκωμεν, Κύριε.

Ὅθεν τὴν ἀληθῆ μετάνοιαν καὶ τὴν εἰλικρινῆ ἐξομολόγησιν παρήγγειλας ἡμῖν, Σῶτερ, ὅπως τὴν ψυχὴν δι' αὐτῶν ἐξαγνίζοντες καὶ τελειοποιῶντες, εἰς σέ, τὸν ἀπειροτέλειον Θεόν, μετὰ θάρρους προσεγγίζωμεν καὶ ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σὲ δοξάζωμεν, σὲ εὐλογῶμεν, καὶ σὲ καθικετεύωμεν.

Ἀναγιγνωρίζωμεν λοιπὸν καὶ ὁμολο-

γούμεν ἐνώπιον σοῦ, τοῦ καρδιογνώ-
στου καὶ ἀδεκάστου Κριτοῦ, ὅτι ἁμαρ-
τωλοὶ ἐσμεν, ἐν ἀνομίαις γεννηθέντες,
καὶ τῶν θείων σου ἐντολῶν καθ' ἐκά-
στην οἰκτρῶς ἐπιλανθανόμενοι καὶ τῆς
οὐρανόσου βασιλείας ἀνάξιοι δυστυ-
χῶς οὕτω γινόμενοι.

Ἄλλὰ συνειδότες, Κύριε, ὅτι διὰ
τῆς διαγωγῆς ἡμῶν σέ, τὸν πανάγα-
θον Θεόν, λυποῦμεν καὶ παροργίζομεν,
μακρὰν τῆς μακαριότητος ἀποπλανώ-
μενοι, θλίψιν ἐνδύμυχον συναισθανό-
μεθα· ὅθεν καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ τὰ
παράλογα ἡμῶν πάθη, καὶ τὰς ἐλλεί-
ψεις ἡμῶν, ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας
καταδικάζομεν, καὶ ἐν ἀληθείᾳ μετα-
νοία εἰς σέ τὸν οἰκτίρμονα μετὰ δα-
κρύων προσερχόμεθα, ὅπως τὴν συγ-
χώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐγκαρ-
δίως καθικετεύσωμεν.

Ἄλλ' ἵνα ἄξιοι τῆς εὐσπλαγγνίας
καὶ τῆς θείας σου χάριτος γενώμεθα,
φώτιζε καὶ ἐνίσχυε ἡμᾶς, πανάγαθε
Πάτερ, ὅπως τὰς παρεκτροπὰς ἡμῶν
συναισθανόμενοι καὶ ἀποπτύοντες, μη-
δέποτε εἰς αὐτὰς ἐπανερχώμεθα.

Ἐνίσχυσον δὲ ἡμᾶς, Πάτερ πολυ-
εὐσπλαγγχε, ὅπως καὶ τὰ παραπτώ-
ματα τῶν πέριξ ἡμῶν ἐν χριστιανικῇ
ἀγάπῃ συγχωρῶμεν, ἵνα καὶ σύ, Πα-
νάγαθε, τὰ παραπτώματα ἡμῶν εὐμε-
νῶς συγχωρῆς.

Διὰ τῆς θείας δὲ διδασκαλίας καὶ
τοῦ θείου παραδείγματος τοῦ μονογε-
νοῦς σου Υἱοῦ, στήριξον ἐν ἡμῖν Κύ-
ριε, τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην. Κα-
ταξίωσον δὲ ἡμᾶς ὅπως, διὰ τῆς ἐγκαί-
ρου μετανοίας ἐξαγιζόμενοι, μετὰ
καθαρᾶς καρδίας καὶ πλήρη ἐλπίδος
σὲ τὸν ἐπουράνιον Θεὸν καθικετεύω-
μεν οὐχὶ μόνον ὑπὲρ ἡμῶν καὶ τῆς
φίλης ἡμῶν Πατρίδος, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ

ΙΩ. ΣΠΑΘΑΡΗ - ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 20)

Λειψανοθήκαι.

Λειψανοθήκαι.—Εἶναι κιβώ-
τια ἔχοντα σχῆμα ναοῦ μετὰ τρούλλου
καὶ ἀψίδων, ἢ μικρότεραι πυξίδες πολυ-
γωνικαὶ ἢ τετραγωνικαί, εἰς τὰ ὁποῖα
ἐναποτίθενται τὰ τίμια λείψανα μαρτύ-
ρων ἢ ἁγίων, τῶν ὁποίων τὸ αἷμα ἐρη-
σίμειυσεν ὡς σπόρος ἐκ τοῦ ὁποίου ἀνε-
βλάστησε τὸ καλλίκαρπον τοῦ χριστιανι-
σμοῦ δένδρον. Εἶναι δὲ εὐλογον τοῦτο,
ὅτι αἱ Μοναὶ μετὰ μεγάλης προσοχῆς
καὶ ἐπιμελείας φυλάσσουσι τὰς τιμίας
ταύτας παρακαταθήκας, αἱ ὁποῖαι ὡς ἐν-
έχουσαι καὶ θανατοουργὸν δύναμιν διὰ
τοὺς εἰλικρινῶς ἀντλοῦντας ἐξ αὐτῶν τὴν
εὐλογίαν τῆς πίστεως, ἀποτελοῦσι τὰς
μεγαλυτέρας περιγαμηνὰς τῆς ἐκ παραδό-
σεως εὐλαβείας τοῦ ἀγιορείτου μοναχοῦ,
χάριν τῶν ὁποίων πολλάκις προέβυλλε τὸ
σῆθος του ἐναντίον τῶν ἐπιδρομῶν.
Ἐν ἐκ τῶν ἐγκαλλωπισμάτων δὲ τῆς Μο-

αὐτῶν τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν, καὶ οὕτω με-
τὰ θάρρους εἰς σέ ἀτενίσωμεν κατὰ
τὴν ἄδηλον ὥραν τοῦ θανάτου ἡμῶν.
Ἄμήν.

Μετανοοῦντες, ἡμᾶς βελτιοῦμεν

Ὅθεν μετάνοιαν πλήρη ζητεῖς.

Ἐν μετανοία λοιπὸν ἔξαιτοῦμεν

Συγγνώμην, Πάτερ, ἐξ ὅλης ψυχῆς.

Ἐνδόμυχος θλίψις μᾶς κυριεύει,

Ψυχὴν συνειδότας ἁμαρτωλὴν

Ἐν τῇ καρδίᾳ μας ὡς βασιλεύῃ

Τὸ θέλημά Σου, Θεέ μου. Ἄμήν.

νῆς Διονυσίου εἶναι τὸ λείψανον τοῦ Πατριάρχου Νήφωνος, φυλαττόμενον ἐντὸς ἀργιρᾶς ναΐδιοσγήμου μετὰ θήκης τρούλλου, ἐξαιρέσει τῆς κάρας καὶ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ. Ἡ λειψανοθήκη αὕτη θαῦμα ἰδεῖν, φέρουσα διπλὴν σειρὰν ἐγκαύστων (σμάλτων) ἀνάγεται εἰς τὸ ἔτος 1515 θεωρουμένη δικαίως ὡς ἐν ἐκ τῶν ἀριστοτεχνημάτων τῆς Βυζαντινῆς χρυσοχοικίης, ἐδωρήθη δὲ ὑπὸ τοῦ Νεάγου, ὀσποδάρου τῆς Βλαχίας. Τὸ ἰδιόρρυθμον τῆς τεχντροπίας του καθιστᾷ τὸ ἔργον τοῦτο μοναδικὸν δείγμα, τῆς Βυζαντινῆς δεξιότητος, δι' ὃ εὐλόγως σεμνύεται ἡ Μονή.

Ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Βατοπεδίου ἐντὸς χρυσοῦς διαλίθου καὶ δι' ἐγκαύστων διανθιζομένης θήκης ἀπόκειται ἡ τιμία ζώνη τῆς Θεοτόκου κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους φυλασσομένη ἐν Βλαχέρναις. Τὸ σεβασμώτατον τοῦτο κειμήλιον, καταστὰν περιώνυμον διὰ τὴν θαυματουργικὴν του ἐνέργειαν εἰς ὀλόκληρον τὸν ὀρθόδοξον κόσμον καὶ παρ' αὐτοῖς ἀκόμη τοῖς ἄλλοπίστοις Τούρκοις, ἀποτελεῖ πολύτιμον κληρονομίαν τοῦ παρελθόντος καὶ τρόπον τινὰ φέρει εἰς ἄμεσον πνευματικὴν σχέσιν τὸν πιστὸν μετὰ τῆς Θεοτόκου, ἣτις ὑπολαμβάνεται δικαίως ὑπὸ τῶν ἀγιορειτῶν ὡς ἡ καθηγεμὼν καὶ προστατίς τοῦ Ἄθωνος, ὅπου ὑπὸ διαφόρους ἐμφανίσεις καὶ παραστάσεις τιμᾶται ὡς ἡ κατ'ἐξοχὴν ἐπὶ τὴν μοναχικὴν ταύτην πολιτείαν ἐφαπλώσασα τὴν κραταιὰν Αὐτῆς σκέλην καὶ προστασίαν. Ἡ περίτεχνος αὕτη λειψανοθήκη ἐδωρήθη ὑπὸ τοῦ Σέρβου ἡγεμόνος Λαζάρου τοῦ Α'. (*).

(*) Ἡ Τιμία ζώνη τῆς Θεοτόκου ἐρυλάσσετο ἐν Ἱεροσολύμοις ὑπὸ τινος ἐβραίας παρθένου ὀμοῦ μετὰ τῆς Ἑσθῆτος τῆς Θεοτόκου κατὰ τὸ 395 δὲ μετεφέρθη αὕτη ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀρκαδίου εἰς Κων)πολιν παρα-

Ἐξ Ἰσου πρὸς τὴν προηγουμένην πολῦτιμοι εἶναι καὶ 12 θῆκαι κατὰ τὸν ἀριθμὸν ἀποκείμεναι ἐν τῇ Μονῇ τοῦ ἀγίου Παύλου καὶ ἔχουσαι τετραγωνικὸν σχῆμα· αὐται φέρουσαι διακόσμησιν ἐξ ἀστέρων ἐξαγώνων περιέχουσι τὰ δῶρα τῶν Μάγων ἐκ σμύρνης, χρυσοῦ καὶ λιβάνου, τὰ ὁποῖα ἡ παραδόσις φέρει ὡς δωρηθέντα ὑπὸ τῆς συζύγου Μουράτ τοῦ Β', Μάρως, κόρης τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σερβίας Γεωργίου Βράγκοβιτς καὶ ληφθέντα ἐκ τοῦ Βυζαντινοῦ αὐτοκρατορικοῦ θησαυροφυλακίου, τὸ ὁποῖον ἐκληρονόμησαν οἱ Τοῦρκοι σουλτάνοι. Ἐν προκειμένῳ ἀναφέρεται ὅτι, ὅτε ἡ σουλτάνα Μάρω ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν παραλίαν τῆς Μονῆς τοῦ ἀγίου Παύλου καὶ φέρουσα τὰ τιμώτατα ταῦτα δῶρα, διὰ τὴν στήριξιν τῆς εὐσεβείας τῶν χριστιανῶν, εἶχε προχωρήσει μέχρι σημείου τινὸς ἀπὸ τῆς παραλίας, ὅπου εἰς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος ἀνηγέρθη προσκυνητάριον, αἴφνης ἐπέμβασιν ὀφθαλμοφανῆς τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τὴν καθήλωσε ἐπὶ τόπου χωρὶς νὰ δύναται νὰ προβῇ περαιτέρω.

Τοῦτο ἀποτελεῖ μίαν ἐπικύρωσιν ἀδι-αμφισβήτητον τοῦ ἀβάτου τοῦ ἀγίου Ὁρους, θεσμοῦ ἔχοντος κύρος ἀπαράβατον διὰ τὰς γυναῖκας μέχρι τῆς σήμερον Ἡ σουλτάνα δὲ εὐγνωμονοῦσα διὰ τὴν τιμὴν ταύτην τῆς ἐμφανίσεως τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου παρέδωκε τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα ἐκόμιζεν εἰς τὴν φύλαξιν τῶν μοναχῶν καὶ σουλτανικῶ ὀρισμῶ παρεχώρησε πρὸς

δοθεῖσα εἰς τὸν ναὸν τῶν Χαλκοκρατειῶν. Φαίνεται ὅμως κατὰ τὰς διαφόρους ἱστορικὰς περιπετείας τῆς Βασιλευούσης ὅτι ἡ ἁγία ζώνη τεμαχισθεῖσα μετεφέρθη εἰς τὴν Δύσιν (ὡς εἰς Ἀμβούργον, Σάρτρ καὶ Βενετίαν) τὸ μεγαλύτερον ὅμως τεμάχιον εἶναι τὸ περιωθέν εἰς τὸ κειμηλιοφυλάκιον τῆς Μονῆς τοῦ Βατοπεδίου ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω πολυτελοῦς θήκης.

τούτους καὶ τὴν περιοχὴν τῆς Χερσονήσου Παλλήνης, τὴν λεγομένην Καλαμαρίαν, εἰς τὴν Μονήν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ λόγος περὶ τοῦ ἀβάτου τῶν γυναικῶν σκόπιμον καὶ ψυχωφελὲς μάλιστα κρίνομεν ἢ ἀναφέρωμεν τὸ δῆθεν κατόρθωμα τῆς γαλλίδος δημοσιογράφου Maryss Choisy, ἣτις ἐκαυχῆθη ὅτι κατόρθωσε μόνη ἐκ τῶν γυναικῶν νὰ διεισδύσῃ εἰς τὰ ἄδυτα τοῦ ἁγίου Ὁρους καὶ μάλιστα νὰ περιγράψῃ ἐκ δημοσιογραφικοῦ ἐνδιαφέροντος κινουμένη τὰ εἰς τὸ ἅγιον Ὁρος δῆθεν συμβαίνοντα ἔκτροπα καὶ δὴ κατὰ τρόπον στιγματίζοντα τὴν ἀγιώνυμον Πολιτείαν. Εἰς εἰδικὸν δὲ βιβλίον τὸ ὁποῖον ἐκυκλοφόρησε πρὸ τοῦ πολέμου λέγει ὅτι ἀποκόψασα τοὺς μαστοὺς τῆς κατόρθωσε οὕτως μετημφιεσμένη εἰς ἄνδρα νὰ διαλάβῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἐπὶ τούτῳ τεταγμένων ὁργάνων τῆς τάξεως καὶ νὰ ἀποκομίσῃ ἐκεῖθεν ἐντυπώσεις, αἱ ὁποῖαι ὄχι μόνον δὲν τιμῶν τὴν εὐλιχρίνειαν τῶν ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ καταδεικνύουν τὴν προκατάληψιν τῆς ἐν λόγῳ δημοσιογράφου ἐναντίον τῶν χριστιανικῶν ιδεωδῶν, τῶν ὁποίων τὴν ἀξίαν ἀποπειρᾶται νὰ κηλιδώσῃ διὰ τοῦ ἐν λόγῳ δημοσιεύματος.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἱερὰ Σύναξις προέβη εἰς τὰς ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων ἐπιβαλλομένας ποινὰς διὰ τοὺς παραβιάζοντας τὸ κῆρος αὐτῶν, ἀμα δὲ καὶ διέταξε τὴν διεξαγωγὴν ἀνακρίσεων, ἐξ ὧν κατεδείχθη ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος δημοσιογράφος οὐδέποτε ἀπεμακρύνθη κατὰ τὴν

ἐν Θεσσαλονίκῃ διαμονὴν τῆς ἐκ τοῦ ξενοδοχείου, αἱ ἐντυπώσεις δὲ τὰς ὁποίας κατέγραψε, θὰ προήρχοντο ἐκ τῶν ἀφηγήσεων πάντως γαλλοφώνων ἑβραίων μετὰ τῶν ὁποίων ἦλθεν εἰς ἐπαφὴν αὕτη, καὶ οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν συνήθειάν των διασύρουν καὶ σκόπτουν πᾶσαν χριστιανικὴν ἰδέαν, ἀφοῦ μάλιστα ἡ ἐν λόγῳ κυρία ἦτο διατεθειμένη ὡς ἐλευθερόφρων (libre penseur) ἢ ἀκούσῃ ὅτι δῆποτε ἀπὸ τὸ στόμα ἄλλοφύλων, ἤρκει νὰ ἰκανοποιήσῃ τὴν δημοσιογραφικὴν τῆς δίψαν καὶ νὰ δημιουργήσῃ θόρυβον περὶ τὸ σύγγραμμά τῆς, τὸ ὁποῖον οὕτω θὰ ἀπέφευγεν οὐκ ὀλίγα ὕλικὰ ὠφελήματα. Ἡ ἐν λόγῳ ὅμως δημοσιογράφος, μετ' οὗ πολὺν χρόνον κατανοήσασα τὴν πλάνην τῆς καὶ ἀντιληφθεῖσα τὸ ἠθικὸν βράαθρον εἰς τὸ ὁποῖον ἐβυθίσθη, καὶ διότι ἔδωκε πίστιν εἰς ἀφηγήσεις ἄλλοπίστων, ἴτως δὲ καὶ διότι τὰ πνευματικὰ ὄπλα τὰ ὁποῖα ἡ ἱερὰ Σύναξις ἐκίνησε ἐναντίον τῆς ἐπέδρασαν κλονίσαντα τὴν υἰεῖαν τῆς, ἔσπευσεν ἡ κυρία αὕτη εἰς ἱκετήριον ἀναφορὰν πρὸς τὴν ἱερὰν Σύναξιν νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἐψεύσθη ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὰς ἀνταποκρίσεις τῆς περὶ τοῦ ἁγίου Ὁρους καὶ νὰ ἐξαιτησῆται μετὰ συντριβῆς καρδίας συγγνώμην, ἵνα ἀπαλλαγῇ τοῦ ἀλύτου δεσμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐδέχθη ἐξ εὐσφορικῆς μανίας καὶ ψευδολογίας ὁρμωμένη, ὅπως κατασπλώσῃ τὴν χιλιετῆ παράδοσιν τῆς εὐλαβείας καὶ τῆς πίστεως τῶν ἀγιορειτῶν μοναχῶν.

(Ἄκολουθεῖ)

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ἐὰν κατόρθωσας ὥστε τί θλίψεις νὰ σοι εἶναι ἀγαπηταί, καὶ χάριν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ μὴ σὲ δυσαρεστῶσι, τότε χαρὰ σοι διότι εὖρες τὸν οὐρανὸν ἐπὶ τῆς

γῆς. Ἐὰν ὅμως τὸ πάσχειν σοι εἶναι ὁ κληρὸν καὶ ζητεῖς νὰ τὸ ἀποφύγῃς, τοσούτω θὰ ἔχῃς κακῶς καὶ ἡ κατὰ πόδας ἐρχομένη θλίψις θὰ σὲ καταδιώκῃ πανταχοῦ.

ΕΓΓΡΑΦΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Ἐν τῷ Ἀρχεῖφ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς ἐναπόκειται μεταξὺ τῶν ἄλλων κώδιξ ὑπ' ἀριθ. 6 περιέχων ὁλοσφράγιστα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος (1741—1854).

Ὁ κώδιξ οὗτος ἀπαρτίζεται ἐξ 82 ἐγγράφων διαφόρων ὑποθέσεων, φερόντων τὰς Ἱερὰς σφραγίδας τῶν 20 Ἱερῶν Μονῶν. Τρία δὲ ἐξ αὐτῶν (78, 79, 81) ἀντιγράφας δημοσιεύω εἰς τὴν ἀγαπητὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην» πρὸς γνῶσιν τοῦ περιεχομένου αὐτῶν καὶ τῆς τότε καταστάσεως τῶν Ἱ. Μονῶν.

Τὰ μὲν δύο πρῶτα φέρουσι χρονολογίαν 1760 καὶ 1741. Τὸ δὲ τρίτον εἶναι ἀχρονολόγητον ἀλλ' ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τῆς γραφῆς, φαίνεται ὅτι ἐγράφη κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ ΙΗ'. αἰῶνος, ἤτοι πρὸ 200 περίπου ἐτῶν.

Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἐγγράφων τούτων, πλὴν τοῦ πρώτου, ὅπερ εἶναι δικαστικῆς φύσεως, δύναται ὁ ἀναγνώστης νὰ ἀντιληφθῆ πλήρως εἰς ποίαν δεινὴν καὶ ἀξιοδάκρυτον οἰκονομικὴν κατάστασιν περιήλθον αἱ Μοναὶ τοῦ Ἁγ. Ὄρους πρὸ 200 περίπου ἐτῶν.

Ἐγγράφον Α'.

σελίς ἢ ἀριθμὸς 78 (1)

«† Ἐν ὀνόματι τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃς τις ἐστὶν ἡ αὐτοαλήθεια. Εἰς τοὺς—αψξ—αυγούστου ἐφθασεν ἓνας χριστιανὸς εἰς τὴν μεγάλην μέσην πρὸς τὸν ἐνδοξότατον ἀγά μας καὶ ζαμπίτην τοῦ ὄρους λέγοντάς του πῶς εἰς τοῦ καρακάλλου τὸν λεπτωκαρῶνα ἐβάρεσεν ἓνα μας σύντροφον ὃ προη-

γούμενος παπᾶ Ἰάκωβος καὶ τὸν ἔχει φυλακόμενον, ἔθεν νὰ τὸν φέρετε ἐδῶ τὸν παπᾶ Ἰάκωβον καὶ νὰ φέρῃ καὶ τὸν σύντροφόν μας νὰ μᾶς κρίνεται. Ἐγράφη λοιπὸν γράμμα κατὰ τὴν συνήθειαν ὑπὸ τοῦ ναζήρη, καὶ ἐβουλώθη παρὰ τοῦ ἀγᾶ, καὶ μὴν ὄντας κατὰ τὸ παρὸν εἰς τὸν ὄνταν σεγμένης ἐστάλη ἓνας καλόγερος τοῦνομα νικηφόρος, διὰ νὰ φέρῃ τὸν παπᾶ Ἰάκωβον νὰ παρασταθῆ μὲ τὸν ταδαντζήν του, (ἐνάγοντα) πηγέοντα, λοιπὸν ὃ νικηφόρος ἐγένη ἀναμεταξὺ τοὺς λογοτριδῆ, ἐκεφαλαίωσε τοῦ καρακάλλου καὶ πρώτος ὃ παπᾶ Ἰάκωβος, καὶ ἔβαλαν τὸν νικηφόρον εἰς τὸν πύργον τοὺς διακρατῶντας τὸν ἡμέρας—22—καὶ συνάξως γινόμενης ἐφέρθη ὃ πτωχὸς νικηφόρος ἡμιθιανῆς κατάσεικτος τοῖς μῶλοφι μῆδ' ὄλωσ δυνάμενος περιπατῆσαι ἢ στηναὶ τοῖς ποσί, καὶ ἐρωτηθεὶς μόλις φωνήσας εἶπεν ὅτι εἰς τὰς—22—ἡμέρας πολλοὺς ραβδισμοὺς καὶ κρεμασμοὺς καὶ ἄλλας παιδεύσεις δοκιμάσας εἰς τέτοιαν ἐλεεινὴν (φεῦ) κατάστασιν ἤλθεν παρόντων τοῦ τε παπᾶ Ἰακώβου, καὶ παπᾶ ἀρσενίου, καὶ παπᾶ νεοφύτου τῶν καρακαλλινῶν προηγουμένων· οἵτινες καὶ ἐρωτηθέντες τίνας ἔνεκεν τοῦ ἐκάμετε τοιαύτην αὐστηρὰν παιδίαν, ὅπου αὐτὸς ἦτον ἀπεσταλμένος παρὰ τοῦ ἀγᾶ καὶ τῆς μέσης, ἀπεκρίθησαν λέγοντες, ὅτι αὐτὸς εὐγαλε καταπάνω μας πιστιῶλα νὰ μᾶς βαρέσῃ ὕδρισας ἡμᾶς; καὶ ἀτιμάσας μεγάλως, διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς οὕτως τὸν ἐπαιδεύσαμεν, πρὸς οὗς ἅπανα ἢ συναξίς εἶπεν οὐ καλῶς ἐποιήσατε δῆραντες καὶ παιδεύσαντες οὕτως τὸν παρὰ τοῦ ἀγᾶ καὶ τῆς μέσης ἀπεσταλμένον, ἕμως γέγονεν, ὃ γέγονεν, ἔθεν

(1) Ἀντιγράφω ταῦτα ὡς ἔχουσι μὲ τὰς ἀνορθογραφίας τῶν.

διαλλαγῆς χρεία με τοῦ θαρμένου νικηφόρου ὅς τις ἐζήτει κρίσιν λέγοντας πολλά κατὰ τοῦ καρκαλάλλου, ἡμεῖς ὁμως τῆς εἰρήνης ἀντιποιοῦμενοι, μόλις κατεπεῖσαμεν διὰ πολλῶν ἐκείνων τὸν νικηφόρον νὰ λείψῃ τῆς ἀγωγῆς καὶ νὰ ἀγαπήσουν.

Τόσον ὅπου νὰ τοὺς εὐώσῃ καὶ γράμμα νὰ μὴ τοὺς πειράξῃ ἐὰν ἴδῃ ποτὲ τὴν ὑγείαν του, ὅς τις καταπισθεῖς τοὺς ἔδωσε τοιοῦτον γράμμα κατέμπροσθεν τῆς ὄλης συνάξεώς μας. Πρὸς δὲ μικρὰν του παρηγορίαν, καὶ διὰ τὰ ἀναγκαῖα του, ἔδωσαν οἱ καρκαλλῖνοι πατέρες τοῦ πνευματικοῦ παπᾶ νεοφύτου γρόσια—20—διὰ νὰ δίδῃ τοῦ νικηφόρου ἀπὸ ἕνα γρόσι ἕως νὰ ἀναρρώσῃ, καὶ οὕτως ἔλαβε τέλος

αὕτη ἡ ὑπόθεσις, εἰρηνεύσαντες καὶ τὰ δύο μέρη, καὶ τώρα μᾶς ἤλθον εἰδήσεις ὅτι ὁ παπᾶ Ἰάκωβος ζητᾷ κρίσιν (1) εἰς Θεσσαλονίκην περὶ τούτου καὶ εἰς τοῦτο ἐγράψαμεν τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν ἐν φόβῳ Θεοῦ, σφραγίσαντες τὸ παρὸν διὰ νὰ ἔχῃ κύρος ἐν παντὶ κριτηρίῳ ἀμὴν—1760—ὁκτωβρίου 26 ἄπασα ἡ ἱερὰ σύναξις τοῦ κοινοῦ τῶν μοναστηρίων τοῦ ἁγιωνύμου ὄρους».

Τὰ σχόλια ἐπαφίενται εἰς τὸν ἀναγνώστην.

(1) Ζητεῖ καὶ γέστα

Γέρων Παντελεήμων Λαυριώτης

ΑΡΧΙΜ. ΑΝΘΙΜΟΥ Κ. ΒΑΓΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗΣ ΜΟΝΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΒΟΗΘΕΙΑΣ ΕΝ ΧΙΩΙ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 50)

Καὶ ὁμως διὰ τῆς ἐνεργείας τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνας τῆς Παναγίας Βοηθείας, ἐπροχώρει τόσον ταχέως τὸ ἔργον, ὥστε καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἠπόρησα πῶς ἐντὸς δύο ἐτῶν ἀπεπερατώθῃ ἡ Μονὴ καὶ ἔγινεν ἐτοίμη εἰς κατοίκησιν κατὰ πάντα. Μετεφέρθη δὲ πρῶτον κατὰ τὴν 28ην Μαρτίου 1930, ἡ χαριτόβρυτος εἰκὼν Παναγίας Βοηθείας με ὕμνους καὶ δοξολογίας, ἀπὸ τὴν πτωχικὴν μου καλύβην, καὶ ἐνεθρονίσθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Μονῆς, ὡς Κυρία καὶ κτιτόρισα ταύτης καὶ ἀνεκτίμητος θησαυρός. Κατὰ δὲ τὴν 30ην Μαρτίου ἐπρωτολειτουργήθη ἡ ἐκκλησία τῆς ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Βοηθείας, τῆς ὁποίας τὰ θαύματα ὅσα ἐτέλεσεν ἔκτοτε καὶ τελεῖ καὶ ἑκάστην, ἐν

Χίῳ, καθὼς καὶ εἰς ἄλλα μακρυνὰ μέρη, εἶναι ἀναρίθμητα ὡσάν τιν ἄμμον τῆς θαλάσσης. Ἄλλὰ ὡς περιγράψω τὰ περὶ τῆς ἰδρύσεως τῆς ἱερᾶς ταύτης Μονῆς, καθὼς ἀνωτέρω ὑπεσχέθη.

Τὸ κτήμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι ἰδρυμένη ἡ Μονή, ἦτο τόσον ἀνισόροπον, ὥστε τὸ μὲν νότιον αὐτοῦ μέρος ἦτο ὕψωμα, τὸ δὲ βόρειον εἶχε βάθος 8 μέτρων. Ἦτο λοιπὸν ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ ὁμοιον ὕψος τῆς νοτίας πλευρᾶς, ὅπως ἰσοπεδωθῇ ὁ περίβολος τῆς ἐκκλησίας καὶ γίνουν τὰ δωμάτια ὅλα εἰς μίαν ἴσῃν γραμμῇ. Καὶ ἠναγκάσθη νὰ κτίσῃ τόσον ὕψος εἰς τὴν βορείαν πλευρὰν τῆς Μονῆς καὶ κατόπιν νὰ μεταφερθοῦν ἀμέτρητα κάρρα χῶμα καὶ πέτρες, ὅπως ἰσοπεδωθῇ ὁ αὐλόγυρος, καθὼς ἔγινε, καὶ φαίνεται μίαν ἑκτακτος πεδιάς ὅλον τὸ ἐσωτερικὸν τῆς

Μονῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας φαίνονται ὠραῖοι κῆποι μὲ δένδρα ὀπωροφόρα καὶ ἄνθη, εὐπρεπίζοντες τὸν περίβολον τῆς Ἐκκλησίας, καὶ διαχωριζόμενοι ἀπ' ἀλλήλων μὲ ὠραίους διαδρόμους καὶ ἄνωθεν τῶν εἰσόδων τῶν δωματίων, σιδηραῖ κληματα-ριαὶ μὲ ἀμπέλους. Εἰς τὸ τέλος τῶν κήπων τούτων εἶναι δεξαμενὴ ἐκτισμένη, μὲ ὠραίαν βρύσιν διαυγεστάτου ὕδατος καὶ κάτωθεν αὐτῆς κῆπος ἐκτεταμένος μὲ ὀπωροφόρα δένδρα, τὰ ὅποια ὡς ἐκ θαύματος, ἐντὸς ἑνὸς ἔτους ὅπου ἐφυτεύθησαν ἔφερον καὶ καρπὸν ἄφθονον διὰ τῆς χάριτος τῆς Παναγίας Βοηθείας, ἣτις εἰς πάντα ἐνήργει καλῶς καὶ ἐβοήθει κατὰ τὸ ὄνομά της, καὶ βοηθεῖ καθ' ἑκάστην μὲ ἐκκλησίαν τῶν ὁρώντων, καθότι πάντα τὰ τῆς περιοχῆς τῆς Μονῆς δεικνύουν τὴν ἄμεσον βοήθειαν τῆς Κυρίας Θεοτόκου. Τὰ κτίρια τῆς Μονῆς, ἔχουσιν οὕτως: Εἰς τὸ μέσον τῆς νοτίας πλευρᾶς τῆς Μονῆς καὶ ἀπέναντι τῆς ὁδοῦ εἶναι ἡ σιδηρᾶ θύρα τῆς Μονῆς μὲ τὸ προαύλιον πρὸς ἀνατολὰς, τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ θύρα τοῦ δωματίου μου. Παραπλεύρως τούτου, ἐκτίσθη ἡ Τράπεζα πρὸς ἐστίασιν τῶν ἀδελφῶν, κατόπιν τὸ μαγειρεῖον, ἡ ἀποθήκη καὶ τὸ Ἑγουμενεῖον, καὶ εἰς τὴν Νοτιανατολικὴν γωνίαν, ἡ θύρα τοῦ διαδρόμου τῶν ἀνατολικῶν κελλίων· πρὸς δυσμὰς δὲ τοῦ προαυλίου εἶναι τρεῖς ξενῶνες, καὶ εἰς τὴν νοτιοδυτικὴν γωνίαν, τὸ μαγειρεῖον αὐτῶν. Εἰς τὴν δυτικὴν πλευρὰν τῆς Μονῆς ἐκτίσθη ὁ μεγάλος ξενῶν, ἐν ἰδιαιτέρον δωματίον τοῦ ζωγραφείου, κατόπιν τὸ ζωγραφεῖον, τὸ πολυτεχεῖον καὶ τὸ ὑφαντήριον. Εἰς δὲ τὴν Βορείαν καὶ Ἀνατολικὴν πλευρὰν ἐκτίσθησαν 42 ὠραῖα κελλῖα τῶν Μοναζουσῶν, μὲ ὠραίους καὶ φωτεινοὺς διαδρόμους καὶ μὲ θύρας εἰς τὴν Βορειοανατολικὴν καὶ Βορειοδυτικὴν γωνίαν. Ἐξω-

θεν δὲ τῶν Ἀνατολικῶν κελλίων καὶ πλησίον τῆς Βορείας πλευρᾶς εἶναι τὸ στόμιον τῆς φουντάνας, ἣτις ἐκτίσθη κάτωθεν τῶν κελλίων βαθεῖα καὶ εὐρύχωρος, εἰσδεχομένη τὰ ὄμβρια ὕδατα τῶν στεγῶν τῆς Μονῆς κατεσκευασμένων διὰ ταιμέντου. Παραπλεύρως τῆς φουντάνας, καὶ Νοτίας ταύτης, ἐκτίσθη τὸ πλυντήριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔρχεται τὸ νερὸν διὰ τριῶν βρύσεων, ἡ μία εἰς τὸ κτιστὸν καζάνι καὶ αἱ δύο εἰς ὠραῖες κτιστὲς σκάφες. Παρέκει εἶναι τὸ βαφεῖον καὶ ὁ φουρνος καὶ ἡ εἴσοδος τούτων, ὡς κατώγεα, γίνεται διὰ κατωφεροῦς πετρίνης κλίμακος. Παραπλεύρως δὲ τούτων, ἐκτίσθησαν πέντε ὠραῖα δωματῖα καὶ εὐρύχωρον μαγειρεῖον μὲ διάδρομον, ἀυλιζόμενα ἔξωθεν τῆς Μονῆς ἐπὶ τῆς Νοτίας πλευρᾶς, ἵνα διαμένουν οἱ ξένοι καὶ ἔξωθεν τῆς θύρας, διάδρομος ἀνωφερῆς, πρὸς τὸν διάδρομον τῆς ἔξω θύρας. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τούτων ἀπάντων, ἐκτίσθη ὁ μεγαλοπρεπῆς καὶ περικαλλῆς ναός, εἰς τὸ ὄνομα τῆς Παναγίας Βοηθείας μὲ σχέδιον Βυζαντινόν, ὑψηλὸς καὶ εὐρύχωρος, μὲ τέμπλον πολυτελέστατον μὲ καλὰ στασίδια καὶ ἐν γένει, καλλιτεχνικὸς ναός, τοῦ ὁποίου ὁ θεμέλιος λίθος ἐτέθη μεγαλοπρεπῶς κατὰ τὴν 26ην Αὐγούστου τοῦ 1928. Κτιζομένων δὲ τούτων ἀπάντων, ἐκαλλιεργοῦντο συνάμα, καὶ τὰ ἔξωθεν τῆς Μονῆς κτήματα ἐφυτεύοντο εἰς αὐτὰ δένδρα, ἀμπέλια, ἐγένοντο κῆποι, καὶ ἐντὸς ὀλίγου τὰ δύσβατα ἐκεῖνα βουναλάκια ἔγιναν καρποφόρα, καὶ ἰσοπεδωμένα κτήματα. Ὅχι ὅμως δι' ὀλίγων κόπων καὶ ἐξόδων, αἵτινα πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἶχα συνάξει, ἐργαζόμενος πάντοτε ἀόκνως· ἐπρόσφεραν δὲ καὶ αἱ ἀδελφαὶ ὅτι καὶ ἂν εἶχαν καὶ συνεργούσης τῆς Κυρίας Θεοτόκου, διὰ τῶν μεγάλων θαυματουργιῶν αὐτῆς, ἔλαβον πέρας τὰ πρῶτα κτίρια τῆς

Μονῆς, καὶ τότε κατὰ τὰ τέλη Μαρτίου 1930, ἐκατοικήθη ἡ ἱερὰ αὕτη Μονὴ ὑπὸ τεσσαράκοντα Μοναζουσῶν, αἵτινες ὡς πνευματικά μου τέκνα ἠκολούθουν πρὸ ἐτῶν τὰς ταπεινὰς συμβουλὰς μου, ἐξ ὧν αἱ πλεῖσται Μικρασιάτισσαι, ἐκδιωχθεῖσαι τῶν Μοναστηρίων καὶ τῆς πατρίδος των, εἶχον ἀνάγκην προστασίας καὶ στεγάσεως καὶ ἐπόθουν νὰ κλεισθοῦν εἰς Μονὴν Κοινοβιακὴν. Τότε ἐγκαθιδρύθη ἡ Κοινοβιακὴ τάξις, ἐν τῇ ψαλμωδία, ἐστίασει καὶ ἐργασίᾳ, καὶ διὰ τῆς χάριτος τῆς Παναγίας, τὰ πάντα διευθετοῦντο καλῶς καὶ ὁλονὲν αἱ ἀδελφαὶ ἐπληθύνοντο. Ἄλλ' ἐπειδὴ εἰς ἕκαστον κελλίον μένει μία ἀδελφή, καὶ τὰ κελλία ἐσυμπληρώθησαν, ἠναγκάσθη νὰ κτίσω καὶ ἄλλα κελλία καὶ δωμάτια, διότι καὶ εἰς τὰ ἐργοστάσια ἐστενοχωροῦντο καὶ ἐπειδὴ, ὡς προεῖπον, ἡ βορρεια πλευρὰ τῆς Μονῆς, εἶχε κτισθῆ ἐπὶ 8 μέτρων βάθος, ὅπως ἰσοπεδωθῆ ἡ Μονὴ καὶ τὰ κατώγεια ἐκεῖνα ἔμμενον ἄχρηστα, ἐκτίσθη κατὰ τὸ 1933 πρὸς τὴν Βορειανατολικὴν γωνίαν τῆς Μονῆς κατωφερῆς κλίμαξ πετρίνη, καὶ ἐκεῖ ἐκτίσθησαν 17 κελλία ὠραῖα μὲ φωτεινὸν διάδρομον· ἀπέναντι δὲ τῆς κλίμακος, ἄλλη κλίμαξ ξυλίνη κατωφερῆς διὰ τὰς κάτωθεν τῶν κελλίων ἀποθήκας καὶ τὴν βρύσιν τῆς φουντάνας. Πρὸς Ἀνατολὰς δὲ τῶν 17 κελλίων, ἔγινεν εὐρύχωρον δωμάτιον διὰ ξυλουργεῖον, ὅπου ἐργάζονται Μοναχαί. Εἰς τὸ τέλος δὲ τοῦ διαδρόμου τούτου, ἔγινε κλίμαξ κατωφερῆς φέρουσα εἰς μικρὸν διάδρομον ἔχοντα θύρας τέσσαρας καὶ ἡ μὲν πρὸς δυσμὰς, φέρει εἰς τὴν Τράπεζαν τῶν ἀδελφῶν, ἥτις καὶ ἐγκαινιάσθη κατὰ τὴν 20ην Ὀκτωβρίου 1933. Ἡ ἐπάνω Τράπεζα, ἔγινεν ὑφαντήριον ἢ δὲ ἀποθήκη καὶ τὸ μαγειρεῖον ἔγινεν ξενῶν διὰ τῶν ἀδελφῶν τὰς μητέρας καὶ συγγενεῖς. Τὸ πρῶτον ὑφαν-

τήριον ἔγινε πλεκτήριον μὲ μηχανάς. Ἡ πρὸς Ἀνατολὰς θύρα τοῦ διαδρόμου φέρει πρὸς τὸ μαγειρεῖον, τὸ ὁποῖον μὲ δύο σύμπας καὶ μὲ τέσσαρας βρύσεις ἔχει ὅλας τὰς εὐκολίας· καὶ παραπλευρῶς τούτου μέχρι τῆς Βορειανατολικῆς γωνίας, εἶναι αἱ ἀποθήκαι τῆς Μονῆς· ἡ δὲ πρὸς Νότον θύρα τοῦ διαδρόμου, φέρει εἰς μικρὰν κλίμακα καὶ διάδρομον ἔξωθεν τοῦ Νοτίου τοίχου τῆς Τραπέζης καὶ εἰς τὴν γωνίαν τούτου, θύρα τῆς Τραπέζης καὶ κλίμαξ ἀνερχομένη εἰς τὴν Βορειοδυτικὴν γωνίαν τοῦ αὐλογύρου τῆς Μονῆς. Ἡ Βορεία θύρα τοῦ μικροῦ διαδρόμου ἔξέρχεται εἰς τὸ προαύλιον καὶ κάτωθεν αὐτοῦ κήπος μὲ ὀπωροφόρα δένδρα καὶ ἀμπελῶνας. Καὶ εἰς μὲν τὴν Ἀνατολικὴν γωνίαν τοῦ κήπου ἐκτίσθη ὁ ὀρνιθῶν, εἰς δὲ τὴν δυτικὴν μικρὸς φοῦννος, τὸν ὁποῖον ἐγὼ ὁ γέρον ἐκτίσα ἰδίαις χερσίν. Εἰς τὰ κατωφερῆ ταῦτα κτίρια μεγάλα ἔξοδα καὶ κόποι ἐχρηιάσθησαν, καθότι ἐγαλάσθη πολὺ βάθος ἀπὸ τὸν κήπον, ὅπως γίνουν αἱ κλίμακες καὶ διάδρομοι, ἀλλὰ εἰς ταῦτα ὁ ἐνεργῶν ἡ Κυρία Θεοτόκος ἐστάθη καὶ ὁ Υἱὸς αὐτῆς καὶ ἐτελειώθησαν καὶ ἐκατοικήθησαν ἅπαντα. Ἐξώθεν τῆς Μονῆς καὶ ἀπέναντι τῆς Νοτιοδυτικῆς αὐτῆς γωνίας εἶναι τὸ Νεκροταφεῖον τῆς Μονῆς μὲ καλὰ μνήματα καὶ μὲ περικαλλῆς παρεκκλήσιον, τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ἀνθίμου, καὶ κάτωθεν τούτου, Κοιμητήριον διὰ τὰ δοσιᾶ. Τότε ἐκτίσθη ὁ νάυθηξ τῆς ἐκκλησίας εὐπρεπέστατος, τὸν ὁποῖον κοσμοῦσι κατασκευαστικαὶ εἰκόνας καὶ ἐκλεκτὰ ἄνθη. Ἐπίσης ἐκτίσθησαν ὑψηλοὶ τοῖχοι περικυκλοῦντες ὅλα τὰ κτήματα τῆς Μονῆς; τὰ ὁποῖα εἶναι κήποι, ἀμπέλια, χωράφια καὶ παντοῦ εἰς ὅλα τὰ μέρη εἶναι δένδρα διάφορα ὀπωροφόρα, ἅτινα ἰδίαις χερσίν ἐφύτευσα

καὶ ἐμβολίασα πρὸς παρηγορίαν τῶν πνευματικῶν μου τέκνων, ὑπὲρ τῶν ὁποίων καὶ ἀόκνως ἐργάζομαι ὅπως ἀξιωθῶσι καὶ τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ θύρα καγκλωτῆ σιδηρᾶ, περικλείει τοὺς τοιχογύρους, ἔξωθεν δὲ ταύτης, σειρὰ ἀκάκρων δένδρων, πρὸ τῶν τοίχων κοσμεῖ τὴν εἴσοδον τῆς Μονῆς καὶ ἔσωθεν διάδρομος μὲ κυπαρίσσους ἐκατέρωθεν, μέχρι τῆς ἐσωτερικῆς θύρας, πρὸ τῆς ὁποίας σιδηρᾶ καγκλωτῆ θύρα πρὸς Ἀνατολὰς μὲ διάδρομον καὶ ἄλλη πρὸς Δυσμὰς μὲ διάδρομον, εἰς τὸν ὅποιον καὶ τὸ νε-

κροταφεῖον διακρίνεται. Πρὸς ὕδρευσιν δὲ τῶν κήπων, ἐκτίσθησαν δύο βαθεὰ μαγγανοπήγαδα, μὲ ὠραῖα μαγγανάκια καὶ δεξαμενὰς· τὸ ἐν ἄνωθεν τοῦ νεκροταφείου, καὶ τὸ ἄλλο πρὸς Ἀνατολὰς τοῦ διαδρόμου τῆς Μονῆς, ἐντὸς τῶν κήπων. Κάτωθεν τούτου, πρὸς τὴν Νοτιοανατολικὴν γωνίαν τῶν κτημάτων τῆς Μονῆς ἐκτίσθη εὐρύχωρος σταῦλος μὲ δύο σιδηρᾶς θύρας, καθότι ὁ εἰς τὴν Βορειοδυτικὴν γωνίαν τῆς Μονῆς σταῦλος ἦτο μικρότερος, καὶ ἐχρειάζετο καὶ ἄλλος διὰ τὰ ζῶα τῶν προσκυνητῶν

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΩ. ΣΠΑΘΑΡΗ - ΚΛΗΓΗΤΟΥ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 108)

Λαμπηδόνες ἀρετῆς ἀναφαίνονται ἐντὸς πυκνοῦ σκότους.

Εἶναι ὅμως πανθομολογούμενον ὅτι τοιαύτη εἶναι ἡ ἔλξις τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ ἀγαθόν, ὥστε καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἡθικὸν κατακλυσμὸν βλέπομεν νὰ ἐπιπλέουν μερικαὶ ἀλήθειαι καὶ ἀρεταί. Τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα ἔσονται καὶ ἂν παρεξερτάη, ὑφίσταται· ἡ ἰδέα τῆς θεότητος παρεξηγηθεῖσα καὶ διακωμωδηθεῖσα ὑπάρχει. Ἡ συνειδήσις δέ, δὲν ἔμπορεῖ νὰ περιφρονῆσιν τὸν ὄρθον λόγον, οὔτε νὰ διαφύγῃ τὴν ἐπίδρασιν τῆς μυστηριώδους ἐκείνης δυνάμεως τῆς πανταχοῦ παρουσίας, πρὸς τὴν ὁποίαν φέρεται πᾶσα ἡ κτίσις. Ὁ ἡθικὸς νόμος ἀπὸ τινῶν ἀπόψεων ἀνθίσταται κατὰ τῶν παραβάσεων, ὁ ὄρ-

κος, τὸ δίκαιον, ὁ ἀνθρωπισμὸς κυβερνοῦν πολλὰς ἀνθρωπίνους ὑπάρξεις καὶ τιμοῦν πολλοὺς. Εἰς τὴν παγκόσμιον δὲ ταύτην ἡθικὴν συσκέτισιν ὁ Θεὸς ἐπεφύλασσε δι' ἑαυτὸν μίαν μικρὰν μερίδα φωτισμένην, τοὺς ἀπ' αἰώνων δηλ. ἐκλεκτούς, οἵτινες τὸν ἀναμένουν, ψυχὰς εἰλικρινεῖς καὶ πληγωμένας καρδίας, αἱ ὁποῖαι τὸν καλοῦν προσερχόμεναι εἰς τὸν ἄγνωστον Θεόν. Εἶναι δὲ ἐπίσης παγκοίνως δεκτὸν ὅτι τὸ κακὸν δὲν ἀποτελεῖ εἰμὴ ἐπεισόδιον καὶ δὲν ἔμπορεῖ νὰ καταστρέψῃ τὴν οὐσίαν, ἡ δὲ οὐσία τοῦ ἀνθρώπου ἔγκνεται εἰς τὸ νὰ ἀναζητῆ πανταχοῦ καὶ πάντοτε τὸν Θεόν. Ἄλλ' οἱ ἐκλεκτοὶ αὐτοὶ ἐπιπολάζουσι ὡς μαργαρίται ἐντὸς λάσπης. Μόνον ὁ Θεὸς τοὺς γνωρίζει καὶ ὁ θεὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν ὀφθαλμοὺς διείδε διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὅλα τὰ σκεύη ἐκλογῆς τοῦ μέλλοντος· αὐτοὺς δὲ τοὺς εἰδωλολάτρας, τοὺς καλῆς πίστεως, καλεῖ ὅταν κηρύττῃ «Πολλοὶ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἤξουσι καὶ ἀνακλιθῆσονται μετὰ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ ἐν τῇ

βασίλειά τῶν οὐρανῶν, οἱ δὲ υἱοὶ τῆς βασιλείας ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον».

Ἡ εἰδωλολατρία ἀποτελεῖ οὐχὶ σταθμὸν ἐκπολιτιστικόν, ἀλλὰ βαρεῖαν ἀσθένειον τῆς ἀνθρωπότητος.

Προβαίνομεν τώρα εἰς ἄλλο ἐρώτημα γενικωτέρας φύσεως· τί ἀντιπροσωπεύει λοιπὸν ἡ εἰδωλολατρία εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος; Τὴν πολιτικὴν δύναμιν συγκεντρωμένην εἰς τὴν Ρώμην, ἣτις καὶ ἐπραγματοποίησε τὴν ὑλικὴν ἐνότητα τῶν ὑποτεταγμένων εἰς αὐτὴν λαῶν διὰ τῆς ῥωμαϊκῆς λεγομένης εἰρήνης; Ἔστω ἄλλὰ καὶ ἡ θρησκευτικὴ δύναμις, ἣτις ἐξεδηλώθη τόσο ἀτάκτως εἰς τὰς πολυθεϊστικὰς θρησκείας καὶ τὰς εἰδωλολατρικὰς τί ἐδημιούργησεν: ἐξέλιξιν πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ ἐμπρὸς (παρακμὴν δηλ. ἢ πρόοδον); Ἐπιστήμη θρησκευτολογικὴ αὐθαίρετος καὶ προκατειλημμένη ἠθέλησε νὰ διίδη, εἰς τοῦτο ἐξέλιξιν ὁμαλὴν κατέχουσαν τὸ μέσον μεταξὺ φετιχισμοῦ καὶ μονοθεϊσμοῦ. Σημεῖον ἐξορμήσεως διὰ τοὺς θρησκευτολόγους τούτους εἶναι ὁ φετιχισμὸς, ὁ δὲ μονοθεϊσμὸς δὲν ἀποτελεῖ παρὰ τὸ τέρμα. Ἄλλὰ δὲν φαίνεται ἐν τούτοις νὰ ὑπάρχη λόγος διακρίσεως ἀπὸ θρησκευτικῆς ἀπόψεως μεταξὺ φετιχισμοῦ ἢ ζωολατρίας καὶ τῶν πολυθεϊστικῶν θρησκευμάτων· εἶναι κατὰ βάθος τοῦ αὐτοῦ φυράματος, ἀφοῦ ἀνεξαιρέτως θεοποιοῦν τὴν φύσιν καὶ τὰς δυνάμεις αὐτῆς, εἶναι δηλ. θρησκευτάματα φυσιολατρικά. Ὁ φετιχισμὸς δὲν ἀποτελεῖ θρησκείαν, ἀλλὰ μᾶλλον εἶναι ἐν τῶν οὐσιωδῶν καὶ γενικῶς χαρακτηριστικῶν τῶν εἰδωλολατρικῶν θρησκευμάτων. Ὅσον καὶ ἂν

εἶναι εἰδωλολάτραι ὁ Αἰθίοψ τοῦ Τομπυκτοῦ καθὼς καὶ ὁ Ἕλληνας καὶ ὁ Ρωμαῖος ἔχουν τὰ αὐτὰ ἱερὰ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν μέσα τῆς λατρείας των, τ. ἔ. τὰ ξόανα. Τὸ Παλλάδιον τῆς Τροίας, οἱ τριάκοντα λίθοι, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Πausανίου περιέβαλλον τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τοὺς ὁποῖους ἐλάτρευεν ὁ λαός, ἀποδίδων εἰς ἕκαστον τὸ ὄνομα θεοῦ, ἡ λόγχη τοῦ Ἄρεως ἐν Ρώμῃ καὶ ὅλα τὰ περιλάπτα (φυλακτά), τὰ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς εἰδωλολατρικοῖς λαοῖς, τοὺς ὁποῖους διαβιβρώσκει τὸ δηλητηρίον τῆς θεοποιήσεως τῆς ὑλλης, ἀκόμη καὶ ὑπὸ πλήρες μονοθεϊστικὸν φῶς, δὲν ἀποτελοῦν παρὰ ἀντικείμενα ὁρατά, τὰ ὁποῖα ἐνεσάρκωνον τὸν θεὸν ἢ θεῖαν ἰδιότητα. Ἡ ἀνθρωπότης, ὅμως δὲν ἐξελλίσσεται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον μὲ τὴν ἄλογον φύσιν, συμφώνως δηλ. πρὸς τὸν νόμον τῆς διαδοχῆς, ἀλλὰ ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Θεοῦ, εἰς ἃν ὑποτάσσεται, διότι ἔχει τὰς ἀποκλίσεις τῆς καὶ τὰς ἠθικὰς κρίσεις, αἱ ὁποῖαι συνδέονται μὲ τὴν ἐλευθερίαν. Ἐὰν ἡ εἰδωλολατρία ἀπετέλει νομὸν εἰδικὸν τῆς ἐξελλίξεως μας θὰ ἦτο ταυτοχρόνως καὶ νόμος τῆς ἀτομικῆς μας ἐξελλίξεως, διότι τὸ ἄτομον ἀναπτυσσόμενον ἀναπαράγει τοὺς νόμους τοῦ εἶδους καὶ ὡς ἐκ τούτου ὁ ἄνθρωπος θὰ διήρχετο διὰ τοῦ φετιχισμοῦ καὶ τῆς εἰδωλολατρίας· κάθε ἄτομον δηλ. θὰ ἤρχιζε πρῶτον ἀπὸ τὰ ξόανα ἢ ἱερὰ ἀντικείμενα (idolous) καὶ ἔπειτα θὰ ἀνήγετο εἰς τὴν φάσιν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποῖαν θεοποιεῖται ἡ φύσις καὶ πολλαπλασιάζονται οἱ θεοί. Ἡ πείρα ὅμως καταδεικνύει τὸ ψεῦδος τοῦ τοιοῦτου συλλογισμοῦ. Ἡ εἰδωλολατρία κατὰ ταῦ-

ΣΤΙΧΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΝΗΝ ΠΑΡΘΕΝΟΝ

Χαῖρε Μαρία ἄχραντε,
Μήτηρ Θεοῦ Παρθένε,
Χαῖρε ῥόδον ἀμάραντον
Καὶ κρῖνε μυρωμένε.

*

Χαῖρε Παντοθασιλίσα,
Τοῦ σύμπαντος καμάρι,
Ἰωακείμ καὶ Ἄννης ὁ καρπός,
Ἄνθος, ῥόδον, κλωνάρι.

*

Χαῖρε Μαρία ἄχραντε,
Μήτηρ Θεοῦ Παρθένε,
Χαῖρε ὄρος ὑπέρλαμπρον,
Ναέ, εὐλογημένε.

*

Παράδεισε οὐράνιε,
Θάλαμε φωτισμένε,
Θρόνε Χριστοῦ, Παντάνακτος,
Πεικιλοχρυσωμένε.

*

Στῆ λάμψι τοῦ προσώπου σου,

τα δὲν ἀποτελεῖ φυσιολογικὴν ἡλικίαν τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ μᾶλλον ἀσθένειαν, κρίσιν θανάσιμον, κακίαν τῆς νεότητος αὐτῆς καὶ ἐπιδημίαν, ἣτις ἐμόλυνεν ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἐξαιρέσει τῆς μικρᾶς σημιτικῆς φυλῆς τοῦ Ἀβραάμ. Ὅσα-ἔθνη προσεβλήθησαν ὑπ' αὐτῆς ἀπέθανον καὶ ὄλοι αἰμορφαὶ τὰς ὁποίας προσέλαβεν ἐξητλήθησαν. Τὸ παρελθὸν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους δὲν εἶναι παρὰ ἀπέραντος νεκρόπολις, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ εἰδωλολατρία ἤπλωσε τὸ θάσανόν της καὶ κατεκλήθη καὶ ἡ ἰδία μετὰ τῶν θαυμάτων της καὶ τοῦ πλήθους τῶν ψευδῶν θεῶν της.

(Ἀκολουθεῖ)

Χορὸς ἀστέρων εὐώνει,
Παραμερίζει Ἥλιος,
Ἢ μελιχρὰ Σελήνη.

*

Θρόνοι καὶ Κυριότητες,
Ἐμπρός σου γόνυ κλίνουν,
Σεμνὰ τὰ ἄνθη γύρω σου,
Τὴν εὐωδιά τους χύνουν.

*

Χαῖρε Μαρία Δέσποινα,
Ἢ Κεχαριτωμένη,
Χαῖρε ὅτι ἐν γυναιξίν,
Εἶσαι εὐλογημένη.

*

Χαῖρε τοῦ οὐρανοῦ καὶ γῆς,
Χαρὰ καὶ εὐφροσύνη,
Μέσον ποῦ μετεδόθηκε,
Ἢ θεία καλωσύνη.

*

Πηγῆ με ὕδωρ δροσερόν,
Εἶσαι τῶν διψασμένων,
Καὶ καθαρίζεις τὰς ψυχάς,
Ὅλων τῶν κολασμένων.

*

Φιλάγαθος πονετική,
Τοῦ κόσμου ἐλεοῦσα,
Ἢ πανταχοῦ προφθάνουσα,
Καὶ πανταχοῦ παροῦσα.

*

Τῶν ἀσθενούντων ἰατρός,
Τῶν ὀρφανῶν μητέρα,
Σὺ, τῶν πενήτων θησαυρός,
Φῶς τῶν τυφλῶν, ἡμέρα.

*

Τῶν ὀδοιπόρων συνοδός,
Πτωχῶν χηρῶν προστάτις,
Πλεόντων φάρος ὁδηγός,
Καὶ πάντων παραστάτις.

Σὺ, βακτηρία γήρατος,
 Τῶν νεαρῶν ἢ σκέπη,
 Τοῖς πᾶσιν ὑπὲρ ἀγαθοῦ,
 Ἡ χάρις σου διέπει.

*

Τῶν μοναχῶν συγκάτοικος,
 Ἐλπίς ἀγάπη κλέος,
 Παρήγορος χριστιανῶν,
 Πάντων δικαίων τέλος.

*

Δόξα, τιμὴ καὶ σεβασμός,

Παρθένε σοὶ ἀνήκει,
 Ἡ Παλαιὰ καὶ ἡ Καινὴ,
 Σὺ εἶσαι Διαθήκη.

*

Χαῖρε Θεὰ τοῦ σύμπαντος,
 Πλὴν σοῦ οὐκ ἔστιν ἄλλη
 Ἐσὲ ἐπικαλούμεθα,
 Πάντες, μικροί, μεγάλοι!

Βασίλειος Μπάμιας Ἱερέυς.
 Μόρια Μυτιλήνης

ΣΑΒΒΑ ΜΟΝΑΧΟΥ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ

Λ Ο Γ Ο Σ

Περὶ τῆς ἀπλότητος τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
 Χριστοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ζωῆς αὐτοῦ.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 64)

Ὁ ἀπλοῦς ἄνθρωπος εἶναι ὁ πτω-
 χὸς τῷ πνεύματι μακαριζόμενος ὑ-
 πὸ τοῦ Κυρίου. «Μακάριοι οἱ πτω-
 χοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ
 βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Οὗτος ἐν
 τῇ καρδίᾳ του θησαυρίζει καὶ ἄλλην
 μίαν μεγάλην ἀρετὴν, τὴν τῆς προό-
 τητος καὶ τῆς ἀνεξικακίας. «Μακά-
 ριοι οἱ πτωχοὶ ὅτι αὐτοὶ κληρονο-
 μήσουσι τὴν γῆν».

Ἐὰν κακοποιήσῃ καὶ ζημιώσῃ
 αὐτόν, οὐδαμῶς μνησικακεῖ ἀλλὰ
 ταπεινοῦται καὶ ἐξουθενεῖ τὸν ἑαυ-
 τόν του. Ὁ ἀπλοῦς καὶ ἀνεξικακὸς
 ἄνθρωπος θησαυρίζει ἐν τῇ καρδίᾳ
 του καὶ τὴν μεγάλην ἀρετὴν τῆς
 ταπεινοφροσύνης. «Μακάριοι οἱ
 πτωχοὶ τῷ πνεύματι». Ἀκούσατε
 καὶ ἔτι περισσότερο.

Ὁ ἀπλοῦς, πρῶτος καὶ ταπεινὸς

ἄνθρωπος γίνεται κατοικητήριον
 αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, «Ὁ οὐρανὸς μοι
 θρόνος, ἡ δὲ γῆ ὑποπόδιον τῶν πο-
 δῶν μου» (λέγει ὁ Προφήτης ὡς ἐκ
 προσώπου τοῦ Θεοῦ) καὶ ὁμοῦς εὐχα-
 ριστεῖται καὶ ἀναπαύεται νὰ κατοι-
 κῆ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ πρῶτου καὶ
 ταπεινοῦ, «ἐπὶ τίνα ἐπιβλέψω; εἰμὴ
 ἐπὶ τὸν πρῶτον καὶ ἡσύχιον τὸν φο-
 βούμενον καὶ τρέμοντά μου τοὺς λό-
 γους;».

Καὶ ἰδοὺ τὸ παράδειγμα καὶ ἡ
 ἀπόδειξις.

Εὐχαριστεῖται ὁ Θεὸς καὶ ἀνα-
 παύεται εἰς τὴν καρδίαν παντὸς κα-
 θαροῦ, πρῶτου καὶ ταπεινοῦ ἀνθρώ-
 που πιστοῦ, ἀλλ' εἰδικώτερον καὶ κατ'
 ἐξαιρέτον τρόπον ἐπέβλεψε καὶ ἐκα-
 τοίκησεν εἰς τὴν Παναγίαν Παρθέ-
 ναν Μαρίαν. Εἰς ταύτην γὰρ ἐκατοί-
 κησεν ὅλον τὸ πλήρωμα τῆς θεότη-
 τος αὐτοῦ σωματικῶς, κατὰ τὸν Ἄ-

πόστολον Παῦλον, διὰ τί; διότι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὸ καθαρὸν, προῶν καὶ ταπεινὸν τῆς Παρθένου « Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπεινῶσιν τῆς δούλης αὐτοῦ. » (Λουκ. α' 48).

Δὲν εὐρέθη καθαρῶτερον καὶ ἁγιώτερον κατοικητήριον εἰς τὸν κόσμον διὰ τὴν κατοικίαν καὶ σαρκωθῆ ὁ Πανυπεράγαθος Θεὸς καὶ Λόγος εἰμὴ ἡ Παναγία Παρθένος Μαρία τῆς Ναζαρέτ. ἡ πτωχὴ, ἀπλῆ καὶ ἀθῶα περιστερά, ἡ υπεράνωμος Κόρη τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῆς στείρας Ἄννης τὸ βλάστημα. Ὁ βάθος πλούτου! ὦ μακαρία ταπεινῶσις τῆς ἀπλῆς Παρθένου!

Ὅλοι οἱ θησαυροὶ τῶν χαρισμάτων τοῦ Παναγίου Πνεύματος κατεσκήνωσαν εἰς τὴν Παναγίαν Παρθένον, εἰς τὴν ἀπλὴν κόρη τῆς Ναζαρέτ. Διὸ ἐν τῇ συναντήσει αὐτῆς μετὰ τῆς Ἑλισάβετ, ἐν τῷ ἀσπασμῷ σκιρτήσασα ἀπὸ πνευματικῆς χαρᾶς ὀνέπεμψεν ὕμνον πρὸς τὸν Θεὸν καὶ μεγάλη τῇ φωνῇ εἶπε· « Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτηρῷ μου, ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπεινῶσιν τῆς δούλης αὐτοῦ. » Ἐπροφήτευσεν δὲ καὶ εἶπε διὰ τὸ μακαρίζειν αὐτὴν πᾶσαι αἱ γενεαί. « Ἴδου γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί, ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατὸς καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ εἰς γενεὰς γενεῶν τοῖς φοβουμένοις αὐτόν. » (Λουκ. α' 47-50).

Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι, ἦτοι οἱ Πρωτόπλαστοι ὅτε Ἀδὰμ καὶ Εὐα, πρὶν τῆς παραβάσεως εἶχον τὴν μεγάλην ταύτην ἀρετὴν τῆς ἀπλότητος καὶ ταπεινοφροσύνης καὶ μόλον ὅ-

τι ἦσαν γυμνοὶ δὲν ἠσχύνοντο οὔτε μεταξὺ αὐτῶν τῶν δύο, οὔτε ὅτε παρουσιαζέτο ὁ Θεὸς ἔμπροσθέν των. Ὅτε δὲ παρέβησαν τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ τότε ἀμέσως περιεκύκλωσεν αὐτοὺς ἡ αἰσχύνη, ἡ ἐντροπὴ καὶ ὁ φόβος διὰ τοῦτο καὶ « ἔρραψαν φύλλα συκῆς καὶ ἐποίησαν ἑαυτοῖς περιζώματα » (Γενεσ. γ'. 7).

Τοῦτο αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς πάντα ἄνθρωπον. Ἔως οὗτο ὁ Ἄνθρωπος (ὁ πιστὸς δηλαδὴ) εὐρίσκειται εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάττει τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, ἀπολαμβάνει τὴν πνευματικὴν εἰρήνην καὶ γαλήνην ἐν τῇ καρδίᾳ του, καὶ χαίρει χαρᾶ ἀνεκκλήτῳ, ὅταν δὲ ἐκπέσῃ εἰς τι ἁμάρτημα θανάσιμον, ἀμέσως μετὰ τὴν τέλει τῆς ἁμαρτίας αἰσχύνη, ἐντροπὴ καὶ φόβος περικαλύπτει τὸν ἔνοχον ἁματωλόν· τότε ταράττεται καὶ ὑποφέρει ἀπὸ τῆς συνειδήσεως τοὺς ἐλέγχους.

Τοῦ δὲ Δαβὶδ τοῦ προστάτου καὶ ἀποστατοῦ τίς δύναται νὰ ἀπαριθμήσῃ τὰ χαρίσματα καὶ τὰ κατορθώματα αὐτοῦ; « εὗρον, λέγει, Δαβὶδ τὸν δούλόν μου ἄνδρα κατὰ τὴν καρδίαν μου ». Καταδιώκει αὐτὸν ὁ Σαοὺλ μέχρι θανάτου (ὁ εὐεργετηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τοσάκις), λαμβάνει ὁ Σαοὺλ τρεῖς χιλιάδας ἄνδρας ὀπλισμένους καὶ καταδιώκει τὸν Δαβὶδ εἰς τὰ ὄρη, ἵνα συλλαβὼν θανατώσῃ αὐτόν. Ὁ Δαβὶδ φεύγων εἰς τὰ ὄρη, δύο φορὰς παραδίδει ὁ Θεὸς τὸν Σαοὺλ εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, καίτοι οἱ ἀκόλουθοί του ἄνδρες παραινοῦσι τὸν Δαβὶδ ἵνα θανατώσῃ τὸν ἀχάριστον τοῦτον ἐχθρόν του, ὁ Δαβὶδ ἠρκεσθῆ εἰς μὲν τὴν πρώτην συνάντησίν του ὅτε ἐκοιμᾶτο ὁ

Σαουλ ἐν τῷ σπηλαίῳ νὰ λάβῃ μόνον τὴν διπλοῖδα τοῦ στέμματος· αὐτοῦ, εἰς δὲ τὴν δευτέραν φορὰν ὅτε ἐκοιμᾶτο ὁ Σαουλ ἐν τῇ ἐρήμῳ Ζεϊφ ἐν τῷ βουνῷ τοῦ ἐγελά, πορεύεται ὁ Δαβὶδ μετὰ τῶν ἀκολούθων ἀνδρῶν του τὴν νύκτα «καὶ ἰδοὺ Σαουλ καθεύδων ὑπνωσεν ἐν λαμπήνῃ (ἀμάξι σκεπαστὸν) καὶ τὸ δόρυ αὐτοῦ ἐμπειηγὸς εἰς τὴν γῆν πρὸς κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ Ἄβενῆς καὶ ὁ λαὸς αὐτοῦ ἐκάθευδε κύκλῳ αὐτοῦ. Καὶ εἶπε Ἄβεσαϊ (στατηγὸς καὶ ἀκόλουθος τοῦ Δαβὶδ) πρὸς τὸν Δαβὶδ· ἰδοὺ παρέδωκε σήμερον Κύριος τὸν ἐχθρόν σου εἰς χεῖρας σου· καὶ νῦν πατάξω αὐτὸν τῷ δόρατι εἰς γῆν ἅπαξ καὶ ὅτι δευτερώσω αὐτῷ.», καὶ ὁ Δαβὶδ εἶπεν αὐτῷ, μηδὲν κακὸν ποιήσῃς· εἰς αὐτὸν διότι εἶναι κεχρισμένος βασιλεὺς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. «Μηδαμῶς μοι παρὰ Κυρίου ἐπενεγκεῖν χεῖρα μου ἐπὶ χριστὸν Κυρίου». μόνον λάβε τοῦ λέγει τὸ δόρυ καὶ τὴν φιάλην τοῦ ὕδατος ἀπὸ τὸ προσκεφάλαιόν του καὶ ἄς ἀπέλωμεν. (Α΄ Βασιλ. κγ΄. 7-11).

Ἴδετε ἀνεξικακίαν; ἴδετε ἀθωότητα; Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς ἐπροίκισε τὸν Δαβὶδ μὲ τόσα χαρίσματα, καὶ εὐδόκησεν ἵνα ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ σαρκωθῇ καὶ γεννηθῇ ἐκ τοῦ γένους αὐτοῦ· ὅστις καὶ υἱὸς Δαβὶδ ἐνομιζέτο καὶ ἐλέγετο «ἐλέησόν με υἱὲ Δαβὶδ.»

Ἄλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανέλθωμεν. Ὅτε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐξελέξατο τοὺς ὡς ἄνω διαληφθέντας Μαθητὰς αὐτοῦ, διαστάζων ὁ Ναθαναὴλ εἰς τὰ λεγόμενα καὶ μαρτυρούμενα ὑπὸ τοῦ Φιλίππου περὶ τῆς συστάσεως αὐτοῦ

διὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν εἶπεν· «ἐκ Ναζαρετ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι; λέγει αὐτῷ Φίλιππος· ἔρχου καὶ ἴδε» ἔλα τοῦ λέγει νὰ ἰδῇς μετὰ τὰ μάτια σου· διὰ νὰ πιστευθῆς αὐτὰ πρὸς σου λέγω.

1. Ἔρχου καὶ ἴδε. Ὡς σὺ, ὁ κατὰ κόσμον σοφὸς καὶ πεπαιδευμένος, ὅταν ἀκούσῃς τὸν ἀπλοῦν καὶ κορυφαῖον τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ Πέτρον λέγοντα, «Χριστὸς ἐπαθεν ὑπὲρ ἡμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν, ἵνα ἐπακολουθήσῃτε τοῖς ἔγχρυσιν αὐτοῦ.» (Πετρ.)

Μὴ ἐπαίρου εἰς τὴν μωρὰν παιδείαν σου, ἀλλ' ἔρχου καὶ ἴδε τὴν σοφίαν αὐτοῦ τοῦ προφῆν ἀπλοῦ χωρικοῦ τῆς Γαλιλαίας νῦν δὲ θεοκήρυκος διαπρυσίου, κηρύττοντος καὶ λέγοντος. Ὡς ἄνθρωποι, «ἦτε γὰρ ὡς πρόβατα πλανώμενα, ἀλλ' ἐπιστρέφῃτε νῦν ἐπὶ τὸν ποιμένα καὶ ἐπισκοποῦν τῶν ψυχῶν ὑμῶν». Αὐτόθι.

2. Ἔρχου καὶ ἴδε. Σὺ, ὁ ἔχων, σοφίαν καὶ λόγον ἀνοιξὸν τὸ στόμα σου, δίδαξον τὰ ὀρθὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας καὶ κήρυξον ὡς ὁ Πέτρος, ἐλκύσας εἰς τὴν ἀρχὴν διὰ τοῦ κηρύγματος εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ψυχὰς τρεῖς χιλιάδας. «Οἱ μὲν οὖν ἄσμένως ἀποδεξάμενοι τὸν λόγον αὐτοῦ ἐβαπτίσθησαν, καὶ προσετέθησαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ψυχαὶ ὡσεὶ τρισχίλιοι». (Πραξ. β΄. 41).

3. Σὺ, ὁ ποιμὴν καὶ διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας, μὴ ἐπαίρου ἐπὶ τῷ ἀξιώματι, ἀλλ' ἔρχου καὶ ἴδε τὴν ἐλεινὴν κατάστασιν τοῦ ποιμνίου σου. Κήρυξον τὸν λόγον, ἐπίστηθι εὐκαίρως, ἀκαίρως, ἔλεγξον, ἐπιτίμησον· παρηκάλεσον ἐν πάσῃ μακροθυμίᾳ καὶ διδαχῇ (Β΄ Τιμόθ.

Ο ΙΟΥΔΑΣ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΔΟΥΣ ΑΡ. Ι. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ

Διὰ τὴν ἀπροσχημάτιστον πλέον ἐμφάνισιν τοῦ μασονισμοῦ, τοῦ ἀσπένδου τούτου ἐχθροῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἠσοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, ἀπεφασίσαμεν νὰ δημοσιεύσωμεν τὸ ἐξαίρετον καὶ διαφωτιστικὸν βιβλίον περὶ τῆς σατανικῆς θρησκείας τοῦ μασονισμοῦ, συγγραφέντος ὑπὸ τοῦ σοφοῦ δόκτορος Ἄρ. Ἀνδρονικοῦ «Ὁ Ἰ ο ὕ δ α ς δι ἄ μ ε σ ο υ τ ῶ ν α ἰ ῶ ν ω ν». Ἀποσκοποῦμεν δὲ οὕτω νὰ διαφωτίσωμεν τοὺς πιστοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Χριστοῦ, ἵνα ἀποφεύγωσιν αὐτόν, ὡς τοὺς ὑφάλους οἱ ναυτιλλόμενοι, μὲ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ φροντίζουσι διὰ τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν τῶν ἀδελφῶν των, κρούοντες εἰς αὐτοὺς τὸν κώδωνα τῆς αἰωνίου κταδίκης, ἐὰν δὲν ἀγωνισθοῦν ἐκθύμως πρὸς ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ σώματος τῆς κοινωνίας τῶν σεσηπότων ἐκ τῆς ἠθικῆς γυγγραίνης μελῶν τῆς καθαρᾶς αὐτῆς λατρείας τοῦ σατανᾶ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΜΟΥ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ

Ἀπαραίτητον καθήκον μου θεωρῶ νὰ εὐχαριστήσω ἐγκαρδίως ὅλους τοὺς φίλους, γνωστοὺς καὶ μὴ, οἵτινες διὰ τῶν πρὸς ἐμὲ ἐπιστολῶν των μ' ἐνισχύουσι ἠθικῶς

εἰς τὸ δύσκολον ἔργον τῆς ἐρεῦνης καὶ μελέτης τῆς πραγματικῆς ἱστορίας, τουτέστι τῆς παρασκηνακῆς.

Αἱ ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας ἔλαβον ἀνέρονται εἰς πολλὰς ἐκτοστύας, συνεπῶς μοι εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰς δημοσιεύσω ἂν καὶ θὰ ἦσαν διδακτικώταται καὶ χρησιμώταται διὰ τὸ σοφὸν καὶ πατριωτικώτατον περιεχόμενον των, ἀλλὰ τοὺς ζητῶ συγγνώμην.

Μοι εἶναι ὅμως ἀδύνατον νὰ μὴ δημοσιεύσω τὴν ἐπιστολὴν τοῦ σοφοῦ μου καθηγητοῦ τῆς ἱστορίας τῆς φιλοσοφίας τοῦ ἑθνικοῦ πανεπιστημίου ἀξιότητου κ. Μαργάρτη Εὐαγγελίδου πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ δημοσίᾳ ἐκφράζω τὰς θαθείας εὐχαριστίας μου διὰ τὰς εὐμενεῖς κρίσεις του δι' ὅσα μέχρι τοῦδε ἔγραψα.

Δρ. Α. Ἰ. Ἀνδρόνικος.

Ἀγαπητέ μου φίλε κ. Ἀνδρόνικε
Μετὰ χαρᾶς καὶ θαυμασμοῦ ἀνέγνων πρὸ τινος χρόνου εἰδήσεις, ὡς παρέσχες τῷ ἑλληνικῷ κοινῷ περὶ τῆς δραματικωτάτης ἐν Ρωσίᾳ ἐπαναστάσεως, ἣτις ἀνέτρεψε μίαν μεγάλην καὶ ἰσχυρὰν αὐτοκρατορίαν καὶ ἀνεστάτωσε ριζικῶς τὴν κοινωνίαν 170 ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, μηδὲν ἀφήσασα

δ'. 2), ἵνα καταρτίσῃς ποίμνιον θεοφοβοῦμενον καὶ εὐσεβές, τηροῦν πάσας ἰδὲ ἐντολάς τοῦ Θεοῦ.

4. Σύ, ὁ πλούσιος ἐπὶ χρήμασιν, ἔρχου καὶ ἴδε τὴν ἀξιοδάκρυτον πτωχεύουσαν μερίδα, τὴν πεινώσαν καὶ γυμνητεύουσαν, καὶ ἄνοιξον τὴν καρδίαν σου εἰς σπλάγχνα, ἐλέησον

τοὺς πτωχοὺς, ἔνδυσον τοὺς γυμνοὺς, χόρτασον τοὺς πεινῶντας, ἵνα ἀκούσῃς καὶ σὺ τὴν μακαρίαν ἐκείνην φωνήν, «ἐπέινασα γὰρ καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, γυμνὸς ἦμην καὶ ἐνεδύσατέ μοι». (Ματθ. κε' 35.).

(Ἀκολουθεῖ)

δρθιον, μήτε θρησκείαν, μήτε ἐκκλησίαν, μήτε κοινωνικὴν τάξιν.

Ἀναπαρεστήσατε δὲ τὸ φοβερὸν τοῦτο δρᾶμα μετὰ σαφηνείας ἀνυπερβλήτου κατὰ τε τὰ ἐλατήρια καὶ τοὺς σκοποὺς καὶ τοὺς εἰς ἐνέργειαν τεθέντας πρωτοφανεῖς καὶ ἀνηκούστους ἐκτελεστικούς τρόπους.

Ἡ δεξιὰ παρατηρητικότης, μεθ' ἧς παρηκολουθήσατε τὸ μέγα τοῦτο δρᾶμα ἐν ταῖς πηγαῖς καὶ τῇ ἐξελιξεί αὐτοῦ, ἡ θαυμαστὴ ἐνότης τῆς θεμελιώδους ἰδέας ἀφ' ἧς ὠρμήθητε, ἐμφανίζεται καὶ ἐν ταῖς λεπτομερείαις τῆς ἀφηγήσεως ὑμῶν τοσοῦτον πειστικῆ, ὥστε ἐμπνέει τῷ ἀναγινώσκοντι καταπληκτικὴν πεποίθησιν πρὸς τὸν ἱστοροῦντα τὰ γεγονότα.

Ἀπεκαλύψατε εἰς τοὺς διανοουμένους νέαν μέθοδον ἐκτιμήσεως τῶν ἱστορικῶν γεγονότων καὶ νέον ἐρεῦνης τρόπον, ὅστις τοῖς μὲν πολλοῖς ἦτο πανιάπασιν ἄγνωστος καὶ δυσεξύμβλητος, τοὺς δὲ ἱστορικῶς τὰ πράγματα ἐξετάζοντας ἐλάνθανε. Δύνασθε νὰ καυχηθῆτε ὅτι ἐν τῇ ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ ὑμεῖς πρῶτος ὑπεδείξατε τὴν ὁδὸν ταύτην τῆς ἱστορικῆς ἐρεῦνης.

Πρὸ μικροῦ δὲ χρόνου εἶχον τὴν χαρὰν ν' ἀναγνώσω εἰς ἐφημερίδας ἄλλην ὑμῶν σοβαρὰν πραγματείαν περὶ ἐτέρας μεγάλης χώρας, ἀποτελούσης τὸ τρίτον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ προηγηθείσης ἐν τῷ πολιτισμῷ πάντων τῶν ἱστορικῶν ἐθνῶν, ἐννοῶ τὰ περὶ τῆς Σινικῆς ἐπαναστάσεως ἄρθρα ὑμῶν.

Καὶ ἐν τῇ νέᾳ ὑμῶν πραγματείᾳ τὴν αὐτὴν ἐμφανίζετε βαθεῖαν τῶν γεγονότων ἐξέτασιν, τὴν αὐτὴν τῆς θεμελιώδους ὑμῶν ἀρχῆς ἀπόδειξιν, ἐν τοῖς ἱστορικοῖς γεγονόσι, τὸν αὐτὸν ἱστορικὸν τῶν γεγονότων ἔλεγχον, τὴν αὐτὴν βαθεῖαν γνῶσιν τῶν Ἀνατολικῶν πραγμάτων.

Πολὸ λυποῦμαι ὅτι ὁ χρόνος ὑμῶν ὅστις

ἔδει ν' ἀφιερωθῆ ἐντελῶς εἰς ἱστορικὰς ἐρεῦνας, περὶ ἧς ἐπεδείξατε σπανίαν ἐρευνητικότητα, μερίζεται εἰς θεραπείαν τῆς φιλανθρώπου τέχνης τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῆς Μούσης Κλειοῦς.

Ἡ ἀπὸ τῶν φοιτητικῶν ἐδωλίων γνῶστί μου ἀκάθεκτος ὄρμη ὑμῶν πρὸς γνῶσιν ἡγαγεν ὑμᾶς εἰς μακροτάτας περιόδους, καθ' ἧς μετὰ θλέμματος διαπεραστικῶ ἐσπουδάσατέ τὸ ἦθη καὶ τὰς σκέψεις τῶν ξένων ἐθνῶν καὶ συνεφορήσατε πλοῦτον γνῶσεων ἀπὸ τῆς εὐγενεστάτης προθέσεως νὰ χρησιμοποιήσητε αὐτὰς ὑπὲρ τῆς φιλιότητος πατρίδος.

Ἦδη δὲ ἐκ τοῦ συγκεκομισμένου πλοῦτου ἐμπειρικῆς καὶ θεωρητικῆς γνώσεως προφρόνως καὶ ἐπικαιρῶς διαφωτίζετε τὴν φιλομαθῆ ἑλληνικὴν κοινωνίαν. Αὕτη, δὲ εὐφροσύνως ἀναλογίζεται ὅτι οἱ μέγχοι καὶ οἱ κίνδυνοι εἰς οὓς λίαν τολμηρῶς ἐξετίθετε τὴν ζωὴν ὑμῶν δὲ, ἀπέβησαν ἀλυσιτελεῖς τῇ πατρίδι. Ἡ δὲ πατρις χαίρουσα ἀποδέχεται τὰς πολυτίμους γνώσεις τοῦ ἐκλεκτοῦ αὐτῆς τέκνου. Ἐρρωσο.

Ἐν Ἀθήναις ἰ Ἰουνίου 1927.

Ὁ φίλος ὑμῶν.

Μαργκαρίτης Εὐαγγελίδης

ΤΥΠΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΓ. ΣΑΒΒΑ

Περὶ ἁγίου ἐορταζομένου ἐν Κυριακῇ, ἔχοντος Πολυέλεον

Κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην καταλιμπάνονται οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ Προκείμενον, τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὸ Ἰδιόμελον τοῦ ἁγίου, καὶ προηγούνται τὰ Ἀναστάσιμα βλα.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον τὰ Εὐλόγητάρια, ἡ μικρὰ Αἴτησις ὑπὸ τοῦ ἱερέως καὶ εὐθὺς ἡ Ὑπακοή, τὰ μετὰ τὸν Πολυέλεον Καθίσματα, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου, τὸ Προκείμενον, τὸ Πᾶσα

πνοή, τὸ ἑωθινὸν Εὐαγγέλιον, τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι καὶ δ' Ν'.

Δόξα. Ταῖς τῶν Ἀποστόλων. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Τὸ ἰδιόμελον, Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου κλπ. Ὁ ἱερεὺς, Σῶσον ἡ Θεὸς τὸν λαόν σου, ὁ χορὸς τὸ Κύριε ἐλέησον ἰβ' καὶ ἡ ἐκφώνησις ὑπὸ τοῦ ἱερέως. Εὐθὺς ἀμέσως ἀρχίζουσιν οἱ Κανόνες.

Ὁ Ἀναστάσιμος εἰς δ', τῆς Θεοτόκου εἰς β' καὶ τοῦ ἁγίου εἰς η'. Τὸ Ἀναστάσιμον Ἐξαποστειλάριον, εἶτα τοῦ

ἁγίου καὶ τὸ Θεοτοκίον.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἰστώμεν στίχ. η' καὶ φάλλομεν στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ' καὶ τοῦ ἁγίου δ'. Δόξα, τὸ ἑωθινὸν (εἰάν βούλεται ὁ προσεστὼς λέγει τοῦ ἁγίου). Καὶ νῦν, Ὑπερευλογημένη. Δοξολογία μεγάλη, τὸ Ἀναστάσιμον τροπάριον καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν φάλλομεν τὰ Τυπικὰ καὶ γίνονται τὰ τροπάρια ι'(10),ς' Ἀναστάσιμα καὶ δ' τοῦ ἁγίου.

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΔΙΑ ΤΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΝ κ. ΑΛ. Γ. ΠΩΠ

(Ἀπάντησις εἰς τὰς φλυαρίας του)

Ἀγαπητὴ Κύριε Διευθυντὰ

Εὐαρεστηθῆτε παρακαλῶ νὰ καταχωρήσητε εἰς τὸ φιλομοναχικὸν περιοδικὸν σας τὴν «Ἀγ. Βιβλιοθήκην», ἀποτελοῦσαν τὸν μοναδικὸν φορέα τῶν μοναχικῶν ἰδεωδῶν καὶ τὸν φυσικὸν διερμηνέα τῶν Ἀγιορειτικῶν ἀντιλήψεων, τὰ κάτωθι:

Εἰς τὰ φύλλα τῆς 30. 5. 50 καὶ 6. 6. 50 ἐγκρίτου ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος «ΤΑ ΝΕΑ». δημοσιεύεται ἀνταπόκρισις ἐκ Κάρων τοῦ νέου δημοσιογράφου κ. Ἀλ. Γ. Πώπ, ὑπὸ τοὺς τίτλους «Ἀριστοκρατία καὶ λαός» καὶ διατὶ δὲν πηγαίνουν πιά μοναχοὶ εἰς τὸ «ἅγιον Ὄρος», ἀναφερομένη εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν τοῦ ἱεροῦ τόπου μας.

Μὲ τὰ ἀρθρίδια αὐτά, ποὺ καμμίαν σοβαράν καὶ ἐντιμὸν σκέψιν δὲν περιέχουν, —ἐκτὸς τῆς εἰλικρινοῦς ὁμολογίας ὅτι ὁ γράφας αὐτὰ, «ἦτο σχεδὸν χαυνωμένος ἀπὸ τὴν καλοφαγίαν»—, προστίθεται εἰς τοὺς ἐκ προκαταλήψεως ἐχθροὺς τοῦ ἁγίου Ὄρους καὶ ὁ νεαρὸς υἱὸς τοῦ παλαιοῦ δημοσιο-

γράφου κ. Γ. Πώπ.

Εἰς τὸν νέον, λοιπὸν, αὐτὸν δημοσιογράφον, θὰ ἐκφράσωμεν τὴν λύπην μας διὰ τὴν ἀτυχῆ ἔμπνευσιν ποὺ ἔσχε νὰ καταπιασθῆ μετὴν ζωὴν καὶ τὴν νοστορπιαν ἐνὸς τόπου ποὺ διακρίνεται διὰ τὴν ἀδυθιομέτητον θρησκευτικότητά του, ποὺ ἀποτελεῖ ἀνεκτίμητον Ἐθνικὸν παράγοντα, ποὺ διὰ τὴν στρατευομένην Ἐκκλησίαν εἶναι ἀστήρ πρώτου μεγέθους καὶ ποὺ διὰ τὸν «κόσμον» κεῖται «εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον», ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν κ. δημοσιογράφον εἶναι θέμα πολὺ διάφορον τοῦ «κλίματός» του.

Εἶναι προφανές ὅτι ὁ ἄπειρος αὐτὸς νεοσσὸς ἐπεζήτησε νὰ δημιουργήσῃ, μετὴν ἐξεζητημένην κτυπητὴν φρασεολογίαν του, κενὸν θόρυβον περὶ τὸ τρίγραμμον ὄνομά του καὶ νὰ παρουσιάσῃ εἰς τοὺς σοβαροὺς ἀναγνώστας «ΤῶΝ ΝΕΩΝ», ὡς δημοσιογραφικὴν τάχα ἐπιτυχίαν ὅ,τι ἀπετέλει εὐκολὸν λείαν δυσφημῆσεως εἰς τὸν ὄχλον ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν δημοσιογράφων τῆς

προπολεμικῆς Ἑλλάδος. Ἄλλ' ἀκολουθῶν κανεῖς τὰ πεπαλαιωμένα ἴχνη ἑνὸς ἐκλιπόντος, εὐτυχῶς, ἀγους, διὰ τὸ νὰ δημιουργήσῃ καριέραν, ἃς ἀπογοητευθῆ ἔξ ὑπαρχῆς, διότι ὁ κόσμος ἀνένηψε καὶ δὲν ἀπατᾶται μὲ τὴν ἰδίαν ἀφελῆ πίστιν εἰς ἐκείνους ποῦ στιγματίζουν τοὺς ἠθικοὺς ἀγῶνας τοῦ λαοῦ.

Ἦγνόησεν ὁ κ. Ἄλ. Πῶπ ἢ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντιληφθῆ τὰς τάσεις τῆς ἐποχῆς του καὶ τὴν στροφὴν τοῦ εὐγενοῦς ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἐπὶ τὰς πνευματικὰς «τῶν ὑδάτων πηγᾶς», ὥστε καὶ ἑαυτὸν, ἀλλὰ καὶ τὴν σταδιοδρομίαν του νὰ μὴ ἐκθέτῃ εἰς τὸν κίνδυνον τῆς φθορᾶς καὶ τῆς ἀνυποληψίας μὲ τὶς εἰσάστροφες καὶ ἀρνητικὰς «καμπάνιες» του.

Ἡ μοναχικὴ μας ἰδιότης, βέβαια, δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἀσχολούμεθα μὲ τὰς ἐλαφρότητας ἑνὸς «παιδιοῦ», ποῦ ἂν σιερῆται εὐφυῶς—«ἀμεταμέλητα γὰρ τὰ χαρίσματα»—θὰ ἔπρεπε τουλάχιστον νὰ μὴ προδώσῃ τὴν εὐγένειαν τῆς καταγωγῆς του καὶ τὸ πατρικόν του ὄνομα γενόμενος ἱεροκατήγορος. Ἀλλὰ φειδόμενοι τῶν ἀφελῶν, ἀπεφασίσαμεν νὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τὴν ἄλλως ἀναξίαν προσοχῆς δημοσίευσίν του.

Θέλομεν νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ὁ κ. Ἄλ. Πῶπ θὰ σκεφθῆ διαυγέστερα ὥστε νὰ μὴ περιπέσῃ εἰς τὸ μέλλον εἰς παρόμοιον σφάλμα. Διότι εἶναι ἀποθαρρυντικὸν τὸ γεγονός, ὅτι ἕνας νέος μὲ τὴν μόρφωσιν τοῦ κ. δημοσιογράφου Πῶπ, νὰ ἔρχεται εἰς ἕνα ἐρώτατον ἴδιον μὲ χιλιετῆ ἱστορίαν, τὸν ὁποῖον εὐλαβῶς προσκυνοῦν σοφοὶ ἐπιστήμονες ξένοι καὶ ἡμέτεροι, ἀντικρῶζαντες μὲ θαυμασμὸν καὶ δέος τὰ ἱερά κατὰ γῶγια εἰς τὰ ὁποῖα ἔχουν ἐναποτεθῆ ἀνυπολόγιστα πνευματικὰ κεφάλαια τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ, καὶ νὰ μὴ αἰσθάνεται τὸν στοιχειώδη σεβασμὸν. Νὰ

καθυβρίξῃ τὴν φιλοξενίαν ποῦ τοῦ παρέχεται εἰς ἔνδειξιν τιμῆς καὶ χριστιανικῆς ἀγάπης, τὴν δὲ τιμίαν τροφὴν τῶν ἱ. Μονῶν ποῦ τοῦ προσφέρεται, νὰ τὴν κάμνῃ ὑπόθεσιν τρυφῆς καὶ κραιπάλης μέχρι σημείου πραγματικῆς «χαυνώσεως» ὥστε καὶ ἀνευθερίαστως νὰ τὸ διασκληπίξῃ πρὸς τιμὴν του. Τοιαύτη κατάπτωσις!!

Αὐτὸ καὶ μόνον φθάνει διὰ τὸ νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν ποιότητα τοῦ ἀνθρώπου. Ἡμεῖς ἀνευ κρίσεων καὶ σχολίων τὸν παραδίδομεν εἰς τὴν εὐθυκρίσιαν τοῦ νοήμονος ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ πρὸς τιμὴν ἐκείνων ποῦ τὸν ἀποστέλλουν. «Ὁ νοῶν νοεῖτω».

Ἄν ὅμως νομίζει ὁ κ. Πῶπ, ὅτι ἔχει ἀσυνδοσίαν νὰ γράφῃ ὅ,τι θέλει, πλανᾶται. Διότι ὁ ἐργάτης τοῦ γραπτοῦ λόγου εἶναι ὁ ὑπέρτατος πνευματικὸς λειτουργὸς μιᾶς κοινωνίας καὶ ὀφείλει νὰ τὴν προάγῃ πολιτιστικῶς καὶ μόνον οὕτω δύναται νὰ νοηθῆ ἢ ἀποστολὴ του, ἄλλως καθίσταται φορεὺς τοῦ σκότους.

Ἐὰν ἐπίσης φαντάζεται, ὅτι προσφέρει κάτι μὲ μίαν ριχτὴ λογοτεχνίαν ποῦ κάνει εἰς ἄραρος ἑνὸς ὑψηλοῦ θεσμοῦ, πάλιν πλανᾶται.

Μᾶς λέγει, ὅτι τὸν ἐπλησίασεν «ἕνας καλόγεράκος ταπεινός» καὶ τοῦ εἶπε: «κ. δημοσιογράφε νὰ γράψετε ὅτι πεινᾶμε». Ὡς ἐὰν εὐρισκώμεθα εἰς τὸ σιδηροῦν παραπέτασμα ἢ ὡς ἐὰν περιμέναμεν τὸν κ. Ἄλ. Πῶπ νὰ μᾶς λυτρώσῃ, διότι—ἃς συστηθῶμεν,—ὁ γράφων δὲν ἀνήκει εἰς τὴν «Ἀριστοκρατίαν» τοῦ ἁγίου Ὁρους.

Μεγαλυτέρα ἀσυνέπεια ἀπὸ αὐτὴν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διατυπωθῆ. Διότι ὁ «καλόγεράκος» γνωρίζει διαίε ἦλθεν ἐδῶ καὶ διότι αἱ ἀνάγκαι του εἶναι πολὺ ὀλιγώτεροι τῶν ὄσων μέσων τοῦ χορηγοῦνται. Ἐξ ἄλλου ἕνας τόπος, ποῦ ἐπὶ κατοχῆς ἀκόμη, «διέθρυπτε τὸν ἄρτον του» μετὰ τῶν καταφυγόντων εἰς τοῦτον ἑκατοντάδων κο-

ομικών και πού, χάρις εις τὴν ἰδιαιτέραν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, δὲν ἐγνώρισε τὴν πείνα, θὰ ἄφινε τοὺς μοναχοὺς του νὰ γυμνητεύουν και νὰ πεινοῦν; Μήπως ἦτο πλάσμα τῆς «χαυνώσεως» τοῦ κ. Πώπ, ἢν ἄλλωστε, ὡς ὁμολογεῖ, ἠσθάνετο κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν; Ἡ ἄς πάρωμεν τὴν ἐκδοχὴν, ὅτι τὸν ἐπλησίασε κάποιος—ὄχι μοναχός—ρασοφόρος. Ἐπειτα ὅτι ἦτο ἐπικρὲς στοιχεῖον αὐτὸ διὰ νὰ συναγάγῃ ὁ βιβλίου κ. δημοσιογράφος τὰ μεγαλόπ. ο.α. κοινωνιστικά του συμπεράσματα, διακρίνων τὴν εἰρηνικὴν οἰκογένειαν τῶν ἀγιορειτῶν εἰς «ἀριστοκρατίαν και λαόν»; Καὶ ἤβουλήθη εἰς ὀλίγας ἡμέρας νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν ψυχολογίαν ἀνθρώπων ποὺ δὲν ἐγνώρισεν, ὥστε νὰ διαπιτυῶσῃ σοδοῦσαν «πάλην τῶν τάξεων»; Δὲν εὐσταθοῦν αἱ ἀπορίαι;

Ἄλλὰ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος τῶν ἀρθρῶν του, φαίνεται ἢ πρόθεσις ἀσεβοῦς διασυρμοῦ και κανεὶς ἀναγνώστης των, ποὺ διαθέτει και κόκκον μόνον κρίσεως, θὰ δώσῃ πίστιν εἰς συλλήψεις πασχούσης ψευτασίας.

Εἰς ὠρισμένα μάλιστα σημεῖα παρουσιάζει διάθεσιν διακωμωδήσεως τῶν θείων. Εἰδοποιούμεν τὸν ἀνύποπτον «Διαουόμενον», ὅτι πρέπει νὰ προσέχη, διότι εἶναι «δεινὸν τὸ εἰς κέντρα λακτίζειν». Καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἐμφανίζεται, ὄχι μόνον ἢ ἀνεξικακία μας—τὴν ὅποιαν δὲν θεωρεῖ «ὡς καλογηρικὴν ἀποκλειστικότητα»—ἀλλὰ και ἢ συμπάθειά μας, ἐφ' ὅσον τὸν κρίνομεν ἐπιεικῶς διὰ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας του και τὴν πλημμελῆ ἀγωγὴν του.

Πολλὰ θὰ ἐλέγομεν εἰς τὸν κ. Πώπ διὰ τὰ ἀθθαίρετα συμπεράσματά του, διὰ τὰς συγκεχυμένας και καινοφανεῖς ἰδέας του περὶ ἀγιωσύνης, ποὺ ἀναφέρει εἰς τὸ δεῦτερον ἀρθρον του, ἢ ὅποια δὲν εἶναι καρ-

πὸς ἀναμαρτησίας, ὡς φρονεῖ, ἀλλὰ... ἀλλὰ ὡμεν ἐπιεικεῖς διότι εἰσέρχεται εἰς «ξένα οἰκόπεδα» και διότι, εἶπομεν, εἶναι ἀπειρος και παραλογίζεται. Ἐπίσης, εἰς τὸ δεῦτερον ἀρθρον πλάθει ἕναν φαντασικὸν γέροντα, τὸν ὅποιον ἐνομάζει σοφόν, διὰ νὰ δώσῃ προφανῶς βαρύτητα εἰς τοὺς λόγους του—ποὺ εἶναι καθαρῶς ἰδικές του σκέψεις—και ἐπειδὴ δὲν γνωρίζει τὴν μοναχικὴν νοστοπίαν ὁ κ. δημοσιογράφος, κάμνει τὸν ἀγαθὸν γέροντα νὰ ἐκστομίξῃ ὁρμάτους ἀνοησιῶν, χωρὶς εἰρμόν, χωρὶς συνέπειαν, χωρὶς καμμίαν ἀληθοφάνειαν. Ἐκτὸς και ἐὰν ἤθελε τὸν ἤρωα τῆς ἐξημμένης φαντασίας του, νὰ τὸν παρουσιάσῃ ὡς... φρενέλληπτον.

Πολλὰ θὰ ἐλέγομεν διὰ τὸν κ. Πώπ, πολλὰ θὰ ἐλέγομεν εἰς τὸν κ. Πώπ. Προτιμῶμεν ἕμως ὡς σκοπιμώτερον, νὰ τὸν παραδώσωμεν εἰς τὸν εὐφυέστατον Πατέρα του—ἐὰν ἦδῃ ζῆ—νὰ τοῦ κάμῃ ἐπίμονα μαθήματα λογικῆς και κοσμιότητος, νὰ τοῦ ἐμπνεύσῃ σεβασμὸν εἰς τὴν ἀγίαν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ, νὰ τὸν διδάξῃ νὰ μὴ ἀναμιγνύεται ἐξ οἰήσεως εἰς θέματα ὑψηλότερα τοῦ ἀναστήματός του, νὰ τοῦ ὑποδείξῃ νὰ ἐργάζεται φιλοτίμως ἀλλ' «ὕπὸ τὰ σφυρᾶ» ἕμως νὰ κάμῃ... «δὴλωσιν μετανοίας» διὰ τὰς κακὰς συνεπείας τῶν νεανικῶν ἐλαφροτήτων του και νὰ τοῦ συστήσῃ, τέλος, νὰ μὴ ξαναπατήσῃ εἰς τὸ ἅγιον ὄρος πρὶν ἀποκτήσῃ θρασὶν καθαρὰν και ἐξησκημένην διὰ θεάματα θρησκευτικῆς ζωῆς. Κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν θὰ ἐγένετο ἄξιος τοῦ Πατρός του και τῆς ἀτυχοῦς Πατρίδος του, ποὺ δὲν ἠμπόρεσε οὔτε τὴν φωτὴν τῆς ν' ἀκούσῃ, οὔτε και τὰ δάκρυά της νὰ ἴδῃ, ἀλλ' οὔτε και τὰς ἀξιώσεις της νὰ ἐννοήσῃ. Καὶ ἐὰν ἄλλοι χθὲς τὴν κατετραυμάτισαν θανασίμως, ἔζησεν ἕμως, χάρις εἰς τὴν ἐλληνικὴν καρδίαν της. Ὁ νεαρὸς ἕμως και ἀνίδεος δημοσιογράφος

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΚΑΙ ΟΠΤΑΣΙΑ

Ἐπιτομή Ὁρθοδόξου τινὸς γυναικὸς Σοφιανῆς, τῆς μετονομασθεῖσης Σωφρονίας μοναχῆς κατὰ τὸ ἔτος 1607. Συγγραφείσα παρὰ Ἱεροθέου πνευματικοῦ Προηγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Σταυρονικήτα.

Ἐν ἔτει ἀπὸ κτίσεως κόσμου 7115 ἐπι τῆς Πατριαρχείας κυρίου Ραφαήλ, ἔτει τετάρτῳ καὶ τρίτῳ Σουλτὰν Ἀχμέδ, Ἰνδικτιῶνος δ' μηνὶ Αὐγούστῳ Σ' ἐν τῇ Βασιλευούσῃ τῶν πόλεων ἔγινε φρικῶδες τεράστιον, καὶ ἄξιον γραφῆ δοθῆναι, πρὸς τὴν τῶν ἀκουόντων σωτηρίαν καὶ ὠφέλειαν.

Εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ ἁγίου Ρωμανοῦ ἔνδον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπάρχει ναὸς τοῦ ἁγίου Νικολάου, οὗ τὸ ἐπίκλην τὸπ—καπλί τουρκιστί. Εἰς τὴν ἐνορίαν αὐτὴν λοιπὸν ἦτον τις χριστιανὸς εὐλαβῆς καὶ ὁρθόδοξος, Χρήστος ὀνομαζόμενος, τὸ ἐπιτίθευμα γεωργὸς γῆς καὶ ζευγίτης, ὅστις εἶχε γυναῖκα ἐνάρετον καὶ θεοφιλῆ, Σοφιανὴν καλουμένην, ἣτις

ἄς θεδαιωθῆ καὶ μετ' αὐτοῦ οἱ κατὰ διάφορον τρόπον ἐκδηλούμενοι ὁμόφρονές του, ἔτι μετὰ τὴν διάβρωσιν τῶν σπλάγχων της ποὺ ἀπεργάζονται μὲ τὰ φθοροποιᾶ δημοσιεύματά των, θά φθάσουν σὺν τῷ χρόνῳ καὶ εἰς τὴν μεγάλην ἀορτὴν τῆς καρδίας τῆς μεγάλης μας Μάννας Καὶ θά τὴν ἀποκόψουν. Καὶ θά ἀποθάνῃ. Καὶ θά θρηγήσουν οἱ οὐρανοὶ τῆς Ἀθανάτου τὸν θάνατον.

Ἀκουσάτωσαν ταῦτα καὶ οἱ «...μεγάλοι», οἵτινες διέθεσαν καὶ πολεμικὸν σκάφος τοῦ ἑλλην. στόλου πρὸς τιμὴν του καὶ τὸν ἐφωδίασαν μὲ συστατηρίους ἐπιστολάς κεκυρωμένας μὲ τὰς σφραγίδας τῶν Ὑπουργείων Ἐξωτερικῶν καὶ Ὑποπ.

Ἅγιον Ὅρος 7. 6. 1950

Εὐχαριστῶν διὰ τὴν φιλοξενίαν.

Θεόκλητος μοναχὸς Διονυσιάτης

ἦτον θυγάτηρ ἱερέως τινὸς ἀπὸ τὰ περιχωρὰ τῆς πόλεως καλουμένης Ἀβυδος καὶ οὕσα φύσεως δεξιᾶς καὶ γνώμης ἀγαθοτέρας, ἐσπούδασε καὶ ἔμαθε παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς τὰ ἱερὰ γράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων ἔμαθε καὶ ἐπληροφορήθη, τὸν ἐν τοῖς μέλεσι τοῦ ἐναρέτου ἀνθρώπου καταστοιχειούμενον φόβον Θεοῦ καὶ τὴν λοιπὴν ἀρετὴν καὶ εὐλάβειαν, καὶ οὕτως ἐργάζετο τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ μετὰ πάσης προθυμίας. Καὶ ὁ μὲν ἱερεὺς ὁ πατὴρ αὐτῆς, ἀφοῦ γέγονε νόμου ἡλικίας, τὴν ὑπάνδρευσε, μὴ θέλουσα, μετὰ τοῦ ρηθέντος Χριστοῦ. Μετὰ ταῦτα ἐγέννησεν ὁ πατὴρ αὐτῆς καὶ ἄλλην θυγατέρα, καὶ ὑπάνδρευσε καὶ αὐτὴν εἰς ἄλλην χώραν πλησίον τῆς Ἀβύδου, καὶ μετὰ ὀλίγον χρόνον ἐτελεύτησεν ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς, ἀφέντες ἐνδιαθέτως τὰ χωράφια, καὶ ὀσπήτιον, καὶ ἄλλα ὑποστατικά εἰς αὐτὴν τὴν Σοφιανὴν, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλα ἐμοίρασεν εἰς ἐλεημοσύνην, καὶ ἄλλα εἰς διαφόρους καλὰς ἐργασίας, ἦτο δὲ στεῖρα καὶ ἄτεκνος καὶ τὸ μὲν ὀσπήτιον αὐτῆς χάρισσα εἰς ὑμνωδίαν καὶ δοξαν Θεοῦ, ἐποίησεν αὐτὸν ναὸν ἅγιον Θεοῦ ἐπ' ὀνόματι τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, καθὼς φαίνεται οἱ ἅγιοι πρὸς αὐτὴν ἐν δνειρω καὶ παρηρησιᾷ ἤτησαν γενέσθαι οὕτως ὡς ρηθήσεται. Ἐπειτα συνάξασα μερικὰ τῶν χρημάτων τὰ πρὸς αὐτάρκειαν τῆς ζωῆς, ἦλθε μετὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἔνδον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὡς προείπομεν, κατοικήσαντες μὲ ἐνοίκιον εἰς ἓν ὀσπήτιον. Καὶ ὁ μὲν ταύτης ἀνὴρ ἐργάζετο τὴν γεωργικὴν, αὐτὴ

δὲ οὐ τοσοῦτον ἐφρόντιζε τὰ σωματικὰ καὶ τὸν οἶκον ὡς εἶθισται, ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον ἐσπούδαζε τὸν στολισμὸν τῆς ψυχῆς, καὶ τὰ αἰώνια ἐπόθει ἀγαθὰ, φυλάττοντες ἀμφοτέροι τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ ἀπαροσάλευτα, συχιάζοντες εἰς τὰς Ἐκκλησίας, ἐν νηστείαις καὶ προσευχαῖς καὶ ἐλεημοσύναις τὸ κατὰ δύναμιν. Πολλοὶ γοῦν παρακινούμενοι ἀπὸ τὴν ἐνθεον πολιτείαν τους, ἐσπούδαζον νὰ μιμηθοῦν εἰς τὴν κατὰ Θεὸν ἀρετὴν καὶ οὐκ ἠδίναντο, διὰ τοῦτο καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ ἀνίκητος δύναμις, ἡ ὁλοκλήρως τελεῖται ἐν ἀσθενείᾳ τῶν ἀτλοστεύρων καὶ ἀδυνάτων, ἠθέλησεν ἵνα δείξῃ μίαν πληροφορίαν τοῦ μισθοῦ τῶν ἀρετῶν αὐτῆς, καὶ νὰ πληροφορήσῃ καὶ ἄλλους πολλοὺς ραθύμους καὶ ἀμετανοήτους ὅπου λογιάζουν πὼς δὲν εἶναι κρίσις καὶ ἀνταπόδοσις καὶ μᾶλλον ὅπου λέγουσι τινές, ποῖος ἦλθεν ἀπὸ ἐκεῖ νὰ ὁμολογήσῃ τὰ τοιαῦτα ἢ καὶ τὰ εἶδεν:

Καὶ λοιπὸν ἡ Σοφίανη συνέβη καὶ ἠσθένησε βαρυτάτην ἀσθένειαν, ποιήσασα νυχθήμερα εἴκοσι μὴ σηκώσασα κεφαλὴν ἀπὸ τὴν κλίνην της, καὶ ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν ἀτόνησαν ὅλα της τὸ μέλη, καὶ πρὸς τὸν θάνατον σχεδὸν ἐπλησίασεν. Εἰς τὰς τρεῖς δὲ τοῦ Αὐγούστου μηνὸς πρὸς ἐσπέραν, δύνοντος τοῦ ἡλίου, ἐζήτησε, νὰ τῆς βοηθήσουν νὰ καθήσῃ ὀλίγον εἰς τὴν κλίνην της νὰ παρηγορηθῇ καὶ ἐν τῷ σιτηρίζεσθαι ἀπὸ τοὺς παριστάμενους ἐκεῖ καὶ συνομιλοῦσα ὀλίγον, ἀπλώσασα τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ λιποθυμήσασα ἀπέπνει λοιπὸν καὶ ὡς δῆθεν ἀπέθανεν, ἠρπάγη γὰρ ἡ ψυχὴ της καὶ ὁ νοῦς της εἰς ὀπτασίαν Κυρίου καὶ ἀπέψυξεν. Αἱ δὲ παριστάμεναι γυναῖκες οὕτω θεωρήσαντες τὸ τοῦ θανάτου αἰφνίδιον, νομίσασι ὅτι ἀπέθανεν, ἤρξαντο θρηνεῖν καὶ κλαίειν

ἀπαραμύθητα κατὰ τὴν συνήθειαν. Οἱ δὲ γείτονες καὶ οἱ ἀκούσαντες τὰ κλαυθμηρίσματα, ἀμελητὶ ἔτρεχον καὶ ὁ οἶκος αὐτῆς ἐγεμίζετο, οἱ δὲ παράγοντες ἠρώτων τί ἦσαν τὰ δάκρυα καὶ αἱ φωναί; καὶ ἀπεκρίνοντο ὅτι ἡ Σοφίανη ἀπέθανεν. Ὁ δὲ ταλαίπωρος ἄνδρας της, τὸ μὲν ἐφρόντιζε τὰ πρὸς ταφήν καὶ κηδεῖαν ἀρομῶδια, τὸ δὲ πὼς νὰ στείλῃ ταχυδρομόν νὰ ἔλθῃ ἡ ἀδελφὴ της ἀπὸ τὴν χώραν ὅπου εὐρίσκετο. Αἱ γοῦν γυναῖκες αἱ παριστάμεναι, αἱ μὲν ἐκαθάρίζον σῖτον διὰ κόλυβα, καὶ ἄλλαι τὰ νεκροτάφια σάββανα. Ἀπογυμνώσαντες δὲ αὐτὴν εἰς τὸ ἀπολοῦσαι τὸ σῶμα της συνήθως, εἶδον μικρὸν ὑποκάτω τοῦ ἀριστεροῦ αὐτῆς μαστοῦ, καὶ ἀπέπνει καὶ ἔπολλεν ἡ καρδιά της καὶ τὸ αἷμα μικρὸν ὑπερέξεε, καὶ ἡ θερμότης ἀνέβαινεν εἰς τὸν λάρυγγα, καὶ ἔνεκα τούτου εἶασαν αὐτὴν ἀσαβάνωτον ἕως νὰ ἔλθῃ καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς.

Δύο γοῦν νυχθήμερα οὕτως οὕτω διετέλεσεν ἡμίθνητος· εἰς δὲ τὰς ἕξ τοῦ Αὐγούστου μηνὸς τῆς Μεταμορφώσεως, περὶ ὥραν δευτέραν τῆς ἡμέρας, ἦλθε καὶ ἡ ἀδελφὴ της ἀπὸ τὸ χωρίον, καὶ ὡς εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον, καὶ τῷ λειψάνῳ καθήψατο, ὡς εἶδεν ἀσαβάνωτον, εὐθὺς ὡς δῆθεν τὸ ἄθροον τῆς λύπης ἐκβεβακχυσμένη τοὺς μὲν πλοκάμους της διασπῶσα ἐξέτιλλε, τὰς δὲ παρειὰς τοῖς δακτύλοις, καὶ ὄνυξιν ἔξαινε, τῷ δὲ στήθει καὶ τὴν κεφαλὴν πυγμαῖς ἀτάκταις καὶ κολαφισμοῖς ἐναπέκρουε, φωναῖς δὲ γοεραῖς καὶ λεοντώδεις βρυχηθμοὺς ἀκαίρως βοῶσα, ὡς δῆθεν θεομαχοῦσα ὡς εἰς οὐρανὸς ταύτας ἀνέπεμπεν. Ἀπὸ δὲ τῶν τοιούτων φωνῶν πλείστους ἄνδρας καὶ γυναῖκας σωρηδὸν ἐν τῷ οἴκῳ συνήγαγε. Λαβοῦσα δὲ αὐτίκα καὶ ὕδωρ ψυχρὸν, ταῖς αὐτῆς παλάμαις ἐγέμισε, καὶ εἰς τὸ πρόσωπον τῆς νεκρᾶς ἀπερράντισεν, ἀναψυχῆς ἔνε-

κα. Τῇ οὖν προσβολῇ τοῦ ψυχροῦ ὕδατος ἢ πρὸ ὀλίγου ἄφρονος καὶ νεκρά, ζωτικῆς δυνάμεως ἐνευρᾶτο καὶ ἴσχυε καὶ τὰ αὐτῆς μέλη πάντα πρὸς ἀνάστασιν ἤχοητο. Ὡς δὲ καὶ ταῦτα, οὐκ ἀπέθανεν ἡ ἀδελφὴ μου Σοφιανή, παρὰ τῆς ἀδελφῆς Ἄννης ἠκούσεν, ἐγερεῖσα εὐθύς ἐπὶ τὴν κλίνην ἐκάθισεν. Εἶτα ταῖς μὲν νεύσεισι τῶν χειρῶν ταῖς φωναῖς καὶ τὸν θόρυβον κατέπαυσε, πρὸς δὲ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπανόησασα, δίκην θηρὸς ἀπηγριωμένου, λοξῶ καὶ λεοντώδες ἀπέβλεπε, καὶ τὸ στόμα ἀνοίξασα, τοιαῦτα πρὸς αὐτὴν ἀπεβόησεν.

Ὡ γύναιον, ραθυμίας καὶ ἀπελπισίας ἀνάμεστον, ἂν ποτε μὴ ἤθελε σοῦ μνησθῆναι νὰ ἔλθῃς ἐνταῦθα, περισσοτέραν γὰρ ζημίαν καὶ θάνατον μοῦ προεξένησας παρὰ ζῶν πρόσκαιρον καὶ ἐπίπονον.

Διότι αἱ ἄτακται φωναὶ σου μὲ ἐξέβαλον ἀπὸ τὸν φωτεινὸν ἐκεῖνον Παράδεισον εἰς τὸν ὁποῖον οἱ δίκαιοι πάντες αὐλίζονται καὶ βλέπουν τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ τὴν ἀφραστον καὶ μὲ ἔφερον πάλιν εἰς τὴν ζῶν ταύτην τὴν φωτειρομένην καὶ θέουσσαν. Σοῦ ἔπρεπε περισσότερον ἀθλία, ὅταν μὲ εἶδες νεκρὰν νὰ χαίρεσαι, καὶ νὰ εὐχαριστῆς τὸν Θεόν, παρὰ τώρα ὅπου μὲ θεωρεῖς πὼς ἀνέζησα, ὅτι ἂν ἤθελον μένει εἰς τὸν φωτεινὸν ἐκεῖνον Παράδεισον ὅπου μοῦ ἔδειξεν ὁ Κύριος, ἤθελον παρακαλέσῃ τὴν ἄμετρόν του εὐσπλαγχνίαν νὰ σὲ ἀξιῶσῃ καὶ ἐσένα νὰ ἔλθῃς ἐκεῖ, νὰ εὐφραινώμεθα μετὰ πάντων τῶν ἁγίων καὶ εὐσεβῶν χριστιανῶν ὅπου ἐκεῖσε εὐρίσκονται καὶ δοξάζουν ἀπαύστως τὸν Κύριον.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΡΩΤΕΠΙΣΤΑΤΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπικρατοῦσαν τάξιν, δυνάμει τοῦ Καταστατικοῦ χάρτου τοῦ ἁγίου Ὁρους, ἐγένετο τὴν 1 Ἰουνίου 1950 ἡ ἐκλογὴ τοῦ πρῶτεπιστάτου τοῦ ἁγίου Ὁρους, ἐκλεγέντος εἰς τὸ περιφανὲς τοῦτο ἀξίωμα, ἐξ ὀφφικίου, τοῦ προηγουμένου Γρηγορίου, Λαυριώτου. Κατὰ τὴν ἐκλογὴν ταύτην διημεΐφθησαν ἡ προσφώνησις καὶ ἀντιφώνησις τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Λαύρας κ. Πλάτωνος Προηγουμένου καὶ τοῦ ἐκλεγέντος Γρηγορίου, ὡς ἑξῆς:

Ἡ προσφώνησις

Καρυαὶ τῇ 1 Ἰουνίου 1950

Ἐξ ὀφφικίου

Προσφώνησις τοῦ ἀντιπροσώπου

τῆς Λαύρας ἐπὶ τῇ ἐγκαθιδρύσει
πρῶτεπιστάτου.

Πανσόβιολογιώτατε,

Κατὰ κοινὴν ἐγκρίσιν καὶ ἐκλογὴν τῆς ἱερᾶς σου Μονῆς, παραδοχὴν δὲ τῶν Κ' ἱερῶν Μονῶν καὶ τῶν παρισταμένων ἁγίων ἀντιπροσώπων αὐτῶν, διοριζόμενος σήμερον καὶ ἐγκαθιδρυόμενος ὡς ΠΡΩΤΕΠΙΣΤΑΤΗΣ τῆς καθ' ἡμᾶς ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ ἁγίου Ὁρους Ἄθω, καὶ ἀναλαμβάνων μετὰ τῶν συμπαρόντων ἐκ τῶν ἱερῶν Μονῶν Δοχειαρίου, Ξενοφώντος καὶ Ἐσφιγμένου, συναδέλφων, συνεπιστάτων καὶ συμπρακτόρων σου τὰς διοικητικὰς ἡγίας, ὀφείλεις νὰ θεωρῆς τὰ καθεστῶτα τοῦ τόπου ἱερὰ καὶ ἀναλλοίωτα καὶ νὰ διατηρῆς αὐτὰ καθὼς τὰ διαδέχεσαι· νὰ

ἐπαγρυπνῆς διὰ τὴν κοινὴν ἡσυχίαν, εὐημερίαν καὶ ἀσφάλειαν τοῦ τόπου· ἀναμνηστικῆς δὲ καὶ καθυποβάλλης τὰς ἐμπιπτούσας κοινὰς καὶ ἰδίας ὑποθέσεις ὑπὸ ὄψιν τῶν συγκροτούντων τὴν κοινὴν σύναξιν τῶν ἀντιπροσώπων καὶ νὰ ἐκτελῆς μετὰ ζήλου, πίστεως καὶ εὐκρινείας πᾶν ὅ,τι ἐγκριθῆ ἔυλογον, συμφέρον καὶ ἐκτελεστόν.

Νὰ φέρεσαι ἀμερόληπτος ὑπερασπιστῆς τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἱερᾶς ἀληθείας, ἀκροαζόμενος ἐπιεικῶς καὶ ἀπαθῶς τὰ παράπονα τῶν ἐμφανιζομένων διαδίκων. Ὁφείλεις τελευταίον νὰ φυλάξης τὰ καθήκοντά σου ἀνεπίληπτα καὶ μὲ τὴν ἀπαιτούμενην ἀξιοπρέπειαν μετὰ τῶν ἀδικασμάτων συνεπιστατῶν καὶ συμπρακτόρων σου. Ὑποταγὴν καὶ ἀφοσίωσιν τῇ Σεβαστῇ ἡμῶν Κυβερνήσει· σέβας καὶ πίστιν εἰς τὴν ἱερὰν ἡμῶν ταύτην πατρίδα, καθ' ὅτι πᾶσα παράδοσις καὶ παρεκτροπὴ καὶ ἰδιόβουλος τῶν πραγμάτων διαχειρίσις ἀποκαθιστᾷ τὰ μέλη τῆς ἐπιστασίας συνυπεθυνα καὶ συνυπόλογα. Ἀναγνωρίζομένη λοιπὸν ὡς τοιοῦτω διὰ τῆς ἐθιμοταξίας ταύτης καὶ ἐμπιστευομένη τὴν κοινὴν ἡμῶν ἀφοσίωσιν, Σ ο ἰ ἔ γ χ ε ἰ ζ ε τ α ἰ ἢ Ρ Α Β Δ Ο Σ αὕτη, ἵνα περιπατῆς εὐρέως καὶ ἀπροσκόπτως καὶ παιδεύης εὐθυδίκως τοὺς ἀπειθεῖς.

Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, κατὰ τὴν πάνδημον καὶ ἱερὰν ταύτην τελετὴν αἱ Μοναὶ διὰ τῶν παρισταμένων αὐτῶν ἁγίων ἀντιπροσώπων, ἐμπιστεύονται σοι τε καὶ τοῖς συναδέλφοις σου τὸ ἱερὸν ΚΟΙΝΟΝ ΤΟΥ ΤΟ ΕΜΒΛΗΜΑ ὡς ἱερὰν Παρακαταθήκην, οὗτινος χρῆσιν μέλλετε ποιεῖν συμφώνως τοῖς ἐθίμοις καὶ καθεστώσι τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν τόπου ὁσῖαν καὶ ἀδιάβλητον.

Διὰ πρεσβειῶν δὲ τῆς ἐφόρου καὶ προστατίδος ἡμῶν κυρίας ΘΕΟΤΟΚΟΥ καὶ τῶν ἐν ἀσκήσει λαμπάντων ἐν τῷ ἁγιωνύ-

μῳ τούτῳ Ὅρει ὁσίων καὶ θεοφόρων πατέρων, δώῃ ὑμῖν Κύριος ὁ Θεὸς σύνεσιν καὶ φωτισμὸν ἐν πᾶσι, ἐνισχύσει ὑμᾶς ὅπως διανύσητε ὁμογνωμόνως, ὑγιῶς καὶ ἐπιτυχῶς τὴν ἐνιαύσιον τῆς ἐπιστασίας περιόδον, ἀναδεικνυόμενοι ἀξιοὶ τῆς ἡς ἐκλήθητε κοινῆς θέσεως καὶ τῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐγκαρδίων εὐχῶν, δι' ὧν ἀμείβονται οἱ τὴν ἱερὰν τοῦ Ἁθῶ Κοινότητα μετὰ πατριωτισμοῦ ἀδιάβλητου καὶ ἀξιεπαίνου συμπεριφορᾶς καὶ διαγωγῆς ὑπηρετήσαντες. Ἀμήν.

Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Λαύρας.

Προηγ. Π λ ά τ ω ν.

Ἀντιφώνησις.

Καρυαὶ 1 Ἰουνίου 1950

Σεβαστῇ καὶ ἱερᾷ Κοινότητι,

Συμφώνως πρὸς τὴν καλῶς ἐπικρατούσαν ἀρχαιοπαράδοτον ἀγιορειτικὴν ἡμῶν τάξιν καὶ τὸ περίσεμον ἔθιμον τῆς διαδοχῆς τῆς ἱερᾶς ἐπιστασίας, ἡ ἱερὰ ἡμῶν Μονὴ προσέρχεται σήμερον, ὅπως δι' ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ κοινῆ διαγνώμῃ τῆς ἱερᾶς τῶν προΐσταμένων Συνάξεως ἀναλάβῃ τὴν ὑψηλὴν τοῦ Πρωτεπιστάτου κοινὴν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου διακονίαν.

Ἀπαραίτητον καθήκον μου πρώτιστον ἡγοῦμαι, ὅπως ἐκφράσω τὴν βαθυτάτην εὐγνωμοσύνην ἐμοῦ καὶ τῶν τριῶν συναδέλφων συνεπιστατῶν πρὸς τὴν σεβαστὴν Σύναξιν τῶν πανοσιολογιωτάτων ἁγίων ἀντιπροσώπων διὰ τὴν ἀποδοχὴν καὶ ἐγκρισιν τοῦ διορισμοῦ μου, ἐγκαθιδρύουσα μετὰ τῶν συμπρακτόρων μου κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην στιγμὴν εἰς τὸ ὑψηλὸν τοῦ Πρωτεπιστάτου ὑπόυργημα.

Δὲν μὲ θαμβεῖ ἡ λάμψις τῆς σημερινῆς ἀγιορειτικῆς τελετῆς· πτοοῦσι με συνειδῶτα τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν καὶ ἐπὶ τὴν ἐμὴν ταπεινότητα στηριζόμενα ἐλπίδες τῆς ὑμετέρας πανοσιολογιότητος καὶ τῆς

πολιτείας, ἥτις ἐν αἷς ἀπονέμει τιμαῖς διὰ τῆς εἰς τὴν εὐσημον ταύτην τελετὴν παρουσίας τοῦ ἐξοχωτάτου διοικητοῦ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν τόπου, τῶν στρατιωτικῶν καὶ λοιπῶν ἀρχῶν δεικνύει ὅποιαν σημασίαν καὶ σπουδαιότητα ἀποδίδει εἰς τὸ ἀναλλοίωτον τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν τόπου καθεστῶς, ἢ ἐπαγρύπνησις, ἢ ἀσφάλεια καὶ εὐημερία τοῦ ὁποίου δὲν εἶναι ἀσχετος πρὸς τὴν εὐθύνην τοῦ ἀξιώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Βαθῶς ὄθεν, ἅγιοι ἀδελφοί, συναισθανόμενος τὸ μέγεθος τοῦ ἀξιώματος δι' οὗ σήμερον με περιβάλλετε, βεχρύτερον καθιστάμενον ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας, μετὰ δέους ἀναλαμβάνω τὴν ἀνατεθεισάν μοι βαρεῖαν ἐντολὴν θαρρῶν ἐπὶ τὴν χάριν καὶ ἐνίσχυσιν τοῦ Θεοῦ, τοῦ τὰ ἀσθενῆ θεραπεύοντος καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦντος, ἀναβαίνω τὴν τοῦ πρωτεπιστάτου ἔδραν, ἣν διὰ τῶν αἰώνων ἐδόξασαν καὶ ἐτίμησαν εὐκλεεῖς ἀγιορεῖται ἄλλος ἐπ' ἄλλω ὡσπερ τινὲς ἀστέρες ἐπανατέλλοντες.

Πέπεισμαι ὅτι, διὰ τὴν ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τῶν ἐπιστατικῶν καθηκόντων καὶ τὴν ἔνορκον ἐξάσκησιν τῶν ἐκ τοῦ ἐπιστασιακοῦ ἀξιώματος ἐκπηγαζόντων δικαιο-

μάτων, ἐν οἷς ἢ εἰσῆγησις τῶν διαφόρων θεμάτων εἰς τὴν ἱεράν σύναξιν καὶ ἢ μετὰ σκέψεως, συνέσεως καὶ ζήλου διεκπεραιώσις τῶν ἀποφάσεων αὐτῆς θὰ ἐνισχυθῶσιν αἱ ἀσθενεῖς μου δυνάμεις τῇ φιλαδέλφῳ συνεργασίᾳ καὶ συμπνοίᾳ τῶν ἀγαπητῶν μοι ἐν Χριστῷ συνεπιστατῶν καθῶς καὶ τῆς ἠθικῆς ἀρωγῆς καὶ ἀδελφικῆς συμπράξεως τῆς ὑμετέρας ἀγάπης, ὥστε νὰ ἀναδειχθῶ ἀντάξιος τῆς κλήσεως ἡμῶν καὶ τῶν προσδοκιῶν ἀπάντων ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν τόπου.

Ὑπὸ τοιαύτας ὄθεν χρηστάς ἐλπίδας ἐμπορούμενοι, εὐχόμεθα ὅπως ἡ ΚΥΡΙΑ ἡμῶν ΘΕΟΤΟΚΟΣ, προστάτις καὶ ἔφορος τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν τόπου διαφυλάττῃ ἀπαντα τὸν ἀγιορεϊτικὸν ἡμῶν μοναχισμόν ἀβλαβῆ καὶ ἀπήμαντον ὑπὸ τὴν ἀμαχον καὶ κραταίαν αὐτῆς σκέπην καὶ προστασίαν, φωτίζῃ δὲ καὶ κατευθύνῃ τὰ διαθήματα ἡμῶν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν πνευματικῆς καὶ κοινωνικῆς ὠφελείας εἰς τὸν ἱερὸν ἡμῶν τόπον. Ἀμήν.

Ὁ Πρωτεπιστάτης
Προηγ. Γρηγόριος, Λαυριώτης.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Γ. ΖΕΡΒΟΥ
ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ

ΔΙΑΤΑΞΙΣ ΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ ΤΟΥ ΣΧΗΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΜΟΝΑΧΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 56)

Α'. Εἰς τὸ ἱμάτιον (Ζωστικόν) λέγων ὁ ἱερεὺς·

Ὁ Ἀδελφὸς ἡμῶν (ὁ δεῖνα) ἐνδύεται χιτῶνα δικαιοσύνης καὶ ἀγαλλιᾶσεως τοῦ μεγάλου καὶ ἀγγελικοῦ Σχή-

ματος, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Εἰπωμεν ὑπὲρ αὐτοῦ τό, Κύριε ἐλέησον.

Β'. Εἶτα εἰς τὴν Ζώνην, λέγων· Ὁ Ἀδελφὸς ἡμῶν (ὁ δεῖνα) περιζώννεται τὴν ὁσφὺν αὐτοῦ δύναμιν ἀ-

ληθείας, εἰς νέκρωσιν σώματος καὶ ἀνακαίνισιν πνεύματος, ἐν ὀνόματι τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Εἴπωμεν ὑπὲρ αὐτοῦ τό, Κύριε ἐλέησον.

Γ'. Εἶτα εἰς τὰ Σανδάλια (παπούτσια), λέγων·

Ὁ Ἀδελφὸς ἡμῶν (ὁ δεῖνα) ὑποδύεται τὰ σανδάλια εἰς ἐτοιμασίαν τοῦ Ἐθαγγελίου τῆς εἰρήνης, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Εἴπωμεν ὑπὲρ αὐτοῦ τό, Κύριε ἐλέησον.

Δ'. Εἶτα εἰς τὸ Κουκούλιον (ἦτοι τὸ Σχήμα) λέγων·

Ὁ Ἀδελφὸς ἡμῶν (ὁ δεῖνα) ἐνδύεται τὸ κουκούλιον τῆς ἀκακίας, εἰς περικεφαλαίαν ἐλπίδος σωτηρίου, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Εἴπωμεν ὑπὲρ αὐτοῦ τό, Κύριε ἐλέησον.

Ε'. Εἰς τὸν Ἀνάλαβον (ἦτοι τὸ πολυσταύριον), λέγων·

Ὁ Ἀδελφὸς ἡμῶν (ὁ δεῖνα) λαμβάνει τὸν ἀνάλαβον, ἐν ὀνόματι τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἀναλαμβάνων τὸν σταυρὸν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ ἀκολουθῶν τῷ Δεσπότη Χριστῷ. Εἴπωμεν ὑπὲρ αὐτοῦ τό, Κύριε ἐλέησον.

ΣΤ'. Εἶτα εἰς τὸ Καλυμαύχιον, λέγων·

Ὁ Ἀδελφὸς ἡμῶν (ὁ δεῖνα) καλύπτεται περικεφαλαίαν, ἐλπίδα σωτηρίας, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Εἴπωμεν ὑπὲρ αὐτοῦ τό, Κύριε ἐλέησον.

Ζ'. Εἶτα εἰς τὸ Ράσον, λέγων·

Ὁ Ἀδελφὸς ἡμῶν (ὁ δεῖνα) λαμβάνει τὸ παλλίον τοῦ μεγάλου ἀγγελικοῦ Σχήματος, εἰς στολὴν ἀφθαρσίας καὶ σεμνότητος, ἐν ὀνόματι τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Εἴπωμεν ὑπὲρ αὐτοῦ τό, Κύριε ἐλέησον.

Η' Εἰς τὸ Ἐπανωκαλύμαυχον, λέγων.

Ὁ Ἀδελφὸς ἡμῶν (ὁ δεῖνα) ἐνδύεται τὸ κουκούλιον τῆς ἀκακίας, εἰς περικεφαλαίαν ἐλπίδος σωτηρίου, ἐν ὀνόματι τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Εἴπωμεν ὑπὲρ αὐτοῦ τό, Κύριε ἐλέησον καὶ

Θ' τελευταῖον εἰς τὸν Μανδύαν, λέγων.

Ὁ Ἀδελφὸς ἡμῶν (ὁ δεῖνα) ἔλαθε τὸ μέγα καὶ ἀγγελικὸν Σχήμα, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Εἴπωμεν ὑπὲρ αὐτοῦ τό, Κύριε ἐλέησον.

Ἐνδουομένου δὲ αὐτοῦ, ψάλλονται τὰ τροπάρια ταῦτα, ἦχος δ'.

Ἐνδύσασθαι χιτῶνα τῆς σωτηρίας κ.λ.π.

Ἀγαλλιάσεται ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τῷ Κυρίῳ κ.λ.π.

Αἱ δὲ εὐχαί, ἃς λέγει ὁ ἱερεὺς εἰσὶν αὗται.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πιστὸς ἐν ταῖς ἐπαγγελίαις σου κ.λ.π.

Εἰρήνη πᾶσι. Τὰς κεφαλὰς ἡμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνετε. Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν εἰσάγαγε τὸν δοῦλόν σου κ.λ.π.

Μετὰ ταῦτα λέγει ὁ διάκονος. Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ ἱερεὺς. Ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ.

Ὁ διάκονος. Καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ χορὸς. Ἀμήν.

Ἀντὶ δὲ τοῦ τρισαγίου.

Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε, Ἀλληλοῦτα.

Ὁ Ἀπόστολος πρῶτον τῆς ἡμέρας ἢ ἑορτῆς, εἶτα ὁ τῆς Καλογηρικῆς.

Προκείμενον.

Κύριος φωτισμός μου καὶ σωτήρ μου.

Στίχ. Κύριος ὑπερασπιστῆς τῆς ζωῆς μου.

Πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀδελφοί, ἐνδυναμοῦσθε ἐν Κυρίῳ.

τέλος· Καὶ τὴν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος, ὃ ἐστὶ ῥῆμα Θεοῦ.

Ἀλληλοῦτα.

Οὗτος ὁ πτωχὸς ἐκέκραξε καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτοῦ καὶ ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτοῦ ἔσωσεν αὐτόν.

Εὐαγγέλιον πρῶτον τὸ τῆς ἡμέρας ἢ τῆς ἑορτῆς καὶ εἶτα τὸ τῆς Καλογηρικῆς.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον

Εἶπεν ὁ Κύριος· ὁ φίλων πατέρα ἢ μητέρα.

Τέλος· ἐν ταῖς πόλεσιν αὐτῶν.

Μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον ὁ ἱερεὺς δίδωσιν εἰς τὸν νεόκουρον τὸν Σταυρὸν λέγων.

Εἶπεν ὁ Κύριος. Εἴτις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθήτω μοι.

Εἶτα κηρίον ἀπτούμενον μετὰ τοῦ κομβοσχοινίου, λέγων.

Εἶπεν ὁ Κύριος. Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὥπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα, καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Εἶτα ἡ ἐκτενής· Εἴπωμεν πάντες κλπ. ἐν ἡ μνημονεύει τοῦ νεοκούρου, οὕτως· ... Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους, εἰρήνης, συγχωρήσεως καὶ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ (τοῦ δαίνοιο).

Καὶ καθεξῆς τὰ λοιπὰ τῆς θείας Λειτουργίας.

Εἰς τὸ «Μετὰ φόβου Θεοῦ» προσέρχεται ὁ νεόκουρος εἰς τὴν μετάληψιν τῶν ἀχράντων Μυστηρίων φορῶν τὸ Καλυμαύχιον μετὰ τοῦ Ἐπανωκαλυμαύχου (διότι δὲν ἔχει γίνεαι ἢ ἀποκουκούλισις) καὶ κρατῶν τὸν Σταυρὸν καὶ τὸ κομβοσχοίνιον.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς Λειτουργίας καὶ πρὸ τοῦ Δι' εὐχῶν, γίνεται Ἀσπασμός, ψαλλομένου ὑπὸ τῶν Ἀδελφῶν τοῦ Ἰδιομέλου, Ἐπιγνώμεν ἀδελφοὶ τοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν.

Εὐθὺς δὲ μετὰ τὸν Ἀσπασμὸν ἡ εὐχὴ εἰς τὸ ἀποκουκούλισαι.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Κύριε ἐλέησον.

Πολυέλεε Κύριε ὁ δωρησάμενος τῷ δούλῳ σου.

Εἰρήνη πᾶσι. Ὁ διάκονος. Τὰς κεφαλὰς ἡμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνωμεν.

Ὁ ἱερεὺς. ἐκφώνως· Τὸν τῆ πυρίνην κεφαλῆ. Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ ἐξουσία.

Καὶ εὐθὺς ἀποκουκούλιζει αὐτόν, δηλαδὴ ἀφαιρεῖ τὸ καλυμαύχιον μετὰ τοῦ ἐπανωκαλυμαύχου ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ νεοκούρου, καὶ ρίπτει τὸ κουκούλιον τοῦ Σχήματος ἀπὸ τῆς κεφαλῆς εἰς τοὺς ὦμους ὀπισθεν αὐτοῦ.

Ὁ τοιοῦτος μοναχὸς προσκαρτερεῖ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἡμέρας ἑπτὰ, σχολάζων ἀπὸ παντὸς ἔργου, ἐκτὸς ἀναγνώσεως, εἰ ἐπίσταται.

Εἰ δὲ οὐκ ἐστὶ Λειτουργία, μετὰ τὸ Εὐλογητός. Βασιλεῦ οὐράνιε. Τρισάγιον. Παναγία Τριάς. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐστὶν. Κύριε ἐλέησον ιβ'. Δόξα, καὶ νῦν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν. Ὁ Ν' καὶ ὁ

Ε Π Ι Κ Α Ι Ρ Α

Ἐναντιώσις τοῦ ἔργου τῆς «Ἁγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης» ὑπὸ τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Βατικανοῦ.

Ἡ διεθνoῦς κύρους Ἀποστολικῆ Βιβλιοθήκη τοῦ Βατικανοῦ (Πόλις τοῦ Βατικανοῦ) ἐν Ρώμῃ, παραλαβοῦσα ὅλα τὰ μέχρι σήμερον ἐκδοθέντα τεύχη αὐτῆς, τὰ ὅποια ἐξήτησεν, ἀπέστειλεν εἰς τὸν διευθυντὴν αὐτῆς κ. Σωτ. Σχοινᾶν ἐπιστολὴν εὐχαριστήριον. Ὁ ἐν αὐτῇ χαρακτηρισμὸς διὰ τὴν ἐν γένει ψυχωφελῆ

Κανῶν.

Εἶτα λέγονται ἀπαραλλάκτως ὅσα προεγράφησαν εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ μεγάλου Σχήματος ἀπὸ τῶν Ἀντιφώνων μέχρι καὶ τῶν εὐχῶν, ἃς ἀνγκινώσκει ὁ ἱερεὺς μετὰ τὴν ἀπόκαρσιν καὶ ἔνδυσιν τῶν φορεμάτων. Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ πιστὸς ἐν ταῖς ἐπαγγελίαις σου, καὶ Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν εἰσαγάγε τὸν δουλόν σου.

Μετὰ ταῦτα τὰ Εἰρηγικά. Ἐκφώνησις. Ὅτι πρέπει σοι.

Εἶτα. Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε. Ἀπόστολος. Εὐαγγέλιον.

Αἰτήσις. Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός. Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους, ἀφέσεως καὶ συγχωρήσεως. Ὅτι ἐλεήμων.

Εἶτα δίδεται εἰς τὸν νεόκουρον ὁ Σταυρός, εἶτα τὸ Κηρίον μετὰ τοῦ Κομβοσχοινίου. Κατόπιν ποιεῖ ὁ ἱερεὺς ἀπόλυσιν.

Πρὸ τοῦ Δι' εὐχῶν γίνεται ὁ Ἀσπασμός, ψαλλομένου τοῦ Ἰδιομέλου, Ἐπιγινώμεν ἀδελφοί.

Ἐδῆς μετὰ τὸν Ἀσπασμὸν ἡ εὐχὴ εἰς τὸ ἀποκουκουλίσαι. Καί, Δι' εὐχῶν. (Ἀκολουθεῖ)

δρασιν τοῦ περιοδικoῦ, περιποιεῖ ἕξοχον τιμὴν εἰς τὸν διευθυντὴν καὶ τοὺς συνεργάτας του.

Ἡ ἐπιστολὴ μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ ἰταλικoῦ, παρατίθεται κατωτέρω.

Ἀποστολικὴ Βιβλιοθήκη τοῦ Βατικανοῦ.
Πόλις τοῦ Βατικανοῦ τῆ 3. 6 50.

Ἐξοχώτατον κύριον
ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΝ
Διευθυντὴν τῆς «Ἁγιορ. Βιβλιοθήκης»
Εἰς Βόλον (Ἑλλάδα)

Ἐν συνεχείᾳ τῆς προηγουμένης μου ἐπιστολῆς τῆς 4ης Ἀπριλίου τρέχ. ἔτους, προθυμοποιoῦμαι σήμερον ν' ἀνακοινώσω εἰς ὑμᾶς ὅτι ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἔλαβον ἐν τάξει ὅλους τοὺς τόμους, τοὺς ἀποτελοῦντες τὴν ὡραίαν συλλογὴν τοῦ ὑμετέρου ἀξιολόγου περιοδικoῦ, τοῦτ' ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1936 μέχρι τοῦ ἔτους 1950 τεύχη (1-2). Δὲν παραλείπω δὲ νὰ δηλώσω εἰς ὑμᾶς τὴν πλήρη εὐαρέσκεϊαν τῆς Ἀποστολικῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Βατικανοῦ διὰ τὴν ἀποκτησιν ἐκδόσεως τόσο μεγάλου ἐνδιαφέροντος καὶ τσοαύτης ὠφελείας, ὥστε νὰ θεωρῆ ἑαυτὴν ὑπόχρεωσιν καὶ εὐγνωμόνα πρὸς ὑμᾶς.

Ἡ παρούσα ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν τῶν συναισθημάτων ἡμῶν, προθύμων πάντοτε διατελούντων εἰς τὴν διάθεσίν σας, εἰς ὃν καὶ διαβιβάζω τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαιρέτου ὑπολήψεώς μου.

Ὁ Προϊστάμενος
Α. Μ. Ἀλβαρέδα.

Ἡ ἐκδοσις

Τῶν Πνευματικῶν Γυμνασμάτων, σὺν Θεῷ, ἤκηθ' ὡς πέρας. Κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν ἣν ἐδώκαμεν διὰ τῆς σχετικῆς ἀγγελίας αὐτῶν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς συνδρομητάς, ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσῃ ἡ ἐκδοσις τῆς «Φιλοκαλίας τῶν ἱερῶν νηπτικῶν». Δυστυ-

χῶς ὅμως δὲν θὰ ἀκολουθήσῃ αὐτὴ διότι τὰ «Πνευματικὰ Γυμνάσματα», ἔν ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ἔργα τοῦ αἰοδίου Νικοδήμου, δὲν ὑποστηρίχθη διόλου ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς καὶ μάλιστα μὲ τὴν τιμὴν τῶν 20.000, ἦν ὥρισamen διὰ τοὺς συνδρομητὰς, βιβλίον μὲ 500 περίπου σελίδας. Ἐκ τῶν 1000 ἀγγελιῶν ἃς ἀπεστείλαμεν, μόλις καὶ μετὰ βίας ἐνεγράφησαν περὶ τοὺς 115 καὶ τοῦτο ὀφείλεται εἰς μερικοὺς καλοὺς Πατέρας, οἵτινες ἐνεγράψαν μόνον τῶν ὀλιγαριθμοὺς.

Ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» μὴ πτωχὴ καὶ ἰδιωτικὴ ἐπιχείρησις, μὴ ἔχουσα ἄλλοθεν πόρους οὐδὲ τὴν ἔλαχιστην χρηματοδότησιν ἀπὸ τοῦ ἁγίου Ὄρους, ἀγωνίζεται μὲ μόναν τὴν δυνάμειν τῆς νὰ στηριχθῇ, συναντῶσα μεγάλας οἰκονομικὰς δυσχερείας ἀκριβῶς διότι δὲν ὑποστηρίζεται καὶ διὰ τοῦτο περιμένει ἀπὸ τὰς πτωχὰς συνδρομὰς τῶν εὐαριθμῶν συνδρομητῶν τῆς καὶ ἀπὸ τὰ ὀλίγα βιβλιοθήκεια αἰνὰ ἐκδίδει. Ἀκόμη καὶ οἱ περισσότεροὶ τῶν συνδρομητῶν καθυστεροῦν συνδρομὰς δύο καὶ τριῶν ἐτῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου κωλύουν τὴν ἐργασίαν μας. Ἄν θέλουν λοιπὸν οἱ καλοὶ ἀδελφοὶ μας νὰ στηριχθῇ τὸ περιοδικόν, πρέπει νὰ τὸ ἐνισχύσουν. Θὰ τὸ ἐνισχύσουν ἢ πρῶτον διὰ τῆς τακτικῆς ἀποστολῆς τῶν συνδρομῶν καὶ κατόπιν διὰ τῆς διαδόσεως αὐτοῦ καὶ τῶν βιβλίων του.

Ἐκτὸς τούτων, παρακαλοῦνται οἱ ἴδιοι κ.κ. συνδρομηταί, ἐπειδὴ δὲν δυνάμεθα σήμερον νὰ ἐκδώσωμεν τὴν Φιλοκαλίαν, ὅπως μᾶς ὑποδείξουν διάφορα Πατερικὰ βιβλία μὴ ὑπάρχοντα σήμερον, μικρὰ βέβαια, μὲ γλῶσσαν ἀπλὴν καθαρεύουσαν, δυνάμενα νὰ ὠφελήσουν ἀποτελεσματικῶς τοὺς χριστιανοὺς εἰς τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς των, καὶ τὰ ὁποῖα νὰ ἐκδώσωμεν.

Ἡ Κύπρος

Μία ὑπόθεσις ἀβαστάκτου δουλείας ὑφίσταται διὰ τοὺς ὁμαίμονας ἀδελφοὺς τῆς Κύπρου. Ἡ φίλη μας Ἀγγλία (ἡ πονηρὰ Ἀλβιών, ὅπως θέλουν πολλοὶ νὰ τὴν ὀνομάζουν) ἔξακολουθοῦσα διὰ τῆς δυνάμεώς της νὰ κρατῇ δοῦλα ὑπὸ τὴν σιδηρᾶν πυγμὴν τῆς ἐλευθεροῦ Κράτη, ἀδιαφορεῖ διὰ τὰς ἐπικλήσεις τῶν Κυπρίων Ἑλλήνων. Τελευταίως ὅμως τὰ πράγματα μετεβλήθησαν. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ Ἀλβιών ἤρρισε νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας εἰς τοὺς ὑποδουλωθέντας εἰς αὐτὴν λαοὺς, ἤρκει νὰ διεξεδίκουν αὐτὴν, χρησιμοποιοῦντες τὴν ἰσχὴν καὶ τὴν βίαν. Καὶ μὴ νομίσητε ὅτι αὐτὸ τὸ κάμνει ἀπὸ εὐσπλαγχίαν, ἄπαγε! Γνωρίζαντες ἐπανειλημμένως οἱ λαοὶ αὐτοὶ τὸ ἀμετάθετον τῆς ἀγγλικῆς γνώμης, ἤρρισαν τὰ ὄπλα καὶ δυναμικῶς πλέον ἀνέκτησαν τὴν ἐλευθερίαν των. Τοῦτ' αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τὸν λαὸν τῆς Κύπρου. Ἀφοῦ ἐξήντησαν πλέον ὅλα τὰ εἰρηνικὰ μέσα καὶ ἐγνώρισαν καὶ οὗτοι τὸ ἀδυσώπητον τῆς ἀγγλικῆς δεσποτείας, ἤρρισαν νὰ θέτουν εἰς ἐνεργεσίαν τὰ δυναμικὰ μέσα. Καὶ θὰ τὸ ἐπιτύχουν. Δι' ἐνὸς Παγκυπριακοῦ δημοψηφίσματος ἐζήτησαν 100% ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν τὴν ἔνωσιν τῆς μικρᾶς πατρίδος των μὲ τὴν μητέρα των τὴν Ἑλλάδα. Ἐπειτα δι' εἰρηνικῶν ἐνεργειῶν των κατέπεισαν ὅλους τοὺς μεγάλους, ὅτι τὸ δίκαιον εἶναι μὲ τὸ μέρος των καὶ ἐκέρδισαν οὕτω τὴν συμπάθειαν ὅλου τοῦ κόσμου.

Δυστυχῶς ὅμως ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς κινήσεως ταύτης, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος, φλογερὸς Ἕλλην καὶ μὲ ἀδάμαστον θάρρος, ἀπῆλθε προσφάτως εἰς τὰς αἰωνίου μονὰς, ἀντικατασταθεὶς εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως ὑπὸ τοῦ Μητρο-

πολίτου Κυρηναίας, ὅστις ἀνταξίως θὰ συνεχίσῃ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα μετὰ μεγαλυτέρου ζήλου. Ἐς ἐλπίσωμεν ὅτι ὁ Κύριος, ὁ τὰ ἀσθενῆ θεραπεύων καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληρῶν, θὰ ἀποστείλῃ ἀντάξιον τοῦ πρὸς Κύριον ἀποδημήσαντος Μακαριωτάτου † Μακαρίου ἡγέτην, ὅστις καὶ ὀδηγήσῃ τὸν λαόν του εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ προαιωνίου πόθου τῶν Κυπρίων ἀδελφῶν.

Αἰωνία ἡ μνήμη

τοῦ μεγάλου ἀγωνιστοῦ τῆς ἐλευθερίας
Μακαρίου

Παρακαλοῦνται.

Οἱ κ. κ. Συνδρομηταί, οἱ ἔχοντες Ἀκολουθίας, Κανόνας ἢ Χαίρετισμοὺς πρὸς καταχώρισιν ἐν τῷ περιοδικῷ, ὅπως λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν των τὴν ἐνίσχυσιν, ἣν δέον νὰ προσφέρουν εἰς τὸ περιοδικὸν ὡς καὶ εἰς τὸ προηγούμενον τεῖχος ἐτονίσασμεν, ἦτοι: Ἀκολουθία πανηγυρική με μικρὸν ἐσπερινόν, Αἰτήν, διπλοῖς κανόνας κ.λ.π. δρχ. 500.000 χωρὶς μικρὸν ἐσπερινόν καὶ με ἓνα κανόνα 400.000, Χαίρετισμοὶ 200.000 καὶ Παρακλ. Κανόνες 100.000

ΜΙΚΡΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

— Ἐνας φίλος τοῦ περιοδικοῦ μας ἐπιθυμεῖ, ὅπως εἰς μνήμην τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιμ. Πολυκάρπου Θεοδώρου, Διευθυντοῦ τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς ἁγίας Ἀναστασίας, Βασιλικῶν Θεσσαλονίκης, ἐγγράψῃ ΔΩΡΕΑΝ πέντε (5) συνδρομητὰς δι' ἓν ἔτος εἰς τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην» ἀπὸ τοὺς νῦν μαθητὰς τῆς Ἱερ. Σχολῆς ἁγ. Ἀναστασίας. Πέντε λοιπὸν ἱεροσπουδασταὶ τῆς ἁγ. Ἀναστασίας ἄς μᾶς στείλουν τὴν διεύθυνσίν των καὶ θὰ λαμβάνουν ἐντελῶς δωρεὰν τὸ περιοδικόν μας.

— Μεγάλην συγκίνησιν προεκάλεσεν ἡ ἀπόφασις τοῦ 38ετοῦς ἀεροπόρου Μερνά, ὅστις ἐγκατέλειπε τὴν ἐπίζηλόν του

θέσιν ὡς ἀεροπόρου τῆς εταιρίας Αἰρ. Δράνης, διὰ νὰ γίνῃ καλόγηρος εἰς ἓνα μοναστήρι τῶν Τραπεζιωτῶν, οἱ ὅποιοι ἔχουν ὡς γνώρισμά των τὴν μόνωσιν καὶ τὴν σιωπὴν.

— Ἀπὸ τὴν Ρώμην μεταδίδεται ἡ εἶδησις ὅτι ἡ θυγατέρα τοῦ πρῶην δικτάτορος τῆς Ἰταλίας Μουσσολίνι, Ἄννα Μαρία, ἐνεκλείσθη διὰ βίου εἰς μοναστήριον καὶ θερμῶς ἐπιθυμεῖ νὰ γίνῃ Καλογραία.

— Μεγάλαι προετοιμασίαι γίνονται εἰς ὅλην τὴν Ἀμερικὴν διὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς 50ετοῦς καρποφόρου δράσεως τοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ». Ἐς μάθωμεν τὴν ἱστορίαν του,

Μίαν ἡμέραν τὸ 1901, ὁ Καθηγητὴς Ροβέρτ Βοβιλλέ περνώντας ἔξω ἀπὸ μίαν ἐκκλησίαν τῆς Νέας Ὑόρκης, εἶδε τὰ παιδιὰ νὰ σκαρφαλώνουν ἐπάνω στὰ κάγκελλα τῆς ἐκκλησίας καὶ νὰ παίζουν διάφορα παιχνίδια. «Μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν βρίσκειται ὁ Χριστὸς ποὺ ἀγαπᾷ τὰ παιδιὰ ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία παίζουν τὰ χωρὶς Χριστὸν παιδιὰ. Διὰ ν' ἀγαπήσουν τὰ παιδιὰ τὸν Χριστὸν, πρέπει οἱ γονεῖς καὶ διδάσκαλοι νὰ πάνε τὰ παιδιὰ εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Χριστοῦ. Τὸ καλοκαίρι ποὺ κλείουν τὰ σχολεῖα τὸ παιδί πρέπει νὰ πλησιάζῃ περισσότερο τὸν Σωτῆρα Χριστόν.» Ἀπὸ αὐτὴν τὴν σκέψιν τοῦ Ροβέρτ, γεννήθηκε ἐδῶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὸ περίφημο «ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ». Ἐκατομύρια παιδιὰ ἀμφοτέρων τῶν φύλων φοιτοῦν εἰς τὸ Σχολεῖον τῆς ἐκκλησίας των ποὺ εἶναι χωρισμένο ἀπὸ τὸ Κατηχ. Σχολεῖον.

Τί κάμνουν τὰ Ἑλληνόπουλα τὸ καλοκαίρι; καὶ τί πρέπει νὰ κάμνουν;

— Εἰς τὸν «Ἐθνικὸν Κήρυκα» Νέας Ὑόρκης, καὶ τὸν «Ἑλληνικὸν Τύπον» Σί

κάγου, τῇ εὐσεβεῖ ἐνεργείᾳ τοῦ αἰδ. Τζάνου Γουγουτᾶ, ἐδημοσιεύθη θερμῇ ἔκκλησις, ὅπως ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς καὶ Καναδᾶ, συνδρομῶν πρὸς ἀνοικοδόμησιν τοῦ ἐκ πυρκαϊᾶς τὸ 1948, καταστραφέντος μέρους τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παντοκράτορος τοῦ ἁγίου Ὁρους.

Καὶ ἡμεῖς ἕκαστος ἀνάλογα μὲ τὰς οἰκονομικὰς του δυνάμεις δυνάμεθα καὶ πρέπει νὰ στελωμεν τὸν ὀβολὸν μας διὰ τὸν ἱερὸν αὐτὸν σκοπὸν, καὶ ὁ ἐπιθυμῶν νὰ βοηθήσῃ ἅς στείλῃ ὅ,τι ἔχει εὐχαρίστησιν εἰς τὴν Διεύθυνσιν: Ἱερὰν Μονὴν Παντοκράτορος, Ἅγιον Ὅρος Ἀθῶν.

— Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Β.Ν. Ἀμερικῆς κ. Μιχαήλ, ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἱ. Κοινότητα ἁγίου Ὁρους, ἕνα θαυμάσιον Φακὸν πρὸς εὐκόλον ἀνάγνωσιν τῶν ἀρχαίων χειρογράφων τοῦ Ἀθῶνος.

— Εἰς τὸν «Ἑλληνικὸν Τύπον» Σικάγου, ὁ αἰδ. Τζάνος Γουγουτᾶς, δημοσιεύει εἰς συνέχειαν μίαν μελέτην ὑπὸ τὸν τίτλον: Αἱ θαυματουργαὶ Παναγίαι τοῦ ἁγίου Ὁρους, καὶ ἐξαιρῶν λίαν ἀξιεπαίνως τὰς ἀρετὰς τῶν ἀγιορειτῶν μοναχῶν, προτρέπει τοὺς Ἕλληνας τῆς Ἀμερικῆς νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸν Κῆπον τῆς Παναγίας, τὸ ἅγιον Ὅρος.

— Ἡ Ἀμερικανὶς ἠθοποιὸς καὶ γνωστὸς ἀστὴρ τοῦ κινηματογράφου, ὀνόματι ΚΟΛΗΝ ΜΟΥΡ ἀτηρήθη τὰ χίλια δολλάρια, τὰ ὁποῖα ἐλάμβανε κάθε ἑβδομάδα ὡς μισθόν, καθὼς καὶ τὰ ἐγκόσμια ἀγαθὰ, διὰ νὰ γίνῃ ΚΑΛΟΓΡΑΙΑ. Ἐδοκίμασα εἶπε νὰ εὐρω τὸν Θεόν, κατ' ἀρχὰς μὲν διάγουσα ἕνα καλὸν βίον, κατόπιν ἐπροτίμησα ν' ἀκολουθήσω τὸν Χριστόν, ὁ ὁποῖος εἶπεν. «Ἐγὼ εἶμι ἡ ὁδὸς ἡ ἀγούσα πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ φῶς, οὐδεὶς δύναται ν' ἀτενίσῃ τὸ φῶς, εἶμι μέσῳ ἐμοῦ».

Τὰ εἰδοποιητήρια

Ἡ ὑπηρεσία τῶν ταχυδρομείων μᾶς ἀπηγόρευσε νὰ θέτωμεν μικρὰ ἔντυπα εἰδοποιητήρια διὰ τὰς ὀφειλομένας συνδρομὰς οὐδὲ ἄλλο τι ἀνεξάρτητον σημεῖωμα, ὡς εἶναι αἱ ἀποδείξεις πληρωμῆς. Ἔνεκα τούτου οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ δὲν θὰ λαμβάνουν γινῶσιν τῶν ὀφειλῶν των διότι τὰς ἐκάστοτε ἐντύπους δηλώσεις, ἅς θέτωμεν ἐντῷ περιοδικῷ δέντὰς προσέχουν. Μὲ τὰ ἀποπελλόμενα ἔντυπα σημεῖωματα, κατορθώναμεν νὰ λαμβάνωμεν τοῦλάχιστον τὰ 10%. Μᾶς συνιστᾷ δὲ τὸ ταχυδρομεῖον μόνον μὲ ἐπιστολὰς νὰ ζητῶμεν τὴν συνδρομήν, ἀλλὰ ὁ τρόπος αὐτὸς εἶναι δι' ἡμᾶς λίαν ἐπιζήμιος διότι συνηθίζουν οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ νὰ μὴ ἀπαντοῦν, ὅπως συμβαίνει πάντοτε, καὶ οὕτω αἱ συνδρομαὶ νὰ ὑπερκαλύπτονται πολλάκις ἀπὸ τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα. Ἔνεκα τούτου, θερμῶς παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ, ὅπως μᾶς ἐμβάζουν τακτικῶς τὰς ἐτησίας συνδρομὰς των ἐντὸς τοῦ ἔτους ὥστε νὰ μὴ ἀναγκασώμεθα νὰ τοὺς διαγράψωμεν.

«Ἐταιρία Προστασίας Ἀποφυλακισομένων Ἀθηνῶν».

Παραλαμβάνονεν ἀπὸ τὸ «Ἐμπρὸς» τῆς 27. 5. 50 τὰ κάτωθι καὶ τὰ ὁποῖα εὐχαρίστως δημοσιεύομεν.

Ἡ «Ἐταιρία Προστασίας Ἀποφυλακισομένων Ἀθηνῶν» ἐξέθεσε πρὸ ἡμερῶν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Π. Βουλῆς διὰ δευτέραν φορὰν ἀπὸ τῆς ἐπανιδρύσεώς της μετὰ τὴν λήξιν τοῦ πολέμου, τὰ πεπραγμένα τῆς διαχειρίσεώς της. Ὡς γνωστὸν τὸ φιλανθρωπικὸν τοῦτο σωματεῖον, τμῆμα τῆς Βασιλικῆς Ἐταιρίας ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α.Μ. τῆς Βασιλείσης, μεριμνᾷ διὰ τὴν ιουθεσίαν, περίθαλψιν καὶ προστασίαν των ἀποφυλακισομένων. Κατὰ τὴν λογοδοσίαν, καθ' ἣν παρέστησαν ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, πλείστοι βουλευταὶ καὶ πολλοὶ ἐπίσημοι, ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Ἐταιρίας ἀρχιμανδρῆτης κ. Δωρόθεος Βεργιάδης Λαυριώτης ἐξέθεσε διὰ μακρῶν τὸ

ἔργον τοῦ Δ.Σ. καὶ τὰς δυσχερείας αἱ ὁποῖαι ἀπειρωπίζονται διὰ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτοῦ.

Ἡ ὁμιλία τοῦ πατρὸς Λωροθέου ἐπροκάλεσε ζωηρὰν συγκίνησιν εἰς τὸ ἀκροατήριον μὲ τὴν ἀπαρίθμησιν διαφόρων χαρακτηριστικῶν περυσιατικῶν.

Ἐπίσης ὁ ἀπολογισμὸς ὑπὸ τῆς Ἐφόρου τῆς Ἐταιρίας κυρίας Μ. Καντῶρου ὑπῆρξε σωφῆς καὶ ἀρκετὶ διαφωτιστικὸς. Ἡ κυρία Καντῶρου ἔδωκεν ἀνάγλυφον ἀπὴν εἰκόνα τοῦ συντελεσθέντος ἔργου καὶ ὑπενθύμισε εἰς τοὺς φιλανθρωποὺς τὴν συνέχισιν τῆς ἐνίσχυσέως τῶν, προκειμένου ἡ Ἐταιρία νὰ δυνηθῆ καὶ συνεχίσῃ τὴν ἀνθρωπιστικὴν καὶ φιλάνθρωπον ἐργασίαν τῆς.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Γινεματικά Γυμνάσματα Νικοδήμου ἁγιορείτου, σελ. 476 ἐπὶ καλοῦ χάρτου ἄδελ. δραχ. 25.000, πανόδετον 40.000. Ταχυδρ. 10%

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐσωτερικοῦ δραχ.	10.000
Διὰ τὰς Μονὰς τοῦ ἁγ. Ὁρους καὶ λοιπὰς, καὶ διὰ τοὺς Ἱ.Ναοὺς δραχ.	12.500
Ἐξωτερικοῦ γενικῶς λίρξ χαρτ.	1
Ἀμερικῆς δολλάρια	3
Διὰ τοὺς μὴ συνδρομητὰς ἔκκαστον τεῦχος δραχ.	5.000
Ἡ συνδρομὴ γενικῶς διὰ τοὺς ἁγιορείτας ἐπιβαρύνεται μὲ δραχ. 2.000 δι' ἔξοδα μεταβάσεως καὶ ἐπανόδου. δι' εἰσπραξίν.	
Ὀφειλόμενα συνδρομαὶ προηγούμενων ἐτῶν δραχ.	5.000
Ἐπιστολαί, συνδρομαὶ καὶ δωρεαί, ἀποσιέλλονται πρὸς τὸν κ. Σωτ. Σχοινῶν - Κοραῆ 47, Βόλον.	

Χειρόγραφα, δημοσιεύματα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

Παρακαλοῦμεν

ἐργασθῆτε διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ καλοῦ μας περιοδικοῦ «Ἁγιορειτικῆ Βιβλιοθήκη»

ΜΕ ΔΡΑΧΜΑΣ 16 000

Μίαν σειρὰν ἐκλεκτῶν βιβλίων δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε μὲ δραχ. 16.000, ἐνίσχυντες τὸ ἔργον τῆς «Ἁγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης», τὰ κάτωθι:

— Ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς	δραχ. 3.000
— Ὁ Χριστὸς νικᾷ (διήγημα)	» 3.000
— Ἀπαραίτηται συστάσεις διὰ τὸν Χριστιανὸν	» 500
— Γυναῖκες ἀπὸ τὴν ἁγ. Γραφὴν	» 1 500
— Ψυχῆς παρηγορία	» 1 500
— Ἡ ἁγία Συγκλητικὴ	» 1.250
— Ἡ Μόσικα	» 1.250
— Ἡ ἐρημίτις Φωτεινὴ	» 4.000
	<u>16.000</u>

ΜΕ ΔΡΑΧΜΑΣ 20.000

Μίαν σειρὰν ἐκλεκτῶν βιβλίων δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε μὲ δραχ. 20.000, ἐνίσχυντες τὸ ἔργον τῆς «Ἁγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης», τὰ κάτωθι:

— Σωτηρία ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ	δραχ. 5.000
— Ἀκολουθία Θ. Μεταλήψεως	» 1.000
— Εὐαγγελικὸς Κήπος	» 3.000
— Γνώθι σαυτὸν	» 1.000
— Δουλοῦδια τοῦ Παραδείσου	» 3.000
— Ὁ δὴγὸς εἰς τὴν Βασιλ. τῶν Οὐρανῶν	» 3.000
— Μικρὸν Εὐχολόγιον	» 2.000
— Τὰ θαύματα τῆς Γοργοῦληκόου	» 1.000
— Ὁ Μέγας Κανὼν Ἁνδρ. Κρήτης	» 1.000
	<u>20.000</u>

Ἐλευθера ταχυδρομικῶν τελῶν. Ἐτέρα ἐνίσχυσις διὰ τὸ περιοδικὸν εἶναι ἡ ἐγγραφὴ ἔστω καὶ ἐνὸς συνδρομητοῦ παρ' ἐκάστου τῶν παλαιῶν τοιούτων.

Οἱ ζητοῦντες πρέπει νὰ δηλώνουν ἐὰν θέλουν τὴν σειρὰν τῶν 16.000 ἢ τῶν 20.000.

Ἡ συνέχεια τῆς Ρόζας, λόγω πληθώρας ὕλης, εἰς τὸ ἐπόμενον.

ΒΙΒΛΙΑ ΠΡΟΣ ΠΩΛΗΣΙΝ

Ταχυδρομικά έσωτερικού 10 ο). Έξωτερικού 30 ο).

Πάσα παραγγελία δέον να συνοδεύηται από την αξίαν των βιβλίων και τα ταχυδρομικά.

Γυμνάσματα Πνευματικά Νικοδήμου, άδειον 25.000, πανόδ. Δραχ.	40 000
Θεοτοκάριον Νικοδήμου άδειον 15.000 πανόδετον »	25.000
Τό Πολιτικόν Θέατρον Ν. Μαυροκορδάτου. »	25.000
Έγκόλπιον Χριστιανού (Έρμ. Έσπερ. Όρθρου, Λειτουργίας »	3.500
Έ Η ζωή τής ψυχής »	3.000
Σωτηρία Όρθοδοξου χριστιανού άδειον 5.000 δεμένο »	8.000
Ό Χριστός νικά ή δ Στρατής (θησκευτικόν διήγημα) »	3.000
Α παρτίτητοι συστάσεις διά τόν χριστιανόν »	500
Ακ λουθία Θ. Μεταλήψ ως με προσθέτους ευχάς εις τό τέλος, σήμα μικρόν τσέπης »	1.000
Όι ύύο παρ κλητικ ή Κανόνες προς τήν Θεοτόκον και ή δέησις έν καιρώ πολέμου »	500
Ακολουθία του μεγάλου άγιασμού των Θεοφανείων »	500
Γυναίκες από τήν Άγιαν Γραφήν, Γ.ο.Τζ. Γουγουτά σελ. 64. »	1 500
Ψυχής Παιηγορία, ευχαι διά στίχων, Ένης μοναχής τυφλής σ.104 »	1.500
Έ έρημίτις Φωτεινή, Ίωακείμ Σπεισιέση »	4 000
Εύ ευγγελικς Κήπος, Σάββα μύναχου Φιλοθέου »	3.500
Ό Όδοιπόρος, Φιλοθέου Ζερβάκου ήγομ. Ι. Μ. Λογγοβάρδας »	12.000
Γνωθι σαυτόν Γ. Πειρατιανό »	1.000
Έγκώμιον εις τόν δσιον Άθανάσιον τόν έν Άθω »	1.500
Έ Η Μόνικα, μήτηρ του άγ. Αδγουσίνου »	1 250
Έ Η άγια Συγκλητική, παρηγορητική διήγητις διά τούς άσθενείς. »	1.250
Λουλούδια του Πασαδείσου, Τζάνου Γουγουτά ιερέως »	3 000
Έ Η επί του όρους όμιλία του Κυρίου, Γ. Παπαγεωργίου »	5.000
Όδηγός εις τήν βασιλείαν των ύύρανών Ίννοκεντίου Έπισκ. »	3.000
Τετρακτύς, βιβλίον πατερικόν, Κωνστ. Ζερβού πρωτοπρ. »	7.000
Μικρόν εύχολόγιον. Ευχαι παρακλητικ ή Μάμαντος και Τρύφωνος μη ύάρχουσαι εις τά εύχολόγια, έλαφρώς δεδεμένο »	2.000
Παπακλητικός Κανών και τά θανάματα τής Γοργούπηκού »	1.000
Ό Μέγας Κανών, Άνδρέου Κρήτης »	1.000
Σειρά «Άγιος. Βιβλιοθή-ης»	
6 τεύχη α' έτους	} » 50.000
2 » β' »	
Όλόκληρον τό ε' και η' έτος	
Ό Μέγας Βασίλειος και ή οικόγένειά του »	4 000
Τά λείψανα και ή ιστορία των άρχ. πόλεων του Βόλου μετά χαρτών »	5.000
Χρυσόβουλλα και τυπικά των Β. ζ. αυτοκρατόρων του Άγίου Όρους »	6.000
Ακολουθία και βίος του Άγίου Γερασίμου Σουρβιάς »	3.000
» » » του Άγίου Αποστόλου του Νέου »	2 000
» » » των Άγιών Όνουφρίου και Πέτρου »	3 000
Τετραευάγγελον, έκδοσις Αγ. Όρους, χρυσόδετον »	15.000
Πολυτά ιστορία Αιγυπτίων, Καρχηδονίων, Άσσυριών, Βαβυλωνίων, Μήδων, Περσών, Μακεδόνων, Έλλήνων, τώμος α' και β' όγκώδεις, ύπό κ. Ρυλλίν, Βενετία 1750 άδειον »	100.000

Παγκόσμιος γενική ιστορία Ἀγ. Παπαγεωργοπούλου δερματ. »	50.000
Ἕμνολόγιον Ἰ. Μ. Γρηγορίου ἁγ. Ὅρους, περιέχον παρακλητικούς Κανόνας ἁγ. Ἀναστ. Ρωμαίας καὶ ἀκολουθία προφ. Ἀβδίου καὶ Βαρλαάμ »	4.000
Ἱστορική μελέτη Ἰ. Μ. ἁγ. Παντελεήμονος ἁγ. Ὅρους »	5 000
Ἑρμηνεῖα κανόνων πτωχοῦ Προδρομοῦ εἰς ἀρχαίον χειρόγραφον, δεδεμένον, εἰς ἀρίστην κατάστασιν »	100 000
Ἑρμηνεῖα ψαλμῶν Ἀνθίμου Ἱεροσολύμων 2 τόμοι δερματόδετοι μέγα σχῆμα »	150 000
Οἱ Ἀνάρται (ἐπιστημονική μελέτη περὶ ἀνταρτῶν) »	3.500
Ἐπεράσπισις ἢ ἀνασκευὴ τῆς τοῦ Βολτέρου βίβλου ὑπὸ Νικηφ. Θεοτόκη, ἐκδ. Βιέννης ἀψ'ηδ' »	50.000
Κυριακοδρομίον μετὰ ἐρητοδρομίου Θ. Ζωγράφου εἰς 3 τόμ. ἄδετον	120.000
Ἑρμηνεῖα ἐπιστολῶν Παύλου μετὰ τῶν 7 Καθολικῶν Θ. Ζωγράφου τόμοι 11 ἄδετον δραχ. 100.000	
Εἰσαγωγή εἰς τὴν φιλοσοφίαν, Εὐγενίου τοῦ Βουλγ. γεωσ ἐκδ. Μόσχας, δερματόδετον »	50 000
Ἐπιτομὴ Ἑλλην. Μυθολογίας, Κοντογόνῃ δερματ. δετος »	25.000
Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, Γόλδσμιθ, ἐκδ. Βιέννης 1807 ὄλο δερμ. »	25.000
Ἰουλιανοῦ Αὐτοκράτορος, τὰ σωζόμενα Paris 1630 »	100.000
Ἐπιτομὴ φ. σικῆς, βιβλία 3 Νεοφύτου Δούκα, Αἴγινα 1843 δερ. »	25.000
Στοιχεῖα λογικῆς, μεταφυσικῆς καὶ ἠθικῆς, Φρ. Σοαί τ'ον α' καὶ β' τόμος, Βιέννη 1804, ὄλο δερμάτινοι »	50.000
Εἰρηολόγιον περιέχον τοὺς εἰρημῶν τῶν Κανόνων κλπ. πανόδ. »	10 000
Τετραεναγγελλον εἰς μέγα σχῆμα Βενετίας πανόδετον »	50.000
Ἡ Κωνσταντινουπολις Σκαρλ. Βυζαντίου τόμ. β'. δερματόδ. »	35.000
Φιλοσοφικὸν Δοκίμιον περὶ τῆς προόδου καὶ πτώσεως τῆς Π. Ἑλλάδος Γ. Κωζάκη Τυπάλλου Ἀθῆναι 1839 »	30.000
Μεγάλη Ἑλλ. Ἐγκυκλοπαιδεία Μακροῦ ὁ δεῦτερος τόμος Ἀθαν. ψυχῆς - ἀκαδημεικός, πανάδετος »	60.000
Θησαυρὸς ἁγίων (παρακλητικοὶ Κανόνες ὄλων τῶν ἁγίων) »	27 000
Μέγας Συναξαριστὴς δωδεκάτομος Πατρὸς Ματθαίου	
α'. Τόμος ἄδετος 35.000 δεμένος »	50.000
β'. » » 30 000 » »	45 000
γ'. » » 30.000 » »	45 000
δ'. » » 30 000 » »	45.000
ε'. » » 35 000 » »	50.000
Συναξαριστὴς Δουκῆκη, Σεπτέμβριος, ἄδετος »	20 000
Ἀόριτος πόλεμος, Νικοδήμου »	20 000
Βασιλεὺς Ἀρμένιος, Δοκίμιον ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν δερματόδ. »	30.000
Κομνηνοῦ, ὀργανικὴ χημεία, λινόδετον, »	50.000
Ἱστορία Ἑλλην. φιλολογίας, Σκούφου, λινόδετον »	60.000
Ὁδηγὸς τοῦ ἔξομολογουμένου Χριστιανοῦ, Γ. Μακροῦ »	2.500
Ὁ Ἁγιασμὸς ἡμῶν, Γ. Μακροῦ, »	2 500
Ἐκκλησιολογικὸν ἡμερολόγιον. Ἐμμ. Φαρλέκα »	7.000
Λεξικὸν ἐγκυκλοπαιδικόν, Ν. Γ. Πολίτου ἐ άτομον δερματόδ. »	600 000
Λεξικὸν Γαλλοελληνικόν, Θ. Γ. Κυπρίου, μεταχειρισμένον δερματ. »	100.000
Θησαυρὸς τετραγλωσσος, Γερασίμου Β. ἀχου τοῦ Κορητῆς Μητρ. Φιλαδελφείας, Βενετία ἀψκ' ὄλον δερμάτινον »	250 000
Τουρκικὸν ἀπάνθισμα χριστι. πίστεως Πατρ. Κων)λεως 1803 λαν. »	50.000

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Για τούτο και με δίκαιον
κῆπον και περιβόλι,

τῆς Παναγίας Δέσποινας
τὸ ὀνομάζουσι ὄλοι.
(Καيسάριος Δαπόντες)

ΙΔΡΥΤΗΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ (+1940)
ΙΑΤΡΟΣ - ΜΟΝΑΧΟΣ

Ἐν Βόλῳ
Αὐ ουστος - Ὀκτώβριος 1950

Διευθυντής - Ἰδιοκτήτης
ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ
Κοραή 47 ἐν Βόλῳ

Ἐπίτιμος συντάκτης ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΠΑΘΑΡΗΣ - Καθηγητής τοῦ Α' Γυμνασίου Ἀργείων Βόλου

ΕΠΙΣΗΜΕΙΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΙΠΛΗΝ ΣΥΝΑΞΙΝ

Συνέχεια εἰς τὸ ἄρθρον τοῦ προηγουμένου τεύχους)

Ὅσοι ἐν ἀγίῳ Ὄρει ἀνέγνωσαν τὸ ἄρθρον ἔμειναν πλήρως ἱκανοποιημένοι. Εἷς δὲ ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων γράφει μοι: «Τὰ ἐν τῇ «Ἀγιορειτικῇ βιβλιοθήκῃ» ἐκτεθέντα παρὰ τῆς ὑμετέρας Σεβασμιότητος γενικῶς ἐπεκροτήθησαν ἀκόμη και ἀπὸ τὸν ἡγέτην τῆς μειοψηφίας... μετὴν παρατήρησιν τούτου, ὅτι ὁ θεσμὸς οὗτος τῆς διπλῆς προσβάλλεται ἐκ τῆς μὴ κατοχυρώσεώς του διὰ τοῦ Κ.Χ. Ὅλοι ὁμως οἱ Ἀγιορεῖται, ὅσοι δὲν εἶχον λόγους (οἱ λόγοι εἶναι προσωπικοί, διότι κατεδικάσθησαν ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Κοινότητος) νὰ ταχθοῦν μετὴν ἀποψιν τοῦ Παναγιωτάκου, ἠσθάνθησαν ἐκ τοῦ δημοσιεύματός Σας μεγάλην χαρὰν και ἱκανοποίησιν... και εἴμεθα βέβαιοι ὅτι... δὲν θὰ παραλείψητε νὰ ἐπιδιώξητε τὴν δικαίωσιν τοῦ ἀγίου Ὄρους διὰ τῶν αὐθεντικῶν Σας εἰσηγήσεων και ἐνεργειῶν ὅπου δεῖ και νὰ εἴσθε βέβαιοι, ὅτι αἱ ἐνεργεῖαι Σας αὐταὶ θὰ ἔχουν εὐμενεστάτην ἀπήχησιν και παρὰ πᾶσι τοῖς Ἀγιορεῖταις και παρὰ τοῖς φίλοις τοῦ ἀγίου Ὄρους ἐν τῇ Κοινωνίᾳ» (28-5-50). Εἷς διακεκριμένον ἐνταῦθα, ἀνώτερον δικαστικόν, ἐπισκεψάμενόν με ἀνεκοίνωσα τὸ ζήτημα και τυπικῶς και οὗτος μοι εἶπε τὸ αὐτό, ἀλλ' ὅταν ἀνέπτυξα τοὺς λόγους ἐκλονίσθη και μοῦ ἐξήτησε τὸ ἄρθρον νὰ τὸ μελετήσῃ, δὲν ἤλθεν ἔκτοτε, και ἂν ἔλθῃ, δὲν πιστεύω νὰ μοι κάμῃ λόγον, διότι ὁ Παναγιωτάκος εἶναι συμπατριώτης και εὐνοούμενός του. Λοιπὸν πρὸς τὸν ἀξιόλογον τοῦτον θεράποντα τῆς Θέμιδος ἔλεγον, ὅτι οἱ θεσμοὶ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ μετὰ τὴν ἄλωσιν γλώσση λέγονται προνόμια, χάρις δὲ εἰς αὐτὰ ἐσώθη ἡ Ἐκ-

κλησία και τὸ ἔθνος. Δὲν ἔτυχε δὲ μόνον τὸ Πατριαρχεῖον τοιούτων προνομίων, ἀλλὰ ἐξ ἴσου καὶ τὸ ἅγιον Ὅρος καὶ πολλοὶ ἄλλαι Κοινότητες, ὧν προέχει ἡ Μοσχόπολις. Τοιούτοι θεσμοὶ καὶ ἐπὶ βυζαντινῶν εἶχον ἀξίαν νόμου καὶ ἀποτελοῦσι μέχρι σήμερον ἐν Ἑλλάδι τὸ ἐθιμικὸν δίκαιον· διότι ὡς γνωστὸν μετὰ τὴν ἄλωσιν οἱ Ἕλληνες εἶχον τὰ ἰδικὰ των δικαστήρια ἐν τῷ προσώπῳ τῶν προεστώτων καὶ τῆς δημογεροντίας. Ἰσχυε δὲ οὐ μόνον ἐνώπιον τῶν ἑλληνικῶν, ἀλλ' ἐν πολλοῖς καὶ τῶν τουρκικῶν δικαστηρίων. Οἱ ἐπίσκοποι ὁμως προὔτιμων καὶ ἐφήμερον τὸν Ἀρμενόπουλον. Περὶ τῶν θεσμῶν τούτων οἱ νομολόγοι δογματίζουσιν, ὅτι εἶναι ἀνώτεροι τῶν νόμων, διότι προσαρμόζονται εὐκολώτερον πρὸς τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, ὧν εἶναι ἀπόρροια, ἐνῶ ὁ νόμος πατέρα καὶ πηγὴν ἔχει ἓνα ἄνθρωπον, τὸν νομοθέτην. Τούτου ἕνεκα ἄνευ ἀντιδράσεως ἐμορφώθη τὸ ἐθιμικὸν δίκαιον, ὡς ἀντίρροπον τοῦ ἀτομιστικοῦ συστήματος· διὸ καὶ μέχρι σήμερον διατηρεῖται ἐν Ἑλλάδι καὶ τὰ κατὰ τόπου (ἰδίᾳ ἐν Μάνη) δικαστήρια ὑποχωροῦσι καὶ σέβονται αὐτό, καὶ μόνον πού δὲν συνεστήθησαν λαϊκὰ δικαστήρια. (1) Ὁρθῶς ἐλέχθη, ὅτι τὸ δίκαιον τοῦτο, ἀποτελεῖ ἐν μέρει συνέχειαν τοῦ δικαίου τῶν Βυζαντινῶν, ὅπερ μάλιστα ἐκέκμητο ὁ προνομιοῦχος θρόνος τῶν αυτοκρατόρων καὶ τῶν πατριαρχῶν (πρβλ. τὸ «ὁ βασιλεὺς νόμοις οὐχ ὑπέκειται!»). Εἶναι ὁ ἄγραφος νόμος· διὸ καὶ ὁ Οὐλπιανὸς ὥριζε τὸ ἀστικὸν δίκαιον γραπτὸν ἢ ἄγραφον (Βασ. βιβλ. II, καὶ νόμ. 6) ὅστις περαιτέρω (νόμ. 31) διαγορεύει: ὅταν περὶ τινος δὲν ὑπάρξη νόμος, πρέπει νὰ τηρήσωμεν τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα· «τὸ ἀπὸ μακροῦ χρόνου ὑφιστάμενον ἔθιμον ἔχει ἰσχὴν νόμου καὶ τηρεῖται ὡς τοιοῦτος». Ὁ κυβερνήτης Καποδίστριας ἐπέτατε τοῖς ταγοῖς τοῦ δικαίου νὰ προσέλωσι τὸν νοῦν εἰς τοὺς κατὰ τόπους θεσμοὺς καὶ ὑπενθύμιζε τὸν νόμον 44 τοῦ Ἐρμογένους, ὅστις λέγει: «καὶ τὸ διὰ μακροχρονίου ἐθίμου δοκιμασθὲν καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη τηρηθὲν δὲν ἰσχύει ὀλιγώτερον τοῦ γραπτοῦ» καὶ αὐτὸς πρῶτος ἀνεγνώρισε τοῦτο ὡς πηγὴν τοῦ δικαίου ἐν Ἑλλάδι. Ταῦτα βεβαίως διὰ πολλῶν ἁγίων, παραδειγμάτων ὑποστηρικθέντα ἐκλόμισαν τὴν γνώμην τοῦ δεινοῦ νομομαθοῦς τῆς ἑλλ. δικαιοσύνης. Εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς ἀδελφοὺς Ἀγιορείτας ἔχω νὰ κάμω τὴν ἐξῆς σύστασιν: Ἄς μὴ παρορῶσι καὶ τὸν ἄγραφον νόμον, ὅθεν κατὰ τὸ πλεῖστον προῆλθεν ὁ Κατ. Χάρτης, ὅστις μόνον μέρος τῶν ἀγράφων ἠθῶν καὶ ἐθίμων περιέχει· διότι ἂν στηριχθῶσι μόνον εἰς αὐτόν, τότε θὰ πέσωσιν ἔξω καὶ δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ ὑποστηρίξωσι τὰ κατ' ἔθους γινόμενα, ὅπως ἡ ἀπουσία τῶν ὑπογραφῶν

(1) Δὲν ἐννοοῦμεν βεβαίως τὰ αὐθαίρετα τῶν κομμουνιστῶν δικαστήρια, ὑφίσταται μεγάλη διαφορά· ὅ τι διακρίνει τὰ ἔθιμα τῶν κοινῶν ἀτομικῶν συνηθειῶν τῶν ἀνθρώπων, εἶναι ὁ ὁμαδικὸς αὐτῶν χαρακτῆρ, δὲν εἶναι δηλ. συνήθειαι κανονίζουσαι τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας τῶν ἀτόμων, ἀλλ' ἀποτελοῦσι κανόνα διὰ τὴν ἐνεργείαν καὶ τὴν διαγωγὴν κοινωνικῶν ομάδων, καὶ ἐπιβάλλονται διὰ τοῦ ἠθικοῦ καταναγκασμοῦ, καὶ εἰς τοῦτο ὀφείλεται ἡ συλλεκτικὴ τῆς κοινωνίας δύναμις.

τῶν ἀντιπροσώπων εἰς τὰ ὑπὸ τῆς Ἱ. Κοινότητος ἀπολυόμενα ἔγγραφα. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μου, ὡς ἀντιπροσώπου, ἐλάβομεν ἀπόφασιν τοῦ εἰσαγγελέως Θυνίκης περὶ ἀπαράδεκτον αὐτῶν, καὶ ἠγωνίσθημεν πολὺ νὰ παρακάμψωμεν τὸν σκόπελον τοῦτον. Ποῦ στηρίζεται τοῦτο; ἐπὶ ταῦ ἀγράφου νόμου, ἐπὶ τοῦ ἐθίμου, «ἔτσι τὸ ἤϋραμε». Ἄς σεβασθῶμεν τὸν πανάρχαιον τοῦτον θεσμόν, ἀφοῦ καὶ ὁ πανδαμάτωρ χρόνος τὸν ἐσεβάσθη, πανάρχαιος, διότι ὑπενθυμίζει εἰς τοὺς Ἕλληνας, ὅτι οἱ Ἁγιορεῖται ἐμμήθησαν, ὡς εἶπομεν, τοὺς ἀρχαίους εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ πολιτεύματος. Δύο ἀντιπροσώπους ἔστειλεν ἐκάστη πόλις τὸ πάλαι εἰς τὴν «σύνοδον», (ὡς ἐλέγετο τὸ ἀμφικτιονικὸν συνέδριον), τὸν **ἱερομνήμονα** καὶ τὸν **πυλαγόρα** «ἀγαθοὶ γὰρ οἱ δύο ὑπὲρ τὸν ἕνα». Διπλῆ βουλή λέγεται ἐν Γαλλίᾳ ἡ ἐθνοσυνέλευσις (ἀποτελουμένη ἐκ τῆς Βουλῆς καὶ Γερουσίας). Ἄς διατηρήσωμεν τὸν πανσεβαστον τοῦτον θεσμόν. Διὰ διπλῶν καὶ ἐκτάκτων συνάξεων συνετάχθησαν ἅπαντα τὰ ἀρχαῖα τοῦ Ὄρους τυπικά.

Οἱ ἐνιστάμενοι εἰς τοῦτο σκοπὸν ἔχουσι νὰ ἀκρωτηριάσωσι τὸ πάγκαλον ἡμῶν πολίτευμα, νὰ παραλύσωσι τὸ αἰωνόβιον καθεστῶς, νὰ ὀδηγήσωσι τὸν τύπον εἰς τὴν ἀναρχίαν καὶ πέραν τούτου εἰς τὸν ἐπάρατον κομμουνισμόν. Δὲν ἀφαιροῦσιν ἀπλῶς κίονα ἀπὸ τὸ καλλιπρεπὲς αὐτὸ οἰκοδόμημα, ἀλλ' αὐτὸ τὸ κρηπίδωμα, τὴν βάσιν αὐτοῦ· διότι «**ἡ διπλῆ σύναξις**» εἶναι τὸ «**κύριον τῆς Πολιτείας**», ὡς ἀπεδειξαμεν. Μὴ συγκατατεθῆτε ποτὲ εἰς τὸ ἀνοσιούργημα τοῦτο, πατέρες ἅγιοι, διότι ὕπουλος ἐχθρὸς ἐπενόησε καὶ μικρὸν δεῖν ἔφερεν εἰς πέρας, ἐὰν μὴ ἡ Ἱερά Κοινότης, ὁ ἄγρυπνος φρουρὸς καὶ θεματοφύλαξ, προὔλαμβανε τὸ κακόν, καταγγείλασα τὴν ἄφρονα σκέψιν τοῦ παυθέντος διοικητοῦ. Εἰς τὴν ἀρνησίαν των νὰ ὑπογράψωσι τὸν Κατ. Χάρτην οἱ ἀδελφοὶ Σλαῦοι μᾶς ἀντέτεινον, ὅτι εἰσήχθησαν νεωτερισμοί. Νομίζω ὅτι δὲν εἶχον ἄδικον· ἄς ἀποδεξώμεν λοιπόν, ὅτι ὡς πρὸς τοὺς ἀποκαλυπτομένους νεωτερισμοὺς εἴμεθα ὅλοι σύμφωνοι καὶ ἠνωμένοι πρὸς ἀποσκορακισμόν αὐτῶν καὶ ἀπαράτρεπτον διατήρησιν τοῦ καθεστώτος. Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν ἠνωμένων ἐν τῇ ἀγιορειτικῇ πίστει.

Ὁ Κορυτσᾶς
+ Εὐλόγιος Κουρίλας

ΤΑ ΔΙΑΜΕΙΦΘΕΝΤΑ ΕΓΓΡΑΦΑ ΜΕΤΑΞΥ ΤΗΣ Ι. ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΚΑΡΥΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΕΡΣ ΔΙΟΙΚΗΤΟΥ κ. Π. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΟΥ

Π Ρ Ο Ο Ι Μ Ι Ο Ν

Πρὸς ἀποσαφήνισιν τῶν γραφομένων δημοσιεύομεν τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ διοικητοῦ κ. Παναγιωτάκου καὶ τῆς Ἱ. Κοινότητος, ἀφοῦ μάλιστα οὗτος ἤδη, ὡς πληροφοροῦμαι, ἐπαύθη καὶ ἀποστέλλεται ὁ ἀντι-

καταστάτης. Ἡ δημοσίευσίς ἐπιβάλλεται, ἵνα μάθῃ καὶ ὁ νέος διοικητὴς ἕως ποῦ ἐκτείνεται ἡ δικαιοδοσία του καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ φέρῃ τὴν ἁρμονίαν εἰς τὸν ἱερὸν Τόπον, εἴπερ ποτε καὶ ἄλλοιτε ἀναγκαίαν ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ὁ ἀποστελλόμενος εἶναι ἀρκούντως συνετός, ὄριμος καὶ γνώστης οὐ μόνον τῶν ἀγιορειτικῶν, ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν ἐκκλησιῶν. Ζητημάτων, ἅμα δὲ καὶ μύστης τῆς διεθνοῦς πολιτικῆς καὶ διπλωματίας. Ὁ ὑποφαινόμενος χαίρω, διότι συνετέλεσα εἰς τὴν τοιαύτην ἐξέλιξιν καὶ τὸν τεροματισμὸν τῆς διαφωνίας τῆς Ἱ. Κοινότητος πρὸς τὸ ἐνταῦθα κέντρον.

Ἐν Ψυχικῷ τῇ 12 Μαρτίου 1950
† Ὁ Κορτσᾶς Εὐλόγιος Κουρίλας

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ—ΑΘΩ

Ἐν Καρυαῖς τῇ 31/5/1949

Ο ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ

Ἄριθ. πρωτ. 388

Π ρ ο ς

Τὴν Ἱερὰν Κοινότητα τοῦ ἁγ. Ὁρους Ἀθω

Ἐ ν τ α ῦ θ α

Σχετικὰ Ἑμέτερα 132/Κ καὶ 135/Κ τῆς 15/28—5—1949
Τὴν Ἑμέτεραν Πανοσιολογιότητα ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Λαβόντες τὰ ὑπ' ἀριθ. 132/Κ καὶ 135/Κ τῆς 28 λήγ. γράμματα Ἀδτῆς μετὰ τῆς οὖν αὐτοῖς συνημμένων ἀντιγράφων ἐκ πρακτικῶν τῆς ἀπὸ 28/4/11/85/1949 συνεδρίας τῆς αὐτοκαλουμένης Ἑκτάκτου Διπλῆς Ἱερᾶς Συνάξεως, ἧς ἀνέγνωμεν καὶ τὴν ἀπόφασιν περὶ διορισμοῦ μονίμου ἐν Ἀθήναις ἀντιπροσώπου τῆς Ἀθωϊτικῆς Κοινότητος, ἔστις καὶ θὰ καλεῖται «Ἐπίτροπος τοῦ ἁγίου Ὁρους» κατ' ἐπίκλησιν τοῦ ἀρθροῦ 36' τοῦ Κατ. Χάρτου ἁγίου Ὁρους, ὡς τοιοῦτου ἐκλεγέντος μάλιστα ὑπ' αὐτῆς τοῦ Πανσο. Γέρ. Βασιλείου Καρακαλλινοῦ, οὗτινος ἀποδεχθέντος τὸν διορισμὸν καὶ πρὸς ἀναχώρησιν ἐπειγομένου ἐκ τοῦ ἁγίου Τόπου παρεκλήθημεν ὑπὸ τῆς ὑμετέρας Πανοσιολογιότητος διὰ τὴν ἐκδοσὶν διαταγῆς ἡμῶν πρὸς τὰ καθ' ἡμᾶς ὄργανα τῆς Β. Χωρ(κῆς) διὰ τὴν θεώρησιν τῆς ἀδείας αὐτοῦ πρὸς ἀναχώρησιν.

Μετὰ πολλῆς τῆς σπουδῆς μελετήσαντες τὸ αἴτημα τῆς ὑμετέρας Πανοσιολογιότητος καὶ δὴ καθ' ἕσπον ἀφορᾷ τὴν ἐνομομον σχέσιν αὐτοῦ πρὸς τὸν Κ. Χάρτην τοῦ ἁγίου Ὁρους.

Ἐπειδὴ τόσον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Κ. Χάρτου ἁγίου Ὁρους ἔσον καὶ κατὰ τὰς τοιαύτας τοῦ κυρώσαντος αὐτὸν Π. Δ(τος) τῆς 10. 9. 1926 ποσῶς δὲν προβλέπεται ὑπαρξίς μοναχικῆς ἀρχῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα ἑκτακτοῦ διπλῆς Ἱ. Συνάξεως μηδὲ καθορίζονται ἐξουσίαι, δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις τοιαύτης μοναχικῆς ἀρχῆς ἐν τῇ Ἀθωϊτικῇ Κοινότητι.

Ἐπειδὴ ὡσαύτως τόσον κατὰ τὸν Κ. Χάρτην ἁγίου Ὁρους ἔσον καὶ τὸ ἀπὸ 10 9)26 Π. Δ)μα τὸ κυρώσαν αὐτόν, ποσῶς δὲν προβλέπεται καθιέρωσις προσώπου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἐπίτροπος τοῦ ἁγίου Ὁρους» ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις καὶ δὴ ἐν

ἀναγκαίᾳ προϋποθέσει ἐν τῷ Νόμῳ μείας περὶ τῶν συνιστῶντων τὸν θεσμὸν νομίμων προϋποθέσεων, ἦτοι ιδιότητος διοριζομένων (κληρικός, μοναχὸς ἢ λαϊκὸς) προσόντων αὐτοῦ, ἔδρας αὐτοῦ, ἀμὰ δὲ περὶ καθηκόντων καὶ ἀρμοδιότητων αὐτοῦ, παρ' ἐκτὸς τῆς ἐν ἀρθρῷ 36 τοῦ Κ. Χ. ἀγ. "Ορους, προβλέποντας περὶ τρόπον καταβολῆς προσόδων ἱεροκοινοτικῶν τιμῶν ὑπηρεσιῶν, εἰσχωρήσεως καὶ τῆς φράσεως «κοινοῦ ἐπιτρόπου ἐκτὸς τοῦ ἀγ. "Ορους» ἀορίστως καὶ ἀνευ ἀπαραιτήτου μείας τῶν ἀνωτέρω ἐπισημειωθῶν ἀναγκαίων νομίμων προϋποθέσεων περὶ τοιοῦτου θεσμοῦ ὡς τῶν φράσεων «κοινοῦ ἐπιτρόπου» ἀπλῶς, μηδαμῶς καθορίζουσιν τὰ τῆς λειτουργίας ἐνδὸς τοιοῦτου θεσμοῦ καὶ τῶν ἐτέρων «ἐκτὸς τοῦ ἀγ. "Ορους» ἔτι ἀορίστως παντάπασι μὴ προσδιορίζουσιν ὑπαρξιν θεσμοῦ «κοινοῦ ἐπιτρόπου ἐν Ἀθῆναις» καὶ δὴ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ, ἣν ἠθέλησε νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὸ, κατὰ τὸν Κ. Χ. ἀγίου "Ορους, μὴ προβλεπόμενον μοναχικὸν Σῶμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ἔκτακτος διπλῆ Ἱ. Σύναξις.

Ἐπειδὴ αὐστηράν, ἔννομον καὶ ἐπιτακτικὴν ἔχομεν ὑποχρέωσιν, ὅπως ἐποπτεύωμεν ἐν τῷ ἀγιωνύμῳ τούτῳ τόπῳ διὰ τὴν ἐπακριβῆ τήρησιν καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ περὶ αὐτοῦ Κατ. Χάρτου, προαγόμεθα ἐφελκύσαι τὴν προσοχὴν τῆς Ἱμετ. Πανοσιλ)τος ἐπὶ τε τῆς ἀκύρου συγκροτήσεως τοῦ ρηθέντος μοναχικοῦ Σώματος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ἔκτακτος Διπλῆ Ἱ. Σύναξις καὶ τῆς ἀκύρου καὶ παρὰ τὸν Νόμον λήψεως ὑπὸ τούτου ἀποφάσεως τούτέστι παρὰ τὸν Κ. Χ. ἀγ. "Ορους, καὶ ὑπομνησκοντες τὰς ἐκ τῆς παραβιάσεως τοῦ Κ. Χ. βαρυτάτας αὐτῆς εὐθύνας, παρακαλέσαι αὐτὴν ὅπως ἕσον οἷόν τε τάχιον συνερχομένη καὶ μελετήσῃ τὰ ὑφ' ἡμῶν ὧδε παρατηρούμενα σπεύσῃ καὶ ἀναθεωρήσῃ τὰ πρὸς ἡμᾶς ἐκπεμφθέντα ὑπ' ἀριθ. 132 καὶ 135 γράμματα αὐτῆς χάριν ἀκριβείας καὶ νομιμότητος καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ Κ. Χάρτου ἀγ. "Ορους συλλήθδην προβλεπόμενα.

"Ερρωσθε ἐν Κυρίῳ

Ὁ Γενικὸς Διοικητὴς Ἀγίου "Ορους
Παναγ. Παναγιωτάκος

ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ
ΑΠΟΡΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
«Ο ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ»

Ἐν Θεσ)νίκῃ τῇ 6)4)1949

Ἀριθ. πρωτ. 318

Π ρ ο ς

Τὴν ἱερὰν Σύναξιν τοῦ ἁγίου "Ορους.—Καρούας

"Εχομεν τὴν τιμὴν νὰ σὰς γνωρίσωμεν ἔτι τὸ καθ' ἡμᾶς ἐθνικὸν Ἰδρυμα (Ἀριστοτέλης), ὅπερ στεγάζεται εἰς μέγα περίλαμπρον κτίριον διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ὀποίου ἡ ἠθικὴ καὶ οἰκονομικὴ σας ἐνίσχυσις ὑπῆρξαν σημαντικώταται, εἰς ἐνδειξιν δὲ εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν εὐεργεσίαν σας εἰς ἐντοχισημένην πλάκα εἰς τὸ πρῶτον διαμέρισμα τοῦ μεγαλοπρεποῦς

τούτου οἰκοδομήματος χρυσοῖς γράμμασι ἀναγράφονται αἱ λέξεις «Θάλαμος ἁγίου "Ορους», διενεργεῖ καθ' ἄπασαν τὴν Μακεδονίαν τὴν 22)4)49 τὸν διὰ Νόμου καθιερωμένον ἐτήσιον ἔρανον πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν πόρων του.

Στηριζόμενοι εἰς τὰ φιλόανθρωπα ὑμῶν αἰσθήματα καὶ εἰς τὸ ἔκδηλον ὑπὲρ τοῦ ἱδρύματός μας ἐνδιαφέρον σας πρὸς εὐδ-

δωσιν τῶν σκοπῶν του, Ἰᾶς παρακαλοῦμεν θερμῶς, ὅπως εὐαρεστοῦμενοι προέβητε εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς διενεργείας τοῦ ἐράνου τούτου καὶ μεταξύ τῶν Ἱ. Μ. τοῦ ἀγ. Ὄρους διὰ τῶν ἀποστελλομένων ὑμῶν διὰ ταχυδρομικοῦ δέματος 10 μπλκ τῶν 50 ἀποδείξεων ἠριθμημένων.

Ἄμα δὲ τῷ πέρατι τοῦ ἐράνου σᾶς παρακαλοῦμεν θερμῶς ὅπως τὸ ἐξ αὐτοῦ προῖδον ἀποστείλητε εἰς τὸ ἐνταῦθα ὑποκ)μα Ἐθνικῆς Τραπεζῆς Ἑλλάδος, πρὸς πίστωσιν τοῦ παρ' αὐτῆ λ)σμοῦ μας, τὰ δὲ στελέχη τῶν διπλοτύπων ἀποδείξεων καὶ τὰ τυχὸν μὴ χρησιμοποιηθησόμενα τοιαῦτα, ἐπιστρέψητε εἰς τὴν Δ)σιν τοῦ Ἰδρύματος γνωρίζοντες καὶ ἡμῖν τοῦτο.

Ἐν τῇ πεποιθήσει ἔτι θέλομεν τόχην καὶ αὐθις τῆς ἀρωγῆς ὑμῶν καὶ ὑποστηρίξεως καὶ θεωροῦντες περιττὸν νὰ ὑπογραμμίσωμεν τὴν ἐσρότητα τοῦ ἐπιδιωκόμενου σκοποῦ μὲ δάσιν πάντοτε τὴν προσήλωσιν τῶν τροφίμων μας πρὸς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, τὴν ἀνεξάντλητον ταύτην πηγὴν τῆς δυνάμεως τῆς ἡθικῆς, τοῦ δικαίου καὶ παντὸς ἀγαθοῦ.

Ἰᾶς παρακαλοῦμεν νὰ δεχθῆτε τὴν ἔκφρασιν τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν 860 περιθαλπωμένων τροφίμων μας, ὡς καὶ τὴν ἔκφρασιν τῆς ἐξαιρέτου πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεως, μεθ' ἧς διατελοῦμεν.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ.Σ. Ὁ Διευθυντῆς
Κ. Κολοτούρος (Γ.Σ.) Δ. Τριμέρης

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΓ. ΟΡΟΥΣ

Ο ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ

(α/ἀ. Ἱ. Κ. 7/25/5 49Η.Α.)

Ἐν Καρυαῖς τῇ 2/6/1949

Ἀριθ. πρωτ. 401

Π ρ ὀ ς

Τὴν Ἱ. Κοινότητα ἀγ. Ὄρους Ἄθω.—Ἐνταῦθα

Σχετικὸν ὑμέτερον 141/19/5/49

Τὴν Ὑμετέραν Πανοσιολογιότητα υπερῆδιστα προσαγορεύομεν.

Ἐπιποθοῦντες εἰς διατήρησιν ἔργῳ καὶ λόγῳ παρὰ τῇ Ὑμ. Πανοσιολ. τῆς ἧς καὶ αἱ Κ' Ἱεραὶ Μοναὶ τοῦ ἀγιωνύμου Τόπου κεκρατήνται, ὡς ἐκ τῆς μεθ' Ἡμῶν ἀλληλογραφίας Αὐτῶν δείκνυται, οὐ μόνον ἐλπίδος ἀλλὰ καὶ πίστεως περὶ τῆς ἐν τῷ προσώπῳ Ἡμῶν ἐδρέσεως τοῦ «καταλλήλου δημοσίου λειτουργοῦ καὶ γνώστου τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων καὶ συμπαραστάτου ἐπὶ τῶν πολλαπλῶν αὐτοῦ ἀναγκῶν καὶ δὴ τοῦ ἐνθέρμου ὑπερασπιστοῦ τῶν ἐκπαλαὶ ἱερῶν θεσμῶν αὐτοῦ» ὑπηγορεύομεν τῇ Ὑμ. Πανοσιολ. τὸ ὑπ' ἀριθ. 388)49 ἔγγραφον Ἡμῶν εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 135)49 ἔγγράφου αὐτῆς,

οὕτως τὸ περιεχόμενον σφόδρα λυπούμεθα δρώμενοι, ὅτι παντελῶς δὲν ἐγένετο ἀντιληπτὸν ὑπὸ τῆς Ὑμ. Πανοσιολ., πιθανῶς, καὶ μόνον οὕτω δεδικαιολογημένως—λόγῳ ἐλλείψεως νομοκανονικῶν γνώσεων τῶν παρ' Ὑμῖν ἀγίων Ἀντιπροσώπων.

Διότι ἐὰν καὶ ἐφόσον ἡ Ὑμ. Παν)της πρὶν ἢ σπεύσῃ εἰς τὴν πρὸς Ἡμᾶς ἀποστολὴν τοῦ ἀνωτέρῳ ὑπ' ἀριθ. 141 ἔγγράφου αὐτῆς προετίμα δάσει τοῦ ἡμετέρου 388 νὰ ἐκζητήσῃ τὴν γνώμην τῶν Κ' Ἱ. Μονῶν καὶ δὴ τῶν ἐν αὐταῖς παλαιότερων Πατέρων θὰ ἐπυθάνετο, ὅτι τὸ ὑπὸ τῶν γενικῶν κανονισμῶν—δάσει

τοῦ νομοκανονικοῦ καθεστώτος τῶν ὁμοίων πρὸ τοῦ Κ. Χ. ἀγ. Ὅρους διωκεῖτο ἡ Ἀθωτικὴ Κοινότης—προβλεπόμενον διοικητικὸν Μοναχικὸν Σῶμα «Ἐκτακτος διπλῆ ἱερὰ Σύναξις» ἔλαβεν ἐν τῇ ιδιότητι τοῦ τῆς γενικῆς Συνελεύσεως τῶν ἀγιορειτῶν πατέρων τὴν ὑστάτην νόμιμον ἐν τολῆν ὅπως καταρτίσῃ τὸ νέον τοῦ ἀγ. Ὅρους συνταγματικὸν πολίτευμα, ἡτοι τὸν Κ. Χάρτην τῆς 10)5)1924 καὶ μετὰ ταῦτα παύσῃ ἔχον ἰσχὺν καὶ ἐξουσίαν ὡς διοικητικὸν Μοναχικὸν Σῶμα ἐν τῇ Ἀθωτικῇ Μοναχικῇ Κοινότητι. Διὰ τὸν λόγον δὲ τούτων οὐδαμῶς ἐν τῷ ἰσχύοντι Κ. Χ. ἀγ. Ὅρους εὑρητε διατάξεις ἐρίζουσα περὶ τῆς λειτουργίας ἀρμοδιοτήτων καὶ δικαιωμάτων αὐτοῦ καθόλου, ὡς μόνων διοικητικῶν σωμάτων τῆς Ἀθωτικῆς Κοινότητος θεσπισθέντων α) τῆς Ἱ. Κοινότητος (τὸ βουλευτικόν), β) τῆς Ἱ. Ἐπιστασίας (τὸ ἐκτελεστικόν) καὶ γ) τῆς 20μελοῦς Δισενιασίας Συνάξεως ἐν τῇ περιωρισμένῃ δικ. ἐξουσίᾳ αὐτῆς (ἄρθ. 43 Κ. Χ., ἄρθ. 6,9 τοῦ ἀπὸ 10)9)26 Π. Δ)τος) καὶ τῇ τοιαύτῃ τοῦ ψηφίζειν κανον. διατάξεις, μὴ ἀντικειμένους εἰς τὸν Κ. Χ. ἀγ. Ὅρους. Ἐκ τούτων καταφαίνεται πόσον ἄστοχος εἶναι νομικῶς ἢ ἐκ μέρους Ἑμῶν ἐπικλησίς τῶν ἄρθ. 1 τοῦ ἀπὸ 10)9)26 Π. Δ)τος καὶ 188 τοῦ Κ. Χ., ἅτινα εὑρηνται τεθειμένα καθηκόντως ὑπὸ τοῦ νομοθέτου πρὸς ἐξήγησιν τῆς ἱστορίας, καὶ μόνον ταύτης, τῆς ψηφίσεως τοῦ Κ. Χ., ἐν τῇ ἐννοίᾳ αὐτοῦ ὡς συνταγματικῶ χάρτου αὐτοδιοικήτου κοινότητος, καθ' ὑπαγόρευσιν ἄλλωστε τῆς ἐπὶ τούτου σταθερᾶς διδασκαλίας τοῦ Συν)κοῦ Δικαίου. Καὶ αἱ ἐθνικαὶ συνελεύσεις τῶν ἐλευθέρων ἐθνῶν καὶ αἱ διπλαῖ ἀναθεωρητικαὶ Βουλαὶ κατήρτισαν Κ. Χάρτας Πολιτειῶν, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τῷ 1864 τῷ 1911 κ. ἄ., καὶ ἐν τέλει τῶν ὑπ' αὐτῶν

ἐκπονηθέντων Κ. Χαρτῶν σημειοῦται περὶ τοῦ ἀπὸ μέρους αὐτῶν καταρτισμοῦ καὶ τῆς ψηφίσεως αὐτῶν χάριν τῆς συν)κῆς τῶν πολιτευμάτων ἱστορίας, πλὴν εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ νομοθετικοῦ αὐτῶν ἔργου διελύθησαν. ἵνα λειτουργήσωσιν αἱ ἐξουσίαι, περὶ ὧν αὐταὶ ἐθεσμοθέτησαν.

Ἀκριβῶς δὲ διότι διερμηνεύομεν ὀρθῶς, τὰ περὶ τῆς νομικῆς ἐννοίας τοῦ Μοναχ. Σώματος «Ἐκτακτος διπλῆ ἱερὰ Σύναξις», εἰς τὰ ὑπ' ἀριθ. 1)20)9)48 καὶ 340)10)5)49 ἡμέτερα πρὸς Ἑμᾶς καὶ τὴν Ἱερὰν Ἐπιστασίαν ἐπεζητήσαμεν τὴν ἀναβολὴν τῶν ἐργασιῶν ἐνταῦθα μιᾶς τοιαύτης Ἐκτακτου Διπλῆς, ἵνα διὰ ζώσης ἐξηγήσωμεν περὶ τῆς μὴ ἰσχύος αὐτῆς νόμῳ ὡς Μοναχικοῦ Σώματος, ἀλλὰ τὰ γεγονότα προέλαβον Ἡμᾶς δυστυχῶς. Τὸ δὲ ἐπικαλούμενον ὑπὸ τῆς Ἑμ. Π)τος ἀπόσπασμα τῆς 55ης 1)10)48 Συνεδρίας Αὐτῆς πάλιν ἐξηγεῖ τὴν γνώμην Ἡμῶν ταύτην διὰ τῶν λεχθέντων «θὰ ἐπεθύμουν ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ μοὶ γνωρῖσθετε ἵνα θέματα θὰ ἀπασχολήσουν ταύτην».

Μία τοιαύτη Ἐκτακτος Διπλῆ δὲν δύναται ἀπὸ τῆς ψηφίσεως τοῦ Κ. Χ. ἀγ. Ὅρους νὰ λειτουργῇ ἐνταῦθα ὡς Μοναχικὸν Σῶμα. Μία ὁμοῦς Διπλῆ Ἱ. Κοινότης ἀνεπισήμως καὶ χάριν ἐνισχύσεως τῆς ἀπλῆς Ἱ. Κοινότητος, μόνως ἐπισήμου Ἀρχῆς (παρεκτὸς τῆς Ἱ. Ἐπιστασίας καὶ τῆς 20μελοῦς Δισενιασίου Συνάξεως) τυχὸν προκαλουμένη εἰς σύνοδον δι' ἀνταλλαγὴν σκέψεων χάριν τῆς προόδου καὶ τῶν συμφερόντων τοῦ ἀγιωνύμου Τόπου, θὰ ἠδύνατο νὰ συνέλθῃ πλὴν ἀνεπισήμως καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς ὑποχρέωσεως ἐκ τῶν συμβουλευτικῆν καὶ μόνον ἰσχὺν δυναμένων ἔχειν ἀποφάσεών τῆς, ὡς τοιαύτην δ' ἐδέλεπομεν τὴν μέλλουσαν κληθῆναι ὑπὸ τῆς Ἑμ. Παν)τος κατὰ τὴν ΜΕ' συνεδρίαν

αὐτῆς, προτείνοντες καὶ τὴν ἐνώπιον ταύτης συζήτησιν τῶν ὑφ' ἡμῶν προταθέντων μηδέποτε φανταζόμενοι ὅτι ἡ Ὑμ. Πανότις—καὶ τότε καὶ νῦν—θα ἠγγείη τοιαῦτα στοιχειώδη περὶ τῆς μοναχικῆς δ)σεως ἐν Ἄγ. Ὅρει ζητήματα.

Καθόσον νῦν ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τοῦ κοινοφανοῦς θεσμοῦ «ἐπίτροπος τοῦ ἁγ. Ὁρους» ματαίως ἐπιχειρεῖ δι' ἑλως ἀσταθῶν ἐπιχειρημάτων νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰς ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 388/49 διατυπωθείσας νομικὰς ἡμῶν παρατηρήσεις. Οὐτε μάλιστα ἐπικαλουμένη τὸ πρακτικὸν τῆς Ε'. Συνεδρίας Αὐτῆς τῆς 1/15—10—48, ἐνθα ὠμιλήσαμεν περὶ ἀντιμετωπίσεως συζητήσεως «ἀντιπροσώπου», ἤγουν ἀπλοῦ νομικοῦ πληρεξουσίου, ὡς ἡ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Κ. Χάρτου ἁγ. Ὁρους πρακτικὴ δμιλεῖ (ἡ περίπτωσις τοῦ ἀειμνήστου Ηλιάκη) μηδέποτε δὲ περὶ «ἐπιτρόπου μονίμου ἐν Ἀθήναις».

Ταῦτα παρατηροῦντες καὶ τὴν διαστρέβλωσιν τῆς ἀληθείας μὴ συμβουλευόντες ὡς ἐκλογὴν ἐπιχειρημάτων, ἐν ἀγνῇ καὶ ἱερᾷ τελούντες ἐπιθυμία τῆς πάσῃ θυσίᾳ τηρήσεως τῶν ἀγιορειτικῶν θεσμῶν ἀλωβήτων ἀπὸ πάσης αὐτῶν προσβολῆς, ἐν τῇ ἐξουσίᾳ Ἡμῶν τοῦ Ἐπόπτου ἐπὶ τῆς τηρήσεως τοῦ ἀγιορειτικοῦ Νόμου, τοὔτεστι τοῦ Κ. Χ., συνιστῶμεν καὶ αὖθις τῇ Ὑμετ. Παν)τι τὴν λεπτοτέραν μελέτην τοῦ ὑπ' ἀριθ. 388)49 ἡμετέρου ἐγγράφου καὶ τὴν συμμόρφωσιν πρὸς τὰ αὐτέθι παρατηρούμενα, πολλῶ μᾶλλον καθόσον προερχόμενοι πλέον εἰς διαφωνίαν μετ' αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἐν ὄψει ζητήματος ἠχθῆμεν ἤδη εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένων (ἄρθ. 3 τοῦ ἀπὸ 10)9)26 Π. Δ)τος.

Ἐρρωσθε ἐν Κυρίῳ

Ὁ Γενικὸς Διοικητῆς ἁγ. Ὁρους
(Γ.Σ.) Παναγ. Παναγιωτάκος

Π ρ ὀ ς

Τὴν αὐτοῦ Ἐξοχότητα τὸν ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν μόνιμον Ὑφυπουργὸν

κ. κ. Π. Πιπινέλην

Ἐ ν τ α ὕ θ α

Ἐξοχώτατε κ. Ὑπουργέ,

Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν οἱ εὐσεβάστως ὑποφαινόμενοι ἀντιπρόσωποι τῆς ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ ἁγ. Ὁρους, νὰ φέρωμεν εἰς γνῶσιν Ὑμῶν ὅτι μεταξὺ τῆς ἱ. Κοιν. καὶ τοῦ διοικητοῦ κ. Π. Παναγιωτάκου δὲν ὑφίσταται ἀρμονικὴ συνεργασία ὑπὲρ ποτε καὶ ἄλλοτε σήμερον ἐπιβαλλομένη, καὶ τοῦτο διὰ τοῦς ἑξῆς λόγους:

Ὁ κ. Διοικητῆς ἀναλαβὼν ὑπηρεσίαν ἀπὸ τοῦ π. μ. Σ)θρίου κατ' ἀραιὰ διαστήματα καὶ ἐπὶ ἡμέρας μόνον παρέμεινεν ἐν ἀγίῳ Ὁρει, ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου δὲ μόνιμως πλέον ἐγκατασταθεὶς, ἀντὶ νὰ ὑποδοθῆσθαι τὴν ἱ. Κ. εἰς τὴν προσάφθειάν της πρὸς ἀνασύνταξιν ὕλικήν καὶ

πνευματικὴν τοῦ ἱ. Τόπου, κατατρίβεται εἰς τυπικὰς διατάξεις, καὶ προσκολλᾶται εἰς τὴν στενὴν ἐρμηνείαν τοῦ γράμματος, ἐνῶ ὡς γνωστὸν ὁ Κ. Χάρτης τοῦ ἁγ. Ὁρους, ὡς ἰδιότυπος καὶ νεοσύστατος νομοθεσία, πολλὰ τὰ κενὰ ἔχει εἰς τε τὸ διοικητικὸν καὶ δικαστικὸν αὐτοῦ μέρος καὶ τὴν ἑλλειψιν ταύτην ἀναπληροῦν ἐν πολλοῖς ἡ παράδοσις καὶ αἱ πηγαὶ ἐξ ὧν οὗτος ἀπέρρευσεν. Ἐσχάτως καὶ παρὰ τὴν ὡς ἀνωτέρω γενικὴν γραμμὴν, ἐναντίον σαφῶν διατάξεων τοῦ Κ. Χάρτου καὶ δεδηλωμένης γνώμης τῆς ἱ. Ἐπιστασίας καὶ τῆς Διοικήσεως Χωρικῆς, ἐπέτρεψε τὴν παραμονὴν ἐν τῷ ἱ. Τόπῳ εἰς πρόσωπα ἀνεπιθύμητα καὶ ἐπεσκέφθη μετ' αὐ-

τῶν ἑνίας Ἰ. Μονὰς συνηγορῶν εἰς ἐνεργείας διασπαστικὰς τῆς ἐνότητος, καὶ ἀντικρυς ἀντιθέτους πρὸς τε τὰς ἀπόψεις τοῦ Θεοσώστου Κράτους μας καὶ τὸ συμφέρον τοῦ ἀγιωνύμου Τόπου.

Πρὸς τοῦτοις ἀστόχως χειρισθεὶς τὴν προκύψασαν ἀντιγνῶμίαν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἰ. Κοιν. ἐν τῷ ζητήματι τῆς ἀντιπροσωπεύσεώς μας ἐν Ἀθήναις, ἐδημιούργησεν ὡς μὴ ὄφειλε ζήτημα ψυχρότητος σχέσεων, καὶ εἰς τὰ καίρια θίγον δλόκληρον τὸν ἀγιορειτικὸν κόσμον.

Καὶ ἐπειδὴ τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι τῆς ἀπολύτου ἀρμοδιότητος τῆς Ἑμετέρας Ἐξοχότητος, λαμβάνομεν τὸ θάρρος νὰ ἐπεκταθῶμεν καὶ ἀποσαφηνίσωμεν αὐτὸ χάριν τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ καλῶς ἐνοουμένου ἐθνικοῦ συμφέροντος.

Γνωρίζει ἡ Ἑμ. Ἐξοχότης ὅτι τὸ ἄγιον Ὅρος εἶχεν ἀπὸ αἰώνων ἐπιτρόπους Μοναχοὺς ἐν Κων/πόλει καὶ Θεσ/νίκῃ, καὶ μέχρις ἐσχάτων λαϊκοὺς τοιοῦτους ἐν Ἀθήναις κατ' ἀρχὴν καὶ εἰτα ἐνδημοῦντας ἀρχιερεῖς, ἐν Θεσ/νίκῃ δὲ εἰσέτι τὸν Μητροπολίτην κ. Γεννάδιον.

Ὁσαύτως γνωρίζει πόσα ζητήματα καὶ πόσαι ἀνάγκαι ἀπασχολοῦσι τὸν ἱερὸν Τόπον μας, ὡς καὶ πόσαι αἱ δυσκολαὶ περὶ τὴν λύσιν τούτων λόγῳ τῆς κρατούσης εἰσέτι ἀνωμαλίας ἐν τῇ χώρᾳ καὶ τῆς ἀτελοῦς μὲ τὴν πρωτεύουσαν συγκοινωνίας καὶ ἐπικοινωνίας.

Ἐπίσης εἶπερ τις ἄλλος καὶ γνωρίζει ὅποια ἢ κατάστασις τῆς πολιτικῆς διοικήσεως ἐν ἄγ. Ὅρει ἀπὸ διετίας καὶ πλέον, αὐτόχρημα τραγικῆς διὰ τε τὸ Κράτος καὶ τὴν χερσόνησον.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους καὶ διότι ἡ δι' ἐκτάκτων ἀπεσταλμένων διαχείρησις τῶν ζητημάτων καὶ ἀτελῆς ἀπέβαινε καὶ δαπανηροτέρα, προήλθεν ὁ ἰ. ἡμῶν Τόπος εἰς τὴν ἀπόφασιν ὅπως ἀποστείλῃ εἰς Ἀ-

θήνας μόνιμον ἀντιπρόσωπόν του, πρὸς διεκπεραίωσιν τῶν ἐκάστοτε ζητημάτων. Παραδόξως ὁμως καὶ παρὰ τὴν ἀγνῆν πρόθεσίν μας ὁ κ. Διοικητῆς ἀπηγόρευσε τὴν ἀναχώρησιν δι' Ἀθήνας τοῦ ἐκλεγέντος ἀντιπροσώπου μὲ τὴν ἐξήγησιν ὅτι ἡ διορίσασα αὐτὸν ἱ. διπλῆ Σύναξις δὲν ὑφίσταται ὡς εἰς σῶμα ἀφ' ὅτου ἐτέθη ἐν ἰσχύϊ ὁ Κ. Χάρτης καὶ ὅτι οὗτος δὲν ὀρίζεται σαφῶς τὰ τοῦ θεσμοῦ τῆς ἐπιτροπείας ἐξω τοῦ ἄγ. Ὅρους καὶ δραττόμενος τῆς εὐκαιρίας ἤλεγξε τὴν ἱ. Κ. ἐπὶ ἀδαημοσύνη καὶ ἐλείπει στοιχειωδῶν νομοκανονικῶν γνώσεων, ὡς ἀποφαίνεται ἐν τοῖς πρὸς αὐτὴν ἐγγράφοις του.

Ταῦτα καὶ ἕτεραι ἐνέργειαι καὶ ἐκφράσεις τοῦ κ. Διοικητοῦ, ὑπονοοῦσαι ἔλλειψιν ἐμπιστοσύνης πρὸς τὴν ἱ. Κ. καὶ θέτουσαι ἐν ἀμφιβολίᾳ τὰ ἐθνικὰ αἰσθημάτων τῶν ἐν αὐτῷ ἀντιπροσώπων, κατεθορήθησαν τὸν ἱ. Τόπον καὶ ἀπεφασίσθη ἡ ἀποστολὴ ἡμῶν ἐνταῦθα, ἵνα σὺν τοῖς ἄλλοις διευκρινισθῇ ἐν τούτῳ ἡ ἀποψὶς τοῦ Σου Ἑπουργείου, καθότι δύο τινα ἐν προκειμένῳ ὑποθέτομεν, ἢ τὴν ὡς ἀνωτέρω ἔλλειψιν ἐμπιστοσύνης τοῦ κ. Διοικητοῦ, ἢ τὴν ἐπιδίωξιν εὐκαιρίας πρὸς ἐπίδειξιν τῶν νομοκανονικῶν τοῦ γνώσεων εἰς δάρος μας. Εἰς ἀμφοτέρα ὁμως νομίζομεν σφαλερὰν τὴν κατεύθυνσίν του, διότι εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸν ὅτι τὸ ἄγ. Ὅρος οὐδέποτε ἀπέστη τῆς ἐθνικῆς γραμμῆς, ἀλλὰ καὶ πάντοτε γνωρίζει ποῖα τὰ ἐκ τῶν διεθνῶν συνθηκῶν τοῦ Κ. Χάρτου καὶ τοῦ Συντάγματος δικαιώματα τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν του. Ἀσχέτως ὁμως πρὸς ταῦτα, μία στοιχειώδης διοικητικὴ φρόνησις καὶ προοπτικὴ ἐκ μέρους τοῦ Διοικητοῦ, μίᾳ ἀπλῇ εἰσῆγγασίς του διὰ τὸ τυχὸν ἀσύμφορον τῆς ἀνασυστάσεως τοῦ θεσμοῦ, θὰ παρεμέριζεν ἀμέσως τὸ ζήτημα, ἀλλ' ὁ κ. Διοικητῆς ἀντὶ νὰ εὕρισκε-

ται ἐν ἀγ. Ὅρει κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Συνάξεων Δισενιασίου καὶ Διπλῆς, παρέμεινεν ἐν Θεσ)όνικῃ καὶ ἀντὶ τὴν συστάσῃ εἰς τὴν ἱ. Κ. δταν ἤλθε, μικρὰν ἀναμονὴν μέχρις ἀποσαφάνισεω; τοῦ ζητήματος ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου, ἀνέμενε σκοπίμως σιωπῶν τὴν θεώρησιν τοῦ πιστοποιητικοῦ ἀναχωρήσεω; τοῦ ἐπιτρόπου μας, ἵνα δραττόμενος τῆς εὐκαιρίας κολαφίσῃ αὐτὴν κατὰ πρόσωπον, διὰ τῆς ρητῆ; πρὸ; τοῦ το ἀρνήσεω; του.

Ὅμολογοῦμεν διτι δὲν ἔχομεν τὰς νομοκανονικὰς γνώσεις τοῦ κ. Παναγιωτάκου, ἐξιστάμεθα ὁμως, πῶ; ἐπὶ 40ετίαν ὄλην, ἐλευθέρου βίου, οὐδεμὰ Ἑλληνικῆ Κυβέρνησι; ἡμφισβήτησε τὸ δικαίωμα τῆ; ἀντιπροσωπεία; μας, καὶ πῶ; τόσοι Διοικηταὶ πρὸ; αὐτοῦ δὲν διέγνωσαν τὴν ἀνυπαρξίαν τῆ; ἱ. Διπλῆ; Συνάξεω;.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον γνωρίζομεν καὶ τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρει καὶ τὸ Κράτος καὶ ἡμᾶ;

καὶ ἐπὶ τὸ ὁποῖον νομίζομεν διτι ὀποχρεοῦμεθα νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τοῦ Σου Ὑπουργείου μας, εἶναι ἡ θέσι; τῆ; μεταξὺ ἱ. Κ., καὶ Διοικήσεω; συνεργασία;, πᾶν ἄλλο ἢ ἀρμονικὴ σήμερον καὶ τὸ καθήκον τῆ; Ὑ. Ἐξοχότητο; ὅπω; διευθετήσῃ ταύτην πρὶν ἢ λάβῃ ἔντασιν μεγαλυτέραν, ἐπὶ ζημίᾳ; προφανεῖ τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων ἐπὶ τοῦ ἀγωνίουμου Ὅρους.

Ταῦτα καθυποβάλλοντες τῇ Ὑ. Ἐξοχότητι καὶ ἀναμένοντες τὴν ὡ; ἐν παντὶ καὶ πάντοτε εὐμενῇ κρίσει καὶ ἐπίλυσει καὶ ἐπὶ τοῦ ζωτικῦ τοῦτου διὰ τὸν ἱ. Τόπον μας ζητήματο;, διατελοῦμεν μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ, διάπυροι πρὸ; Θεὸν εὐχέται.

Οἱ Ἀντιπρόσωποι τῆ; ἱ. Κοινότητο; τοῦ Ἀγ. Ὅρους Ἀθω

Ἐν Ἀθήναι; τῇ 24 Ἰουλίου 1949

Π ρ ὀ ς

Τὸν Ἐξοχώτατον Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν κ. Δ. Χέλμην

Ἐ ν τ α ὕ θ α

Ἐξοχώτατε κ. Ὑπουργέ,

Ὅ; ἀντιπρόσωποι τοῦ ἀγ. Ὅρους λαμβάνομεν καὶ αὐθι; τὴν τιμὴν νὰ Σᾶ; παρακαλέσωμεν ὅπω; ρυθμίσητε τὸ ζήτημα τῆ; ἀναπροσαρμογῆ; τῶν μετοχικῶν μισθωμάτων. Δύο μῆνας περιμένομεν ἐδῶ κε Ὑπουργέ διὰ ζήτημα ἐξηκριθωμένου ἀπὸ πάσης πλευρᾶ;.

Ἀπὸ τοῦ π. Μαρτίου ἢ ἱ. Κοιν. δι. ἔκτακτου ἀποστολῆ; ἐνημέρωσε τὸ ὕπουργεῖον τῶν ἔξωτερικῶν διὰ τὰς οἰκονομικὰ; ἀνάγκασ τοῦ ἀγ. Ὅρους.

Ἀπεστάλημεν καὶ ἡμεῖ; ἐνταῦθα καὶ ὑπεβάλλαμεν γραπτῶ; τὰ τῆ; καταστάσεω;. Τὸ ὕπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν δάσει τῶν πληροφοριῶν καὶ τοῦ διοικη-

τοῦ τοῦ ἀγ. Ὅρους, ἀλλὰ καὶ τῆ; δεδικιώσεω; καὶ τοῦ κ. Μηχανικοῦ τοῦ ὕπουργείου Συντονισμοῦ, εἰδικῶ; εἰς ἀγ. Ὅρος ἀποσταλέντο; πρὸ; μῆνο;, εισηγήθη τὴν ὅσον ἐνεσι; δικαιοτέραν ἀναπροσαρμογὴν ἵνα αὶ ἱ. Μοναὶ δυνηθῶσι καὶ στηρίξωσιν ὄχι μόνον τὸ ἐμφυχον ὕλικὸν αὐτῶν, δι. ἄνθρωπινότερα; διαδικιώσεω; ἀλλὰ ἐπιδιορθώσωσι καὶ τὰ οἰκήματα αὐτῶν, ἵνα μὴ καταρρεύσωσι.

Πέρυσι, Κύριε Ὑπουργέ, μᾶ; ἐδώσατε 1 δισεκατομμύριον, δηλαδῆ 500.000 δραχ. κατ. ἄτομον. Πῶ; θὰ διατηρηθῇ ἔν ἄτομον μὲ τὸ ποσοδ αὐτό; ἢ μία Μονὴ μὲ 30—40 ἑκατομμύρια; ἐνῶ ὁ μέσο; ὄρος ἐξόδων τῶν Μονῶν εἶναι 250—300 ἑκατομμύρια.

Μόνον διὰ τὸ ὑπουργεῖον Ἐφοδιασμοῦ, τὸ ὁποῖον προχθὲς μᾶς παρεχώρησε τὸν οἶτον καὶ τὰ ἄλευρα, ὡς καὶ μερικὰ ἐφόδια τοῦ δελτίου θέλομεν 1 δισεκατομμύριον καὶ διὰ τὰς κατὰ μῆνα διανομὰς ἐτέρων 10 μηνῶν ἕτερα 1500 ἑκατομμύρια καὶ ταῦτα διὰ 100 δράμια ρύζι, 100 καφέ, 200 ζαχαρώδους καὶ λίγα φασόλια. Ἐρωτήσατε τὸν κ. Ἀδέρωφ, κ. Ἵπουργέ, καὶ θὰ πληροφορηθῆτε μὲ ποίαν πολυτέλειαν ζῶμεν εἰς τὸ ἄγ. Ὅρος, ἀγοράζομεν τὰ σπασμένα φασόλια τῶν 450 δραχ. κατ' ὀκτὼ καὶ τὰ κτηνοτροφικὰ κουκιά διὰ νὰ ἐπαρκέσωμεν. Ἐνῶ εἰς τὰ Μετόχιά μας τὰ καταληφθέντα ὑπὸ τοῦ Κράτους ζοῦν 40.000 οἰκογένειαι προσφύγων καὶ ἀκτημόνων.

Ἐάν, κε Ἵπουργέ, τὰ ἐζητούσαμεν ἐλεημοσύνη, θεσπίζω δεκτὸν θὰ ἦτο καὶ τὸ ἐλάχιστον ποσόν.

Τὸ ἄγ. Ὅρος ἔδωκεν ὄλην τὴν περιουσίαν του, ἣ ὁποία ἐκτιμηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κράτους θάσει τῶν τιμῶν μιᾶς διαιτίας 1925—1930 ἀπέδωκεν ὑποχρέωσιν ἔτησίαις εἰσφορᾶς τοῦ Κράτους πρὸς τὸ ἄγ. Ὅρος 15.000.000 δραχ. αἱ ὁποῖαι μὲ μέ-

(Συνεχίζονται τὰ ἔγγραφα)

σιν τιμὴν λίρας κατὰ τὴν ὥς ἄνω δετίαν 300 δραχ. ἰσοδυναμοῦν πρὸς 45.000 λίρας. Σήμερον ζητοῦμεν τὸν τρίτον τοῦ ποσοῦ τούτου, ἵνα καὶ ἡμεῖς ζήσωμεν καὶ τὸ Κράτος εἰς τὰς δυσκόλους περιστάσεις ταύτας μὴ στενοχωρηθῶμεν.

Ἐάν πιστεύετε ὅτι ὑπάρχει τρόπος ἄλλος καλύψεως τῶν δαπανῶν μας, τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων, καὶ ἐάν νομίζετε ὅτι τὸ Κράτος ἐν ὑπέχει ὑποχρέωσιν πρὸς τὸ ἄγ. Ὅρος ἢ καὶ ὅτι μᾶς θεωρεῖ περιττοὺς πλέον, ἀς μᾶς τὸ εἶπητε νὰ ἀναχωρήσωμεν ἐντεῦθεν τὸ ταχύτερον. Ἡ ἀποστείλασα ἡμᾶς ἰ. Κοιν. ἔχουσα λόγους νὰ πιστεῦθῃ ὅτι τὸ θεόσωστον ἡμῶν Κράτος δὲν εὑρίσκεται σήμερον εἰς τὴν θέσιν τοῦ 1940—1945, ἐλπίζει θετικῶς ὅτι ἡ Σεβαστὴ Κυβέρνησις θὰ φανῇ στοργικὴ καὶ δικαία καὶ θὰ θελήσῃ νὰ καλύψῃ μέρος τοῦλάχιστον τῶν ἀναγκῶν μας τὰς ὑποίας τόσον ἀπαραιτήτους, καὶ ἐπειγούσας εὗρηκε καὶ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν εἰς ὃ ὑπαγόμεθα.

Μετὰ τιμῆς καὶ σεβασμοῦ
Οἱ Πληρεξούσιοι τοῦ ἁγίου Ὅρους
Ἀθῆναι 8 Αὐγούστου 1949

ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ ΚΑΙΝΟΦΩΝΙΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΟΛΟΓΙΑΙ

Ἀπάντησις εἰς τὸν κ. Ἄλ. Πῶπ

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά

Μετὰ πολλῆς ἀγανακτήσεως παρακολουθοῦμεν τὰ περὶ ἁγίου Ὅρους εἰρωνικά καὶ βλάσφημα ἄρθρα, ἅπερ πρὸ διμήνου δημοσιεύονται εἰς τὸ φύλλον «Τὰ Νέα» ὑπὸ τοῦ κ. Ἄλ. Πῶπ. Οὐδένα λόγον θὰ ἐκάμνομεν, ἐάν δὲν ἐθεωροῦμεν τοιαῦτα δημοσιεύματα ἐπιζήμια διὰ τὴν ἐθνικὴν ὑπόθεσιν καὶ ἐάν δὲν παρηνωχλοῦμεθα παρὰ πολλῶν φίλων τοῦ ἱεροῦ μας τόπου νὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τὸν ἀθυροστομον ἀρθρογράφον σας. Ἐλλην αὐτὸς καὶ γόνος ἡρώων καὶ λογίων προγόνων ἐνδόξου καὶ ἀθανάτου νήσου τῶν Ψαρῶν τοῦ 1821, περιέρχεται τελείως ἀδιόφορος τὰ σεπτὰ τοῦ Ἄθω σκηνώματα, ἅπερ καὶ ἀλλόθρησκοι θαυμάζουσι καὶ

σέβονται και σύμπας ὁ πεπολιτισμένος θεωρεῖ τὸ σέμνωμα τῆς ὀρθοδόξου ἀνατ. Ἐκκλησίας. Ἐπεσκέψατο μόνον τὸν ναὸν τοῦ Πρωτάτου καὶ ἐθαύμασε τὸν περιώνυμον τοῦ Πανσελήνου Πρόδρομον, ἀλλὰ φεῦ! τὸ αἶσθημα αὐτὸ τὸ ἐγκαταλείπει μόλις ἐξῆλθεν εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἀντίκρυσσε τὸν θεότρελλον καὶ γνωστὸν ρασοφόρον Κώσταν. « Ἀργότερα, γράφει, σ' ἕνα μαγαζάκι τοῦ Πρωτάτου καθισμένος στὴν καρέκλα ἀντίκρυσσα καὶ πάλι, τὴν φορὰ ὅμως αὐτὴ ὀλοζώντανο τὸν Ἰωάννην τὸν Βαπτιστὴ στὴ μορφὴ ἑνὸς μισότρελλου γέροντα μοναχοῦ μὲ ἀνάκατη τὴν θρωμερὴ του κόμη καὶ μὲ σκισμένο τὸ ράσο του τοῦ μουρμούριζε ἀνοίκειες γιὰ τὸν ἱερὸ χῶρο ὀμωλοχίες... » (1 Ἰουνίου σ. 3). Τίποτε δ' ἀσύνετος αὐτὸς προσκυνητῆς δὲν εὔρε ἀξιον σεβασμοῦ! Ὁ ἀείμνηστος Ζαχ. Παπαντωνίου (1) καὶ παλαιότερον ὁ Μωραΐτιδης, ὅταν εἰσῆρχοντο εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἢ εἰς τὴν τραπεζαρίαν, περιήρχοντο εἰς ἕκστασιν καὶ ἐκοπίαζον πολὺ οἱ μοναχοὶ νὰ τοὺς ἀποσπάσουν, αὐτὸς οὔτε ἐσκέφθη νὰ καθίσῃ εἰς τὴν λειτουργίαν νὰ προσευχηθῇ καὶ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ψυχικὴν ἀγαλλίασιν, οὔτε εἰς τὴν τραπεζαρίαν νὰ συμφάγῃ μετὰ τῶν κοινοβιατῶν, ὅπου ὁ εὐλαβὴς Μωραΐτιδης ἐσταμάτησε καὶ ὅταν ὁ τραπεζάρης τὸν ἐβίαζε νὰ φάγῃ ἀπήντα: « ἐμὸν βρώμα ἐστὶ τὸ ἀκούειν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ » καὶ ἔβλεπεν ἀτενῶς πρὸς τὸν μανδουφορεμένον μοναχόν, ὅστις ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ἀνεγίνωσκε τὸ συναξάριον τοῦ ἁγίου τῆς ἡμέρας. (βλ. Τὸ ἱερὸν κοινὸβιον τοῦ Διονυσίου, ἐν Παρνασσῷ ΙΖ'. 1894 σ. 17—32). Πταίουσιν οἱ ἀδελφοὶ Ξενοφωντινοί, ὅπου εἰς ἡμέραν πανηγύρεως τῆς Μονῆς δὲν τὸν ἐστείλαν εἰς τὴν « κουζινιέραν » (οὕτως ὀνομάζει τὸ μαγειρεῖον), ἀλλὰ τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸ συνοδικὸν νὰ συμφάγῃ μετὰ τῶν ἐπισήμων διὰ νὰ γράψῃ πράγματα φανταστικά, χλευαστικά, « τὸ τρικουβερτο γλέντι τοῦ μόνου καλόγερο ξέρουν νὰ διοργανώσουν ». Τί πρῶτον τί δ' ὕστατον νὰ ἀπαριθμήσωμεν ἐκ τῆς τερθρείας τῶν λόγων του; ἐκεῖνο ὅμως, ὅπερ δὲν θὰ ἠδυνάμεθα ν' ἀποσιωπήσωμεν, εἶναι ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς εἰς τὸ γενικὸν παράπονον τῶν Ἀγιορειτῶν, ὅτι δὲν ἔρχονται νέοι νὰ μονάσουν καὶ κινδυνεύουν νὰ διαλυθῶσιν, αἱ Μοναί, ἀφιερώνει δλόκληρον ἄρθρον. « Διατὶ δὲν πηγαίνουν πιά μοναχοὶ στὸ ἅγιον Ὅρος » (6 Ἰουν. σ. 3) καὶ προσπαθεῖ, καὶ ἂν ὑπῆρχε καὶ νέος τις κλίτων πρὸς τὸν μοναχισμόν, νὰ τὸν δηλητηριάσῃ καὶ ὅταν ἀντίκρυσσε τοὺς ὀλίγους νέους κάμνει τὴν ἀποστροφήν. « Μὰ εἶναι δουλειὰ αὐτὴ νὰ φεύγουν νέοι ἄνθρωποι ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς γιὰ νὰ πᾶνε νὰ κλειστοῦνε μέσα στὰ μουχλιασμένα ντουβάρια τῶν μοναστηριῶν; Νὰ φεύγουν σὲ μιὰ ἐποχῇ, ὅπου τὰ πάντα εἶναι πάλη, πάλη ἀτελεῖωτη γιὰ τὴν ἐπιβίωσι;... Πρωτάκουστο εἶναι τὸ παράπονο σὰν νὰ μούλεγε κάποιος πῶς στίς φυλακὰς δὲν ὑπάρχει φυλακισμένος καὶ δι' αὐτὸ θὰ κλείσουνε τὰ δεσμοτήρια! » καὶ θέτει εἰς τὸ στόμα προῖσταμένου Μονῆς μεγάλης, ὅστις ἐπήγεν εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος ἀπὸ ἡλικίας 17 ἐτῶν καὶ ἔζησεν ἐκεῖ ἐξήκοντα ὅλα ἔτη, λόγια τὰ ὁποῖα

(1) Κατέβη τὸ μεσονύκτιον εἰς τὴν ἀκολουθίαν—ἦτο εἰς τὴν Μονὴν Βατοπεδίου—ἦτο Αὐγούστος μῆν καὶ τὰ στασίδια σχεδὸν ἦσαν ἀδεια, διότι ἐκεῖνην τὴν ὥραν ἔνεκα τῶν κυνικῶν καυμάτων δὲν εἶχον κοιμηθῇ οἱ πατέρες, ἐν τούτοις ἐκεῖ ἐνεπνεύσθη καὶ ἔγραψε τῷ 1936 τὸν « Βυζαντινὸν ὄρθρον ». Ἀθήναι 1936.

είμαι βέβαιος ὅτι δὲν ἐλέχθησαν ποτέ, ὅτι θεωρεῖ ἔγκλημα ὅτι ἔγινε καλόγερος ἐνῶ θὰ ἤμποροῦσε νὰ γείνη «ἀγωνιστὴς μέσα στὴ ζωὴ» καὶ προσθέτει «πῶς λίγοι καλογέροι στάθηκαν σὰν καὶ μένα στὸ ὕψος τῆς πνευματικῆς τους ἀποστολῆς καὶ λίγοι μποροῦν νὰ κλείσουν τὰ μάτια—πάλι σὰν κι' ἐμένα—μὲ τὴ χαρὰ πῶς δὲν ἐβράκωσαν τὴν πραγματικὴ ὑπόστασι τοῦ "Ἄθω πού πρέπει καὶ ἦτανε ἄλλοτε, μὰ σήμερα δὲν εἶναι πιά, τὸ ἅγιο θουνὸ τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν ἐνατενιστῶν στὰ υπερκόσμια» καὶ ἐξαγγέλλει ταῦτα περὶ τῆς παρούσης καὶ τῆς μελλούσης τοῦ "Ὀρους καταστάσεως : «ἀμάθεια φοβερὴ κρύβει μέσα στοὺς σαρκωμένους χιτῶνας τῆς ἡ πολιτεία τοῦ "Ἄθω, ἀμάθεια μαζὺ μὲ κακότητα καὶ ταπεινὰ ἔνστικτα. Καὶ τὸ ἅγιον "Ὀρος σὰν μία νέα γερμανικὴ Βαλχάλα (γρ. Βαλχάλλα, εἶναι τὸ μαγικὸν καὶ φοβερὸν κρυσφύγετον τῶν ἠττημένων ἀνθρωποφάγων ἡρώων), θὰ γκρεμιστῆ κάποιον σκοτεινιασμένο δειλινὸ μέσα στὶς φλόγες καὶ τὴν πυρκαϊὰ καὶ τὴν καταστροφή...» καὶ ἐπιφέρει ὁ ἀρρητογράφος ὅτι μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς «πῶς ταυτόχρονα εὐχὴ καὶ κατάρα θὰ ἔδινε σὲ κάθε ἄνθρωπο νὰ μὴ μιμηθῆ τὸ παράδειγμά του» 6—6—50. Καὶ δι' ὅλης τῆς ἀρθρογραφίας ἐξακολουθεῖ εἰς τὸν ἴδιον τόνον τὸ τραγοῦδι τοῦ διὰ νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι σήμερον δὲν ὑπάρχουσιν ἐρασταὶ τοῦ μοναχικοῦ βίου καὶ ἂν τις μεταβαίνει εἰς τὸ ἅγιον "Ὀρος, τοῦτο πράττει, ἢ δι' ἔγκλημά τι, ἢ νὰ ἀποφύγῃ τὸ στρατιωτικὸν ἢ τέλος καὶ ἐκ τῆς πείνης.

«Ἡμῶνα ὁ 7ος γυῖος μιᾶς φτωχῆς, φτωχοτάτης οἰκογενείας πού ζοῦσε στὸ χωριὸ τῆς πεθαίνοντας ἀπὸ τὴν πείνα. Ζοῦσε ἀργοπεθαίνοντας... γιὰ νὰ σωθῶ ἀπὸ τὸν ἀφανισμό σκέφθηκα τὸ ἅγιον "Ὀρος. Ἰουν. 6—50, καὶ ὅταν ἠρώτησε τὸν γέροντα τοῦ νεαροῦ ὑποτακτικοῦ (βεβαίως τυπογρ. λάθος εἶναι τὸ «ὑποστατικό»!) ἔλαβε τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν : «ψοφοῦσαν τῆς πείνας οἱ δικαί του στὸ χωριὸ καὶ ὁ πατέρας του μὲ παρεκάλεσε νὰ τὸν πάρω στὸ ἅγιον "Ὀρος γιὰ νὰ λείψῃ ἓνα στόμα ἀπὸ τὸ καθημερινὸ δαῖνιο τῆς οἰκογενείας», ἀλλ' ἀντιφάσκει καὶ παραπαλεῖ ὁ ἀρθρογράφος, ὅστις λησμονεῖ, ὅτι παρέδωκε τὰ μοναστήρια πρὸς δεσμοκτήρια, καὶ ἐρωτᾷ αὐτόν ποιος, ὅσον καὶ πεινασμένος ἂν εἶναι θὰ ἔκρουε τὴν θύραν τῶν φυλακῶν ζητῶν νὰ καταδικάσῃ ἑαυτὸν ἐντὸς αὐτῶν; Μὲ αὐτὰ θέλει οὗτος νὰ εἴπῃ ὅτι οὐδεὶς σήμερον ἀπὸ εὐλάβειαν μεταβαίνει εἰς τὸ ἅγιον "Ὀρος.

Ὁ Ζαχ. Παπαντωνίου εἰς τὸν «"Ἀθωνά» του (ἸἈθῆναι 1935), τὸ θαυμάσιον τοῦτο μυστικοπαθὲς βιβλίον, ὅπου ἀναλύεται ἡ ἰδεολογία καὶ ψυχολογία τοῦ μοναχοῦ, (1) ἐπιμένει πολὺ εἰς τὸ αἷτιον, τὸ ὅποιον ἐξωθεῖ τοὺς νέους νὰ ἀφήσουν τὸν κόσμον καὶ νὰ ἀπομακρυνθοῦν εἰς τὸν ἐρημικὸν "Ἄθω. Καὶ ἀναφέρει νέον, ὅστις κατελήφθη ὑπὸ θεοῦ ἔρωτος καὶ μόλις ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν 20 ἐτῶν ἀφήνει τὴν τέχνην του—ἦτο ἀριστος ἐπιπλοποιός, ἀφήνει περιουσίαν—διότι ὁ πατὴρ του ἦτο κτηματίας—καὶ κλείεται εἰς τὸ μονῶριον τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ἀνήκον εἰς τὴν μονὴν τοῦ Φιλοθέου. Ὁ δυστυχὴς γέρον πατὴρ του,

1) Πρὸς συμπλήρωσιν τῶν γραφομένων τοῦ Παπαντωνίου θὰ πρέπεμπον τὸν ἀναγνώστην εἰς διατριβὴν μου «Ὁ ἀγιορείτης, πῶς πραγματοποιεῖ τὸ ἰδεῶδες αὐτοῦ» δημοσιευθεῖσαν εἰς τὴν «Ἄγιον. βιβλιοθήκην, ἔτ. ιγ'—ιε' 1948—1950.

αὐτὸν ἔχων τὸ στήριγμα τῆς οἰκογενείας (εἶχε καὶ ὀκταετῆ υἱόν, ἀλλὰ καὶ αὐτός, μὲ τὴν αὐτὴν τραγικὴν περιπέτειαν, 16ετῆς εὔρε τὸν ἀδελφόν του καὶ ἠκολούθησεν αὐτὸν) ἔτρεξεν ἀμέσως νὰ ἀποσπᾷ τὸν υἱόν του, ἀλλ' οὔτε οἱ λόγοι οὔτε τὰ κλαύματά του ἔπεισαν τὸν νεοφώτιστον. Ἦναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν ἔξουσίαν, καὶ ὁ Καίμακάμης τοῦ ἁγίου Ὅρους ἔστειλε καὶ ὠδήγησαν τὸν λιποτάκτην τῆς πατρικῆς ἐστίας εἰς τὸ παραβάνι τῶν ξενιτευμένων, ὅπερ ἔφευγε διὰ τὴν Κορυθαῖαν. Ἀλλ' αὐτὸς νυκτὸς ἐδραπέτευσε καὶ εὑρίσκεται ἐν τοῖς ζῶσι μέχρι σήμερον καὶ εἰς τὸ ἴδιον μονύδριον ἄγων τὸ 85 ἔτος τῆς ἡλικίας. (

Ἀποτεινόμενοι πρὸς ὑμᾶς, κ. Διευθυντά, καὶ πρὸς τὸ νοῆμον ἕλλ. κοινόν, θεωροῦμεν περιττὸν νὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τὰς τοιαύτας ἐρεσχελίαις καὶ ἀνατρεπτικὰς ἰδέας. Τὸν παραδίδομεν εἰς τὴν κοινὴν περιφρόνησιν. Τοῦτο μόνον λέγομεν, ὅτι καθ' ὃν χρόνον τὸ ἅγιον Ὅρος παραχωρήσῃ ὅλα τὰ μετόχια πρὸς ἐγκατάστασιν τῶν ἀδελφῶν προσφύγων ἐστερήθη τῶν προσόδων, ἀγωνίζεται δὲ διὰ τὴν ἐπιβίωσιν καὶ κατορθώνει ἐκ τῶν ἰδίων πόρων νὰ συντηρηθῇ καὶ νὰ διατηρήσῃ τὴν πατροπαράδοτον γνωστὴν φιλοξενίαν καὶ τὰ ἱερὰ σκηνώματα, τὰ κειμήλια καὶ τοὺς ἄλλους προγονικοὺς θησαυροὺς καὶ πρὸ παντὸς τὰ ἀρχαῖα τυπικὰ καὶ τὰς μεγαλοπρεπεῖς θρησκευτικὰς τελετάς, φρονοῦμεν, ὅτι ὁ τὰ ἀνωτέρω γράφων ὑποσκάπτει τὰ θεμέλια τοῦ ἱεροῦ μας Τόπου, ὅπερ εἶναι τὸ προπύργιον τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τὸ ἱερὸν παλλάδιον τοῦ ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Ἐχομεν τὴν πληροφορίαν, ὅτι διατελοῦσιν ἐν ἀναβρασμῷ σύμπαντες οἱ ἀγιορεῖται διὰ τὸν διασυρμὸν καὶ τὴν ἀγρίαν πολεμικὴν.

Ἦπάρχει δὲ φόβος νὰ κλείσουν τὰς πύλας εἰς τοιοῦτους Ἕλληνας δημοσιογράφους, οἵτινες ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως γίνονται κήρυκες τῶν ἀντιχριστιανικῶν σκοπῶν τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ καταβάλλουσι πᾶσαν προσπάθειαν νὰ υπονομεύσωσιν ἐν καθεστῶς αἰωνόδοιον, ὅπως εἶναι ἡ χιλιετὴς ἀγιορειτικὴ πολιτεία. Δὲν θέλομεν ποτὲ νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι τὸ σεπτὸν τῆς ἰδρυμα. ὅπερ ἐσεβάσθη ὁ πανδαμάτωρ χρόνος καὶ ἐπιδρομεῖς καὶ θάρβαροι, ὅπου τὸ Βυζάντιον ζῆ ἐν ὄλῃ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ, οἱ Ἕλληνες, ὁ περιούσιος λαὸς τοῦ Θεοῦ, ἀπεφάσιον ἄρδην ν' ἀνατρέψωσι. Μὴ γένοιτο Χριστὲ βασιλεῦ!

Λυποῦμαι, διότι τόσο ἀποκαρδιωτικὴ παρουσιάζεται ἡ νοοτροπία τῶν Νεοελλήνων, οἵτινες καὶ εἰς τοῦτο διστανται τῶν ἀρχαίων παρασάγγας. Ἐκείνοι καίτοι δὲν εἶχον ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, ἦσαν θεοφοβούμενοι καὶ εἰς ἄκρον μυστικῶπαθεῖς, δὲν ἠρκοῦντο εἰς τὰ Ἐλευσίνια καὶ τὰ ἄλλα ἐν Ἀθήναις μυστήρια, ἀλλ' ἐνδιέτριβον καὶ εἰς ὄρη, ὅπερ εἶχον ἀνακηρυχθῆ ἱερά, ὡς ὁ Ἄθως, τὸ Γάνος, τὸ Λάτρον (ἢ Λάτρος), ὅπως καὶ ἡ Σαμοθράκη. Εἰς ὠρισμένας ἐποχὰς τοῦ ἔτους ἐγκατέλειπον τὸν κόσμον, καί, ἵνα μεταρσιωθῶσι καὶ ἐπικοινωνήσωσι μετὰ τοῦ θεοῦ κατέφευγον εἰς τὰ ὄρη ταῦτα καὶ τὰς ἐρήμους, μακρὰν τῆς τύρβης καὶ ὀχλαγωγίας, εἰς τὸν Ἄθω μάλιστα, εἰς οὗ τοὺς πρόποδας ὑπῆρχεν ἡ Οὐρανόπολις. Ἐνταῦθα ἐλατρεύετο οὐχὶ ἡ πάνδημος, ἀλλ' ἡ κατὰ Πλάτωνα οὐρανία Ἀφροδίτη, ὅπερ προεφοβάζε τὴν οὐρανίαν Παρθένον

1) Δὲν γνωρίζω πῶς ἐδιηγῆθη τὸ γεγονός τοῦτο εἰς τὸν συγγραφέα, ἀλλ' εἶναι πολλοὶ γέροντες ὅπου γνωρίζουν αὐτὸ διότι ἔκκαμεν ἰσχυρὰν τῷ κειρῷ ἐκείνῳ ἐντύπωσιν.

Θεοτόκον, και ἄνωθεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ γιγαντώδους και ὑπεργείου ὄρους, ὁ ἄθως Ζεὺς. Σήμερον ἐκεῖ ἀκριβῶς ἀνυψοῦται ὁ ναὸς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ἦθελον και τοῦτο νὰ προσθέσω διὰ τὸν ἀμύητον νέον, ὅτι και οἱ φιλόσοφοι κατέφευγον εἰς τὸ Ὄρος διὰ νὰ λύσωσι σπουδαῖα προβλήματα «ἐχρῶντο φροντιστηρίῳ», κατὰ τὸν Φιλόστρατον. Ὁ πνευματικῶς ἀστοιχείωτος Πῶπ οὐ μόνον τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων δὲν ἔχει τὴν ἀρετὴν, ἀλλ' οὔτε τῶν Βυζαντινῶν, οἵτινες κατέστησαν τὸ Ὄρος τόπον ἀγιότητος, ὅθεν και τὴν ἐπωνυμίαν ἀπέδωκαν αὐτῷ, και «πόλιν οὐράνιον» (Καντακουζηνός) ὠνόμασαν. Εἶπε δὲ και ὁ αὐτοκράτωρ Ἀνδρόνικος Β' Παλαιολόγος: «Εἰ δὲ παράδεισον ἕτερον ἢ κατὰστερον οὐρανὸν ἢ και ἀρετῶν πασῶν καταγίγιον τοῦτ' ἂν τις καλέσειεν οὐκ ἂν τις ἀμάρτοι τοῦ δέοντος». Γερμανὸς σοφὸς καθηγητῆς βυζαντιολόγος, ὁ κ. Φραγκίσκος Dölger, ἐκ τῶν τελευταίως γραφάντων περὶ ἁγίου Ὄρους εἰς πολυτελέστατον λεύκωμα «Mönchslaud Athos», δὲν εὗρσκει λόγους ἱκανοὺς νὰ ἐξάρη τὴν δόξαν και τὸ μεγαλεῖον αὐτοῦ. Οὗτος πλέκει τὸν ἐκπρεπέστατον ὕμνον εἰς τοὺς μοναχοὺς, διότι συνέδεσαν τὴν ἀσκησιν μετὰ τῆς ἐπιστήμης τῶν γραμμάτων, και τὴν προσευχὴν μετὰ τῆς καλλιτεχνίας, και τὴν εὐσέβειαν ἐν γένει μετὰ τῆς φυσιολατρίας, πλουτίσαντες τὴν χλωρίδα τοῦ Ἄθω και ἀναδείξαντες αὐτὴν διὰ συντόνου καλλιτεργείας ὑπόδειγμα ἀριπρεπῆς εἰς τοὺς περὶ τὴν γεωπονίαν ἀσχολουμένους. Περὶ τῆς χλωρίδος τοῦ Ἄθω ἐξεδώκαμεν τῷ 1935 τόμον σχεδὸν τριακοσιοσέλιδον ὑπὸ τὸν τίτλον «Δασονομία και Γεωπονία πάλαι τε και νῦν, Ἄθως, φῶς ἐν σκότει κτλ.». Και ἐρωτῶ ἤδη εἰς τίνας ὀφείλεται τὸ θαῦμα τοῦτο; τί θὰ ἦτο ὁ Ἄθως, ἂν οἱ κάτοικοι δὲν ἦσαν μοναχοί; ὅτι εἶναι τὰ ἄλλα θουὰ τῆς Ἑλλάδος, κατὰ σάβραχοι. Και ὅμως οἱ ὡς τὸν Πῶπ Ἑλληνας «βλέποντες, οὐ βλέπουσιν», ἐτύφλωσε γὰρ ἡ ἀμάθεια και τὸ πάθος τὴν διάνοιαν αὐτῶν και ἀφέντες τὴν εὐθεΐαν και δεξιὰν ὄδον ἐστράφησαν πρὸς τὴν σκολιὰν και ἀριστεράν. Τῷ 1929 διέτριβον εἰς Θεωνίικην πρὸς ἐκδοσιν τῆς «Ἱστορίας τοῦ ἀσκητισμοῦ», ὅτε εἶδον εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅτι Γαλλίς τις ὑποδυθεῖσα τὸν ἄνδρα, ἡ Μαρία Σουαζύ, ἐπεφοίτησεν εἰς τὴν πόλιν, διότι εἶχε στοιχηματίσει ὅτι θὰ εἰσῆρχετο εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος, ἀλλὰ προδοθεῖσα κατ' οἰκονομίαν τῆς κυρίας Θεοτόκου, τῆς ἐφόρου τοῦ ἱεροῦ Τόπου, ἦτις δὲν θέλει ἄλλη γυνὴ νὰ πατήσῃ ἐκεῖ, ἀνεχαιτίσθη ὑπὸ τῶν ἀρχῶν - ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ἐνέργειαν αὐτὴν-. Μετ' ὀλίγον ἐκυκλοφόρει λιβελλογραφία κατὰ τοῦ ἁγίου Ὄρους εὐτελῆς και βωμολοχικῆ ὑπὸ τὸν τίτλον: «Maryse Choisy, Un mois chez les hommes» Paris 1929 16ον, σ. 1254. Εὐλόγως ἀπεδόθη εἰς τὸν εὐλαβεστάτον(;) ἐκείνον Ἑλληνα, ὅστις ἀνέλαβεν ὁ οἰκτρὸς νὰ γείνη ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ θαύματος και νὰ ὀδηγήσῃ τὴν Γαλλίδα εἰς τὰ ἄδυτα τῶν ἱερῶν Μονῶν, ὅπου διισχυρίζεται, ὅτι δῆθεν εἰσῆλθεν. Ἦτο τόσον ἀλγεινὴ ἡ ἐντύπωσις ὅλων τῶν ἐν Εὐρώπῃ θαυμαστῶν τοῦ Τόπου και τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ὅστις τὸν θεωρεῖ μετὰ τὸν ἅγιον Τάφον τὸ ἱερώτατον προσκύνημα, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ διαφεύσῃ τὸν συγγραφέα και νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι οὐδέποτε ἐπάτησε τὸν πόδα εἰς τὸ ἀπηγορευμένον ταῖς γυναῖξι ἔδαφος τοῦ Ἄθω, και ἐξητήσατο μετὰ δακρύων συγγνώμην παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων και συγχώρησιν παρὰ Θεοῦ, διότι ἐγένετο ἀφορμὴ

σκανδάλου και ἐπέρριψεν ὄλην τὴν εὐθύνην εἰς τοὺς σκανδαλοθήρας Ἑλληνας. Οὕτως ἔγραψε πρὸς τὴν Ἱ. Κοινότητα καὶ ἡ ἐπιστολὴ διεβιβάσθη διὰ τοῦ προέδρου τῆς Δημοκρατίας τοῦ ἀειμνήστου Παύλου Κουντουριώτου καὶ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον. Δυστυχῶς ἡ σκανδαλοθηρία δὲν ἐσταμάτησε, συνέχισεν ὁ ἀσεβέστατος καὶ βωμολόχος Κορνάρος, ὅστις ἐπύκνωσεν ἔπειτα τὰς φάλαγγας τῶν ἐλασιτῶν. Εἶναι λίαν γνωστὸν τὸ κατάπτυστον τοῦτο ὑβρεολόγιον, ὥστε δὲν εἶναι ἀνάγκη ἐναυθῆα νὰ μολύνωμεν τὰς ἀκοὰς τῶν ἀναγνωστῶν. Θὰ ἀναφέρω μόνον ἓνα μαργαρίτην ἐκ τῶν «ληστρικῆς φιλολογίας» τῶν Ἑλλήνων θαυμαστῶν τῶν ἀρχιληστῶν Νταβέλη, Μπαλζάρδου, Γιαγκούλα, Ρετζαίων καὶ λοιπῶν συγχρόνων.

Τὸ βιβλίον ἐξεδόθη ἐν Ἀθήναις 1933 δαπάναις, (ὡς ἔχω λόγους νὰ πιστεύσω) τοῦ μεγάλου ἐφοπλιστοῦ Λεωνίδα Ἐμπειρικοῦ (χωρὶς ἀσφαλῶς νὰ τὸ ἀναγνώσῃ) καὶ φέρει εὐφημον τίτλον «Ληστὲς» ἐγράφη δὲ ὑπὸ Πέτρου Ἀφθονιάδου, γόνου ἔως τῆς οἰκογενείας τῶν ἐν Φαναρίῳ Ἀφθονιδῶν. Βασισθεὶς οὗτος εἰς τὸ μωρὸν λαϊκὸν ἀπόφθεγμα «σκότωσε τὸν πατέρα σου καὶ γίνου καλόγηρος ν' ἀγιάσῃς!» κατατάσσει καὶ τοὺς Ἀγιορείτας εἰς αὐτὴν τὴν κατηγορίαν, ὅτι μόνον τὸ ἔγκλημα τοὺς ὠδήγησεν ἐκεῖ. (¹) Τοῦ κανόνος τούτου δὲν ἐξήρσεν ὁ ἀλιτήριος οὔτε τὸν ἰδρυτὴν τῆς Λαύρας καὶ εἰσηγητὴν τοῦ κοινοβίου, τὸν μεγαλῶνυμον ἅγιον Ἀθανάσιον τὸν Ἀθωνίτην. Ἰδοὺ ἐπὶ λέξει τί φθέγγεται : «Ὁ Ἀθανάσιος; αὐτὸς θάτανε ἓνας φοβιτισάρης, τὸ εἶχε σκάσει ἀπὸ τῆ ζωῆ. Εἶταν κατοάκης, ἀντάρτης ἢ ληστής» !!! (σ. 12) πᾶν σχόλιον περιττεύει. Αὐτὰ διδάσκονται οἱ νέοι ἀπὸ τοὺς διανοουμένους, πῶς ἔπειτα νὰ ὑπάγουν νὰ μονάσουν; Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ὑπάγουν καὶ ἡ καλὴ ἐκείνη προπολεμικὴ ἀρχή, νὰ ὀδηγήσουν τοὺς γυμνασιόπαιδας ἐκεῖ οἱ γυμνασιάρχαι. Πρέπει νὰ συνεχισθῇ, δὲν ὑπάρχει ἄλλη σωτηρία. Ὁ μακ. Παπαζαχαρίου πολιτευτῆς καὶ διευθυντῆς τοῦ Διδασκαλείου Δράμας μοὶ διηγεῖτο, ὅτι ἐξέδραμα μετὰ τὸ διδασκαλεῖον καὶ εὐλαβῶς ὄλα τὰ παιδιὰ προσεκύνησαν τὰς ἱεράς Μονάς. Ὑπῆρχον τότε τὸ 1924 δύο κομμουνισταὶ εἰς τὸ διδασκαλεῖον, αὐτοὶ μετὰ τὴν ἐπάνοδον ἔγιναν οἱ πλέον θρησκόληπτοι. Ὁ ἄριστος ἐκεῖνος μοὶ ἔλεγεν, ὅτι ἡ μεγαλητέρα παιδούπολις πρέπει νὰ γείνη εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος. Ἄς σύρῃσι λοιπὸν οἱ δημοσιογράφοι, ἐὰν ἀγαπῶσιν ὄντως τὸ ἔθνος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτὸν τὸν χορὸν, καὶ οὐχὶ ἐκεῖνον ὃν ἐγκαινίασε διάσημος συνάδελφός των ὁ Οὐράνης, ὅστις εὔρε τὸν Ἀθῶνα εἰς τὴν πορείαν τοῦ θανάτου, δὲν ἠθέλησε νὰ τράξῃ τὸν ὕπνον τὸν ἐπιθανάτιον τῶν Μοναχῶν καὶ ἔψαλλε τὸν ἐπικήδειον. Ναί, ἂν ὁ Θεὸς ἐξ ἁμαρτιῶν μας παραχωρήσῃ, ἔως διαλυθῶσιν ἐκ λειψανδρίας, ἀλλὰ μόναι αἱ ἑλληνικαὶ Μοναί—ἄς τὸ σημειώσουν μέσ' στὴν καρδίᾳ τους αὐτὸ οἱ Ἑλληνας, καὶ ἄς τὸ μελετήσουν κελῶς οἱ ἔξυπνοὶ δημοσιογράφοι. † Ὁ Κορυτσᾶς Εὐλόγ. Κουρίλας

(¹) Πλανῶνται οἰκτρῶς οἱ ταῦτα φρονοῦντες. Τὸ 1914 ἐκόσμηι τὸν θρόνον τοῦ πρωτεπιστάτου ὁ μακ. Διονυσιάτης Νικόδημος Κρητικός, Μοναχὸς λίαν μεμορφωμένος (τελειόφωτος τῆς νομικῆς). Δὲν γνωρίζω πῶς ἡ ἀντιπολίτευσις τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος ἀνεκάλυψε, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ φονεὺς τοῦ Λιάμπη (Κρητὸς ὄπλαρχηγοῦ) καὶ μετὰ τὴν ἀπότισιν τῆς ποινῆς ἤλθε καὶ ἐμόνασε καὶ πράγματι διέπρεψεν ἐπ' ἀρετῆς. Ἐστάθη ἀδύνατον νὰ μείνῃ εἰς τὴν θέσιν καὶ ἐπαύθη.

ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Τέλη Ἰουλίου τοῦ 1950, ἡ ταχεῖα Θεσσαλονίκης - Ἀθηνῶν ἔτοιμος πρὸς ἀναχώρησιν. Εἰς τὸ αὐτὸ διαμέρισμα τῆς τρίτης θέσεως καὶ πέντε ἕτερα ἄτομα με χωρικὰς πενήμιους ἐνδυμασίας, ἕξ ὧν οἱ τρεῖς πατήρ, μήτηρ καὶ κόρη, οἱ δὲ ἄλλοι δύο γέροντες σύζυγοι.

Τοὺς τρεῖς πρῶτους συνόδευον μέχρι τοῦ σταθμοῦ καὶ δύο εὐγενεῖς νέοι, παρηγοροῦντες αὐτοὺς διὰ τὸν «ἀγαπητὸν τοὺς Νίκο» καὶ παρακαλοῦντες συνάμνα νὰ τοὺς γράφουν καὶ ἀπὸ τὸ χωριό, πῶς θὰ εἶναι, καὶ τί ἀνάγκας θὰ ἔχουν.

Ὁ πατέρας τοὺς ἠὲχαρίστησε διὰ τὰ καλὰ τοὺς λόγια καὶ τὰ μικροδῶρα, ἡ δὲ βαρυνθούσα μητέρα με συγκρατημένα δάκρυα εἶπε «σᾶς εὐχαριστοῦμε παιδιά, ὁ Θεὸς νὰ δίνει χρόνια ἕσᾶς ἀντὶ γιὰ τὸν δικό μου».

Οἱ δύο νέοι με προφανῆ συγκίνησιν ἀπεχαιρέτουν αὐτοὺς διὰ νὰ κατέλθουν τοῦ τραίνου, ὅποτε ὁ μεγαλειετός εἶπε πρὸς τοὺς γονεῖς «νὰ μᾶς ἀφήνατε τουλάχιστον τὴν Βαγγελίτσα ἐδῶ νὰ τὴν μορφώναμε σὰν ἀδελφοῦλα μας»· αὐτοὶ δὲν ἀπήντησαν, εἰς ἄμεσον δὲ ἐρώτησιν τοῦ ἐτέρου νέου πρὸς τὴν παρακαθημένην 16έτιδα σεμνοτάτην κόριν «δὲν κάθεσε ἐδῶ Βαγγελίτσα με τὲς ἀδελφές μας;» αὕτη χωρὶς νὰ ὑψώσῃ κἄν τὸ βλέμμα ἀπήντησε μονολεκτικῶς «ἀποκλείεται» καὶ μετ' ὀλίγον «τώρα πού χάσαμε τὸ Νίκο μας δὲν χωρίζω ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου ποτέ», δύο χονδρὰ δάκρυα ἐκύλισαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν γονέων, καὶ ἡ συγκίνησις ὄλων μας εἶχε κορυφωθῆ, τόσον ἀπὸ τὰς εὐγενεῖς ἐκδηλώσεις τῶν νέων, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἀφοσίωσιν τῆς κόρης πρὸς τοὺς στοργικοὺς γονεῖς της.

Μὲ τὴν ἐκκίνησιν τοῦ τραίνου, ἠρώτη-

σα με πατρικὸν ἐνδιαφέρον τοὺς χαροκαμένους γονεῖς ἀπὸ ποῦ ἔρχονται καὶ τί τοὺς συνέβη.

Ἐρχόμεθα πάτερ ἀπὸ τὴ Δράμα, εἶπεν ὁ γέρον πατήρ, καὶ γυρίζομε στὸ χωριό μας, τὴ Βερδουκοῦσα τῆς Ἑλασσῶνος. Εἶχα τὸ παιδί μου δάσκαλο ἐδῶ εἰς ἓνα χωριὸ τῆς Κατερίνης, τὸν πῆραν στρατιώτη, πολέμησε, ἀνδραγάθησε, καὶ τώρα προχθὲς ἔφεδρος ὑπολοχαγὸς σκοτώθηκε ἀπὸ νάρκη στὶς ἐξερευνήσεις τῶν βουνῶν τῆς Δράμας, μᾶς εἰδοποίησεν ὁ Διοικητὴς του καὶ πῆγαμε στὴν κηδείαν του στὴ Δράμα. Παιδεύτηκα πάτερ, τὸν μεγάλωσα χριστιανικά, τὸν ἐσπούδασα, ἀλλὰ δὲν μοῦ τὸν χάρισε ὁ Παντοδύναμος, δοξασμένο τὸ ὄνομά του, παρηγοροῦμαι μόνον προσέθεσε, βλέπων πρὸς τὰ ἔξω ἵνα συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά του, ὅτι δὲν με ντρόπιασε, οὔτε ὡς ἄνθρωπος, οὔτε ὡς δάσκαλος, οὔτε ὡς στρατιώτης, ἦταν σὲ ὅλα παληκάρι· αὐτοὶ πού εἶδες στὸ σταθμὸ εἶναι συνάδελφοί του καὶ συμπολεμισταὶ του.

Κατὰ καθήκον τοῦ ἀπέτεινα ὀλίγα παρηγορητικὰ λόγια συνιστῶν πρὸ παντός ὑπομονὴν καὶ καρτερίαν, πρὸς τόνωσιν τοῦ ψυχικοῦ σθένους τῶν συντετριμένων γυναικῶν, ἀλλ' ὅποια ἔκκληξις, ὅταν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ἀπλοϊκῆς ἐκείνης Ἑλληνίδος μητέρας ἠκούσαμεν· «δὲν λυποῦμαι παπούλη γιὰ τὸ χαμό του, ὁ καῦμός μου εἶναι πού δὲν σκοτώθηκε στὴ μάχη σὰν παληκάρι, ἀλλὰ πῆγε ἀπὸ νάρκη»· λόγια ἀρχαίας Σπαρτιάτιδος, λόγια ἀντάξια μητέρας ἥρωος. Εἰς τὸ κέρινο ἐκ τῆς λύπης πρόσωπον τῆς ὑπερόχου αὐτῆς Ἑλληνίδος, βλέπαμεν ὅλοι με ἔκστασιν τὲς Σουλιώτισσες τοῦ προεικοσιένα καὶ τὲς Ναουσαίεες τοῦ 1853. Ἀθάνατος Ἑλληνική

φυλή, ἦσουν, εἶσαι καὶ θὰ εἶσαι ἡ αὐτὴ διὰ μέσου τῶν αἰώνων!!!

Μὲ τὰ συναισθήματα αὐτὰ ἐφθάσαμε στὸ Αἰγίνιο τῆς Κατερίνης καὶ ὁ γέρον πατήρ, ἵνα μὴ ἀναξέση τὴν μεγάλην πληγὴν, ἐπῆρε σύζυγον καὶ κόρην πρὸς τὸ ἀριστερόν παράθυρον, καὶ δείχνωντας τὸν Θερμαϊκὸν τοὺς ἐξηγοῦσε ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ θάλασσα ποὺ ἦκουσαν στὸ μεσόγειο ὄρεινὸ χωριὸ τους. «Ἡμεῖς οἱ ἄλλοι βλέπαμε ἀπὸ τὰ δεξιὰ τὸ χωριό, καὶ σὲ λίγο τὸ σχολεῖο του μὲ τὴν σημαία μεσίτιο καὶ ταινίες μαύρες στὸν ἐξώστη καὶ στὰ παράθυρα· εἰς ἐρώτησίν μας δὲ εἰς τὴν στάσιν μᾶς εἶπον «χάσαμε τὸν καλλίτερό μας δάσκαλο, σκοτώθηκε προχθὲς στὰ βουνὰ τῆς Δράμας ἀξιωματικός».

Ἄρχισε πλέον νὰ νυκτώνῃ καὶ ὅσο πλησιάζαμε πρὸς τὴν Λάρισα τόσον ἡ συμπάθειά μας ἠϋξανε πρὸς τοὺς πονεμένους συνταξιδιώτας μας, ὅτε ἐκεῖ πέραν τοῦ Πλαταμῶνος ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ὁμιλίαν μας καὶ ὁ παρακαθήμενος γενειοφορῶν γέρον χωρικός· «μὴ λυπῆσαι πατριώτη» εἶπε πρὸς τὸν ἄλλον «εἵμαστε πολλοὶ σὰν κ' ἐσένα, νὰ κ' ἐγὼ μὲ τὴ γρηά μου πάγω νὰ ξεθάψω τὸ γυιό μου στὴν Κόνιτσα, σκοτώθηκε ἐκεῖ λοχίας, καὶ δὲν ξεύρω ποὺ πέφτει αὐτὴ ἡ μαύρη Κόνιτσα, μοῦπαν νὰ κατεβῶ στὴ Λάρισα καὶ ἀπὸ κεῖ στὴν Κοζάνη καὶ πέρα, θὰ πᾶμε νὰ τὸν ξεσταυρώσουμε νὰ κάνομε καὶ ἓνα μνημόσυνο καὶ νὰ γυρίσομε στὰ ἔρμα τὰ καλύβια».

Ἄπὸ τὴν προφορά, τὴν περιβολὴν καὶ τὰ λεγόμενά του, ἐνόησα ὅτι πρόκειται περὶ Σαρακατσανέων σκηνιτῶν, τῆς ἠρωϊκῆς αὐτῆς ὀρεσιβίου Ἡπειρωτικῆς γενεᾶς, ποὺ στήριξε τὸν Μακεδονικὸν ἀγῶνα τοῦ 1903—1908. Τῆς ἀγνοίας αὐτῆς Ἑλληνικῆς γράσας ποὺ δὲν παρεκλείνει ποσῶς ἀπὸ τὰ ἰδανικά τῆς πί-

στεως καὶ τῆς Πατρίδος καὶ διὰ τὴν ἀφοσίωσίν της αὐτὴν προσεγράφη καὶ κατεσφάγη ἀνηλεῶς ἀπὸ τὰς ξενοδούλους ὀρδὰς τῶν Ἑλασιτῶν καὶ συμμοριτῶν. Εἰς ἐρώτησίν μου ἔμαθον ὅτι ἔρχεται ἀπὸ τὰ βουνὰ τῆς Ἀνατολ. Μακεδονίας, ὅπου παραθερίζει μὲ τὰ ὀλίγα πρόβατά του καὶ ὅτι δὲν ἔχει ἄλλα τέκνα ἐν τῇ ζωῇ. Ἀπέτεινα καὶ πρὸς αὐτὸν λόγους παρηγορητικούς καὶ μεταξὺ ἄλλων ὅτι τὸ Κράτος θὰ φροντίσῃ νὰ τοὺς δώσῃ σύνταξι πρὸς παρηγορίαν τοῦ γήρατός των. Εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς συντάξεως ὁ τραχὺς γέρον κατεξανέστη «τὸ θεοῶν ντροπὴ μου παπούλη μου νὰ πάρω χρήματα γιὰ τὸ παιδί μου ποὺ σκοτώθηκε γιὰ τὴν πατρίδα, αὐτὸ εἶναι χρέος μας, ἄλλοι σκοτώθηκαν προτίτερα νὰ λευτερώσουν ἡμᾶς, μοῦ τῶπαν αὐτὸ καὶ στὸ 13 ὅταν λαβώθηκα βαρεῖά στὸ Λαχανᾶ καὶ τοὺς εἶπα· ἐγὼ δίνω, δὲν ἔρνω ἀπὸ τὸ Κράτος, ἄς εἶναι καλὰ ἡ πατρίδα, αὐτὸ μὲ φθάνει ἐμένα.

Ἐν τῷ μεταξὺ αἱ δύο μητέρες κάτι συνωμίλουν πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ὅταν φθάσαμε στὴ Λάρισα σκύφτωντας νὰ μὲ ἀποχαιρετήσουν ἠθέλησαν νὰ βάλουν στὸ χέρι μου χαρτονομίσματα, καὶ ἡ μητέρα τοῦ ἥρωος ἀξιωματικοῦ προσέθεσε: νὰ μνημονεύῃς πάτερ μου Νικολάου καὶ Δήμου (τοῦ ἐτέρου ἥρωος λοχίου τῆς Κονίτσης) καὶ νὰ εὐχεσαι νὰ δίνη ζωὴ ὁ Πανάγαθος εἰς τὰ παιδάκια τοῦ κόσμου καὶ εἰρήνην στὴν πατρίδα μας. Τὰς ἐξήγησα μὲ δάκρυα ὅτι εἶναι ὑποχρεώσεις μου αὐτὸ ἱερά, ὅχι ὅμως μὲ χρήματα, οὐδέποτε.

Κατέβηκαν μαζί αἱ δύο οἰκογένειαι τῶν ἀγνώστων ἥρῶν βαστάζοντες τὰ ταγάρια καὶ βαδίζοντες πρὸς εὐρεσιν στεγῆς. Τίς οἶδε εἰς ποῖον ταπεινὸν χάνι ἢ καὶ ὑπόστεγον θὰ ἔμενον, αὐτοὶ οἱ ἄξιοι πάσης περιποι-

ήσεως κρατικής και κοινωνικής και τότε αὐθορμήτως ἦλθεν εἰς τὴν μνήμην μου ἡ θαυμαστικὴ ἔκφρασις τοῦ παραβάτου κοῖται γυναῖκες παρὰ χριστιανοῖς εἰσιν».

Πρῶτ' ἐφθάσαμεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἵνα πέσομεν ἀπὸ ἐκστάσεως εἰς ἔκστασιν ἄλλ' ἐκ τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς ἐνταῖθα. Οἱ ἐφημεριδοπῶλαι διελάλουν τὴν ἀπεργίαν τῶν τεχνικῶν ὑπαλλήλων, καὶ αἱ ἐφημερίδες ἐσχολίαζον τὴν ἐξ αὐτῆς ἐπιβραδύνουσαν τῆς ἀνοικοδομήσεως τῶν ἀναρτοπλήκτων, ἐκ συμπτώσεως δὲ παρὰ πόδας ἐδημοσιεύετο καὶ τηλεγράφημα τοῦ Μητροπολίτου Γρεβενῶν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, ὅτι ἡ ὀλόγτης σχεδὸν τῶν ἐπαναπατρισθέντων 2.000 οἰκογενειῶν τῆς ἐπαρχίας του μένουσιν ὑπὸ τὰ δένδρα...

καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς ὅτι οἱ ἀπεργοῦντες εἶναι οἱ ἄνθρωποι τοῦ παγίου μισθοῦ, οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων, οἱ ὅποιοι μόνον εἰς τὰς ἐφημερίδας εἶδον τὸν συμμοριτοπόλεμον καὶ ἔχασαν μόνον τὰς νυκτερινὰς τῶν διασκεδάσεις κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦτου, οἱ δὲ «ὑπὸ τὰ δένδρα», οἱ θυσιάσαντες τὰ πάντα διὰ τὴν Πατρίδα καὶ ἀντι πάντων ζητοῦντες μόνον πενιχρὰν στέγην εἰς τὰς ὀρεινὰς τῶν παροικίας, ἵνα ζήσωσιν ἐκεῖ «ὡς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ» εἶναι ἔτοιμοι καὶ πάλιν πρὸς νέας θυσίας ὑπὲρ πίστεως καὶ Πατρίδος.

Ἐν τῇ Ἱ. Μ. Διονυσίου ἀγ. Ὁρους,
τῇ 10ῃ Αὐγούστου 1950

Ὁ Καθηγούμενος Ἀρχιμανδρ. Γαβριὴλ

Ο ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΣ ΕΝ ΣΜΙΚΡΟΓΡΑΦΙΑ, ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ὁ Μοναχισμὸς ὁ ἀγορασμένος ἀπὸ τῆς γῆς ὡς ἀπαρχὴ τῷ Θεῷ καὶ τῷ ἀρνίῳ (Ἀποκ. Κεφ. 14 στιχ. 4) ὑπῆρξε καὶ ὑπάρχει τὸ εὐγενέστερον προῖον τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Βεβαίως τοῦτο ὁ μεγαλοφωνότατος Ἡσαίας λέγει «τοῖς εὐνούχοις δώσω αὐτοῖς, ἐν τῷ οἴκῳ μου καὶ ἐν τῷ τείχει μου τόπον ὀνομαστόν, κρεῖττον υἰῶν καὶ θυγατέρων, ὄνομα αἰώνιον δώσω αὐτοῖς καὶ οὐκ ἐκλείψει». Διελθὼν οὗτος διὰ τῶν ἀρχαίων χριστιανικῶν χρόνων καὶ τῶν Βυζαντινῶν αἰώνων τὴν Παλαιστίνην καὶ τὴν Συρίαν, τὴν Μεσοποταμίαν καὶ τὴν Περσίαν, τὴν Ἀρμενίαν καὶ Μικρὰν Ἀσίαν, τελευταίως ἀνασυνεχροτήθη (ἀναπαρεστάθη) εἰς τὰ δάση καὶ τὰς ἐρημίας, εἰς τὰ σπήλαια καὶ τρώγλας

τοῦ γραφικοῦ Ἀθῶνος. Ἀναδειξάς δὲ οὕτως ἑαυτὸν χρήσιμον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ πολιτεῖᾳ ἀποτίκτει Δημοφίλους καὶ Ἀντωνίους, Εὐθυμίους καὶ Θεοδοσίους, Πέτρους καὶ Ἀθανασίους τοὺς Ἀθωνίτας. Ἀκονίζει τὰς γλώσσας Ἀθανασίων καὶ Βασιλείων, Γρηγορίων καὶ Χρυσοστόμων καὶ δημιουργεῖ δι' αὐτῶν τὰ τοῦ ἔθνους ἀμετακίνητα στοιχεῖα. Διὰ Φωτίου, Μάρκου καὶ Γρηγορίου Παλαμᾶ, περισώζει τὴν καταδίκην τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ ματαιοὶ τὰ θανατηφόρα σχέδια τοῦ Λατινισμοῦ. Περιποιεῖ εἰς αὐτὸν διὰ Γενναδίου προνομίας καὶ ἀναλαμβάνει τὰ σκήπτρα τῆς Ἐκκλησίας, πρακτικώτερος δὲ τὸν νοῦν καὶ μεγαλεπήβολος τῶν δυνατοτέρων διπλωματῶν ὑπάρχων, ἀποκαθίστα-

ται κράτος ἐν κράτει παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου κατακτητοῦ. Καὶ οὕτω συνενοί τοῦς ἡδηκημένους κληρονόμους, συνάγει τὰ τοῦ ἔθνους λείψανα καὶ οἰκτρὰ ναυάγια καὶ διασώζει τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν διδάσκων αὐτὴν ὑπὸ τοὺς τροῦλους καὶ νάρθηκας τῶν ἐκκλησιῶν. Ζυγοστατῆ τὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀμύνεται ὑπὲρ αὐτῆς διὰ γραφίδος καὶ λόγου καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ αἵματός του. Ἀναπτεροῖ ἑαυτὸν εἰς ὑψηλοτέρους ὀρίζοντας, ἔλκει τὸ θεῖον καὶ σώσει ἐκ κινδύνων.

Ἰδρύει σχολὰς ἀπὸ Χαλκιδικῆς μέχρις Αὐλῶνος ὁ πιστὸς τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης Κοσμάς ὁ Ἰσαπόστολος καὶ λαμβάνει τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. Διατρέγει ὑπὲρ τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας τὰς μολδαβικὰς ἡγεμονίας ὁ Διονυσίου ὄρηξ Νήφων ὁ Πατριάρχης. Ἀπαγχονίζεται Γρηγόριος ὁ Ε', πλησιάζει ἀφόβως ἐν τῇ ὑψηλῇ Πύλῃ τὸν βρόχον τῆς ἀγχόνης ὁ τῆς Κυζίκου Γεο-

μανός, δολοφονεῖται ὁ Κορυθαῖς Βασίλειος καὶ κατακρεουργεῖται ὁ Γρεβενῶν Αἰμιλιανός, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ ποιμνίου του θυσιάζει καὶ τὴν τελευταίαν ρανίδα τοῦ αἵματός του ὁ Σμύρνης Χρυσόστομος, ἐπικυρῶν τὴν ἀμετάκλητον διαθήκην τῆς ὀρθοδοξίας ἐπὶ τῶν ἐπτὰ Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀποκαλύψεως σὺν τῷ Γρηγορίῳ Κυδωνιῶν καὶ Ἀμβροσίῳ Μοσχονησιῶν. Ἐπλειψεται μου ὁ χρόνος διηγούμενον τὸ σύνολον τῶν τέκνων τοῦ μοναχισμοῦ καὶ τοὺς ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ πατρίδος ἀγῶνας αὐτοῦ καὶ ἐπανέρχομαι εἰς τὸ τοῦ Ἡσαίου λόγιον. «Τοῖς εὐνοῦχοις δώσω αὐτοῖς ἐν τῷ οἴκῳ μου» καὶ τῷ τείχει μου τόπον ὀνομαστόν, κρείττον υἱῶν καὶ θυγατέρων ὀνομα αἰώνιον δώσω αὐτοῖς καὶ οὐκ ἐκλείψει».

Παρὰ Ἰγνατίου Ἱερομ. Γέροντος τοῦ
ἱεροῦ Κελλίου Παναγία Κρανιάς,
Προβάτα

Ἀντὶ διηγήματος

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ Ν.

Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς μεμονωμένας ἀναριθμήτους ἐρημιτικὰς Καλύβας τοῦ Ἁθωνος, ἐμόναζε ἀπὸ πεντηκονταετίας ὁ γέροντος Ἀσκητῆς φίλος μου Ν.

Αἱ Καλύβαι αὐταὶ τῆς ἐρήμου, δὲν ἔχουν τίποτε τὸ κοινὸν μὲ τὰ χωρικὰ σπίτια τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ σχεδίου των, ὑπάρχει μία πρωτόγονος ἐκκεντρικότης. Φθάνει μία ρωγμὴ, ἢ μία μικρὰ προεξοχὴ ἐπὶ βράχου, διὰ νὰ ἀποτελέσουν διὰ τὸν Ἐρημίτην ἰδεῶδες «οἰκόπεδον». Προσφῶς τὰς ὀνομά-

ζουν «ἀειτοφωλῆς». Κίττονται δὲ μὲ πνεῦμα τραχείας ἀρχιτεκτονικῆς, ὅπως ἀκριβῶς εἶναι καὶ ὁ Ἀσκητισμός. Ματαίως θ' ἀναζητήσῃ τις εἰς αὐτὰς τὴν ἀνεσιν. Πολλὰ ἔχουν γραφεῖ διὰ τὰς καλύβας. Ἀμφιβάλλω ὅμως εἰς ἐλέγχῃ ὅλη ἡ ἀλήθεια, διότι ἡ νοοτροπία τῶν Ἐρημιτῶν ποὺ τὰς ἔκτισαν, εἶναι ἀπροσπέλαστος. Πρὸ παντός δὲν ἀκολουθεῖ τὴν λογικὴν. Ἡ εὐθεΐα διὰ τοὺς Ἐρημίτας, δὲν εἶναι ἢ συντομωτέρα ὁδός.

Προτιμοῦν αἴφνης ν' ἀναρριχῶνται

παρά να βαδίζουν ἐπὶ βατῶν ἀτραπῶν. Δὲν εἶναι ριψοκίνδυνοι, «οὐκ ἐκπειράσεις...» δὲν εἶναι ὁπαδοὶ τοῦ Δόγματος «ζῆν ἐπικινδύνως», ἀλλὰ θεωροῦν τὸν κίνδυνον ὡς στοιχεῖον ἠθικῆς προαγωγῆς. Πιθανὸν τὸ τελευταῖον ν' ἀποτελῆ τὴν ἐξήγησιν. Ἄνθρωποι παράξενοι παρακάμπτον τὴν ἀκοπον ἐρημικὴν «Λεωφόρον» των καὶ αἰσθάνονται ἄφατον εὐχαρίστησιν, νὰ δένωνται μὲ ἀλύσσους καὶ ν' ἀνέρχωνται, ν' ἀνέρχωνται, διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὰ σπήλαιά των.

Τις οἶδε ; Ἴσως καὶ νὰ σκέπτονται ὀρθότερα ἀπὸ ἡμᾶς.

Κάθε Καλύβη Ἐρημίτου εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος, εἶναι καὶ μία «βάτος φλεγόμενη». Εἰς αὐτὰς κυριαρχεῖ μόνον τὸ θεῖον στοιχεῖον. Εἶναι ναοὶ ἐγκατεσπαρμένοι εἰς τὰ πλέον ἱερὰ καὶ ἀμόλυντα ἐδάφη, καὶ μοναχοὶ οἱ ἱερεῖς των. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτὰς ἔχουν τόσον ἀφομοιωθεῖ μὲ τοὺς βράχους, ὥστε οἱ διερχόμενοι ἐκεῖθεν ξένοι δὲν ὑποψιάζονται καν τὴν ὑπαρξίν των.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ ζῆση ἄνθρωπος ὑπὸ τοὺς ὄρους τῆς ἐρήμου, ἐὰν κατὰ τὸ ἡμῶσι τοῦλάχιστον δὲν ζῆ ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Οἱ ἐρημίται εἶναι ἄνθρωποι χαλύβδινοι.

Ἐπίσης εἰς τὰς Καλύβας των βλέπει τις μίαν ἀρμονικὴν διευθέτησιν τῶν πλέον ἀσημάντων πραγμάτων, πού θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποτελέσῃ. ἐν τῇ ἀπλότητί της, τὸν ὠραιότερον διακοσμητικὸν ρυθμόν. Ἄλλὰ κάθε τι χωριστὰ καὶ ὅλα μαζὶ εἰς τὴν ἐρημικὴν Καλύβην, ὁμιλοῦν τόσον βαθέως εἰς τὴν ψυχὴν. Καὶ πέρουν τοιαύτην μελαγχολικὴν ἔκφρασιν, ὡς νὰ ἐπλανᾶτο ἐντὸς αὐτῆς τὸ θλιβερόν πνεῦμα τοῦ Ἐκκλησιαστοῦ : «Ματαιότης, ματαιότητων...»

Αἱ πόλεις, βέβαια, ἐνασμενίζονται διὰ

τὰς καλλιγράμμους οἰκοδομὰς των. Τὸ ἅγιον Ὅρος ὁμως, σεμνύνεται διὰ τὰς αἰωνοβίους καὶ ὑποβλητικὰς ἰ. Μονὰς του καὶ διὰ τὴν ταπεινὰς Καλύβας του. Ἄλλ' ἐὰν διὰ κάτι πού ἔπρεπε νὰ καυχᾶται ὁ ἀγιορείτης μοναχός, τί ἄλλο θὰ ἦτο αὐτό, παρά τὰ ἀγιώτατα λείψανα τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας καὶ τὰ σύμβολα τῆς αἴγλης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ Βυζαντίου, πού τόσον εὐλαβῶς περιέσωσαν καὶ φυλάττουν αἱ ἱερὰ Βασιλικὰ Μοναί ;

Καὶ ὁμως. Ὅλα ἐκεῖνα μᾶς λαμπρύνουν μόνον ἐξ ἀντανακλάσεως. Εἶναι ἡ Δόξα, ἀλλὰ τοῦ παρελθόντος ὁμως. Ἄλλ' ἔχομεν καὶ κάποιον ἔνδεξον παρόν. Τὰς «φωλαῆς» τῶν αἰετῶν — ἐρημιτῶν μας. Τὰς Καλύβας τῶν ἡσυχαστῶν τοῦ Ἄθωνος. ὦ, Θεέ μου, πόσον τίμια ἐν ὀφθαλμοῖς σου, εἶναι αἱ καλύβαι αὐταί ! Καὶ πὼς εὐδοκεῖ τὸ πνεῦμα σου εἰς αὐτὰς ! !... Ἄλλὰ ἀπὸ καλύβην δὲν ἀνέτειλεν ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν ;

Εἰς μίαν, λοιπόν, ἀπὸ τὰς εὐλογημένας αὐτὰς ξηροκαλύβας τοῦ Ἄθωνος, διήρχετο τὸν πρόσκαιρον τοῦτο βίον, ἱερῶς ἡσυχάζων, ὁ γέρον φίλος μου Ν.

Ἐπὶ πενήκοντα ὀλόκληρα ἔτη, ἤκουε ἀπὸ τῆς «θείας φυλακῆς» του, τὴν βαθυτάτην σιωπὴν τῆς ἐρήμου. Πεντήκοντα συναπτὰ ἔτη ἔβλεπε τὸν ἥλιον πού ἐφώτιζε, ἐφώτιζε τὸ ἡρωϊκὸν καὶ ὄσιον γῆρας του, νὰ προβάλλῃ ἀπὸ τὴν ἰδίαν πάντοτε γωνίαν καὶ νὰ διαγράφῃ τὴν αὐτὴν εὐεργετικὴν τροχίαν του «ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους». Καὶ ἄλλα τόσα ἔτη, εἶδε τὴν καλύβην του νὰ λούεται σιωπηλὰ εἰς τὸ πέλαγος τοῦ γλυκοῦ χρώματος τῶν σελαγισμῶν τῶν ἀστρῶν καὶ τῆς σελήνης. Εἰς ποίαν μακαριότητα ἔπλεεν ! ! Ἠσθάνετο, ὅτι ἤδη εὐρίσκετο εἰς τὸν προθάλαμον τῆς αἰωνίου χαρᾶς. Πόσας φορὰς αἱ θερμαὶ προσευχαί του δὲν ἰ-

νήρχοντο εἰς τὸν οὐρανόν, συνοδευόμεναι ὑπὸ τῶν ἡχηρῶν καταιγίδων τοῦ Ἄθωνος!!.. Καὶ ποσάκις οἱ «ἐκ βαθέων» πνευματικοὶ ὕμνοι του, ὡς ἦχος ἑγγελικῶν περὺγων, δὲν ἐπλατάγισαν τὴν ἀπέραντον ἐρημικὴν γαλήνην, τὴν ὥραν τῆς βαθύλαλης ἀρμονίας τῶν πνευμάτων, εἰς τὰς ἀγίας καὶ λευκὰς νύκτας τοῦ ἁγίου Ὁρους!!

Ὁ ἐρημίτης φίλος μου Ν. ἦτο ἕως ἑβδομήκοντα ἐτῶν. Μορφὴ σεβασμία. Ἐφωτίζετο ἀπὸ ταῖς ἱεραῖς ἀνταύγειες τοῦ ἔσωτερου κόσμου. Εἰς τὴν ὄψιν τοῦ ἁγίου τούτου ἀνδρός, ἐφαίνετο ἡ προσωποποίησις τῆς πραότητος καὶ ἀντεκατοπτρίζετο, δὲν γνωρίζω ποῖον μεγαλεῖον ἀνεξήγητον. Ἐσυνήθιζε νὰ σιωπᾷ. Ἦτο χάσμα ὀφθαλμῶν νὰ τὸν βλέπη τις. Ὅταν μοῦ ὁμιλοῦσεν ἀργὰ καὶ μὲ πολὺ βάθος, κυριωλεκτικῶς μὲ ἡχμαλώτιζε. Τὸ πρόσωπόν του ἐξέπεμπε συνήθως, μίαν ἀπροσδιόριστον λάμψιν καὶ ἡ φαντασία μου, μὲ μετέφερεν ἀσυναίσθητος εἰς τὸ Θαβώριον Ὅρος.

Θεέ μου, τί ἀπερίγραπτος ἀνθρωπος ἦτο ὁ γέρον αὐτὸς ἀσκητής!

Ἡ μακρὰ καὶ λευκὴ ὡς χιῶν κόμη του, ἐπλασιῶνε μὲ ἀφελῆ αἰσθητικὴν τὴν ὀσίαν μορφὴν του καὶ ἡπλοῦτο ἐπὶ τῶν ὤμων του εἰς χονδροῦς ἐλικοειδεῖς βοστρύχους. Ὁ πῶγων του, δασύς καὶ λευκός «ὡσεὶ ἔριον..», κατήρχετο ὡς καταράκτης μὲ ἡλίαν ὀρμητικότητα ἐπὶ τοῦ πεπαλαιωμένου μοναχικοῦ του τρίβωνος.

Ὁλόλευκος ὅπως ἦτο ὁ γέρον φίλος μου, ἐνόμιζέ τις, ὅτι βλέπει προφήτην τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Καὶ παρ' ὅλην τὴν ἐρημιτικὴν του ἀπλότητα, εἶχεν ἐν τῷ συνόλῳ του, τὴν μεγαλοπρέπειαν ῥωμαίου Συγκλητικοῦ καὶ συνεδύαζε τὴν μεμετρημένην αὐστηρότητα Ἑλληνος φιλοσόφου, μὲ τὴν ἐλκυστικὴν γλυκύτητα ἁγίου

τῆς Θηβαΐδος τοῦ 4ου αἰῶνος.

Ἡ πολιτεία του ἦτο καθαρὰ ὡς τὸ κρίνον. Διετήρει εἰς τὸ πνεῦμα του τὴν ἀπλότητα καὶ ἀγνότητα παιδίου. Ἄλλ' εἰς τὰς φρένας ἦτο βαθύς. Εἶχε τύχει σπανίας χριστιανικῆς ἀνατροφῆς καὶ ἐπιμελημένης παιδείας. Εἶχεν ἐμβαθύνει εἰς τὸ πνεῦμα τῶν Πατέρων, οὗς ἐξ ἀπαλῆς ἡλικίας ἠγάπησε καὶ ἐγνωρίζε μὲ σαφῆνειαν τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας συγγραφεῖς. Ἰδιαιτέρως ὅμως ἐξετίμα τὸν φωτεινὸν ἰδεαλισμὸν τοῦ Πλάτωνος καὶ ἐσέβετο τὴν αὐστηρὰν ἠθικὴν φιλοσοφίαν τοῦ Σωκράτους.

Κυρίως ὅμως, τὰς «σκιᾶς», ὡς ἐθεώρει τὴν φιλοσοφίαν, τὰς διέλυεν εἰς τὴν βαθεῖαν καρδίαν του τὸ φῶς ποῦ ἐξέπεμπε ὁ Πανάγιος Σταυρὸς τοῦ Κυρίου. Ἡ ἀγάπη ἐξετόπιζε τὴν σκέψιν. «Συνεσταύρωμαι...» μοὶ ἔλεγε πολλάκις.

Ὁ γέρον, ἀνέπνεεν «Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τοῦτον Ἐσταυρωμένον». Ὡ, ὁ Σταυρὸς. Διὰ τὸν φίλον μου Ἐρημίτην, ἦτο ὁ μοναδικὸς ἔρωσ. Πόσα μοὶ ἔλεγε περὶ τοῦ Σταυροῦ!! Ἡ μυστικοπαθὴς λατρεία τοῦ Ἐσταυρωμένου τὸν ἐβύθιζεν εἰς ἐκστασιασμούς.

Μοὶ διηγείτο μίαν ἐσπέραν, διὰ καίποιον Ἐρημίτην, ὅστις ὑπὸ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας τιμᾶται ὡς ἅγιος, ὅτι ἡ περιπαθὴς ἀγάπη του πρὸς τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου καὶ ὁ διάπυρος πόθος του νὰ συμμετάσχη εἰς τὸ Πάθος του, τὸν ἔκαμνον νὰ ὀδυνᾶται νερῶς τόσον, ὥστε εἰς μὲν τὸ μέτωπόν του εἶχον σχηματισθεῖ ἴχνη τοῦ ἀκανθίνου στεφάνου τοῦ Κυρίου, εἰς δὲ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας του οἱ τύποι τῶν ἡλων, εἰς τὴν πλευρὰν του δέ, τὸ τραῦμα τῆς λόγχης. Τὰ ἴχνη αὐτά, ἐσυνέχισεν ἀργὰ ὁ γέρον, λέγουν, ὅτι τὰ εἶδον οἱ σανασκηταὶ του ὅταν ὁ Ἐρημίτης ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ.. Καὶ ἐσιώπησεν.

Ἐγὼ ἐξεπλάγην. Γέροντα ἐτόλμησα, σεῖς πιστεύετε ὅτι... Ὁχι, εἶπεν, ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω, εἰδικῶς διότι παρεμβάλεται τὸ δόγμα. Εἰς περίπτωσιν ὅμως ὁρθοδόξου, διατί νὰ μὴ τὸ πιστεύσω; Ἀλλὰ διατί μοῦ τὸ εἶπατε αὐτὸ ἐφ' ὅσον... Ὁ γέρον Ἀσκητῆς δὲν ἀπήντησεν. Ἦδη εἶχε βυθισθῆ εἰς τὴν σιωπὴν του.

Ἡ διήγησις αὐτῆ, μοὶ εἶχε προκαλέσει βαθεῖαν ἐντύπωσιν, μὲ ἀνεστάτωσε κυριολεκτικῶς. Ἐβασάνιζα τὸν νοῦν μου νὰ ἐξακριβώσω, διατί μοὶ διηγῆθη ἱστορίαν ἣν δὲν ἐπίστευε. Μήπως ὑπαινίσσεται τὸν ἑαυτὸν του; Διὰ τὸν ὅσιον φίλον μου ὅλα τὰ θεωροῦσα δυνατά. Πῶς ὅμως δὲν τὸ εἶχιν προσέξει δεκαπέντε ὁλόκληρα ἔτη ποῦ τὸν ἐπισκεπτόμενη τακτικά; Ὁ γέρον, ἐγνώριζα ὅτι ἦτο σοφὸς καὶ ὁ λόγος του ἦτο πάντοτε βαθύς. Ἐρευνοῦσα μὲ ἀληθῆ δίψαν, μήπως διακρίνω ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἴχνη ἀκανθίνου στεφάνου, καὶ εἰς τὰς χεῖρας του καὶ τοὺς πόδας του «τύπους τῶν ἡλῶν», εἰς τὴν πλευρὰν του... εἰς τὴν πλευρὰν του ὅμως, πῶς νὰ ψιλαφήσω;

Ὁ Ἀσκητῆς ἐκάθητο πλησίον τοῦ μικροῦ παραθύρου, μὲ ἀκουμβισμένην τὴν λευκὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ στήθους του. Διελογίζετο; Προσηύχετο;... Ἐμένα ὅμως μὲ κατεῖχεν ἀκατανίκητος ἀνησυχία νὰ μάθω. Ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη δύσει. Ἠγέρθη ἀπὸ τὴν θέσιν μου καὶ πλησιάσας τὸν ὅσιον φίλον μου ἤρχισα νὰ τὸν περιεργάζομαι, εἰς τὴν κεφαλὴν, εἰς τὰς χεῖρας, εἰς τοὺς πόδας. Ἀλλ' ὁ θόρυβος τοῦ σκαμνίου μου διετάραξε τὴν ἀπορρόφησίν του καὶ στραφείς μὲ εἶδε προσηλωμένον ἐπάνω εἰς τὰς χεῖρας του. Ὁ γέρον μὲ ἀπορίαν μοὶ λέγει: Τί ζήτηῖς ἀδελφὲ Π; Ἐγὼ, τραυλίζων ἐκ συστολῆς διὰ τὴν περιέργειάν μου, ἀπήντησα διακεκομμένα: «Τὸν τύπον τῶν ἡλῶν»

νὰ ἴδω, Πάτερ... Ὁ ἐρημίτης, μὲ ἠτένισε μὲ ἰλαρότητα καὶ ἀνελύθη εἰς λυγμούς. Χωρὶς νὰ θέλω ἐκλαίον κ' ἐγὼ μαζί του. Παρῆλθεν ἀρκετὴ ὥρα μὲ τὸν σιωπηλὸν ἐκείνον θρήνον. Εἰς τὸν γαλάζιον οὐρανὸν ἐφαίνοντο ἤδη ἄστρα μαρμαίροντα. Τὸ πτωχὸ κελλίον τοῦ φίλου μου, ἀπέπνεε μίαν λεπτὴν εὐωδίαν ἀπὸ τὴν «ἐσπερινὴν θυσίαν» καὶ ἐκαλύπτετο ἀργὰ μὲ ἱερὰς σκιάς.

Ὁ φίλος μου ἀσκητῆς Ν. φαίνεται, ὅτι εἶχε γεννηθεῖ διὰ νὰ μὴν ἀποθάνῃ. Μᾶλλον δέ, φαίνεται ὅτι ἐγεννήθη διὰ τὴν ζωὴν. Ἦτο ἀγνὸς ὡς ἡ ὠχροκίτρινη γροιά τοῦ προσώπου του. Καὶ ἐπειδὴ ἀνεφύη «ὡς κρίνον τῶν κοιλάδων» ἐν μέσῳ ἀκανθῶν, διὰ τοῦτο καὶ ἡ προστάτις τῆς ἀγνότητος Πάναγνος Μαρία, εἶχεν ἐλκύσει τὸν ἐρημίτην ἀπὸ τὴν τραφερὴ ἀκόμη νεότητά του εἰς τὸ «Περὶ βόλι της», «ἵνα μὴ μολύνῃ τὰ ἱμάτιά του».

Εἰς τὴν Μοναχικὴν «Ἀγγελολογίαν», ὑπάρχουν ἱστορίες καταπληκτικῆς. Ἀσκηταὶ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, ἀποπνευματισθέντες, ὑπὸ τῆς θεικῆς ἀγάπης, ἠξιώθησαν νὰ διακονοῦνται καὶ νὰ τρέφονται ὑπὸ ἀγγέλου.

Δὲν γνωρίζω ἐὰν ὁ ἐρημίτης φίλος μου Ν. εἶχε τὴν ἕξοχον αὐτὴν τιμὴν. Δύναμαι ὅμως νὰ πιστεύω, ὅτι «ἦτο βραχὺ τι παρ' ἀγγέλων ἡλλατωμένος».

Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς γνωριμίας μας δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸν ἐννοήσω. Εἰς μίαν στιγμὴν ἐστράφη πρὸς ἐμέ, πρὸ δεκαπενταετίας, καὶ μοὶ εἶπεν: Ἀδελφὲ Π. ζῆς; Τὸν προσέβλεψα μὲ ἐκπληξιν. Πάτερ, ἀπήντησα, ζῶ... Ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, του αἰνιγματωδῶς: καὶ βλέπεις τὸν Θεόν; ἐπανελόβε. Καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν του, ἐνθυμοῦμαι, διεχύθη μία ἀχνὴ ἀπόχρωσις δύνοντος ἡλίου. Μὰ Πάτερ, εἶπα, στενοχωρημένος διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ἐρώ-

τησιν, «Θεὸν οὐδεὶς πώποτε ἑώρακε» καί, πῶς λέτε... Τέκνον, μοὶ λέγει. Πίστευσόν μοι ὅτι ὁ Θεὸς ὁράται. Δὲν εἶπεν ὁ Κύριος, ὁ ἀγαπῶν με ἀγαπηθήσεται... καὶ ἐμφανίσω αὐτῷ ἑμαυτόν; Καὶ ἐσιωπήσαμεν.

Διὰ τὰ παραλείψω τὰς λεπτομερείας, χαρακτηρίζω μόνον τὰς συνθήκας τῆς γνωριμίας μας μετὰ τὸν ἐρημίτην, ὡς ἀληθῶς ἀνεξηγήτους. Τὸν ἐπισκεπτόμην ἅπασι ἢ δις τοῦ ἔτους καὶ ἡ παραμονή μου δὲν διήρκει περισσότερον τῶν δύο ἡμερονυκτίων. Ὡ, πόσα μοὶ ἔλεγεν! Ἡσθάνετο εἰς ἐμὲ ἰδιαίτεραν ἀγάπην καὶ δι' αὐτὸ διέκοπτε τὴν σύντροφον σιωπὴν του. Εἰς τὴν ἐρημικὴν περιοχὴν του δὲν τὸν ἐγνώριζον ὅλοι οἱ Ἀσκηταί. Τινὲς ἐξ αὐτῶν τῷ παρεπονοῦντο: Διατί μᾶς ἀποσιρέφεσε Πάτερ; Αὐτὸς τοῖς ἀπήντα: Ἀδελφοί, ὁ Κύριος γνωρίζει πόσον σὰς ἀγαπῶ. Καὶ πάλιν ἐσιώπη. Πολλὰκις τὸν παρεκάλεσα νὰ μοὶ διηγηθῇ τὸν βίον του καὶ διατί ἐγένετο μοναχός, ἀλλὰ με διεβεβαίον ὅτι θὰ ἰκανοποιούμην μετὰ τὸν θάνατόν του καὶ μοὶ ἔλεγεν ὅτι ἤμην ὁ πνευματικὸς κληρονόμος του καὶ ὅτι θὰ μοὶ κατέλιπεν ἔκτος τῆς βιβλιοθήκης του. τὰ χειρόγραφα καὶ τὴν αὐτοβιογραφίαν του καὶ οὕτω θὰ ἐπληροφροῦμην.

Εἰς τὴν προτελευταίαν ἐπίσκεψίν μου, ἀρχὰς ἀνοίξεως, καθ' ἣν ὥραν ἠτοιμαζύμην πρὸς ἀναχώρησιν ἐκ τῆς καλύβης κατόπιν διήμερου παραμονῆς μου, μοὶ λέγει: Ἀδελφὲ Π., τίς οἶδεν ἐάν βλεπώμεθα ἤδη διὰ τελευταίαν φοράν; Ὅχι, ὄχι, Πάτερ, εἶπα. Μὴ γένοιτο. Καὶ γονατίσας κατὰ τὴν συνήθειάν μου, μετὰ λόγησε καὶ μετὰ ἠσπασθῆ εἰς τὸ μέτωπον ἐν καταφανῇ συγκινήσει. Ἐγὼ με δακρυμένους ὀφθαλμοὺς ἠσπασθῆ τὴν δεξιάν του, ἔλαβον τὸ ὀδοιπορικόν μου ραβδί

καὶ πρὶν ἀκόμη ἀνατείλει ὁ ἥλιος ἐπορευόμεν διὰ τὴν ἰ. Μονὴν μας μετὰ τὴν ψυχὴν ἀναβαπτισμένην ἀπὸ τὴν ἱερὸν ἐκείνην μυσταγωγίαν καὶ μετὰ κάποιαν ἀοριστον λύπην ἐκ τῆς αἰνιγματώδους προφητείας του.

Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο καὶ ζητοῦσα πάντοτε πληροφορίας περὶ τῆς ὑγείας τοῦ φίλου μου ἀπὸ τοῦ ἐπισκεπτομένου τὴν ἰ. Μονὴν μας ἐρημίτας. Καὶ οὕτω ἡσύχαζον.

Εἶχον παρῆλθῆ πέντε σχεδὸν μῆνες, ὅτε μίαν πρωίαν ἦλθεν εἰς τὴν Μονὴν ὁ ὑποτακτικὸς γνωστοῦ μου ἐρημίτου κομίζων μοὶ παραδόξως σημεῖωμα τοῦ γέροντος φίλου μου. Τὸ ἤνοιξα ἀνυπομῶνως καὶ ἀνέγνωσα τὰ ἑξῆς:

«Ἀδελφὲ Π. Ὁ Κύριος με καλεῖ. Χαίρω διότι μεταβαίνω πρὸς τὸ ἀνέσπερον φῶς. Ἐάν εὖρω ἔλεος παρὰ τῷ Δεσπότη μου, θὰ ἰκετεύω καὶ διὰ τὴν ἀγάπην σου. Ἐλθὲ τὸ ταχύτερον, ἴσως με προλάβεις. Ἄν ὄχι σὲ ἀσπάζομαι ἐν φιλήματι ἀγίῳ καὶ σοὶ καταλείπω τὴν βιβλιοθήκην μου, τὰ χειρόγραφα μου καὶ τὴν αὐτοβιογραφίαν μου. Χαίρε ἀδελφὲ καὶ μνημόνευε τοὺς «τύπους τῶν ἡλῶν μου»

Ὁ Ἀναχωρητὴς φίλος σου Ν.

Ἀγιορείτης

(Συνεχίζεται)

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

— Ὁ κλέπτης πρὶν ἢ ἐξαπλώσῃ τὴν χεῖρα εἰς ἀλλότριον κτήμα, ὁ ἀσελγὴς, πρὶν τολμῆσῃ ἀθέμιτον πράξιν, ὁ ἐπίλοχος πρὶν τραυλίσῃ τὸ ψεῦδος, ὁ ἐπίβουλος πρὶν σνοκοφαντήσῃ ἢ διαβάλλῃ, πάντες τέλος οἱ ἀδίκημά τι μελετῶντες, τρέμουσι, ταλαντεύονται, αἰσθάνονται πάλουσαν τὴν καρδίαν αὐτῶν πρὸ τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ κακία μάχεται ἐπὶ πολὺ πρὸς τὴν συνείδησιν, τὸν ἀγαθὸν τοῦτον ἄγγελον τοῦ ἀνθρώπου.

ΣΑΒΒΑ ΜΟΝΑΧΟΥ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ

Δ Ο Γ Ο Σ

Περὶ τῆς ἀπλότητος τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ζωῆς αὐτοῦ.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 202)

5 Σὺ, ὁ ἔχων αὐτάρχει πάντα τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς ἄρτον, ἱματισμὸν καὶ τὰ ἄλλα, βλέπων τὴν πενιχρὰν ἐκείνην καλύβην μὴ παραδράμῃς ταύτην, ἀλλ' ἔρχου καὶ ἴδε, εἰσελθε μετὰ φιλανθρωπίας καὶ ἴδε γυναῖκα κῆραν κλαίουσαν διὰ τὴν πείναν καὶ γυμνότητα τῶν τέκνων αὐτῆς, μὴ ἐξέλθῃς ἐκεῖθεν ὅπως ἀδιαφόρως, ἀλλ' ἐξέτασον τὴν ἀνάγκην τῶν μοιραίων ἐκείνων πλασμάτων καὶ φιλανθρώπως ἀνοιξὸν τὰ σπλάγγα τῆς καρδίας σου, καὶ χόρτασον τὰ πεινῶντα ἐκεῖνα λογικὰ χελιδόνια, σκέπασον τὴν γυμνότητα αὐτῶν καὶ μεθ' ἰλαρότητος ταῦτα παρηγόρησον καὶ εὐεργέτησον, ὅτι «ἰλαρὸν γὰρ δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός».

6. Ἐρχου καὶ ἴδε σὺ, ὡ ἄνθρωπε πλούσιε, τὴν κόρην ταύτην κινδυνεύουσαν (ἐλλείπει κηδεμόνος) τὸν τῆς τιμῆς αὐτῆς κίνδυνον, λάβε ταύτην νουθέτησον, δίδαξον, προστάτευσον καὶ σύζευξον αὐτὴν ἀνδρὶ τιμίῳ, ἵνα καὶ σὲ ὁ Δεσπότης τῶν ἀπάντων ἐλεήσῃ καὶ συγχωρήσῃ τὰς ἁμαρτίας σου.

7. Σὺ, ὁ ἔχων τὰς ἀποθήκας πεπληρωμένας σίτου, ἔρχου καὶ ἴδε μὴ κλείσῃς αὐτὰς ὅπως ἀκριβοπωλήσῃς τὸν σίτον εἰς καιρὸν πείνης εἰς βάρος τοῦ πειναλέου κόσμου, ἀλλ' ἀνοιξὸν τὰ σπλάγγα τῆς καρδίας σου εἰς οἰκτιρμοὺς πενήτων, μὴ

πρὸς Θεοῦ, ἀφήσῃς τοὺς ἀνθρώπους ἵνα ἀποθάνωσιν ἐκ τῆς πείνης, ὅτι τὴν εὐθύνην ταύτην θέλει ζητήσῃ ἐκ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ Δίκαιος Κριτής.

8. Σὺ, ὁ μεγαλέμπορος, ὅστις εὐρῶν κρίσιμον ταύτην τὴν περίστασιν (1942 - 43) ἀνεπήδησας ἀπὸ τὴν τάξιν τοῦ βιοπαλαιστοῦ καὶ φωμοζήτου εἰς τὰς ἀνωτέρας βαθμίδας τῶν ἑκατομμυριούχων, μὴ κρύπτῃς τὰ ζωτικὰ ταῦτα εἶδη (σίτου καὶ ἐλαίου) εἰς τὰς ὑπογείους ἀποθήκας σου, ἵνα πωλήσῃς ταῦτα εἰς ἐσχάτην ἀνάγκην μὲ δεκαπλασιάζουσαν τιμὴν. Τὸν μὲν σίτον 10.000 δρχ. (1) καὶ τὸ ἔλαιον 20.000 δρχ. κατ' ὄκάν, ἀλλ' ἀνάστα ἐκ τῆς σκληρότητος ταύτης, ἔρχου καὶ ἴδε τὴν ἀνάγκην τοῦ λαοῦ, ὅστις καταρᾶται τὴν σκληρότητά σου καὶ μετ' οὐ πολὺ ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ σὲ καὶ θέλεις μετανοεῖ διὰ τὴν σκληρότητά σου καὶ τὴν πώρωσιν τῆς καρδίας σου ὅτι, «δίκαιος Κύριος καὶ δικαιοσύνης ἠγάπησεν».

Ἄλλ' ἀνοιξὸν τὰς ἀποθήκας σου καὶ πώλησον τὰ εἶδη σου νομίμως, χόρτασον κοιλίας πεινώσας, ἵνα καὶ σὲ ἐλεήσῃ ὁ Κύριος.

9. Σὺ ὁ ἱερεὺς τοῦ ὑψίστου, ἔρχου καὶ ἴδε τὰ πλανώμενα ταῦτα παιδιά, μὴ αἰσθανόμενα τὸ καθῆκον

(1) Εἰς τὸ 1944 ὁ σίτος ἀνῆλθεν εἰς 170.000 δρχ. κατ' ὄκάν, τὸ δὲ ἔλαιον εἰς 2.000 000 κατ' ὄκάν.

των πρὸς τὸν Θεόν, παίζουσι καὶ ἀτακτοῦσι ἐν καιρῷ τῆς λειτουργίας. Ἔρχου καὶ ἴδε, παρακάλεσον ταῦτα, ἐπιτίμησον, ἔλεγξον, ἵνα καὶ οἱ λοιποὶ φόβον ἔχουσι.

10. Καὶ σὺ, ὁ ἄρχων καὶ ἡγούμενος μὴ θρασύνου καὶ μὴ κόμπαζε ἐπὶ τῇ ὑψηλῇ θέσει σου, ἀλλὰ φερόμενος εἰρηνικῶς ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν σου μιμοῦ τὸ λόγιον τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος, λέγοντος, ὅσω μέγας εἶ, τοσοῦτω ταπεινῶσαι σεαυτόν. Ἔρχου καὶ ἴδε τὴν ταπεινώσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις λαβὼν δούλου μορφήν «οὐκ ἤλθε διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν»· γίνου ἐπεικτικὸς καὶ συμπαθὴς πρὸς τοὺς ὑψηλούς σου, ἀλλὰ καὶ κριτικὸς δίκαιος, ἐλέγχων καὶ παρακαλῶν πρὸς τήρησιν τοῦ Νόμου, ἵνα εὖ σοι γένηται καὶ ἵνα μακροχρόνιος γίνῃ ἐπὶ τῆς γῆς.

11. Σὺ ὁ διδάσκαλος τῶν γραμμάτων, μὴ κρύψῃς εἰς τὴν γῆν ὡς ὁ πονηρὸς δούλος τὸ τάλαντον τῆς μαθήσεώς σου, ἀλλὰ πολλαπλασιάσον τοῦτο, δίδαξον τοὺς μαθητάς σου μετὰ τσαύτης προθυμίας ὅπως ἐδίδασκεν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἐν καιρῷ τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας του τοὺς λαοὺς τῶν Ἰουδαίων καὶ ὡς διδάσκει ὁ καλὸς πατήρ τὰ τέκνα αὐτοῦ, ἵνα ἀκούσῃς καὶ σὺ παρὰ τοῦ Δεσπότη, «εὖ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ, ἐπὶ ὀλίγα ἤς πιστὸς ἐπὶ πολλῶν σὲ καταστήσω, εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου».

12. Καὶ σὺ ὁ τεχνίτης μὴ κρύψῃς τὴν τέχνην σου, ἀλλ' ἔρχου καὶ ἴδε, δίδαξον αὐτὴν ἐν πάσῃ ἀπλότητι καὶ προθυμίᾳ· μὴ ἐπαίρου ἐπὶ τῇ

τεχνικῇ σου προόδῳ, ἀλλ' ἔρχου καὶ ἴδε τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν (Θεὸν ἐν σαρκὶ κρυπτόμενον) πῶς ἐργάζεται τὴν τεκτονικὴν πλῆσιν τοῦ Ἰωσήφ ἐν πάσῃ ταπεινοφροσύνῃ, καὶ λάβε ἐξ αὐτοῦ παράδειγμα,

13. Σὺ ὁ πλούσιος ἰατρὸς μὴ θελήσῃς νὰ ἀπορροφήσῃς τὸ αἷμα τοῦ πτωχοῦ ἀσθενοῦς, ἀλλ' ἔρχου καὶ ἴδε τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν πῶς θεραπεύει πάντα ἀσθενῆ τυγχάνοντα, μετὰ τσαύτης προθυμίας δωρεάν.

14. Σὺ ὁ πνευματικὸς ἰατρὸς τῶν ψυχῶν, μὴ ὀκνήσῃς σῶσαι τὰ ἀπολωλότα λογικὰ πρόβατα τὰ δελεασθέντα ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ καὶ τῆς ψυχωλέθρου ἀμαρτίας, ἀλλ' ἔρχου καὶ ἴδε τὸν Δεσπότην τῆς κτίσεως καὶ ἀληθινὸν ποιμένα πῶς τρέχει ἐπὶ τὰ ὄρη ζητῶν τὸ πλανώμενον πρόβατον.

15. Σὺ ὁ ἀμαρτωλὸς παῦσε πράττων τὰ ἄθεσμα, ἐκλινον ἀπὸ κακοῦ καὶ ποίησον ἀγαθόν. Ἔρχου καὶ ἴδε τὸν ἄσωτον υἱὸν πῶς ἐπιστρέφη ἐπὶ τὸν πατέρα ἐξομολογούμενος τὰς ἀμαρτίας αὐτοῦ. Εἶπε καὶ σὺ ὡς ἐκεῖνος, «Πάτερ ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου καὶ οὐκ εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου, ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου».

16. Σὺ ὁ ὑπερήφανος, μὴ κόμπαζε ἐπὶ τοῖς πνευματικοῖς σου κατορθώμασιν ὡς ὁ Φαρισαῖος ἀλλ' ἔρχου καὶ ἴδε, ἔρχου, λέγω, καὶ ἴδε τὸν καλὸν Τελώνην πῶς ἐν ταπεινωτάτῃ στάσει ἵσταται ἐν τῇ προθύρᾳ τοῦ ἱεροῦ, κάτω κύπτων, μὴ τολμῶν μηδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ἐπάραι εἰς τὸν οὐρανόν, ἀλλὰ τύπτων τὸ στήθος του λέγει, ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῷ ἀμαρτωλῷ. Τοῦτο

λέγε και σύ, ὦ ὑπερήφανε, ἐκ βάθους καρδίας σου, και θέλεις δικαιωθῆ ὡς ὁ καλὸς τελώνης.

17. Καὶ σὺ ὁ νηστευτῆς μὴ σκυθρωπάξῃς ὅταν νηστεύῃς ὅπως φανῆς τοῖς ἀνθρώποις νηστεύων «ἀλλ' ἄληπαί σου τὴν κεφαλὴν και τὸ πρόσωπόν σου νίψαι ὅπως μὴ φανῆς τοῖς ἀνθρώποις νηστεύων, ἀλλὰ τῷ Πατρὶ σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ, και ὁ Πατὴρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερωῷ» (Ματθ. 5' 18).

18. Καὶ σὺ δὲ ὁ κατάλαλος, μὴ καταλαλῆς και κατακρίνης τοὺς συνανθρώπους σου, ἀλλ' ἔρχου και ἴδε, ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ ἐστι, και ὅτι τὰ αὐτὰ πράσσης ὁ κρίνων ἔρχου, λέγω, και ἴδε και ἄκουσον τὸν κρίνοντα ζῶντας και νεκρούς, λέγοντα, «μὴ κρίνετε ἵνα μὴ κριθῆτε».

19. Καὶ σὺ ὁ διώκτης τῆς Ἐκκλησίας, και περιφρονητῆς τῶν νόμων τοῦ Θεοῦ, μὴ ἐπιμείνης ἐπὶ τῇ κακίᾳ σου ταύτῃ ἀλλ' ἔρχου και ἴδε τὸν πρῶν διώκτην τῆς Ἐκκλησίας τὸν Ἀπόστολον λέγω Παῦλον, ὕστερον δὲ κήρυκα διαπρύσιον τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Μὴ μιμηθῆς τὴν πρῶν ἄγνοϊαν αὐτοῦ, ἀλλὰ ζήλευσον τὴν μεταμέλειαν, ἀρίθμησον τοὺς κόπους αὐτοῦ, τὰς θλίψεις, τοὺς διωγμοὺς ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Εἶπε και σὺ ὡς ἐκεῖνος· οὐκ εἰμι ἄξιος κληθῆναι χριστιανὸς διότι ἐδώξα τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ,

20. Σὺ ὦ ἄνθρωπε, εἰς ὅποιαν δῆποτε τάξιν εὗρίσκεσαι, ἔρχου και ἴδε τοὺς πρῶν ἀπλοϊκοὺς και δειλοὺς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ, πῶς τώρα θαρσοποιηθέντες και ζωπυ-

ρηθέντες ὑπὸ τῆς θείας χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος και ὑπὸ θεϊκοῦ ζήλου, τρέχουσιν εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ὡς ἀετοὶ ὑπόπτεροι, μὴ φειδόμενοι κόπων και διωγμῶν, ὅπως σώσωσι τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν ἀπιστίαν και ἁμαρτίαν. Ἀπόκησον και σὺ ζῆλον διακριτικὸν ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας και φύλαξον τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου, ἵνα δικαιωθῆς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως και ἀκούσης τὴν μακαρίαν ἐκείνην φωνὴν «Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν Βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου», ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ᾧ ἡ δόξα και τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Σάββας Μ. Φιλοθεΐτης

ΤΑ ΔΥΟ ΑΡΝΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΛΛΗΓΟΡΙΚΟΝ

(ἀποστ. Ἀρχιμ. Γαβριὴλ Σταματελάτος)

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 179)

Μετὰ τὰ λόγια ταῦτα τὸ πρόβατον ἐξέπνευσεν. Ἡ καρδία τῆς Ἀπειρίας ἐγέμισεν ἀπὸ εὐγνωμοσύνης δι' αὐτὴν τὴν τελευταίαν καλωσύνην του· και δὲν ἤρρησεν οὐδὲ μίαν στιγμὴν εἰς τὸ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν συμβουλὴν του, και νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ ταχύτητα ἠδυνήθη πρὸς τὴν μάνδραν ἀν και μόλις ἐτόλμησε νὰ ἐλπίσῃ, ὅτι θέλει φθάσει πάλιν εἰς αὐτὴν ἀσφαλῶς. Ὁλογὴν τὴν νύκτα ἔτρεχε, και ἤκουεν ὀπίσθους τῆς τὸ βέλασμα τῶν προβάτων, και μακρύτερα τὸν βρυγμὸν τοῦ λέοντος. Ἠτένιζε πρὸς τὸ φωτεινὸν ἄστρον τῆς ἀνατολῆς, ἕως ὅτου αὐτὸ ἐγένεν ἀφαντον, ὁπότε ἀντ'

αὐτοῦ ἐφάνη τὸ χάραγμα τῆς αὐγῆς. Μὲ τόσῃν ταχύτητά ἐτρεχεν, ὥστε ἀφῆκε τοὺς συντρόφους τῆς πολλὰ ὀπίσω· πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ὁμῶς δὲν ἔλαβον τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν.

Ὅτε ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, εἶδεν ἡ Ἀπειρία μὲ χαράν, ὅτι ἐφαίνετο ἡ μάνδρα· ἀλλὰ τόσον κοπιασμένη ἦτο ἀπὸ τὰς δυσκολίας, τὰς ὁποίας ἀπῆντησε καθ' ὅσον (καθὼς τὴν προειδοποίησε τὸ πρόβατον), ὥστε δὲν ἤμποροῦσε νὰ προοδεύσῃ πλέον, καὶ ἐπλάγιασεν ἐκνευρισμένη ἐπὶ τοῦ χορταρίου. Ἦρχισε δὲ νὰ παρατηρῇ τὸ ἐξωτερικὸν τῆς μάνδρας, ἐλπίζουσα ὅτι θέλει δυνηθῆ νὰ ἐπιστέψῃ μὲ ὄσσην εὐκολίαν εἰχεν ἀναχωρήσει ἀπ' αὐτήν· ἀλλὰ ἂν καὶ ἀνεχώρησε χωρὶς δυσκολίαν τώρα ὁμῶς παρετήρησεν, ὅτι τοιαύτη ἦτο ἡ θέσις τῆς μάνδρας, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐμῶν πάλιν εἰς αὐτήν, εἰμὴ μόνον ἀπὸ τὴν στενὴν πύλην, τὸ κλειδίον τῆς ὁποίας ὁ Ποιμὴν πάντοτε ἐκράτει.

Ἐπεσε λοιπὸν εἰς νέαν ἀπορίαν. Ἠσθάνετο δὲ καὶ φόβον μήπως παρώργησε τόσον τὸν καλὸν τῆς Κύριον, ὥστε νὰ μὴ τὴν δεχθῆ πλέον μὲ εὐνοίαν. Πάλιν ὁμῶς ἐνθυμήθη πῶς τὴν ἠγάπησε καὶ ἔχυσε καὶ τὸ αἷμα τοῦ δι' αὐτήν· καὶ μάλιστα ἀφοῦ αὐτὴ εἶχε πλανηθῆ ἀπὸ τὴν μάνδραν εἰς τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ μένῃ, καὶ εἶχε πέσει εἰς τοὺς ὄνυχας τοῦ λέοντος, καὶ οὕτως ἐζήτησε νὰ παρηγορηθῆ συλλογιζομένη τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου τῆς.

Ἐνῶ ἐσυλλογίζετο ταῦτα, εἶδεν ὅτι ἤνοιξεν ἡ πύλη τῆς μάνδρας, καὶ ὅτι ἐξηλήθεν ὁ Ποιμὴν ὁ ἴδιος βαστῶν τὴν Εἰρήνην εἰς τὸν κόλπον του. Ποία αἰσθήματα διήγηρεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἡ ὄψις τοῦ ποιμένου καὶ τῆς εὐδαίμονος ἀδελφῆς τῆς! Ἐπροσπάθησε νὰ σηκωθῆ διὰ νὰ τρέξῃ νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ἐκυριεύθη πάλιν ἀπὸ φόβον καὶ ἠσθάνθη τόσῃν ἀδυναμίαν

ὥστε ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ χορταρίου σχεδὸν ἀπηλιτισμένη. Ἀλλὰ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠκολούθησε τὸν καλὸν Ποιμένα ἐνῶ ἀνέβαινον ὄρος τι. Τοῦτο ἦτο τὸ ὄρος, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου ἔκειντο αἱ ὠραῖαι βοσκαί, τὰς ὁποίας ἐδείκνυεν εἰς αὐτὴν συχνὰ ὁ Κύριός τῆς, ὅτε ἔμενεν εἰς τὴν μάνδραν, καὶ εἰς τὰς ὁποίας ὑπεσχέθη ὅτι θέλει τὴν μεταθέσῃ, ἐὰν ἤθελε νὰ τὸν ἀγαπᾷ καὶ ὑπακούει εἰς τὴν φωνὴν του. Ἡ εἰσοδος εἰς ἐκείνας τὰς βοσκὰς ἦτο ἀπὸ πύλην χρυσοῦν, ἣτις ἔλαμπε καθὼς ὁ ἥλιος. Ὅτε λοιπὸν ἔφθασεν ὁ ποιμὴν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους, ἀνοίχθη ἡ χρυσοῦ πύλη, καὶ ἡ Εἰρήνη ἐμβῆκεν· ἐνῶ δ' ἔμεινεν ἀνοικτὴ, ἐξήρχοντο φωναὶ τῶν ἡδονικωτέρων ἡχων, τοὺς ὁποίους παίζουσιν οἱ Ποιμένες.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν, φωνὴ τις πολλὰ διαφορετικὴ ἔκαμε τὴν Ἀπειρίαν νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὸν φόβον· στραφεῖσα δέ, βλέπει ὀπίσω τῆς εἰς τὸ ὄφρυδιον τοῦ βουνοῦ, τὸν φοδερὸν τῆς ἐχθρὸν, τὸν λέοντα, τοῦ ὁποίου τὰ τρομερὰ βρυχήματα ἀντηχοῦσαν ἀπὸ βράχου εἰς βράχον. Εὐθὺς ἤρχισεν ὁ λέων νὰ καταβαλεῖν ἀπὸ τὸ βουνὸν καὶ διευθύνετο ἴσα πρὸς τὸν τόπον οὗ ἔκειτο ἡ Ἀπειρία. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὁμῶς ἐφάνη καὶ ὁ Ποιμὴν ἀπὸ λόφον ἀντικρῦ, καὶ ἐνόμιζεν ἡ Ἀπειρία, ὅτι τὸν ἤκουσε λέγοντα· «Μὴ φοβῆσαι, ἀρνάκιον, ἐγὼ δύναμαι νὰ σώσω εἰς τὸ παντελὲς ὄλους ἐκείνους, οἵτινες προσέρχονται εἰς ἐμέ». Ἡ ἐλπίς εὐφρανε τὴν καρδίαν τῆς· κατέβαλε δὲ πᾶσαν αὐτῆς τὴν δύναμιν, καὶ ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν γῆν. Ὁ λέων ἀπείχε μόνον ὀλίγα βήματα, ἀλλὰ πηδῆσασα ἐπρόσπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ποιμένου, καὶ ἀνέβλεψε πρὸς αὐτὸν μὲ βλέμματα, τὰ ὁποία ἐδείκνυον ταπεινοφροσύνην καὶ μετάνοιαν.

Τί συνέβη ὕστερον εἰς τὸ ἀρνίον τοῦτο, δὲν ἔμαθα. Γνωρίζω ὁμῶς τόσον καλά τὸ

ΑΡΧΙΜ. ΑΝΘΙΜΟΥ Κ. ΒΑΓΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗΣ
ΜΟΝΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΒΟΗΘΕΙΑΣ ΕΝ ΧΙΩ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 195)

Ἡ δὲ ἐκκλησία τῆς Μονῆς, ἠὔρε-
πίσθη ἐξ ἀρχῆς διὰ πλουσίων δωρεῶν,
εἰκονοστασιῶν, πολυελέων, μανουαλίων,
πολλῶν κανδηλῶν, κ.λ.π. καὶ πολλῶν
εἰκόνων ἐπὶ τοῦ τέμπλου, ἱστορηθεισῶν
παρὰ τῶν καλλιτέχνων ἀδελφῶν τῆς Μο-
νῆς, οἱ τοῖχοι ὁμῶς αὐτῆς ἔμειναν κενοί.
Ἄλλ' ἡ Κυρία Θεοτόκος, ἣ θέλε νὰ εὐπρε-
πισθῇ ἔτι μᾶλλον ὁ ἅγιος ναὸς αὐτῆς
καὶ κατὰ τὸ 1934 μετὰ μεγάλων ἐξόδων,
ἱστορήθη ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ τῶν στασιδίων μέ-
χρι τοῦ θόλου, διὰ καλλιτεχνικῶν καὶ κα-
τανυκτικῶν εἰκόνων, κατανουουσῶν τὰς
καρδίας τῶν προσκυνητῶν. Καὶ εἰς μὲν τὸ
κάτω μέρος, ἄνωθεν τῶν στασιδίων, ἱστο-
ρήθησαν μεγάλοι εἰκόνες ἁγίων Μαρτύρων
καὶ Ἱεραρχῶν ἄνωθεν τούτων, οἱ 24
οἴκοι τῆς Θεοτόκου καὶ ὑπεράνωθεν τού-
των τὰ ἅγια πάθη τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ Κοί-
μησις τῆς Θεοτόκου· παραπλεύρως τού-
των, προφητῆται καὶ ἄγγελοι ἀναρίθμητοι·
ταῦτα ἐπὶ τῶν τριῶν τοίχων τῆς ἐκκλη-
σίας. Ἐπὶ δὲ τοῦ θόλου αὐτῆς ἱστορήθη-
σαν ἡ Δευτέρα τοῦ Χριστοῦ Παρουσία,

ἔλεος καὶ τὴν εὐσπλαγγχνίαν τοῦ καλοῦ ἐ-
κείνου Ποιμένος, ὥστε εἶμαι πεπεισμένος,
ὅτι τὸ ἐλότρωσε πάλιν ἀπὸ τὴν δύναμιν
τοῦ λέοντος, καὶ ὅτι τὸ ἐδίδαξε νὰ γίνῃ
πιστὸν πρόβατον τῆς ποιμνῆς· καὶ ὅτι τὸ
εὐτυχέστατον τοῦτο ἀρνίον ἔμενεν ἀκολού-
θως καταπεπεισμένον ὅτι μόνον εἰς τὴν
μάνδραν ΑΥΤΟΥ ὑπάρχει ἀνάπαυσις, καὶ
εἰς τὴν φύλαξιν τῶν ἐντολῶν ΑΥΤΟΥ ἡσυ-
χία καὶ ἀσφάλεια εἰς τὸν αἰῶνα!

ΤΕΛΟΣ.

ἡ οὐρανοδρόμος κλίμαξ, τὸ Μυστήριον
τοῦ Θανάτου, ἡ πτώσις τῶν Ἀγγέλων,
ἡ πρώτη καὶ ἡ ἐβδόμη Οἰκουμενικὴ
Σύνοδος, ἡ εὐλόγησις τῶν Ἄρτων, ἡ
δωδεκαετής διδαχὴ τοῦ Κυρίου, ἡ ἱστο-
ρία τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ Λαζάρου, ἡ
ἐξορία τοῦ Ἀδάμ, ἡ θυσία τοῦ Ἰσαάκ,
ἡ ἐν τῷ ἄδη κάθοδος τοῦ Κυρίου, ἡ
Θεῖα Λειτουργία, ἡ φιλοξενία τοῦ Ἀ-
βραάμ καὶ ὁ ἐπιτάφιός τοῦ Κυρίου
ὑπὸ ἀγγέλων ἐκκλητιτόμενος. Ἐν τῷ
μέσῳ δὲ τοῦ θόλου, ἱστορήθησαν, ὑπὸ
οὐρανοῦ ἐν ἄστροις περικυκλούμεναι, με-
γάλοι εἰκόνες τοῦ Παντοκράτορος, τῆς
τῶν οὐρανῶν Πλατυτέρας, τοῦ Ἀνάρχου
Πατρός, τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προ-
δρόμου, καὶ τῶν τριῶν Ἀρχαγγέλων·
εἰς δὲ τὸν χαμηλὸν θόλον τοῦ ἱεροῦ Βή-
ματος, ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος, καὶ κάτωθεν
οἱ ἐκλεκτότεροι Ἱεράρχαι, καὶ εἰς τὴν
ἁγίαν Πρόθεσιν, ἡ Γέννησις τοῦ Χρι-
στοῦ. Εἰς δὲ τοὺς χοροὺς τῶν μοναζου-
σῶν, εἰς τὸν δεξιὸν ἱστορήθησαν ἀπει-
ράριθμοι ὄσιοι Πατέρες, καὶ ἄνωθεν
αὐτῶν ἡ Κυρία Θεοτόκος· εἰς δὲ τὸν
ἀριστερόν, ὄσiai γυναῖκες, καὶ ἄνωθεν
αὐτῶν, ὁ Χριστός. Ἐπεχρυσώθη καὶ τὸ
τέμπλο καὶ εὐπρεπίσθη καλῶς ὁ ναὸς
τῆς Παναγίας Βοηθείας, διὰ τῆς θείας
αὐτῆς δυνάμεως. Κατὰ δὲ τὸ 1937, ἱστο-
ρήθη καὶ ἡ Τράπεζα τῆς Μονῆς· καὶ εἰς
μὲν τὴν στέγην, ἱστορήθησαν ἡ Πλατυ-
τέρα τῶν οὐρανῶν, περικυκλουμένη ὑπὸ
πασῶν τῶν ἑορτῶν τῆς Θεοτόκου, ὁ
Χριστός, περικυκλούμενος ὑπὸ τῶν οὐ-
ρανίων Ταγμάτων, ὁ Πρόδρομος, σὺν τῇ
γεννήσει καὶ τῇ ἀποκεφαλίσσει αὐτοῦ, καὶ

ὁ Ἄναρχος Πατήρ, σὺν τῇ πλάσει τῶν πρωτοπλάστων. Κάτωθεν τῆς στέγης, εἰς μὲν τὸν ἀνατολικὸν τοῖχον, ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος, εἰς δὲ τοὺς ἄλλους τρεῖς, ἡ ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου· καὶ κάτωθεν τούτων, πρὸς ἀνατολὰς, τὸ Ἄξιον ἔστιν, καὶ ὁ ἐπὶ θρόνου Χριστός, μετὰ τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Προδρόμου. Πρὸς Νότον, ἡ εὐλόγησις τῶν ἁγίων, ὁ ἐν Κανὼ γάμος, σειρὰ πλείστων ὁσίων γυναικῶν, καὶ ἡ Ἀναστασις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαεῖρου. Πρὸς δυσμὰς καὶ βορρᾶν, πολ- λαὶ εἰκόνες, ἱεραρχῶν, ὁσίων, καθῶς καὶ δεσποτικάι, καὶ θεομητορικάι ἑορταί. Κατὰ δὲ τὸ 1947, πληθυνομένων τῶν ἀδελφῶν διὰ τῆς χάριτος τῆς Παναγίας, καὶ μὴ ἔχόντων δωμάτια, συνάμα δὲ καὶ τὰ ἐργοστάσια στενόχωρα, ἠθέλησα νὰ κτίσω, ἄνωθεν τῆς στέγης τῶν νοτίων καὶ δυτικῶν κτιρίων, ἄλλα δωμάτια. Ἐσκεπτόμην ὅμως, μὴ γνωρίζων ἀπο ποῖον μέρος νὰ κάμω τὴν κλίμακα· καθότι μόνος μου ἐσχεδιάσα ὅλα τὰ σχέδια τῆς οἰκοδομῆς τῆς Μονῆς ἐξ ἀρχῆς, ἀλλὰ εἰς τοῦτο ἐδυσκολευόμην καὶ ἐπερίμενα νὰ μὲ πληροφορήσῃ ἡ Παναγία· καὶ τὴν νύκτα τῆς 1ης Μαΐου, βλέπω καὶ πάλιν τὴν μαυροφορεμένην ἐκείνην καὶ σεμνοτάτην γυναῖκα, καὶ μοῦ λέγει, «ἀκολούθει μοι». Μὲ πηγαίνει λοιπὸν εἰς τὴν βορειοδυτικὴν γωνίαν τῆς Μονῆς, ἐντὸς τοῦ διαδρόμου, καὶ μοῦ λέγει, δείχνωντας καὶ μὲ τὸ χεῖρ· «Ἐδῶ νὰ γείνη ἡ σκάλα· ἀπ' ἐδῶ νὰ ἀρχίσῃς»· εὐθὺς λοιπὸν τὸ πρῶτ', ἔκαμα ἁγιασμόν, καὶ ἀρχίσασαμεν τὸ κτίριον, καὶ μὲ τὴν χάριν τῆς Κυρίας Θεοτόκου, ἐν ὀλίγῳ διαστήματι καιροῦ, ἐκτίσθησαν τόσα κτίρια, ὅπου καὶ ἐγὼ ἐθαύμασα τὴν δύναμιν τῆς Παναγίας, μάλιστα ἐν τοιοῦτοις καιροῖς. Μεταχειρισθέντες τὴν στέγην διὰ πάτωμά, ἐν συντόμῳ ἐκτίσαμεν, μετὰ τὴν μεγά-

λὴν κλίμακα, διάδρομον, καὶ μικρὰν κλίμακα, πετρίνας ἀμφοτέρας, 21 κελλία μὲ ὠραῖον διάδρομον, πάντα εὐάερα καὶ εὐήλια. Καθ' ὅλην τὴν δυτικὴν πλευρὰν τῆς Μονῆς καὶ εἰς τὴν γωνίαν, ἐκτίσθη μαγειρεῖον διὰ τὸ Νοσοκομεῖον. παραπλεύρως, εἰς τὴν Νοτίαν πλευρὰν τῆς Μονῆς ἐκτίσθη τὸ Νοσοκομεῖον, καὶ παραπλεύρως τούτου, δύο δωμάτια ἰδικά μου μὲ διάδρομον, ἐκ τοῦ ὁποῖου κλίμαξ σιδηρᾷ κατωφερῆς ἔσωθεν εἰς τὸ κάτωθεν δωμάτιόν μου· καὶ ἄλλη κλίμαξ ἔξωθεν καταβαίνουσα ἔμπροσθεν τῆς θύρας τοῦ ὑφαντηρίου. Παραπλεύρως τῶν δωματίων, δύο ὠραῖοι ξενῶνες μὲ διάδρομον, καὶ κατόπιν δύο δωμάτια διὰ πολυτεχνεῖον, καὶ παραπλεύρως ἐπὶ τῆς νοτιανατολικῆς γωνίας, εὐάερον δωμάτιον διὰ τὰς μηχανὰς ραψίματος καὶ κεντήματος καὶ διὰ σιδερωτήριον. Ἐκεῖ, ἐκτίσθη κλίμαξ πετρίνη, καταβαίνουσα εἰς τὸν αὐλόγυρον τῆς Μονῆς, ἔξωθεν τῶν ἀνατολικῶν κελλίων, εἰς δὲ τὸ πρῶτον πολυτεχνεῖον, εὐρυχώρησεν ἡ ζωγραφικὴ καὶ τὸ πλεκτήριον τῶν μηχανῶν. Εἰς ὅλα δὲ ταῦτα τὰ κτίρια, καθαρῶς βλέπει ὁ καθείς, ὅτι ἡ κραταῖδ' χεῖρ τῆς Κυρίας Θεοτόκου κυβερνᾷ καὶ διοικεῖ τὰ πάντα ἐδῶ μέσα καὶ τὸ ὄμμα της τὸ θεομητορικὸν δὲν θὰ παύσῃ νὰ ἐπιβλέπῃ ποτὲ τὸν οἶκον της, διότι ἐξ ἀρχῆς ἐκείνην ἔβαλα θεμέλιον, καὶ εἰς ἐκείνην ἀφιέρωσα τὰ πάντα· καὶ ἐκείνη θὰ εἶναι ὁ κτήτωρ καὶ φύλαξ τῆς Μονῆς ταύτης, καὶ τὰ πάντα ἐκείνη κατώρθωσεν ἐδῶ μέσα. Καὶ τοῦτο φανερόν· καθότι, εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς κτίσεως τῆς Μονῆς, ἐνῶ δὲν ἔμενε κανεὶς τὴν νύκτα, ἔβλεπον οἱ γείτονες πολλὰς νύκτας φῶτα εἰς τὴν Μονήν. Ἄλλὰ καὶ κατόπιν ὅπου ἦλθαν δύο καλοὶ ἄνθρωποι καὶ ἔμενον τὴν νύκτα πρὸς φύλαξιν τῆς Μονῆς, εἶδον

μίαν νύκτα μίαν μεγαλοπρεπεστάτην Κυρίαν, νὰ ἀνοίγῃ ἕνα ἕνα τὰ κελλίαι τῶν ἀδελφῶν καὶ ἔτρεξαν νὰ τὴν φθάσουν, ἀλλὰ ἔγεινεν ἄφαντος. Καὶ αὐτὸ ἐφανέρωσεν, ὅτι ἡ Κυρία Θεοτόκος, εἶναι ὁ ἔνεργων καὶ ἐπιβλέπων τὰ πάντα ἐν τῇ Μονῇ. Δοξασμένον τὸ ὄνομά της. Ἄλλὰ καὶ τὰ θαύματα ὁλοῦ ἐνήργησε καὶ ἔνεργεῖ καθ' ἑκάστην δὲν περιγράφονται· καὶ ὄχι μόνον εἰς τοὺς προσερχομένους εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν της, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς μακρὰν ὄντας τοὺς ἐπικαλουμένους μὲ πίστιν τὸ ὄνομά της· καὶ ἐν γένει, ὅστις προστρέξῃ εἰς τὴν χάριν της, δὲν ἀποτυγχάνει τῆς αἰτήσεως.

Ἡ δὲ τάξις τῆς Μονῆς, Κοινοβιακή· ὅλαι αἱ ἀδελφαὶ συντρῶγουν εἰς τὴν Τράπεζαν, μῖα ἀναγιγνωσκούσης, καὶ συνεργάζονται εἰς τὰ ἐργοστάσια τῆς Μονῆς· καὶ εἰς μὲν τὸ πολυτεχνεῖον, ἐργάζονται ράψιμον καὶ λεπτὰ κεντήματα τῆς χειρὸς καὶ τῆς μηχανῆς. Εἰς δὲ τὸ ζωγραφεῖον, ζωγραφίζουσι ἁγίας εἰκόνας, ἐργόχειρα καὶ Σταυροὺς πλαστικῆς καὶ διάφορα εἶδη ἐπιτελοῦν. Εἰς δὲ τὸ ὑφαντήριον, ὑφαίνουν διάφορα ὑφάσματα διὰ στρώσεις κρεββατιῶν, δι' ἐνδυμασίαν καὶ ὠραῖα κεντητά, καθὼς

καὶ στρώσεις πατωμάτων. Εἰς δὲ τὸ πλεκτήριον, πλέκουν φανέλλες, φορέματα καὶ κάλτσες· καὶ εἰς τὸ ξυλουργεῖον ἐργάζονται τὰ φρέζια τῶν εἰκόνων. Ἄλλαι εἶναι εἰς τὸ μαγειρεῖον, καὶ ὅλαι ὁμοῦ ἐπιτελοῦν καὶ τὰς ὑπηρεσίας καὶ τὴν καθαριότητα τῆς Μονῆς καὶ οὐδέποτε ἐξέρχονται αὐτῆς.

Ἀποσιωπῶ τὰ ἄπειρα θαύματα τῆς Παναγίας Βοηθείας, θαυμάζω δὲ πάντοτε τὴν ἄμεσον βοήθειάν της, εἰς τὴν ἀνεγερσίν της ἱερᾶς Μονῆς της, διότι ἐν τοιούτοις καιροῖς, καὶ μετὰ ἀπὸ τόσα ἐμπόδια, κατώρθωσεν ἡ χάρις της, νὰ καταστήσῃ τὴν ἱερὰν Μονὴν της ἕνα ἐπιγεῖον Παράδεισον πρὸς ἐκπληξίν τῶν ὁρώντων αὐτήν. Ὁμολογῶ ὅμως καὶ ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος, ὅτι δὲν ἔδωσα ὕπνον τοῖς κροτάφοις μου, οὔτε ἀνάπαυσιν εἰς τὸ σαρκίον μου, ὅπως διευθύνω καὶ διοικῶ τὰ πάντα ἐν τῇ Μονῇ, συνεργοῦσης τῆς θείας χάριτος, τῆς λατρευτῆς μου θαυματουργοῦ εἰκόνης τῆς Παναγίας Βοηθείας, ἧς ἡ δαψιλὴς βοήθεια εἶη μετὰ πάντων ἡμῶν. Ἄμήν.

Ἄρχιμ. Ἀνθίμος Κ. Βαγιάνος
(Γυν) Ι. Μ. Παναγίας Βοηθείας—Χίος

Ο Ι Ο Υ Δ Α Σ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΔΡΟΣ ΑΡ. Ι. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 203)

Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ

Ἡ ἱστορία τῶν ἐθνῶν εἶναι ἀνάλυσις τῆς ἐκτυλισσομένης ζωῆς τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν λαῶν. Οὐδενὸς δὲ λαοῦ ἡ ἱστορία δὲν καλύπτεται ὑπὸ τῶν σκοτεινοῦ πέπλου ἀλληγοριῶν καὶ συμβολικῶν παραστά-

σεων ὅσον τοῦ ἑβραϊκοῦ, ὅστις συστηματικῶς ἀπέκρυψε καὶ ἀποκρύπτει τὰς πραγματικὰς αὐτοῦ θλέψεις ἐπὶ τοῦ σύμπαντος ἐπὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ὅστις μέχρι τοῦδε τίποτε καλὸν δὲν προσέφερεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα πλὴν τῆς ὑπόβλου καταπολεμήσεως παντὸς ἡθικοῦ νόμου ἐκπηγάζοντος ἐξ αὐτῶν τῶν νόμων

τῆς φύσεως καὶ ὅστις λαὸς διὰ μέσου τῶν αἰώνων εἰργάσθη πάντοτε μετ' ἀπιστεῦτου καὶ ἀκαταλήπτου ἐπιμονῆς διὰ τὴν παράλυσιν καὶ καταστροφὴν παντὸς ὅτι αἱ Ἀρειαναὶ φυλαὶ ἀνέπτυσαν καὶ ἐδημιούργησαν ὑψηλόν, ὠραῖον, ἠθικόν καὶ ἐνάρετον, μετὰ σατανικοῦ δὲ πνεύματος παρεσκεύασαν καὶ παρασκευάζουν τὸν ὀλεθρον ὄλων τῶν λαῶν πρὸς ὄφελος τοῦ παθολογικοῦ τούτου λαοῦ τοῦ μετὰ ψυχώσεως διακηρύσσοντος ὅτι εἶναι ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἱστορία τοῦ λαοῦ τούτου, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μᾶς εἶναι γνωστὴ ἐκ τῶν ἱστορικῶν δοκιμίων τῶν Θεολόγων, οἵτινες κατ' ἐξοχὴν ἠσχολήθησαν εἰς τὴν μελέτην τῆς ἱστορίας αὐτοῦ. Ἀλλὰ εἶναι βέβαιον καὶ ἀναμφισβήτητον ὅτι ὁ Θεολόγος καὶ ὁ μᾶλλον φιλελεύθερος δὲν δύναται εἶτε ἐκ προκαταλήψεως εἶτε διότι συγκεντρώνει ὄλην αὐτοῦ τὴν προσοχὴν εἰς τὰ σημεῖα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐπιθεδαιοῦν ἢ διαψεύδουν τὰ δόγματά του, εἶναι πάντοτε ὡς λέγει ὁ Ρενάν, ἀπολογητῆς, χωρὶς αὐτὸς νὰ παρατηρῇ, ὁ Θεολόγος ὑπεραμύνεται ἢ καταπολεμεῖ, ἐνῶ ὁ ἱστορικὸς ὀφείλει νὰ διηγηθῇ καὶ πολλάκις δι' αὐτὸν ἔχουν ἀξίαν καὶ φήμας ἢ ἀποκαλυπτικὰ ἔγγραφα διότι ταῦτα ἀπεικονίζουν τὴν ψυχὴν καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι ἀληθέστερα ἢ αὐτὴ ἡ ξηρὰ ἀλήθεια.

Εἰς τὸ ἔργον μας τοῦτο δὲν ἐπιχειροῦμεν νὰ γράψωμεν τὴν ἱστορίαν τοῦ ἑβραϊκοῦ ἔθνους ἀλλ' ἀπλῶς περιοριζόμεθα ν' ἀποκαλύψωμεν τὸ καταχθόνιον ἔργον τοῦ διὰ μέσου τῶν δύο τελευταίων χιλιετηρίδων, ἐναντίον τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ ἐθνισμοῦ ὄλων τῶν λαῶν, ἔργον τὸ ὁποῖον ἔτεινε καὶ τείνει εἰς τὸ νὰ ὑποσκάψῃ ὅλα τὰ ἔθνικα, ἠθικά, οἰκογενειακά θεμέλια καὶ τὴν κοινωνικὴν τάξιν τὴν ὁποῖαν ἐδημιούργησαν αἱ ἀρειαναὶ φυλαί.

Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο θὰ ἴδῃτε πῶς αὐτοὶ ἐαυτοὺς χαρακτηρίζουν καὶ ἐν τῇ ὑπερφίξ των ἐγείρουν, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, μερικὰς πτυχὰς τοῦ σκοτεινοῦ πέπλου, ὅστις καλύπτει τὸ ἔργον των καὶ τοὺς σκοποὺς των.

Πάντα σοβαρῶς ἀσχολούμενον εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ ἀποκαλύπτοντα τὸ ἀπαίσιον ἔργον αὐτοῦ, τὸν ἀποκαλοῦν Ἀντισημίτην. Ὁ δὲ παγκόσμιος τύπος, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς χεῖρας τῶν Ἑβραίων κεφαλαίουχων, κατορθώνει νὰ υποβάλλῃ τὴν ἰδέαν ταύτην τοῦ ἀντισημιτισμοῦ εἰς ὄλους τοὺς χριστιανούς, οἵτινες ἀσυνειδήτως τὴν ἐπαναλαμβάνουν ὡς παπαγάλοι, ἐνῶ ὀφείλον ἀντιθέτως νὰ ἀσχοληθοῦν περισσότερον εἰς τὴν μελέτην τοῦ ζωτικωτάτου αὐτοῦ ζητήματος, τὸ ὁποῖον θίγει οὐχὶ μόνον τὰ ἔθνικα καὶ οἰκονομικά αὐτῶν συμφέροντα, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν Εὐρωπαϊκὸν πολιτισμόν. Δὲν εἶναι ἀσχοπον ἐὰν ἀναφέρωμεν τὰς γνώμας καὶ τὸν χαρακτηρισμόν, τὸν ὁποῖον ἔδωσαν κατὰ καιροὺς πολλοὶ σοφοὶ ἄνδρες.

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΞΕΝΟΣ ΛΑΟΣ

«Ὁ Γάστῶν Στούαρτ Τσάμπερλεν» εἰς τὸ ἐξοχον ἔργον του «Οἱ Ἑβραῖοι» ἀναγράφει τὰ ἑξῆς: Οἱ Ἑβραῖοι μεταξύ μας εἶναι ξένος λαός. Καὶ κατὰ μὲν τὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν εἶναι οἱ αὐτοὶ μὲ ἡμᾶς ἀλλὰ ἐσωτερικῶς εἶναι φορεῖς τελείως ἄλλου πνεύματος ἢ τὸ ἰδικόν μας. Λάβετε ὑπ' ὄψιν ὅτι, διὰ τὸν Ἑβραῖον ὁ Χριστὸς δὲν σημαίνει τίποτε ἀπολύτως. Βεβαίως τοῦτο δὲν τὸ λέγω ὡς αὐστηρὸς ὀρθόδοξος. Διαβάσατε ὅτι ἔγραψεν ὁ ἀναμφισβητήτως ἐλευθερόφρων Διδρῶ εἰς τὸν «Ἐσταυρωμένον». Τὶ θαθεῖα σοφία κρύπτεται εἰς τοῦτο, οὕτως ὥστε ἡ τυφλὴ φιλοσοφία νὰ τὸ ὀνομάζῃ τρέλλαν τοῦ σταυροῦ!! Τὶ ἔδωσε εἰς ἐ-

μέ εις τὴν τότε κατάστασίν μου ὅταν ἐγὼ παρίστων τὸν εὐτυχῆ νομοθέτην καλύψαντα ἑαυτὸν δόξης; Εἶδον ἔμπροσθέν μου τὸν εἰς οὐδὲν ἀμαρτήσαντα με διάτρυτον πλευράν, με ἀκάνθινον στέφανον εἰς τὸ μέτωπον, τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας τρυπημένους, με θάσανα, καὶ εἶπον εἰς ἑμυτόν: «Ἰδοὺ ὁ Θεός μου καὶ ἐγὼ τολμῶ νὰ παραπρονοῦμαι!» Ἐμελέτησα πάρα πολλὰ ἔργα ἑβραϊκά, λέγει ὁ Ἰσάμπερλεν, ἀλλὰ πούθενά δὲν εὔρον οὐδεμίαν λέξιν συμπαθῆ πρὸς τὸν Χριστὸν ὅχι ὡς θεότητα, ἀλλ' ἀπλῶς λέξιν συμπαθῆ πρὸς τὸν παθόντα Ἰησοῦν Χριστόν. Διότι ὁ Ἑβραῖος, ὅστις ἤθελεν ἐκφράσει ποιάν τινα συμπάθειαν, δὲν εἶναι Ἑβραῖος ἀλλὰ ἀποστάτης τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ.

Κανεὶς λαὸς δὲν ἐχαρακτήρισεν ἑαυτὸν περισσότερον ὅπως ὁ Ἑβραῖος διὰ τοῦ στόματος τοῦ προφήτου Ἰερεμίου (Κεφ. 9 στ. 4—7) «Φυλάττεσθε ἕκαστος ἀπὸ τοῦ πλησίον αὐτοῦ καὶ ἐπ' οὐδένα ἀδελφὸν πεποιθατε διότι πᾶς ἀδελφὸς θέλει πάντοτε ὑποσκελίζει καὶ πᾶς πλησίον θέλει περιπα-

τεῖ ἐν δολιότητι. Καὶ θέλουσιν ἀπατᾶ ἕκαστος τὸν πλησίον αὐτοῦ καὶ δὲν θέλουσι λαλεῖ ἀλήθειαν, ἐδίδαξαν τὴν γλώσσαν αὐτῶν νὰ λαλῆ ψεύδη, ἀποκάμνουσι πράττοντες τὴν ἀνομίαν». Καὶ περαιτέρω: «Ἡ γλώσσα αὐτοῦ εἶναι θέλος ἐξακοντιζόμενον, λαλεῖ εἰρωνικὰ διὰ τοῦ στόματος αὐτοῦ πρὸς τὸν πλησίον, πλην ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ στήνει ἐνέδραν κατ' αὐτοῦ». Αὐτὸς εἶναι ὁ θαυμασῖος αὐτοχαρακτηρισμὸς τοῦ Ἑβραίου, διατυπωθεὶς πρὸ χίλιετηρίδων. Ἀλλὰ δὲν εἶναι δύσκολον νὰ διαπιστώσῃτε ὅτι ὑφίσταται καὶ σήμερον τελείως ὁ αὐτός. Παρακολουθήσατε τὰς ἑβραϊκὰς ἐφημερίδας διὰ νὰ πεισθῆτε ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ καὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ σημερινοῦ Ἑβραίου. Ἐὰν θέλετε σοβαρώτερον νὰ ἀσχοληθῆτε, ξεφυλλίσετε ὀλίγους ἀριθμοὺς τῶν «ἑβραϊκῶν Ἀρχείων» καὶ θὰ διδαχθῆτε πολὺ περισσότερον παρ' ὅσον ἐὰν ἀιγνώσῃτε σωρεῖαν συγγραμμάτων, τὰ ὅποια σοῦ ἀποκαλύπτουν τὸ καταχθόνιον ἔργον τῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΚ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Λατινικοῦ διὰ πρώτην φοράν, εἰδικῶς διὰ τὴν «Ἀγιόρ. Βιβλιοθήκην» ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἰωάννου Σπαθάρη.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 188)

Κεφάλαιον 12ον

Περὶ τοῦ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πυρός,
τὸ ὅποιον κατατρώγει τοὺς ἀσεβεῖς

«Τὸ δὲ λεγόμενον «καὶ κατέβη πῦρ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κατέφαγεν αὐτούς» (ἀποκ. κ' 9) δὲν πρέπει νὰ νομισθῇ ὅτι ἀφορᾶ τὴν

ἐσχάτην ἐκείνην τιμωρίαν, ἣτις θὰ γίνῃ ὅταν ἀκουσθῇ «πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον» (Ματθ. κε' 41). Τότε δὲ θὰ ἐξαποσταλῶσιν εἰς τὸ πῦρ αὐτοὶ καὶ δὲν θὰ ἔλθῃ τὸ πῦρ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἐπ' αὐτούς. Τὸ «πῦρ δὲ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ» πρέπει νὰ νοηθῇ ὡς ἡ εὐστάθεια ἐκείνη τῶν ἀγίων, οἵτινες δὲν θὰ ὑποχωρήσουν εἰς τὴν μανίαν

των διωκτῶν των, ὥστε νὰ ἐκτελέσουν τὸ θέλημά των. Διότι ὁ «οὐρανὸς» εἶναι τὸ στερέωμα, καὶ ὡς ἐκ τῆς εὐσταθείας αὐτοῦ θὰ βασανισθοῦν οἱ ἀσεβεῖς ὑπὸ διαπύρου ζήλου, διότι δὲν θὰ δυνηθοῦν νὰ παγιθεύσουν εἰς τὴν μερίδα τοῦ ἀντιχρίστου τοὺς ἀγίους τοῦ Χριστοῦ. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ πῦρ τὸ ὁποῖον θὰ τοὺς καταφάγη, καὶ τοῦτο ἀπὸ Θεοῦ προέρχεται· διότι θεῖα συνεργία οἱ ἅγιοι καθίστανται ἀνίκητοι, ἐξ οὗ βασανίζονται οἱ ἐχθροί. Καὶ ἐὰν ἐπὶ καλοῦ λέγεται «ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με» (ψαλμ. ξη' 10) οὕτω καὶ ἀντιθέτως «ζῆλος λήψεται λαὸν ἀπαίδευτον καὶ νῦν πῦρ τοὺς ὑπεναντίους ἔδεται» (Ἦσ. κοτ' 11)· «καὶ νῦν», τοῦτ' ἔστι ἐξαιρουμένου τοῦ πυρὸς ἐκείνου τῆς ἐσχάτης κρίσεως. Ἡ ἐὰν πρόκειται περὶ τῆς πληγῆς ἐκείνης, ἥτις θὰ πλήξη τοὺς διώκτας τῆς Ἐκκλησίας, τοὺς ὁποῖους θὰ εὗρη ζῶντας κατὰ τὴν ἔλευσίν του ὁ Κύριος, ὅταν θὰ φονεύσῃ τὸν ἀντίχριστον διὰ τῆς πνοῆς τοῦ στόματος αὐτοῦ (ὃν ὁ Κύριος ἀναλώσει τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ (Β' Θεο. β' 8), ἐὰν, λέγω, αὐτὴν τὴν πληγὴν, πῦρ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καταβρίον καὶ κατατρῶγον τοὺς ἀσεβεῖς καλεῖ ὁ Ἀπόστολος, δὲν θὰ εἶναι πάντως αὕτη ἡ τελευταία θάσνος τῶν ἀσεβῶν, ἀλλ' ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν θὰ ὑποστοῦν μετὰ τὴν ἀνάστασιν τῶν σωματίων.

Κεφάλαιον 13ον

Πρόπει νὰ περιληφθῇ εἰς τὰ χίλια ἔτη ὁ ὑπὸ ἀντιχρίστου κινούμενος διωγμὸς ;

Ὁ τελευταῖος οὗτος διωγμὸς, ὅστις θὰ ὑποκινηθῇ ὑπὸ τοῦ ἀντιχρίστου ὡς εἴπομεν καὶ ἐνταῦθα, καὶ κατὰ τὴν

μαρτυρίαν τῆς ἀποκαλύψεως καὶ τοῦ προφήτου Δανιήλ, θὰ διαρκέσῃ τρία ἔτη καὶ ἕξ μῆνας τοῦτο δὲ τὸ μικρὸν διάστημα ἀμφισβητεῖται ἀν ἀνήκει εἰς τὰ χίλια ἔτη, καθ' ὃ ὁ διάβολος θὰ δεσμευθῇ καὶ οἱ ἅγιοι θὰ βασιλεύσουν μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἢ ἀν θὰ προστεθῇ ἐπὶ πλέον. Διότι ἐὰν εἴπωμεν ὅτι ἀνήκει εἰς τὰ χίλια ἔτη τὸ διάστημα τοῦτο, ἡ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ μετὰ τῶν ἁγίων πρέπει νὰ ἐπεκταθῇ πέραν τῆς δεσμεύσεως τοῦ διαβόλου.

Πράγματι οἱ ἅγιοι θὰ βασιλεύσουν μετὰ τοῦ βασιλέως των ἀκόμα καὶ κατὰ τὸν διωγμὸν ἐκείνον, καθ' ὃν θὰ θριαμβεύσουν ἐναντίον τῶν κακῶν, ὅταν ὁ διάβολος δὲν θὰ εἶναι δεσμευμένος ὥστε νὰ δύναται νὰ τοὺς διώξῃ με ὄλας του τὰς δυνάμεις. Πῶς λοιπὸν ἡ γραφὴ κατὰ τὰ χίλια ταῦτα ἔτη ἐκάτερον καθορίζει τὴν δέσμευσιν τ. ἔ. τοῦ διαβόλου καὶ τὴν βασιλείαν τῶν ἁγίων, ἀφοῦ ἡ δέσμευσις τοῦ διαβόλου λήγει τρία ἔτη καὶ ἕξ μῆνας πρὸ τῆς βασιλείας μετὰ τῶν ἁγίων τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὰ χίλια ταῦτα ἔτη; Ἐὰν δὲ διατεινώμεθα ὅτι τὸ μικρὸν βραχὺ τοῦτο διάστημα τοῦ διωγμοῦ τούτου δὲν πρέπει νὰ περιληφθῇ εἰς τὰ χίλια ἔτη, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ προστεθῇ εἰς ταῦτα μετὰ τὴν συμπλήρωσιν των, ὥστε νὰ δύναται νὰ νοηθῇ κυριολεκτικῶς τὸ λεγόμενον «οἱ ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ βασιλεύσουσι μετ' αὐτοῦ χίλια ἔτη» εἰς ὃ προστίθεται «καὶ ὅταν τελεσθῇ τὰ χίλια ἔτη λυθήσεται ὁ σατανᾶς ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ (Ἀπ. κ' 6—7), κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ἡ βασιλεία τῶν ἁγίων καὶ ἡ φυλάκις τοῦ διαβόλου δηλοῦται ὅτι ταυτοχρόνως θὰ λήξουν κατὰ συνέπειαν ὁ χρόνος τοῦ διωγμοῦ ἐκεῖ-

νου, οὔτε εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν ἁγίων οὔτε εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ διαβόλου ἀφορᾶ (γεγονότα τὰ ὁποῖα θὰ λάβουν χώραν ἐκάτερα ἐντὸς τῶν χιλίων ἐτῶν), ἀλλὰ εἶναι χρονικὸν διάστημα ἰδιαιτέρον καὶ πρέπει νὰ προστεθῆ ἐπὶ πλέον τῶν χιλίων ἐτῶν· ἀναγκασόμεθα δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι οἱ ἅγιοι κατὰ τὸν διωγμὸν τοῦτον δὲν θὰ βασιλεύσουν μετὰ τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ ὁμως τίς θὰ ἐτόλμα νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι θὰ παύσουν νὰ βασιλεύουν μετὰ τοῦ Χριστοῦ τὰ μέλη του, τότε ὅτε θὰ εἶναι προσκεκολλημένα στερεῶτα καὶ ἰσχυρότατα πρὸς αὐτὸν καὶ καθ' ὃν χρόνον, ὅσον σφοδρότερα θὰ εἶναι ἡ ζέσις τοῦ ἀγῶνος, τοσοῦτο μεγαλύτερα καὶ ἡ δόξα τῆς καρτερίας, τοσοῦτο λαμπρότερος καὶ ὁ στέφανος τοῦ μαρτυρίου; Ἡ ἐὰν ἕνεκα τῶν δεινῶν, τὰ ὁποῖα θὰ ὑποφέρουν πρέπει νὰ λεχθῆ ὅτι δὲν θὰ βασιλεύσουν, ἔπεται ὅτι καὶ κατὰ τὰς προγενεστέρας ἡμέρας τῆς περιόδου τῶν χιλίων ἐτῶν, ὅλοι ὅσοι ἐκ τῶν ἁγίων ἠγωνίζοντο, κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν ἐποχὴν τῶν δεινῶν των, πρέπει νὰ λεχθῆ ὅτι δὲν ἐβασίλευον μετὰ τοῦ Χριστοῦ; Ἀκολουθεῖ δὲ ἐπίσης ἐντεῦθεν ὅτι, καὶ ἐκεῖνοι, τὰς ψυχὰς τῶν ὁποίων ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως εἶδεν ἐσφαγμένους διὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, δὲν ἐβασίλευον μετὰ τοῦ Χριστοῦ, ὅτε ὑφίσταντο τὸν διωγμὸν καὶ ὅτι αὐτοὶ δὲν ἀπετέλουν τὴν βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ, ἐνῶ ὁ Χριστὸς ἦτο Κύριος αὐτῶν; Ἀτοπώτατον λοιπὸν τοῦτο εἶναι καὶ ὀλισδιόλου πρέπει ν' ἀπορριφθῆ. Ἀφ' ἐτέρου θεβαιότατον εἶναι ὅτι αἱ νικηφόροι ψυχὰι τῶν ἐνδόξων

μαρτύρων, ἀφοῦ διήνυσαν τὸ στάδιον τῶν πόνων καὶ τῶν ἀγῶνων καὶ μετὰ τὴν ἀπόθεσιν τῶν θνητῶν μελῶν των, ἐβασίλευσαν καὶ βασιλεύουν μετὰ τοῦ Χριστοῦ, μέχρις ὅτου συμπληρωθῶν τὰ χίλια ἔτη, ἵνα βασιλεύσουν αἰωνίως περιβεβλημένοι ἄφθαρτα σώματα. Οὕτω κατὰ τὰ τρία ταῦτα ἔτη καὶ ἡμῖς, αἱ ψυχὰι αἱ ἐσφαγμένοι διὰ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ, καὶ ὅσοι ἐκ τῶν σωμάτων προηγουμένως ἐξῆλθον, καὶ ὅσοι θὰ ἐξέλθουν κατὰ τὸν τελευταῖον ἐκεῖνον διωγμὸν θὰ βασιλεύσουν μετ' αὐτοῦ, μέχρις ὅτου συμπληρωθῆ ὁ φθαρτὸς αἰὼν καὶ μέχρι τῆς βασιλείας ἐκείνης, καθ' ἣν θάνατος δὲν ὑπάρχει.

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΙΑΦΟΡΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 181)

— Ὡς οὐκ ἔστι χωρὶς δπλου θηρίων ἀπολέσαι, οὕτως οὐδὲ χωρὶς ταπεινώσεως ἀοργησίαν κτήσασθαι.

— Ὡσπερ οἱ ὑπνώττοντες εὐχερῶς σωλῶνται, οὕτως οἱ πλησίον κόσμου τὴν ἀρετὴν μετερχόμενοι.

— Ὡσπερ τὸ ὕδωρ ἐξαλείφει τὰ γράμματα, οὕτω τὸ δάκρυον ἐξαλείφειν τὰ πταίσματα δύναται.

— Ὡσπερ πλήθος κέπρου, πλήθος σκολήκων ἐργάζεται, οὕτω πλήθος βρωμάτων, πλήθος πονηρῶν λογισμῶν καὶ ἐνουπνίων ἐργάζεται.

— Ὡσπερ ὁ τοῦς πόδας πεδηθεὶς, βεδίσειν οὐ δύναται, οὕτω καὶ οἱ θησαυρίζοντες χρήματα, εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν οὐκ ἰσχύουσιν.

— Ἐσπρτὴ μοναχῶ, τήρησις ἐντολῶν Χριστοῦ· ἡ δὲ παράκλησις αὐτοῦ, μὴ ποι

εἶν τὸ πονηρόν.

— Οὐκ ἔστι καταδίκους ἐν φυλακῇ χαρμονῇ, καὶ οὐκ ἔστι μοναχοῖς ἀληθινοῖς ἐπὶ τῆς γῆς ἑορτή.

— Μετάνοιά ἐστὶν ἀνάκλησις βαπτίσματος, συνθήκη πρὸς Θεὸν δευτέρου βίου, αὐτοκατάκριτος λογισμός, θυγάτηρ ἐλπίδος, διαλλαγή Κυρίου, συνειδέτος καθαρισμός.

— Μνήμη θανάτου ἐστὶ καθημερινὸς θάνατος, διηνεκῆς στεναγμός, φιλοσοφίας τέλος.

— Μνησικακία ἐστὶν ἰδὸς ψυχῆς, σκώληξ νοός, διηνεκῆς ἀμαρτία.

— Καταλαλιά ἐστὶν ἀποκύημα μίσους, ἀγάπης ὑπόκρισις, καρδίας βύπου καὶ βάρους πρόξενος.

— Πολυλογία ἐστὶν ἀγνωσίας τεκμήριον, καταλαλιάς θύρα, φρονήσεως ἔλλειψις.

— Σιωπή ἐστὶν αἰχμαλωσίας ἀνάκλησις, γνώσεως προσθήκη, ἀφανῆς προκοπή.

— Φιλαργυρία ἐστὶν εἰδώλων προσκύνησις, ἀπιστίας θυγάτηρ, ἀσθενειῶν προφασίστρια.

— Ὁ παρασιωπῶν τῶν ὑπηκόων τὰ πταίσματα, ὡς αὐτὸς πράξας, κατακριθῆσεται.

— Ὁ ἔχων ὑπακοὴν ἀγαθὴν, πασῶν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ πεπλήρωται.

— Παντὸς μὲν καρποῦ προηγείται ἄνθος, πάσης δὲ ὑπακοῆς ξενιτεία ἢ σώματος ἢ θελήματος.

— Ὑποτασσόμεθα καὶ Θεῷ καὶ ἀλλήλοις καὶ τοῖς ἐπὶ γῆς ἄρχουσι. Θεῷ διὰ πάντα, διὰ τὴν φιλαδελφίαν ἀλλήλοις, δι' εὐταξίαν τοῖς ἄρχουσι.

— Γνώσις ἀληθῆς ὑπάρχει ἢ τῶν θλιβερῶν ὑπομονῇ καὶ τὸ μὴ αἰτιασθαι τοὺς ἀνθρώπους ἐπὶ ταῖς ἑαυτοῦ συμφοραῖς.

— Ἀρετὴ καὶ γνώσει τὰ θεῖα συνέξεται.

— Φέγγος ψυχῆς ἢ ἀγία γνώσις ἐστὶν,

οὐ στερηθεὶς ὁ ἄφρων, ὡς ἐν σκότει διαπορεύεται.

— Τοῦτο μεγάλη γνώσις, τὸ εἰδέναι συγκάλυπτειν ἀφροσύνην.

— Ὁ μοναχὸς εἰ ἔχει πίστιν, οὐ δεῖται χρημάτων· εἰ δὲ χρημάτων ὄλως ἔρᾳ, πίστεως πάντως ἐστὶν ἔρημος.

— Στολισμὸς ἀνδρός, καὶ γέλωσ ὀδόντων, καὶ θῆμα ἀνθρώπου, ἀναγγελεῖ τὰ περὶ αὐτοῦ.

— Σημεῖα τῶν ἔνδον, τὰ προφανῆ κινήματα, ὡς καὶ τῶν ἀγνώστων δένδρων οἱ προσφερόμενοι καρποί.

— Μία κύλιξ (ποτήριον) πολλάκις, οἴνου γεῦσιν ἐσήμανε καὶ εἰς λόγος ἀνδρός, τοῖς γεύεσθαι δυναμένοις, πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἔνδον ὑπέδειξεν ἐργασίαν καὶ κατάστασιν.

— Ἐλπίς ἀεὶ τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, κούφως ποιεῖ φέρειν τὰ παρόντα λυπηρά.

— Ὡς ἀδύνατον ἀποθάνοντα θαδίξειν, οὕτως ἀδύνατον τὸν ἀπογόνοντα σωθῆναι.

— Οὐκ ἔστιν ἀμαρτία ἢ νικῶσα τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, εἰ μὴ ἡ ἀπόγνωσις.

— Οὐδεὶς οὕτως ἀγαθὸς καὶ οἰκτίρμων ὡς ὁ Θεός· τῷ δὲ μὴ μετανοοῦντι ἐπὶ ταῖς ἀμαρτίαις αὐτοῦ, οὐδὲ αὐτὸς ἀφήσει.

— Οὐ χρόνου ποσότης, διαθέσει δὲ ψυχῆς ἢ μετάνοια κρίνεται.

— Οὐχ οὕτως ἐρρωστῆς μανικὸς τῆς αὐτοῦ ἐρωμένης ἔρᾳ, ὡς τῆς μετανοούσης ψυχῆς ὁ Θεός.

— Ὁ αἰσχυνόμενος ἀνθρώπων ἀποκαλύφαι τὰς ἑαυτοῦ ἀμαρτίας ἐνταῦθα, ἐκεῖ ἐπὶ πάντων αἰσχυνθήσεται.

— Οὐ χάρει ἐπ' οὐδενὶ ὁ ἐχθρὸς οὕτως ὡς ἐπὶ τοῖς μὴ ἐκφαίνουσι τοὺς ἑαυτῶν λογισμοὺς.

— Ὅταν ὁ εὐχόμενος μὴ ἀκούῃ τῶν ῥημάτων, πῶς ὁ Θεός ἀκούσεται ταῖς ἐντυχίαις;

— Ὁ μετὰ συνέσεως ψάλλον, ἔργον ποι-

Ἄρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΘΗΜΕΛΗ
ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΔΟΥ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ

ΜΟΝΑΣΤΩΝ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 168)

«Μοναχὲ καλόγερε, ἀγάπησε τὴν θλίψιν ὑπὲρ τὴν ἀνάπαυσιν, καὶ τὴν ἀτιμίαν πλέον τῆς δόξης, καὶ τὸ διδόναι μᾶλλον, ὅταν τι ἔχῃς καὶ σοῦ εὐρίσκεται, ἢ λαμβάνειν καὶ ἀπαντῶσαι ἄλλοι νὰ σοῦ στείλουν νὰ χορτάσῃς τὴν ἀχόρταγον κοιλίαν σου. Ἄπαγε, καλόγερε, μὴ ἐλπίζῃς ὑπὲρ τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ διότι μεγάλως σφάλλεις» (σελὶς χειρογράφου 236).

«Ἀδελφὸς ἠρώτησε, τί ἐστὶ ταπεινώσις· καὶ ἀποκριθεὶς αὐτῷ, ἐὰν ἀμαρτήσῃ ὁ ἀδελφός σου καὶ συγχωρήσῃς αὐτῷ προτοῦ μετανοήσῃ σοι, αὕτη ἐστὶ ταπεινώσις» (σ. 236).

«Καὶ ἕτερος πάλιν εἶπεν· ἐὰν καταλαλήσῃ ἀδελφὸς ἀδελφὸν ἐμπροσθέν σου, βλέπε μὴ διατραπήσῃς (sic), αὐτόν, καὶ εἰπῆς, καὶ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ σιώπα, ἢ εἰπέ αὐτῷ· ἐγώ, ἀδελφέ, κατακεκριμένος εἰμί, καὶ οὐ δύναμαι κρίναι ἄλλον, καὶ σῶζεις καὶ ἑαυτὸν καὶ ἐκείνον» (σ. 236—237).

εἰ τῶν οὐρανίων δυνάμεων.

—Φιλίαν πρὸς τὴν εὐχὴν ἔχειν· οὐ δύναται ὁ μὴ πᾶσαν ἄλλην ἀπαρηγησάμενος.

—Κενόδοξος ἀσκητῆς ἀδικεῖται διπλῶς, τὸ μὲν σῶμα κατατήκων, τὸν δὲ μισθὸν μὴ λαμβάνων.

(Ἐκ τοῦ Κώδικος I 24 αἰῶνος ΙΖ'. τῆς Λαυριωτικῆς Βιβλιοθήκης)

Γέρων Παντελεήμων Λαυριώτης.

«Πάλιν γίνωσκε· ὁ ἄνθρωπος ὅπου διδάσκει, καὶ μὴ ποιῶν (sic), ἀ διδάσκει, ὁμοίος ἐστὶ κρήνη, ὅτι πάντας ποτίζει καὶ πλύνει, ἑαυτὸν δὲ οὐ δύναται καθαρῶσαι» (σ. 237).

«Βέβαια καὶ ἀληθῶς λέγουσιν, ὅτι γεωργία ἐστὶ τῆς ψυχῆς ἢ ἡσυχία, ἢ ἐγκράτεια, ἢ κακοπάθεια, ἢ πολλὴ εὐχὴ ἢ σωματική, καὶ τὸ μὴ προσέχειν πταίσμασιν ἄλλοτρίοις, ἀλλὰ τοῖς ἑαυτοῦ μόνοις· ἐὰν ἐν τούτοις ὑπομείνῃ ὁ ἄνθρωπος, οὐ χρονίζει τοῦ καρφορῆσαι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ» (σελ. 237).

«Ἐάν τις ἀγαπᾷ τὴν θλίψιν, ὕστερον γίνεται αὐτῷ εἰς χαρὰν καὶ ἀνάπαυσιν» (σ. 237).

«Εἶπε τις τῶν πατέρων, καὶ οὕτως ὑπάρχει, ὁ ἐπαινῶν μοναχὸν εἰς τὸ πρόσωπον, παραδίδει αὐτὸν τῷ σατανᾷ» (σ. 273).

«Διηγῆσατο ἡμῖν ὁ ἀββᾶς Πέτρος, ὁ μαθητῆς τοῦ ἀββᾶ Ἰσοῦ, λέγων· διατί, ἀββᾶ, δὲν πηγαίνεις εἰς ἀγάπην καὶ ξεφαντώματα, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ πατέρες [;] Καὶ εἶπε μοι, Πέτρε, ἔργου καὶ ἐὰν πηγαίνῃς εἰς ἀγάπην, καὶ ἴδῃς κρασί καὶ γυναῖκα, φεύγε ὡς ἀπὸ πυρός καὶ ὄψεως» (σ. 237).

«Καὶ ἕτερος πάλιν εἶπεν· δὲν ἡμπορεῖς νὰ σταθῆς εἰς ἀγρυπνίαν, σῆκω τὸ μεσονύκτιον, καὶ ποίησον τὸν κανόνα σου καὶ τὰς λοιπὰς ἀκολουθίας σου καὶ σῶζου» (σ. 238).

«Καὶ ἕτερος εἶπε· τὸ μὴ μάχε-

σθαι ἢ λυπηθῆσθαι, μόνον τῶν ἀγγέλων ἐστὶ τὸ πρὸς ὀλίγον ταραχθῆναι, καὶ εὐθὺς διαλλαγῆναι, εἶναι τῶν καλῶν ἀγωνιστῶν ἰδίωμα· ὁ δὲ ταρασσόμενος καὶ θλίβων τινὰ καὶ κρατῶν πρὸς χρόνον ἢ πρὸς ἡμέραν λύπην. ὀργὴν καὶ κάκητα (sic), οὗτος τῶν δαιμόνων ἀδελφὸς γίνεται· οὐ δύναται γὰρ ἄφαισιν τῶν ἀμαρτιῶν αἰτήσασθαι, ἢ λαβεῖν παρὰ Θεοῦ, ἐφ' ὅσον αὐτὸς οὐ συνεχώρησε τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἃ ἤμαρτεν εἰς αὐτόν» (σ. 238).

«..Χρὴ τὸν μοναχὸν κρίνειν ἐξυτὸν ὑπὲρ τὰ ἄλογα ζῶα, καὶ ἔχειν ὅτι μὴ ἀρέσκειν τὸ ἔργον αὐτοῦ τῷ Θεῷ. Εἴρηται γὰρ διὰ τοῦ προφήτου ὅτι πᾶσα δικαιοσύνη ἀνθρώπου ὡς βῆκος ἀποκαθισταμένη [γράφει: ἀποκαθημένη] ἐστὶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν μὴ πληροφόρησῃ αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἐν ἀληθείᾳ, ὅτι καθαρτωτέρα ἐστὶ καὶ τῶν ἀλόγων καὶ τῶν σκυλιῶν καὶ τῶν πετεινῶν καὶ τῶν κτηνῶν, οὐ προσδέχεται ὁ Θεὸς τὴν εὐχὴν. Τὰ γὰρ ἄλογα ζῶα, καὶ τὰ κυνάρια, καὶ τὰ πετεινά, οὐδέποτε ἤμαρτον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, οὐδὲ εἰς κρίσιν ἔρχονται· ὅθεν πρόδηλον, ὅτι ὁ ἀμαρτωλὸς ἀνθρώπος ἐλευνότερός ἐστι τῶν κτηνῶν· συνέφερε γὰρ αὐτῷ, ὡς τὰ ἄλογα, μὴ ἐκ νεκρῶν ἀναστῆναι, μηδὲ εἰς κρίσιν ἐλθεῖν. Τὰ ἄλογα οὐ καταλαλοῦσιν, οὐχ ὑπερηφάνονται, ἀλλὰ ἀγαπῶσι τὸν τρέφοντα αὐτά· ὁ δὲ ἀνθρώπος οὐκ ἀγαπᾷ ὡς χρέος ἔχων τὸν τρέφοντα καὶ πλάσαντα αὐτόν, τὸν Θεόν· ἀγάπησον συνεχῶς προσεύχεσθαι, ἵνα φωτισθῇ ἡ καρδιά σου· φεῦγε καὶ τὸ κρασι καὶ τὸ ρακί ἵνα μὴ ὑστερηθῆς τῆς εὐφροσύνης τοῦ Θεοῦ» (σ. 239).

«Εἰπέ τις τῶν ἁγίων πατέρων· ὁ διαζόμενος αὐτοῦ διὰ τὸν Χριστόν, ὁ-

μοῖός ἐστιν ἀνθρώπῳ ὁμολογητῆ· καὶ μακάριος ὁ ὑπομένων κόποις μετ' εὐχαριστίας» (σ. 240).

« Ἀγαπητέ, ἐὰν συκοφαντηθῆς ὑπὸ τινος ἐν πράγματι, μὴ συγχυσθῆς ἀλλὰ βάλε μετόνοϊαν λέγων· συγχώρησόν μοι ὅτι οὐκ ἔτι ποιῶ, εἴτε οἶδας τὸ πρᾶγμα, εἴτε οὐκ οἶδας» (σ. 241).

« Ἐὰν συμβῇ σοι συκοφαντηθῆναι, καὶ μετὰ ταῦτα φανερωθῇ τὸ καθαρὸν σου τῆς συνειδήσεως, μὴ ὑψηλοφρόνει, ἀλλὰ δούλευε τῷ Κυρίῳ ἐν ταπεινοφροσύνῃ, τῷ λυτρωσαμένῳ σε ἀπὸ συκοφαντίας ἀνθρώπων, ἵνα μὴ πέσης πτώμα ἐξαισίον» (σ. 241).

« Εἶπε καὶ ὁ ἀββᾶς Ἀρσένιος, ὅτι λαλήσας, πολλάκις μετεμελήθη, σιωπήσας δέ, οὐδέποτε» (σ. 241).

« Ἀδελφὸς ἠρώτησε γέροντα λέγων· ἐὰν εὐρεθῶ εἰς ἀγάπην πατέρων, τί ποιήσω ; Ἀπεκρίθη ὁ γέρον· ἀντινηστίας πῆξον ἄμετρον προσευχῆν ἐν ταπεινώσει. Ἐφῆ ὁ ἀδελφός· καὶ πῶς δύναμαι τρῶγειν καὶ λαλοῦντων ἀκούειν καὶ προσεύχεσθαι [;] Λέγει αὐτῷ ὁ γέρον· ἡ βία πάντα δύναται, καὶ εἰ θέλεις εἶναι μοναχός, ταύτην αἰεὶ κράτει· ὁ γὰρ μὴ ἔχων αὐτὴν οὐκ ἐστὶ μοναχός» (241—242).

« Ἀδελφός εἶδε τὸν ἀββᾶν Νισθερῶ φοροῦντα δύο κολόβια, ἤγουν φορέματα, καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἐὰν πτωχός ἐλθῇ καὶ σοῦ ζητήσῃ φόρεμα, ποῖον δίδως αὐτῷ [;] Καὶ ἀποκριθεὶς εἶπε· τὸ καλλίτερον. Εἶπεν ὁ ἀδελφός· ἐὰν δὲ καὶ ἄλλος σοῦ γυρεύσῃ καὶ ἄλλο τίποτε ἀπὸ ἐσένα, τί κάμης [;] Καὶ ὁ γέρον· τοῦ δίδω καὶ τοῦτο τὸ ἄλλον, καὶ πηγαίνω εὐθὺς καὶ κάθουμι εἰς ἓνα τόπον, ἕως ὅπου ὁ Θεὸς νὰ πέμψῃ καὶ νὰ με σκεπάσῃ, εἰ δὲ ἀπὸ ἄλλον δὲν ζητῶ τίποτε» (σ. 242).

« Ἐρώτησεν ὁ ἀββᾶς Θεόδωρος ὁ τῆς Φέρμης τὸν ἀββᾶν Παμῶ· εἶπέ μοι ρῆμα. Καὶ μετὰ πολλοῦ κόπου εἶπεν αὐτῷ· Θεόδωρε, ὕπαγε, ἔχε τὸ ἔλεός σου ἐπὶ πάντας· τὸ γὰρ ἔλεος εὗρε παρρησίαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ » (σ. 244).

« Οὐ μόνον διὰ μεταδόσεως χρημάτων ἢ διάθεσις τῆς ἀγάπης γνωρίζεται, ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον διὰ μεταδόσεως λόγου Θεοῦ, καὶ σωματικῆς διακονίας. Ὁ τοῖς τοῦ κόσμου πράγμασι γνησίως ἀποταξάμενος, καὶ τῷ πλησίον διὰ τῆς ἀγάπης ἀνυποκρίτως δουλεύων, παντὸς πάθους ταχέως ἐλευθεροῦται, καὶ τῆς θείας ἀγάπης καὶ γνώσεως μέτοχος καθίσταται » (σ. 244—245).

« Ἦκούσαμεν περὶ ἑνὸς πτωχοῦ ἀδελφοῦ, καὶ ὅπου εἶχε χρεῖα, ὅτι ἐὰν τοῦ ἔφερεν τινὰς τίποτες διὰ φαγητὸν τὸ ἐδέχονταν λέγων· νὰ ὅπου μὲ ἔθρεψεν ὁ Κύριός μου καὶ ἀρκεῖ μοι » (σ. 248).

« Ἐλεγον τινὲς γέροντες περὶ τοῦ

ἀββᾶ Γεωργίου τοῦ ἀναχωρητοῦ, ὅτι τριάκοντα καὶ πέντε ἔτη ἐποίησε γυμνὸς περιερχόμενος εἰς τὰς ἐρήμους· τοῦτο δὲ καὶ ἕτεροι πολλοὶ τῶν ἁγίων εὗρισκονται κατορθώσαντες » (σ. 255).

« Ἐρώτησεν ὁ ἀββᾶς Ἀἰὼ τὸν ἀββᾶν Μακάριον λέγων· εἶπέ μοι λόγον πῶς σωθῶ ; Καὶ ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ γέρον· φεῦγε τοὺς ἀνθρώπους, κάθισον εἰς τὸ κελλίον σου, καὶ κλαῦσον τὰς ἁμαρτίας σου, καὶ μὴ ἀγαπήσης λαλιὰν ἀνθρώπου, καὶ σῶζῃ » (σ. 261).

« Ἐσθὲν ποτε ὁ ἀββᾶ Ἰωσήφ, καὶ ἔπεμψε πρὸς τὸν ἀββᾶν Θεόδωρον λέγων· ἔλθε ἵνα σὲ ἴδω πρὸ τοῦ με ἐξελεθῆν ἐκ τοῦ σώματος· ἦν δὲ τὸ μέσον τῆς ἑβδομάδος· καὶ δὲν ἐπάησεν ἀπεκρίθη εἰς αὐτὸν λέγων· ἐὰν μείνης ἕως τὸ Σάββατον, ἔρχομαι· εἰ δὲ καὶ ἀποθάνης, εἰς ἐκεῖνον τὸν κόσμον βλεπομεν ἀλλήλους μὲς » (σ. 262).

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΓΓΡΑΦΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 193)

**Β'. ὁλοσφράγιστον τῆς Ἱ. Κοινοτήτος,
σταλὲν εἰς Κύπρον**

« Πανοσιώτατε, αἰδεσιμώτατε καὶ σεβασμιώτατε ἅγιε καθηγούμενε, τῆς σεβασμίας μονῆς τοῦ τιμίου καὶ ζωποιοῦ Σταυροῦ, κύριε παπᾶ κδρ Ἰωακείμ, τὴν ὑμετέραν πανοσιότητα εὐλαβῶς τε καὶ εὐχετικῶς ἀσπασζόμεθα.

Δεόμεθα δὲ ἅπαντες τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως τῇ πρεσβείᾳ τῆς ὑπεραγίας δεοποιήνης ἡμῶν Θεοτόκου,

καὶ πάντων τῶν ἁγίων, διατηρήῃ σε ἄνοσον, ἄτρωτον, ὑγιᾶ, μακρόδιον καὶ ἀνώτερον παντὸς ἀνιανοῦ καὶ πονηροῦ συναντήματος, εἰς ἑτῶν πολλῶν περιόδους ἀμήν.

Μὲ τὸ παρὸν ἡμῶν γράμμα ἀναφέρομεν τῇ ὑμετέρᾳ πανοσιότητι, ὅτι μᾶς ἤλθην γράμματα ἐδῶ εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος ἀπὸ τὴν Ἀλεγόρνα, τὰ ὁποῖα διαλαμβάνουν τὴν κοίμησιν τοῦ μακαρίτου Λογίζου Νικολά, καὶ ὅτι ἀφησεν εἰς τὴν διαθήκην του ἀπὸ πενήντα γρόσια εἰς τὰ δέκα μο

ναστήρια τοῦ ἁγίου Ὁρους τὰ πλέον πτωχότερα, καὶ εἰς τὰ λοιπὰ δέκα ἀπὸ εικοσιπέντε καὶ μᾶς γράφουν νὰ στελωμεν ἄνθρωπον πιστὸν πρὸς τὴν πανοσιότητα σου, νὰ τὰ λαμβάνωμεν ἀδιστακτως. Ἀκούσαντες δὲ ἡμεῖς οἱ ταπεινοὶ ἐχάρημεν καὶ ἐδοξάζαμεν τὴν προνοητὴν Θεόν. Ἐπειδὴ εὐρισκόμενοι εἰς μυρίας δυστυχίας καὶ ταλαιπωρίας καὶ εἰς θαρύτατα καὶ ἀνυπόφορα χρέη καὶ δοσίματα εἰς τοὺς ἐξωτερικούς, μᾶς ἤλθεν αἰφνηδῶς ἡ τοιαύτη βοήθεια παρὰ τοῦ μακαρίτου ἐκείνου. Προσέτι δὲ ἐχάρημεν πὼς εὐρίσκειται ἡ αὐτὴ ἐλεημοσύνη εἰς χεῖρας τῆς σῆς πανοσιότητος, ἔστωντας ἕπου εἰμεσθεν βέδαιοι πὼς δὲν ἔχομεν κανένα κίνδυνον τῶν ἀνωειρημένων ἀσπρῶν, εὐρισκομένων εἰς τοιαύτην θεοφιλή καὶ ἱεροπρεπῆ ἄνθρωπον. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἅπαντες οἱ πρεσβύτεροι τῶν ἱερῶν μοναστηρίων τοῦ ἁγίου Ὁρους, ἐκλεξάμενοι τὸν εἰσιώτατον ἐν μοναχοῖς καὶ ἅγιον γέροντα κύρ Νικηφόρον Λαυριώτην, ἄνθρωπον πιστὸν, τὸν στέλλομεν εἰς Κύπρον, εἰς χωρίον ὁμοδον, πρὸς τὴν ἡμετέραν πανοσιότητα, καθηγούμενον ὄντα τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, καθὼς μᾶς ἔγραψαν ἀπὸ τὴν Ἀλεγόρνα διὰ νὰ λάβῃ σῶαν καὶ ἀνελεϊπῆ τὴν ἀνωειρημένην ἐλεημοσύνην ἐκ χειρὸς σου νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὰ ἐλευσιὰ μοναστήρια τοῦ ἁγίου Ὁρους, καὶ παρακαλοῦμεν σε ἅπαντες νὰ ἐγχειρήσῃς τὰ ἄσπρα τοῦ κύρ νικηφόρου χωρὶς κανέναν φόβον. Ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς καθὼς μᾶς ἔγραφεν ἐκεῖνος ὁ μακαρίτης, ἐγράψαμεν τὸ ὄνομά του καὶ μνημονεύεται ἐν ἐκάστη μονῇ ἀδίαλείπτως, καὶ τούτου γενομένου θέλομεν εἶσται ὄχι μόνον εὐχαριστοῦντες τὴν ὑμετέραν πανοσιότητα, ἀλλὰ καὶ νὰ σὲ μνημονεύωμεν πάντοτε εἰς τὰς ἱεράς ἡμῶν ἀκολουθίας καὶ θείας ἱερουργίας. Προσέτι ἐλάβδαμεν καὶ γράμμα τῆς πανο-

ΙΟ. ΣΠΛΑΘΡΗ - ΚΛΗΗΓΗΤΟΥ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

(Συλλογὴ ἐκ τῆς σελ. 191)

Λειψανοθήκαι

Παραμεφερῆ κειμήλια καὶ ὄργανα τῶν Ἀχράντων Παθῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν διαφυλασσόμενα ἐντὸς πυξιδῶν, κιβωτίων ἢ ἐδικῶν λειψανοθηκῶν, σεβαστιῶν καὶ τιμίων τόσον διὰ τὴν γεραρὰν ἀρχαιότητα τὴν ὁποῖαν ἀντιπροσωπεύουν, ὅσον διὰ τὴν ἀπαράμιλλον τέχνην τῶν παρωχημένων ἐποχῶν τῶν ὀρθοδόξων, οἵτινες ἐξέχυσαν τὴν τεχνικὴν τῶν ἰδιοφυῶν καὶ δεξιότητα ἰδίᾳ εἰς τὰ φυλάκια ταῦτα, τοιαῦτα λέγω κειμήλια σώζονται ἀμύηλα εἰς τὰς ἱεράς Μονὰς τοῦ ἁγίου Ὁρους, ὥστε δὲν γνωρίζει τί πρῶτον νὰ ἐξετάσῃ τις καὶ τί νὰ ἀποθαυμάσῃ. Ἐν καὶ μόνον ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμεν ὅτι αἱ μυριάδες τῶν ἐπισκεπτῶν, οἵτινες μετὰ περισυλλογῆς προσκυνοῦσι καὶ πολυτρόπως ἐκδηλοῦσι τὴν πρὸς τὰ τίμια ταῦτα σεβάσματα εὐσεβειῶν τῶν, λαμβάνουν παραδείγματα ἀπὸ τῆς εὐλαβείας μετὰ τὴν ὁποῖαν περιέβαλλον ταῦτα οἱ πρόγονοί μας, ὑπήκοοι τοῦ ἁγιωτάτου χριστιανικοῦ κράτους τῆς Ρωμανίας, ὥστε ἐπυνερχόμενοι ἐν τῷ κόσμῳ μετὰ τὰ διάφορα κομμοτεχνήματα, τὰ ὁποῖα κατ' ἀπομίμησιν ἐκείνων κατασκευάζουν οἱ σημερινοὶ σὺν τῇ ἁγίᾳ σου ἀπὸ τὴν Ἀλεγόρνα, καὶ λάβετο ἀπὸ τὸν κύρ Νικηφόρον Ὁ δὲ πάντων Θεὸς νὰ σὲ ἀξιώσῃ ἐν γῆρα θαθεῖ καὶ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἀμήν.

1741 Ἐν Μηνί Μαΐῳ 23

Οἱ τοῦ ἁγίου Ὁρους πρεσβύτεροι, καὶ οἱ σὺν ἡμῖν ἐν Χρῷ ἀδελφοί.

(Ἐπεταὶ τὸ γ'. ὁλοσφράγιστον)

νοὶ μοναχοί, οἱ ὁποῖοι ἐκ τῆς ἐνατενίσεως καὶ ἐμπνεύσεώς των ἀκολουθοῦν κατὰ πόδας αὐτοῖς, διαδίδουν εἰς τὸν κόσμον τὸ ἄρωμα τῆς εὐλογίας τῆς ἀγιοφρουρήτου ταύτης πολιτείας καὶ συνεχίζουν τοὺς ἀδιασπάστους δεσμοὺς μετὰ τῆς χριστιανικῆς Ἑλλάδος ἥτις, ἐπὶ χίλια καὶ πλέον ἔτη ἠγωνίσθη ἵνα μεταδώσῃ εἰς ἅπασαν τὴν Οἰκουμένην (δηλ. τὸν πεπολιτισμένον κόσμον) τὰ ζώπυρα τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως, ὑποκύψασα ἐν τέλει ὡς πολιτικὴ ὀργάνωσις εἰς τὰς δυνάμεις τοῦ σκοτούς καὶ τῆς βαρβαρότητος.

Ἐν σχέσει δὲ πρὸς τὸ Πάθος τοῦ Κυρίου ἢ Μονῆ Χιλανταρίου φυλάσσει ἐντὸς κυρίου ἐνέχοντος πολυτιμώτατον Σταυρὸν μετ' ἀργυροῦ πλαισίου κεκοσμημένον διὰ ποικιλοχρῶμων λίθων καὶ φέροντα ἑλληνιστὶ τὴν λέξιν «Ἀποκαθήλωσιν» καὶ τμήματα τοῦ Ἁκανθίνου στεφάνου, τοῦ καλάμου, τοῦ σαβάνου τοῦ Κυρίου καὶ μέρη τῶν τιμίων δώρων τῶν Μάγων. Ἄλλὰ καὶ ἐν τῇ Μονῇ τῶν Ἰβήρων σφίζεται τεμάχιον ἐκ τῆς ἱερᾶς χλαμύδος τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ μέρη ἐκ τοῦ σπόγγου καὶ τοῦ καλάμου, ὄργανα διὰ τῶν ὁποίων ἐπότισαν χολὴν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τὸν Κύριον τῆς Δόξης. Κιβωτιόσημοι λειψανοθήκαι ἐγκρύπτουσαι εἰς τὸ ἐσωτερικὸν πλῆθος τιμίων λειψάνων διασπέντων ἰδίᾳ ἐκ τῆς βασιλευούσης κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς ἀλώσεώς της, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλων μερῶν τῆς ἑλληνικῆς αυτοκρατορίας τοῦ μεσαίωνος καὶ μεταφερθέντων ὡς εἰς ἀσφαλῆ φύλαξιν διὰ τὰς ἐπερχομένας γενεὰς τῶν ὀρθοδόξων καὶ πρὸς στήριξιν τῆς εὐλαβίας των, εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος, ὑπάρχουν λέγω, τοιαῦται λειψανοθήκαι πάμπολλοι καὶ εἶναι ἀδύνατον διὰ τὸν εὐσεβῆ προσκυνητὴν νὰ τὰς ἐξετάσῃ καὶ νὰ τὰς περιγρᾶ-

ψῃ, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἐκτίθενται πάντοτε εἰς τὰ κειμηλιοφυλάκια τῶν Μονῶν εἰς ὠρισμένην ὥραν πρὸ τοῦ ἔσπεριου· ἢ εὐλαβῆς μάλιστα ἀφοσίωσις τοῦ πιστοῦ δὲν ἐπιτρέπει τὴν λεπτομερῆ ἐξέτασιν αὐτῶν οὔτε τὴν παραμονὴν ἐπὶ πολὺν χρόνον εἰς τὰ ἄδυτα ταῦτα τῶν Μονῶν καὶ τῶν καθολικῶν αὐτῶν ὅπου φυλάσσονται· μὴ λησμονῶμεν δὲ ὅτι πᾶσα ἄτοπος καὶ ἐν οὐ δέοντι περιέργεια θεωρεῖται ὡς ἐφάμαρτος καὶ ἀντικειμένη πρὸς τὴν ἱερότητα καὶ τὴν σιγὴν τοῦ περιβάλλοντος. Ἐν προκειμένῳ δὲ ἐνθυμοῦμαι ὅτι ὑφηγητὴς τις τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, τεχνικῆς ἴσως σχολῆς αὐτοῦ, ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας τὸ ἐπιδειχθὲν ὑπὸ σεβασμίου γέροντος τῆς Μονῆς τῶν Ἰβήρων, τοῦ πατρὸς Νεκταρίου, νῦν μακαρίᾳ τῇ λήξει, τὸ φωτοτυπικὸν ἀντίτυπον τοῦ Σιναϊτικοῦ κώδικος ἐκδοθέντος εἰς φωτοτυπικὸν ἀντίτυπον ὑπὸ τοῦ πανεπιστημίου τῆς Ὁξφόρδης ἐν συνέχειᾳ τῆς ὑπὸ τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου γενομένης φωτογραφικῆς ἐκδόσεως εἰς 4 τόμους ἐν ἔτει 1861· ὁ ἐν λόγῳ κώδιξ ὑπεξαίρεθεις ὑπὸ τοῦ διαβοήτου ἔκιοτε καταστάνας γερμανοῦ θεολόγου Τισενδὸρφ ἐκ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Ὄρους Σινᾶ, ἐπωλήθη ἀντὶ ἀδροτάτου τιμήματος εἰς τὸν Τσάρον Ἀλεξάνδρον, οἱ δὲ διαδεχθέντες τὸ τσαρικὸν καθεστῶς κομμουνισταί, ἐλάχιστα φροντίζοντες διὰ τοιαῦτα ζητήματα ἐξεποίησαν τὸ χειρόγραφον εἰς τὴν βρετανικὴν βιβλιοθήκην τῇ ἐνεργείᾳ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως ἀντὶ μεγάλης ἀμοιβῆς, ἥτις ἐννοεῖται ἐκαλύφθη πολλαπλασίως διὰ τῶν ἐκδοθέντων τούτων φωτοτυπικῶν ἀντιτύπων. Ἐν λοιπὸν ἐξ αὐτῶν ἀποκείμενον ἐντὸς ὑλοφράκτου θήκης ἀναλαβὼν ὁ σοφολογίωτος οὗτος ὑφηγητὴς ἐθεώρησε καλὸν νὰ ἐκφράσῃ ἀμφιβολίαν περὶ τῆς

προελεύσεως τοῦ ἐν λόγῳ κώδικος θεωρήσας καὶ ὡς ὑπερβολικὴν τὴν τιμὴν τοῦ ἀντιτύπου καθὼς καὶ τὸν περὶ τὸν κώδικα ἐγεργθέντα θόρυβον· εὐτυχῶς μεθ' ὑπερηφανείας ὁ σεβάσμιος γέρον Νεκτάριος λαβὼν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ δόκτορος τὸ φωτοτυπικὸν ἀντίτυπον καὶ ζητήσας ἀπὸ ἐμὲ νὰ βεβαιώσω τὴν ἀγγλικὴν προέλευσιν αὐτοῦ, ἀπέθεσεν αὐτὸ εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ θήκην ἐπειπὼν ὅτι καλὸν θὰ ἦτο ἄριστοι καὶ δὴ ἐπισιτήμονες νὰ μὴ ἐπεσκέπτοντο τὰς μονάς. Χάριτι θεῆα ὅμως καὶ πρὸς ἄφατον χαρὰν τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν Μονὴν τοῦ Ὁρους Σινᾶ καὶ ἐντὸς κρυψάνων, ἐρευνηθέντων ὑπὸ ξένων δυστυχῶς μόνον ἀρχαιολόγων καὶ ιστοριοδιφῶν, ἠχθησαν ἐσχάτως εἰς φῶς πάμπολλοι θησαυροὶ ἄγνωστοι καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς μοναχοὺς, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ τὸ ἀρχαιότατον εἰς τὴν ἑλληνικὴν γραφὴν εὐαγγέλιον, χρονολογούμενον ἀπὸ τοῦ Δ' αἰῶνος καὶ τοῦτο κατὰ θεῖαν ὄντως φώτισιν, ὅπως ἐπουλωθῆ τὸ τραῦμα τὸ προξενηθὲν εἰς γενεὰς μοναχῶν, ταχθέντων ἀγρόπνων φρουρῶν τῶν θησαυρῶν τῆς Μονῆς καὶ τῶν ὁποίων τὴν προσοχὴν διέλαθεν ἡ ἐξηπάτησεν ὁ ἀθεόφοβος οὗτος γερμανὸς θεολόγος. Ἄξιον μάλιστα παρατηρήσεως εἶναι ὅτι τὰ εὑρεθέντα κειμήλια εἶναι καθαρῶς ἑλληνικῆς προελεύσεως, τὰ ὅποια ἀπέκειντο εἰς τὰς κρύπτας τῶν ἐπὶ αἰῶνα, χωρὶς οἱ μοναχοὶ νὰ μαντεύωσι τὴν μεγάλην ἀρχαιολογικὴν καὶ θρησκευτικὴν ἀξίαν τῶν. Ὁ ἀρχαιότατος δὲ οὗτος κώδιξ ἐπὶ δέσματος γαζέλλης γραφεὶς, ἀνευρέθη εἰς τινὰ κόγχην τῆς Μονῆς τῆς ἁγ. Αἰκατερίνης ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Αἰγυπτίου ἀρχαιολόγου Σοφιάλ Ἀτιά, ὅστις καὶ θὰ προβῆ εἰς ἀνακοινώσεις καὶ διαλέξεις περὶ αὐτοῦ.

Ἡ γνησιότης δὲ τῶν λειψανοφιλακίων πιστοποιεῖται δι' εἰδικῶν αυτοκρατορικῶν χρυσοβούλλων ἢ καὶ δι' ἐπιγραφῶν χαραγμένων ἐπὶ τῶν κιβωτίων ἢ πυξίδων, ὅπου ἀναγράφονται καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἁγίων, ὧν τὰ τίμια λείψανα ἐγκρύπτουν αἱ θῆκαι αὐταί. Παραθέτομεν κατωτέρω ἀδρομερῶς καὶ ἐπιτροχάδην τὰ σπουδαιότερα ἐκ τῶν λειψάνων τῶν ἁγίων κατὰ Μονὰς μετὰ τῶν θηκῶν ἰδίᾳ, ὅπου ἠδυνήθη ν' ἀντιληφθῶ ἐκ τῆς περιοδείας μου ἔργον τέχνης, τὸ ὁποῖον νὰ ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν μου, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ ἐκθέσω ἀπηκριβωμένην περιγραφὴν καὶ καταμέτρησιν αὐτῶν ἀφοῦ τούτο καθίσταται ἀδύνατον, καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς μοναχοὺς, οἵτινες διὰ βίου διαμένουν εἰς τὸ ἅγιον Ὁρος:

Ἐν τῇ Μονῇ Βατοπεδίου διαφυλάσσονται αἱ κάραι Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου εἰς ἣν διατηρεῖται προσκεκολλημένον καὶ τὸ οὖς, διὰ τοῦ ὁποίου κατὰ τὴν παράδοσιν ὑπηγόρευεν ὁ θεῖος Παῦλος τὴν ἐρμηνείαν τῶν ἐπιστολῶν του. Εἰς τὴν αὐτὴν δὲ μονὴν σφάζονται διάφορα ἔργα τέχνης οἷον λειτουργικὰ σκεύη, ἀφιερῶματα τῆς εὐσεβείας παρελθουσῶν γενεῶν καὶ διὰ τῆς βυζαντινῆς περιόδου, θυμιατήρια, δισκοπότηρα κλπ.

Ἐν τῇ Μονῇ τῆς Μεγίστης Λαύρας ἀπόκεινται τμήματα λειψάνων ἁγ. Θεοδώρου τοῦ στρατηλάτου, τοῦ ἁγ. Μοδέστου Ἱεροσολύμων, ἁγ. Τρύφωνος, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, τοῦ ἱαματικοῦ Παντελεήμονος καὶ Ἀνδρέου τοῦ Ἀποστόλου.

Ἐν τῇ Μονῇ Ἰβήρων σφάζονται λείψανα Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Κοσμᾶ καὶ Λαμμανοῦ τῶν Ἀναργύρων, Ἀθανασίου τοῦ

Μεγάλου, τοῦ τιμίου Προδρόμου, Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος καὶ πολλῶν ἄλλων ἁγίων.

Ἐν τῇ Μονῇ Ξηροποτάμου ἔχουν ἀποθησαυρισθῆ τὰ λείψανα τῶν ἁγίων 40 μαρτύρων, τῆς ἁγ. Φωτεινῆς, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου καὶ ἄλλα ἐντὸς ἀργυροτεύκτων θηκῶν ἐξωραϊζομένων διὰ πολυτίμων λίθων.

Ἐν τῇ Μονῇ Ἐσφιγμένου. Καὶ ἡ μονὴ αὕτη ἐντὸς ἀργυροτεύκτων κιβωτιῶν, δειγμάτων ἐξόχων τῆς εὐλαβείας τεχνιτῶν καὶ ἀφιερωτῶν, ἔχει ἐναποθέσει τίμια λείψανα, ἐν οἷς τὸν ἀριστερὸν πόδα τῆς ἁγίας Μαγδαληνῆς, λείψανα τοῦ Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου, Γεωργίου τοῦ

Τροπαιοφόρου καὶ Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ.

Ἐν τῇ Μονῇ Σίμωνος Πέτρας διαφυλάσσονται ἡ ἀριστερὰ χεὶρ τῆς μυροφόρου ἁγ. Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς, τὰ λείψανα τοῦ ἁγ. Χαραλάμπους καὶ τῆς ἁγ. Βαρβάρας, χεὶρ τοῦ ἁγ. Διονυσίου τοῦ ἐκ Ζακύνθου καὶ ἄλλων ἁγίων.

Ἐν τῇ Μονῇ Χιλανταρίου ἀπόκεινται οἱ πόδες τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, λείψανα τοῦ ἁγ. καὶ ἱαματικοῦ Παντελεήμονος, μέρος τῆς Κάρα, ἁγ. μάρτυρος Προκοπίου καὶ τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΜΗΝ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ (1)

Ἅγιο δεκαπενθήμερον, τ' Αὐγούστου δοξασμένον
 Στὴν μνήμην Ἀχραντε τὴν σὴν, εἶν, ἀφιερωμένον.
 Ἄγνη νηστεία, προσευχὴ χριστιανῶν τελεῖται.
 Καὶ ἀπὸ χειλῆ λειτουργῶν, ἡ δόξα σου ὑμνεῖται.
 Ὑπὸ τοὺς θόλους τῶν Ναῶν, πρὸ τῆς σεπιτῆς εἰκόνας
 Κροτοῦνται τοῦ παρακλητικοῦ, φῶδαι λαμπροῦ κανόνος.
 Ἐκαστος ποῦ δοκίμασε, τῶν θλίψεων τὴ λαύρα
 Στὴ χάρι σου τὸ ἔταξε, νὰ ντύνεται στὰ μαῦρα.
 Πᾶς ὀφθαλμὸς δακρυροσεῖ, σεμνὰ κλίνει τὸ γόνυ
 Συντετριμμένην τὴν ψυχὴν, ὄμμα πρὸς σὲ ὑψώνει.
 Στὰς θλίψεις μᾶς παρηγορεῖς, δὲν μᾶς ἀφήνεις μόνους
 Στὸ γολγοθᾶ ἀντίκρουσες, πάθη, σταυρὸ, καὶ πόνους.
 Ἴδου πᾶσαι αἱ γενεαί, νῦν σὲ μακαριοῦσι
 Παρθένε Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, καὶ σὲ δοξολογοῦσι.
 Σεμνὴ Γοργοῦπήκοε, Ἄγνη Γλυκοφιλοῦσα
 Ἐπάκουσον καὶ σῶσον μᾶς, Παρθένε Ἐλεοῦσα.

Βασίλειος Μπάμπιας ἱερεὺς
 Μόρια Μυτιλήνης

(1) Ὁ Αὐγουστος.

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΛΙΔΑΣΚΑΛΟΥ ΚΑΙ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ

τοῦ ἱερομονάχου καὶ ἰσαποστόλου, αἰ σωζόμε-
ναι πέντε διδαχαί, κηρυχθεῖσαι ὑπὸ τοῦ
ἰδίου κατὰ τὸ 1777 ἔτος.

(Ἐκ τῆς χειρογράφου βιβλιοθήκης ἱερομ. Εὐθυμίου Ἀγιορείτου τοῦ Κρητός).

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 173)

Νὰ εἰπωμεν καὶ διὰ τὰ ἀγκάθια. Ἡ ὁ-
σία Μαρία ἀπὸ δώδεκα χρονῶν κορίτσι
ἔπεσον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ διαβόλου· ἡμέ-
ραν καὶ νύκτα εὗρισκετο εἰς τὴν ἀμαρ-
τίαν· τὴν ἐφώτισεν ὁ ἐλεήμων Θεὸς καὶ
φεύγει ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ πηγαίνει εἰς
τὴν ἐρημόν. Ἐκεῖ ἀσκήτευσεν σαράντα
χρόνους καὶ ἐκαθαρίσθη καὶ ἔγεινε σάν
Ἄγγελος. Θέλων ὁ Κύριος νὰ τὴν ἀνα-
παύσῃ, ἔστειλεν ἕνα ἅγιον ἀσκητὴν Ζωσι-
μᾶν νὰ τὴν ἐξομολογήσῃ καὶ νὰ τὴν με-
ταλάβῃ τὰ ἀχραντα Μυστήρια. Καὶ ὕστε-
ρον παρέλαβε τὴν ἁγίαν τῆς ψυχῆν εἰς
τὸν παράδεισον νὰ χαίρεται μὲ τοὺς Ἄγ-
γέλους. Ἀνίσως καὶ εἶναι κανένας ἀπὸ
σᾶς ὡσάν τὴν ὁσίαν Μαρίαν, αὐτὴν τὴν
ὥραν νὰ κλαύσῃ καὶ μετανοήσῃ, τώρα ὅ-
που ἔχει καιρόν, καὶ ἄς εἶναι βέβαιος ὅτι
θὰ σωθῇ καθὼς καὶ ἡ ὁσία Μαρία.

Νὰ εἰποῦμεν καὶ διὰ τὴν καλὴν γῆν.
Ἡ ἁγία Παρασκευὴ ἦτο δώδεκα χρονῶν
κόρη ἀπὸ γένους εὐγενικόν. Μείνασα ὀρφανή
ἐμοίρασε ὀλην τῆς τὴν περιουσίαν εἰς
τοὺς πτωχοὺς, καὶ μὲ αὐτὰ ἠγάρασε τὸν
παραδείσον καὶ μεταχειρίζετο ὡς φτιασί-
δια τὰ δάκρυα, ἐνθυμουμένη τὰς ἀμαρ-
τίας τῆς. Ὡς σκουλαρίκια εἶχε τὰ ὠτὰ τῆς,
ἀνοικτὰ διὰ ν' ἀκούῃ τὰς ἁγίας Γραφάς,
ὡς κορδόνι εἶχε τὰς πολλὰς νηστείας ὅ-
που ἔκαμνον τὸν λαίμῳ τῆς καὶ ἔλαμπεν

ὡς ὁ ἥλιος, ὡς δακτυλίδια τοὺς κόμβους
τῶν δακτύλων τῆς ἀπὸ τὰς πολλὰς μετα-
νοίας ὅπου ἔκαμνεν, ὡς χρυσοῦν ζωνάριον
τὴν παρθενίαν ὅπου ἐφύλαξεν εἰς ὀλην
τῆς τὴν ζωὴν, ὡς φόρεμα τὴν ἐντροπὴν
ὅπου εἶχεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς, καὶ ὁ φό-
βος τοῦ Θεοῦ ὅπου τὴν ἐσκέπαζεν. Ἔτσι
ἐστολιζετο ἡ ἁγία. Ἀνίσως καὶ εἶναι κα-
νένα κορίτσι καὶ θέλει νὰ στολιζεταί, ἄς
στοχασθῇ τί ἔκαμνεν ἡ ἁγία νὰ κάμνῃ
καὶ ἐκείνη ἂν θέλῃ νὰ σωθῇ. Ἔτσι ἀδελ-
φοί μου, ἡ ἁγία Παρασκευὴ ἔμαθε γράμ-
ματα καὶ ἔγινε σοφωτάτη. Καὶ διὰ τὴν
καθαρότητά τῆς τὴν ἠξίωσεν ὁ Θεὸς καὶ
ἔκαμνε καὶ θαύματα, ἰάτρειε τυφλοὺς,
κωφοὺς, ἀνέστηνε νεκροὺς. Δύο ἑδραῖοι,
τέκνα τοῦ διαβόλου, βλέποντες τὴν ἁγίαν
νὰ κάμνῃ θαύματα, τὴν ἐφθόνησαν καὶ
τὴν διέβαλον εἰς τὸν Βασιλέα Ἀντωνίνον
ὡς χριστιανήν. Ἦν κράξει λοιπὸν ὁ Βα-
σιλεὺς καὶ τῆς λέγει ν' ἀρνηθῇ τὸν Χρι-
στὸν καὶ νὰ προσκυνήσῃ τὸς Θεοὺς νὰ
τὴν κάμῃ Βασιλίσσαν. Λέγει τοῦ ἡ Ἄ-
γία. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀνόητη ὡσάν ἐσένα
νὰ ἀρνηθῶ τὸν Χριστὸν μου καὶ νὰ ὑπά-
γω εἰς τὸν διάβολον, ν' ἀφίσω τὴν ζωὴν
καὶ νὰ ὑπάγω εἰς τὸν θάνατον. Ἄμποτε
νὰ ἄφινες καὶ σὺ τὸ σκότος καὶ νὰ ἤρχε-
σο εἰς τὸ φῶς. Ἀκούετε, ἀδελφοί μου ἕνα
κορίτσι νὰ ὀμιλῇ μὲ τοιαύτην παρρησίαν
ἐμπρὸς εἰς ἕνα Βασιλεῖα; Ὅστις ἔχει τὸν

Χριστόν μέσα εἰς τὴν καρδίαν του δὲν φοβείται ὄλον τὸν κόσμον. Ἀνίσως θέλομεν καὶ ἡμεῖς νὰ μὴ φοδοῦμεθα μήτε ἀνθρώπους, μήτε δαίμονας, νὰ ἔχωμεν τὸν Θεὸν εἰς τὴν καρδίαν μας. Λέγει ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγίας, σοῦ δίδω τρεῖς ἡμέρας διωρίαν, ἂν δὲν μοῦ ὑπακούσης θὰ σὲ θανατώσω. Λέγει του ἡ Ἀγία. Βασιλεῦ, ἐκεῖνο ὅπου θέλεις νὰ κάμῃς εἰς τρεῖς ἡμέρας, κάμετο τώρα, διότι ἐγὼ δὲν ἀρνοῦμαι τὸν Χριστόν μου. Τότε προστάζει ὁ Βασιλεὺς καὶ ἀναψαν μίαν μεγάλην πυρκαϊάν καὶ βάνουν ἕνα καζάνι γεμάτο πίσσα καὶ θειάφι καὶ θράζει καλά. Βλέπouσα ἡ Ἀγία τὸ καζάνι ἐχαίρετο, ὅτι ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τοῦτον τὸν ψεύτικον κόσμον καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς ἐκεῖνον τὸν ἀληθινὸν καὶ αἰώνιον. Προστάζει ὁ Βασιλεὺς νὰ βάλουν τὴν Ἀγίαν εἰς τὸ καζάνι διὰ νὰ καῖῃ. Ἡ Ἀγία ἔκαμε τὸν σταυρόν της καὶ ἐμβαίνει μέσα. Περιμένει δυὸ τρεῖς ὥρας ὁ Βασιλεὺς καὶ βλέπων ὅπου δὲν καίεται ἡ Ἀγία, τῆς λέγει. Παρασκευή, διατί δὲν καίεσαι; Λέγει του ἡ Ἀγία, διότι ὁ Χριστὸς ἐδρόσεισε τὸ νερὸν καὶ δὲν καίομαι. Λέγει τῆς ὁ Βασιλεὺς, βάντισον καὶ ἐμὲ διὰ νὰ ἴδω καίει; Ἐπήρε ἡ Ἀγία μὲ τῆς δυὸ της χεῖρας καὶ τοῦ ρίπτει εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ εὐθὺς, ὡ τοῦ θαύματος! ἐτυφλώθη καὶ ἐγδάμθη τὸ πρόσωπόν του. Φωνάζει ὁ Βασιλεὺς. Μέγας ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν, καὶ εἰς αὐτὸν πιστεύω καὶ ἐγὼ, καὶ ἔθγα νὰ μὲ βαπτίσῃς. Ἐβγῆκεν ἡ Ἀγία καὶ τὸν ἐβάπτισε μὲ ὄλον του τὸ βασίλειον. Ἐπειτα τὴν ἀπεκεφάλισεν ἄλλος βασιλεὺς καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν παράδεισον νὰ χαίρεται πάντοτε. Αὕτῃ ἡ Ἀγία ἔκαμε τὰ ἑκατόν, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου.

Νὰ εἴπωμεν καὶ δι' ἐκεῖνον ὅπου ἔφερε τὰ ἐξήκοντα; Εἰς τὰς 9 τοῦ Ὁκτω-

βρίου ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τὸν ἁγιον Ἀνδρόνικον μὲ τὴν σύζυγόν του Ἀθανασίαν. Τῆς εἶχε χαρίσει ὁ ἅγιος Θεὸς δυὸ παιδιὰ ἀρσενικά, καὶ μίαν ἡμέραν ἀπέθανον καὶ τὰ δύο. Κλαίουσα ἡ Ἀθανασία διὰ τὰ τέκνα της, ἔρχεται ἄγγελος Κυρίου καὶ τῆς λέγει, Ἀθανασία διατί κλαίεις; τὰ τέκνα σου χαίρονται εἰς τὸν παράδεισον, καὶ θὰ τὰ ἀπολαύσης εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν καὶ μὴ λυπῆσαι, καὶ ἔτσι τὴν παρηγόρησα. Λέγει ἡ Ἀθανασία τοῦ Ἀνδρονίκου. Ἀφέντη, χιλιάδες ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐφύλαξαν παρθενίαν εἰς ὄλην τὴν ζώην, ἡμεῖς ὁ πανδρευθήκαμεν καὶ ἀπολαύσαμεν τὰ σωματικά, δὲν γινόμεθα καλόγηροι νὰ κάμωμεν καὶ τὰ ψυχικά, νὰ ὑπάγωμεν καὶ εἰς τὸν παράδεισον; Ἀπεκρίθη καὶ ὁ εὐλογημένος Ἀνδρόνικος καὶ τῆς λέγει. Ἄς γένη ἀδελφή μου τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀπ' ἐκεῖνην τὴν ὥραν ἔζων ὡς ἀδελφοί. Ἐμοίρασαν τὴν περιουσίαν των, ἐπῆγαν καὶ οἱ δυὸ εἰς μοναστήριον καὶ ἔγειναν καλόγηροι, καὶ ἔζησαν μὲ νηστείας καὶ σκληραγωγίας, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν παράδεισον. Αὐτοὶ ἔκαμον τὰ ἐξήκοντα, διότι ἔκαμον πρῶτον τὰ σωματικά καὶ δεύτερον τὰ ψυχικά, αὐτοὶ βέβαια εἶναι κατώτεροι ἀπὸ τὴν ἁγίαν Παρασκευήν, Ἄνίσως καὶ θέλει κανέναν ἀπὸ σὰς νὰ κάμῃ τὰ ἐξήκοντα, ἄς ἀγωνίζεται ὡσὰν τὸν ἅγιον Ἀνδρόνικον καὶ τὴν ἁγίαν Ἀθανασίαν καὶ σώζεται. Πάλιν ἂν δὲν ἠμπορεῖτε νὰ κάμετε τὰ ἐξήκοντα, μιμηθῆτε ἐκεῖνον ὅπου ἔκαμε τὰ τριάκοντα.

Εἰς τὴν Ἀνατολήν ἦτο ἕνας ἄνθρωπος ἱερεὺς, τὸ ὄνομα Ἰωάννης, ὑπανδρεμένος. Εἶχε εἴκοσι παιδιὰ. Μίαν ἡμέραν ὑπῆγε ἕνας δεσπότης εἰς τὸ σπίτι τοῦ παπᾶ, βλέπει τὰ παιδιὰ καὶ ἐρωτᾷ, τίνος εἶναι; Ἰδικά μου εἶναι λέγει ὁ παπᾶς. Ὁ Θεὸς μοῦ τὰ ἐχάρισε. Τοῦ λέγει ὁ δεσπότης,

πόσους χρόνους είσαι υπανδρεμένος; Δεκαοκτώ λέγει ὁ παπᾶς. Τότε λέγει ὁ δεσπότης, διὰ δεκαοκτῶ χρόνους ἔχεις 20 παιδιὰ; ἐσὺ πρέπει νὰ καθαιρεθῆς. Λέγει τοῦ ὁ παπᾶς· νὰ ἐξομολογηθῶ δέσποτά μου, κι' ἂν τὸ εὖργς εὐλογον, ἄς γένη ὁ ὄρισμός τοῦ Θεοῦ. Ἦρχισε ὁ παπᾶς καὶ λέγει. Ἐγὼ δέσποτά μου ἔμαθα γράμματα ἑλληνικά, ἔγεινα δεκαοκτῶ χρόνων ἀναγνώστης, εἴκοσι πέντε διάκονος καὶ τριάκοντα ἱερεῦς, χωρὶς νὰ δώσω κἂν ἓνα ἄσπρον, κατὰ τοὺς θείους νόμους υπανδρεύθηκα. Πρῶτον ἐξομολογητήκαμεν μετὴν πιπαδιὰ μου, ἐπήγαμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐστεφανωθήκαμεν, ἔπειτα ἐκοινωνήσαμεν τὰ ἄχραντα μυστήρια, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐσμίξαμεν. Καὶ ὡσὺν ἐγκαστρώθη, ἐχωρίσαμεν ἕως οὗτου ἐγέννησεν. Ἐσαράντησε καὶ τότε πάλιν ἐσμίξαμεν, καὶ πάλιν ἐχωρίσαμεν, καὶ μετῶτοιοιον τρόπον ἐκάμαμεν τὰ εἴκοσι τέκνα πανιερώτατε. Λέγει ὁ δεσπότης, συγχωρημένος καὶ εὐλογημένος νὰ είσαι, νὰ κάμης πενήντα καὶ ἑκατὸν τέκνα. Ἔτσι ὁ εὐλογημένος Ἰωάννης ἔμαθε τὰ τέκνα τοῦ γράμματα καὶ τὰ ἐπαίδευσε με νοθεσίας καλᾶς, καὶ ἐπέρασεν καὶ ἐδῶ καλὰ καὶ ἐπήγαγεν εἰς τὸν παράδεισον. Αὐτὸς ἔκαμε τὰ τριάκοντα. Θέλεις καὶ σὺ ἀδελφέ μου νὰ κάμης τὰ τριάκοντα; μιμήσου τὸν παπᾶ Ἰωάννην τώρα σπου ἔχεις καιρόν.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐξήγησις τῆς παραβολῆς, καὶ ὁδὸς εἶναι οἱ Ἑβραῖοι, οἱ ὁποῖοι εἶναι διὰ τὴν κόλασιν. Πέτρα εἶναι οἱ ἀσεβεῖς καὶ καλὴ γῆ εἶναι οἱ εὐσεβεῖς καὶ ὀρθόδοξοι χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι σώζονται. Ἄλλὰ πῶς σώζονται; ὁ καθένας καθὼς ἔπραξεν, ἂν δηλαδὴ ἔκαμε καλὰ πηγαίνει εἰς τὸν παράδεισον, ἂν κακὰ ἔπραξε πηγαίνει εἰς τὴν κόλασιν.

Τέλος τῆς δευτέρας διδαχῆς

ΙΩ. ΣΠΑΘΑΡΗ - ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 198)

Διατί ὅμως ὁ ἄνθρωπος κατελήφθη ὑπὸ μεθυστικῆς ἀγάπης πρὸς τὴν φύσιν; Διατί ἡ φαντασία τοῦ ἰδιοποιήθη τὰ δικαιώματα τοῦ λόγου καὶ τῆς πρώτης ἀποκαλύψεως; Διατί ἀντὶ νὰ διακρίνη τὸ ὕψιστον ὄν καὶ τὸ πρῶτον κινουόν, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη, τὸ παρεγνώρισε; Διατί ὑπεδουλώθη εἰς τὴν φύσιν τὴν ὁποῖαν ἔπρεπε νὰ δαμάσῃ; (ἢ τις ἤττηται τούτῳ καὶ δεδούλωται) ἀντεστάθῃ δὲ ἐναντίον Ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ὄφειλε νὰ λατρεύσῃ; Διατί δὲ ἀφ' ἐτέρου ἐπὶ τόσους αἰῶνας ἡ ἀνθρωπότης ἐπλανᾶτο μέσα εἰς τοὺς ἀδιεξόδους λαβυρίνθους τοῦ κακοῦ; Σοβαρὰ τῷ ὄντι προβλήματα διὰ τὸ άτομον, καὶ δι' ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα. Ἄλλ' οἷαδὴ ποτε ἀπάντησις καὶ ἂν δοθῇ εἰς τὰ ἀγωνιώδη ταῦτα ἐρωτήματα, τὸ ἐξῆς γεγονός προκύπτει ἀναμφισβήτητον: ὁ κόσμος ἔρμαιον τῆς εἰδωλολατρίας κατάκειται θαρῶς ἀσθενῆς, καταδεδικασμένος μάλιστα εἰς θάνατον ἀναπόφευκτον. Ἐκεῖνος, ὅστις θὰ τὸν θεραπεύσῃ ἀποδίδων εἰς αὐτὸν μετὰ τοῦ μονοθεϊσμοῦ τὴν ζωοποιὸν ἰδέαν τοῦ Θεοῦ, τὴν κυριαρχίαν ἐπὶ τῆς φύσεως καὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, ἐκεῖνος μόνος θὰ εἶναι λυτρωτῆς του καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅστις ἀπηλευθέρωσε τὸν κόσμον ἀπὸ τῆς πολυκεφάλου λερναίας ὕδρας τῆς ἀμαρτίας. Μόνον ὁ Κύριος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ θεωρῆται Σωτὴρ αὐτοῦ, διότι διὰ τοῦ τιμίου τοῦ αἵματος ἐξέ-

πλυνε ἀπὸ τὸν ρύπον τῆς ἁμαρτίας τὸν παραπεσόντα ἄνθρωπον, προσηλώσας ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τὸ χρεωστικὸν ὁμολογὸν τοῦ πρὸς τὸν σατανᾶν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐδούλευεν.

Ὁ Κύριος ἡμῶν ἐξηγόρασεν ἡμᾶς,
ἐκ τῆς κατάρας τῆς ἁμαρτίας.

Ἄλλὰ ποῖα ἀνθρωπίνῃ δύναμις θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν μοιρολατρίαν ἐκείνην, ἣτις ἐκράτει τὴν ἀνθρωπότητα δεσμευμένην μὲ θαρείας ἀλύσεις καὶ ἐξηυτελισμένην μέχρι σημείου ἐσχάτης ἠθικῆς ἐξαχρειώσεως, «λαδὸν πορευόμενον ἐν σκότει» (Ἡσαίου 9-2) κατὰ τὴν φράσιν τοῦ προφήτου Ἡσαίου; Ὅσοι ἀμφιβάλλουν περὶ αὐτοῦ ἄς ρίψουν τὸ βλέμμα τῶν δύο αἰῶνας ἀργότερον· τὰ εἰδῶλα συντρίβονται, οἱ ναοὶ καταπίπτουν εἰς εἰρείπια, ἡ πίστις εἰς τοὺς θεοὺς σβύνει, ἀλλὰ οἱ ποιηταὶ καὶ φιλόσοφοι, πολιτικοὶ καὶ ἱερεῖς συνασπίζονται διὰ νὰ στηρίξουν τὴν κλονιζομένην καὶ μονονουχί καταλυομένην θρησκείαν τῶν εἰδώλων. Τί κάμνουν δὲ αὐτοὶ οἱ ἐν ἀνθρώποις σοφοὶ διὰ νὰ ἀποτρέψουν τὴν πίστιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἣτις μὲ τὰ ζωογόνα τῆς ὕδατα κατακλύζει τὴν ἀνερμάτιστον συνείδησιν τῶν θνητῶν; Μόλις φέρουν εἰς τὰ χεῖλη τῶν λόγων κατακρίσεως διὰ τὰ ἀτιμωτικὰ θρησκευόμενα τῆς εἰδωλομανίας, ἡ καθύλου δὲν διαμαρτύρονται ἐναντίον τῶν καταχρήσεων τῆς εἰδωλολατρίας, ἣτις πολλαπλασιάζουσα τὰ ἀπατηλὰ σύμβολα ἀποκρύπτει καὶ ἀμαυρῶνει τὴν ἰδέαν τοῦ θείου καταβιβάζουσα αὐτὴν μέχρι τοῦ ἐπιπέδου τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ συγκρητιστικὴ φιλοσοφία (ἣτοι κράμα πυθαγορείων δογμάτων ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῶν πλατωνικῶν

καὶ τοῦ Εὐδημερισμοῦ) ἀγωνίζεται ν' ἀνεύρῃ τὴν κρυπτομένην ἔννοιαν ὑπὸ τὰς ἀμυδρὰς καὶ σβυσμένας ἀπηχησεις τῆς παραδόσεως, ἀλλὰ κύπτουσα ὑπὸ τὸν βαρὺν ζυγὸν τῆς ἀδυσωπήτου καὶ τυφλῆς Εἰμαρμένης, ἢ ἐπιρροῇ τῆς ὁποίας ἐβάρυνεν ὡς ἀβάστακτος κλοιὸς τὸν τράχηλον τῆς ἀνθρωπότητος, πιστεύει ὅτι εἰς τὴν ἀνακύκλησιν τῶν πραγμάτων δεσπόζει ὁ νόμος τῆς ἀνάγκης, διὰ τοῦτο δὲ καὶ παρέστησε τὸν Χρόνον, ἐκπροσωποῦντα τὴν τύχην ὡς τέρας τρίζον τοὺς ὀδόντας του. Τὰ στοιχεῖα δὲ ταῦτα τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐντάγματα τῶν ἀνθρώπων διὰ τῆς κενῆς φιλοσοφίας πρόσελαβον νέαν μορφήν εἰς τὴν σημερινὴν κοινωνίαν μεταμφιεσθέντα εἰς φιλοσοφικὰ δῆθεν δόγματα καὶ κοσμοθεωρίας, αἱ ὁποῖσι πειρῶνται νὰ ὑποκαταστήσουν τὴν θρησκείαν τῆς Αὐτοαληθείας, ἣτις ἀνεγέννησε τὸν ἄνθρωπον ἐν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ὅστις ἐθουσιάσθη ἐξ ὑπερβολικῆς πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἀγάπης, ἀλλὰ πύλαι Ἄδου οὐ κατισχύσουσιν Αὐτῆς.

Ὅτι ὑπὸ μορφήν φιλοσοφικῶν δῆθεν συστημάτων καὶ μυστικῶν τελετῶν διὰ ματαίων σατανικῶν θεουργιῶν ἐπιστρέφει ἡ κύων ἐπὶ τὸ ἐξέραμα αὐτῆς. Πράγματι δὲ ἂν ἐμβαθύνωμεν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἀρχαίας λατρίας τῶν εἰδώλων θὰ διδῶμεν ὅτι ἡ ψυχὴ τείνει νὰ φθάσῃ διὰ τοῦ ἔρωτος, τῆς δίψης δηλ. πρὸς τὴν ἔρευαν τῆς γνώσεως (διότι ἡ χριστιανικὴ ἔννοια τῆς ἀγάπης ἦτο τότε ἄγνωστος) εἰς τὴν θεώρησιν τῆς καθαρᾶς ἰδέας τοῦ αἰωνίου καλοῦ (τοῦ ὠραίου), ἀλλὰ εἰς τὴν θεόδοτον χριστιανικὴν ἀλήθειαν ἔθεός ἀγαπᾷ τόσοσιν τὸν ἄνθρωπον, ὥστε ἀφοῦ διὰ τῆς πνευματικῆς ἐρεῦνης δὲν ἡ-

δυνήθη μόνος του ν' ἀναχθῆ εἰς τὴν Αὐτοαλήθειαν, διότι ἐσκοτίσθη ταυτίσας τὴν κτίσιν πρὸς τὸν κτίσαντα καὶ θεοποιήσας τὸ ἐν τῇ φύσει ὥραϊον, ἠυδόκησεν αὐτὸς ὁ Θεός, ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν παραπαίοντα εἰς τὰς ψηλαφήσεις του διὰ μέσου τοῦ σκότους κόσμον, νὰ στείλῃ τὸν μονογενῆ του Υἱόν, ἵνα τὸν καθοδηγήσῃ εἰς τὸν δρόμον τὸν ἄγοντα πρὸς τὸν οὐρανόν. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ἐθελοτυφλῶν, ἐμμένων εἰς τὰς φιλοσοφικὰς ματαίας ζητήσεις καὶ διαρκῶς ἐγκύπτων εἰς πολιτικὰς κοσμοθεωρίας, αἰδοῦνται ἐχρεωκόπησαν, τείνει νὰ ἀνασυστήσῃ τὴν ἀρχαίαν παχυλὴν λατρείαν τῆς ὕλης, ἣτις ἐξακολουθεῖ ὑπὸ τύπον δῆθεν πολιτιστικὸν καὶ ἐπιστημονικὸν ν' ἀναδίδῃ εἰς χρυσοστολίστους αἰθούσας ἐργαστήρια ἢ καὶ τεμένη τὰς ἀναθυμιάσεις τῆς πολυειδοῦς ἀμαρτίας μὲ εὐπρεπῆ ἐμφάνισιν. Δὲν εἶναι δὲ ἀπορίας ἄξιον τὸ ἠθικὸν κατάντημα εἰς τὸ ὁποῖον ἔφθασεν ὁ κόσμος, ὅταν ὕστερα ἀπὸ τόσους αἰῶνας χριστιανικῆς ἀκτινοβολίας, ἣτις περιέβαλε τὸς γυμνοὺς ἀληθείας καὶ ἀνυποτάκτους ἀνθρώπους εἰς τὸ θεῖον θέλημα, εὐρέθησαν χιλιάδες τυφλῶν ὀδηγούντων μακρὰς συνοδείας ἄλλων τέκνων τῆς ἀπωλείας οἱ ὁποῖοι τείνουν νὰ καταβιβάσουν τὸ κορύφωμα τῆς δημιουργίας δηλ. τὸ κατ' ἐξοχὴν πλάσμα αὐτῆς, ἀπὸ τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα. εἰς τὸ ὁποῖον ἀνεβίβασεν αὐτὸ ὁ Κύριος ἡμῶν εἰς τὸν βουρκον, εἰς τὸν ὁποῖον ἀρέσκονται οἱ χοῖροι. Ὅσηνδήποτε ὅμως καὶ ἂν εἶναι ἡ μανία τῶν ἀντιχρίστων αὐτῶν, εἴτε μασόνοι εἴτε χιλιασταὶ εἴτε κομμουνισταὶ λέγονται, ἅς ἔχουν ὑπ' ὄψει των ὅτι ὁ Κύριος, ὅστις ἐθανατώθη χάριν τοῦ πλάσματός του ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἀνα-

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΔΕΗΣΕΙΣ ΜΕΤΑ ΔΣΜΑΤΙΩΝ ΔΕΗΣΙΣ ΙΘ'.

Ὅπως τὸν ἐγωῖσμόν ἀποβάλωμεν.

Ἐνώπιον σοῦ, τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης, ἐνώπιον τοῦ καθημαγμένου σταυροῦ σου, τοῦ Σωτῆρος, πλήρεις ἐγωῖσμοῦ ἐμφανιζόμενοι, τὴν αἰσχύνην ἡμῶν συναισθανόμεθα, καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν ἡμῶν ἀπὸ τοῦ σατανικοῦ τούτου πάθους θερμῶς καθικετεύομεν, ὅπως τὸν πλησίον ὡς ἡμᾶς αὐτοὺς ἀξιωθῶμεν ν' ἀγαπήσωμεν, καὶ χριστιανοὶ ἀληθεῖς ἐνώπιόν σου οὕτως ἀναδειχθῶμεν.

Ὁ ἐγωῖσμός ἡμῶν, Κύριε, κατὰ τῶν θεῶν σου ἐντολῶν καὶ κατὰ πάσης ἀγαθῆς προαιρέσεως διαρκῶς ἀντιστρατεύεται. Αὐτὸς εἰς πᾶσαν κακίαν καὶ ἀδικίαν ἐλεεινῶς ἐκάστοτε ἡμᾶς ἐξωθεῖ. Ὑπὸ τοῦ φαύλου δὲ τούτου πάθους κατακυριευόμενοι, οὔτε σοὶ τῷ Θεῷ δεόντως λατρεύομεν, οὔτε τὸν πλησίον ἡμῶν ἀληθῶς ἀγαπῶμεν.

Ναὶ Κύριε, ἡ ἄφρων καὶ ἀποκλειστικὴ τοῦ ἐγὼ λατρεία πᾶσαν ἄλλην ἀγίαν ἀγάπην ἀπορροφᾷ, ἐν ἡμῖν δὲ καὶ μόνον ὑπὲρ ἡμῶν πᾶν αἰσθημα καὶ πᾶσαν σκέψιν ἡμῶν συγκεντρώνει. Αὐ-

βλῶσας ἐξ αὐτοῦ κρουνοὺς ἀφέσεως καὶ συγγνώμης δὲν θ' ἀφήσῃ ἐν τέλει τὸ πλάσμα του νὰ χαθῆ ἀλλὰ θ' ἀναλώσῃ τοὺς προφήτας τούτους τοῦ Σατανᾶ διὰ τοῦ πνεύματος τῆς δυνάμεώς του καὶ θὰ τοὺς ἐκλικμήσῃ ὡς τὸ ἄχυρον.

«Οὕτω γὰρ ἠγάπησε ὁ Θεὸς τὸν κόσμον ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχει ζωὴν αἰώνιον. (Ἰωάν. γ' 16—17).

(Ἀκολουθεῖ)

τὴ πᾶσαν εὐγενῆ διάθεσιν τῆς ψυχῆς μαραίνει· αὐτὴ πᾶσαν ὑπὲρ τοῦ πλησίον καὶ τῆς Πατρίδος θυσίαν, καὶ πᾶσαν φιλάγαθον καὶ χριστιανικὴν πράξιν παρακωλύει· ἀδίκους δὲ καὶ πλεονέκτας, ἀσώτους καὶ φιλαργύρους, φθονερούς καὶ συκοφάντας, δοξομανεῖς καὶ κακούργους, σκληρούς καὶ ἀναίσθητους τοὺς ἐγωῖστὰς καθιστᾷ.

Συναισθανόμεθα, Κύριε, ὅτι ἀδύνατον ἐγωῖσται ὄντες, χριστιανοὶ ἀληθεῖς ν' ἀναφανῶμεν, καὶ ἐν χριστιανικῇ ἀγάπῃ τὸν βίον νὰ διανύσωμεν.

Συναισθανόμεθα, Κύριε, ὅτι τὸ Ἐγὼ μόνον λατρεύοντες, καὶ αὐτὸ ἀποκλειστικῶς ὑπηρετοῦντες, ἀντὶ τῆς εὐδαιμονίας τὴν κακοδαιμονίαν ἡμῶν ἐπιδιώκομεν, καὶ τὴν πατρίδα ἡμῶν καταστρέφομεν, καὶ σὲ τὸν πανάγαθον Θεὸν παροργίζομεν, καὶ τοὺς πλησίον μακρὰν ἡμῶν ἀποκρούομεν, ἀπεχθεῖς διὰ τοῦ ἐγωῖσμοῦ τοῖς πᾶσι γινόμενοι, καὶ παρὰ πάντων ἐν τοῖς ἀτυχήμασιν ἡμῶν ἐγκαταλιμπανόμενοι.

Συναισθανόμεθα, πανάγαθε Σῶτερ, ὅλην τὴν ἀλήθειαν τῶν θείων σου λόγων. «Τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος, εἰ ἂν τὸν κόσμον ὀ-

λον κερδήσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιώσῃ;»

Συναισθανόμεθα ὅτι διὰ τοῦ ἐγωῖσμοῦ τὴν ψυχὴν ἡμῶν θανασίμως ζημιούμεν.

Ἐνίσχυσον λοιπὸν ἡμᾶς, Κύριε, ὅπως πάσης ἐγωῖστικῆς διαθέσεως ἀπεκδυθῶμεν, ἵνα μὴ ἀπεχθεῖς διὰ τοῦ ἐγωῖσμοῦ, ἀλλ' εὐάρεστοι διὰ τῆς ἀγάπης ἐνώπιον σοῦ, τοῦ παναγάθου Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀναφανῶμεν, καὶ τὴν ψυχὴν ἡμῶν οὕτω κερδήσωμεν.

Καταξίωσον δὲ ἡμᾶς ὅπως τὸν σατανικὸν ἐγωῖσμόν ἀποπτύοντες, σὲ δὲ τὸν ἐπουράνιον ἡμῶν Πατέρα ἐξ ὅλης ψυχῆς λατρεύοντες, καὶ τὸν πλησίον ἡμῶν ὡς ἡμᾶς αὐτοὺς ἀγαπῶντες καὶ ἀγαθοποιῶντες, δοξάζωμεν ἐπὶ τῆς γῆς τὸ πανάγιον ὄνομά σου. Ἀμήν.

Θεὲ τῆς ἀγάπης ἀγάπην θέλεις,

Οὐχὶ δὲ τὸν φαῦλον ἐγωῖσμόν·

Ἀγάπα τὸν Πλάσιν, σὺ παραγγέλλεις,

«Ἀγάπα πλησίον ὡς σεαυτόν».

Κ' ἐγὼ τὸ Ἐγὼ μόνον λατρεύω.

Οὐχὶ δὲ Πλάσιν, Πατρίδ' ἀρετὴν.

Σῶσόν με, Σῶτερ, θεομῶς σ' ἱκετεύω

Ἐκ τῆς ψευδοῦς μου λατρείας. Ἀμήν.

ΦΩΝΗ ΕΞ ΑΓ. ΟΡΟΥΣ, ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΝΟΥΘΗΣΙΑΣ

Ὁ Μασωνισμὸς ἐλεγχόμενος ὑπὸ τοῦ Γέροντος Δανιὴλ ἱερομ. Πνευματικοῦ, ἐκ Κατουνακίων

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 187)

Τὸ ἔργον τῶν Ἀποστόλων θαυμασίως ἐξεπληροῦτο διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου, καὶ ἐπέστρεφεν πάμπολα πλήθη ἐκ διαφόρων ἐθνῶν, ἀπὸ τοῦ σκότους τῆς ἀγνω-

σίας καὶ ἀσεβείας, ἀπὸ τῆς ἀφροσύνης καὶ τῶν αἰσχίστων παθῶν καὶ τῆς ἀπάτης καὶ τῆς πλάνης τῆς εἰδωλομανίας καὶ ἀθεΐας, εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς θείας ἀληθείας, εἰς βίον σώφρονα, ἐνάρετον καὶ θεάρεστον καὶ

μετεβλήθησαν οί υιοί τοῦ σκοτούς καί ἀσεβείας καί ἐγένοντο υιοί φωτός καί εὐσεβείας. Πάντες δὲ οἱ πιστεύοντες ἦσαν ἑνός καί τοῦ αὐτοῦ φρονήματος καθὼς ἐδιδάχθησαν παρὰ τῶν Ἀποστόλων, ἔχοντες μίαν πίστιν τὴν Ὁρθόδοξον καί εἰς ἓνα μόνον Κύριον, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν παρὰ τοῦ Πατρὸς ἀποσταλέντα Σωτῆρα παντὸς τοῦ κόσμου. Εἶναι δὲ υπερφυσέστατον καί ἀξιοθαύμαστον τὸ μέγιστον κατόρθωμα τοῦ κηρύγματος τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, διότι ὁ τόσος ὀλιγάριθμος χορός, τῶν οὐχὶ ἐπιστημένων, οὐχὶ διανοουμένων, οὐχὶ δυναστῶν καί ἀρχόντων ἀλλ' ἀγραμμάτων, ἀπλουστῶν, ταπεινῶν καί ἀδυνάτων ἀνθρώπων, ἀλίεων τὸ ἐπάγγελμα «τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου» ἅτινα ἐξελέξατο ὁ Κύριος, ἠδυνήθησαν νὰ προσελκύσουν τοσαῦτα ἔσκοτισμένα Ἔθνη εἰς τὸ φῶς τῆς θεογνωσίας τοῦ Ὁρθοδόξου χριστιανισμοῦ καί μέχρι σήμερον μαρτυρεῖ τὸ χριστιανώδη πλήρωμα ἀπάσης τῆς οἰκουμένης τὸ υπερθαύμαστον μέγα κατόρθωμα τοῦ θεοῦ ἀποστολικοῦ κηρύγματος, ἂν καί τῶρα δυστυχῶς εὐρίσκειται ὁ χριστιανισμός, (ὡς μὴ ὤφειλε) κατατετημημένος καί διηρημένος, τῷ φθόνῳ καί συνεργείᾳ αὐτοῦ τοῦ ἐπαράτου ποιηροῦ ἀρχιτέκτονος καί διαφόρων συνεργατῶν αὐτοῦ διὰ δολίων μέσων, προπαγαυδῶν καί ἀντιδογματικῶν ξένων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ θεωριῶν. Κατατέμνοντες τὸ χριστιανώδη πλήρωμα εἰς πάμπολα ἑτερόφρονα καί ἑτερόδοξα σχήματα καί τμήματα ἀλληλοσυγκρούμενα καί ἀλλήλων διῆσταμα παρασυρθέντα καί ἀποκοπέντα δολίως ἀπὸ τῆς μιᾶς ἁγίας μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας τῆς ὀρθοδόξου Ἀποστολικῆς καί Καθολικῆς, ἥτις πικρῶς λυπούμενη διὰ τὸν χωρισμὸν καί διάστασιν τῆς ὁλομελίας τῶν λοιπῶν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησιῶν,

καθ' ἑκάστην ἐνθέρμως δέεται ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως. Ἀλλότριον καί ξένον εἰς τὸν ὀρθόδοξον χριστιανὸν εἶναι νὰ καταδέχεται νὰ λέγεται ἐλευθεροτέκτων (Μασόνος) ὀπαδός καί μέλος τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς μασονίας, καί ὑποκείμενος εἰς τὰς θεωρίας καί δόγματα τοῦ ἡγέτου αὐτῆς ἀρχιτέκτονος ἢ καί τῶν ἀρχηγῶν ἄλλων φατριῶν τοῦ Βολταίρου, τοῦ Λουθήρου, τοῦ Καλβίνου, τοῦ Κομμουνου δεῖνος καί λοιπῶν πολυωνύμων ἡγετῶν τῶν ἀλλοκότων καί ἀντιχριστῶν καί ξένων τῆς ἀληθοῦς πίστεως συστημάτων, ἅτινα οὐδένα σκοπὸν ἄλλον ἔχουσι, παρὰ τὴν καταπολέμησιν τοῦ κοσμοσωτηρίου ἔργου τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸ εἶναι τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου λεχθὲν «τὸ ἐνεργούμενον μυστήριον» δηλαδὴ τὸ τῆς Μασονίας, τὸ πηγάζον ἐκ τῆς ἐβραϊκῆς φατρίας τῆς αἰρέσεως τῶν Σαδδουκαίων, ἀλλὰ καί ὀλόκληρος ὁ Ἰουδαῖος ἀναμέσου τῶν αἰώνων ὁ ἄσπονδος ἐχθρὸς καί πολέμιος τῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ λατρείας καί τῆς ἁγίας αὐτοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐξ αὐτῶν τῶν ἐχθρῶν τοῦ Σωτῆρος εἰσὶ καί ἅπαντα τὰ ἀπότοκα συστήματα καί ὀργανώσεις ἀντιχριστιανικαί καί αἱ τῆς ἀθείας καί πάσης ἀντιχριστοῦ καί ψυχοφθόρου θεωρίας. Λοιπὸν ἀγαπητέ, καταφρονοῦντες πᾶν ἀντιχριστιανικὸν σύστημα, τὸ ἐναντιούμενον τῆς θείας εὐαγγελικῆς ἀληθείας, τῆς ὁποίας τὴν ἠθικοπλαστικὴν καί ψυχοσωτήριον διδασκαλίαν εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀντικαταστήσῃ ἢ χονδροειδῆς καί ὀλόφρων καί σαρκικὴ διδασκαλία, τῶν ἐν λόγῳ συγκροτημάτων τῶν ὑποκρινομένων τὴν ἠθικὴν καί θρησκευτικὴν διδασκαλίαν καί τὴν δολερὰν ἀγάπην καί ἀλληλοβοήθειαν. Διότι τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον εἶναι θεόπνευστον καί ὑπερπλήρες καί ἐξ αὐτοῦ μόνου πηγάζει

πάσα ἠθικοθηροσκευτική καὶ ψυχροσωτήριος διδασκαλία, ἐξ ἧς ἡ εὐνομία, ἡ ἀγάπη, ἡ εἰρήνη, ἡ ἀληθὴς καὶ πραγματικὴ, γενικὴ ἀλληλοδοθήθεια καὶ πᾶν ἀγαθὸν καὶ σωτήριο μετὰ καὶ τῆς πνευματικῆς προέδου. Καὶ ἂν παρὰ πάντων τῶν χριστιανῶν ἐφηρμόζετο αὕτη ἡ οὐρανόπεμπτος, θεόπνευστος εὐαγγελικὴ διδασκαλία, τότε οἱ ἐπίγειοι ἄνθρωποι θὰ ἐγίνοντο οὐράνιοι ἄγγελοι, συζῶντες μετ' ἀλλήλων ἐν ὁμοιοῖα, ἀγάπῃ, εἰρήνῃ καὶ εὐημερίᾳ καὶ ἠθικῇ καὶ ἐναρέτῃ καὶ θεαρέστῃ εὐσεβεὶ πολιτείᾳ μετὰ πάσης εὐσυνειδήτου δικαιοσύνης.

Καὶ ὅπερ πρόκειται, Θεοῦ εὐδοκοῦντος «ἐὰν ἐφθασε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου» νὰ γίνῃ τώρα, κατόπιν τοῦ δέοντος σωφρονισμοῦ, ἐκ τῆς δοκιμασίας τοῦ τρίτου πολέμου, ὅποτε θὰ ἐξεγείρῃ «Κύριος τῶν δυνάμεων» τὴν θεῖαν δυναστείαν αὐτοῦ, καὶ ἐλθὼν θέλει σώσει τὸ ὑπέλειμμα τοῦ λαοῦ αὐτοῦ τοῦ ἐλπίζοντος ἐπὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ διὰ σημείων καὶ τεράτων ἐν τῇ βασιλευούσῃ τῶν πόλεων, δοξαζόμενος ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν, ἅτινα θὰ ὑψώσῃ καὶ εὐλογήσῃ τὸ ὑπερένδοξον καὶ Πανάγιον ὄνομα αὐτοῦ ἐν ἐπιστροφῇ ἐπιγνώσεως καὶ μετανοίας εἰλικρινοῦς. "Ἦτις χριστιανορθόδοξος βασιλεῖα θέλει βασιλεύσει εὐσεβῶς καὶ αἰσίως καὶ γαληνῶς «κατὰ τὴν πρόβλεψιν ἀρχαίων χρησμών» μέχρις ἐνός περίπου αἰῶνος χρονικὸν διάστημα καὶ κατόπιν πάλιν ἡ ἀνθρωπότης διαφθαρσομένη θὰ ἐπιστρέψῃ αὐθις εἰς τὰ ἔργα τῆς ἀπιστίας, καὶ τοῦ ἀσώτου καὶ ἀκολάστου βίου. Τότε πάλιν τῇ θεῖᾳ παραχωρήσει θὰ ἐπαναρχίσουν τὰ ἔσχατα δευνὰ τὰ εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ ἀναμενομένου ὑπὸ τῶν λουδαίων ψευδομεσίτου τοῦ γεννήματός τοῦ διαδόλου, τοῦ πραγματικοῦ ἀντιχρίστου ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Δάν, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς ἀγίας Γραφῆς καὶ κατὰ τὴν πρόβλεψη-

σιν τοῦ Σωτήρος ἡμῶν ὅτι θέλουν ὑποδεχθῆ οἱ Ἑβραῖοι τὸν ἐν τῷ ἰδίῳ ὀνόματι ἐρχόμενον, τὸν ψευδομεσίαν καὶ τὸν ὁποῖον θὰ κηρύξουν Βασιλέα αὐτῶν, πρὸς τελείαν ἀπώλειαν αὐτῶν τῶν ἀχαριστῶν καὶ ἀγνωμόνων τῶν σταυρωσάντων τὸν Σωτήρα αὐτῶν τὸν πραγματικὸν Μεσίαν, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀποσταλέντα πρὸς σωτηρίαν αὐτῶν καὶ παντὸς τοῦ κόσμου. Οὐκὶ δὲ καὶ ἀλλοίμονον τοῖς ἀνθρώποις τῆς ἐσχάτης γενεᾶς. Λοιπὸν, ἀγαπητέ, ἐκ τῶν ἄνω εἰρημέγων, θέλετε κατανοῆσαι εἰς ποίους ἐγκεῖται τὸ δίκαιον καὶ ἡ πραγματικὴ καὶ σωτήριος ἀλήθεια. Εἰς τοὺς εὐσεβεῖς, τοὺς Βυζαντινίζοντες καὶ μεσαιωνίζοντες ἢ εἰς τοὺς ἐναθρονομένους εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν ψευδοπολιτισμόν, καὶ εἰς τὴν δύναμιν τῆς ἐπιστήμης καὶ εἰς τὰς ψευδοθεωρίας τῶν διαφόρων ἀντιθέων συγκρητημάτων τῶν ἀθετούντων τὰ τῆς θεοπνεύστου καὶ ἀγίας Γραφῆς;

Καὶ ἤδη περαίνων τὴν παροῦσαν ἀνασκευαστικὴν ἐκθεσιν, τὴν ὁποῖαν μετὰ κόπου πολλοῦ ἐγραψα, χάριν τῆς ὑμετέρας ἀγάπης, τὴν ὁποῖαν εὐχομαι νὰ ἀναγνώσῃτε ἐν ἄκρᾳ ὑγείᾳ, τὴν δίδετε καὶ εἰς τὸν ἀγαπητὸν φίλον κ. Ξενοφῶντα πρὸς ἐπίκρισιν καὶ ἀναμένων τὴν γνώμην ἀμφοτέρων, διατελῶ λίαν φιλαδέλφως ἀσπαζόμενος ὑμᾶς.

Ἱερομ. Δαν. Δανιηλίδης Πνευματικός.
Ἐν Κατουνάκιοις ἀγ. Ὀρους.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταί, οἱ δυνάμενοι νὰ ἐνισχύσουν τὸ περιοδικὸν διὰ καταλλήλου θρησκευτικῆς καὶ ἐποικοδομητικῆς ὕλης πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἀδελφῶν χριστιανῶν, ὅπως ἀποστέλλουν τοιαύτην εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ εἰς Βόλον.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΡΑΚΑΛΛΙΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΠΑΘΗΣ ΤΟΥ ΔΑΜΟΚΛΕΟΥΣ

(Ἐκ τοῦ Κώδικος 113 τῆς I. M. Καρκαλλίου)

Γράφει ὁ Κικέρων, διὰ τὸν Διονύσιον τὸν τύραννον, ὅτι ἀκούοντας ἕνα τοῦ ἀνθρώπου Δαμοκλέα τὸ ὄνομα, πῶς ἐμακάριζε τὴν λαμπρὰν τύχην, ἤγουν ἐκείνους ὅπου ἔχουν δόξας, τιμὰς, ἐξουσίας, καὶ θέλοντας ὁ Διονύσιος νὰ φανερώσῃ εἰς αὐτὸν εἰς πόσους κινδύνους, εἰς πόσους φόβους εἶναι κρεμασμένη ἡ ζωὴ αὐτῶν, ἐπρόσταξε τοὺς ὑπηρέτας του νὰ ἐτοιμάσουν ἕνα χρυσοῦν θρόνον τρίγυρισμένον μὲ πολλοὺς ὑπηρέτας, πολιτισμένους καὶ αὐτοὺς μὲ διάφορα χρυσαῖα φορέματα, καὶ ἐπρόσταξε τὸν Δαμοκλέα νὰ καθήσῃ εἰς τὸν θρόνον, νὰ ἔχῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν του καὶ εἰς τὰ νεύματά του ἐκείνους τοὺς ὑπηρέτας ὅπου ἦτον τρίγυρω. Ἐῖπεν ἀκόμη καὶ ἔστησαν τράπεζαν ἐμπροστὰ του γεμάτην ἀπὸ πολλὰ καὶ διάφορα βασιλικά φαγητὰ καὶ μὲ ὅσα εὐώδη ἄνθη ἔχουσι συνήθειαν οἱ Βασιλεῖς νὰ στολιζοῦν τὰ τραπέζια τους, ὅλα αὐτὰ ἐδόθησαν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Δαμοκλέους νὰ τρώῃ καὶ νὰ πίνῃ ἀπ' αὐτὰ καὶ νὰ χαρίζῃ εἰς ὅποιον θέλει. Ἄλλ' ἐκεῖ ὅπου ἤρχισε νὰ χαίρῃ αὐτὸς ὁ Δαμοκλέας πῶς ἠξιώθη νὰ ἀπολαύσῃ κἄν μίαν ἡμέραν τὴν ἐπιθυμισμένην εὐτυχίαν τῶν πλουσίων καὶ ἀξιωματικῶν ἀνθρώπων, τότε προστάζει ὁ Διονύσιος νὰ κρεμάσουν ἕνα κοπιερὸ σπαθί μὲ μίαν φιλὴν κλωστὴν ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ δυστυχισμένου Δαμοκλέους, τοῦτο ἔστρωντας καὶ νὰ ἔγινε. Ἐνῶ ἔδλεπε τοῦτο ὁ Δαμοκλέας χάνεται ἡ σφίς του εὐθύς, παγώνει τὸ αἷμα του μέσα εἰς τὰς φλέδας, ἄρχισε νὰ κτυπᾷ ἡ καρδιά του, τρέμει ὅλος χέρια καὶ πόδια, δὲν

ἠδυνήθησαν δὲ νὰ τοῦ ἀποδιώξουν τὸν φόβον ἀπὸ τὴν καρδίαν, οὔτε ἐκείνοι οἱ ὑπηρέται οἱ χρυσοφορεμένοι, ὅπου εἶχαν τὰς χεῖρας δεμένας ἐμπροστὰ του, οὔτε ὁ θρόνος ὁ χρυσοῦς εἰς τὸν ὁποῖον ἐκάθητο, οὔτε ὁ στέφανος ὁ λαμπρὸς ὅπου ἐφοροῦσεν· ἀλλ' ἔστρωντας καὶ νὰ ὠλιγοψύχησε δὲν εἶχε πλέον ὀφθαλμοὺς νὰ ἰδῇ ἄλλο, ἔξω ἀπὸ τὸ σπαθί ὅπου ἐκρέμετο ἀπὸ πάνω του, οὔτε τὴν στολὴν τὴν βασιλικὴν τῆς τραπέζης, οὔτε τὰ πολυέξοδα ἐκείνα καὶ διάφορα φαγητὰ ἔδλεπε, ἀλλ' ἄρχισε νὰ παρακαλῇ τὸν Βασιλέα νὰ τοῦ δώσῃ θέλημα νὰ φύγῃ ἀπὸ ἐκείνον τὸν θρόνον τῆς δυστυχίας, ὅτι πλέον δὲν θέλει νὰ εἶναι εὐτυχισμένος. Φρόνιμος ὁ Δαμοκλέας καὶ ἀξίος παντὸς ἐπαίνου ἐπειδὴ καὶ ἔδλεπε τοῖος κίνδυνος ἐκρέμετο ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του.

Παράδειγμα περὶ ματαιότητος

Κασίμηρος ὁ Βασιλεὺς τῆς Βοημίας εἰς μίαν χαρμόσουν ἡμέραν ἔχοντας καλεσμένους τοὺς πρώτους μεγιστάνας τῆς βασιλείας του καὶ ἄλλους πολλοὺς ἄρχοντας εἰς ἕνα γεῦμα βασιλικόν καὶ πλουσιώτατον· μὲ ὅλα τὰ ἐξαιρέτα καὶ βασιλικά φαγητὰ καὶ πιστὰ, μὲ ὅλα τὰ ὄργανα καὶ μελωδικὰ τραγοῦδια, δὲν ἠῤῃχετο ἄλλο παρὰ ἐπαίνους τῶν ἀνδραγαθημάτων του, προμηγύματα μακρᾶς ζωῆς. Ὑστερον πίνοντας καὶ αὐτὸς τὸ ποτήριον διὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ δὲν ἔφθασε νὰ τὸ βάλλῃ εἰς τὸ στόμα του, ὅπου ἀπέθανε. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Βοημίας ὑπόταν, ὑπανδρεύθη δεκαοκτὼ χρόνων καὶ ἐπῆρε τὴν θυγατέρα Κα-

ρόλου τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας, (διωρισμένη ἔλη ἢ πόλις διὰ τὸν γάμον) ἐπέμφε τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Παταβίας διὰ νὰ πάρῃ τὴν νύμφην, ὡσὺν μίαν θεάν, μέσα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μὲ μίαν μεγαλοπρεπεστάτην συνοδείαν, διότι ἔστειλε διακοσίους ἄρχοντας τῆς Βοημίας, διακοσίους τῆς Αὐστρίας, διακοσίους τῆς Οὐγγαρίας, γάμος ὁποῦ οὔτε ἄλλος ἐφάνη πώποτε τόσον ἐξακουστὸς καὶ φοβερός, ἀνάμεσα εἰς δλαὶς ταῖς ἱστορίαις, ὡς περιγράφει καὶ ὁ μέγας χρυσοῦς τὴν γλωτταν Ἰωάννης, εἰς μίαν τοῦ ἑμιλίαν εἰς τὴν Γένεσιν κεφαλ. κβ'. Καὶ ἀνάμεσα δὲ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἄρχοντας ἔστειλε καὶ ἄλλους πολλοὺς πάλιν, καὶ ἀπὸ ἄλλας πόλεις καὶ χώρας, ἀπὸ τοὺς πλέον ἐκλεκτοὺς καὶ πλουσίους, ἔστειλε καὶ ἄλλαις τριακόσιαις γυναῖκες ταῖς πλέον νέαις καὶ εὐμορφαις, ταῖς πλέον πλούσιαις καὶ ἐκλεκταῖς ὅπου ἀνάμεσα εἰς αὐτοὺς τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας, μὲ ἐκείναις ταῖς πλέον πολυτίμηταις καὶ ἐξαίρεταις φορεσίαις καὶ χρυσοῦς μαργαρίτας καὶ πολυτίμηταις πέτραις ὅπου ἐφαίνονταν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες τόσον ὥστε ἐξίσου πάντες ἐφαίνονταν οἱ Βασιλεῖς καὶ Βασιλισσαί. Ἔστειλε καὶ τριακόσια ἄλογα. τόσον σπάνια διὰ τὴν μορφήν, τόσον πλούσια διὰ τὴν στολήν, ὅπου ἤθελε τὰ ἐπιθυμήσῃ τὸ λαμπρὸν τοῦ ἄρμα ὁ ἥλιος. Ἔστειλε καὶ ἀμέτρητα πέταδρα καὶ τὰ βλακίς καὶ πεύκια χρυσοῦφρανα, καθρέπτας καὶ ἄλλα πολλὰ στολισματα διὰ νὰ κτίσουν εἰς τοὺς δρόμους ξυλόσπητα, νὰ τὰ στολίσουν διὰ νὰ παίζουσι ταῖς γκεόστραις καὶ χοροὺς πολλοὺς καὶ ὅλα τὰ βασιλικά ὄργανα ὅπου ἐμελλε νὰ περᾶσῃ ἡ νύμφη μὲ τὴν ἄνωθεν συνοδείαν. Καὶ μίαν ἑσπέραν ὄντας τὸ Βασιλόπουλον εἰς τὸ βασιλικὸν τοῦ σαράϊ, κάθεται εἰς τὴν τράπεζαν μὲ ἄλλους πολλοὺς μεγιστά-

νας τε καὶ γυναῖκας, τοὺς πλέον νέους, τοὺς πλέον ὠραίους καὶ εὐγενεῖς εἰς ἐκείνην τὴν πλουσιωτάτην καὶ βασιλικὴν τράπεζαν, μὲ ἐκεῖνα τὰ ἐξαίρετα πολυποικίλλα φαγητά. Εἰς ἐκείνους τοὺς χοροὺς καὶ βασιλικά μελωδήματα ἄρχισε νὰ εἰπῇ πῶς τοῦ πονεῖ ὀλίγον ὁ στόμαχός του, ὅθεν διὰ νὰ μὴ δώσῃ κακὴν ὑποψίαν, κάθεται εἰς τὴν τράπεζαν, δειπνεῖ, χαίρεται, ξεφάντωνει, χορεύει, ἀπερνᾷ πολλὴ νύκτα, ὕστερον ἀναχωρεῖ εἰς τὴν κάμραν του διὰ νὰ πέσῃ νὰ κοιμηθῇ, μὰ ὁ ὕπνος του δὲν ἔχει ἀνάπαυσιν· κρᾶζονται τάχιστα οἱ ἱατροὶ· ὦ Θεέ, τί ἐξαφνικόν; τὸ Βασιλόπουλον ἀπεφασίσθη εἰς θάνατον, τὸ Βασιλόπουλον ἀπέθανε, δὲν ἐφθασαν οἱ ἀπεσταλμένοι νὰ δώσουν τὴν εἰδήσιν, ὅπου ἐφθασεν ὁ ἔρχομὸς τῶν Βασιλέων μὲ τὴν νύμφην, τὴν ὄραν ὅπου ἐβγαζαν τὸ ξυλοκρέβατον μὲ τὸ Βασιλόπουλον καὶ ὦ, ὦ, ἄλλοίμονον, ἐγύρισαν καὶ οἱ βασιλικαὶς στολαῖς εἰς μαυροφορεσίαις, τὰ γέλια, τὰ ὄργανα, τὰ τραγούδια, οἱ χοροὶ εἰς μῦθρα δάκρυα καὶ σκοτωμούς, δὲν ἐφθασεν ἡ νύμφη νὰ ἰδῇ τὸν ἄνδρα, ὅπου ἐγύρισε χήρα. Καλὰ γράφει καὶ ψάλλει ἡ Ἐκκλησία «ματαιότης ματαιοτήτων, τὰ πάντα ματαιότης».

Ἅγιον Ὅρος

Ἐν τῇ ἰ. Κοινοβιακῇ Μ. τοῦ Καρκαλλοῦ
Γέρων Βασίλειος Καρκαλινὸς

— Καθ' ἣν ἡμέραν λυπηθῆς διὰ τινα ἄνθρωπον, ὅστις ἀποθνεῖ ψυχικῶς ἢ σωματικῶς, ἐκείνην τὴν ἡμέραν θεῶρε σεαυτὸν ὡς μάρτυρα, καὶ ὅτι ἐπαθες διὰ τὸν Χριστὸν καὶ ἠξιώθης τῆς ὁμολογίας αὐτοῦ· καθότι καὶ ὁ Χριστὸς διὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀπέθανε καὶ ὄχι διὰ τοὺς δικαίους. Τῇ ἀληθείᾳ μεγάλη ἀρετὴ ἐστὶ τὸ νὰ λυπῆται τις διὰ τοὺς κακοὺς καὶ νὰ εὐεργετῇ τοὺς ἁμαρτωλοὺς μᾶλλον παρὰ τοὺς δικαίους.

ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ Ι. Μ. ΑΓ. ΜΗΝΑ ΧΙΟΥ

Ὁ εὐγενεὶς ἐπισκέπται καὶ προ-
κυνηναὶ τοῦ τηλαυγοῦς τούτου φάρου,
τοῦ ἐκπέμποντος εἰς τὰ πέρατα τῆς
Οἰκουμένης ἅγιον φῶς θρησκείας καὶ
Πατρίδος, σεβασθῆτε τὰ ἱερὰ αἵματα
ὅπου πατεῖτε τῶν 6.000 ἐν αὐτῇ
μαρτύρων Ἑλληνῶν χρι-
στιανῶν!

Τὰ ἱερὰ ὀσῆα των ποῦ βλέπετε, ἄς
ὑπενθυμίζουσαν πάντοτε πρὸς ὑμᾶς τὴν
αὐτοθυσίαν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρι-
δος!

Ἡ γενομένη ἐδῶ ἀγρία σφαγή, κα-
τὰ τὴν ὁποῖαν οἱ τότε τύραννοι Τούρκοι
τὸ 1821 ἔδειξαν τὴν σκληρὰν ἀπανθρω-
πίαν των καὶ τὴν πλεόν θάναυσον ἀναν-
δρίαν, δὲν θὰ λησμονηθῆ ποτέ! Τὸ μα-
χαίρι καὶ ἡ φωτιὰ κατέσφαξαν καὶ κα-
τέκαυσαν γέροντας, γυναῖκας καὶ παι-
διά, ποῦ κατέφυγαν ἐδῶ νὰ σωθοῦν,
ὡς εἰς μέρος καὶ ἄσυλον ἱερὸν καὶ ὁ-
σφαλές, πλὴν εἰς μάτην! Ἐγένοντο
θυσία ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ βωμοῦ τούτου, θυ-
σία διὰ τὴν θρησκείαν, τὴν πατρίδα
καὶ τὴν ἐλευθερίαν!

Ὁ, τι ἔπαθε τὸ ἡρωϊκὸν Μεσολόγγι,
ἡ ἄλλη ἐκείνη δόξα τῆς Ἑλλάδος μας,
ἔπαθε καὶ ὁ «ἅγιος Μηνᾶς» μας! Ναὶ
ἡ ἱστορικὴ διὰ τούτο ἱερὰ Μονὴ αὐτῆ!

Σεβασθῆτε τὴν καὶ προσέρχεσθε με-
τὰ πάσης εὐλαθείας, διότι αἱ σκιαὶ
τῶν σφαγέντων καὶ καέντων ἐν αὐτῇ,
παρίστανται ἀοράτως ὑπεράνω ὑμῶν
καὶ σᾶς ὑποδέχονται μετ' εὐγνωμοσύ-
νης, διότι ἤλθετε νὰ τὰς χαιρετήσητε
καὶ νὰ ἐκπέμφητε τῷ Θεῷ μετὰ πό-
νου μίαν εὐχὴν ὑπὲρ τῆς ἀθανάτου
μνήμης των. Ὡ, κλίνατε γόνυ εὐλα-
θῶς καὶ χύσατε «ἕνα δάκρυ
στοῦ τάφου των τὴν ἄκρη»

ἐκφωνοῦντες τὸ «Αἰωνία ἡ μνή-
μη αὐτῶν»! Καὶ θὰ εἶναι ὄντως
ἡ μνήμη των διαρκής, ὅσον θὰ ζῆ καὶ
ἡ Ἑλλάς! Ἀποδείξατε ὅτι ἔχετε με-
γαλόφρονα ψυχὴν, ὅτι εἴσθε ἄξιοι ἀ-
πόγονοι αὐτῶν καὶ ἀληθῆ τέκνα τοῦ
Θεοῦ.

Ἐδῶ ἐσφάγησαν ἀγρίως μητέρες
διὰ τὴν τιμὴν τῶν θυγατέρων των, καὶ
ἄλλαι θηλάζουσαι τὰ βρέφη των, τῶν
ὁποίων ἔχνη σώζονται εἰς τὸ αἵματο-
βαμμένον δάπεδον τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς
Μονῆς, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ πατῆτε
μετὰ πάσης εὐλαθείας καὶ σιγῆς πρὸς
τιμὴν αὐτῶν. Αἱ ἐξ ὄλων αὐτῶν ἀνα-
μνήσεις ἄς εἶναι πάντοτε ζωηραὶ, καὶ
ἄς ἀνάβουν στὴν καρδιά σας μιά φλό-
γα ἱερὰ ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος,
καὶ αὐταπάρνησιν ὑπὲρ αὐτῶν. Ἀμήν.

Τὰ ἀγαθὰ πνεύματα τῶν ἐν ἀγίῳ
Μηνᾷ Χίου μαρτυρησάντων καὶ ὀλο-
καυτωθέντων, πρὸς τοὺς ἐπιζῶντας.

Ἀδελφοί μας καὶ ἀδελφαὶ μας.
[Χαίρετε.

Σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολὺ, διότι ἤλ-
θατε νὰ ἰδῆτε τὰ ὀσῆα μας, καὶ νὰ δο-
ξάσητε ἅπαξ ἔτι τὸν οὐράνιον Πατέρα
μας Θεόν, ὅστις ἐδέχθη τὴν θυσίαν
μας, τὸ ὑπὲρ τῆς ἀγίας αὐτοῦ πίστεως
δλοκαύτωμά μας, καὶ ὅστις ἐν τῇ πολ-
λῇ του ἐπίσης εὐσπλαγχνίᾳ καὶ ἀγά-
πη καὶ πρὸς σᾶς τὰ τέκνα του μᾶς ἀ-
ποστέλλει νὰ σᾶς εἴπωμεν καὶ θεβαιώ-
σωμεν, ἔτι, ἂν καὶ βλέπετε τὰ ὀσῆα
μας, ἡμεῖς, αἱ ψυχὰι των, ζῶμεν, διό-
τι ἡ ψυχὴ εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ κατ'
εἰκόνα Θεοῦ πλαθεὶς, ἐπομένως ἀθά-
νατος.

Μᾶς ἀποστέλλει δὲ νὰ σᾶς εἴπωμεν

ὅτι δὲν ὑπάρχει θάνατος, διότι οὗτος κατηργήθη διὰ τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὁποῖον συνήθως καλοῦν θάνατον, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μετάβασις τοῦ ἐγώ σας, τῆς ψυχῆς, ἀπὸ τῆς γηίνης σφαίρας εἰς τὰς σφαίρας τοῦ ἀπείρου, ὅπου ἐδρεύει ἡ ἀλήθεια καὶ ὅπου ὁ ζῆτων τὴν ἀλήθειαν ἀνταμείβεται δι' ἀπεριγράπτου εὐδαιμονίας.

Καὶ ἡμεῖς, ὅπως καὶ σεῖς καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ἐνομιζομεν ὅτι εὗρομεν τὴν εὐτυχίαν ἐπὶ τῆς γῆς ἀλλ' ἠπατώμεθα. Τώρα βλέπομεν καὶ σὰς θεβαιούμεν, ὅτι ἐδῶ ὅπου μένομεν τώρα, ἐδῶ ὑπάρχει ἡ τελεία ἀπόλαυσις τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ, ἐδῶ εἰς τοὺς κόλπους τοῦ τελείου.

Ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου, ἀγαπητοί μας, ἔχει κάποιον προορισμὸν καὶ σκοπὸν καὶ ὁ σκοπὸς αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἠθικὴ πρόοδος, δηλ. μία εὐλικρινῆς συγκέντρωσις τῆς σκέψεως πρὸς πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι ὕλικόν, μία συγκοινωνία τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ ἀπειρον, πρὸς τὴν πρόοδον, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ἄνθρωποι! Γνώτε τὸν ἑαυτὸν σας καὶ βαδίζετε πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Ἐπικαλεῖσθε τὸν Θεὸν νὰ σὰς βοηθῆ εἰς τὸ νὰ εὗρητε αὐτήν. Προσεύχεσθε διανοητικῶς ἐν πάσῃ στιγμῇ. Μὴ ἀπατᾶσθε! Προσευχὴν ἐννοοῦμεν οὐχὶ τὴν πολυλογίαν ἢ τὸν βαταβισμὸν, ἀλλὰ τὴν ἔφεσιν τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ ἀγαθόν.

Τὰ ὕλικά σας συμφέροντα νὰ μὴ ἀποτελοῦν καθόλου φροντίδα τῆς αἰωνίου ἐνεργείας.

Νὰ εἰσθε πάντοτε εἰς ἄμεσον ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἶναι

ἡ Ἀλήθεια. Ἀγαπᾶτε τον! Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους! Σκέπτεσθε πάντοτε πρὸς τὸν πλησίον σας μὲ ἀίσθημα συμπαθείας καὶ ἀγίας ἀγάπης! Τοῦτο ἀποτελεῖ εὐτυχίαν, ἣτις προετοιμάζει ἀληθῆ ἀπόλαυσιν τῆς αἰωνιότητος, τοῦ Θεοῦ. Θαυμάζετέ τον! Εἶναι θαυμάσιος εἰς τὰ ἔργα του! Εἶναι ἀκατάληπτος εἰς τὰ θαυμάσιά του! Τοὺς φυσικοὺς καὶ ἠθικοὺς Νόμους, διὰ τῶν ὁποίων διοικεῖται τὸ Σύμπαν, αὐτὸς ὠρῖσε! Μετὰ τὸ σκότος, φῶς! μετὰ τὸ χάος, τάξις! Τὴν λύπην διαδέχεται ἡ χαρὰ καὶ τὴν ἀπελπισίαν τὸ θάρρος· μετὰ τὴν κόπωσιν ἔρχεται ἡ ἀνάπαυσις καὶ μετὰ τὸν θάνατον ἡ ἀθανασία. Αἱ μεγάλοι ἀρεταὶ καὶ αἱ μεγάλοι καιροὶ διαδέχονται ἀλλήλας. Μετὰ τοὺς Σωκράτας καὶ Χριστούς, Τουρκουεμάδαι καὶ Νέρωνες! Εἶναι Μέγας!

Αἱ βουλαὶ του εἶναι ἀνεξιχνίαστοι!
Ἔχετε τὴν εὐλογίαν του!
Ἄρχιμτης Μάξιμος Σπηλιόπουλος
Ἐξ Αἰγίου καὶ Καλαβρύτων)

ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΜΦΩΝ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΝΩΘΙ Σ' ΑΥΤΟΝ

Τὸ γνῶθι σαυτὸν, ἦγουν τὸ νὰ γνωρίζῃ τις τὸν ἑαυτὸν του, τὴν ἀξίαν του, τὸ τί εἶναι, εἶναι τὸ δυσκολώτερον πρῶγμα, εἶναι τὸ πρῶτον φιλοσοφικὸν καὶ ἀναγκαῖον μάθημα. Κατὰ τὴν ἀπόκρισιν τοῦ ἐν Δελφοῖς Μαντείου, εἶναι ἐπιστήμη τῶν ἐπιστημῶν, εἶναι τὸ ἀριστον καὶ πρώτιστον μέρος τῆς ἠθικῆς φιλοσοφίας, καὶ ἡ βάση καὶ ἡ κορὴ τῆς κοινωνίας. Εἶναι τὸ πρῶτον ἐκ τῶν παραγγελιαύτων, ὡς ὁδηγοῦν καὶ ποδηγετοῦν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν πραγματικὴν εὐδαιμονίαν καὶ μακαριότητα. Τὸ γνῶθι σαυτὸν, εἶναι πρῶ-

μα δυσχερές ἀλλὰ πολλὰ ἀναγκαῖον, διότι ἄνευ αὐτοῦ, οὐδέν ἐστὶ γενέσθαι τῶν δεόντων. Ἄνευ ταύτης τῆς γνώσεως, ἅπαντα τὰ κακὰ κυριεύουν τὸν ἄνθρωπον καὶ ὀδηγοῦν αὐτὸν εἰς τὴν δυστυχίαν, κακοδαιμονίαν, εἰς τὴν ἀπόγνωσιν, καὶ ἐν τέλει εἰς τὴν ἀποτρόπαιον αὐτοκτονίαν. Ἄρχὴ σοφίας καὶ εὐσεβείας ἐστὶ τὸ γινῶθαι σαυτὸν, διότι ὁ γινώσκων ἑαυτὸν γινώσκει καὶ τὸν Θεὸν καὶ τὴν φύσιν τῶν ὄντων, καὶ τὸν ἐπὶ γῆς προορισμὸν αὐτοῦ, καὶ οὕτω διὰ μέσου τῆς ἀρετῆς ἀποβαίνει εἰκὼν καὶ ὁμοίωμα Θεοῦ, διότι διαρκῶς βαδίζων τὴν εὐθειαν ὁδόν, καὶ βελτιούμενος εἰς τὴν ἠθικὴν ζωὴν, γίνεται ἕγγυς τῆς ἀληθείας καὶ τῷ Θεῷ. «Δεινὸν ὄντως ἡ ἄγνοια καὶ πολλῶν κακῶν αἰτία, τοῖς ἀνθρώποις γίνεται» (Ἱ. Χρυσόστομος)

Ὁ ἅγιος Νεῖλος: «Γινῶθι σαυτὸν, προπάντων· ὅταν δὲ σεαυτὸν γνῶς, τότε δινήση καὶ Θεὸν ἐπιγιῶναι».

Γρηγ. ὁ Θεολ. «Γινῶθι σαυτὸν ἄριστα πῶθεν, καὶ ὅστις ἐτέχθης».

Ὁ σοφὸς Βίας. «Τὸ γινῶθι σαυτὸν πανταχοῦ χρήσιμον καὶ πρὸς νοουθεσίαν τῶν ἀλαζώνων».

ΜΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΞΑΡΣΙΣ

Εὐσεβῆς τις ἐξ Ἀθηνῶν παρακληθεὶς ὑφ' ἡμῶν νὰ γράψῃ τι ἐκ τοῦ βίου του πρὸς πνευματικὴν οἰκοδομὴν τῶν ἀδελφῶν, περὶ τῶν καρπῶν δηλ. τῆς πνευματικῆς ζωῆς, μὰς ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς:

Τί αἰσθάνομαι ἀπὸ μίαν ὁλονόκτιον ἀγρυπνίαν καὶ προσευχὴν.

Ἡ διάνοιά μου ἐπικοινωνεῖ μετὰ τὰ οὐράνια καὶ βλέπει μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς τ' ἀπέρρητα τοῦ οὐρανοῦ. Πῶς γίνεται συγχρόνως ἡ θεία λειτουργία, πῶς οἱ ἄγγελοι στέκουν εἰς προσοχὴν μετὰ

πτέρυγας ἀνοικτὰς καὶ τὰς κεφαλὰς κεκαλυμμένας τρέμοντες ἐντὸς αἰθούσης ἀπεράντου, ἐστολισμένης μετὰ μανουάλια δολόχρυσα καὶ κηρία ἀνημμένα. Εἰς τὸ θέθος, εἶδος δικαστηρίου, φαίνεται ἡμικυκλίως ὁ μυστικὸς δεῖπνος, εἰς τὸ μέσον ὁ Χριστὸς μετὰ τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους. Ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ἐπὶ τοῦ δεσποτικοῦ θρόνου, βλέπω καθήμενον τὸν Παντοκράτορα. Ἐμπρὸς εἰς θρόνους τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, περιβαλλομένην ἀπὸ μικροῦς ἀγγέλους ἐντὸς νέφους καὶ ἐνδεδυμένην μετὰ ἀραχνοῦφαντον φόρεμα λευκὸν καὶ ἔχουσα στέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Ἐνθεν καὶ ἔνθεν πλήθος ἁγίων καὶ ἀρχιερέων δολόχρυσα ἐνδεδυμένων καὶ μετὰ τὴν ὁμοφῶρῃ ἀνὰ χεῖρας ἀναμένουν τὴν πομπήν. Δίδεται ἔδ πρόσταγμα ἀπὸ τοῦ ἀρχαγγέλου καὶ ὅλοι ἴστανται εἰς προσοχὴν. Ἐξέρχεται ὁ Χριστὸς μετὰ συνοδευόμενος ἀπὸ τοῦ δώδεκα Ἀποστόλους καὶ μελωδίαι εἶναι ἀπεριγράφτοι. Ὡ τῆς μεγαλωσύνης σου Κύριε! Ἐπίσης εἰς τὸ Ἄξιόν ἐστιν Ἄγγελοι μετὰ στεφάνους μέσα εἰς νέφη ἀναμένουν τὸ πρόσταγμα, ὅπως δώσουν χαίρετισμὸν τὰγγελικὰ τάγματα εἰς τὴν Θεοτόκον καὶ ἐναποθέσουν τοὺς στεφάνους ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς αὐτῆς. Εἶναι τόσον πολλὰ πού δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὰ περιγράψω.

Ἐπίσης ὅταν μελετῶ τὴν θείαν Γραφήν, ἡ διάνοιά μου ἐπικοινωνεῖ μετὰ τὰ ἀπέρρητα μεγαλεῖα τοῦ Παραδείσου, τὰ ὅποια εἶναι ἠτοιμασμένα διὰ τοὺς εὐσεβεῖς καὶ δικαίους. Ὅλα δὲ ἀχειροποίητα, οἰκίσκοι, δρόμοι ὑάλινοι, οἱ κῆποι ὠραιότατοι, ἡ εὐωδία ἄρρητος ἢ ἀναδιδομένη ἀπὸ τὰ ἄνθη, τὴν ὁποῖαν αἰσθάνομαι πάντοτε.

Ἐπίσης τί αἰσθάνομαι ὅταν κατασκευάζω τοὺς ἄρτους καὶ προσφοράς διὰ νὰ προσφέρω εἰς τὸ θυσιαστήριον. Νομίζω τὴν ζύμην εἰς τὰς χεῖρας μου, ὡς σῶμα καὶ εἰς ὅλον τὸ δικάστημα τῆς κατασκευῆς

ἡ εὐωδία μὲ εὐφραίνει ἀπὸ τὴν θείαν και
ωνίαν.

Ἐπίσης τί ἡσθάνθην διὰ τὸν θάνατον
τοῦ συζύγου. Ὅταν τὸ χῶμα ἐκάλυψε τὸ
φθαρτὸν σῶμα, μὲ κατέλαβε λύπη, καὶ ἤρ-
χισα νὰ ζητῶ βοήθειαν πρὸς σωτηρίαν τῆς
ψυχῆς μου. Συνελθοῦσα, ἠτένισα πρὸς τὸν
Θεόν, λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὸ θεῖον ῥη-
τὸν «αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται, κρούετε καὶ
ἀνοιγῆσεται», λέγει ὁ Χριστὸς μας. Ἐδέ-
χθη τὰς παρακλήσεις καὶ τὰ δάκρυα τῆς
μετανοίας μου καὶ μέπεριέβαλε μὲ εὐσπλαγ-
χνίαν καὶ ἀγάπην. Πολλὰς ἀποκαλύψεις

καὶ δωρεὰς λαμβάνω καὶ διερρωτῶμαι μήπως
εἶναι πλάνη διὰ τὴν ἀναξιότητά μου; Ἄλ'
ὄχι, μὲ πληροφορεῖ ἡ εὐσπλαγχνία του καὶ ἡ
ἀγάπη πρὸς ἡμᾶς ἐτι εἰναι ἀληθῆ. Ποῖος
ἄλλος ἠμπορεῖ νὰ μᾶς συγχωρήσῃ διὰ τὰς
ἁμαρτίας μας καὶ νὰ μᾶς δώσῃ αὐτὰς τὰς
δωρεάς; Μόνον ὁ Χριστὸς μας. Πιστεύω
καὶ ὁμολογῶ ἐξ ὅλης καρδίας μου. «Προ-
ωρῶμην τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου διὰ παν-
τός, ἐτι ἐκ δεξιῶν μου ἐστίν, ἵνα μὴ σαλευ-
θῶ».

κ. Ε.Β.Ι. Ὁδὸς Χίου Ἀθῆναι

Η ΕΓΚΑΘΙΔΡΥΣΙΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

Κατὰ τὴν σύναξιν τῆς 5 Ἰουνίου 1950
διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου καθηγουμένου
τῆς ἁνω ἱερᾶς Μονῆς Ξενοφώντος, ἐξελέγη
κατ' ἀπόλυτον πλειοψηφίαν ὁ ἱερομόναχος
Γέρων Ἀθανάσιος ἐκ τοῦ Κουτλουμουσια-
νοῦ κελλίου ἁγίου Ἰωάννης ὁ Θεολόγος.

Ἡ ἐπὶ τοσοῦτον ταλαιπωρηθεῖσα ἱερὰ
αὕτη Μονή, εὗρεν ἐπὶ τέλους τὸν ἀνθρω-
πὸν τῆς, ὅστις ἔφερε τὴν εἰρήνην καὶ τὴν
τάξιν εἰς τὴν Μονήν.

Ἡ ὅλη τάξις τῆς σεμνῆς αὐτῆς ἀκολου-
θίας ἐγένετο ὡς ἀκολούθως.

Ἡ προσκλητήριος ἐπιστολὴ τῆς ἱερᾶς
Συνάξεως τῆς Μονῆς.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΟΣΙΟΥ ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ—ΑΘΩ

Ἐν τῇ ἱ. Μ. τοῦ Ὁσίου Ξενοφώντος 5-6-50
Ἀριθ. πρωτ. 79

Τὴν Ὑμετέραν Πάνσοιολογιότητα ἀδελ-
φικῶς ἐν Κυρίῳ ἀσπαζόμεθα.

Διὰ τῆς παρούσης γνωρίζομεν Ὑμῖν,

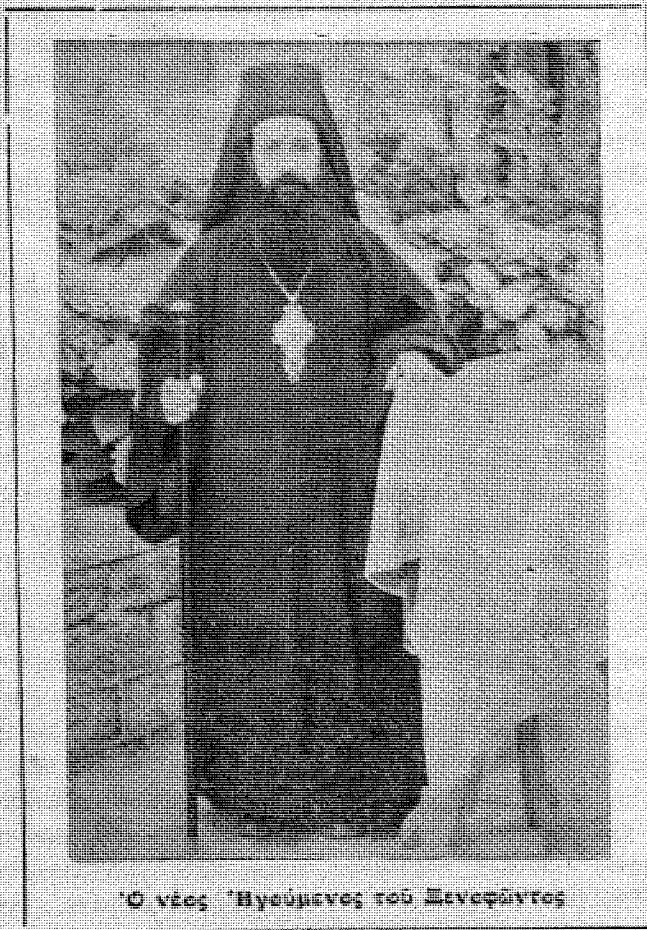
ὅτι ἡ ἱερὰ ἡμῶν Μονὴ διὰ τῆς σήμερον
διενεργηθείσης ψηφοφορίας, διὰ τὴν ἀνά-
δειξιν τοῦ καθηγουμένου Αὐτῆς ὑπὸ συμ-
πάσης τῆς ἀδελφότητος, ἐξέλεξεν Ὑμᾶς
καὶ κατ' ἀπόλυτον πλειοψηφίαν ὡς τοιοῦ-
τον, διὰ τὴν παρ' Ὑμῶν ἀνάληψιν τοῦ ὑ-
ψηλοῦ τούτου ἀξιώματος.

Συγχαίροντες Ὑμᾶς ἐγκαρδίως διὰ τὴν
ἐκλογὴν σας ταύτην, διὰ τὸ θεῖον τοῦτο
λειτούργημα, ὅπερ ἡ θεία Πρόνοια ἐπε-
φύλαξεν Ὑμῖν, ἐλπίζομεν ὅτι θέλετε φανῆ
ἀντάξιος τῶν προσδοκιῶν τῆς περιδλέπτου
ταύτης ἱερᾶς Μονῆς, ποθοῦσης σθεναρὸν
καὶ ἐνάρετον Ποιμένα, ἵνα ὁδηγήσῃ τὰς
εἰς αὐτὴν ἐμπιστευμένας ψυχὰς, ἐν τῇ
ὁδοῦ τῆς σωτηρίας των.

Εἴθε δὲ ἡ χάρις τῆς Ὑπεραγίας ἡμῶν
Θεοτόκου, καὶ ἡ δύναμις τῆς χάριτος τοῦ
πανενδόξου καὶ τροπαιοφόρου πολιούχου ἡ-
μῶν Μεγαλομάρτυρος ἁγίου Γεωργίου φωτί-
ζωσι καὶ ἐνισχύωσι τὴν σύνεσιν Ὑμῶν διὰ
τὴν τελεσφόρον ἱεράν σας ἀποστολὴν αὐτήν.
Ἐπὶ δὲ τούτοις διατελοῦμεν μετὰ τῆς ἐν

Χριστῶ φιλαδελφείας καὶ ἀγάπης.
 Ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Ἱεροῦ κοινοβίου τοῦ
 Ξενοφώντος, Γέρον Ἄνθιμος
 τῆ Πανοσιολογιώτατου Ἱερομονάχου Γέ-

ροντι Κυρίου Ἀθανασίου, Κουλουμα-
 σιανὸν Κελλίονε Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θε-
 ολόγος».

Ὁ νέος ἠγεύμενος τοῦ Ξενοφώντος

τῆν 8ην Ἰουνίου ἐγένεν ἡ ἐνθρόνισις
 ὑπὸ τῆς Μονῆς. Κατὰ τὴν ἐνθρόνισιν δὲ
 ἐξεφωνήθη ὑπὸ τοῦ Γέροντος Ἄνθιμου
 τοποτηρητοῦ τὸ κάτωθι λογιδίριον.

«Ἄδελφοί, καὶ πᾶσα ἡ ὀμήγουρις, ἐπὶ τῇ
 ἑορταστικῇ ἐγκαθίδροσι τοῦ πανοσιωτάτου
 καθηγουμένου Κυρίου Ἀθανασίου. Καὶ
 λόγος ἐκ μέρους ἐλθῆς τῆς Φιλαδελφικῆς

ἀδελφότητος, διὰ τὴν θεϊκὴν καὶ ἀρίστην
 ἐκλογὴν τοῦ πνευματικοῦ πατρὸς ἡμῶν
 καθηγουμένου καὶ κυβερνήτου. Ὅθεν εἶποι
 ὡς σύμφυτοι καὶ ἐμοθυμαδὸν αὐτως εἴ-
 πωμεν τῷ Πατρὶ ἡμῶν.

Ὁ Πανοσιολογιώτατος καὶ Σεβασμιώτα-
 τος Πάτερ καὶ ἐν Χριστῷ φιλαδελφικώτα-
 τος, ἰδοὺ σήμερον πᾶσα ἡ ἀδελφότης ἐνώ-
 πιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ

ἀγγέλων, Κυρίας Θεοτόκου Ὁδηγητρίας, Μεγαλομάρτυρος τροπαιοφόρου καὶ προστάτου ἡμῶν ἁγ. Γεωργίου, σὲ ἐξέλεξε διὰ ποιμένα αὐτῆς καὶ καθηγούμενον. Ὅθεν ἡ ἀδελφότης σήμερον παμφηφεί, δι' ἐμοῦ τοῦ ἐλαχίστου, σὺς παραδίδει τὴν ποιμαντορικὴν ράβδον, καὶ ὡς ἔμπειρος πηδᾶλιούχος, κυβέρνησον αὐτὴν τὴν ἱερὰν καὶ Σεβασμιὰν Μονήν. Πῶς δὲ αὐτὴν νὰ τὴν δεχθῆς; πῶς νὰ τὴν λάβῃς; μὲ τί λογῆς νοθεσίας νὰ τὴν ὀδηγῆς; πῶς δὲ νὰ τὴν φυλάξῃς; ὡς ἄρνας Χριστοῦ, ὡς μέλη παμπέθητα, περιζκέποντας καθεκάστην κατὰ τὸ ἴσον μέτρον τῆς ἀγάπης. Διάνοιξον λοιπὸν τὰ σπλάγχνα σου ἐν συμπαιθείᾳ, πρόσδεξε τοὺς ἀδελφούς ἅπαντας, ἀναμόρφωσον καὶ τελείωσον αὐτοὺς ἐν Κυρίῳ, στερέωσον τὴν καρδίαν σου ἐν τῆξει, ἐν ἀγάπῃ καὶ ἀληθείᾳ, εἰσάγαγε αὐτοὺς εἰς τὸν τῆς ἀρετῆς τόπον, καὶ κληρονόμους τῆς τῶν πραέων γῆς ποιήσον αὐτοὺς. Βίσεθε λοιπὸν εἰς τὴν ἡγεσίαν τῆς Χριστοφόρου ἡμῶν ἀδελφότητος, πρὸς παρηγορίαν αὐτῆς, καὶ ἐπαινὸν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Μοναστηρίου. Κυβέρνησον αὐτὴν μὲ πολλὴν φιλαδελφικὴν ἐπιείκειαν, ἵνα καὶ παρὰ τῆς Παναγίας Θεοτόκου Ὁδηγητρίας, Μεγαλομάρτυρος Τροπαιοφόρου καὶ προστάτου ἡμῶν ἁγ. Γεωργίου, ἀκούσης τὸ εὖ δοῦλε ἀγαθέ, ἐπὶ πολλῶν σὲ κατστήσω. Ἄφ' ἐτέρου ἢ Πάγκλαος ἀδελφότης ἡμῶν μελετήσασα ἐπισταμένως, προβλέπει ὅτι εἴσθε πλέον ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος θεμέλιος ἡγουμενικός λίθος, καὶ τέρμα μᾶς ἀμετασλεύτου καὶ ἀπεράντου Ἠγουμενίας, τῆς ἱερᾶς καὶ Σῆς ἡμῶν Μονῆς τοῦ Ξενοφώντος. Γένοιτο. Ἀμήν. ἐν Χριστῷ ἀδελφοί. Ἀμήν ὑγιαίνοντες καὶ ψάλλοντες τὸν Πολυχρονισμόν τοῦ Ἠγουμένου».

Μετὰ τὸν λόγον τοῦ Γέροντος Ἀνθίμου ἠκολούθησεν ὁ λόγος τοῦ νέου Καθηγουμένου κ. Ἀθανασίου, ὁ ἐξῆς:

Ἄγιοι Πατέρες.

«Ἡ συγκίνησίς μου εἶναι μεγίστη, ἥτις δὲν περιγράφεται. Ὑπερευχαριστῶ θερμότερα ὅλους τοὺς ἁγίους πατέρας, οἵτινες συνετέλεσαν διὰ τῆς καλῆς τῶν προαιρέσεως εἰς τὴν ἀνάδειξίν μου ὡς πνευματικῶν πατέρα. Ὑπόσχομαι εἰς ὑμᾶς ὅτι θὰ καταβάλω πᾶσας τὰς ἀσθενεῖς μου συνάμεις διὰ τὴν πνευματικὴν σας ἀποκατάστασιν καὶ τὴν βελτίωσιν τῆς ἐν Κυρίῳ οἰκοδομηῆς ἐν γένει τῆς ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς, συνεργούσης τῆς θείας χάριτος, ἀναπληρούσης τὰ ἐλλείποντα καὶ θεραπεύουσης τὰ ἀσθενῆ, καὶ μὲ προστάτην καὶ συνεργάτην τὸν μεγαλομάρτυρα Γεωργίου, τὸν πολιούχον ἡμῶν. Ἀμήν».

Μετὰ ταῦτα ἐξῆλλθον οἱ πατέρες, οἱ Ξενοφωντινοὶ καὶ οἱ ἐπισκέπται, ἐκ τοῦ Ναοῦ διὰ τὸ Συνοδικόν, κρουόντων χαρμίσυιως ὅλων τῶν κωσίωνων τῆς ἱερᾶς Μονῆς, ἔπου προσεφέρθη εἰς αὐτοὺς τὸ σχετικὸν κέρασμα καὶ εὐχήθησαν τὰ δέοντα εἰς τὸν νέον ἡγούμενον.

Κατὰ τὴν 10ην Ἰουλίου ἐγένεν ἡ ἐγκληθιδρυσις ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Κοινότητος ἐπισήμως. (1)

Παρόντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μηλιτοῦ πόλεως κ. Ἱεροθέου, καὶ τῶν ἁγίων ἀντιπροσώπων τῆς ἱερᾶς Κοινότητος, πρῶτον τῆς Μεγ. Λαύρας προηγούμενου κ. Πλάτωνος, τοῦ Δοχειαρίου Γέροντος Πορφυρίου, τοῦ Καρακάλλου Γέροντος Ἀνανίου, τοῦ Φιλοθέου Γέροντος Εὐδοκίμου, τοῦ ἁγίου Παύλου, ἱερομ. Νικάνδρου, καὶ Ἀθερκίου Ξενοφωντινοῦ, κατὰ γινομένην θείαν λειτουργίαν.

(1) Ὡς γνωστὸν διὰ τὴν ἐκλογὴν ἡγουμένου δι' ἐκάστην Μονὴν γίνονται δύο ἐγκαθιδρύσεις ἢ μία ὑπὸ τῆς Μονῆς καὶ ἡ ἄλλη ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Κοινότητος. Διὰ τῆς πρώτης ἐγκαθιδρύσεως τὸν ἀναγνωρίζει ἡ Μονή, διὰ τῆς δευτέρας τὸν ἀναγνωρίζει ὅλη ἡ ἀγιορειτικὴ ἀδελφότης.

γίαν καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν Ὁρῶν ἔλαβε χώραν ἡ ἄνω τελετή, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας καὶ συμφώνως μετὰ τὴν τάξιν, ἱερουργούντος τοῦ Σεβασμιωτάτου, ἔγινε πρῶτον ἡ χειροτονία εἰς πνευματικὸν καὶ εἰς ἀρχιμανδρίτην μεθ' ὃ ἠκολούθησεν ὁμιλία παρὰ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μεγίστης Λαύρας κ. Πλάτωνος, ὅστις εἶπε περίπου τὰ ἑξῆς:

Ἠυχῆθῃ πρῶτον τὸν νέον καθηγούμενον νὰ εἶναι πιστὸς εἰς τὰ καθήκοντά του γενικῶς, νὰ εἶναι πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς ἐπεικὴς καὶ φιλάδελφος καὶ νὰ τοὺς ποιμαίνῃ ὡς καλὸς ποιμὴν καὶ ὄχι ὡς μισθωτὸς. Νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ ζητήματα τῆς Μονῆς, νὰ εἶναι ἀτεγκτος εἰς τὰ καθήκοντά του καὶ νὰ μὴ ὀρρωδῇ πρὸ πάσης δίας καὶ ἀπειλῆς ἀπὸ οἰονδήποτε. Νὰ συνεργάζεται εὐκρινῶς μετὰ τὴν ἀγιορειτικὴν ἀδελφότητα. Νὰ ἔχη σέβας καὶ ὑπακοὴν εἰς τὴν ἀγαπητὴν μας πατρίδα καὶ νὰ προωθῇ πάντοτε τὰ ἐθνικὰ μας ζητήματα.

Χάριν συντομίας δὲν δυνάμεθα νὰ καταχωρήσωμεν πλείστας ἄλλας ὠραίας συμβουλὰς ἃς ἀπηύθηνε πρὸς αὐτόν, ἐγχειρίσας εἰς τὸ τέλος καὶ τὴν ποιμαντικὴν ράβδον.

Μετὰ ταῦτα ὁ νέος καθηγούμενος εὐχαριστῶν τὸν ἅγιον προηγούμενον ἀντεφώνησεν ὡς ἑξῆς:

Σεβαστὴ Ἱερὰ Κοινότης.

«Σήμερον τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ στιγμή ἐπισήμως ἐγκαθιδρυόμενος καὶ ἀναγνωρίζομενος ὑπὸ τῆς Σεβαστῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Καθηγούμενος τῆς ἐκλεξάσης με καὶ διορισάσης με Πνευματικὸν αὐτῆς Πατέρα καὶ ἡγέτην τῆς Ἱερᾶς μου Μετανοίας ἐπεικῶς κρινάσης περὶ τῶν ἐμῶν ἐλλείψεων καὶ ἀνεπαρκειῶν, βαθύτατα δὲ συναισθανόμενος τὰς μεγάλας εὐθύναις ἃς ἀναλαμβάνω ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐν πλήρει ἐπιγνώσει τῶν ἀνατιθεμένων μοι καθηκόντων, τῆς ποιμαντορικῆς ἐξουσίας

τοῦ λογικοῦ ποιμνίου τῆς Ἱερᾶς μου Μετανοίας, προσέρχομαι πρὸς τὸ ἐφύψηλον τοῦτο ἔργον, ὅπερ μοὶ ἐνεπιστεύσατο ἡ σεμνὴ ἀδελφότης, ἐμπεδοὶ δὲ καὶ ἐπιστέφει ἐν τῇ ἐπισήμῳ ταύτῃ στιγμή ἡ Σεβαστὴ Ἱερὰ Κοινότης.

Οὐδὲλως δὲ θὰ ἀπεδύμην εἰς τὸν μέγαν τοῦτον ἀγῶνα τῶν πολλαπλῶν καθηκόντων τῆς ἡγουμενίας, ἐὰν μὴ ἐν πλήρει πεποιθήσει ἀνέθετον πάσας μου τὰς ἐλπίδας εἰς τὸν Πανοικτίρμονα καὶ Παντοδύναμον Θεόν, ἡ ἀκτινοβόλος τοῦ ὁποίου χάρις τὰ μὲν ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα, τὰ δὲ δύσκολα καὶ ἀντίξοα εὐχεραίνουσα τοῖς εὐσεβέσι καὶ ἐναρέτοις, καὶ διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς προστατίτιδος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὡς καὶ τοῦ Πολιοῦχου τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μετανοίας Μεγαλομάρτυρος Ἀγίου Γεωργίου θέλει με καθοδηγῆ εἰς ἔργα ἀγαθὰ, πρὸς τὸ κατ' ἄμφω συμφέρον τῆς Ἱερᾶς μου Μετανοίας, καὶ σύμπαντος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, διὰ τὴν τήρησιν τῶν προνομίων, καθεστώτων καὶ ἐθίμων αὐτοῦ, περὶ ὧν ἐσμέν ὑπεύθυνοι ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἔνα τήρωμεν ταῦτα ἀλώθητα καὶ ἀσινή.

Δι' ὃ καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ ἀκριβῆ τούτων τήρησιν ἐπικαλούμεθα τὰς οὐρανίους εὐχὰς τῶν ἐν ἀσκήσει διαλαμπάντων Ἀγιορειτῶν καὶ λοιπῶν Πατέρων ὡς καὶ τὴν συναντίληψιν καὶ ἀρωγὴν, ἐν παντί καὶ πάντοτε τῆς Σεβαστῆς Ἱερᾶς Κοινότητος. Ἀμήν. Γένοιτο».

Μετὰ τὴν θεϊαν λειτουργίαν, καθ' ἣν διεξήχθησαν τὰ ἀνωτέρω, ὅλη ἡ ἀδελφότης προεξάρχοντος τοῦ Μητροπολίτου, εἰσηλθὼν εἰς τὸ Συνοδικὸν ὄπου προσεφέρθησαν αὐτοῖς ἀνψυκτικὰ ὡς εἴθισται. Μετὰ τὸ Συνοδικὸν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ μετὰ τὴν τράπεζαν ἡσύχασαν οἱ πατέρες.

Κατὰ τὸ δεῖπνον, τὸ ὁποῖον ἔγινεν ἐπισήμως εἰς τὸ Συνοδικὸν καὶ εἰς τὸ ὁ-

ποῖον ἔλαβον μέρος ὄλαι αἱ ἄνω προσωπι-
κότητες, διεχύθη ὅλη ἡ ἀγάπη καὶ χαρὰ
μεταξὺ τῶν συνδαιτυμένων, αἱ δὲ εὐχαὶ ὀ-
λων διὰ τὸν νέον Καθηγούμενον ἀπε-
τέλεσαν τὸ θέμα τῶν ὀμιλιῶν. Τελευταίως
ὁ νέος καθηγούμενος ἐξεδήλωσε τὴν χαρὰν
του διὰ τοῦ κάτωθι λογιδρίου.

Σεβασμιώτατε Δέσποτα,

Πανοσιολογιώτατοι ἄγιοι ἀντιπρόσωποι.

Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες καὶ φίλη ὀμήγουρις.

«Λίαν συγκεκινημένος ἐκφράζω Ὑμῖν τὰς
ἐνθέρμους εἰλικρινεῖς μου εὐχαριστίας
ἐπὶ τῇ θείᾳ τελετῇ. Ἄρρητος δὲ ἡ χαρὰ
μας, σεβασμιώτατε, ἐπὶ ταῖς πατρικαῖς
Ὑμῶν εὐχαίς καὶ ἐνθαρρύνσεσι, διὰ τὸ ἀ-
ναληφθὲν ἤδη ἔργον παρὰ τῆς ἐμῆς ταπει-
νότητος.

Ἦδη ἀντεπεύχομαι ἅπασιν ὑγαίαν καὶ

μικροημέρευσιν, ἔστωσαν δὲ γεραρὰ τὰ
ἔτη τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος, τοῖς δὲ
φίλοις πανοσιολογιωτάτοις ἄγιοις ἀντι-
προσώποις, πᾶν τὸ ποθητὸν ἐν ταυτῷ καὶ
ψυχωσθήριον καὶ τὸ θρανὲν ἐν ἀγαθῷ πρὸς
τιμὴν καὶ πρόδοον τοῦ τε ἱεροῦ Τόπου καὶ
τῶν ἱερῶν μετανοιῶν των, τῇ δὲ ἡμετέρᾳ
ἀδελφότητι, ὅπως ἔχωσι τὴν πρὸς ἀλλή-
λους σταθερὰν ἀγάπην καὶ κατανόησιν καὶ
τὸ ἐπὶ πᾶσι ὁμόφωνον, ὃ ἐστὶ ἡ ἐν ἀγάπῃ
ὑπερτάτη ἁρμονία, ἡ κορωνὶς τῶν εὐαγ-
γελικῶν χαρίτων, ἡ ἐκζητουμένη παρὰ
τοῦ Ὑψίστου ἀρχιποιμένος καὶ Κυρίου
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ
ἔλεος εἶη ἐπὶ πάντων ἡμῶν».

Τὴν ἐπομένην πρωτῶν ἀπαντες ἀνεχώρη-
σαν εἰς τὰ ἴδια.

Ε Π Ι Κ Α Ι Ρ Α

Εὐχαριστήριον κ. Διευθυντοῦ.

Οἱ ἀγορευταὶ Πατέρες μὲ ἐδέχθησαν
πάλιν καὶ ἐφέτος κατὰ τὴν θερινὴν ἐπί-
σκεψίν μου εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος μὲ μεγά-
λην χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν, παρ' ἀξίαν.
Ἐνεκα τούτου δοξάζω τὸν Κύριόν μας, ὅ-
στις ἐξελέξατο τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου καὶ
τὰ ἐξουθενημένα, ἵνα κατασιχύνῃ τὰ ἰσχυ-
ρά, κατὰ τὸν Παῦλον. Διὰ τοῦτο τοὺς εὐχα-
ριστῶ θεομῶς. Ὡρισμένους δὲ Πατέρας
οἵτινες ἐξαιρετικῶς μὲ ἀγαποῦν, μὲ δέ-
χονται, μὲ φιλοξενοῦν καὶ φροντίζουν
πάντοτε διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ ἔργου τῆς
«Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης», τοὺς διαβε-
βαίῳ ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ἀπολέσωσι
τὸν μισθὸν αὐτόν: Τίποτε ἄλλο.

Ἡ λειψανδρία ὑποχωρεῖ.

Μετὰ πάσης εὐχαριστήσεως παρατηρεῖ-
ται ἐφέτος ἀθρόα προσέλευσις νέων εἰς
τὸ ἅγιον Ὄρος, ἀπατασσομένων τὸν ἀ-
μαρτωλὸν κόσμον καὶ συντασσομένων τῷ

Χριστῷ γενόμενοι δὲ οὗτοι μοναχοί, ὑπο-
τάσσονται εἰς διαφόρους γέροντας εἰς
Μονὰς καὶ Σκήτας. Τὸ φαινόμενον τοῦ-
το εἶναι λίαν παρήγορον, καὶ παρουσιάζ-
εται ὡς ἀποτέλεσμα μιᾶς ἐξωτερικῆς πιέ-
σεως ἐκ τοῦ ἀμαρτωλοῦ κόσμου, ὅστις
ἐπιρρίπτει εἰς τοὺς χρηστοθήεις νέους
διάφορα κοσμητικὰ ἐπίθετα, ἥκιστα κα-
κολοκευτικὰ δι' αὐτούς. Καὶ ἐδῶ πλέ-
ον γίνεται τὸ θαῦμα. Ἐν ὅσῳ οἱ ἔξω
ἀντιδροῦν καὶ ἐμποδίζουν τοὺς νέους διὰ
τὴν ἀγίαν καὶ ἀγγελικὴν ζωὴν, καὶ τὸ
χειρότερον κύκλοι θρησκευτικοί, τόσον
περισσότερον οἱ νέοι ἐλκύονται πρὸς τὰ
ἐκεῖ. Κατὰ τὴν ἐφειτεινὴν μας ἐπίσκεψιν
εἰς ἅγιον Ὄρος διεπιστώσαμεν τὴν ὑπαρ-
ξιν πολλῶν τοιούτων νέων εἰς διαφόρους
Μονὰς καὶ Σκήτας, ἔχοντας μεγάλην αὐ-
ταπάρησιν καὶ ἀμετάκλητον γνώμην νὰ
μείνουν ἐκεῖ διὰ βίου, ἀντιδρῶντες εἰς
πᾶσαν ἐνέργειαν ἀπὸ μέρους τοῦ ἐχθροῦ
διαβόλου καὶ τῶν ἀπίστων ὀπαδῶν του.
Λαμβάνοντες ἀφορμὴν ἐκ τούτου, συνι-

σιώμεν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς νέους νὰ κάμουν μίαν σοβαρὰν σκέψιν ἐπὶ τούτῳ καὶ ἀφοῦ κάμουν μίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος, ν' ἀποφασίσουν νὰ ὑποταχθῶν εἰς Γέροντα τινὰ μὲ τὴν πεποιθησιν ὅτι ὑποτάσσονται εἰς αὐτὸν τὸν Θεόν. Καὶ πάλιν «Ὁ δυνάμενος χωρεῖν χωρεῖτω».

«Ἅγιος Παῦλος ὁ Ξηροποταμίτης»

Εἰς διπλοῦν τεύχος Ἰουνίου - Ἰουλίου 1950 εἶδε τὸ φῶς νέον μηνιαῖον ἀγιορειτικὸν περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ὑπὸ τῆς ἱερᾶς καὶ Σεβασμίας Κοινοβιακῆς Μονῆς Ἁγίου Παύλου τοῦ Βασιλογόνου, ὑπὸ τὴν ζωογόναν πνοὴν τοῦ ἀξίου αὐτῆς Καθηγουμένου κ. Σεραφεῖμ.

Ἡ χαρὰ μας εἶναι ἄφατος ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ ἀξιολόγου περιοδικοῦ τούτου, διαπραγματευομένου γενικῶς περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ ἁγίου Ὅρους κ.λ.π. καὶ διανεμομένου δωρεάν.

Ἡ χαρὰ τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης» εἶναι ἐτι μᾶλλον θερμότερα καθόσον τὴν ἐκδοσιν αὐτὴν τοῦ νέου περιοδικοῦ ἐνεκέντρισεν ἡ ἐμπνευσις τοῦ αἰοδήμου μοναχοῦ Ἀθανασίου τοῦ ἱατροῦ Λαυριώτου, νὰ ἰδρῦσῃ τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην» ἣς τὴν διεύθυνσιν ἀνέθεσεν εἰς τὸν κ. Σχοινᾶν παρ' ἀξίαν, αἱ δὲ εὐχαὶ τοῦ ἀειμνήστου ἱδρυτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν πατέρων συντελοῦν εἰς τὸ νὰ συνεχίζεται καὶ νὰ συνεχισθῇ ἀπροσκόπτως ἡ ἐκδοσις αὐτῆς. Προσωπικῶς συνεχάρημεν τὸν ἅγιον καθηγούμενον, ἀλλὰ καὶ γραπτῶς συγχαίρομεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης, εὐχόμενοι μακροβιότητα εἰς τὸ συνάδελφον περιοδικόν, μίμησιν δὲ καὶ ἀπὸ ἄλλας Μονὰς τοῦ ἁγίου Ὅρους, ὥστε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν κατορθώθη εἰς τὸ παρελθόν, κατορθωθῇ τῶρα, δηλαδὴ τὸ νὰ γίνῃ τὸ ἅγιον Ὅρος μία φωτεινὴ λαμπρὰ φωτίζουσα τὰ πέρατα.

† Ἰγνάτιος Κολλιόπουλος

Τὸν παρ. Αὐγουστον ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον πιστὸς ἐργάτης τοῦ εὐαγγελίου, ὁ Ἰγνάτιος Κολλιόπουλος. Ὁ μεταστάς ἦτο ἐκ τῶν πρώτων ἐργατῶν τῆς ἀδελφότητος τῶν Θεολόγων «ἡ Ζωὴ» καὶ εἰργάσθη μέχρι τῆς τελευταίας πνοῆς του διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων ἐκ τοῦ διαβόλου, πρὸς δόξαν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ πρὸς ἔπαινόν της. Ἀποτίοντες φόρον τιμῆς εἰς τὸν σθεναρὸν καὶ ἀκάματον τοῦτον ἐργάτην τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, συλλυπούμεθα θερμῶς τόσον τοὺς οἰκείους τοῦ μεταστάτος ὅσον καὶ τὴν καλὴν ἀδελφότητα τῆς «Ζωῆς»

«Ἡ Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη»

ΚΑΛΑ ΝΕΑ

Ἔκδοσις «Ἀγιορ. Βιβλιοθήκης»

Προσεχῶς κυκλοφορεῖ τὸ νέον ψυχοφελὲς βιβλίον **Η ΧΑΡΑ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ** τοῦ αἰδ. Τζάνου Γουγουτᾶ, Mansfield Ohio μὲ πρόλογον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Μιχαήλ. Τὸ θαυμάσιον αὐτὸ βιβλίον περιέχει: Ὁρησκειτικὴν Φιλοσοφίαν, Ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν, Ἀγιολογικὰ καὶ Ὁρησκειτικοκοινωνικὰ θέματα. Καὶ καθὼς γράφει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Μιχαήλ εἰς τὸν πρόλογόν του, τὰ θέματα τοῦ βιβλίου **Η ΧΑΡΑ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ**, «εἶναι ὅλα ἐνδιαφέροντα, ὅλα θὰ ἐπιζήσουν ἐπὶ ἔτη μακρὰ καὶ θὰ ὠφελοῦν πολὺ τοὺς ἀναγνώστας των».

Ὁ πατὴρ Τζάνος Γουγουτᾶς μᾶς εἶναι γνωστὸς καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα του βιβλία: 1ον ΠΟΥ ΠΗΓ' ΑἰΝΟΥΜΕ; 2ον ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΓΡΑΦΗΝ καὶ 3ον ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ. Τὸ ψυχοφελὲς αὐτὸ βιβλίον δὲν πρέπει νὰ λείψῃ ἀπὸ κανένα ἑλληνικὸ σπῆτι. Ὅλοι αἱ εἰσπράξεις θὰ διατεθοῦν ὑπὲρ τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης. Κυκλοφορεῖ προσεχῶς.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΝ ΚΥΠΡΩ, ΑΓΙΟΥΣ

Ἱστορικὴ διήγησις διὰ στίχων ποιητικῶν

Ἑπὶ Ἰ. Μ. Κ.

Θεέ μου Παντοδύναμε, Ὑἱὲ καὶ θεῖον Πνεῦμα,
 ὅπου τὰ πάντα κυβερνᾷς, μὲ μόνον θεῖον νεῦμα.
 Παράσχου μοι φιλόνητο, φωτισμὸν εἰς τὴν ψυχὴν μου,
 ὅπως κτλὼς ὑμνήσω, τοὺς προστάτας τῆς ζωῆς μου.
 Ἐπαίνους οὐδὲ ἀπάρχομαι, ἀγίων τῶν ἐν Κύπρῳ,
 ἱεραρχικῶς ἀφήγησιν, καὶ ταύτην ὡς εὐρίσκω.
 — Βαρνάβας ὁ Ἀπόστολος, ὡς ἱστοροῦν αἱ Πράξεις,
 πρῶτος τῶν ἐβδομήκοντα, εἰς Ἀποστόλων τάξεις.
 Ἄνθρωπος τῆς μεταδόσεως, ὡς ὁ Λουκᾶς τὸν λέγει,
 ἄνθρωπος πλήρης πίστεως, κανεὶς δὲν ἀντιλέγει.
 Προσῆγαγε πρὸς τὸν Θεόν, πολλοὺς τῶν σωζομένων,
 μετὰ Παύλου τοῦ θεόφρονος, καὶ Μάρκου ἐγνωσμένων.
 Τέλος καλῶς ἐβίωσε, διὰ πυρὸς ἀθλήσας,
 τὸ σῶμά του ὡς θησαυρὸν, σ' ἐμᾶς πλοῦτον ἀφήσας.
 Μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν, ζήτημα ἐκινήθη,
 νὰ ὑποτάξουν ἤθελον, καὶ τοῦτο ἐνηργήθη.
 Ἀρχιερεῖς Ἀντιοχεῖς, τὴν Ἐκκλησίαν Κύπρου,
 τότε Βαρνάβας φαίνεται, κατ' ὄναρ καὶ καθ' ὕπνον.
 Ἐπ' Ἀνθεμίου τοῦ κλεινοῦ καὶ τούτῳ παραγγέλλει,
 λείψανον αὐτοῦ εὐρίσκουσιν ὁ πλοῦτος θαυμάτων πέλει.
 Σῶσον καὶ ἐν τῷ στήθει του, Εὐαγγέλιον τὸ θεῖον,
 (ὦ καὶ τί θαῦμα! Χριστέ μου καὶ ὁποῖον;)
 Χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις, κατέλαθεν ὡς εἶδον,
 ἐπρονόμια ἐδώρισαν, τῇ Ἐκκλησίᾳ Κύπρου:
 Ἐκκλησίας αὐτοκέφαλον, σύνοδος τὸ ἐδέχθη,
 αὐτοδιοίκητον ἐνέκρινεν, ἢ ἐν Τρούλλῳ τε Πενθέκτη.
 — Δεύτερον τάττομεν ἐδῶ, Ἀριστόβουλον τὸν θεῖον,
 τοῦ θεοῦ Βαρνάβα ἀδελφόν, συγγενῆ τε καὶ οἰκεῖον,
 ὅστις ἐκήρυξε λαμπρῶς, εἰς ὅλην Βρεττανίαν,
 εἰς μέρη τὰ λεγόμενα, Σικωτίαν, Ἰβερνίαν.
 — Τρίτος Μάρκος γάρ ἐστιν, ὁ ἀνεψιὸς Βαρνάβα,
 ὅστις ἐκήρυξε Χριστόν, ὡς μουσουργὸς κιθάρα.
 — Τέταρτος φέρεται λοιπόν, Νικάνωρ Κυπριώτης,
 ἐνὸς γὰρ ἐκ τῶν ἐπτὰ διακόνων θιασώτης,
 ὅς ἱστορία μας δηλοῖ, ἐν διακόνοις κατετάγη,
 εἰς Κύπρον ὡς ἐπέστρεψε, καὶ διὰ ξίφους ἐσφάγη.
 — Πέμπτος δὲ ὁ Ἐπαφράς, ἢ Ἐπαφρόδιτος ὡς γράφει,
 ὁ βίος Ἀδελφίου τε, εἰς κόμην νήσου ἐτάφη.

Ὅπου ὁ τάφος νῦν ἐστὶ, καὶ ἡ ἀγία τοῦτου κάρα,
ὅς καταπλέγει δαίμονας, ὡς πῦρ ἐν τῇ ἐσχάρᾳ
— Ἐκτος Τίτος χειροτονηθεὶς, διάκονος ἐν Πάφῳ,
εἰς ὃ ἐκ τῶν μαθητῶν, καὶ οὗτος παρὰ Παύλῳ.
(Ἄκολουθεῖ)

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΡΟΖΑ ΤΟΥ ΤΑΝΝΑΝΒΟΥΡΓΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ

Η ΡΟΖΑ ΚΑΙ Ο ΠΑΤΗΡ ΤΗΣ ΑΝΑΚΤΟΜΕΝΟΙ ΤΑΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ ΑΥΤΩΝ.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 149).

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ μικροῦ καὶ ἀθώου Ὁθμάρ διήγειραν τὴν εὐθυμίαν τοῦ Κιουνερίκου καὶ ἅπαντες ἤρχισαν νὰ γελῶσιν ὡς αὐτός. «Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ μήτηρ σας; ἠρώτησεν ἡ Ῥόζα τὰ παιδιά.»—«Τώρα ἦτο ἐδῶ, ἀπεκρίθη ἡ Βέροθα, ἔκοπτε τὸν ἄρτον διὰ τὸν ζωμόν, παρατηρήσατε, τὸ ἀγγεῖον εἶναι εἰσέτι ἐπὶ τῆς τραπέζης.»—«Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ μικρός τῆς ἀδελφός, ὅτε ἤκουσε τοὺς κυρίους τοῦ φρουρίου ἐρχομένους ἐνταῦθα, αὕτη ἐξῆλθεν ἐκ ταύτης τῆς θύρας, τρέχουσα ὡσεὶ τὴν κατεδίωκε λύκος.» Ἡ Ῥόζα διευθύνθη εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ ἐπανῆλθε μετ' ὀλίγον φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς τὴν σύζυγον τοῦ φύλακος.

Ἡ δυστυχὴς αὕτη γυνὴ ἦτο ὅλως συγκεχυμένη βλέπουσα ἐνώπιόν τῆς τὸν ἱππότην Ἐδελβέρτην καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἐνδεδυμένους μετὰ τσαύτης μεγαλοπρεπείας. ἡ δὲ ταραχὴ τῆς ἠῤῥησεν ἔτι περισσότερον ὅτε παρετήρησε τὸν Κύριόν τῆς, τὸν αὐστηρὸν ἱππότην Κιουνερίκον καὶ τὴν Κυρίαν τοῦ φρουρίου. Ἀλληλοδιαδόχως ὅτε μὲν ἠρῳθρία, ὅτε δὲ ὠχρία. «Ἐπεθύμουν τὴν στιγμήν ταύ-

την, εἶπε, νὰ ἦμην κεκρυμμένη εἰς ἀγνωστον ὀπὴν, ὅπως ὑπεκφύγω τὰ βλέμματα τῶν ὑμετέρων ὑψηλοτήτων· διότι ἀναμφιβόλως αὐταὶ ἤξεύρουσιν ἤδη τὰς διοίτας ἔλεγον ἀπροεπεὶς λέξεις καὶ τὰ μακρὰν τῆς ἠθικῆς ἐπίθετα, δι' ὧν ὠνόμαζον τὴν εὐγενῆ ταύτην νεάνίδα! Εἶναι δὲ βέβαιον ὅτι ἐὰν ἐγίνωσκον τὴν ὑψηλὴν καταγωγὴν τῆς Ῥόζας μου καὶ τὰς τιμὰς, αἵτινες τὴν περιέμενον καὶ αἵτινες τὴν κοσμοῦσιν ἐπαξίως, ἤθελον τῇ μεταχειρισθῆ πολὺ διαφορετικώτερα.»

—«Καλὴ μου γυνή, ἐπανεῖλαβεν ἡ κυρία τοῦ Φιχτανβούργου· καὶ ὁ ἔσχατος τῶν ἀνθρώπων ἀπορρέει ἐκ θείας καταγωγῆς, ἐν τῷ ὁποίῳ ὑπάρχει ἡ ὑψηλότερα εὐγένεια, πρὸς τὴν ὁποίαν οὐδὲν ὑπάρχει δυνάμενον νὰ συγκριθῆ. Παρατήρησον ὅτι καὶ ὁ ἀθλιέστερος ἐπαίτης ἐὼν ζῆ ἐπὶ τῆς γῆς ἐν ἀγαθότητι, θέλει ἀπολαύσει εἰς τὸν ἀληθῆ κόσμον τὴν ἀληθεστάτην δόξαν, ἣς ὑπερβαίνει ἀπειράκις ὅλην τὴν ἐν ταύτῃ τῇ γῇ πολυτέλειαν, ὅθεν ὀφείλομεν δι' αὐτὸ τοῦτο νὰ μεταχειριζόμεθα μετ' ἀγαθότητος καὶ τὸν πτωχότερων ἀνθρώπων. Ἦδη δὲ ὅτε ἡ πρόην ὑπηρετήριά σου παρίσταται ἐνώπιόν σου ὡς δεσποινὶς ὑψηλῆς καταγωγῆς, ἐντρέπεται καὶ μετανοεῖς. Ἄλλ' ἐὰν μεταχειριζόμεθα ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς γῆς τοὺς δυστυχεῖς μὲ περιφρόνησιν καὶ υπερηφάνειαν, πόσον ἡ μετάνοιά μας δὲν θέλει εἶσθαι θερμότερα, καὶ ἡ ταπεινώσις μας ἔτι μεγαλυτέρα, ὅταν εἰς τὸν ἐν οὐρανοῖς αἰώνιον βίον παρουσιασθῶσιν οὗτοι ἐνώ-

πιον ἡμῶν πλήρεις δόξης.»

Ἡ γυνὴ τοῦ φύλακος ὡμολόγησεν ὅτι ἡ κυρία τῆς εἶχε μέγα δίκαιον, καὶ παρεκάλεσεν ἐπανελημμένως τὴν Ῥόζαν, μετὰ δακρύων νὰ τῇ συγχωρήσῃ. Φιλιάτῃ μοι Ἐδβίγη, ἀπεκρίθη ἡ Ῥόζα, συχνάκις ἐπεθύμησα ἵνα σοὶ κάμω παρατηρήσεις τινάς, ἀλλὰ τότε ἠσθανόμην ὅτι δὲν ἦτο ὁ ἄρμόδιος καιρὸς καὶ ἀπεφάσισα ἵνα περιμένω τὴν ἀρμοδιωτέραν περίστασιν, ἣτις εἶναι ἡ παροῦσα, πρέπει λοιπὸν τὰ σοὶ εἶπω λέξεις τινάς, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἄλλου θέλω ὁμολογήσει ἐνώπιον τῶν κυρίων σου καὶ τοῦ πατρὸς μου τὸ ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης ἐπιβιλλόμενόν μοι, τὸ ὅτι κατέχεις ἐξαιρέτα προτερήματα. Εἶσαι πρὸς μὲν τὸν σύζυγόν σου πιστὴ, προσεκτικὴ καὶ περιποιητικὴ, πρὸς δὲ τὰ τέκνα σου φιλόστοργος μήτηρ· ἡ ὑπὲρ τοῦ οἴκου σου προθυμία εἶναι ἀκούραστος, ἡ τάξις καὶ ἡ καθαριότης ἐπικρατοῦσιν ἐν αὐτῷ· εἶσαι οἰκονόμος ἄνευ φιλαργυρίας, καὶ εὐεργετεῖς πολὺ τοὺς πτωχοὺς· ἐν ἐνὶ λογῷ ἕκαστος εὐρίσκει σε ὑποχρεωτικὴν, φιλόφρονα, καὶ εὐδιάθετον, ἐν ὅσῳ μόνον δὲν σὲ παροργίσει τις, ἄλλως τε ἀπολύεις πᾶσαν ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ σου, καὶ ἀγνοεῖς πλέον ὅ,τι λέγεις καὶ ὅ,τι πράττεις. Ὁ θιμὸς, εἰς ὃν παραδίδουσαι, βλάπτει καὶ σὲ καὶ τοὺς περὶ σέ, καὶ σὲ χαρακτηρίζει ὡς ἰδιότροπον γυναῖκα, διὸ καὶ σὲ νομίζουσιν ὡς κικῆν καὶ ἔχουσιν εἰς τοῦτο ἄδικον βεβαίως, κρίνοντες ὅτι δὲν ἔχεις λογικόν, καθ' ὅσον σπανίως κάμνεις χρῆσιν τοῦ λογικοῦ, καὶ ἀντὶ νὰ ἀκολουθῆς εἰς τὸς πράξεις σου ἐν γένει τὰς συμβουλὰς αὐτοῦ, παρασύρεσαι ὑπὸ τοῦ θυμοῦ. Προσπάθησον λοιπὸν νὰ γίνῃς κυρία τοῦ ἑαυτοῦ σου, ἐξουσιάζουσα τὰ πάθη σου· ὑπάκουε εἰς τὸ λογικόν σου. Πίστευσόν με ὅτι τὸν ἄλογον θυμὸν δύναται νὰ ἐκλάβῃ τις,

καὶ δικαίως, ὡς βραχὺ ἀποτέλεσμα μακρίας. Συλλογίσθητι ὅτι ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ γλυκύτης εἰσὶν ἀρεταὶ ἀπαραίτητοι εἰς τὸν χριστιανόν. Ἀποφάσισον σταθερῶς ἀπὸ ταύτης τῆς στιγμῆς νὰ διορθωθῆς, ἀνανέωνε πᾶσαν πρωίαν καὶ ἑσπέραν τὴν ἀπόφασίν σου ταύτην, μάλιστα δὲ καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἀνανεώνε τὴν, ἔχουσα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου τὸν Θεόν, καὶ ἐπικαλουμένη τὴν θεῖαν βοήθειαν αὐτοῦ. Μὴ ἀποθαρρύνῃσαι ἀφωσιωμένη οὔσα πρὸς αὐτόν. Μὴ ἀπαυδήσῃς ἐπαναλαμβάνουσα τοὺς ἀγῶνάς σου, προσπαθοῦσα μάλιστα νὰ τοῖς δίδῃς περισσοτέραν δύναμιν. Ἐνθυμήθητι ὅτι κανὲν δένδρον δὲν καταπίπτει διὰ τοῦ πρώτου κτυπήματος. Ἐγκαρτέρει τέλος καὶ θέλεις θριαμβεύσει κατὰ τοῦ ἀλόγου τούτου πάθους σου, ὅπερ εἶναι, σοὶ τὸ βεβαιῶν, ὁ σκληρότερος ἐχθρὸς σου. Καὶ ὅταν προσλάβῃς νέαν ὑπηρεσίαν, καὶ ἴδῃς ὅτι αὕτη ἔχει μὲν καλὴν τὴν θέλησιν, δὲν γναρίζει δὲ νὰ πράττῃ πάντα μετὰ τσαύτης ἐπιτηδειότητος καὶ νοημοσύνης ὡς σύ, μὴ ἔχε κατ' ἀρχὰς παρ' αὐτῆς ἀπαιτήσεις μεγάλας, ἀλλὰ λαμβάνουσα τὸν κόπον, ζήτησον νὰ τὴν μορφώσῃς καὶ τὴν καθοδηγήσῃς ἐπανελημμένως, ὅπως αἱ ἐργασίαι γίνωνται εἶτα κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου. Διόρθωνε τὰ σφάλματα τῆς τοιαύτης ὑπηρετίας σου μετὰ προφότητος καὶ ἀγαθότητος, καὶ θέλεις ἰδεῖ ὅτι αὕτη τοχέως θέλει ἀκούει τὰς γνώμας σου, θέλει προσπαθεῖ νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὰς ἐπιθυμίας σου, καὶ θέλει σὲ σέβεται καὶ σὲ ἀγαπᾷ· ἐκτὸς τούτου νικῶσα τὴν κακὴν ταύτην συνήθειαν, ἣτις ἤδη ἐπὶ σοῦ δεσπόζει, θέλεις ὑπὸ πάντων ἐκτιμᾶσθαι ὡς ἐξαιρέτος γυνή. Πίστευσον ὅτι, ἐὰν δὲν σ' ἔξετίμων, δὲν ἠθέλον σοὶ κάμει τὴν ἐλαχίστην παραίτησιν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Τοῦ μικροῦ Ἀγιασμοῦ ψαλλομένη, ὅταν κόλυμβοι ἁγιασμάτων ὦσιν εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, τῆς ἱερᾶς Μονῆς Λογγοβάργδας Πάρου, ἢ καὶ εἰς οἰανδήποτε ἄλλην ἡμέραν καὶ περιστάσιν, ὅταν παραστῇ ἀνάγκη.

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως ἀρχόμεθα, εἰς μὲν τὴν Παρασκευὴν τῆς Διακαινησίμου ὁπότε καὶ ἡ ἑορτὴ τυγχάνει τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἀπὸ τὸ Χριστὸς ἀνέστη (τρὶς) χῆμα, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεποάμενοι (τρὶς), Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου (τρὶς). Εἶτα ψάλλομεν τὸ Χριστὸς ἀνέστη (τρὶς) καὶ τὰ παρόντα τροπάρια.

Ἦχος δ'

Τῆ Θεοτόκῃ ἐκτενωῶς νῦν προσδράμωμεν. ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοί, καὶ προσπέσωμεν ἐν μετανοίᾳ, κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς· Δέσποινα βοήθησον ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα· σπεῦσον ἀπολλύμεθα ὑπὸ πλήθους πταισμάτων· μὴ ἀποστρέψῃς σοὺς δούλους· κενούς· σὲ γὰρ καὶ μόνην ἐλπιδὴν κεκτήμεθα.

Δόξα

Ως θησαυρὸν πολυτελεῆ ἢ Παρθένος, καὶ Ὀκρήνην ἑρύουσαν βεῖθρα θαυμάτων, ταύτην τὴν ζωήρβυτον πηγὴν δέδωκεν ἅπασιν, νόσους θεραπεύουσα παθημάτων παικίλων, φλόγα τε δροσίζουσα, θλίψεως καὶ δόξης· διὸ καὶ πάντας ἐκθαμβεῖ, τῆς θείας Παρθένε πηγῆς, τὰ ξένα ταύτης κατὰ πληκτα τέρατα.

Καὶ νῦν.

Οὐ σιωπήσωμέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι. Εἰμὴ γὰρ σὺ προστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐβρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρου; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους, σὼσεις ἀεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὅταν ψάλλεται ὁ ἁγιασμός ἄλλην ἡμέραν ἐκτὸς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ τῆς διακαινησίμου ἑβδομάδος, μετὰ τὸ Εὐλογητός, εὐθύς ἀρχόμεθα τοῦ Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευ-

χῆς μου· τὸ Θεὸς Κύριος κλπ.

Ὁ πενητηκοστὸς ψαλμός, Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ ψάλλομεν τὸν παρόντ· κανόνα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Ἦχος δ' Ἀνοιξω τὸ στόμα μου

Στίχος, Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς.

Αγία Θεόνυμφε, ἢ τῶν ἁγίων τὸν ἅγιον, ἀβρῆτως κηύσασα ἡμᾶς ἁγίασον, τοὺς προστρέχοντας, τῇ θείῃ σου τεμένει, καὶ τοῦ ἁγιασματος τοῦ σοῦ μετάδος ἡμῖν.

Βῶμεν γηθόμενοι, σοὶ Παναγία Θεόνυμφε· ᾗδῃν χαριστήριον νῦν ἀναμέλλοντες, τὸ ἁγίασμα, ἐ θρόνος τοῦ Ὑψίστου, ἢ δόξα τῶν δούλων σου χαῖρε Πανάχραντε.

Γνωσθήτω μοι σήμερον, τοῦ Σιλωαμ ἐνεργέστερον, τὸ ὕδωρ τὸ ἅγιον τὸ προερχόμενον, ἐκ τοῦ αἰκου σου, Παρθένε τοῦ ἁγίου, τὰς νόσους· ἰώμενον τῶν προστρέχόντων σοι.

Αγίασον, Δέσποινα, τὴν μολυνθεῖσαν καρδίαν μου, ἢ τὸν υπεράγιον Λόγον κηύσασα, καὶ υπάρχουσα, πασῶν ἁγιωτέρα, τῶν ἄνω Δυνάμεων, μόνη πανύμνητε.

Ὁδὴ γ' Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους

Διψῶντες σῆς χάριτος Παρθένε, ἐφ' ὕδωρ προσήλθομεν τὸ σὸν, οὐκ ἀργύριον ἔχοντες, πίστιν δὲ μάλλον φέροντες· οὐ τοὺς μεταλαμβάνοντας, δίψης παθῶν ἐλευθέρωσον.

Ελάφου τὸν πότον μιμουμένη, ἀγνή, εὐσεβούντων ἢ πληθῆς, τῇ σῇ πηγῇ προσέδραμε, μεταλαβεῖν καὶ χρίσασθαι, ναιμάτων τῶν ἁγίων σου, παντοίων νόσων εἰς κάθαρσιν.

Ζωὴν ἢ τεκοῦσα Θεοτόκε, ἁγίασον πάντας τοὺς τῇ σῇ, ναῶ περιπελεύοντας, τὴν τῶν πταισμάτων ἄρεσιν, καὶ τῶν ψυ-

χῶν τὴν ἰασιν, ἡμῖν διδοῦσα τοῖς δού-
λοις σου.

Σπλαγχνίσθητι μόνη Θεομήτορ, ἔλεει σου
σοῖ κτεῖρον ἡμᾶς, ἐν σάλῳ κινδυνεύοντας,
παθῶν ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ ὡς φιλό-
παις πρόφθασον, ῥύουσα πάντας ἰσχύϊ σου.

ᾠδὴ δ' Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ

Ἡ ἀγία τῶν ἀγίων, ἡ ζωήρρυτος Δέσποι-
να, ἄλλην κολυμβήθραν, νῦν τοῦ Σιλωάμ
ἐκαινούργησε, τιμιωτέραν καὶ θείαν καὶ
ἀέννανον, ἥπερ τὰς ἰάσεις πηγάζει, ταῖς
ἐν πίστει προστρέχουσι.

Θεοτόκον σε κυρίως, καὶ Παρθένον κη-
ρύττομεν· πάσης βλάβης ῥύσαι, καὶ τῶν
πειρασμῶν ἀπολύτρωσαι, τὰς ψυχικὰς ἡ-
μῶν νόσους ἀπροσήμεγασα· βαντισμῶ τε καὶ
μεθέξει, τοῦ θεοῦ σου νάματος.

ἵνα σὲ μεγαλόφωνως, ἀνυμνῶμεν Πανύ-
μνητε· τὸ ἡγιασμένον, Ἄχραντε τοῦ Λό-
γου παλάτιον, τὸν σὸν ναὸν Παναγία καθ-
αγίασον, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν, ἰατροῖον
καὶ καύχημα.

Ἀπειρόγαμε Μαρία, τὸ γλυκύτετον ὄνο-
μα, καὶ ὑπὲρ χρυσίον, λίθων τε πολὺ
τιμιώτερον, ὁ πολυτίμος πλοῦτος τὸ ὑπέρ-
τιμον, χρῆμα σῶσόν με, τὸν ἐπὶ σοὶ κα-
ταφεύγοντα.

ᾠδὴ ε' Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Κυρίως δοξάζομεν, σὲ Θεοτόκε Δέσποι-
να, καὶ μετὰ τὸν τόκον σε Παρθένον, ὁ-
μολογοῦμεν καὶ τὸν τεχθέντα ἐκ σοῦ, τέ-
λειον ἐν φύσει διτταῖς, ἕνα τὸν Θεάνθρω-
πον, προσκυνῶντες λατρεύομεν.

Λουσθῆναι τοὺς σπεύδοντας, χεῖρας ὁμοῦ
καὶ ὄμματα, καὶ μεταλαβεῖν ἐκ τῶν να-
μάτων, τῆς σῆς ἀγίας πηγῆς Θεόνυμφε,
κάθαρρον τὸν ῥύπον τῆς ψυχῆς, παθῶν τε
τοῦ σώματος, ἐλευθέρωσον Δέσποινα.

Μεγάλων ἰάσεων, πηγὴν ἀγίαν ἔδειξας,
τοῖς πάλαι πιστῶς προσερχομένοις, τοῦ-
το τὸ ὕδωρ δι' ὃ αἰτουμέν σε, θαυμάσιω-
σον νῦν καὶ ἐφ' ἡμᾶς, Κόρη τὰ ἐλέη σου
ἐπὶ σὲ γὰρ ἐλπίζομεν.

Ρ'εἶθρα κατανώξεως, τοὺς ῥύπους τῆς καρ-
δίας μου, Ἄχραντε ἀπόπλυνον Παρθέ-
νε, καὶ μετανοίας τρόπους μοι δώρησαι,
σαῖς πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, ἱεραῖς
δεήσεσιν, ὃν ἀρρήτως ἐκύησας.

ᾠδὴ στ' Ἐβόγησε, προτυπῶν

Ναμάτων σου, ζωηρῶτων ἀγνὴ καταξίω-
σον, ἐμπλησθῆναι, τοὺς πιστῶς προσιέν-
τας σοὶ δούλους σου, καὶ τῇ μεταλήψει,
τῶν παθῶν ἀνωτέρους ἀνάδειξον.

Ξενήκουστον, τοῖς ἀπίστοις τὸ θαῦμα λο-
γίζεται, ὅτι ὕδωρ, παραδόξως πηγάζει
ἰάματα, ἐν ᾧ Παναγία ὑψωθήτω τὸ κέ-
ρας τῶν δούλων σου.

Οικτίρμονα, καὶ φιλόανθρωπον Λόγον κυή-
σασα, καὶ ἐλέους, θελητὴν Θεοτόκε ἐλέ-
ησον, τὴν ψυχὴν μου ὅτι, ἐπὶ σὲ τὰς ἐλπί-
δας ἀνέθηκα.

Ἀπάντων σε, ἐξελέξατο Κύριος Ἄχραντε,
ἈΠαναγία, ἐαυτῷ καθαρῶτατον σκῆνωμα,
καὶ ἐκ σοῦ τεχθῆναι, εἰς βροτῶν σωτηρίαν
εὐδόκησεν.

ᾠδὴ ζ' Οὐκ ἐλάτρευσαν

Πανηγύρεως, ἡμέραν συγκροτήσαντας, Ἄ-
γνῆ τοὺς δούλους σου, καὶ τῷ ναῷ σου
πιστῶς, συντρέχοντας πάντοθεν φρουρη-
σον φάλλοντας· Χαῖρε Δέσποινα, δι' ἧς
χαρᾶς πληροῦμεθα, καὶ ζωὴν κληρονομοῦ-
μεν.

Ρ'αντισμῶ, καὶ μεταλήψει τοῦ σοῦ νάμα-
τος, πάντας ἀγίασον, ταῖς ἐπαγρύπνοις
εὐχαῖς, παννύχοις τε στάσεσιν ἀγία Δέ-
σποινα, ἀναμέλλοντας· Ὁ τῶν Πατέρων
Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σῶσον ἅπαντας, Παρθένε τοὺς προστρέχον-
τας, τῇ θείᾳ σκέπῃ σου, καὶ Θεοτόκον
τρανώς, Ἄγνῆ καταγγέλλοντας καὶ πόθῳ
φάλλοντας· Χαῖρε Πάναγνε, ἡ τὸν Σωτή-
ρα Κύριον, τοῖς πιστοῖς ἀποτεκοῦσα.

Παναμώμητε, Μαρία καὶ ἀσυγκριτε, τῇ ἀ-
πυγίστητι, ἡ τὸν Θεὸν ἐν γαστρὶ, Παρθένε
κυήσασα, ἀπειρογάμως Ἄγνῆ, αὐτῷ πρέ-
σβευε, παντοίας με κακώσεως, καὶ κολάσε-
ως ῥυθθῆναι.

Ὁδὴ ἡ Παῖδας εὐχαεῖς.

Τεκοῦσα τοῦ κόσμου τὸν Σωτῆρα, πηγὴ τοῦ ἑλέους ἐχρημάτισας, ὅθεν δυσωποῦμέν σε, πίστει τοὺς προστρέχοντας, τῇ σῆ πηγῇ ἀγίασον, τὸ δ' ἑλεός σου ἔχχεον, καὶ μὴ ἀποστρέψῃς Παρθένε, τεταπεινωμένους ἀπὸ τοῦ σοῦ προσώπου.

Υἱοὶ τιμῆ σου Ἁγία, τοὺς σοὺς γῶν ἐξαρπασείλασα, δεῖξον ἀκεσώδυνον, τοῦτο τοῖς προστρέχουσι, καὶ λατρεῖον Δέσποινα τοῖς πίστει μέλπουσι· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φορέσας τὸν ἄνθρωπον ὁ Λόγος, προήλθε, Παρθένε σωματούμενος, τέλειος ἐν φύσεσι, δύο γνωριζόμενος, ὁ τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι συμπροσκυνούμενος, Θεὸς καὶ Ποιητὴς τῶν ἀπάντων, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἁγίων εἰς ἄγια τραφεῖσα, ἁγίων τὸν Ἁγίου ὑπεράγιον γεγέννηκας, ἁγία Θεόνυμφε· ὅθεν ἐν ἁγίαις σε, φωναῖς πάντες δοξάζομεν χαίρε Μητρόθεε, πηγῇ τῶν ἀκενώτων θαυμάτων, χαίρε τῶν ἀγγέλων καὶ προφητῶν ἡ δόξα.

Ὁδὴ θ'. Ἄπας γηγενῆς

Χαίρε Κισιώτῃ, σεμνῇ ἀγίασματος, χαίρε ἡ Τράπεζα, ἄρτον τὸν οὐράνιον, ἡ δεξαμένη χαίρε βλαστήσασα, ῥάβδος βλαστὸν ἀμάρταντον χαίρε ἡ στάμνος χρυσοῦ· χαίρε ἡ πλάξ, Λόγον ἐνυπόστατον, δεξαμένη Πατρὸς δακτυλόγραφον.

Ψάλλοντας Ἁγνή, τοὺς δούλους σου πρὸς· δεξαί καὶ τὰ ἑλέη σου, πάσιν ἡμῖν πῆγασον, τοῖς ἀνυμνοῦσι καὶ μεγαλύνουσι, σὲ τὴν ἀειμακάριστον καὶ Παναμώμητον, καὶ δοῶσι· Δέσποινα Πανύμνητε, τὰς ἡμῶν ἰκεσίας ἐκπλήρωσον.

Ἡ Μητὴρ Θεοῦ, τῶν ἀνω Δυνάμεων ἡ ὑπερέχουσα, Χερουδὶμ καὶ Σεραφὶμ, ἐξουσιῶν τε Θρόνων Δυνάμεων, Ἁγγέλων Ἀρχαγγέλων τε, Κυριοτήτων Ἀρχῶν τὸν γὰρ τούτων, Ποιητὴν γεγέννηκας, ὃν δυ-

σώπει σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ὡς τὸν φωτουργόν, ἀφράστως γεννήσασα Κόρη φωτῶνυμε, φωτίσον με δέομαι, τοῦ ἀνεσπέρου φωτὸς ταῖς λάμψεσι, τῆς ἀμαρτίας λύουσα σκότος τὸ δύσμορφον· φωτεινὴ γάρ, σὺ νεφέλη πέφυκας, νοητοῦ τε φωτὸς ἐνδιαίτημα·

Τοῦ Κυρίου Δεηθῶμεν

Ὅτι Ἁγίος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Τροπάρια

Νῦν ἐπέστη ὁ καιρὸς ὁ πάντας ἀγιάζων, καὶ ὁ δίκαιος ἡμᾶς ἀναμένει Κριτῆς· ἀλλ' ἐπίστρεψον ψυχὴ πρὸς μετάνοιαν, ὡς ἡ πόρνη κράζουσα σὺν δάκρυσι· Κύριε ἑλέησον με.

Ἡμάσιν ἐπομβρίας Χριστέ, πηγὴν τῶν ἰάσεων, ἐν τῷ πανσέπτῳ ναφί τῆς Παρθένου σήμερον, τῷ τῆς σῆς εὐλογίας ραντισμῷ, φυγαδεύεις τὰς νόσους τῶν ἀσθενούντων, ἱατρὲ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωματικῶν ἡμῶν.

Παρθένος ἔτεκες ἀπειρόγαμε, καὶ Παρθένος ἔμεινας Μήτηρ ἀνύμφευτε, Θεοτόκε Μαρία· Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἰκέτευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Παναγία Θεοτόκε Παρθένε, τῶν χειρῶν ἡμῶν τὰ ἔργα κατεύθυνον, καὶ συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν αἰτησαι, ἐν τῷ ψάλλειν ἡμᾶς τῶν ἀγγέλων τὸν ὕμνον.

Εἶτα τό, Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐδαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσαθε. Ἀλληλούϊα.

Ὅταν δὲ ὁ ἁγιασμός ψάλλεται ἄλλην ἡμέραν, ἐκτὸς τῆς εορτῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ τῆς ἐβδομάδος τῆς διακαινησίμου, Τὸ τρισάγιον. Καὶ μετὰ τὸ τρισάγιον, Προκείμενον.

Κύριος φωτισμός μου καὶ σωτὴρ μου.

Στίχ. Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου.

Ἀπόστολος

Πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς Παύλου
τὸ ἀνάγνωσμα. (Κεφ. β' 11).

Αἰεὶ ἐνός πάντες, δι' ἣν αἰτίαν οὐκ ἐπαίσχυνται ἀδελφοὺς αὐτοὺς καλεῖν, λέγων· ἀπαγγεῶ τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ὑμνήσω σε. Καὶ πάλιν· ἐγὼ ἔσομαι πεποιθὼς ἐπ' αὐτῷ. Καὶ πάλιν. Ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παῖδιά, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός. Ἐπεὶ οὖν τὰ παῖδιά κεκοινωνήκε σαρκὸς καὶ αἵματος, καὶ αὐτὸς παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν, ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τούτέστι τὸν διάβολον· καὶ ἀπαλλάξῃ τούτους, ὅσοι φόβῳ θανάτου διὰ παντὸς τοῦ ζῆν ἔνοχοι ἦσαν δουλείας. Οὐ γὰρ δήπου ἀγγέλων ἐπιλαμβάνεται, ἀλλὰ σπέρματος Ἀβραάμ ἐπιλαμβάνεται. Ὅθεν ὤφειλε κατὰ πάντα τοῖς ἀδελφοῖς ὁμοιωθῆναι, ἵνα ἐλεήμων γένηται καὶ πιστὸς ἀρχιερεὺς τὰ πρὸς τὸν Θεόν, εἰς τὸ ἰλάσκεσθαι τὰς ἀμαρτίας τοῦ λαοῦ· ἐν ᾧ γὰρ πέπονθεν αὐτὸς πειρασθεὶς, δύναται τοῖς πειραζομένοις βοηθήσαι.

Ἄλληλοῦσα.

Εὐαγγέλιον

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην. (Κεφ. ε' 1.)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρα, ἣ ἐπιλεγομένη Ἑβραϊστὶ Βηθεσδά, πέντε σταδία ἔχουσα. Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενοῦντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρα καὶ ἐτάραττε τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος, υγιῆς ἐγένετο, ᾧ δήποτε κατεῖχετο νοσήματι.

Εἶτα ὁ διάκονος λέγει εὐθὺς τὰ εἰρηνικά.

Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ Χορὸς. Κύριε ἐλέησον.

Ἐπεὶ τῆς ἀνωθεν εἰρήνης, καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐπεὶ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Ἐπεὶ τοῦ ἀγίου οἴκου τούτου, καὶ τῶν μετὰ πίστεως.

Ἐπεὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (δεΐνας)

Ἐπεὶ τῶν εὐσεβεστάτων καὶ θεοφιλῶν Βασιλέων ἡμῶν.

Ἐπεὶ τῆς πόλεως ταύτης, καὶ τῶν πιστῶν οἰκούντων.

Ἐπεὶ εὐκρασίας ἀέρων, εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς, καὶ καιρῶν εἰρηνικῶν.

Ἐπεὶ πλεόντων, ὁδοιπορούντων, νοσούντων, καμνόντων, αἰχμαλώτων,

Ἐπεὶ τοῦ ἀγιασθῆναι τὸ ὕδωρ τοῦτο τῇ δυνάμει καὶ ἐνεργείᾳ καὶ ἐπιφοιτήσει τοῦ ἀγίου Πνεύματος, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ τοῦ καταφοιτῆσαι τῷ ὕδατι τούτῳ τὴν καθαρτικὴν τῆς ὑπερουσίας Τριάδος ἐνεργείαν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ τοῦ γενέσθαι τὸ ὕδωρ τοῦτο, ἰαματικὸν ψυχῶν καὶ σωμάτων, καὶ πάσης ἀντικειμένης δυνάμεως ἀποτρεπτικόν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ τοῦ καταπεμφθῆναι αὐτῷ τὴν χάριν τῆς ἀπολυτρώσεως, τὴν εὐλογίαν τοῦ Ἰορδάνου, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ πάντων τῶν χρηζόντων τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ βοηθείας καὶ ἀντιλήψεως, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ τοῦ φωτισθῆναι ἡμᾶς φωτισμὸν γνώσεως, διὰ τῆς ὁμοουσίου Τριάδος, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ἀναδείξῃ ἡμᾶς υἱοὺς καὶ κληρονόμους τῆς Βασιλείας αὐτοῦ, διὰ τῆς τοῦ ὕδατος τούτου μεταλήψεώς τε καὶ ραντισμοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης

θλίψως, ὀργῆς, κινδύνου καὶ ἀνάγκης, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεὸς τῆ σῆ χάριτι.

Τῆς Παναγίας Ἀχράντου, ὑπερευλογημένης ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους, καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθῶμεθα.

Ὁ ἱερεὺς ἐκφώνως.

Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν

Εἶτα λέγει τὴν εὐχὴν ταύτην.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ μέγας τῆ βουλή καὶ θαυμαστὸς τοῖς ἔργοις, ὁ πάσης ἑρατῆς τε καὶ ἀοράτου κτίσεως δημιουργός· ὁ φυλάσσωσιν τὴν διαθήκην σου, καὶ τὸ ἔλεός σου τοῖς ἀγαπῶσί σε καὶ τηροῦσι τὰ σὰ προστάγματα· ὁ πάντων τῶν ἐν ἀνάγκαις ἐλεεινὰ προσδεχόμενος δάκρυα, διὰ γὰρ τοῦτο παραγέγονας ἐν δούλου μορφῇ, οὐ φάσμασιν ἡμᾶς ἐκδειματούμενος ἀλλ' ὑγείαν τῷ σώματι ἀληθῆ ὀρέγων, καὶ λέγων. Ἴδε υγιῆς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε· ἀλλὰ καὶ ἐκ πηλοῦ ζῶντας ὀφθαλμοὺς εἰργάσω, καὶ νίψομαι κελεύσας, τὸ φῶς οἰκῆσαι παρασκευάσας λόγῳ, ὁ τὰς τῶν ἐναντίων παθῶν σπιλάδας ταράττων, καὶ τῶν τοῦ βίου τούτου ἀλμυρὰν θάλασσαν καταστείλας, καὶ τὰ ἀχθηφόρα τῶν ἡδονῶν κατευνάσας κύματα. Αὐτός, φιλόθρωπε Βασιλεῦ, ὁ δούς ἡμῖν χινοφεγγόφωτον φορέσαι στολὴν ἐξ ὕδατός τε καὶ Πνεύματος, καὶ διὰ τῆς τοῦ ὕδατος τούτου μεταλήψεώς τε καὶ ραντισμοῦ, τὴν σὴν εὐλογίαν ἡμῖν κατάπεμψον, τὴν ῥῆπον τῶν παθῶν ἀποσμήχουσιν. Ναί, δεόμεθα. Ἐπίσκεψαι ἡμῶν, ἀγαθέ, τὴν

ἀσθένειαν καὶ ἴασαι ἡμῶν τὰς νόσους ψυχῆς τε καὶ σώματος, τῷ ἐλέει σου, πρεσβείας τῆς παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας· δυνάμει τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιῦ Σταυροῦ· προστασίαις τῶν τιμίων ἐπουρανίων Δυναμῶν ἀσωμάτων· τοῦ τιμίου ἐνδόξου προφήτου προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου· τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων· τῶν δόξων καὶ θεοφέρων πατέρων ἡμῶν· τῶν ἐν ἁγίοις πατέρων ἡμῶν μεγάλων Ἱεραρχῶν καὶ οἰκουμενικῶν διδασκάλων, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου· τῶν ἐν ἁγίοις πατέρων ἡμῶν Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου, Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας· τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Σπυριδῶνος ἐπισκόπου Τριμυθοῦντος τοῦ θαυματουργοῦ· τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Νικολάου, ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας, τοῦ θαυματουργοῦ· τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου· τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου· τῶν ἁγίων καὶ δικαίων Θεοπατέρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ θαυματουργῶν Ἀναργύρων, Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, Κύρου καὶ Ἰωάννου. Παντελεήμονος καὶ Ἑρμολάου, Σαμφῶν καὶ Διομήδους, Μωκίου καὶ Ἀνικητοῦ, Θαλαλαίου καὶ Τρύφωνος· τοῦ ἁγίου (τοῦ δε), οὗ καὶ τὴν μνήμην ἐπιτελοῦμεν, καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων. Καὶ φύλαττε Κύριε τοὺς δούλους σου, τοὺς πιστοὺς βασιλεῖς ἡμῶν (γ') χάρισαι αὐτοῖς ψυχῆς τε καὶ σώματος τὴν υγείαν, καὶ τῇ δουλικῇ σου ταύτῃ τῶν χριστιανῶν πολιτείᾳ ποιήσον κατὰ πάντα ἐπιεικεῖς. Μνήσθητι, Κύριε, πάσης ἐπισκοπῆς Ὀρθοδόξων, τῶν ὀρθοτομούντων τὸν λόγον τῆς σῆς ἀληθείας, καὶ παντός ἱερατικοῦ καὶ μοναχικοῦ τάγματος· καὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν.

Μνήσθητι, Κύριε, τῶν μισούντων καὶ ἀγαπώντων ἡμᾶς· τῶν διακονούντων ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν περιστώτων, καὶ τῶν δι' εὐλόγουσ ἀιτίας ἀπολειφθέντων, καὶ τῶν ἐντειλαμένων ἡμῖν τοῖς ἀναξιῶσι εὐχεσθαι ὑπὲρ αὐτῶν. Μνήσθητι, Κύριε, καὶ τῶν ἐν αἰχμαλωσίᾳ καὶ θλίψεσιν ὄντων ἀδελφῶν ἡμῶν, καὶ ἐλέησον αὐτοὺς κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος, πάσης ἀνάγκης ρυόμενος.

Ὅτι σὺ εἶ ἡ πηγὴ τῶν ἰαμάτων, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῇ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῇ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ἐτέρα εὐχὴ

Εἰς τὴν πανάχραντον Δέσποιναν Θεοτόκον Μαρίαν, τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν

Δέσποινα, Δέσποινα, πανάχραντε Θεοτόκε Μαρία, ἡ δι' ἄκραν καθαρότητα καὶ ταπεινώσιν ἀρρήτως καὶ ἀπαθῶς ἐπ' ἐσχάτων συλλαβοῦσα καὶ τέτασσα τὸν Ἰῶν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸν ἡμῶν. Ἡ τὸ μεσότηχον τοῦ φραγμοῦ διαρρήξασα, ἡ εἰρηνοποιήσασα καὶ φιλιώσασα τὸν Θεὸν μὲ τὸν ἄνθρωπον, ἡ τὴν κεκλεισμένην Ἐδέμ ἀνοίξασα καὶ ὁδοποιήσασα τὸν παράδεισον. Ἡ τὴν ἀπωσθεισαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν τοῖς οὐρανόσι συνάψασα. Ἡ ἐκ τῶν οὐρανῶν τὸν Θεὸν εἰς τὴν γῆν καταγαγοῦσα, καὶ τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς γῆς εἰς οὐρανοὺς ἀνυψώσασα. Διὰ σοῦ ἄνθρωπος γέγονεν ὁ Θεός, ἵνα τὸν ἄνθρωπον Θεὸν ἀπεργάσῃται. Σὺ εἶσαι ἡ γέφυρα δι' ἧς διαπερῶμεν ἐκ τῆς γῆς εἰς τὰ οὐράνια. Σὺ εἶσαι ἡ κλίμαξ, δι' ἧς εἰς οὐρανοὺς ἀνατρέχομεν. Σὺ εἶσαι ἡ Ὀλκὰς, δι' ἧς διαπερῶμεν ἀκινδύνως τὴν πολυτάραχον τοῦ βίου θάλασσαν. Σὺ εἶσαι ὁ ποταμὸς τῶν χαρίτων ὁ πλημμυρέστατος καὶ ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ ἡ ἀκέκνωτος, ἡ ἀενάως πηγάζουσα νάματα σω-

τηρίας. Σὺ εἶσαι ὁ λιμὴν ὁ ἀσφαλέστατος, δι' οὗ εὐρίσκομεν ἀνάπαυσιν καὶ γαλήνην. Σὺ εἶσαι τὸ τεῖχος καὶ τὸ προπύργιον ἡμῶν. Σὺ εἶσαι ἡ ἀσφάλεια καὶ ὁ ἱατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν. Σὺ εἶσαι ἡ ἐλπίς τῶν ἀηγητισμένων ἡ παραμυθία τῶν τεθλιμμένων· ὁ πλοῦτος καὶ θησαυρὸς τῶν πονεμένων· τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ μετανουσούντων ἡ σωτηρία. Σὺ εἶσαι ἡ ἀληθεστάτη καὶ γνησιωτάτη Μήτηρ τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ καὶ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ Μητήρ ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων τῶν χριστιανῶν. Εἰς σὲ καυχώμεθα, εἰς σὲ θαρρόομεν καὶ ἐν σοὶ πᾶσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐστίν. Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ σοὶ κατηγχυμένος ἀπὸ σοῦ ἐκπορεύεται, ἀγνή παρθένε Θεοτόκε, ἀλλ' αἰτεῖται τὴν χάριν καὶ λαμβάνει τὸ δῶρημα πρὸς τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως.

Γινώσκων οὖν καγὼ ὁ ἐλάχιστος καὶ εὐτελής τὸ ἄμετρον ἔλεός σου, καὶ τὴν πολλὴν σου πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους εὐσπλαγχνίαν καὶ κηδεμονίαν καὶ τὰ πολλὰ καὶ ὑπὲρ φύσιν θαυμάσιά σου, πρὸς σὲ κταφεύγω ἐν πίστει, καὶ ἐν συντετριμμένη καὶ τεταπεινωμένη καρδίᾳ σὲ ἐπικαλοῦμαι. Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενεῖᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, Ζωοδόχε θεῖα πηγὴ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ὀρθοδόξου, χριστιανούς. Σκέπε, φρούρει καὶ διαφύλαττε ἀπὸ πάσης βλάβης καὶ ἐπηρείας τοῦ ἀντικειμένου, τὴν ποιμνην σου αὐτήν, (ἢ τὴν ἁγ. Ἐκκλησίαν) τοὺς εὐσεβεῖς βασιλεῖς ἡμῶν, τὸν φιλόχριστον Στρατὸν, τὸν περιστώτα λαόν, πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν καὶ πᾶσι δίδου τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα. Ἰκέτευσον τὸν σὸν Ἰῶν καὶ Θεὸν ἡμῶν, ὅπως καταπέμψῃ οὐρανόθεν τὴν εὐλογίαν του ἐπὶ τὸ ὕδωρ τοῦτο, ἵνα καὶ οἱ πίνοντες ἐξ αὐτοῦ καὶ οἱ χριόμενοι καὶ οἱ ἁγιαζόμενοι, λαμβάνωσι χάριν, ἁγιασμόν, εὐλογίαν καὶ

τὴν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος θερα-
πείαν, καὶ δοξάζουσι τὸ πάντιμον καὶ με-
γαλοπρεπὲς ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ
Ἰησοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ με-
γαλύνουσι σὲ τὴν πανύμνητον καὶ ὑπε-
ρένδοξον Θεοτόκον Μαρίαν, τὴν μεσί-
τριαν, βοήθειαν καὶ προστασίαν ἡμῶν καὶ
πάντων τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων. Ἀμήν.

Εἰρήνη πᾶσι.

Τὰς κεφαλὰς ὑμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνετε.
Καὶ λέγει τὴν εὐχὴν μυστικῶς.

Εὐχὴ

Κλινον Κύριε τὸ σῶμα σου καὶ ἐπάκουσον
τῆς ἡμῶν, ὃ ἐν Ἰορδάνῃ βαπτισθῆναι κατα-
δεξάμενος, καὶ ἁγιάσας τὰ ὕδατα καὶ
εὐλόγησον πάντας ἡμᾶς, τοὺς διὰ τῆς κλι-
σεως τοῦ ἑαυτῶν αὐχένος σημαίνοντας τὸ
τῆς δουλείας πρόσχημα καὶ καταξίωσον
ἡμᾶς ἐμπλησθῆναι τοῦ ἁγιασμοῦ σου διὰ
τῆς τοῦ ὕδατος τούτου μεταλήψεώς τε
καὶ ῥαντισμοῦ καὶ γενέσθω ἡμῖν, Κύριε
εἰς ὑγίαν ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Ὁ ἱερεὺς ἐκφώνως

Σὺ γὰρ εἶ ὁ ἁγιασμός ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν
δόξαν καὶ εὐχαριστίαν καὶ προσκύνη-
σιν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου
Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζω-
οποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἶτα λαβὼν τὸν τίμιον Σταυρόν, εὐλογεῖ
τὰ ὕδατα ἐκ τρίτου, κατάγων καὶ ἀνάγων
αὐτὸν ὀρθῶν, καὶ ψάλλον τό, Σῶσον Κύριε
τὸν λαόν σου, ἐκ γ'.

Εἶτα ραντίζων σταυροειδῶς, λέγει τὸ τρο-
πάριον.

Ἦχος β'.

Τῶν σῶν δωρεῶν, ἀξιῶς ἡμᾶς ποιήσον
Θεοτάκε παρθένε, παρορώσα τὰ πλημ-
μελήματα ἡμῶν καὶ παρέχουσα ἰάματα,
τοῖς ἐν πίστει λαμβάνουσι τὴν εὐλογίαν
σου Ἀχραντε.

Εἶτα ἀσπάζεται ὁ ἱερεὺς τὸν τίμιον Σταυ-
ρόν, ὡσαύτως καὶ πᾶς ὁ λαός, εἰθ' οὕτω
ραντίζει πάντα τὸν λαόν καὶ τὴν Μοῦνην με-

τὰ τοῦ ἁγιάσματος, Ὁ δὲ χορὸς ψάλλει τὸ
παρὸν τροπάριον.

Ἦχος δ'.

Πηγὴν ἰαμάτων ἔχοντες, ἅγιοι Ἀνάργυ-
ροι, τὰς ἰάσεις παρέχετε πᾶσι τοῖς δεο-
μένοις, ὡς μεγίστων δωρεῶν ἀξιοθέντες,
παρὰ τῆς ἀενάου πηγῆς τοῦ Σωτήρος ἡ-
μῶν φησὶ γὰρ πρὸς ὑμᾶς ὁ Κύριος, ὡς ὁ-
μοζήλους τῶν Ἀποστόλων. Ἰδοὺ δέδωκα
ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν κατὰ πνευμάτων ἀκα-
θάρτων, ὥστε αὐτὰ ἐκβάλλειν καὶ θερα-
πεύειν πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν.
Διὰ τοῖς προστάγμασιν αὐτοῦ καλῶς πο-
λιτευσάμενοι, δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν πα-
ρέχετε, ἰατρούοντες τὰ πάθη τῶν ψυχῶν
καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Δόξα

Νεῦσον πρὸς κλήσεις σῶν ἰκετῶν πανά-
μωμε, παύσουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστά-
σεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα·
σὲ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ καὶ δεβαίαν ἄγκυ-
ραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν κε-
κτήμεθα. Μὴ αἰσχυνθῶμεν Δέσποινα σὲ
προσκαλούμενοι· σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν τῶν
σοὶ πιστῶς δοῶντων· Χαῖρε Δέσποινα, ἡ
πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ σκέπη καὶ σω-
τηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δού-
λων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης
ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Εἶτα τὸ Χριστὸς ἀνέστη.

Ὁ Διάκονος. Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός.
Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους, ζωῆς, εἰρή-
νης, ὑγείας.

Ὁ ἱερεὺς. Ἐπάκουσον ἡμῶν ὁ Θεός.
Εἰρήνη πᾶσι. Τὰς κεφαλὰς ὑμῶν τῷ Κυ-
ρίῳ κλίνετε.

Εὐχὴ

Δέσποτα πολεέλεε, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ
ὁ Θεὸς ἡμῶν, πρεσβείαις τῆς πανα-
χράντου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ
ἀειπαρθένου Μαρίας· δυνάμει τοῦ τιμίου

καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ· προστασίαις τῶν τιμίων ἐπουρανίων δυνάμεων ἀσωμάτων· τοῦ τιμίου καὶ ἐνδόξου προφήτου προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου· τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ καλλινίκων μαρτύρων· τῶν εὐσίων καὶ θεοφόρων πατέρων ἡμῶν· τῶν ἁγίων καὶ δικαίων θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων.
 Εὐπρόσδεκτον ποίησον τὴν δέησιν ἡ-

μῶν· δώρησαι ἡμῖν τὴν ἀφεσιν τῶν παραπτωμάτων ἡμῶν· σπέεπασον ἡμᾶς ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερυγῶν σου· ἀποδιώξον ἀφ' ἡμῶν πάντα ἐχθρὸν καὶ πολέμιον· εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν. Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς καὶ τὸν κόσμον σου, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.
 Καὶ ἀπόλυσις

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ ΕΙΚΟΝΑ ΓΛΥΚΟΦΙΛΟΥΣΑΝ

Ψαλλόμενος κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν ἐσπέρας.

Ἀπολυτίκιον ἤχος δ'·
 Ταχὺ προκατάλαβε
 Εἰκὼν ἠλιόμορφε Γλυκοφιλοῦσα σεπιτῇ ἀγκάλαις σου φέρουσα τὸν τοῦ παντὸς ποιητὴν τὴν ποιμνὴν φύλαττε, πύθῃ τὴν σὲ τιμῶσαν, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, πέμπουσα τὰς ἀκτῖνας τῶν λαμπρῶν σου θαυμάτων, Μονὴν τοῦ Φιλοθέου φρουροῦσα, λιταῖς ἀκοιμήτοις σου.

Ἡ ἱερὰ εἰκὼν τῆς Θεοτόκου Γλυκοφιλοῦσης, κειμένη ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τοῦ Φιλοθέου ἐν ἁγ. Ὄρει.

Κοντάκιον ἤχος δ'·
 Ὁ Ὑψωθεὶς

Ὡς ὑπὲρ ἐννοτιῶν Θεῶν τετοκουῖα, καὶ ὑπὲρ φύσιν ἐκτελεῖς τὰς δυνάμεις, Γλυκοφιλοῦσα Δέσποινα Πανύμνητε, πᾶσι τοῖς προστρέχουσι, τῷ σεπιτῷ σου τεμένει, νόσους ἐκδιώκουσα, θεραπεύουσα πάθη, καὶ τὴν Μονὴν σου σφύζουσα δεινῶν, τὴν μετὰ πόθου αἰεὶ σε γεραίρουσα.

Εὐλογῆσαντος τοῦ ἱερέως τό, Κύριε εἰσάκουσον. Τὸ Θεὸς Κύριος, καὶ τὰ τροπάρια.

Ἦχος δ'. Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενωῶς.

Τίς ἐξισχύσειεν εἰπεῖν Θεοτόκε, γλυκοφιλοῦσα τῶν θαυμάτων τὰ ξένα, τῆς θαυμαστῆς εἰκόνης σου τεράστια φρικτά, πάντας θεραπεύεις γάρ, ἐκ δεινῶν νοσημάτων,

τάχιστα προφθάνουσα, τοῖς καλοῦσι σε πιστεῖ· ἀλλὰ καὶ νῦν ἡμᾶς ἐκ τῶν δεινῶν, ταῖς προστασίαις σου σῶζε δεόμεθα.

Δόξα ὁμοιον

Οὐ δυνασόμεθα ἀγνή Θεοτόκε, τὰ σὰ θαυμάσια ὑμνεῖν κατὰ χρέος, εἰ μὴ γὰρ οὐ παρείχες τὴν βοήθειαν, τίς ἡμᾶς ἐρ-

ρύσατο χαλεπῶν ἐκ κινδύνων; τίς δὲ καὶ τὴν κάθαρσιν τῶν ψυχῶν ἔδωρείτο; οὐ μακρυνθῶμεν πώποτε ἐκ σοῦ, Γλυκοφιλοῦσα, ἐν σοὶ γὰρ σωζόμεθα.

Καὶ νῦν

Οὐ σιωπήσωμέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι, εἰ μὴ γὰρ οὐ προδύτασο πρεσβεύουσα· τίς ἡμᾶς ἐβρύσατο ἐκ τασούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ, σοὺς γὰρ δούλους σώξεις αἰεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν' καὶ ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.
Ἵμνοις ἐξάδω Γλυκοφιλοῦσαν Κόρην. Ἰ-
άκωδος.

ᾠδὴ α' ἤχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς

Ἵμνησαί σου Δέσποινα τὰ φρικτά, θυμάματα σεπτῆς σου, νῦν εἰκόνας τῆς θαυμαστῆς, καὶ Γλυκοφιλοῦσης προθεμένῃ, χάριν μοι λόγου παράσχου καὶ σῦνεσιν.

Μεγίστη ἡ δόξα σου ἀληθῶς, ὑπάρχει Παρθένε, ἐν θαλάσῃ γὰρ τὴν σεπτὴν, εἰκόνα σου θείαν ἐκριπθεῖσαν, εἰς τὸ τοῦ Ἄθωνος ὄρος διέσωσας.

Δόξα

Νεφέλη ὡς οὐσα θείου φωτός, νεφέλην ὀμβροῦσαν, τὰ θαυμάσια τὴν σεπτὴν, εἰκόνα σου ἔδειξας Παρθένε, Γλυκοφιλοῦσα τὴν ποίμνην σου σκέπουσαν.

Καὶ νῦν

Ὁ θεὸς πατὴρ σου Μήτηρ Θεοῦ, Μονῆς Φιλοθέου, τὴν εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν, ὡς μέγα κειμήλιον κατέχει, θαυμάτων πλήθη ἐκάστοτε δρῶουσαν.

ᾠδὴ γ' Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἱερεῖς ἐν ἀδύτοις, ὁ χαρακτήρ Δέσποινα, τῆς Γλυκοφιλοῦσης εἰκόνας σου τεθησαύριστα τοῖς πᾶσι νέμουσα, τῶν λαμάτων τὴν χάριν, ἣν κατασπαζόμενοι ἀγιάζομεθα.

Συνελθόντες ἐν πίστει, ἐν τῇ Μονῇ ἁ-

παντες, τῇ τοῦ Φιλοθέου φιλόχριστοι τὴν πανθαύμαστον, Μητρὸς Θεοῦ ἡμῶν, Γλυκοφιλοῦσης εἰκόνα, ἐκ ψυχῆς ἀσπάσασθε, πρὸς θεραπείαν παθῶν.

Δόξα

Ἐξαδέτω τὸ θαῦμα, ὁ ὑπουργὸς Δέσποινα, τοῦ σεπτοῦ ναοῦ σου μονάζων Ἰωαννίκιος, καὶ γὰρ κατείδέ σε, τούτῳ δηλοῦσαν κατ' ὄναρ, ἣν πρὸς τὴν δε ποίμνην σου εἰχει προμήθειαν.

Καὶ νῦν.

Ἔβρον θαῦμα εἰργάσω, καὶ φοβερὸν Δέσποινα, στήσασα πελάγει τὸ πλοῖον τὸ φέρον ἐνδοθεν, σοῦ τὸν συλήσαντα, χρύσειον κόσμον εἰκόνας, ἕως οὐ ἀπέδωκε σοῦ τοῖς θεράπουσιν.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τὴν ποίμνην σου Θεοτόκε, ὅτι πάντες ἐν τοῖς δεινοῖς τὴν εἰκόνα σου ἔχουμεν, ὡς ἀβρῆκτον τεῖχος καὶ προστασίαν.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ Πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Καὶ μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς

Εἶτα τὸ Κάθισμα ἤχος β'

Πρεσβείαν θερμὴν καὶ κραταιὰν βοήθειαν, αἰτοῦμεν ἐκ σοῦ Γλυκοφιλοῦσα Δέσποινα, ἐκτενωῶς δοῶντες καὶ λέγοντες, εὐσυμπάθητε πρόφθασον, καὶ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, τοὺς πόθῳ τιμῶντας τὴν εἰκόνα σου.

ᾠδὴ δ' εἰσακήκοα Κύριε

Ἁγιάσματος πέφυκας, οἶκος θεονόμφευτε καὶ ἀγίασμα, ἐν εἰκόνι σου ἀνέβδυσας, ἔγθα ἡρετίσω εἰς αἰῶνας αἰκεῖν.

Διανέμει λάματα, καὶ διώκει πνεύματα ἢ ἀγία σου, εἰκὼν Δέσποινα ἐκάστοτε, τῆς Γλυκοφιλοῦσης πᾶσι χρήζουσιν.

Δόξα

ᾠραιώθης κηύσασα, τὸν ὠραῖον κάλλιπαρὰ πάντας δροτοῦς, καὶ ὠραία πᾶσι δείκνυται, ἡ Γλυκοφιλοῦσά σου εἰκὼν

ἄχραντε.

Καὶ νῦν

Γενεαὶ σε γεραίρουσιν, ἄχραντε Μαρία
ὡς προεφήτευσας, ἢ Μονὴ τοῦ Φιλοθέου
δέ, ἄδει παρὰ πάντας σὰ θαυμάσια.

᾿Ωδὴ ε' φώτισον ἡμᾶς

Λάμπρον σὰς αὐγάς, νῦν ἡμῖν τοῖς προσ-
κουοῦσί σου, τὸ ἐκτύπωμα εἰκόνοσ σου
τῆς σεπτῆς, Γλυκοφιλοῦσης ἠλιόμορφε
Παντάνασσα.

᾿Υμνοὶς σὲ ἀγνή, πρὸ προσώπου λιτανεύ-
οντες, σεπτῆς εἰκόνοσ σου ἐκθειάζομεν, τὰ
μεγαλεῖα τῶν θαυμάτων σου γεραίροντες.

Δόξα

Κόσμος τὰ φρικτὰ, καταγγέλλει σοῦ
θαυμάσια, ἃ καθ' ἐκάστην τοῖς καλοῦσί
σε, Γλυκοφιλοῦσα ἐκτελεῖς πᾶσι τοῖς χρή-
ζουσιν.

Καὶ νῦν.

᾿Όταν σου ἀγνή, χαρακτηῖρα τὸν πανθαύ-
μαστον, Γλυκοφιλοῦσα κατοπιεύσωμαι,
χαρὰς ἀπέριου, ἢ καρδιά μου ἐμπίπλαται.

᾿Ωδὴ ς' τὴν δέσιν ἐκχεῶ.

Φιλόθεοι, Φιλοθέου ἄξιοι, ἀριζήλου
τῆς Μονῆς συνδραμόντες, χεῖρας ὑμῶν,
συγκροτοῦντες ὑμνεῖτε, Γλυκοφιλοῦσης
εἰκόνα τὴν πάντιμον, καὶ ψάλλατε χαρμο-
νικῶς, ἀρῦέμενοι ταύτης τὰς χάριτας.

Ἰδόντες σου, τὸ φρικτὸν θαυμάσιον, ὅτε
ἔσωσας τὸν πρὶν ἀπιστοῦντα, προσκυνη-
τήν, τοῦ τριστέγουσ πεσόντα, καὶ ἀβλαβῆ
θυμαστώσ διαμείναντα, ἐδόξασαν πάντες
ὁμοῦ, τὰ φρικτὰ τῆς εἰκόνοσ σου θαύματα.

Δόξα

Λαλοῦνται σου, τὰ παράδοξα Κόρη, ἀνά
πᾶσαν πολιτείαν καὶ χώραν, ἃ ἐκτελεῖς,
ἔνδον τε τῆς Μονῆς σου, καὶ πανταχοῦ τοῖς
καλοῦσί σε Δέσποινα· νοσήματα γὰρ χα-
λεπὰ, θεραπεύεις καὶ δαίμονας ἤλασας.

Καὶ νῦν.

᾿Όφείλομεν, ἀνομνεῖν ἐκάστοτε, τὰ πολ-
λά σου μεγαλεῖα Παρθένε, καὶ τὰ φρικτὰ,

θαύματα σῆς εἰκόνοσ, Γλυκοφιλοῦσης ἃ
ἔδρασας ἅπασι, τοῖς πίστει αἰτήσασι τὴν
σὴν, ἀρωγὴν καὶ ἀντίληψιν Δέσποινα.

Διάσωσον, σὴν Μονὴν τε καὶ ποιμνην,
ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας ἀπήμονα,
ὅτι πάντες ἐν τοῖς δεινοῖς σὴν εἰκόνα
πλουτοῦμεν, ὡς ἄρρηκτον τεῖχος καὶ προ-
στασίαν.

᾿Αχραντε, ἢ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερ-
μηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τε-
κοῦσα, δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν
παρῆρησίαν.

Καὶ μνημονεύει ὁ ἱερεὺς.

Εἶτα τὸ Κοντάκιον ἤχος δ'

Προστασίαν ἐν συμφοραῖς σὲ κεκτήμε-
θα, καὶ μεσίτην πρὸς τὸν σὸν Ἰῶν προ-
βαλλόμεθα, οἱ ταπεινοὶ οἰκέται σου Μήτηρ
Θεοῦ· καὶ νῦν πρόφθασόν ὡς ἀγαθὴ εἰς
τὴν βοήθειαν ἡμῶν, τῶν θερμῶς κραυγα-
ζόντων σοι, τάχυνον εἰς πρεσβεῖαν, καὶ
ῥύσαι πάσης ἀνάγκης, ποιμνην τὴν δε-
δομένην σου.

Προκείμενον.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματόσ σου ἐν πάσῃ
γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Στίχ. ᾿Ακουσον θυγατερ καὶ ἴδε καὶ κλῖνον...

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν

᾿Εν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναισ, ἀναστᾶσα
Μαριάμ...

Δόξα ἤχος β'

Πάτερ Λόγε Πνεῦμα, Τριάσ ἢ ἐν Μο-
νάδι, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγ-
κλημάτων.

Καὶ νῦν:

Ταῖς τῆς σῆς ᾿Αχράντου Μητρός Γλυ-
κοφιλοῦσης, πρεσβεῖαισ ἐλεήμων, ἐξάλει-
ψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ Ἰδιόμελον.

᾿Ηχος πλ. β' ᾿Όλην ἀποθέμενοι

Μέγα καταφύγιον, τὴν σὴν εἰκόνα Περ-
θένε, κεκτημένην σώζεται ἢ Μόνη σου
πάντοτε ἐκ παντός δεινοῦ, καὶ πιστώσ
ἄσμασιν, εὐφημιεὶ χαίρουσα, προσκυνούσα

καὶ δοῶσά σοι, ψυχῇ καὶ γλώσῃ τε, ὡς
Γλυκοφιλοῦσα Παντάνασσα, σῶζε ἡμᾶς ἐκ
θλίψεων, νόσων καὶ δεινῶν περιστάσεων.
Μήτηρ τοῦ Ἰψίστου, πρὸς σὲ γὰρ κατα-
φεύγομεν ἀεὶ, μὴ οὖν παρίδῃς τὴν δέησιν
τῶν παρακαλούντων σε.

Ὁ ἱερεὺς· Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου κ. λ.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἐπεὶ φύσιν καὶ λόγον, τὸν Ἰδὸν τοῦ
Ἀνάρχου Πατρὸς κυήσασα, βρεφοπρεπῶς
φιλοῦσα, κατέλιπες εἰκόνα τὴν σεπτὴν
σου τῇ ποιμνῇ σου, ἣν προσκυνοῦμεν ἀ-
γνῇ, σὺν πόθῳ εἰς αἰῶνας.

Σὲ λιμένα καὶ τείχος, εὐμοιρήσαντες
Δέσποινα φυλαττόμεθα, προστρέχοντες τῇ
σπέπῃ, εἰκόνας σου τῆς θείας καὶ συμφύ-
ως δοῶμέν σοι, εὐλογημένη Ἀγνή, ἐν γυ-
ναιξίν ὑπάρχεις.

Δόξα.

Ἀπροσμάχητον τείχος, κεκτημένοι σε
πάντες ἀγνῇ γεραίρομεν· βυσθηναὶ οὖν
κινδύνων, λοιμοῦ, σεισμοῦ, μαχαίρας, τὴν
Μονὴν σου ἐκέτευσεν, ὅπως ὑμῶμεν ἀεὶ, τὴν
σὴν ἀμαχον σκέπην.

Καὶ νῦν.

Νεκταρῶδες ὡς αἶνον, ἐμφορούμενοι Κό-
ρη τὰ σὰ θαυμάσια, τιμῶμεν τὴν εἰκόνα
σου τὴν Γλυκοφιλοῦσαν, ἣν ἡμῖν πλοῦτον
ἄσουλόν, ἔδωκας Μήτηρ Θεοῦ, κραταίωμα
καὶ σκέπην.

ᾠδὴ η'. Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν

Καταφυγὴν σε καὶ σωτηρίαν εὐρόντες,
οἱ Φιλοθέου τὴν Μονὴν κατοικοῦντες, ὡς
Γλυκοφιλοῦσα ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Οἱ τῶν Βουλγάρων ποτὲ οἰνοφλεγία, ἀ-
γνῇ πεσόντες ἐν λιτανείᾳ τούτους, δι' ἀ-
κινησίας πρὸς νῆψιν ἐπανήγεες.

Δόξα.

Ῥῶσιν βραβεύεις, Δέσποινα τοῖς νοσοῦ-
σι, καὶ πᾶσι νέμεις αἰτήματα τοῖς πόθῳ,
κατασπαζομένοις τὴν θεῖαν σου εἰκόνα.

Καὶ νῦν.

Νέμεις σὴν χάριν ἡμῖν τοῖς σὲ ὑμνοῦ-

σι, Γλυκοφιλοῦσα, καὶ σῶζεις ἐκ κινδύνων,
τοὺς δοξολογοῦντας τὴν ἀσπορόν σου τό-
κον.

ᾠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἴδου νῦν ὡς προέφης, γενεαὶ σε πᾶσαι,
Γλυκοφιλοῦσα ἀεὶ μακαρίζομεν, καὶ τὴν
σεπτὴν σου εἰκόνα κατασπαζόμεθα.

Ἀγνή καὶ πρὸ τοῦ τόκου, καὶ ἐν τόκῳ
ᾤφθης, καὶ μετὰ τόκον Παρθένος διέμει-
νας· διὸ σου πάντες εἰκόνα τὴν θεῖαν
σέβομεν.

Κατάλαβε Παρθένε, τοὺς μὴ προσκυ-
νοῦντας, τὴν ἱεράν σου εἰκόνα καὶ φύ-
λαττε, ποιμνὴν τὴν πίστει καὶ πόθῳ σὲ
μεγαλύνουσαν

Ὁ Γλυκοφιλοῦσα, παράλαβε δούλους,
ἱεράρχας Μονῆς σου προστάτας ἡμῶν, συμ-
πρεσβευτάς καὶ τὸν Κτίστην ἡμῖν ἐλέω-
σον.

Δόξα.

Βασίλισσα Παρθένος, πέφυκας τεκοῦσα,
τὸν Βασιλέα τῆς δόξης καὶ Κύριον, ὃν ἐκ-
δυσώπει σωθῆναι τοὺς ἀγυμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν.

Οὐράνωσας τὴν φύσιν, τῶν βροτῶν Παρ-
θένε, τὸν οὐρανοῦ Βασιλέα κυήσασα, τῆς
Βασιλείας σὺν τούτῳ ἡμᾶς ἀξίωσον.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς κ. λ. π.

Μεγαλυνάρια

Ἡ πανυπερθαύμαστός σου εἰκὼν, ἐκ
Βασιλευσύνης, προανίσχουσα πρὸς ἡμᾶς,
ὡς ἥλιος πᾶσιν, ἐφαπτοὶ τὰς ἀκτίνας, θαυ-
μάτων καὶ διώκει νύκτα τῶν θλίψεων.

Τὸ τῆς Φιλοθέου κλέος λαμπρόν, καὶ Ὀ-
ρους τοῦ Ἄθω, τὴν κρηπίδα καὶ ὀφθαλ-
μὸν, τὴν Γλυκοφιλοῦσαν εἰκόνα τῆς Πανά-
γνου, χαρᾶ καὶ εὐλαβείᾳ καταφιλήσωμεν.

Πάντες τὴν εἰκόνα τὴν θαυμαστήν, τῆς
Γλυκοφιλοῦσης, προσκυνήσωμεν εὐλαβῶς,
ἐξ ἧς χάρις βρῦει, ἐσμὸν παθῶν δυσώδη, διώ-
κουσα τῶν πίστει προσπτυσσομένων αὐτῇν.

Τοὺς ἀσπαζομένους σε εὐλαβῶς, ὡς Γλυ-

κοφιλοῦσα, διαφύλαττε ἀσινεῖς, ἐκ παντός κινδύνου, καὶ δίδου εὐρωστίαν, ψυχῶν τε σωτηρίαν καὶ ἀπολύτρωσιν.

Ὅντως πανωραία σου ἡ εἰκὼν, τῆς Γλυκοφιλοῦσης, Θεονύμφευτε Μαριάμ, θρύουσα θαυμάτων, πλήθη τοῖς προσιοῦσιν, ἐσμὸν ἀρρωστημάτων ἀποδιώκουσα.

Δίδου τοῖς τιμῶσί σου τὸν καὸν, τοῦτον τὰς αἰτήσεις, καὶ ἀξίωσον τῆς ζωῆς, τῆς ἐπουρανίου, Γλυκοφιλοῦσα Κόρη, καὶ τὴν περικλεῆ σου Μονὴν περίσωζε.

Ἦλεως γενοῦ μοι σοὶ ἐκδοᾶ, ἡ Μονὴ σου αὕτη, ἡ ἐλπίζουσα ἐπὶ σέ, τῇ Γλυκοφιλοῦσῃ Μητρὶ τῇ τοῦ Δεσπότη, ἦν φύλαττε καὶ σκέπε ἐξ ἐπηρείας δεινῶν.

Μέγα τε τεράστιον καὶ φρικτόν, ἐτέλεσας ὄντως, ὅτε ἔστησας τὴν ὁρμὴν, τοῦ πυρὸς παμφάγου, ἐν δάσει τῆς Μονῆς σου, διό σε εὐλογοῦμεν Ὁροφυλάκισσα.

Πάντες καταπλήττονται ὡς Ἄγνή, ὁρῶντες ἐνταῦθα σὰ θαυμάσια τὰ φρικτὰ, ἀπερ καθ' ἑκάστην τελεῖς ἐν τῇ Μονῇ σου διὸ Γλυκοφιλοῦσα, σὲ μεγαλύνομεν.

Δέχου τὰς πρεσβείας Παμβοσιλεῦ, τῆς Ἀειπαρθένου Παναχράντου σου καὶ Μητρὸς, καὶ τὴν ποίμνην ταύτην ἀπήμονα συντήρει, ἐχθίστων πάσης βλάβης, ἕπως δοξάζει σε.

Φιλόθεον πάντες τὸν τῆς Μονῆς, δομήτορα θεῖον, Θεοδόσιον, Συμεῶν, σὺν Διονυσίῳ, Κοσμᾷ, Δαμιανῷ τε, συνάμα Δομετίῳ ὕμνοις τιμῶμεν.

Δεῦτε εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, τοὺς δύο φωστῆρας, τοὺς μεγάλους καὶ φωταυγεῖς Μιχαὴλ τὸν μέγαν, καὶ Γαβριὴλ τὸν θεῖον, τοὺς δύο ταξίαρχας τοῦ Παντοκράτορος.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωκεάς, οἱ ἄγιοι Πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἶτα τὸ τρισάγιον κλπ.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς.
Δόξα. Κύριε ἐλέησον, ἡμᾶς ἐπὶ σοὶ χάρι.
Καὶ νῦν. Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην ἀνοιξον...

Καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ἀσπασμὸν τῆς ἁγίας εἰκόνης τῆς Γλυκοφιλοῦσης, λέγομεν τὸ παρὸν τροπάριον.

Ἦχος β'. Πάντων προστατεύεις.

Πάντας ἡμᾶς οἰκτεῖρον ἄγνή, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ καὶ παρθένε, προσπεφευγότας ἐν σοὶ, καὶ σοῦ τὴν ἀντίληψιν ἐπιζητοῦντας θερμῶς, καὶ Μονὴν τὴν τιμῶσάν σε, τὴν Γλυκοφιλοῦσαν, σκέπε καὶ περίσωζε ἐξ ἐπηρείας δεινῶν, ῥῦσαι καὶ φθορὰς καὶ κινδύνων, καὶ ἐπιτυχεῖν Βασιλείας, Κόρη τοῦ Υἱοῦ σου καταξίωσον.

Δέσποινα πρόσδεξαι...

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου...

Καὶ ὁ ἱερεὺς.

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν...

Μεγαλυνάρια

Ἀναμνηστικὰ τοῦ θαύματος τῆς Παναγίας Γλυκοφιλοῦσης τῇ 20ῃ Αὐγούστου 1945.

Μέγα τε τεράστιον καὶ φρικτόν, ἐτέλεσας ὄντως, ὅτε ἔστησας τὴν ὁρμὴν, τοῦ πυρὸς παμφάγου ἐν δάσει τῆς Μονῆς σου διό σε εὐλογοῦμεν Ὁροφυλάκισσα.

Πάντες καταπλήττονται ὡς Ἄγνή, ὁρῶντες ἐνταῦθα σὰ θαυμάσια τὰ φρικτὰ, ἀπερ καθ' ἑκάστην τελεῖς ἐν τῇ Μονῇ σου διὸ Γλυκοφιλοῦσα σὲ μεγαλύνομεν.

Στίχοι εἰς τὴν Γλυκοφιλοῦσαν.

Τὸ πῦρ κρατοῦσα, ἅμα δὲ καὶ φιλοῦσα, θαῦμα ὑπερθάμαστον, τὸ πῶς οὐ φλέγη· Οὐ πυρπολοῦμαι, κἄν ἐν ἀγκάλαις φέρω τὸν συμπαθῆ τέξασα Θεὸν Θεοῦ Λόγον.

Ἔτεροι

Φιλεῖς ἀπαύστως, χερσὶ περιλαβοῦσα, τὸν σὲ χειρὶ κρατοῦντα, ὡς Κυρία τοῦ κόσμου.
Ὅν ἐκδυπῶπει ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων, καὶ Θεοτόκον πιστῶς ὁμολογούντων.
Ἐλκία κατάκαρπος ὡφθης ὡς μήτηρ, τοῦ ἐλεοῦντος Θεοῦ τοῦ φιλανθρώπου.
Αἰτία τοίνυν, οὐσα τῆς εὐσπλαγχνίας, τὸν οἰκτον αὐχεῖς, εἰς ἐπώνυμον κλέος.

ΒΙΒΛΙΑ ΠΡΟΣ ΠΩΛΗΣΙΝ

Ταχυδρομικά ἔσωτερικοῦ 10 ο)ο. Ἐξωτερικοῦ 30 ο)ο.

Πᾶσα παραγγελία δέον νὰ συνοδεύηται ἀπὸ τὴν ἀξίαν τῶν βιβλίων καὶ τὰ ταχυδρομικά.

Γυμνάσματα Πνευματικά Νικοδήμου, ἄδետον 30.000, πανόδ. Δραχ.	45 000	
Θεοτοκᾶριον Νικοδήμου ἄδետον 20.000 πανόδետον »	30.000	
Πολιτικὸν Θέατρον Ν. Μαυροκοοδάτου »	40.000	
Ἐγκόλπιον Χριστιανοῦ (Ἑσμ. Ἐσπερ. Ὁρθρου, Λειτουργίας »	4.000	
Ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς »	3.000	
Σωτηρία Ὁρθοδόξου χριστιανοῦ ἄδետον 5.000 δεμένον »	8.000	
Ὁ Χριστὸς νικᾷ ἢ ὁ Στρατῆς (θρησκευτικὸν διήγημα) »	3.500	
Ἀπαραιτήτοι αὐστιάσεις διὰ τὸν χριστιανόν »	1.000	
Ἀκολουθία Θ. Μεταλήψεως με προσθέτους εὐχὰς εἰς τὸ τέλος, σχῆμα μικρὸν τσέπης »	1.000	
Οἱ δύο παρακλητικοὶ Κανόνες πρὸς τὴν Θεοτόκον, καὶ ὁ παρακλ. κανὼν τῆς Γλυκοφιλοῦσης Φιλοθέου καὶ εὐχαὶ κατὰ τοῦ πολέμου»	1.000	
Παρακλητικὸς Κανὼν καὶ τὰ θαύματα τῆς Γοργοῦληκού »	1.000	
Ὁ Μέγας Κανὼν, Ἀνδρέου Κρήτης »	1.000	
Ἀκολουθία τοῦ μεγάλου ἁγιασμοῦ τῶν Θεοφανείων »	500	
Γυναῖκες ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ἱερ. Τζ. Γουγουτᾶ σελ. 64. »	2.000	
Ψυχῆς Παρηγορία, εὐχαὶ διὰ στίχων, Ξένης μοναχῆς τυφλῆς σ. 104 »	2.000	
Ἡ ἔρημίτις Φωτεινῆ, Ἰωακείμ Σπετσιέρη »	5.000	
Εὐαγγελικὸς Κῆπος, Σάββα μοναχοῦ Φιλοθεΐτου »	4.000	
Γνώθι σαυτὸν Γ. Πειρατικοῦ »	1.000	
Ἐγκώμιον εἰς τὸν ὅσιον Ἀθανάσιον τὸν ἐν Ἀθῶν »	2.000	
Ἡ Μόνικα, μήτηρ τοῦ ἁγ. Αὐγουστίνου »	1.500	
Ἡ ἁγία Συγκλητική, παρηγορητικὴ διήγησις διὰ τοὺς ἀσθενεῖς. »	1.500	
Λουλούδια τοῦ Παραδείσου, Τζάνου Γουγουτᾶ ἱερέως »	4.000	
Ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία τοῦ Κυρίου, Γ. Παπαγεωργίου »	5.000	
Ὁδηγὸς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ἰννοκεντίου Ἐπισκ. »	3.500	
Τετρακτύς, βιβλίον πατερικόν, Κωνστ. Ζερβοῦ πρωτοπ. »	6.000	
Μικρὸν εὐχολόγιον. Εὐχαὶ παρακλητικαὶ Μάμαντος καὶ Τρύφωνος μὴ ὑπάρχουσαι εἰς τὰ εὐχολόγια, ἑλαφρῶς δεδεμένον »	2.000	
Σειρὰ «Ἁγιορ. Βιβλιοθήκης»		
6 τεύχη α' ἔτους	}	50.000
2 » β' »		
Ὀλόκληρον τὸ ε' καὶ η' ἔτος		
Ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ ἡ οἰκογένειά του »	4 000	
Τὰ λείψανα καὶ ἡ ἱστορία τῶν ἀρχ. πόλεων τοῦ Βόλου μετὰ χαρτῶν »	6.000	
Χρυσόβουλλα καὶ τυπικὰ τῶν Βυζ. αὐτοκρατόρων τοῦ Ἁγίου Ὁρους»	8.000	
Ἀκολουθία καὶ βίος τοῦ Ἁγίου Γερασίμου Σουρβιάς »	5.000	
» » » τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου τοῦ Νέου »	3.000	
» » » τῶν Ἁγίων Ὀνουφρίου καὶ Πέτρου »	5.000	
» » » τοῦ Ἀθανασίου Πατρ. Κωνπόλεως »	5.000	
» » » τοῦ Ἀκακίου Καυσοκαλυβίτου »	5 000	
» » » τοῦ Ἁγίου Στυλιανοῦ »	2.000	
Τετραεὺς ἀγγελον, ἔκδοσις Ἁγ. Ὁρους, χρυσόδετον »	15.000	
Παλαιὰ ἱστορία Αἰγυπτίων, Καρχηδονίων, Ἀσσυρίων, Βαβυλωνίων		

νίων, Μήδων, Περσῶν, Μακεδόνων, Ἑλλήνων, τόμος α' καὶ β'		
ὄγκωδεις, ὑπὸ κ. Ρολλίν, Βενετία 1750 ἄδետον	δραχ.	150.000
Ἑμνολόγιον Ἰ. Μ. Γρηγορίου ἀγ. Ὁρους, περιέχον παρακλητικούς Κανόνας ἀγ. Ἀναστ. Ρωμαίας καὶ ἀκολουθίαν προφ. Ἀβδίου καὶ Βαβλαάμ	»	5.000
Ἱστορική μελέτη Ἰ. Μ. ἀγ. Παντελεήμονος ἀγ. Ὁρους	»	5 000
Ἑρμηνεία ψαλμῶν Ἀνθίμου Ἱεροσολύμων 2 τόμοι δερματόδετοι μέγα σχῆμα	»	200.000
Οἱ Ἀντάρται (ἐπιστημονική μελέτη περὶ ἀνταρτῶν)	»	3.000
Κυριακοδρόμιον μετὰ ἑορτοδρομίου Θ. Ζωγράφου εἰς 3 τόμ. ἄδետον		120.000
Ἑρμηνεία ἐπιστολῶν Παύλου μετὰ τῶν 7 Καθολικῶν Θ. Ζωγράφου τόμοι 11 ἄδետον	δραχ.	100.000
Εἰσαγωγή εἰς τὴν φιλοσοφίαν, Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρου ἐκδ. Μόσχας, δερματόδετον	»	70 000
Ἐπιτομή Ἑλλην. Μυθολογίας, Κοντογόνη δερματόδετος	»	50.000
Στοιχεῖα λογικῆς, μεταφυσικῆς καὶ ἠθικῆς, Φρ. Σοανίου α' καὶ β' τόμος, Βιέννη 1804, ὄλο δερμάτινοι	»	150.000
Εἰσμολόγιον περιέχον τοὺς εἰρημοὺς τῶν Κανόνων κλπ. πανόδ.	»	12.500
Ἡ Κωνσταντινουπόλις Σκαρλ. Βυζαντίου τόμ. β'. δερματόδ.	»	75.000
Φιλοσοφικὸν Δοκίμιον περὶ τῆς προόδου καὶ πτώσεως τῆς Π. Ἑλλάδος Γ. Κωζάκη Τυπάλδου Ἀθῆναι 1839	»	50.000
Μεγάλη Ἑλλ. Ἐγκυκλοπαιδεία Μακροῦ δ δευτέρος τόμος Ἀθαν. ψυχῆς - ἀκαδημεικός, πανόδετος	»	60.000
Θησαυρὸς ἁγίων (παρακλητικοὶ Κανόνες ὄλων τῶν ἁγίων)	»	32 500
Μέγας Συναξαριστὴς δωδεκάτομος Πατρὸς Ματθαίου α'. Τόμος ἄδετος 45.000 δεμένος	»	60.000
β'. » » 40.000 »	»	55 000
γ'. » » 40.000 »	»	55.000
δ'. » » 40.000 »	»	55.000
ε'. » » 45.000 »	»	60.000
Συναξαριστὴς Δουκάκη, Σεπτέμβριος, ἄδετος	»	25.000
Ἀόρατος πόλεμος, Νικοδήμου	»	25.000
Βράβια Ἀρμένη, Δοκίμιον ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν δερματόδ.	»	40.000
Κσμηνοῦ, ὀργανικὴ χημεία, λινόδετον,	»	60.000
Ἱστορία ἑλλην. φιλολογίας, Σκούφου, λινόδετον	»	80.000
Ὁδηγὸς τοῦ ἐξομολογουμένου Χριστιανοῦ, Γ. Μακροῦ	»	3.500
Ὁ Ἁγιασμὸς ἡμῶν, Γ. Μακροῦ,	»	3.500
Λεξικὸν ἐγκυκλοπαιδικόν, Ν. Γ. Πολίτου ἐξάτομον δερματόδ.	»	600.000
Λεξικὸν Γαλλοελληνικόν, Θ. Γ. Κυπρίου, μεταχειρισμένον δερματ.	»	100.000
Θησαυρὸς τετραγλωσσος, Γερασίμου Βλάχου τοῦ Κρητὸς Μητρ. Φιλαδελφείας, Βενετία ἀπκς' ὄλον δερμάτινον	»	250.000
Μακεδονικὸν ἡμερολόγιον 1910 πανόδετον	»	25.000
Γραμματικὴ Θεοδώρου τοῦ Γαζῆ Βενετία 1780 σελ. 670 λινόδ.	»	100.000
«Ἐστία,» τόμος γ'. 1877 δερματόδετον	»	100.000
Ἑλληνικὴ Γραμματολογία, Κ. Εὐσταθοπούλου Ἀθῆναι 1892 δερματόδετον	»	50.000
Κυριακοδρόμιον Νικ. Θεοτόκη, Εὐαγγελίου τόμ. α' ἐκδ. α' Μόσχα 1796	»	60.000
» » » Ἀποστόλων τόμ β' Ἀθῆναι 1840	»	60.000
Δοκίμιον περὶ χάριτος Ἀθ. Λυμπεροπούλου Ἀρχιμ	»	3.000

Ἐπιστημονικὴ ἔκθεσις περὶ τῆς οὐσίας τοῦ μυστηρίου τῆς θ. Εὐχ. δοχ.	5.000
Ἐπιστημονικὴ ἔκθεσις περὶ τῆς οὐσίας τῆς ἀγάπης, τοῦ αὐτοῦ »	3.000
Ἡ πνευματικὴ ζωὴ τοῦ ἔφημερίου, Ἀρχ. Χρυσ. Θέμελη »	2.500
Λεξιλόγιον Ἐκκλ. Δικαίου τριγλωσσον, ὑπὸ Ε. Ρούσου, Βυζαντινοῦ καὶ Λατινικοῦ δικαίου εἰς δύο τόμους σελίδες 700 »	100.000
Τοῦ κλήρου ὁ ὁδηγός, ἦτοι παράφρασις καὶ σχόλια τῶν πρὸς Τιμόθεον καὶ Τίτον ἐπιστ. Παύλου, Μελίτη 1829 δερματόδετ.	» 70.000
Ἐγκόλπιον Ὁρθογραφίας, Δ. Εὐσταθοπούλου »	30.000
Οἱ νεοἕλληνες Πολιτικοὶ ἔναντι τοῦ Χριστιανισμ. Ἀνδ. Κεραμ »	2.500
Τὰ ἐντάφια τῆς Θεοτόκου »	1.000
Αἰώνιον Ἐκκλησ. Πασχαλοημερολ. ὑπὸ Συμεῶν Φιλοθ. Ἱερομ. »	15.000
Ἀκολουθίαι καὶ μαρτύρια τῶν τριῶν νέων ὁσιομαρτύρων Εὐθυμίου, Ἰγνατίου καὶ Ἀκακίου, ὑπὸ ἀρχιμ. Ἀκακίου Χ. Παπᾶ σελ. 216 »	15.000
Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας ἔρμην. εἰς τὰ 4 εὐαγγέλ. ἐνετίησι αὐθ' »	250.000
Ἰγνατίου Μοσχάκη, λόγοι Ἐκκλησιαστικοὶ καὶ φιλοσοφία τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλ. εἰς ἓνα δερματόδετον τόμον »	100.000
Ἐπ. Φραγκούλη, Πανηγυρικός, πανόδετον »	10.000
Ν. Βουλγαρέως, ἱερὰ Κατήχησις, ἦτοι ἐξηγήσις θ. Λειτουργίας »	25.000
Ὁδηγὸς ἐκκλησιαζομένου Χριστιανοῦ, Ἀμερικῆς Μιχαὴλ »	6.000
Ἐγκόλπιον τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ Ἀρχ. Ἀμερικ. Μιχαὴλ »	5.000
Ἐπιστολαὶ Ἰω. Καποδιστριαίου τόμος 1—2, μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Μ. Σχινᾶ, δερματόδετον καινουργές »	200.000
Αἱ σύγχρονοι ἀθεϊστικαὶ καὶ ἀντορθόδοξοι προπαγάνδαι Ἰννοκεντίου Νιζιγροδ' μετάφρασις ὑπὸ Σωφρονίου Δούκα. (Εἶναι ἔρμηνεῖα τῆς ἀποκαλύψεως μετ' εἰκόνων). »	10.000
Ἡ σύγχρονος Ἀθωνιάς Σχολὴ καὶ οἱ ἐν αὐτῇ διδάξαντες ἀπὸ τοῦ 1845-1916 ὑπὸ Χριστοφόρου Κτενᾶ »	15.000
Ἐκατονταετηρὸς ἄδετον »	60.000
Ἀπέχεσθ' αἵματος Κ. Ζερβοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου »	3.000
Ἀκάθιστος παρακλ. ἀκολουθία δεκαπενταυγούστου Ἀρχ. Ζ. Λιανᾶ »	8.000
Ἰγνος Χριστοῦ »	30.000
Προσκυνητάριον ἁγίου Ὁρους »	15.000
Ἡ προσευχὴ Κ. Καλλινίκου »	6.000
Πρακτικαὶ διμιλίαι Κυρ. Εὐαγγελίων Κ. Καλλινίκου »	20.000
Λόγοι Μεγάλου Βασιλείου τόμοι 1—2 »	23.000
Λειτουργία Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου »	6.000
Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς »	15.000
Ὅλαι αἱ ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ τῆς «Ζωῆς» μετ' τὴν τιμὴν τῶν Ἀθηνῶν.	

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Θεωρία καὶ πράξις τῆς βυζ. μουσικῆς Παναγιωτοπούλου »	30.000
Ἀναστασιματάριον Ἰωάννου, ἄδετον «Ζωῆς» »	55.000
» » » Ρηγοπούλου Θεοβίχης »	55.000
» » » Κων)τόλεως 1863 δεδεμένον »	80.000
Μουσικὸν δωδεκαήμερον, δερματόδετον »	50.000
Εἰρημολόγιον καλοφωνικὸν Θ. Φωκαέως, πανόδετον »	50.000
Ἀνθολογία Χουρμουζίου α' καὶ β' τόμος. » »	50.000
Δοξαστάριον Χουρμουζίου, πλήρες, δερματόδετον »	50.000
Δοξαστάριον ἀργὸν Χουρμουζίου Τόμος α'. ἄδετος »	25.000

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Για τοῦτο καὶ μὲ δίκαιον
κῆπον καὶ περιβόλι,

τῆς Παναγίας Δέσποινας
τὸ ὀνομάζουσι ὅλοι.
(Καισάριος Δαπόντες)

ΙΑΡΥΤΗΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ (†1940)
ΙΑΤΡΟΣ — ΜΟΝΑΧΟΣ

Ἐν Βόλῳ
Νοέμβριος - Δεκέμβριος 1950

Διευθυντής - Ἰδιοκτήτης
ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ
Κοραῆ 47 ἐν Βόλῳ

Ἐπίτιμος συντάκτης ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΠΑΘΑΡΗΣ.- Καθηγητὴς τοῦ Α' Γυμνασίου Ἀργένων Βόλου

ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΡ, ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΟΡΥΤΣΙΑΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΑΘΩ "ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ," ΕΝ ΟΨΕΙ ΤΗΣ ΜΕΛΕΤΩΜΕΝΗΣ ΝΑ ΣΥΝΕΛΘΗ ΕΚΕΙ ΠΡΟΣΣΥΝΟΔΟΥ

Ἐπειδὴ οὐδὲν ἐγράφη περὶ τῆς κατὰ τὸ 1930 συνελθούσης «Διορθοδόξου Ἐπιτροπῆς» ἀπὸ ἀγιορειτικῆς ἀπόψεως, ἐθεώρησα ἐπικαιρὸν τώρα, ὅπου τόσον ἀπασχολεῖ τὴν ὀρθόδοξον ἐν γένει Ἐκκλησίαν τὸ ζήτημα τῆς ἐπὶ δέκα καὶ πλέον ἔτη ἀναβληθείσης «Προσσυόδου», νὰ δημοσιεύσω ἐν συνόψει τὰ πεπραγμένα τῆς Ἐπιτροπῆς, καὶ τὰ ἀνέκδοτα κείμενα τὰ διαμειφθέντα μεταξὺ τοῦ ἱεροῦ Τόπου καὶ αὐτῆς καὶ νὰ ἐκθέσω τὴν τηρηθεῖσαν ὑπὸ τε τῆς ἱερᾶς Κοινότητος καὶ τῶν Μονῶν καὶ μοναχῶν ἐν γένει στάσιν ἔναντι τῆς ἐπισήμου πασῶν(σχεδὸν) τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀντιπροσωπείας. Πιστεύω, ὅτι εἶμαι ὁ καταλληλότερος πρὸς ταῦτο, διότι οὐ μόνον διώκουν καὶ διηύθυνον τότε τὰ τῆς κοινότητος ὡς πρωτελιστάτης, ἀλλὰ καὶ διότι συνδεόμενος μετὰ τῶν ἐγκρίτων τοῦ συνεδρίου ἐκείνου διὰ προσωπικῆς φιλίας ἠδυνήθην νὰ διεισδύσω εἰς τὰς βουλὰς καὶ τὰς διαθέσεις αὐτῶν ὡς πρὸς τὸ συντελεσθὲν τότε ἔργον, τὰς συμφωνίας δηλ. τῶν συζητηθησομένων ἐν τῇ προσσυόδῳ θεμάτων. Παρακολούθησις δὲ ἔκτοτε τὴν κίνησιν ταύτην καὶ τὰς ἐκδηλωθείσας ἐν ἐκάστη ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ τάσεις καὶ ἐνεργείας πρὸς ἀποκρυστάλλωσιν τῶν θεμάτων, ἀπερὶ μέλλουσι ν' ἀποσχολήσωσι τὸ συνέδριον, καὶ ἐλθὼν εἰς ἄμεσον ἐπικοινωνίαν μετὰ πολλῶν θεολόγων καὶ ἱεραρχῶν τῶν ἄλλων ὀμοδόξων Ἐκκλησιῶν, μάλιστα εἰς τὰ ἐν Λονδίῳ καὶ Ἐδιμβούρ-

γῶ συνέδρια τοῦ 1937, διὰ ταῦτα πάντα εὐελπιστῶ, ὅτι θὰ κατορθώσω, νὰ εὐφω φῶς εἰς τὰς κατευθύνσεις, πρὸς ἃς τείνει ἐκάστη τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ περισσότερον ἡ ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία ὡς οἰκειότερος πρὸς αὐτὴν ἔχων καὶ ἐπὶ 12ετίαν ἤδη διαμένων ἐν Ἀθήναις καὶ περὶ τὰ κανονικὰ τῆς Ἐκκλησίας θέματα ἀσχολούμενος οὐκ ὀλίγον, ὧν καρπὸς καὶ ὁ κατ' αὐτὰς κυκλοφορῶν 500σέλιδος ὀγκώδης τόμος. Μεγάλως διεφωτίσθην ἐκ τῆς ἀλληλογραφίας δι' ἧς τιμᾷ με ἡ Α. Μακαριότης ὁ γερῶς Πατριάρχης Ἀλεξανδρείαν κ. Χριστοφόρος, μεθ' οὗ ἀπὸ τριακονταετίης συνδέομαι καὶ δύναμαι νὰ διαπιστώσω τὴν μεγάλην εὐσέβειαν καὶ ὀρθοφροσύνην περὶ τὰ τοιαῦτα (*). Οὗτος μετέβη εἰς Μόσχαν καὶ ἐφιλοξένησεν εἰς τὰ πατριαρχεῖα τὸν Πατριάρχην Ἀλέξιον, διατηρεῖ δὲ μετ' αὐτοῦ τακτικὴν ἀλληλογραφίαν. Πέρυσι δ' ἐκλήθη ἐνταῦθα διὰ νὰ ἀποφασίσουν τὴν σύγκλησιν τῆς Προσυνόδου, περὶ ἧς καὶ αὐτὸς ἐπιμένει νὰ συγληθῇ τὸ ταχύτερον, ἀλλ' οὐδὲν ἤνυσεν. Κατὰ πρῶτον ἐγένετο σκέψις τοῦ πρέπει νὰ συνέλθῃ, περὶ δὲ τοῦ τόπου ὡς καταλληλότερος ἔχει προτιμηθῆ τὸ ἅγιον Ὄρος, ὅπερ πρέπει νὰ ἀναγνωρισθῇ παρὰ πάντων ὡς «πόλις οὐρανία» ὡς ὠνόμαζον αὐτὸ οἱ βυζ. αυτοκράτορες καὶ κέντρον πανορθόξου καὶ μητροπόλις τῆς Ὀρθοδοξίας, ἦν διὰ τῶν αἰῶνων διετήρησεν ἀπαράρακτον, ἀλλ' οἱ ἐνταῦθα ἀπέκρουσαν δυστυχῶς τὴν ὁμόθυμὸν πάντων τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐπιθυμίαν ταύτην, ἣτις εἶναι καὶ ἐπιθυμία παντὸς τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ὁ δὲ λόγος ποῖος; διότι θέλουσι νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν διατήρησιν τοῦ νέου ἡμερολογίου, ἦν ἀντικωνονικῶς εἰσήγαγον καὶ φοβοῦνται τὴν ἐπιρροὴν τῶν ἀγιορειτῶν ἴσως φοβοῦνται τὸ κράτος τῆς ἀληθείας καὶ ὀρθοδοῦσι πρὸ τῆς πραγματικότητος καὶ ἐπρότειναν τὸ Μέγα σπῆλαιον, ἵνα κλείσωσιν ἐκεῖ τοὺς ἱεράρχας καὶ ἀποκλείσωσι πᾶσαν ἐπαφὴν καὶ ἐπικοινωνίαν αὐτῶν μετὰ τοῦ λοιποῦ κόσμου, ἀλλ' οὐδεὶς ἐνέκρινε τοῦτο καὶ αὐθις τώρα συζητεῖται ἐνταῦθα ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἐκ Κ/πόλεως ἀπεσταλμένων συνοδικῶν. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ἀντιπροσωπεύω τὴν ἐπίσημον τοῦ ἁγ. Ὄρους γνώμην, ἐκφράζω τὴν ἐμὴν ταπεινὴν σκέψιν, διότι ἴσως δὲν συγκατατεθῶσιν οἱ ἀγιορεῖται εἰς τὰς δυσχερεῖς ταύτας περιστάσεις νὰ φιλοξενήσωσι τὴν προσίνουσαν, ἢ στίσις δὲ τῶν ἀγιορειτῶν κατὰ τὰς συνεδριάσεις τῆς διορθοδόξου ἐπιτροπῆς, ὡς θὰ ἀποδειχθῇ ἐκ τῶν κατωτέρω. ὑπῆρξεν ἄμεμπτος καὶ προὔκαλεσε τὸν θαυμασμόν τῆς ἐπιτροπῆς καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας καὶ ἐπεδαψίλευσεν ἀφθόνως τὴν εὐλογίαν. Ἄλλ' ἴδωμεν τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα περὶ τούτου.

(*) Μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρου, ὅστις δις καὶ τοῖς μοὶ ἔγραψε δὲν ἔχομεν συζητήσεαι εἰσέτι τὸ σπουδαῖον τοῦτο θέμα.

Πατριαρχικά πρὸς τὸ ἅγ. Ὅρος γράμματα
διὰ τὴν ἐκεῖ προσύνοδον

1ον) Πρὸς τὴν Ἐπιστασίαν τῆς Ἱ.
Κοινότητος.

Ἀριθ. πρωτ. 480

Ὅσιώτατοι ἐπιστάται καὶ ἀντιπρόσωποι τῆς κοινότητος τοῦ ἁγίου Ὁρους, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ τῆς ἡμῶν μειριότητος, χάρις εἴη τῇ ὑμῶν δοσιότητι καὶ εἰρήνῃ παρὰ Θεοῦ.

Ἐκ τῆς ἐγκλειομένης ὡδε ἡμετέρας Πατριαρχικῆς πρὸς τὴν σεβασμίαν Μονὴν τοῦ Βατοπεδίου ἐπιστολῆς, ἣν διαβιβάζομεν διὰ τῆς ὑμετέρας ἀγαπητῆς δοσιότητος, ἡ δοσιότης ὑμῶν λαμβάνει γνῶσιν τῆς ἀνακοινομένης προσεχοῦς συναθροίσεως ἐν τῇ εἰρημένη ἱερᾷ καὶ σεβασμίᾳ Μονῇ ἐπισήμου γενικῆς Διορθοδόξου Ἐπιτροπῆς ἀπηρτισμένης ἐξ ἀντιπροσώπων πασῶν τῶν ἀδελφῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, σκοπὸν καὶ ἔργον ἐχούσης, ἵνα διὰ κοινῆς συσχέψεως καὶ ἐγκρίσεως δοσιότητος τελειωτικῶς τὰ καθέκαστα τοῦ καταρτισμοῦ καὶ τοῦ προγράμματος τῆς μελλούσης, ἵνα συνέλθῃ ἀκολούθως γενικῆς Ὁρθοδόξου Προσυνόδου, ἐν ἣ μέλλουσιν, ἵνα ἐξετασθῶσιν ἐπείγοντα σύγχρονα ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα.

Οὐδεμίαν ἔχομεν ἀμφιβολίαν ὅτι διὰ τὴν καλὴν τῶν πάντων εὐδόωσιν, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν σπουδαίαν ταύτην τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν γενικὴν συνάθροισιν, πρῶτην ἐν ταῖς ἐπιζουμέναις τακτικαῖς ἐφεξῆς γενικαῖς Ὁρθοδόξοις συναντήσεσι καὶ συναθροίσεσι καὶ οὕτως αἰσίως νῦν ἐν τῷ ἱερῷ ὑμῶν τόπῳ συνερχομένην, ἐπιδειχθήσεται ἰδιαίτερα ἀξιόχρεως καὶ παρὰ τῆς δοσιότητος ὑμῶν πρόνοια, ὅπως ἡ τε δεξιότης καὶ ἡ περιποίησης τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης ἢ ἄνετος καὶ εὐχάριστος τόσον ἐν τῇ ἐν ἣ πρόκειται, ἵνα συνέλθῃ αὕτη

Ἱερᾷ Μονῇ, ὅσον καὶ ὁποῦδήποτε ἀλλοχοῦ ἐν τῷ ἱερῷ τόπῳ.

Ἐπὶ τῇ πεποιεθῆσει καὶ προσδοκίᾳ ταύτῃ ἐκφράζομεν ἐκ τῶν προτέρων τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡμῶν καὶ ἀπονέμοντες ὑμῖν τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας, αἰτούμεθα τὰ κράτιστα παρὰ τοῦ Θεοῦ, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ τῆς δοσιότητος ὑμῶν.

Ὁ Κωνσταντινουπέλεως Φώτιος
διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης.

1930 Μαΐου 12.

2ον) Πρὸς τοὺς Ἐπιτρόπους καὶ
προϊσταμένους τῆς Ἱ.Μ. Βατοπεδίου.

Ὅσιώτατοι ἐπίτροποι καὶ λοιποὶ προϊστάμενοι τῆς ἐν ἅγ. Ὁρει Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς τοῦ Βατοπεδίου, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ τῆς ἡμῶν μειριότητος, χάρις εἴη τῇ ὑμῶν δοσιότητι καὶ εἰρήνῃ παρὰ Θεοῦ.

Ἐχοντες τὴν εὐμενῆ συγκατάθεσιν τῆς ἐντίμου ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως⁽¹⁾ ἐνεκρίναμεν καὶ ὠρίσαμεν συνοδικῶς, ὅπως τῇ 8ῃ προσεχοῦς μηνὸς Ἰουνίου, Κυριακῇ τῆς Πεντηκοστῆς, συνέλθῃ ἐν ἅγ. Ὁρει γενικὴ Διορθοδόξου Ἐπιτροπῆ, ἀποτελουμένη ἐκ δύο Ἀρχιερέων ἀντιπροσώπων ἐξ ἐκάστης Ὁρθοδόξου Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας, σκοπὸν καὶ ἔργον ἔχουσα τὸν διὰ κοινῆς συσχέψεως καὶ ἐγκρίσεως τελικὸν καθοριστὸν τοῦ καταρτισμοῦ καὶ τοῦ προγράμματος τῆς ἐπακολουθησίσσης κατὰ τὴν κοινὴν ἔφεσιν καὶ ἐκπεφρασμένην ἤδη γνώμην πασῶν τῶν ἀδελφῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν γενικῆς Ὁρθοδόξου προσυνόδου, ἐν ἣ μέλλουσιν. ἵνα

(1) Ἐχοντες—Κυβερνήσεως δὲν ὑπάρχει εἰς τὰ δημοσιευθέντα Πρακτικά.Κ)πολις 1930,σ.36

ἔξετασθῶσιν ἐπείγοντα σύγχρονα γενικά ἔκκλησιαστικά ζητήματα.

Ἐπειδὴ δὲ προκειμένου περὶ τοῦ καθορισμοῦ τοῦ ἐπὶ μέρους ἐν Ἀγ. Ὁρει τόπου διὰ τὴν συνάθροισιν τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης, λίαν πρόσρορον ὑπὸ πᾶσαν ἐλοψιν, σκεψάμενοι μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, εὐρομεν τὴν ὑμετέραν Ἱερὰν καὶ σεβασμίαν Μονὴν τοῦ Βατοπεδίου, ἣτις πρὸς τῷ εὐρυχώρῳ καὶ καταλλήλῳ τῶν οἰκημάτων αὐτῆς εἰς φιλοξενίαν τῶν συναθροισθησομένων ἀντιπροσώπων καὶ τῇ σεπτῇ αὐτῆς περιωλῇ ἐν τῇ τάξει τῶν αὐτόθι εὐαγῶν ἰδρυμάτων ἀείποτε διεκρίθη καὶ διὰ τὴν φιλοτιμίαν καὶ τὸ πρόφρον τῆς διαθέσεως αὐτῆς εἰς συνανίληψιν ὑπὲρ παντὸς γενικοῦ τῆς Ἐκκλησίας καλοῦ, θαρροῦντως καὶ ἀσμένως διὰ τοὺς λόγους τούτους ὡς μέρος τῆς συναθροίσεως καὶ συγχρονίσεως τῆς εἰρημένης σπουδαίας γενικῆς Διορθόδοξου Ἐπιτροπῆς προετιμήσαμεν καὶ ὠρίσαμεν καὶ ἐν ταῖς πρὸς τὰς Ὁρθοδόξους Ἀνιοκεφάλους Ἐκκλησίας παρ' ἡμῶν ἀπολυθείσαις προσκλήσεσιν ἐσημειώσαμεν τὴν Ἱερὰν ὑμετέραν σεβασμίαν Βασιλικὴν καὶ Πατριαρχικὴν Μονήν.

Ὅθεν ἄσμενοι ἀνακοινοῦμεθα τοῦτο διὰ τῆς παρουσίας Πατριαρχικῆς ἡμῶν ἐπιστολῆς, οὐδόλως δ' ἀμφιβάλλομεν, ὅτι ἡ Ἱερὰ Μονὴ μετὰ χαρᾶς τε ἐνωτισθήσεται τὸ ἄγγελμα καὶ ἀποδέξεται τὸ ἀνατιθέμενον αὐτῇ βᾶρος, ἐλαφρυνθησάμενον ἄλλως τε διὰ τῆς παρὰ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας ἀνιλήψεως πάντων τῶν ἐξόδων τῆς συντηρήσεως τῆς Ἐπιτροπῆς κατὰ τὸν

χρόνον τῆς ἐν τῇ Μονῇ διατριβῆς αὐτῆς, καὶ μετὰ πάσης τῆς ἐγνωσμένης πρόφρονος καὶ εὐαγοῦς αὐτῆς προθυμίας φροντίσει καὶ προνοήσει περὶ τῆς ἐγκαίρου καὶ ἀρτίας παρασκευῆς τῶν ἀναγκασιούτων καταλυμάτων καὶ τῶν λοιπῶν, πρὸς ὧς οἶόν τε καλὴν καὶ ἀνετον ἐγκατάστασιν καὶ φιλοξενίαν τῶν ἐλευσομένων ἐπισήμων ἀντιπροσώπων.

Ἐπιδηλοῦντες δὲ ὅτι ὡς ἐκ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἀντιπροσώπου ἐν τῇ Διορθόδοξῳ ἐπιτροπῇ διωρίσθησαν οἱ ἱερώτατοι Μητροπολίται Ἡρακλείας κ. Φιλάρετος, Θυατείρων κ. Γερμανὸς καὶ Τραπεζοῦντος κ. Χρῦσανθος τρεῖς ὄντες ἀντι δύο, ὅσοι πρόκειται, ἵνα ἔλθωσιν ἐξ ἑκάστης τῶν ἄλλων ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν (1) προτιρεπόμενοι τὴν ὑμῶν ὁσιότητα, ὅπως περὶ παντὸς σχετικοῦ πρὸς τὴν δεξιῶσιν καὶ φιλοξενίαν τῆς ἐπιτροπῆς συνεννοηθῇ καὶ συνεννοῆται μετὰ τῆς ἡμετέρας ἀντιπροσωπείας καὶ δὴ μετὰ τοῦ ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς ἡμετέρου Ἀποκρισαρίου ἐν Ἀθῆναις ἱερωτάτου Μητροπολίτου Τραπεζοῦντος κ. Χρυσάνθου, ἐκφράζομεν ἐκ τῶν προτέρων τὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡμῶν εὐαρέσκειαν καὶ εὐχαριστίαν πρὸς τὴν Ἱερὰν ὑμῶν Μονήν καὶ αἰτούμεθα τὰ κράτιστα παρὰ Θεοῦ, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἶη μετὰ τῆς ἀγαπητῆς ὁσιότητος ὑμῶν.

1930 Μαΐου 12

† ὁ Κων/λεως Φώτιος
διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης.

1) Τρεῖς Ἐκκλησιῶν δὲν ὑπάρχει εἰς τὰ Πρακτικά σ. 37

Ἀναλαβὼν τὰ καθήκοντά μου ὡς πρωτεπιστάτης τοῦ ἁγ. Ὁρους κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο γενομένων τῶν ἀρχαιρεσιῶν ἀρχομένου τοῦ Ἰουνίου μηνός, ἐκ τῶν πρώτων καθιζόντων τῆς Ἱερᾶς ἐπιστασίας ἔκρινα γὰ ἔλθωμέν εἰς ἐπαρῆν μετὰ τῆς εὐρισκομένης καὶ συνεδριαζούσης ἡδὴ ἐν Βατοπεδίου Διορθόδοξου ἐπιτροπῆς, διὸ καὶ ἀπεστείλαμεν τότε τὸ γράμμα, ὅπερ ὡς

μόνον ἀγιορειτικὸν μνημεῖον κατεχωρίσθη εἰς τὰ ἐπίσημα «πρακτικά» τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐπιτροπῆς (σ. 119-120), ἔχει δὲ ὧδε:

Ἀριθ. πρωτ. 1

Ἐν Καρραῖς τῇ 2 Ἰουνίου 1930.

Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Πρόεδρον τῆς Διορθοδόξου Ἐπιτροπῆς ἁγίου Ἡρακλείας κ. Φιλάρετον Βαφείδην.

Σεβασμιώτατε,

Ἡ ἱερὰ Ἐπιστασία τοῦ ἁγίου Ὄρους Ἄθω, ἀναλαβοῦσα τὴν ἀρχὴν, σπεύδει νὰ υποβάλλῃ ὑμῖν καὶ δι' ὑμῶν πρὸς τὰ διαπρεπῆ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς τὸν εὐλαβῆ χαιρετισμὸν καὶ τὰ ταπεινὰ σέβη καὶ διαδηλοῖ, ὅτι τὴν ἐν τῷ ἱερῷ ἡμῶν τόπῳ παρουσίαν τῶν ἐπισήμων ἀντιπροσώπων τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὑπολαμβάνει ὡς ἔνδειξιν μεγίστης τιμῆς καὶ εὐνοίας, μεθ' ἧς αἱ Ἐκκλησίαι περιβάλλουσι τοὺς ἀγιορεῖτας. Τὸ γεγονός τοῦτο θὰ εἶναι ἀξιοσημεῖωτον ἐν τῇ Ἱστορίᾳ. Τούτου ἕνεκεν ὑποῦμεν χεῖρας πρὸς τὸν ὑψημέδοντα Θεὸν ἰκέτιδας, ἵνα ἐνισχύσῃ τὰς ὑμετέρας Σεβασμιότητας ἐν τῇ ὑψηλῇ ταύτῃ διακονίᾳ καὶ ἐμπνεύσῃ ἀγαθὰ ἐν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν, ὅπως τὸ κυοφορούμενον ἔργον ἐξυψώσῃ μὲν τὸ ὀρθόδοξον πολίτευμα, κραταιώσῃ δὲ τὴν εὐαγγελικὴν ἀλήθειαν, ἐφ' ᾧ καὶ τὰς θεοπειθεῖς ὑμῶν ἐπικαλούμενοι εὐχὰς διατελοῦμεν ἕσαιε ὀρηροὶ θεράποντες.

Οἱ Ἐπιστάται τῆς ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ ἁγίου ὄρους Ἄθω.

Ὁ Πρωτεπιστάτης τῆς Μεγίστης Λαύρας Γέρον Εὐλόγιος.

Ὁ τῆς τοῦ Δοχειαρίου Ἐπιστάτης προηγούμενος Δανιήλ.

Ὁ τῆς τοῦ Ξενοφῶντος Ἐπιστάτης Παρθένιος.

Ὁ τῆς τοῦ Ἐσφιγμένου Ἐπιστάτης Παΐσιος.

Ἀναγνωσθείσης τῆς ἐπιστολῆς ἐν ἐπισήμῳ συνεδριάσει ἐγένετο ἡμῶν ἡ ἐξῆς ἀπάντησις:

Διορθόδοξος Ἐπιτροπὴ Ἐκκλησιῶν.

Ἐν τῇ Ἱ. καὶ Σεβασμίᾳ Μεγίστῃ Μονῇ τοῦ Βατοπεδίου τῇ 18 Ἰουνίου 1930

Ἀρ. πρωτ. 25

Π ρ ὸ ς

Τὸν Πανοσιολογιώτατον Πρωτεπιστάτην τῆς Μεγίστης Λαύρας Γέροντα Εὐλόγιον

Εἰς Κ α ρ ρ α ς.

Πανοσιολογιώτατε,

Ἡ ἐν τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ Μονῇ συνεδριάζουσα Σεβάσμιος Διορθόδοξος Ἐπιτροπὴ γηθοσύνως πάνυ ἐδέξατο τὸν υποβληθέντα αὐτῇ εὐλαβῆ χαιρετισμὸν καὶ τὰ σέβη τῆς Ἱερᾶς Ἐπιστασίας τοῦ ἁγίου Ὄρους Ἄθω.

Ἡ ὑπὸ πασῶν τῶν ὀρθοδόξων τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησιῶν ἐπικροτηθεῖσα ἀπόφασις τοῦ σεπτοῦ οἰκουμενικοῦ Πατρισρχείου ὅπως ὡς τόπος τῆς πρώ-

της κοινῆς συσκέψεως Ἀντιπροσώπων αὐτῶν, χρησιμεύση τὸ ἀγιόνυμον Ὅρος, ἀποτελεῖ ὄντως σταθμὸν ἀξιόλογον ἐν τῇ Ἱστορίᾳ αὐτοῦ.

Ἡ Σεβασμιος Διορθόδοξος Ἐπιτροπὴ εὐχαρίστως ἀποδέχεται τὰς εὐχὰς ὑμῶν ὑπὲρ αἰσίας διεκπεραιώσεως τοῦ ἀναληφθέντος ὑπ' αὐτῆς βαρέως ἔργου καὶ εὐχεται, ὅπως ὁ Κύριος διαφυλάττῃ ἀσινῇ τὸν Ἱερὸν τοῦτον Τόπον καὶ παρέχῃ δαψιλεῖς τὰς εὐλογίας αὐτοῦ ἐπὶ πάντα Ὑμᾶς.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Διορθοδόξου Ἐπιτροπῆς

† ὁ Ἡρακλείας Φιλάρετος

Ἐμανθάνομεν παρὰ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Βατοπεδίου, ὅτι ἑτερματίζοντο (μετὰ πολλῆς δυσκολίας) αἱ ἐργασίαι τοῦ συνεδρίου. Ὁ σλαυϊκὸς συνασπισμὸς ἀντιπροσωπευόμενος ὑπὸ τῶν Σέρβων καὶ Ρουμάνων δὲν ἦτο καθ' ὅλα σύμφωνος πρὸς τὰς ἀπόψεις τῶν ἄλλων συνέδρων, ὡς θὰ ἴδωμεν. Ἡμέραν τινὰ μὲ καλεῖ ὁ Τραπεζοῦντιος Χρῦσανθος, ὅστις καθ' οὐσίαν διηύθυνε τὰς ἐργασίας, ἦτο ὁ κήνσωρ τοῦ συνεδρίου, καὶ τηλεφωνικῶς μὲ παρακαλεῖ νὰ ἐκδώσωμεν μερικὰ «διαμονητήρια», διότι τινὲς τῶν ἀρχιερέων κατὰ τὸν ἀπόπλουν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐπισκέψωνται μονὰς τινὰς παραλιακῶς κειμένας. Ἐμμεῖνα ἔκκληκτος, ὅτι ἀνεχώρουν χωρὶς νὰ παρασιασθῶσιν εἰς τὸ Πρωτάτον, χωρὶς νὰ χαιρετίσωσι τὴν Ἱερὰν Κοινότητα, χωρὶς νὰ προσκυνήσωσι τὴν πολιούχον τοῦ Τόπου τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, τὴν εἰκόνα, «ἄξιόν ἐστιν» ἐπιλεγομένην, ἣτις κοσμεῖ τὸν ναὸν τοῦ Πρωτάτου. Αὐτὰ ἀπήντησα εἰς τὸν Χρῦσανθον, ἀλλ' ὁ μακαρίτης, πείσμων καὶ ἰσχυρογνώμων, ἐπέμενε εἰς τὴν πρόιασίν του προφασιζόμενος, ὅτι ὁ Πρόεδρος ἅγιος Ἡρακλείας ὑπέρογρος ὧν δὲν δύναται νὰ ἱππεύσῃ καὶ νὰ ἀνέλθῃ δύο ὠρῶν διάστημα ἐκ τοῦ Βατοπεδίου εἰς Καρυάς. Ἀπαντῶ ὅτι ἐν Ἄθῳ ὅλοι ἱππεύομεν νέοι καὶ γέροντες καὶ χάρις εἰς τὴν Παναγίαν οὐδεὶς ποτε ἔλαθεν. Ὁ Πατριάρχης Ἰωακεῖμ ὁ Γ' ἀνήροχετο γέρον καὶ αὐτὸς ἐφιππος μέχρι τῆς ὑπεργειοτάτης κορυφῆς τοῦ Ἄθωνος! Καὶ πῶς θέλετε εἶπον, νὰ σέβωνται οἱ ξένοι τὸ καθεστῶς αὐτό, δι' οὓς ὑμεῖς παραπονεῖσθε, ὅτι Πρόσβεις καὶ Πρόξενοι Σλαῦοι πορεύονται ἀπ' εὐθείας εἰς τὰς Μονὰς χωρὶς νὰ παρουσιάζωνται εἰς τὴν Κοινότητα; Ὅταν θὰ θελήσωμεν νὰ τοὺς παρατηρήσωμεν θὰ φέρωσιν ὑμᾶς ὡς παράδειγμα. Ἐπὶ τέλος ἐπέσθη καὶ ὁ Τραπεζοῦντιος, ἀφοῦ συγκατετέθη ὁ Πρόεδρος μαθὼν τὰ διαμειφθέντα, καὶ ἐκέρδισα μὲν ἐγὼ ὑπὲρ τοῦ καθεστῶτος τὸ ζήτημα, ἀλλ' ἔλασα τὴν φιλίαν τοῦ Χρῦσανθου, ὅστις ἔκτοτε ἐκηρύχθη ἐκ τοῦ ἀφανοῦς ἐχθρὸς μου καὶ μὲ ἐξεδικήθη ἔπειτα, διότι ἀπεστάλην εἰς Ἀλβανίαν ὡς ἐπίσκοπος Κορυτσᾶς καὶ οὐχὶ ὡς μητροπολίτης Κορυτσᾶς καὶ ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας, ὡς εἶχεν ἀποφασισθῆ παρὰ τοῦ Πατριαρχείου (ἀλλὰ περὶ τούτου ἔχω γράψῃ ἀλλαγῶν). Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας σεβ. Νικόλαος Ἀχοριδῶν, οὔτινος ἡ εὐλάβεια πρὸς τὸν τόπον καὶ τὸ φιλακόλουθον, ἔκαμαν ἀρίστην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀγιορείτας, ἀκούσας τὴν ἀπόφασιν, ὅτι θὰ ἀνεχώρουν διὰ θαλάσσης, προηγῆθη μόνος του καὶ ἐνε-

φανίσθη εἰς τὸ Πρωτάτον. (1) Συνέπεσε καθ' ἣν ἡμέραν προσῆλθεν ἡ Ἱεραρχία νὰ πανηγυρίσῃ τὸ Πρωτάτον τὴν ἐπέτειον τῆς θαυματουργοῦ εἰκό-
νος «ἄξιόν ἐστιν» καὶ εἴχομεν καλέσει καὶ τὸν πρωτοψάλτην τοῦ Ὁρους τὸν
μακ. Συνέσιον ἱεροδιάκονον Σταυρονικητινόν. Ἄλλ' ἔνεκα τῆς ἀποστά-
σεως οἱ ἐπίσημοι ξένοι ἔφθασαν μετὰ τὴν θεῖαν λειτουργίαν. Ἐγένετο με-
γαλοπρεπεστάτη ἡ ὑποδοχὴ καὶ εἰς τὸν ἀρχαιότατον ναὸν τοῦ Πρωτάτου
ἐψάλη δοξολογία, μεθ' ἣν ἠκολούθησε:

Προσφώνησι:

Τοῦ Πρωτεπιστάτου τῆς Ἱεραῆς Κοινότητος Ἁγίου Ὁρους Ἁθῶ.
Εὐλογίου Λαυριώτου.

Σεβασμιώτατε ἅγιε Πρόεδρε καὶ τὰ λοιπὰ ἐπίλεκτα μέλη τῆς διορ-
θοδόξου Ἐπιτροπῆς.

Διπλῆν καὶ εὖσημον ἑορτὴν ἄγει σημερον ὁ ἱερός ἡμῶν Τόπος. Μετὰ
τῆς σεπτῆς πανηγύρεως τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἐκφω-
νηθέντος ὑπὸ θεοῦ ἀγγέλου θεσπεσίου ὕμνου, τοῦ ἄξιόν ἐστιν, ἐνώπιον
τῆς εἰκόνας ταύτης, συμπύπτει καὶ ἡ παρουσία τῶν ὑμετέρων Σεβασμιο-
τήτων.

Προσέρχεσθε ὡς ἱεροὶ προσκυνηταί, ἵνα καταθέσητε τὸν εὐλαβῆ χαι-
ρετισμὸν πρὸ τῆς ἐφ'esτίου τοῦ Τόπου ἡμῶν, τῆς βασιλείσης τῶν οὐρανῶν.
Τὸ ἕκτακτον τοῦτο θέαμα, ἱερός σύλλογος ἀρχιερέων ἐκ πασῶν τῶν ὀρθο-
δόξων Ἐκκλησιῶν, συγκινεῖ ἡμᾶς βαθύτατα, καὶ ἀποροῦμεν λόγων ἄξιων
πρὸς ἔκφρασιν τῶν καταπλημμυροῦντων ἡμᾶς αἰσθημάτων. Χαίρετε ἱε-
ροφάντορες τῆς Ἐκκλησίας. Χαίρετε οἱ ὀρθοτομοῦντες τὸν λόγον τῆς
ἀληθείας. Χαίρετε οἱ ἑναρμόνιοι τοῦ θεοῦ λόγου κήρυκες, οἱ μίαν καὶ
ἐνιαίαν τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀποφαίνοντες. Οὕτω προσαγορευόμεν
ὑμᾶς, ἡμεῖς οἱ τὸν βίον παρακολουθήσαντες καὶ τὰς πράξεις ὑμῶν ἐκτι-

(1) Κατὰ περίεργον σύμπτωσιν μετὰ διείλιαν ὁ ἀρχιερεὺς οὗτος ἦλθεν εἰς τὸν
Ἁθῶ καὶ ἔχων ὡς δεδομένον τὸ προηγούμενον κατηνύθη εἰς τὴν σερβικὴν μονὴν
τοῦ Χελανταρίου ἀπὸ Ἱερισσοῦ, χωρὶς νὰ βαδίσῃ τὴν μέχρι τοῦ Πρωτάτου ὁδόν.
Ἐκεῖ μάλιστα κατῴρθωσε νὰ πείσῃ τοὺς πατέρας νὰ ὁμονοήσωσι καὶ ἀποκατέστησε
τὸ κοινόβιον. Μαθὼν τοῦτο τὸ Πατριαρχεῖον διέταξε τὸν ἐν Ἀθήναις ἀποκρισάριον
Χρῦσανθον, ὅστις μεταβὰ: ἐπὶ τόπου κατήγγειλε τὸν Ἀχαιοῦν πρὸς τὰ πατριαρχεῖα
τὸ ὁποῖον παρεπονήθη πρὸς τὸν Σέρβον πατριάρχη καὶ ἐξήτησε τὴν τιμωρίαν τοῦ
περιφρονητοῦ τῶν ἁγιορ. ἐθίμων, ἀνέτρεψε δὲ τὸ κοινόβιον. Εἰς τὸ αὐτὸ παράπτω-
μα ἐπέπεσε τῷ 1936 καὶ ἔγκριτος τῆς ἐλλαδικῆς Ἐκκλησίας κανονολόγος καὶ ἐμὸς σε-
βαστὸς φίλος ὁ Θεσσαλιώτιδος κ. Ἱεζεκιὴλ Βελανιδιώτης, ἐπισκεψάμενος τὸ ἅγιον
Ὁρος καὶ συνεχίσας ἀπὸ τῆς Δάφνης τὴν περιόδειαν. Ἡ ἱερά Κοινότης τὸν ἐσταμά-
τησεν εἰς Λαύραν καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ φύγῃ ἔξωρισμένος ἐκ τοῦ ἱεροῦ τόπου, καὶ
ἐπανελθὼν ἐπέτεθῃ λάβρως κατὰ τῆς ἱεραῆς Κοινότητος διὰ τῆς «Φωνῆς τῆς Ἐκκλη-
σίας» (10—9—36). Εὐρισκόμενος δὲ εἰς Ἀθήνας ἠθέλησα νὰ τὸν κάμω νὰ συνέλθῃ γρά-
ψας εἰς τὸν Ἐκκλησ. Τύπον: «Θλιβερά ἱστορία εἰς Ἀθῶνα ἀποδημοῦντος ἐγκρίτου
ἱεράρχου τῆς Ἑλλάδος» 24—10—36 καὶ ἐπειδὴ ἠθέλησε νὰ δικαιολογηθῇ ἠναγκά-
σθη νὰ δευτερολογήσω, καὶ ν' ἀπαντήσω τὸ τρίτον.

μῶντες καὶ ἐκ τῶν σοφῶν συγγραμμῶν καρπούμενοι. Δὲν ἀμφιβάλλομεν δὲ ποσῶς, ὅτι καὶ ἡ νέα ἡμῶν αὕτη καὶ ὑψηλὴ ἀποστολή, θὰ διατρανώσῃ καὶ θὰ ἀποκορυφώσῃ τὴν μέγρι τοῦδε εὐσεβῆ δρασιν ὑμῶν, καὶ θὰ ἐπιστέψῃ πλήρως τὰς προσδοκίας πρὸς δόξαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ ἔξαρσιν τοῦ φρονήματος τῶν ὀρθοδόξων.

Σύμπας ὁ ὀρθόδοξος κόσμος εἶναι ἐστραμμένος πρὸς τὸν Ἅθω καὶ ἐναγωνίως ἀναμένει νὰ μάθῃ τὰ ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως σοτηριώδη ἡμῶν βουλεύματα. Ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία διεκρίθη διὰ τῶν αἰώνων ὡς πιστὸς θεματοφύλαξ τῶν ἱερῶν δογμάτων καὶ τῆς ἀποστολικῆς παραδόσεως, ὡς ταῦτα ἐξετέθησαν καὶ κατοχυρώθησαν ἐν ταῖς 7 Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις. Ἴδου τὸ καύχημα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ! Τοῦτο ἐστὶ τὸ οὐσιώδες τῆς πίστεως ἡμῶν γνώρισμα, ὄρος ἀσφαλῆς, καὶ βῆσις ἀδαμαντίνῃ πρὸς πᾶσαν συζητήσιν καὶ συνεννόησιν. Οἱ ἀγιορεῖται ἀπὸ χιλιετηρίδος καὶ πλέον ἐπὶ τῶν βράχων τούτων προσπεπαταλευμένοι ἀδιαλείπτως τὴν ὑποκάρδιον ἐπαναλαμβάνουσι δέησιν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ συμπαντος κόσμου, εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως. Διδὺ ὑπερβαλλόντως ἐπαγαλλόμεθα ἐπὶ τῆδε τῇ παρουσίᾳ ὑμῶν, καὶ εὐφροσύνως χαιρετίζομεν τὴν πρώτην ταύτην ἐνταῦθα συνέλευσιν τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς κοινὴν συνεννόησιν καὶ συνεργασίαν. Τοῦτο ὑπενθυμίζει ἡμῖν τὰς μετὰ τὴν ἄλωσιν συνόδους τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῶν Ἱεροσολύμων καὶ τοῦ Ἰασίου. Τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν καλὴν ἀπαρχὴν καὶ τὸ προμήνυμα αἰσιωτέρου μέλλοντος διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν θεωροῦμεν ὡς ἀπλήν σύμπτωσιν τὴν προτίμησιν πρὸς τοῦτο τοῦ Ἅθω, ἐνθ' ἀπ' αἰώνων διαβιοῦσι ἐν ἀγαστῇ ἁρμονίᾳ διαυλον τῆς ἀσκήσεως εὐσθενῶς διανύοντες, μοναχοὶ ἐκ πάντων τῶν ὀρθοδόξων Ἐθνῶν καταγόμενοι, ἠνωμένοι ἐν τῇ πίστει καὶ τῇ πρὸς Θεὸν ἀγάπῃ συνηδελφωμένοι, οἱ ἀγιορεῖται τῇ ἀληθείᾳ διέρρηξαν τὸ μεσότοιχον τῶν ἐθνῶν καὶ ἔργῳ ἀπέδειξαν τὸ τοῦ Παύλου: «Οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος, οὐκ ἔνι Ἑλλην... πάντες γὰρ ἐν ἑσμέν ἐν Χριστῷ».

Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν εἰκόσιν ἱερῶν βασιλικῶν καὶ πατριαρχικῶν Μονῶν παριστάμενοι κατὰ τὴν ἐπίσημόν ταύτην τελετὴν καὶ δεξίωσιν αἰσθάνονται ἀληθῆ ὑπερηφανίαν καὶ διατρανοῦσι τὴν χαράν, ὅτι ὁ τόπος ἡμῶν προτυπήθη διὰ τὴν συνάντησιν τῶν ἀνιπροσώπων τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Βεβαίως ἡ ἐξαιρετικὴ αὕτη τιμὴ ἀντανακλᾷ πρὸς αὐτὸ τὸ ἀνώτατον ἐκκλησιαστικὸν ἡμῶν κέντρον, τὸ οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, εἰς οὗ τὴν δικαιοδοσίαν ὁ τόπος ἡμῶν ὑπάγεται. Ἡ τοιαύτη ἐκτίμησις καὶ διατρένωσις τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὴν μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἀπὸ μέρους τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν ἐνδείκνυται, εἴπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε, κατὰ τοὺς χρόνους τούτους τῆς πικρᾶς δοκιμασίας τῆς δυσποτικίας αὐτῆς, καὶ ἀποτελεῖ λίαν εὐχάριστον καὶ παρήγορον γεγονός, ὅπερ ἔξει σπουδαίαν τὴν ἐπίδρασιν ἐν τῇ καθόλου ἐξελείξει τῶν καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων. Οἱ Ἄγιορεῖται, στρατιῶται τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, τὸν καλὸν

ἀγῶνα ἐνταῦθα ἀγωνιζόμενοι, ἀκλόνητοι καὶ ἀμετακίνητοι ἐν τῇ τῶν δογμάτων τῆς πίστεως ὀρθότητι, καὶ αὐστηροὶ τῶν ἱερῶν παραδόσεων τηρηταί, εὐρισκόμεθα, ἐκεῖ ἀκριβῶς, ἔνθα ζητεῖ ἡμᾶς ἡ Ἐκκλησία, ἔτοιμοι ἀεὶ ἵνα τὰ πάντα θυσιάσωμεν ὑπὲρ τῆς δόξης αὐτῆς καὶ τοῦ θριάμβου τῆς ὀρθοδοξίας· τὴν καλὴν δὲ ταύτην ὁμολογίαν ποιούμενοι ἐνώπιον τῶν σεβαστῶν μελῶν τῆς Διορθοδόξου Ἐπιτροπῆς παρακαλοῦμεν, ὅπως διαβιβάσητε, Σεβασμιώτατε ἅγιε Πρόεδρε, πρὸς τὸν παναγιώτατον ἡμῶν Πατριάρχην τὸ ἀπειρον σέβας καὶ τὴν ἀκραν ἀφοσίωσιν ἡμῶν, πληροφοροῦντες αὐτὸν περὶ τῶν ἀναλλοιώτων καὶ εὐσεβῶν ἡμῶν πρὸς τὴν μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν αἰσθημάτων «ὅτι τῇ δε κείμεθα τοῖς κείνης ῥήμασι πειθόμενοι».

Πάντας δὲ ὑμᾶς, Σεβασμιώτατοι, ἐκλιπαροῦμεν, ὅπως εὐλογήσητε ἡμᾶς καὶ μεταβιβάσητε τὰ ἀκραίνῃ αἰσθήματα τῆς ἀγάπης καὶ εὐλαβείας πρὸς τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν Ἐκκλησιῶν, ἃς τοσοῦτον ἐπαξίως ἀντιπροσωπεύετε, καὶ περιβάλλητε δι' ἀγάπης καὶ στοργῆς τὸν ἱερὸν τοῦτον Τόπον, ὅστις μετὰ τοσαύτης εὐλαβείας καὶ ἐνθουσιασμοῦ ὑποδέχεται ὑμᾶς. Τὸ χειμαρῶδες τῶν νέων ἰδεῶν ρεῦμα σὺμπαρασύρει δυστυχῶς πᾶν ὅ,τι διὰ τῶν αἰῶνων ἐναπελείφθη ὑπὲρ τοῦ μοναχικοῦ βίου ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν νεωτέρων γενεῶν. Αἱ ὑμέτεραι Σεβασμιότητες πιστεύομεν, ὅτι ἐπέισθησαν ἐκ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης, ὅτι ἐσμὲν ἄξιοι καλλιτέρας τύχης καὶ ἐκτιμήσεως ὑπὸ τῆς κοινωνίας, καὶ τὴν ἀλήθειαν ταύτην θὰ διακηρύξωσιν εἰς τὸν λαόν.

Ἐκφράζομεν ἐν τέλει ἀπειρους τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν διὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην, ἣτις ἐν ἡμῖν θὰ μείνῃ ἀλησμόνητος καὶ ἀξιοσημείωτος εἰς τὰ χρονικά τοῦ ἁγίου Ὄρους.

Α Π Α Ν Τ Η Σ Ι Σ

Τοῦ ἁγίου Ἡρακλείας Φιλαρέτου, Προέδρου τῆς Διορθοδόξου Ἐπιτροπῆς.

Ἐν πρώτοις ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας διὰ τε τὴν ὑποδοχὴν καὶ τὴν προσφώνησιν, εἶτα ὠμίλησε περὶ τοῦ ἔργου τῆς Ἐπιτροπῆς, ὅτι αὕτη καθώρισε τὰ ζητήματα, ἀπερ θὰ εἰσαχθῶσιν εἰς τὴν μέλλουσαν Προσύνοδον.

Δὲν ἀπεφασίσαμεν, εἶπεν, ἀλλ' ἐμείναμεν σύμφωνοι εἰς τὰ συζητητέα θέματα. Εἶπεν ἔπειτα πολλὰ τὰ καλὰ περὶ τοῦ ἁγίου Ὄρους ὅτι ἡ Ἐκκλησία θεωρεῖ αὐτὸ ὡς κοιτίδα τοῦ μοναχικοῦ βίου καὶ τὴν Κιβωτὸν τῶν ἱερῶν παραδόσεων. Συνεχάρη διὰ τοῦτο τοὺς Ἄγιορείτας, ὅτι διὰ τῶν αἰῶνων ὑπερήσπισαν μετὰ φανατισμοῦ τὴν ὀρθοδοξίαν, καὶ παρουσίασαν ἐν τῇ ἱστορίᾳ πολλοὺς θεολόγους καὶ διδασκάλους, οἵτινες ὠφέλησαν μέγας τὴν Ἐκκλησίαν. Μετὰ τὴν ἄλωσιν μάλιστα, προσέθηκεν, ὁ Ἄθως ἦτο τὸ κέντρον τὸ πνευματικὸν τῆς Ἐκκλησίας, ἔνθα μετὰ τῆς ἀρετῆς καὶ ἀγιότητος συνεδέετο πάντοτε καὶ ἡ ἐπιστήμη καὶ δὴ ἡ θεολογία. Ταῦτα τὰ δύο πολλοί, λέγει, πλανώμενοι θεωροῦσιν ἀντίθετα. Δὲν ἔχουσιν ὁμῶς διότι ἀκριβῶς οἱ μεγαλύτεροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἦσαν μοναχοί. Καὶ τὸ ἅγιον Ὄρος παρήγαγε πολλοὺς θεολόγους, ὡς μαρτυροῦσι τὰ ἐρείπια τῆς Ἀθωνιάδος Σχολῆς, ἔνθα ἐδίδαξεν ὁ μέγας Εὐγένιος καὶ ὁ

Τζέρτζούλης και ἄλλοι, καὶ ἐσπούδαζον 200 μαθηταὶ μοναχοί. Ἄλλὰ σήμερον μετὰ λύπης παρατηροῦμεν, εἶπεν, ὅτι οἱ Ἄγιορεῖται δὲν ἔχουσι μίαν Σχολὴν ἀξίαν λόγου, δὲν ἔχουσι τυπογραφεῖον διὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν χειρογράφων, δὲν ἔχουσιν ὀργανωμένην τὴν μουσικὴν, ζωγραφίαν καὶ γλυπτικὴν, δηλαδὴ δὲν παρουσιάζουσι τὴν πρέπουσαν πνευματικὴν κίνησιν. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, ὁ ἅγιος Ἡρακλείας ἐπέμενε πολὺ καὶ παρέστησεν ἐπιτακτικὴν τὴν ἀνάγκην νὰ ἰδρυθῶσι τὰ ἐκπαιδευτικὰ ταῦτα ἰδρύματα τὸ ταχύτερον, ὥστε τὸ ἅγιον Ὄρος νὰ καταστῆ πράγματι τέλειον πνευματικὸν κέντρον ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ ἡμερήσιος τύπος ἔγραψε ταῦτα, ἅπερ καὶ μόνον περιῆλθον εἰς χεῖράς μου.

Ἡ προσύσκεψις τοῦ ἁγίου Ὄρους.— Ἀφίξις ὄλων τῶν Μητροπολιτῶν.—
Δηλώσεις τοῦ ἁγίου Λεοντοπόλεως.

Τὴν μεσημβριάν κατέπλευσεν εἰς τὸν λιμένα μας τὸ ἐξ ἁγίου Ὄρους ἀναμενόμενον ἀτιόπλοιο «Γεώργιος Τόγιας», τοῦ ὁποῦ ἐπέβαινον οἱ λοιποὶ Μητροπολίται, ἡμέτεροι καὶ ξένοι, οἱ ὅποιοι, ὡς γνωστόν, μετέσχον τῆς προσυσκέψεως τοῦ ἁγίου Ὄρους, ἐκτὸς τῆς Α. Π. τοῦ Μητροπολίτου Θυνίκης κ. Γενναδίου, ὅστις θὰ παραμείνῃ εἰς ἅγιον Ὄρος ἐπὶ 15 ἡμέρας εἰσέτι.

Ὁ ἀφικθεὶς χθὲς τὴν πρωτὴν Μητροπολίτης Λεοντοπόλεως δεχθεὶς σήμερον συντάκτην μας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Μάζεστικ» εὐηρεστήθη νὰ μᾶς ἐκθέσῃ ὡς ἐξῆς τὰς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὴν Προσύσκεψιν.

Αἱ ἐντυπώσεις του

«Διὰ πρώτην φορὰν ποὺ γίνεται ἡ συνάντησις αὐτὴ ὄλων τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ τὸ αὐτὸ εἶχομεν τὴν εὐχάριστον ἐκπληξιν ὅτι εὐρέθημεν ὡς ἀδελφοί. Εἶναι δηλαδὴ τὸ πρῶτον εὐχάριστον γεγονός, τὸ ὁποῖον ἐσημειώθη. Τὸ δεῦτερον γεγονός εἶναι ὅτι ὅλοι συμφωνήσαμεν εἰς τὸ ὅτι ἡ συνάντησις αὐτὴ ἦτο ἀπαραίτητος διὰ τὴν διοίκησιν ὄλων τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ὅλοι ἠχθήθημεν ὅπως αἱ συναντήσεις αὗται συνεχισθοῦν. Ἄλλως τε κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν ἐκυβερνᾶτο ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία. Τὸ τρίτον γεγονός ἐσημειώθη ὡς πρὸς τὴν συζήτησιν καὶ τὰς ληφθεῖσας ἀποφάσεις. Ἐπεκράτησε μία θαυμασία ὁμόνοια καὶ ἠμποροῦμεν νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι ὅλαι αἱ ἀποφάσεις ἐλήφθησαν δι' ἀπολύτου πλειοψηφίας.

Ἐσημειώθη ἐπίσης καὶ μία συντηρητικότης εἰς ὅλας τὰς συσκέψεις καὶ ἀποφάσεις. Ἐχαρακτήριζε δηλαδὴ ὅλας τὰς συσκέψεις καὶ ἀποφάσεις ἡ προσκόλλησις εἰς τὸ αὐστηρῶς ὀρθόδοξον πνεῦμα καὶ ἡ πρό τινας σημειωθεῖσα τάσις πρὸς μεταρρυθμίσεις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καλῶς ἢ κακῶς ἐννοούμεναι ἐσταμάτησεν ὀριστικῶς.

Εἴμεθα ἐν γένει εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸ ἔργον μας, νομίζομεν δὲ ὅτι καὶ ἡ καθόλου Ἐκκλησία—διότι ἡμεῖς εἴμεθα ἀντιπρόσωποι αὐτῆς—θὰ

μείνη εὐχαριστημένη.

Ταῦτοχρόνως εἴμεθα ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὴν φιλοξενίαν τὴν ὁποίαν μᾶς ἔκαμεν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἦτο ὁμολογουμένως ἡ φιλοξενία αὕτη ἡγεμονικὴ. Ἐμείναμεν ἐπίσης ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν διάνοιαν τῆς Ἐπιτροπῆς μας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἣτις εἶναι ὁ Ἅγιος Τραπεζοῦντος.

Εἴμεθα συγχρόνως εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν πολὺ φιλάδελφον συμπεριφορὰν ἀπέναντί μας τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς Βατοπεδίου, οἵτινες ἔθεσαν τὴν Μονὴν καὶ ἑαυτοὺς εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Διορθοδόξου Ἐπιτροπῆς, καθὼς ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰν ἀπέναντι ἡμῶν τῆς Κοινοτητος τοῦ ἁγ. Ὁρους, ἣτις μᾶς ἐκάλεσεν εἰς τὰς Καρῶς καὶ μᾶς ἔκαμε λαμπρὰν ὑποδοχὴν ἐκδηλώσασα οὕτω τὴν χαρὰν τῆς διότι ἐτιμῆθη τὸ Ἅγιον Ὄρος ἀπὸ τὰς Ἐκκλησίας μὲ τὰς ἐργασίας τῆς Διορθοδόξου ἐπιτροπῆς.

Δὲν δυνάμεθα ἐπίσης νὰ μὴ ἐκφράσωμεν τὰς εὐχαριστίας μας καὶ πρὸς τὸν Διοικητὴν τοῦ Ἁγ. Ὁρους κ. Χατζηβασιλείου, ὅστις μᾶς παρηκολούθησε καὶ μᾶς παρέσχε κάθε εὐκολίαν, ἣτις ἐξηρῆται ἀπ' αὐτόν».

Οἱ Μητροπολίται Λεοντοπόλεως (Αἰγύπτου) καὶ Ἐπιφανείας (Ἀντιοχείας) ἀναχωροῦν διὰ τὰς θέσεις των τὸ Σάββατον ἢ τὴν Κυριακὴν.

(«Νέα Ἀλήθεια» 25 Ἰουνίου 1930)

Γράμμα εὐχαριστήριον τοῦ οἴκου. Πατριάρχου πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἁγίου Ὁρους.

Ἡ Προσύνδος τοῦ ἁγίου Ὁρους. — Ἀνακοινωθὲν διὰ τὰς ἐργασίας τῆς.

Ἡ ἐν ἁγίῳ Ὄρει συνελθοῦσα προκαταρκτικὴ ἐπιτροπὴ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐδημοσίευσεν τὸ ἑξῆς ἀνακοινωθέν:

«Ἡ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τοῦ Βατοπεδίου συγκληθεῖσα προκαταρκτικὴ διορθόδοξος ἐπιτροπὴ ἀπειτέλεσθη ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας, τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας, τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας, πλὴν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας, διὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς ὁποίας ὅλαι αἱ ἀντιπροσωπεῖαι ἐξέφρασαν τὴν λύπην των. Συμφώνως πρὸς τὸ πρόσθεν εἰς αὐτὴν ἔργον, τοῦτέστι τὸν καταρτισμὸν τοῦ προγράμματος τῆς μελλούσης προσυόδου, ἡ προκαταρκτικὴ διορθόδοξος ἐπιτροπὴ συνελθοῦσα ἐπὶ 16 ἡμέρας ἐν ἐπανειλημμέναις συνεδρίαις προέβη εἰς τὴν κατόπιν συζητήσεως ὀνομασίαν καὶ καταγραφὴν τῶν θεμάτων τούτων, ἵνα ὑποβαλλόμενα ταῦτα διὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τὰς κατὰ τόπους Ἐκκλησίας μελετηθοῦν προσηκόντως ὑπ' αὐτῶν καὶ ἀποτελέσουν τὸ πρόγραμμα τῆς προσυνόδου, τοῦ ὁποίου ἡ δημοσίευσίς γενήσεται ἐν καιρῷ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Αἱ ἐργασίαι τῆς προκαταρκτικῆς διορθοδόξου ἐπιτροπῆς διεξήχθησαν ἐν

πνεύματι ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ ὁμοφωνίας τοῦθ' ὅπερ δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς εὐοίωνος ἀπαρχῆ στενωτέρας συνεργασίας τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐν ζητήμασιν, ἀφορῶσι τὴν ὅλην Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ ἐνισχύσεως τῶν ὑπαρχόντων ἤδη δεσμῶν τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης».

(«Ἔθνος» 25 Ἰουνίου 1930)

Γράμμα εὐχαριστήριον τοῦ οἴκου. Πατριάρχου πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἁγίου Ὁρους

Ἀριθ. πρωτ. 1474

Σεβαστοὶ Ἐπιστάται καὶ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἱ. Κοινότητος τοῦ ἁγίου Ὁρους, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ τῆς ἡμῶν Μετριότητος, χάρις εἴη τῇ ὑμῶν δσιότητι καὶ εἰρήνῃ παρὰ Θεοῦ

Περιχαρεῖς λίαν ἐκ τῆς αἰσίας διεξαγωγῆς καὶ ἀποπερατώσεως τοῦ ἔργου τῆς πρό τινας ἐν ὧραις ἀγαθαῖς συνελθούσης ἐν τῷ Ἱερῷ αὐτῷ Τόπῳ Γενικῆς Διορθοδόξου Ἐπιτροπῆς, ἀποτελεσάσης εὐοίωνον ἀπαρχὴν τῆς ἐφετῆς τακτικῆς γενικῆς συναφείας καὶ συνεργασίας τῶν ἀδελφῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐπ' ἀγαθῷ κοινῷ τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, αἰσθανόμεθα ἐνδόμυχον ὑποχρέωσιν ὅπως ἐπὶ τῷ αἰσίῳ τούτῳ ἀποτελέσματι ἐκφράσωμεν ἰδιαιτέρως ἐνθέρμους εὐχαριστίας καὶ πρὸς τὸν Ἱερὸν Τόπον διὰ τὴν πρόφρονον συναντήληψιν, ἣν καὶ οὗτος ὑπὲρ τῆς εὐδοώσεως τοῦ ἔργου τῆς σπουδαίας ταύτης γενικῆς ἱεραῆς συναθροίσεως παρέσχε διὰ τε τῶν πρὸς τὰς ἀντιπροσωπείας τῶν Ἐκκλησιῶν φιλοφρονῶν περιποιήσεων καὶ διευκολύνσεων.

Βαθεῖαν ἀπονέομεν εὐχαριστίαν καὶ τὴν εὐαρέσκειαν τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας ἐξ ἀποφάσεως συνοδικῆς ἐκφράζομεν ἰδιαιτέρως πρὸς τὴν ἀγαπητὴν δσιότητα ὑμῶν διὰ τὴν πολῦτιμον συναντήληψιν ἡμῶν, περὶ ἧς ἰδιαιτέρως εὐφημος καὶ εὐγνώμων γίνεται μνεῖα ἐν ταῖς πρὸς ὑμᾶς ἐκθέσεσιν ἐπὶ τῇ λήξει τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἐπιτροπῆς. Ἐπίσης εὐχαριστοῦμεν δι' ὑμῶν καὶ πᾶσι τοῖς αὐτόθι ἱεροῖς σκηνώμασι διὰ τὰς πρὸς τὰ μέλη τῶν Ἱερῶν Ἀντιπροσωποῦντων κατὰ τὰς ἐπισκέψεις αὐτῶν ἐπιδαψιλευθείσας περιποιήσεις.

Εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος εὐλογῇ πάντοτε τὸν ἱερὸν Τόπον, ὅπως σὸν τῇ δσιᾷ τῶν ἰδίων φροντίδων διεξαγωγῇ ὁσίως καὶ ἐπαινετῶς συντρέξῃ πάντοτε καὶ ὑπὲρ τοῦ γενικοῦ ἀγαθοῦ.

Ἡ χάρις αὐτοῦ καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ τῆς ἀγαπητῆς δσιότητος ὑμῶν.

α.π.λ'. Ἰουλίου λα'.

Ὁ Κωνσταντινουπόλεως διάπυρος πρὸν Θεὸν εὐχέτης
Πατριάρχης Φώτιος

Ἐξ ὄλων τῶν μελῶν τῆς Διορθοδόξου ἐπιτροπῆς, μόνος ὁ μητροπολίτης Ἀρχίδος κ. Νικόλαος μᾶς εὐχαρίστησεν ὡς ἑξῆς:

Πρὸς
Τὸν Πρωτοεπιστάτην τοῦ ἁγίου Ὁρους ὀσιώτατον πατέρα Εὐλόγιον Λαυριώτην

Ὅσιώτατε πάτερ Εὐλόγιε, χαίρετε ἐν Κυρίῳ.

Μεγάλην χάριν μοι ἐκάμετε μετὰ τῆς ἱερᾶς Κοινότητος, πού εἴχετε τὴν καλωσύνην νὰ μοι στείλητε τὴν μεγάλην φωτογραφίαν τῶν Ὁρθοδόξων ἱεραρέων μὲ τὰ μέλη τῆς ἱ. Κοινότητος καὶ πολλοὺς ἄλλους ἀγιορείτας. Αὕτη θὰ μοι εἶναι μία ἐπὶ πλέον ἀνάμνησις διὰ τὸ ἅγιον Ὁρος, ὅπερ ἐκ καρδίας ἠγάπησα, ἀφ' ἧς ἡμέρας μὲ ἠξίωσεν ὁ Κύριος νὰ πατήσω πρώτην φορὰν μὲ τοὺς ἀμαρτωλοὺς μου εἰς αὐτὸ πόδας. Ἡ φωτογραφία αὕτη θὰ μοι ὑπενθυμίξῃ τὴν μεγαλοπρεπεστάτην ἐκείνην τελετὴν εἰς τὸν τῆς θεομήτορος ναὸν τοῦ Πρωτάτου, ἣν ὑμεῖς πρὸς ὑποδοχὴν εἰς τὰ μέλη τῆς Διορθοδόξου ἐπιτροπῆς ἐκάμετε. Θὰ ὑπενθυμίξῃ εἰς τὴν καρδίαν μου τὴν προσφώνησιν ὑμῶν, ἣτις προῦξένησε δάκρυα εἰς τοὺς παρόντας. Καὶ ἀκομὴ θὰ μοι ὑπενθυμίξῃ τὴν βυζαντινὴν ψαλμοψῆδον, ἣν ἠκούσαμεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καὶ ἣτις ἔφερεν εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν πάντων τὴν χριστιανικὴν ἱστορίαν παρελθόντων αἰώνων, καὶ ἐν τῇ ἀγάπῃ συνέδεσεν ἡμᾶς μετὰ τῆς χαρᾶς ἐκείνων τῶν γεγονότων ὡσεὶ ἦσαν παρόντα. Διὰ τοῦτο πολὺ σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν σταλεῖσαν φωτογραφίαν. Ἀμέσως μετὰ ταῦτα ἔλαβον καὶ τὸ βιβλίον σας «Ὁ κ. Βενιζέλος ἐν Ἄθῳ». Ἡ ἀγάπη σας πρὸς τὸ ἅγιον Ὁρος, ἐκεῖ ἐνώπιον προσώπου τοῦ γνωστοῦ διπλωμάτου τῆς Ἑλλάδος λίαν ἐπιτυχῶς εἶναι ἐκδηλωμένη. Καὶ ἀπήντησεν, ὅτι τὸ πολίτευμα τοῦ ἁγίου Ὁρους θὰ γείνη παράδειγμα εἰς τὴν Κοινωνίαν τῶν ἔθνων. Τοῦτο βεβαίως θὰ ἦτο δυνατόν μόνον, ἐὰν καὶ ἡ Κοινωνία τῶν ἔθνων ἦτο φωτισμένη ὑπὸ τοῦ ἰδίου ὡς οἱ ἀγιορεῖται πνεύματος, δηλαδὴ ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Σὰς εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ βιβλίον. Τὸ ἅγιον Ὁρος εἶναι μεγάλη βοήθεια εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Αἱ εὐχαὶ τῶν ἀγιορειτῶν βοηθοῦσιν ἀοράτως πᾶσιν ἡμῖν ὀλοφάνερα. Ὅθεν καὶ παρακαλῶ ὑμᾶς, διατελεῖτε ἀδιαλείπτως προσευχόμενοι. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

10/23 Σεπτεμβρίου 1930

† Ὁ Μητροπολίτης Ἀρχίδος Νικόλαος

Κατὰ πίστην ἐκ τοῦ Σερβικοῦ μετάφρασιν γενομένην ὑπὸ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς μονῆς Χελανταρίου προηγουμένου κ. Ὀνουφρίου

Διὰ τὰς λεπτομερείας τῆς ὑποδοχῆς δημοσιεύω δύο ἐκθέσεις, αἱ ἀπέστειλα τότε πρὸς τὴν μετάνοιαν μου, τὴν μεγίστην Λαύραν.

Ἐν Καραῖς τῇ 8 Ἰουνίου 1930

Τοῖς ἁγίοις ἐπιτρόποις καὶ λοιποῖς προϊσταμένοις ἀγαπητοῖς ἐν Χρι-

στῶ ἀδελφοῖς.

Ἀπείρως εὐχαριστῶ ἐπὶ συγχαρητηρίοις καὶ εὐχαῖς ὑμετέρας Πανοσιολογιότητος, καὶ θέλω καταβάλει πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως φανῶ ἀντάξιος τῶν προσδοκιῶν. Καθεκάστην λαμβάνω τοιαῦτα συγχαρητήρια ἀπὸ προϋσταμένων τῶν διαφόρων Μονῶν, καὶ ὅταν τηλικαύταις περιφρουροῦμαι εὐχαῖς, πλευσσοῦμαι, Θεοῦ συμπλέοντος, πλησίστιος τὸν πλοῦν τοῦ ἐπιστασιακοῦ ἔτους. Ἐπὶ τοῦ σπουδαιότερου ζητήματος τῆς Συνόδου τῶν ἐν Βατοπεδίῳ ἀρχιερέων, δι' ὃ καὶ ἐπεφορτίσθην τὴν διακονίαν ταύτην ἐξαιρετικῶς, θέλω τηρήσει ὑμᾶς ἐνημέρους. Ἴνα μάλιστα ἔλθωμεν εἰς ἐπικοινωνίαν μολὶς ἀνελάβομεν τὴν ἀρχὴν ἀπεστείλαμεν τὴν εἰρηνικὴν ἡμῶν ἐπιστολὴν (εἰσέτι δὲν ἐλάβομεν ἀπάντησιν). Εἶτα ἐξήτησα καὶ ἐπεκονηθήσαμεν τηλεφωνικῶς τὴν ἐπομένην μὲ ἐκάλεσαν εἰς τὸ Βατοπεδινὸν Κονάκιον. Ἦτο ὁ πρόεδρος τῆς Συνόδου ἅγιος Ἡρακλείας, ὁ Θεσσαλονίκης (ὅστις μὲ συνεχάρη καὶ δι' ἐπιστολῆς) καὶ ὁ Τραπεζοῦντος, ὅστις καὶ ἔκαμνε τὸν διαγγελέα. Ἀφοῦ ἀλληλοεχαιρετίσθημεν καὶ συνεχάρημεν, ἐπέστησα τὴν προσοχὴν αὐτῶν ἐπὶ τῆς παρατυπίας τὸ νὰ μεταβῶσιν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Βατοπαίδιον. Ὅθεν ἀκολούθως ἀπερασίσθη ὅπως ἐν σώματι, ὅλη ἡ Σύνοδος κατὰ τὴν ἀναζώρησιν διέλθη ἐντεῦθεν, καὶ ἐτοιμάζομεν μεγαλοπρεπὴ ὑποδοχὴν. Πιστεύω, ὅτι θὰ συνεδριάσωμεν μετὰ τῆς Συνόδου καὶ θὰ ἀνταλλάξωμεν πολλὰς γνώμας. Πρὸ ἡμερῶν διήλθον ἐντεῦθεν ἀπεργόμενοι οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Πολωνικῆς Ἐκκλησίας, ὅ,τε ἀρχιεπίσκοπος Διονύσιος καὶ ὁ βοηθὸς αὐτοῦ ἐπίσκοπος. Ὑπεδεξάμεθα αὐτοὺς προσηκόντως ἐν τῷ Πρωτάτῳ. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἐφόρει ἐπανωκαμήλαυρον λευκὸν ἐκ μετὰξῆς κατεργόμενον μέχρι τῶν ποδῶν μετὰ σταυροῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς προσκεκολλημένου, χρυσοῦ καὶ διαλίθου, ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐγένοντο αἱ δέουσαι προσφωνήσεις. Εἶναι ἐκ τῶν ἄγαν συντηρητικῶν καὶ ἐθαυμάσαμεν τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀνδρὸς καὶ τὴν δραστηριότητα, μεταβαίνει εἰς Βαρσοβίαν, ἐνθα θὰ προστῆ Συνόδου 120 ἐπισκόπων, καὶ ἐκείθεν εἰς τὴν ἀγγλικανικὴν Σύνοδον τοῦ Λονδίνου, ἢ Λάμπεθ (εἶναι τὸ ἀρχαῖον ἀρχιεπ. ἀνάκτορον), ὡς συνήθως λέγεται. Εἶναι στόχος τῆς Ὀρθοδοξίας ἐν ταῖς ὑπερβορείαις χώραις, μικρὸς τὸ δέμας, καὶ ἀσκητικὴ μορφή, ἀλλὰ μέγας τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σθένος ἀδαμάντινος. Ἄλλον ἀρχιερέα ἐγνωρίσαμεν τὸν πρὸ 3 ἡμερῶν διελθόντα ἐντεῦθεν ἀντιπρόσωπον τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας Ἐφομοπόλεως (Αἰγύπτου) Νικόλαον (τέως Νουβίας, ὑποψήφιον διὰ τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον Ἀλεξανδρείας) μεγαλοπρεπῆς, ὄρατος, ταπεινὸς καὶ μελετήσιος, ὁμίλησεν ἐν τῷ Πρωτάτῳ ἐνθουσιωδῶς ὑπὲρ τῶν ἀγιορειτῶν. Συνεφάγομεν ἐν τῇ Κοινότητι, ὁμίλησαμεν ἐν ἐκτάσει. Κατεδίκασε παρησιᾶ τοὺς Βατοπεδινοὺς διὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ Ἡμερολογίου. (ἦτο παρῶν καὶ ὁ Βατοπεδινός). Ἐπειδὴ, μᾶς εἶπε, μεταβαίνω εἰς τὰ Εὐρωπαϊκὰ συνέδρια μὲ θεωροῦσι νεωτεριστὴν, ἀπατάται ὁ κόσμος, εἶμαι συντηρητικὸς καὶ συμφωνῶ κατὰ πάντα μὲ τοὺς ἀγιορεῖτας. Εἶναι ἀδύνατος ἢ μετὰ τῆς ἀγγλ. Ἐκκλησίας ἔνωσις, κ.τ.τ. Οὕτω μᾶς

ὠμίλησε καὶ ἐμείναμεν πάντες οἱ ἀκούσαντες ἐνθουσιασμένοι, ἐζήτησε καὶ τοῦ ἐστείλαμεν σήμερον καὶ διαμονητήριον, ὅπερ σημαίνει ὅτι θὰ ἐπισκεφθῆ Μονὰς τινὰς. Κατάγεται ἐξ Ἰωαννίνων. Τὴν Τρίτην θὰ περάσῃ ὁ ἅγιος Θεατεῖρων ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων μελῶν τῆς Συνόδου μεταβαίνων εἰς τὸ Λάμπειθ. Σήμερον ἦλθεν ὁ τέως συνάδελφος Γέρον Παΐσιος Βατοπεδινός, καὶ μᾶς εἶπε πολλὰ πράγματα καὶ ἐξ ἄλλων δὲ πληροφοριῶν ἐκτίθεται περὶ τῆς Συνόδου τὰ ἐξῆς. Ἐν πρώτοις ἡ παρουσία αὐτῶν τῶν ἀρχιερέων ἐν τῇ Μονῇ, καὶ ἡ συμπεριφορὰ ἐν γένει μαρτυροῦσιν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ πλουτεῖ εἰς ἄνδρας ἐναρέτους καὶ θεοσόφους. Ζῶσιν ὡς μοναχοὶ κατὰ πάντα ὥρισαν τὸ ἐδεσμαιολόγιον εἰς δύο εἶδη φαγητῶν, τὸ πρωτὶ κρέας, τὸ ἐσπέρας ἰχθύας, φιλάπτουσιν ἀκριβῶς τὰς νηστείας τῆς Τετάρτης καὶ Παρασκευῆς, ἀφ' ὅτου ἤρχισεν ἡ Τεσσαρακοστὴ νηστεύουσιν, ὅπως καὶ ἡμεῖς. Καὶ ἔχουσι πάντοτε εἰς τὴν Τράπεζαν τρεῖς ἐκ τῶν Βατοπεδινῶν προΐσταμένων. Τρώγουσι πρόγευμα, τὸ γεῦμα εἰς τὰς 7, εἰς τὰς 9 ἀναγινώσκουσι τὸν Ἑσπερινόν, καὶ εἰς τὰς 3 τὸ δειπνόν· εἰς τὸν Ὅρθρον (εἰς τὰς 8) ἐγείρονται ὅλοι. Ἐζήτησαν καὶ παρεχωρήθη αὐτοῖς ἡ ἁγία Ζώνη, ἐνθὶ ἀναγινώσκουσι καὶ ψάλλουσι μόνοι τὰς ἀκολουθίας. Λειτουργοῦσιν ἐκ περιτροπῆς ἀνά 2 εἰς τὸ καθολικὸν τὰς Κυριακάς, ὁ δὲ Ἀρχίδος Νικόλαος (ἢ ὁ ἄλλος Σέρβος μητροπολίτης) λειτουργεῖ καθεκάστην ἀνεξαιρέτως ἡμέραν ἐν τοῖς παρεκκλησίαις μεθ' ἑνὸς ἱερέως καὶ διακόνου. Τὸ ἐσπέρας ἐξέρχονται εἰς περίπατον μακρυνόν. Τὰ περὶ αὐστηρᾶς φρουρᾶς εἶναι μᾶλλον διαδόσεις. Βεβαίως εἰς τὴν θύραν εὐρίσκονται ὁ φρουρός καὶ εἰς τὸ Συνοδικὸν ὁ εἰσηγητής, σύννηθη, ὅπου ὑπάσχουσιν ἐπισημότητες. Αἱ συζητήσεις ἤρχισαν μετὰ τὸν Ἑσπερινὸν τῆς Πεντηκοστῆς ἐν τῷ μεγάλῳ Συνοδικῷ τῆς Μονῆς. Ἐκτὸς τῆς ἐλληνικῆς, ἦν πάντες σχεδὸν γνωρίζουσι, γίνεται χρῆσις καὶ τῆς γαλλικῆς καὶ γερμανικῆς. Ἐκεῖνο ὅπερ εὐχαριστῶς μὲ διεβεβαίωσεν ὁ ἅγιος Τραπεζοῦντος, εἶναι ὅτι ἐπεκράτησεν εἰς ὅλα τὰ ζητήματα τελεία συμφωνία καὶ ὁμογνωμία ἐπὶ ὅλων τῶν σημείων. Πρωτοφανὲς φαινόμενον, νὰ ἄγωνταὶ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος πᾶσαι οἱ ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι! Πολὺ εἰς τοῦτο συνετέλεσε τὸ ὄνομα τοῦ Πατριάρχου, ὃν πάντες χαράκτρηρίζουσιν ὡς ἅγιον καὶ μέγαν Πατριάρχην. Τώρα θὰ μὲ ἐρωτήσητε τί ἀπεφάσισαν; Σὰς ἀπαντῶ, οὐδέν! Μόνον τὸ πρόγραμμα κατήρτισαν τῆς Προσυνόδου καὶ ἔμειναν πάντες σύμφωνοι ἐπὶ τῶν συζητηθησομένων θεμάτων· σήμερον π. χ. εἶχον περὶ διαζυγίου. Δηλ. ἡ Διορθόδοξος Ἐπιτροπὴ, εἶναι ἡ Κοινοβουλευτικὴ Ἐπιτροπὴ, ἡ Προσύννοδος, ἡ Βουλὴ καὶ ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἢ ἔθνοςυνέλευσις. Βλέπετε ἀπό ποσα στάδια καὶ συνέδρια θὰ διέλθῃ μία συζήτησις μέχρις οὗ ἀποκρυσταλλωθῆ εἰς ἀπόφασιν; Φαίνεται ἐπικρατεῖ πνεῦμα ἄγαν συντηρητικόν, καὶ τὰ πάτρια ἀνάγονται εἰς περιοπὴν. Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνόδου ἅγιος Ἡρακλείας φανερῶς διακηρύττει, ὅτι οὐδεμίαν ἐπαρῆν δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν πρὸς τὴν ἀγγλ. Ἐκκλησίαν. Ἡ ἔνωσις εἶναι ἰδέα χιμαιρικὴ. Τὰ λοιπὰ ἐν τῇ ἐπομένῃ, διότι ἡ ὥρα εἶναι 4 τῆς νυκτὸς καὶ εἰσέτι δὲν ἔδειπνησα καὶ

αὔριον Σάββατον ἔχομεν λειτουργίαν. Νὰ μᾶς στείλετε ὀλίγα μούσμουλα.
 Μετ' ἐγκαρδίου ἀδελφικῆς ἀγάπης
 Γέρον Εὐλόγιος Λαυριώτης

Υ. Γ. Διὰ ἐπιγραφὴν ἐν τῷ Μετοχίῳ τῆς Θεσσαλονίκης ἐσκέφθην, ἵνα κρατῶμεν αἰεὶ τὴν παράδοσιν, νὰ συντάξω ἐν ἡρωελεγειῶν, ἐξ ἐκεῖνων ἅπερ θαυμάζομεν εἰς τὰς οἰκοδομὰς τῶν προκατόχων ἡμῶν. Ἐὰν τὸ ἐγκρίνητε τὸ στέλλετε.

Ὁ ἴδιος

Ἐν Καρεαῖς τῇ 15 Ἰουνίου 1930

Τὴν ὑμετέραν Πανοσιολογιότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπάζομαι. Βεβαιῶν προηγουμένην μου περὶ τοῦ ζητήματος τῆς Συνόδου τῶν Ἀρχιερέων συνεχίζω ἤδη καὶ τελειῶνω.

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἔληξαν αἱ ἐργασίαι καὶ ὑπεγράφησαν τὸ ἐσπέρας τὰ πρακτικὰ ἐν τῷ Συνοδικῷ τῆς μονῆς Βατοπεδίου, μετ' ὅ περι λύχνων ἀφὰς κατήλθον ἅπαντες εἰς τὸν ναόν, ἐγένοντο δεκτοὶ εἰς τὸν νάρθηκα ὑπὸ τῶν ἱερέων καὶ διακόνων ἐνδεδυμένων. Ἡ ἐπιτυχία ἡμῶν τοῦ νὰ ἀνέλθωσιν ἅπαντες οἱ ἀρχιερεῖς εἰς τὰς Καρεαῖς ἀποδοτέα εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ παραδελφοῦ μας Ἀγίου Τραπεζοῦντος, μετ' οὗ ἤλθομεν ἐπινημιμένως εἰς τηλεφωνικὴν συνεννόησιν. Διότι κατ' ἀρχὰς εἶχον σκοπὸν νὰ διαλυθῶσιν ἐκ τοῦ Βατοπεδίου. Τὴν Κυριακὴν ἐσπέρας εἰδοποιήθην, ὅτι ἀπεφασίσθη ἅπαντες μηδενὸς ἐξαιρουμένου νὰ ἀνέλθωσιν, ἤτοι 15 ἀρχιερεῖς καὶ εἰς διάνονος, ἀμέσως παρηγγεῖλαμεν εἰς διάφορα μέρη ἰχθυῖας. Τὴν ἐπομένην ἡ ἱερὰ Κοινότης ἀπεφάσισε νὰ γένηται ἐπίσημος ὑποδοχὴ καὶ τράπεζα εἰς τὸ σχολεῖον, παρακαθημένων ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων καὶ τῶν κοσμικῶν ἀρχῶν τοῦ τόπου, συνέπεσεν ἡ ἀφιξὶς τῶν ἀρχιερέων μετὰ τῆς ἐορτῆς καὶ πανηγύρεως τοῦ Ἄξιον ἐστίν.

Ἡ ἐκφώνησις συντόμου λόγου ἀνετέθη εἰς τὸν πρωτεπιστάτην Λαυριώτην. Συντόμου, διότι ὁ ἅγιος Πρόεδρος ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας τῶν 82 ἐτῶν καὶ τῆς ἀσθενείας, κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ σταθῇ πολὺ. Ἡ ἀγορὰ καὶ πάντα τὰ ἀντιπροσωπεῖα καὶ κελτία ἐσημαιοστολισθῆσαν, αἱ ὁδοὶ ἐδαφνοστολισθῆσαν καὶ ἐν γένει αἱ Καρεαὶ παρουσίαζον ὄψιν ἐκτάκτως πανηγυρικὴν. Πάντες μετ' ἀνυπομονησίας ἀνέμενον τὴν παρουσίαν τῶν ἐπισήμων. Ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ ἡ πρὸς αὐτοὺς εὐλάβεια ἠρξάνετο ἐπὶ πλέον διαδοθέντος ἀστραπιαίως, ὅτι εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου ἐπεκράτησαν οἱ συντηρητικοί! Τὴν Τρίτην ἤκουσαν τὴν θεῖαν λειτουργίαν εἰς τὸ Βατοπέδιον, καὶ μετὰ τὸ κέρασμα ἐκίνησαν ἐν ὄλῳ 30 ἐπίσημοι καὶ οἱ συνοδοὶ αὐτῶν ἔφθασαν εἰς Καρεαῖς εἰς τὰς 2 ἡ ὥρα, ἐνῶ καὶ ἡμεῖς εἶχομεν κερασθῆ. Ὁ κόσμος εἶχε κατακλύσει τὰς ὁδοὺς. Ἡ μὲν Ἱ. Κοινότης ἀνέμενε κάτωθεν τοῦ κωδωνοστασίου, ὅπου καὶ οἱ ἱερεῖς μὲ τὸ εὐαγγέλιον καὶ τὰ ἑξαπτέρυγα, καὶ δύο διάκονοι μὲ τὰ κιβώτια θυμιάζοντες.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΛΙΔΑΣΚΑΛΟΥ ΚΑΙ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΥ ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ

τοῦ ἱερομονάχου καὶ ἰσαποστόλου, αἱ σωζόμε-
ναι πέντε διδαχαί, κηρυχθεῖσαι ὑπὸ τοῦ
ἰδίου κατὰ τὸ 1777 ἔτος

(Ἐκ τῆς χειρογράφου βιβλιοθήκης ἱερομ. Εὐθυμίου Ἀγιορείτου τοῦ Κρητός).

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 266)

ΔΙΔΑΧΗ ΤΡΙΤΗ

«Ἐρευνᾶται τὰς γραφὰς ὅτι ἐν αὐταῖς
εὐρίσκετε ζωὴν αἰώνιον.»

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, Ἄ-
δελφοί μου, ὁ γλυκύτατος Δεσπότης
καὶ ποιητὴς τῶν Ἀγγέλων καὶ πάσης νοη-
τῆς καὶ αἰσθητῆς κτίσεως, παρακινούμε-
νος ἀπὸ τὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ πολλὴν του
ἀγαθότητα καὶ ἀγάπην ὅπου ἔχει εἰς τὸ
γένος μας, μᾶς ἐχάρισε καὶ μᾶς χαρίζει
καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὴν αὐγὴν καὶ τὸν
δοξαζόμεν, καὶ ἐδιαδάσκαμεν τὸ ἅγιον Εὐχέ-
λαιον, καὶ ἐχρίσθημεν εἰς βοήθειάν μας.
Καὶ ἄμποτε ὁ Κύριος νὰ μᾶς εὐσπλαχνι-
σθῆ, διὰ πρεσβειῶν τῆς Δεσποίνης ἡμῶν
Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ
πάντων τῶν ἁγίων, νὰ συγχωρήσῃ τὰς ἁ-
μαρτίας μας καὶ νὰ μᾶς ἀξιώσῃ τῆς βασι-
λείας τῶν οὐρανῶν, νὰ εὐφραίνώμεθα καὶ
νὰ δοξαζώμεν τὴν ἁγίαν Τριάδα.

Τὸν παλαιὸν καιρὸν χριστιανοὶ μου, οἱ
ἄνθρωποι ἦσαν καθαρὸι καὶ ὠμίλου με-
τὸν Θεόν, ὅστερον ὅμως ἐξέπεσαν εἰς ἁμαρ-
τίαν καὶ δὲν ἦσαν ἀξιοὶ νὰ ὀμιλοῦν
μετὸν Θεόν. Ἐφώτισε πρῶτον τὸ ἅγιον
Πνεῦμα τοὺς ἁγίους Προφῆτας καὶ μᾶς ἔ-
γραψαν τὴν ἁγίαν Γραφήν, ἐφώτισε δεύ-
τερον τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους, ἐφώτισε
καὶ τρίτον τοὺς ἁγίους Πατέρας, καὶ μᾶς

ἐξήγησαν τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας,
διὰ νὰ ἡξεύρωμεν ποῦ περιπατοῦμεν.

Κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτον ἓνας ἄν-
θρωπος καὶ ἐλέγετο Μωϋσῆς, αὐτὸς ἀπὸ
μικρὸν παιδίον ὅπου ἦτον, ἔλαβε δύο χα-
ρίσματα εἰς τὴν καρδίαν του, ἀγάπην εἰς
τὸν Θεόν καὶ εἰς τοὺς ἀδελφούς του. Ὡ-
στε πρέπει καὶ ἡμεῖς οἱ εὐσεβεῖς χρι-
στιανοὶ νὰ ἔχωμεν αὐτὰς τὰς δύο ἀγάπας,
καὶ αὐτὴ εἶναι ἐντολὴ τοῦ Κυρίου, «αὕτη
ἐστὶν ἡ ἐντολὴ ἣ ἐμὴ ἵνα ἀγαπάτε ἀλλή-
λους καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς.» Ἀκούετε,
ἀδελφοί μου, τί λέγει ὁ Χριστός; ὅτι κα-
θὼς ἐγὼ ὑβρίσθηκα, ἐδάρθηκα, ἐπίεισα,
ἐδίψασα καὶ ἐσταυρώθηκα καὶ ἔχουσα τὸ
αἷμά μου διὰ τὴν ἀγάπην σας, διὰ νὰ σᾶς
ἐλευθερώσω ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ διαβό-
λου, ἔτσι πρέπει καὶ σεῖς ν' ἀγαπάτε
τὸν Θεόν καὶ τοὺς ἀδελφούς σας, καὶ ἂν
τύχη ἢ ἀνάγκη νὰ χύνετε καὶ τὸ αἷμά
σας διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀ-
δελφοῦ σας.

Ἡ τελεία ἀγάπη εἶναι νὰ πωλήσῃς ὅ-
λα σου τὰ πράγματα καὶ νὰ τὰ δώσῃς ἐ-
λεημοσύνην, καὶ σὺ νὰ πωληθῇς σκλάβος
καὶ ὅσα πέρνεις νὰ τὰ δίδῃς ἐλεημοσύνην.
Εἰς τὴν Ἀνατολήν ἦτο ἓνας Δεσπότης,
ποῦ ἐπῆραν ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν του ἑκατὸν
σκλάβους, ἐπώλησε ὅλα του τὰ πράγματα
καὶ τοὺς ἐξεσκλάβωσεν. Ἐνα παιδί μᾶς
χῆρας ἀπέμεινε σκλαβωμένον. Τί κάμνει

ὁ Δεσπότης; Ξυρίζεται καὶ πηγαίνει καὶ παρακαλεῖ τὸν ἀφέντη ἔπου εἶχε τὸ παιδί νὰ τὸ ἐλευθερώσῃ, καὶ νὰ κρατήσῃ ἕκκεινον σκλάβον, ἔπερ καὶ ἐγένετο. Καὶ ἐπερνοῦσε μεγάλην σκληραγωγίαν, ἕως ὅτου διὰ τὴν ὑπομονὴν του τὸν ἤξιώσεν ὁ Θεὸς καὶ ἔκαμνε θαύματα, ὕστερα τὸν ἐλευθέρωσεν ὁ ἀφέντης του καὶ πάλιν ἐγεινεν ἀρχιερεὺς. Αὐτὴν τὴν ἀγάπην θέλει ὁ Θεὸς νὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς. — Εὐρίσκειται κανένας νὰ ἔχη αὐτὴν τὴν ἀγάπην; — Ὅχι! — Μὴ πωλήσῃς ἐσὺ, πώλησον μόνον τὰ πράγματά σου καὶ δός τα ἐλεημοσύνην. Δὲν δύνασαι νὰ τὸ κάμῃς; δὶσσε τὰ ἡμισυ, τὸ τρίτον ἢ τὸ τέταρτον. Δὲν δύνασαι καὶ τοῦτο; Μὴ πέρνης τὸ ψωμί τοῦ ἀδελφοῦ σου, μὴ τὸν κατατρέχῃς, μὴ τὸν συκοφαντῇς. Πῶς θέλομεν νὰ σωθῶμεν, ἀδελφοί μου; τὸ ἕνα μᾶς φαίνεται βαρὺ, τὸ ἄλλο πικρὸν. Ὁ Θεὸς εἶναι εὐσπλαγχνος, καί, ἀλλὰ εἶναι καὶ δίκαιος, ἔχει καὶ ράβδον σιδηρᾶν. Λοιπὸν ἂν θέλωμεν νὰ σωθῶμεν πρέπει νὰ ἔχωμεν τὴν ἀγάπην εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τοὺς ἀδελφοὺς μας.

Ἐνήστευσεν ὁ Μωϋσῆς σκράντα ἡμεροῦνκτια καὶ ἐγεινεν ὡτάν ἄγγελος, ἔτσι καὶ ἡμεῖς νὰ νηστεύωμεν τὴν Τετάρτην, διότι ἐπωλήθη ὁ Χριστὸς μας, καὶ τὴν Παρασκευὴν, διότι ἐσταυρώθη. Καὶ καθὼς ὁ Μωϋσῆς ἐμάθε γράμματα, ἔτσι πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ μανθάνωμεν, διὰ νὰ ἤξεύρωμεν τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἂν δὲν ἐμάθητε οἱ γονεῖς, πρέπει νὰ μάθουν τὰ τέκνα σας. Δὲν βλέπετε ὅτι ἀγρίευσε τὸ γένος μας ἀπὸ τὴν ἀμάθειαν καὶ ἐγίναμεν ὡτάν θηρία; Διὰ τοῦτο σας συμβουλεύω, νὰ κάμετε σχολεῖον, διὰ νὰ ἐνοσητε, τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον καὶ τὰ λοιπὰ βιβλία.

Βλέπων ὁ πανάγαθος Θεὸς τὴν κελὴν του γνώμην, τὸν ἤξιώσε καὶ ἐγίνε βρασιλεὺς εἰς τοὺς Ἑβραίους, καὶ ἐβρασίλευσε

τεσσαράκοντα χρόνους, τὸν ἤξιώσε καὶ ἐγίνε προφήτης. Καὶ τί θέλει νὰ εἰπῇ προφήτης; Νὰ ἤξεύρῃ τὰ περασμένα καὶ τὰ μέλλοντα. Ἔτσι καὶ ἡμεῖς, ἀδελφοί μου ὅταν κάμωμεν καλὰ ἔργα, μᾶς ἀξιώνει καὶ ἡμᾶς καὶ ὅτι τοῦ ζητήσωμεν μὲ πίστιν μᾶς τὸ δίδει. Εἰ δὲ καὶ κάμωμεν κακὰ καὶ δὲν ἔχομεν ἀγάπην καὶ ἔχομεν τὸ μίσος, τότε δὲν ἔχομεν μέρος μὲ τὸν Θεόν, ἀλλὰ μὲ τὸν διάβολον εἰς τὴν κόλασιν νὰ καιώμεθα πάντοτε.

Τὸν παλαιὸν καιρὸν, ἀδελφοί μου, ὁ μισόκαλος διάβολος ἔβγαλεν βλασ του τὰς κακίας, καὶ παρεκίνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ ὑπερηφανεύωνται, νὰ φρονεύωνται, νὰ πορνεύουν, νὰ μοιχεύουν, νὰ κάμνουν πράγματα, τὰ ὅποια δὲν τὰ ἔκαμναν μῆτε τὰ ἄλογα ζῶα, καὶ τὸ χειρότερον ἐπροσκουνοῦσαν διὰ Θεὸν τὸν ἥλιον, ἄλλος τὴν σελήνην καὶ ἄλλος τὴν θάλασσαν. Θέλων ὁ Θεὸς νὰ κάμῃ κατακλυσιμὸν νὰ χαλάσῃ τὸν κόσμον, ἐπρόσταξε τὸν Νῶε νὰ κάμῃ ἕνα καράβι ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ τὸν ἐρωτοῦν οἱ ἄνθρωποι; διατι τὸ κάμνεις; νὰ τοὺς λέγει ὅτι ὁ Θεὸς θὰ χαλάσῃ τὸν κόσμον, καὶ αὐτοὶ θὰ σὲ περιγελοῦν, ἀλλὰ νὰ μὴ σὲ μέλῃ. Ἦρχισεν ὁ Νῶε τὸ καράβι, τὸν ἐρωτοῦσαν οἱ ἄνθρωποι, διατι κάμνεις τὸ καράβι; Ὁ Νῶε τοὺς ἔλεγε, διότι ὁ Θεὸς θὰ χαλάσῃ τὸν κόσμον. Ἐκείνοι τοῦ ἔλεγον ὅτι εἶναι τρελλός, τί ἐπαθεν ὁ Θεὸς νὰ χαλάσῃ τὸν κόσμον; Ὁ Νῶε ἐτήραγε τὴν δουλειά του, καὶ εἰς τοὺς 100 χρόνους ἐτελείωσε τὸ καράβι. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ὁκτώ ἄνθρωποι εὐρέθησαν καλοί, ὁ Νῶε, ἡ γυναῖκά του, τὰ τρία του τέκνα, καὶ αἱ τρεῖς του νυφάδες.

Θέλων ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ αὐτοὺς τοὺς ὁκτώ, ἐπρόσταξε τὸν Νῶε νὰ πιστώσῃ τὸ καράβι διὰ νὰ μὴ ἔμβῃ μέσῃ ἡ βροχή, καὶ νὰ ἐμβάσῃ μέσῃ ἀπὸ βλα τὰ ζῶα ἀρσενί-

κά και θηλυκά, καθαρὰ και ἀκάθαρτα. Και ἀφοῦ ἐμῶθηκε και αὐτὸς μέσα με τὴν γυναῖκά του, τὰ παιδιὰ του, και νυμφάδαις του, ἐκλείσσε καλά τὸ καράδι. Οἱ ἄνθρωποι ἔξω ἔτρωγον, ἐπινον, ἔκαυνον πραγματεῖαις, και ἄλλα διαβολικὰ ἔργα. Τότε ἤνοιξε ὁ Θεὸς τοὺς καταρράκτας τοῦ οὐρανοῦ, και ἐπιπτεν ἡ βροχὴ ὡς ποτιμὸς εἰς τὴν γῆν. Ἐφώναζον οἱ ἄνθρωποι. Νῶε, ἀνοιξόν μας νὰ ἐμβώμεν εἰς τὸ καράδι. Ὁ Νῶε τοὺς ἔλεγε. Ποῦ εἰσθε ἐδῶ και ἑκατὸν χρόνους ἔπου ὅσας ἔλεγον ὅτι ὁ Θεὸς θὰ χαλάσῃ τὸν κόσμον; τῶρα τί νὰ σὰς κάμω; ἐν τῷ ἔθῃ οὐκ ἔστι μετάνοια! Και τότε ἐπλημύρησεν ἡ γῆ και τὸ νερὸν ἐσκέπασεν ὅλα τὰ ὄρη και ἐπνίγησαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἐκτὸς τοῦ Νῶε και τῆς οἰκογενείας τοῦ. Και πάλιν ἀπὸ αὐτοὺς ἐγένευσεν ὄλος ὁ τόπος, καθὼς λέγει ὁ Χριστὸς εἰς τὸ ἄγιον Εὐγγέλιον. «Ὡσπερ αἱ ἡμέραι τοῦ Νῶε, οὕτως ἔσται και ἡ παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.» ἤγουν, καθὼς εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Νῶε οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐπίστευον, ἀλλὰ τὸν περιεγέλων ἕως ὅτου ἤλθεν ἕξαφνα ἡ ὄργη τοῦ Θεοῦ, ὁ κατακλυσμὸς, και ἐπνίξεν ὄλον τὸν κόσμον. Ὁμοίως και τῶρα, χριστιανοὶ μου, εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, δὲν θὰ πιστεύωσιν οἱ ἄνθρωποι καθὼς και τότε. Τὰ λόγια ἔπου σὰς λέγω δὲν εἶναι ἰδικὰ μου, ἀλλὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, και ὅστις θέλει ἄς πιστεύσῃ, ἐγὼ τὸ χρέος μου τὸ ἔκαμα. Ἐπαθα μίαν ἀπάτην, ἀδελφοί μου. Ὅταν ἤμουν νέος ἔλεγα, ἄς κάμω ἁμαρτίας, και ὅταν γηράσω κάμνω καλὰ και σώζομαι, τῶρα ἐγήρασκα, και αἱ ἁμαρτίαι ἔκαμον ρίζες και δὲν ἠμπορῶ νὰ κάμω κανένα καλόν. Λοιπὸν προσέξτετε και σεῖς νὰ μὴ πάθετε τὰ ὅμοια, ἀλλὰ τῶρα ἔπου ἔχετε καιρὸν κάμετε ἔργα καλὰ διὰ νὰ σωθῆτε.

Τριακοσίους χρόνους μετὰ τὴν Ἀνά

στασιν τοῦ Χριστοῦ μας, ἔστειλεν ὁ Θεὸς τὸν ἄγιον Κωνσταντῖνον και ἐστερέωσε δασίλειον χριστιανικόν και τὸ εἶχαν οἱ χριστιανοὶ τὸ βασίλειον 1150 χρόνους. Ὑστερον τὸ ἐσῆκωσεν ὁ Θεὸς ἀπὸ τοὺς χριστιανούς, και ἔφερε τὸν Τοῦρκον και τοῦ τὸ ἔδωσε διὰ ἰδικόν μας καλόν, και τὸ εἶχεν ὁ τοῦρκος 320 χρόνους. Και διὰτι ἔφερε ὁ Θεὸς τὸν Τοῦρκον και δὲν ἔφερε ἄλλο γένος; διὰ ἰδικόν μας συμφέρον διότι τὰ ἄλλα ἔθνη θὰ μας ἐβλαπτοῖν εἰς τὴν πίστιν, ὁ δὲ Τοῦρκος ἄσπρα ἄμα τοῦ δώσῃς κάμνεις ὅτι θέλεις.

Θέλων ὁ Κύριος νὰ μὰς φυλάξῃ ἀπὸ τὴν κατάκρισιν, μὰς ἐχάρισε ἕνα λόγον, τὸν ὁποῖον ἂν φυλάξωμεν θὰ σωθῶμεν. Ποῖος εἶναι ὁ λόγος οὗτος; «ὃ σὺ μισεῖς ἐτέρω μὴ ποιήσῃς;» δηλαδὴ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν θέλεις νὰ σοῦ κάμῃ ἄλλος, μὴ τὸ κάμῃς και σὺ εἰς ἄλλον. Καθὼς δὲν θέλεις νὰ σε κλέψουν, νὰ σε συκοφαντήσουν, νὰ σε ὑβρίσουν οἱ ἄλλοι, ἔτσι και σὺ νὰ μὴ κλέπτῃς και νὰ μὴ φονεύῃς τοὺς ἄλλους.

Τῶρα σὰς συμβουλεύω νὰ κάμετε ἀπὸ ἕνα κομβολόγι μικροὶ και μεγάλοι, και νὰ τὸ κρατῆτε μετὰ τὸ ἀριστερὸν χέρι, και μετὰ τὸ δεξιὸν νὰ κάμνεται τὸν σταυρὸν σὰς και νὰ λέγετε: Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ και Λόγε τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, διὰ τῆς Θεοτόκου και πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλὸν και ἀνάξιον δούλόν σου. Ὁ Πανάγαθος Θεὸς μὰς ἐχάρισε τὸν τίμιον Σταυρὸν μετὰ τὸν ὁποῖον νὰ εὐλογῶμεν, και τὰ ἄχραντα Μυστήρια. Μετὰ τὸν Σταυρὸν νὰ ἀνοίγωμεν τὸν Πηγάδειον, μετὰ τὸν Σταυρὸν νὰ διώκωμεν τοὺς δαίμονας, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχωμεν τὸ χέρι μας καθαρὸν ἀπὸ ἁμαρτίας, και τότε κατακαίεται ὁ διάβολος και φεύγει. Ὁθεν, ἀδελφοί μου, ἢ τρώγετε, ἢ πίνετε, ἢ δουλεύετε, νὰ μὴ σὰς λείπῃ αὐτὸς ὁ λόγος και ὁ σταυρὸς. Και καλόν και ἄγιον εἶναι

ΠΑΡΑΙΝΗΣΕΙΣ ΑΓ. ΠΑΤΕΡΩΝ

(Ἐκ τοῦ 21ου χωρῶν Κώδικος ἱερᾶς Μονῆς ἁγίου Νικολάου Ἀνδρου).

— Ἀνέβη ὁ ἄββας Δανιὴλ ἀπὸ τῆς σκήτεως μετὰ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ ἐν Θηβαῖδι τῇ ἀνωτέρᾳ, εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἄββα Ἀπολλῶ, καὶ ἐξῆλθον ὅλοι οἱ πατέρες εἰς συνάντησιν αὐτοῦ, ὡς ἀπὸ σημείων ἐπτά· ἦσαν γὰρ ὡς πεντακισχίοι, καὶ ἦν ἰδεῖν αὐτοὺς ἐπὶ τῆς ἄμμου ἠπλωμένους ἐπὶ κοιλίας, ὡς ἐν τάξει ἀγγέλων μετὰ φόβου δεχομένων τὸν Χριστόν. Οἱ μὲν γὰρ τὰ ἱμάτια αὐτῶν ἐστρώννουν ἐμπροσθεν αὐτοῦ, ἄλλοι δὲ τὰ κουκούλια αὐτῶν. Καὶ ἦν ἰδεῖν τὰ ἐκχυνόμενα δάκρυα ὡς πηγὰς βρυούσας· καὶ ἐξελθὼν ὁ ἀρχιμανδρίτης προσεκύνησεν ἐπτάκις πρὸ τοῦ ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς τὸν γέροντα, καὶ ἀσπασάμενοι ἀλλήλους ἐκάθησαν. Τότε παρεκάλει αὐτὸν ἀκοῦσαι λόγον παρ' αὐτοῦ, οὐ ταχέως γὰρ ἐλάλει τι. Ὡς οὖν ἐκάθισαν ἔξω τοῦ κοινοβίου ἐπὶ τῆς ἄμμου, διὰ τὸ μὴ χωρεῖν αὐτοὺς τὴν ἐκκλησίαν, λέγει ὁ ἄββας Δανιὴλ τῷ μαθητῇ αὐτοῦ· γράψον. Εἰ θέλετε σωθῆναι διώξατε τὴν ἀκτημοσύνην καὶ τὴν σιωπὴν· εἰς γὰρ τὰς δύο ἀρετὰς ταύτας ὅλος τοῦ μοναχοῦ ὁ βίος κρέμαται. Καὶ ὁ μαθητὴς ἔδωκε τινα τῶν ἀδελφῶν τὰ γράμματα καὶ μεθαρμήνευσεν αὐτὰ αἰγυπτιασί, καὶ ὡς ἀνεγνώσθησαν τοῖς πατράσι ἐκλαυσαν πάντες καὶ προσέπεμπον τὸν γέροντα, οὐδαίς γὰρ ἐτόλμα εἰπεῖν αὐτῷ, ποιήσον ἀγάπην. Καὶ εἰσελθὼν εἰς Ἐρμούπολιν λέγει τῷ μαθητῇ αὐτοῦ, ὑπάγε κρούσον εἰς τὸ μονα-

νὰ προσεύχεσθε πάντοτε τὴν αὐγὴν, τὸ βράδυ καὶ τὰ μεσάνυχτα.

(Ἀκολουθεῖ)

στήριον ἐκεῖνο τῶν γυναικῶν, καὶ εἶπε τῇ ἡγουμένῃ, ὅτι ὧδε εἰμί· ἦν γὰρ ἐκεῖ μοναστήριον γυναικῶν λεγόμενον τοῦ ἁγίου Ἰερεμίου καὶ ὄκουν ἐκεῖ ὡσεὶ τριακόσαιο ἀδελφαί. Καὶ ἀπήλθεν ὁ μαθητὴς καὶ ἔκρουσε, καὶ λέγει αὐτῇ ἢ θυρωρὸς λεπτῇ φωνῇ, σωθείης, καλῶς ἦλθες· τί κελεύεις; καὶ λέγει αὐτῇ, φώνει μοι τὴν Ἀμμᾶν τὴν ἀρχιμανδρίτιν, θέλω γὰρ αὐτῇ λαλῆσαι. Ἡ δὲ εἶπε, οὐ συντυγχάνει τινὶ ποτέ, ἀλλ' εἶπέ μοι τί κελεύεις; καὶ λέγω αὐτῇ· ὁ δὲ εἶπεν· εἶπέ αὐτῇ· μοναχὸς τις θέλει σοι λαλῆσαι, ἢ δὲ ἀπελθοῦσα εἶπεν αὐτῇ, καὶ ἐλθοῦσα ἢ ἡγουμένη, λεπτῇ φωνῇ λέγει τῷ ἀδελφῷ, ἢ Ἀμμάς ἔπεμψε λέγουσα, τί κελεύεις; λέγει ὁ ἀδελφός, ἵνα ποιήσητε ἀγάπην καὶ κοιμηθῶ ὧδε μετὰ ἐνὸς γέροντος, ὅτι ἐσπέρα ἐστί, μήποτε φάγωσιν ἡμᾶς τὰ θηρία. Λέγει αὐτῷ ἢ Ἀμμάς, οὐδέποτε ἀνὴρ εἰσέρχεται ὧδε· συμφέρει γὰρ ὑμῖν ὑπὸ θηρίων βρωθῆναι τῶν ἔξω καὶ μὴ τῶν ἔσω· λέγει ὁ ἀδελφός· ὁ ἄββας Δανιὴλ ἐστὶν ὁ τῆς σκήτεως· ἡ δὲ ἀκούσασα ἤνοιξε τοὺς δύο πυλῶνας καὶ ἐξῆλθε τρέχουσα. Ὁμοίως καὶ πᾶσα ἢ συνοδία, καὶ τὰ μαφόρια αὐτῶν ἐστρωσαν ἀπὸ τοῦ πυλῶνος ἕως κάτω, ὅπου ἦν ὁ γέρον, κυλιόμενοι εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ λείχουσαι τὰ πέλματα αὐτοῦ, καὶ εἰσελθόντων αὐτῶν ἔσω εἰς τὸ μοναστήριον ἤνεγκον ἢ κυρία ἢ μεγάλη λεκάνην, καὶ ἐγένισεν αὐτὴν χλιαροῦ καὶ βοτανῶν, καὶ ἔστησε τὰς ἀδελφὰς δύο χορούς, καὶ ἐνιψαν τοὺς πόδας τοῦ γέροντος καὶ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ· καὶ λαθοῦσα καυλίον ἔφερε τὰς ἀδελφὰς, καὶ ἐλάμβανεν ἐκ τῆς λεκάνης καὶ ἐπέχεεν εἰς τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, ὕστερον δὲ ἐξέχεεν εἰς τὸν κόλπον ἐκυτῆς καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν· ἦν δὲ ἰ-

δεῖν αὐτάς πάσας ὡς ἐπὶ λίθων ἀκινήτων, ἀλάλους· διὰ κρουμάτων δὲ πάσα ἢ ἀπόκρισις αὐτῶν ἐγίνετο, αὕτη ἢ κίνησις αὐτῶν ἢ ἀγγελικὴ. Λέγει οὖν τῇ ἡγουμένη ὁ γέρων· ἡμᾶς εὐλαβοῦνται, ἢ οὕτως εἰσὶ πάντοτε αἱ ἀδελφαί; ἢ δὲ εἶπε· πάντοτε οὕτως εἰσὶν αἱ δοῦλαι σου δέσποτα· ἀλλ' εὗξαι ὑπὲρ αὐτῶν. Λέγει ὁ γέρων· εἶπε τῷ μαθητῇ μου, ὅτι ὡς γότθος μοι ἐπέρχεται· μία δὲ ἐξ αὐτῶν ἔκειτο εἰς τὸ μέσαυλον κοιμωμένη, περιεσχισμένη καὶ ῥακοφοροῦσα, καὶ λέγει ὁ γέρων· τίς ἐστὶν αὕτη ἢ κοιμωμένη; λέγει αὐτῷ· μία τῶν ἀδελφῶν, μεθύστρια ἐστὶν καὶ τί ποιῆσαι αὐτὴν οὐκ οἶδαμεν· ἐκβαλεῖν αὐτὴν τοῦ μοναστηρίου, φοβούμεθα τὸ κρῖμα καὶ ἐὰν αὐτὴν ἐάσωμεν ἐκβολίζει τὰς ἀδελφάς. Λέγει ὁ γέρων τῷ μαθητῇ αὐτοῦ, λάβε τὴν λεκάνην καὶ βάλε ἐπάνω αὐτῆς· τοῦ δὲ ποιήσαντος οὕτως ἀνέστη ὡς ἀπὸ μέθης. Λέγει ἡ Ἀμμάς· Δέσποτα πάντοτε οὕτως ἐστὶ, καὶ λαβοῦσα ἢ ἡγουμένη τὸν γέροντα, εἰσήνεγκεν αὐτὸν εἰς τὸ ἀριστητήριον καὶ ἐποίησε δεῖπνον ταῖς ἀδελφαῖς λέγουσα, εὐλόγησον τὰς δούλας σου δέσποτα, ἵνα ἔμπροσθέν σου γεύσωνται· ὁ δὲ εὐλόγησεν αὐτάς, αὕτη δὲ καὶ ἡ δευτεραρέα μόναι ἐκάθισαν μετ' αὐτοῦ καὶ παρέθηκε καυκίον τῷ γέροντι ἔχον βρεκτὰ καὶ ὠμά λάχανα, καὶ φοινίκια καὶ ὕδωρ, τῷ δὲ μαθητῇ αὐτοῦ παρέθηκε φακὴν ἐκξεστὴν καὶ μικρὸν ψωμόν, καὶ εὐκρατον, ταῖς δὲ ἀδελφαῖς παρέθηκαν φαγιά πολλά, ἰχθῦς καὶ οἶνον καὶ ἔφαγον πάνυ καλῶς καὶ οὐδὲν ἐλάλησαν. Μετὰ δὲ τὸ ἀναστῆναι λέγει ὁ γέρων τῇ ἡγουμένῃ· τί ἐστὶν ὁ ἐποίησας; ὅτι ἡμεῖς ὀφείλομεν φαγεῖν καλῶς, καὶ ὑμεῖς τὰ καλὰ ἐφαγετε; Λέγει αὐτῷ ἡ Ἀμμάς, σὺ μοναχὸς

εἶ, καὶ τροφήν μοναχοῦ παρέθηκά σοι καὶ ὁ μαθητῆς σου μαθητῆς μοναχοῦ, καὶ παρέθηκα αὐτῷ τροφήν μαθητοῦ μοναχοῦ, ἡμεῖς δὲ ἀρχαίραι ἐσμέν, καὶ τροφήν ἀρχαρίων ἐφάγομεν, ὄντως ὠφελήθημεν. Ἀπερχομένων δὲ αὐτῶν ἀναπαυθῆναι, λέγει ὁ γέρων τῷ μαθητῇ αὐτοῦ· ὕπαγε, ἴδε ποῦ κοιμᾶται ἢ μεθύστρια, ὅπου εἰς τὸ μέσαυλον ἔκειτο. Καὶ ἀπέρχεται καὶ βλέπει, καὶ ἐλθὼν λέγει τῷ γέροντι, ἔτι κατὰ τὴν ἔκβασιν τῶν σωτηρίων. Καὶ λέγει ὁ γέρων τῷ μαθητῇ· γρηγόρησον μετ' ἐμοῦ τῇ νυκτὶ ταύτῃ καὶ ὅτε ἀνεπαύθησαν πάσαι αἱ ἀδελφαί, λαμβάνει ὁ γέρων τὸν μάθητὴν αὐτοῦ καὶ κατέρχεται ὀπίσω τοῦ σιφαρίου καὶ θεωροῦσι τὴν μεθύστριαν ὅτι ἀνέστη, καὶ ἐπέτασε τὰς χεῖρας αὐτῆς εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ δάκρυα αὐτῆς ὡς ποταμὸς καὶ τὰ χεῖλη κινούμενα, καὶ μετανοίας ἀναπέμπουσα καὶ καταπίπτουσα εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ ὅτε ἠσθάνετο τινὰ τῶν ἀδελφῶν ἀπερχομένην εἰς τὴν ἀναγκαίαν, ἔρριπτεν ἑαυτὴν χαμαὶ ρέγγουσα· οὕτω διετέλει πάσας τὰς ἡμέρας αὐτῆς. Λέγει οὖν ὁ γέρων τῷ μαθητῇ αὐτοῦ, φώνησόν μοι τὴν ἡγουμένην εὐφωῶς καὶ ἀπελθὼν ἐφώνησεν αὐτὴν καὶ τὴν δευτεραρέαν, καὶ ἔλθην τὴν νύκτα ἔβλεπον ἃ ἐποίει. Ἡ δὲ ἡγουμένη ἤρξατο κλαῖειν λέγουσα· ὦ, πόσα κακὰ ἐνεδειξάμην αὐτῇ, καὶ ὅτε ἔκρουσε τὸ κρούσμα, θρόλλος ἐγίνετο περὶ αὐτῆς εἰς τὴν ἀδελφότητα. Καὶ ἠσθάνθη ἐκείνη καὶ ἀπέρχεται εὐφωῶς ὅπου ἦν κοιμώμενος ὁ γέρων, καὶ κλέπτει τὴν ράβδον αὐτοῦ καὶ τὸ ἐπιρριπτὸν καὶ ἀνοίγει εὐφωῶς τὴν θύραν τοῦ μοναστηρίου, καὶ ἐγγράφει πιττάκιον καὶ βάλλει εἰς τὸ κλειδωμα τῆς θύρας λέγουσα· Εὗξασθε ὑπὲρ ἐμοῦ, καὶ συγχωρήσατέ μοι εἴτι ἑπταισα εἰς

ὐμᾶς καὶ ἐγένετο ἀφανής. Καὶ ὅτε ἡμέρα ἐγένετο ἐξήτησαν αὐτὴν καὶ οὐχ εὔρον καὶ ἀπέρχονται εἰς τὸν πυλῶνα καὶ εὐρίσκουσιν ἀνεωγμένην τὴν θύραν, καὶ τὸ πιττάκιον γεγραμμένον· οὕτω γίνεται κλαυθμὸς μέγας ἐν τῇ μοναστηρίῳ καὶ λέγει ὁ γέρων, ἐγὼ διὰ τυχὴν ἦλθον ὡδε· τοιοῦτους γὰρ μεθυστὰς ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς καὶ πάσα ἡ συνοδία ἐξομολογεῖτο τῷ γέροντι, τὸ τί ἔπραξαν εἰς αὐτὴν. καὶ ποιήσας ὁ γέρων εὐχὴν ταῖς ἀδελφαῖς ἀνεχώρησαν εἰς τὸ κελίον αὐτῶν δοξάζοντες τὸν Θεόν.

— Ἡθέλησέ ποτε ὁ ἄρχων τῆς χώρας ἰδεῖν τὸν ἀθῶν Ποιμένα, καὶ οὐ κατεδέχεται ὁ γέρων. Προφάσει δὲ ὡς κακοῦργον ἐκράτησε τὸν υἱὸν τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ, καὶ ἔβαλεν εἰς φυλακὴν, λέγων,

ἐὰν ἔλθῃ ὁ γέρων καὶ παρακαλέσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀπολύω αὐτόν· καὶ ἦλθεν ἡ ἀδελφή αὐτοῦ πρὸς τὴν θύραν κλαίουσα· ὁ δὲ οὐκ ἔδωκεν αὐτῇ ὄλωσ ἀπόκρισιν· ἡ δὲ ἐλοιδορεῖ αὐτόν, λέγουσα χαλκὸσπλαγγνε, ἐλέησόν με, ὅτι μονογενὴς μου ἐστίν. Ὁ δὲ πέμψας εἶπεν αὐτῇ· ὅτι Ποιμὴν τέκνα οὐκ ἐγέννησε, καὶ οὕτως ἀνεχώρησεν. Ἀκούσας δὲ ὁ ἄρχων ἔπεμψε λέγων, κἂν λόγῳ κελύσῃ, ἀπολύω αὐτόν· ὁ δὲ γέρων ἀντεδήλωσε λέγων, ἐξέτασον κατὰ τοὺς νόμους, καὶ εἰ ἀξίός ἐστι θανάτου, ἀποθανέτω, εἰδὲ οὐκ ἔστιν, ὡς βούλει ποιήσῃ.

Ἄρχιμ. Πολύκρκπος Κερκμάς
Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νικολάου Ἄνδρου

ΕΓΓΡΑΦΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 260)

Γ' ἑλοσφράγιστον.

«Ἐκλαμπρότατε, ὑψηλότατε, καὶ ἐνδοξότατε ἡμῶν αὐθέντη πολυχρονεμένῃ τὴν αὐθεντίαν σου δούλικῶς προσκυνοῦμεν καὶ τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν σου καταφιλοῦμεν ἡ· ἡμεῖς οἱ δούλοι σου ἡγαρούμενοι καὶ γέροντες μικροὶ τε καὶ μεγάλοι οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος, δεξίμενοι καὶ παρακαλοῦμεν τὸν μεγαλοδύναμον Θεὸν νὰ πολυχρονεῖ τὸν πολυχρονεμένον μας βασιλέα, καὶ νὰ τοῦ χαρίζῃ νίκην κατ' ἐχθρῶν. Ὁμοίως δὲ νὰ πολυχρονεῖ καὶ τὴν ἐνδοξότητά σου, καὶ νὰ μεγαλύνῃ ὁ Θεὸς εἰς μεγαλύτερην τὴν τιμὴν σου, διὰ νὰ εὐρισκόμεσθαι καὶ ἡμεῖς οἱ δούλοι τῆς κυβερνόμενοι ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν πτερύ-

γων σου, μὲ τὸ παρὸν ἀναφέρωμεν πάλιν πρὸς τὴν ἐνδοξότητά σου διὰ τὸν τόπον ἐτοῦτον ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς μεγάλας ἀνάγκας, καὶ πολλὰς στενοχωρίας ὡς ὑπέροτε. Εἰς χρέος βαρύτερον εὐρισκόμεσθαι ἐξίνα χιλιάδες γρόσια καὶ ἐπέκεινται εἰς Θεσσαλονίκην. Ἦ ἡξεύρουσι καὶ ὄσοι ἔρχονται ζυμπίτε ἐδῶ, καὶ ἀπὸ τὸ πολὺ τὸ χρέος, ἐσφάλεισαν μοναστήρια πέντε, καὶ ἐδῶ εἰς τὸν τόπον ὅπου εἰμεσθαι, ἕνα νερὸν καὶ ξύλα, καὶ πέτρας μόνον ἔχομεν, τόπον μίαν πιθαμὴν δὲν ἔχομεν νὰ σπῆρωμεν σιτάρι. τὰ τζηφτιλίκια μας εἶναι· ἐξω καὶ δὲν μᾶς ἀφίνουν νὰ πάρωμεν τὴν ἐσωδίαν μας νὰ ζήσωμεν καὶ ἡμεῖς, καὶ οἱ ξένοι ὅπου ἔρχονται. τοὺς φανερόνωμεν τοῦ πολυχρονημένου τοῦ βασιλέως μας τὰ φερμάνια, καὶ δὲν τὰ

πιάνουν, εἰς τὴν Θεσσαλονίκην πληρόνο-
 μεν ἡμεῖς, περισσότερα ἀπὸ τὸν μεγαλύ-
 τερον ναχαγιέ αὐτοῦ κατὰ τὸ χάτ σερί-
 φη τοῦ βασιλέως, τὸ τί, νὰ πληρώνομεν.
 μᾶς γυρεύουν παρὰνῶ. ἐδῶ τοὺς τόπους
 μας δὲν τοὺς ὀρίζωμεν. τοὺς πουλοῦν οἱ
 βοϊδοντάδες, κανέναν δὲν ἔχωμεν νὰ μιλή-
 σει διὰ λόγου μας. ἐὰν δὲν μᾶς προφθάσῃ
 ἢ βοήθειά σου καὶ τὸ ἔλεός σου ἐχάθημαν
 αὐθέντη μας, καὶ πρόφθασον διὰ τὸν Θε-
 ὄν, καὶ ἐὰν δὲν μᾶς πιστεύῃς ἐξέτα-
 ξε νὰ βεβαιωθῆς. τὰ τζεφτιλικιά μας
 ὁ πολυχρονημένος μας ὁ βασιλεύς, μᾶς τὰ
 ἔδωσεν ἐλεύθερα ἀπὸ τὸ δέκατον καὶ ἄλλο
 νὰ μὴν πληρώνομεν καὶ τῶρα νεροστὴ μᾶς
 ἔβαλαν νὰ πληρώνομεν καρβουνιάτικα.
 καὶ ἄλλα κενούρια πενταχάτια. καὶ ἡμε-
 σθεν μόνον νὰ χαθοῦμεν ἀπὸ τὸν κόσμον.
 τὰ ὅποια δὲν ἔχουν οἱ καλογέροι ἀπὸ τὴν
 πολλὴν πτωχείαν τοὺς νὰ τὰ δίδουν, καὶ
 φεύγουν, καὶ ἀπομένουν τὰ μοναστήρια
 ἔρημα. (1) καὶ κινδυνεύη νὰ χαλάσει ὁ τό-
 πος ἐτοῦτος, καὶ νὰ ἐρημώσῃ, ἐὰν δὲν μᾶς
 προφθάσῃ ἢ βοήθειά σου, καὶ ἡ σκέπη
 τῆς ἐνδοξότητός σου. διὰ τοῦτο στέλλο-
 μεν αὐτόθι μὲ θάρρος καὶ ἐλπίδας τῆς ἐν-
 δοξότητός σου τὸν προηγούμενον παπᾶ
 κύρ Νεόφυτον ἐκ τῆς Λαύρας, καὶ τὸν προ-
 ηγούμενον παπᾶ κύρ Διονύσιον, ἐκ τῶν ἱερί-
 ρων. καὶ αὐτοὶ διὰ στόματος θέλουν ἀναφέ-
 ρει πάντα, τὰ πρὸς τὴν ἐνδοξότητά σας. καὶ
 πολλὰ παρακαλοῦμεν μὲ δάκρυα τὴν μεγά-
 λην σου ἐνδοξότητα, νὰ κάμῃς ἔλεος, καὶ μί-
 αν κυβέρνησιν εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐπιτωχοὺς εἰς
 ταῖς χαριτωμέναις σου ἡμέραις. νὰ μὴν
 ἐλθῇ χαρτιζῆς μέσα εἰς τὸ ἅγιον ὄρος. ἀλλὰ
 κατὰ τὸν ὀρισμὸν τοῦ πολυχρονημένου
 μας βασιλέως, ὅσοι εὐγένουν ἔξω νὰ δι-
 δουν τὸ χαράτζι. καὶ ἐκείνους ὅπου εὐρί-

(1) Ἐνῶ τὸ 1764 ἡ Λαύρα εἶχε 240 μνα-
 χούς, τὸ Βατοπέδι 290, τῶν Ἱβήρων 330, Χι-
 λιανδάρη 210 κλπ.

σκουν μέσα νὰ μὴ δίδουν. οὔτε νὰ σεβένει
 χαρτιζῆς, διότι ἐὰν δὲν γένει ἔιζη, νὰ ἡ-
 ξεύρης πολυχρονημένε αὐθέντη. ἔτι ὁ τό-
 πος ἐτοῦτος χαλὰ καὶ ἐρημώγη παντελῶς.
 ἔτι δὲν δυνάμεσθεν πλέον ἀπὸ τὰ ἀμέτρη-
 τα θάσχνα, καὶ δοσίμκτα. καὶ μόνον πρὸς
 τὸν Θεὸν ἀποδλέπωμεν, καὶ εἰς τὴν ἐνδο-
 ξότητά σας θαρροῦμεν νὰ μᾶς βοηθήσεται,
 καὶ νὰ γένει μία κυβέρνησις εἰς τὸν τό-
 πον τοῦτον, νὰ μὴν χολάσῃ καὶ ἐρημό-
 σουν τὰ μοναστήρια. ὁ δὲ πανάγαθος Θεὸς
 νὰ σᾶς χαρίζῃ νίκην κατ' ἐχθρῶν, καὶ
 χρόνους πολλοὺς, ἀμήν: ἔτι δεόμεθα καὶ
 παρακαλοῦμεν τὴν ἐκλαμπρότητά σου. ζα-
 πίτι νὰ μᾶς στήλῃς, ἀπὸ τὸν πακιζέ διὰ
 νὰ ἔχει τόλμαν νὰ ὀμιλεῖ διὰ λόγους μας
 καὶ μὲ πασάδες, καὶ μὲ μπέϊδες.

οἱ Καθηγούμενοι Καὶ γέροντες πάντων
 τῶν ἱερῶν μοναστηρίων τοῦ ἁγίου ὄρους.
 καὶ δοῦλοι τῆς μεγίστης σου ἐνδοξότητος.

Εἰς ἕτερος κῶδιξ ὑπ' ἀριθ. 29 ἀποτε-
 λεῖται ἐκ μεγάλου ἀριθμοῦ φερμανίων (ἐν
 βλφ 106) διὰ ἐξοριστοὺς εἰς τὴν Μεγίστην
 Λαύραν λαϊκοὺς καὶ κληρικοὺς ἔξωθεν ἀ-
 ποστελλομένους, χρονολογούμενος ἀπὸ τὸ
 1780-1830 περίπου. Συνημμένως εὐρηγεται
 καὶ τινες ἐπιστολαὶ περὶ τῆς αὐτῆς ὑπο-
 θέσεως.

Ἐν ἐκ τῶν φερμανίων τούτων φέρει
 τὴν ἐξῆς σημείωσιν:

«Τοῦτο τὸ φερμάνι εἶναι τοῦ κακοπα-
 πᾶ ἀπὸ τὴν Στρούμνιτζαν 1784 φεβρουα-
 ρίου 27.»

Ἐτερος κῶδιξ ὑπ' ἀριθ. 33 ἀποτε-
 λούμενος ἐξ 90 ἐγγράφων (1722-1896)
 φερόντων κύκλω τὰς σφραγίδας τῶν 20 Ἱ.
 Μονῶν.

Τὰ πλεῖστα τούτων εἶναι ὁμόλογα χρεω-
 στικά, τῆς Κοινότητος δανειζομένης ἐκ
 διαφόρων προσώπων (κατὰ τὸ πλεῖστον
 Λαυριωτῶν) καὶ Μονῶν. Ἐν τοιοῦτον ὁ-

μόλογον τῆς Ἱερᾶς ἐπιστασίας ἀντιγράψας μὲ τὰς ἀνορθογραφίας του δημοσιεύω. Εἶναι δὲ τοῦτο ἄνευ σφραγίδων καὶ φέρει τὰς ὑπογραφὰς τῶν Ἐπιστατῶν.

«Διὰ τῆς παρουσίας ἡμῶν ὁμολογίας δηλωποιοῦμεν ἡμεῖς οἱ ἐπιστατοῦντες εἰς τὴν μεγάλην μέσιν, πῶς ἐλάβαμεν διαχρεῖαν καὶ ἀνάγκην τῆς μεγάλης μέσης παρὰ τοῦ πασᾶ κύρ διενουζίου λαυριώτου ἐκ τῆς νήσου ἀνδρου γράσια τὸν ἀριθμὸν 500 ἡγουν πεντακόσια. Διὰ μὴν ἕνα, τὰ δέκα

ἐνδεκα τὸν χρόνον, διὰ γοῦν τὸ βέβαιον τῆς ἀληθείας ἐπεδώκαμεν αὐτῇ τὸ παρὸν γράμμα ὑπογεγραμμένων ἡμῶν ἰδίαις χερσί. κατὰ τὸ 1761 ὀκτωβρίου 27 ὁ ἐπὶ ἡγεστάτης τοῦ ὄρους θησαυρίων ἠπόσχομε τὰ ἄνωθεν. γέροντας τῆς μεγάλης μέσης, Θεοδόσιος γέροντας τῆς μεγάλης μέσης, χατζὶ Ἰωᾶσαφ ἀναγκας ἰθρητις».

Γέρων Παντελεήμων Λαυριώτης

ΑΝΩΤΕΡΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΒΟΛΟΥ

Προσφώνησις τοῦ κ. Διευθυντοῦ πρὸς τοὺς σπουδαστάς

Ἄγαπητοὶ σπουδασταί,

Ἐπειδὴ «ἡ σφραγὶς τῆς ἑμῆς ἀποστολῆς ὑμεῖς ἔστε ἐν Κυρίῳ» παρ' ὅτι εὐρισκόμεθα ἐν πνευματικῇ ἐπικοινωνίᾳ καὶ μάλιστα διὰ τῆς προσευχῆς, ὡς συνεφωνήσαμεν πρὶν χωρισθῶμεν λόγῳ τῶν διακοπῶν, ἐν τούτοις αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην, μεσοῦντος ἤδη τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τῆς διακοπῆς τῶν μαθημάτων, νὰ ἐπικρινωνήσω μεθ' ὑμῶν διὰ «χάρτου καὶ μέλανος», ἵνα σὰς ἀποστείλω τὸν γλυκὺν τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, εἰρήνης καὶ χαρᾶς χαριετισμόν.

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην αἱ βαρεῖαι γεωργικαὶ ἐργασίαι ἔχουν συντελεσθῆ καὶ συνεπῶς διαθέτετε περισσότερον χρόνον πρὸς πνευματικὴν ἐνασχόλησιν. Ἐπομένως μία ὑπόμνησις διὰ τῆς παρουσίας τῶν ὑποχρεώσεών μας δὲν θὰ εἶναι ἄνευ οὐσιαστικοῦ σκοποῦ καὶ ἄνευ θετικοῦ αποτελέσματος, ὡς θέλω νὰ ἐλπίζω, στηριζόμενος εἰς τὴν ὀλοπρόθυμον πάντοτε καλὴν σας διάθεσιν.

Πρωτίστως οἱ μὲν ἀπόφοιτοι δὲν πρέπει νὰ λησμονήτε τὰ πλήρη «πνεύματος καὶ δυνάμεως» καὶ ζωῆς λόγια τῆς πνευματικῆς ὑποθήκης τὰ σχετιζόμενα μὲ τὴν ἀποστολήν σας καὶ τὰ ὁποῖα μὲ τὴν πατρικὴν στοργὴν σὰς ἀπηύθυνεν ἰδιαιτέρως ὁ Σεβασμιώτατος ἐπὶ τῇ λήξει τῆς διετίας, ὅλοι δὲ ὅσα βαρυσήμαντα καὶ πνευματέμφορα λόγια ἠκούσατε παρὰ τοῦ ἰδίου κατὰ καὶ μετὰ τὴν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀναλήψεως γενομένην χειροτονίαν κληρικῶν καὶ τὴν ἰδικὴν σας χειροθεσίαν εἰς ἀναγνώστας, ἀλλὰ καὶ τόσα ἄλλα ἐποικοδομητικά, ἅτινα σποραδικῶς, κατὰ τὸν χρόνον τῶν σπουδῶν σας εἴχετε τὴν μοναδικὴν εὐκαιρίαν καὶ εὐτυχίαν νὰ ἀκούσητε, νὰ θαυμάσητε καὶ νὰ ὑπογραμμίσσητε ὡς διὰ βίου χρήσιμα καὶ ὠφέλιμα, ἐκπληροῦντες ἐν προκειμένῳ τὴν ρητὴν ἀποστολικὴν ἐπιταγήν: «Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ».

Ἐπίσης πρέπει νὰ ἐνθυμῆσθε καὶ τὰς

ἔργῳ καὶ λόγῳ πλήρεις ἀγάπης διδασκαλίας τῶν κ.κ. Καθηγητῶν σας.

Παραλλήλως δὲ πρὸς τὴν μελέτην τὴν στρεφομένην πρὸς τὴν «ἀγαθὴν μερίδα», τῆς ὁποίας τόσον ἐπιτυχῆ καὶ ζηλευτὴν ἐκλογὴν ἐκάματε, προτιμήσαντες ἀντὶ παντὸς ἄλλου νὰ γίνετε «λειτουργοὶ τοῦ Ὑψίστου», δὲν πρέπει νὰ παραμελήτε, ὁσαυτὴν ἐμπόδια καὶ ἂν παρουσιάζονται καθ' ἐκάστην, τὸν «ἄρτον τὸν ἐπιούσιον», τὴν καθημερινὴν δηλαδὴ μελέτην ἑνὸς κεφαλαίου ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου ἐμβαθύνοντες εἰς αὐτὸ πρὸς αὐτοκαταρτισμὸν καὶ ἐξάγοντες τὸ ὠφέλιμον διὰ καθ' ἡμέραν συμπέρασμα καὶ σύνδημα.

Τοῦτο κάμνοντες θὰ ἐπιτυγχάνετε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὑποχρεούμεθα ὅλοι, νὰ παρουσιάζετε τοὺς ἐναντοὺς σας ἐν μέσῳ τοῦ περιβάλλοντός σας ὡς «ζῶσαν ἐπιστολὴν», ὡς ἀξιοπρόσεκτον καὶ ἀξιωματικὸν παράδειγμα πρὸς μίμησιν εἰς ἐκείνους, οἵτινες εἶχον ὀλιγωτέρας ἀπὸ τὰς ἰδικὰς σας εὐκαιρίας διὰ ν' ἀκούσουν «λόγον Θεοῦ» καὶ νὰ ζήσουν κατὰ τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ.

Τοιουτοτρόπως θὰ πραγματοποιήτε ἀκόπως τὴν οὐσιώδη ἀποστολὴν σας, «νὰ μαθητεύετε πάντας τοὺς Ἕλληνας» καὶ νὰ καλλιεργήτε τὰς γονίμους, ἀλλ' ἐγκαταλειμμένας καρδίας τῶν, ἵνα ταχέως ἀπολαύσῃτε τοὺς εὐχύμους καρποὺς τῶν κόπων σας μετατρέποντες τοὺς περὶ ὑμᾶς εἰς πραγματικὴν τοῦ Κυρίου ποίμνην.

Τὰς ἀνωτέρω προσπαθείας σας νὰ ἐνισχύετε καὶ νὰ ἐπισφραγίζετε διὰ τῆς προσευχῆς, τῆς ὁποίας ἀντικείμενον σὺν τοῖς ἄλλοις πρέπει νὰ γίνουν αἱ ὑποθέσεις σας, τὸ ἔργον καὶ ἡ ἀποστολή σας, τὸ «εὐχεσθαι ὑπὲρ ἀλλήλων», ἡ μελέτη σας, ἡ εἰρήνη τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Κόσμου καὶ ἰδιαίτερος ἡ παρὰ Κυρίου πλουσία εὐλογία τῶν προσπαθειῶν πρὸς

ἀπόκτησιν κλήρου μορφωμένου καὶ ἀξίου τῆς ἀποστολῆς του διὰ νὰ δυνηθῇ ἡ Πατρίς μας νὰ ἐπανεύρῃ ἑαυτὴν μεταβαλλομένη εἰς νέαν Χριστιανικὴν Ἑλλάδα.

Ἐργαζόμενοι δὲ μελετῶντες καὶ προσευχόμενοι θὰ εἰρηνεύητε παραμένοντες ἀνεπηρέαστοι ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς καὶ ἀπὸ τὴν νέαν τοῦ κόσμου θλιβερὰν ἀναταραχὴν.

Ἐντεῦθεν δὲν θὰ εἶχον νὰ σᾶς προσφέρω τίποτε νεώτερον, κυρίως λόγῳ τῶν πολλῶν μου ἀπασχολήσεων, ἀλλὰ νὰ σᾶς καταστήσω γνωστὰ δύο μεγάλα θαύματα τοῦ Κυρίου, ἅτινα ἠξιώθην νὰ ἴδω κατὰ τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν, ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρός μας. Ἐκκλησιασθεῖς εἰς ναὸν Πνευματικῆς Ὁμάδος εἶδον τὸν υἱὸν πλουσιωτάτου φαρμακεμπόρου τῶν Ἀθηνῶν, ὅστις θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιζητήσῃ ἀλλαχόθεν δόξαν, τιμὰς καὶ ἀπολαύσεις, διάκονον ἱεροφυῶντα καὶ ἄλλον νέον πρό τινος καὶ ἰδικόν μου ράπτην θεολόγον δόκιμον, ὁμιλήσαντα λίαν ἐπιτυχῶς.

Ἡ συγκίνησις καὶ ἀγαλλίασίς μου ἐκ τῶν τοιούτων θαυμαστῶν μεταμορφώσεων ἔφερον εἰς μὲν τὸν κατάπληκτον νοῦν μου τὴν χαρμόσυνον καὶ παρήγορον εἶδῃσιν: «Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς ὁ Θεὸς» καὶ εἰς τὰ χεῖλιν μου τὴν φράσιν: «Παράτεινον, Κύριε, τὸ ἔλεός σου τοῖς γινώσκουσίν σε».

Πράγματι, ἀγαπητοί μου, ὁ Κύριος μᾶς ἐπεσκέψθη καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς Ἔθνος καὶ εἶναι «ἐγγύς» μας.

Ἐξαγγείλατε λοιπὸν τὸ ὄνομά του, τὸ σωτήριο, πᾶσι τοῖς Ἑλλησι.

Αὐτὸ μᾶς ὑπενθυμίζει «πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως» καὶ μᾶς ἐπιβάλλει καὶ ἡ σημερινὴ ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Μητρὸς τοῦ Κυρίου μας, καὶ

ΟΜΙΛΙΑ ΗΘΙΚΗ

Ἡ μᾶλλον θεωρία πνευματικῆ πονηθεῖσα ὑπὸ τοῦ
ἐν Μοναχοῖς ἐλαχίστου Χερουβίμ Ἀγιορείτου.

Ἐλήφθη ἐκ τῆς Βιβλιοθήκης Μακαρίου Ἱερομονάχου Κελλιῶτου,
Φιλοθεϊτικῶν Κελλίων ἅγιος Κωνσταντῖνος

(συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 55)

Καὶ τὰ μὲν Χερουβίμ καὶ τὰ Σερα-
φίμ πολεῦσιν ἐγγύτερον τοῦ ἀπροσίτου
φωτός, τοῦτο δηλοῦσι τὰ πολλὰ ὄμματα
τῶν Χερουβείμ, ὡς αἱ ἕξ πτέρυγες τῶν
Σεραφεείμ. Διότι μὴ δυνάμενα ἐλάσαι ἀνω-
τέρω, ἢ ἀτενίσαι, καλύπτουσι τὰς ὄψεις
εἰς τοὺς πόδας, τοῦτ' ἐστὶν ἴστανται εἰς
τὴν ἰδίαν θάσιν. Ὁ ἔρωσ ἔλκει αὐτὰ πρὸς
τὰ ἀνωτέρω, ἀλλ' ἡ φύσις οὐ βοηθεῖ αὐ-
τοῖς, ὅπως καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος μὴ
θαστάσας τὴν φωτολαμπρίαν τοῦ Θεανθρώ-
που Ἰησοῦ Χριστοῦ ἤνεπε εἶδεν, ἐν με-
σημβρίᾳ ἔπεσε κατὰ γῆς, καὶ οἱ ὀφθαλμοί
του ἐθαμβώθησαν. Τεῦτ' αὐτὸ ἐπαθον
καὶ οἱ τρεῖς πρόκριτοι Μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ
Χριστοῦ εἰς τὸ Θαδώριον ὄρος, ὅταν εἶδον
ἀπαστρέψαν τὸ φυσικὸν αὐτοῦ φῶς. Πό-
σον δὲ ἀπέχει τοῦ οὐρανοῦ τὸ ἀπρόσιτον

Προστάτιδος τοῦ ἔθνους μας, τῆς ὁποίας
ὕστατη καὶ συμφέρουσα εἰς ἡμᾶς ἐπιθυ-
μία εἶναι νὰ ἐνθυμούμεθα καὶ νὰ ἐκτε-
λοῦμεν τὰ τελευταῖα αὐτῆς λόγια: «Ὅ,τι
ἂν λέγῃ ὑμῖν, ποιήσατε» ὑπακούοντες πι-
στῶς εἰς τὸν Υἱὸν τῆς.

Καὶ ἐπὶ τούτοις ζητῶν τὰς πρὸς Κύ-
ριον εὐχὰς ὄλων καὶ δι' ἑαυτὸν καὶ διὰ
τὴν ἀποστολήν μου διατελῶ:

Μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ πολλῆς
καὶ θερμῆς ἀγάπης.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Δημ. Εὐσταθίου

φῶς; εἶναι ἀγνωστον, διότι οὔτε ὁ Παῦλος
δοσις ἠρπάγη εἰς τὸν Παράδεισον, μᾶς
ἠρμήνευσε, ἀλλ' ἐμαρτύρησε, ὅτι «οὐκ
ἔξεν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι». Εἶναι δὲ μέσον
οὐρανοῦ καὶ τοῦ ἀπροσίτου φωτός ἡ ἄνω
Ἱεροσολήμ, ὁ κόλπος τοῦ Πατριάρχου
Ἀβραάμ ὁ ἔμφυχος θρόνος τοῦ Θεοῦ,
ἐνθα περιπαλεῦσιν τὰ Ἀγγελικὰ τάγμα-
τα καὶ οἱ ἅγιοι πάντες σὺν τῇ πατριάρχῃ
Ἀβραάμ. Ἐκεῖ δὲ ἡ τεθεωμένη ψυχὴ τοῦ
Σωτῆρος Χριστοῦ, ἐν τρισὶν ἡμέραις ἀνε-
βίβασεν ἐκ τοῦ ἄδου, τῇ θεϊκῇ δυνάμει
τὸν προπάτορα ἡμῶν Ἀδὰμ, καὶ πάντας
δοσους τῷ ἐν τῷ ἄδῃ κηρύγματι τοῦ Προ-
δρόμου πιστεύσαντες καὶ προαιρετικῶς
ἠκολούθησαν. Καὶ ἐντὸς τῆς τρίτης ἡμέ-
ρας κατήλθεν, «δὲρθρου θαθέως» (Λουκᾶς
κεφ. κδ') ἐν τῷ τάφῳ, ἐνθα ἔκειτο τὸ νε-
νεκρωμένον σῶμα αὐτῆς, καὶ ἐνωθεῖσα
ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ἀφθαρτισθὲν τῇ θεϊκῇ
δυνάμει. Καὶ ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας
μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν ἐφανέρωσεν
ἑαυτὸν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ
μαθηταῖς καὶ ἀποστόλοις, ἐν διαφόροις
καιροῖς καὶ τόποις πρὸς περισσοτέραν
βεβαίωσιν τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεώς του.
Τὴν δὲ τελευταίαν ἡμέραν παρήγγειλεν
αὐτοῖς, καὶ εἶπε πολλά. «Καὶ ταῦτα
εἰπὼν ἐλεπόντων αὐτῶν ἐπήρθη, καὶ νεφέ-
λη ὑπέλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐ-
τῶν. Καὶ ὡς ἀτενίζοντες ἦσαν εἰς τὸν οὐ-
ρανὸν πορευομένου αὐτοῦ» (Πραξ. κεφ. α').

Ἀνέβη λοιπὸν ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς
Χριστὸς ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν, καὶ εἰσήλ-

θεν ἐντὸς τοῦ ἀπροσίτου φωτός, ἀφ' οὗ οὐκ ἐξέλειπε κατὰ τὴν θεότητα, συνδεδεξαζόμενος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι. Πῶς δέ, ὅλος ἐν τῇ θεότητι καὶ ὅλος ἐν τῇ ἀνθρωπότητι; εἶναι ἄγνωστον καὶ αὐτοῖς τοῖς πυρίνοις Ἀγγέλοις. Μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀνοίγει ἡ ἄνωθεν εἰσοδος τῶν ἁγίων ὁρθόδοξων καὶ θεοπτισμένων Χριστιανῶν, καὶ ἀνεμποδίστως εἰσέρχονται εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ ὅσοι ἐκ τῆς παρούσης ζωῆς καταγράψωσι τὰ ὀνόματά των εἰς τὴν βίβλον τῆς ζωῆς. Ὁ κάλαμος δὲ μετ' αὐτῶν γράψωσι εἶναι ἡ ὁρθόδοξος πίστις, ἡ δὲ μελάνη εἶναι τὰ ἀγαθὰ ἔργα σὺν τῇ ταπεινώσει, (διότι καὶ ὁ μέγας Φαρισαῖος εἶχεν ἀγαθὰ ἔργα, ἀλλ' ἡ ἀλαζωνεία του τὰ ἡμάρτωσε). Δὲν ὑπάρχει ἕτερον μέσον διὰ τὸ καταγράψῃ ὁ ὁρθόδοξος Χριστιανὸς τὸ ὄνομά του εἰς τὴν βίβλον τῆς ζωῆς, εἰμὴ τὸ διὰ τὸν Χριστὸν μαρτύριον. Ὅτι δὲ ἀπ' ἐντεῦθεν γράψουσιν οἱ βουλομένοι τὰ ὀνόματα αὐτῶν, δηλοῦται ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν ἁγίου Εὐαγγελίου, λέγοντος τοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ. «Πλὴν ἐν τούτῳ μὴ χαίρετε, ὅτι τὰ πνεύματα ὑμῶν ὑποτάσσεται, χαίρετε δὲ μᾶλλον, ὅτι τὰ ὀνόματα ὑμῶν ἐγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (κεφ. 1').

Ὅμως ἐφ' ἔσον εὐρισκόμεθα ἐν τῇ προσκαίρῳ ζωῇ κινδυνεύομεν, ἐὰν δὲν γρηγορῶμεν, νὰ διαγραφῶσι τὰ ὀνόματά μας ἐκ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς, ἂν καὶ μετὰ πολλοῦ κόπου ἐγράφησαν, διότι καὶ ὁ Ἰσκαριώτης Ἰούδας γεγραμμένος ἦτο σὺν τοῖς λοιποῖς Ἀποστόλοις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Δυστυχῶς ὁμως ὁ δούσυχος ἡ ἀγάπη τοῦ ἀργυρίου καὶ τὸ ὄνομά του ἐξήλειψεν ἐκ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς καὶ τοῦ χοροῦ τῶν Ἀποστόλων ἀπέρριψεν, πρόδότης γενόμενος τοῦ ἱδίου Διδασκάλου.

Ὅταν δὲ ἡ ἄνωθεν πρόνοια ὀρίσῃ τὸ τέλος τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, κελεύει τοὺς Ἀγγέλους, τὰ λειτουργικὰ πνεύματα, καὶ παραλαμβάνουσι τὴν ψυχὴν τοῦ γεγραμμένου ἀνθρώπου εἰς τὴν βίβλον τῆς ζωῆς, κατὰ τὸν λέγοντα. «Οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντες κληρονομεῖν σωτηρίαν;» (Ἐβρ. κεφ. α') καὶ διαπορθμεύουσιν αὐτὴν διὰ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ ὅπως καὶ τὴν τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου, ἐνθα ὡς προέφημεν πολεύουσι τὰ ἀγγελικὰ τάγματα, ἔχοντα ἐπὶ κεφαλῆς μετὰ Θεοῦ τὴν Θεοτόκον καὶ ἀειπάρθενον Μαριάμ, τὴν προστάτιδα καὶ ἀντιλήπτورا τοῦ ὁρθόδοξου Χριστιανισμοῦ. Ὅτι δὲ ἀνοίγουσιν οἱ οὐρανοὶ, μαρτυρεῖ τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον λέγων. «Καὶ βάπτισθεὶς ὁ Ἰησοῦς ἀνέβη εὐθὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος καὶ ἰδοὺ, ἀνεώχθησαν αὐτῷ οἱ οὐρανοὶ, καὶ εἶδε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καταβαίνον ὡσεὶ περιστῆρὰν καὶ ἐρχόμενον ἐπ' αὐτόν» (κεφ. γ'). Καὶ ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος ἐδόξασε, καὶ εἶπεν «ἰδοὺ θεωρῶ τοὺς οὐρανοὺς ἀνεωγμένους καὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ δεξιῶν ἐστῶτα τοῦ Θεοῦ» (Πρᾶξ. κεφ. 5').

Οἱ ἄπιστοι δὲ καὶ οἱ εἰδωλολίτραι, οἱ αἵρετικοὶ καὶ οἱ ἐν ἁμαρτίαις πεφορτισμένοι καὶ ἀμετανοήτως ἀποθνήσκοντες ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ, καταβιβάζονται εἰς τὸν ἄδην (ἐνθα εὐρίσκουσι τὸν φλογίζομενον ἄσπλαχτον πλοῦσιον), φυλασσόμενοι εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαίου κριτοῦ κατὰ τὴν συντέλειαν τοῦ αἰῶνος τούτου καὶ τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' ἣν καὶ λέγει. «Ὡς περ σὺν συλλέγεται τὰ ζιζάνια, καὶ πυρὶ κατακαίεται, οὕτως ἔσται ἐν τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος τούτου. Ἀποστελεῖ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ, καὶ συλλέξουσιν ἐκ τῆς βασιλείας αὐτοῦ πάντα τὰ

σκάδαλα και τούς ποιούντας τὴν ἀνομίαν και θαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός, ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαθμός και ὁ θρυγμός τῶν ὀδόντων» (Ματθ. κεφ. ιγ'). Τὰ ζιζάνια τὰ ὅποια διαλαμβάνει ἐδῶ ἡ περίοδος τοῦ Εὐαγγελίου, σημαίνουν τὰ ἐνάε-ρια τελώνια και τούς λοιποὺς δαίμονας, τούς περιπολεύοντας ἐν ὄλῃ τῇ κτίσει, τούς ὁποίους θέλουσι συλλέξει οἱ ἄγιοι Ἄγγελοι, και νὰ τούς βάλωσιν εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός και θείου. Τοῦτο θεδαισι και ὁ θεολόγος εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν λέ-γων. «Και ὁ διάβολος ὁ πλανῶν αὐτοὺς ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός και θείου, ἔπου τὸ θηρίον και ὁ ψευδοπροφή-της, και βασανισθήσονται ἡμέρας και

νυκτὸς εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων» (κεφ. κ').

Διὰ τὸ θηρίον και τὸν ψευδοπροφήτην ἔπου διαλαμβάνει ἐδῶ ἡ περίοδος τῆς προ-φητείας, ὅτι πρὸ τοῦ διαβόλου θὰ εὐρι-σκονται εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός και θείου, (ἴσως διότι ἐθεοποίησαν τὸν ἐκυτόν τους, ἀντίχριστοι γεγονότες) και δὲν θὰ ἀναστηθῶσιν εἰς τὴν κοινήν ἀνάστασιν, ἀλλ' ἐν τῇ λίμνη τοῦ πυρός θέλουσι λάβει, (ἐάν δὲν τὴν ἔλαβον,) τὴν ἐναλλαγὴν τῶν σωμάτων αὐτῶν. Ποιοὶ δὲ εἰσὶν οὗτοι; ὁ νοῶν νοεῖτω. Δι' αὐτοὺς και ὁ Προφητά-νας ἔψαλλε, οὐκ ἀναστήσονται ἀσεβεῖς ἐν κρίσει» (ψαλμ. α').

(Ἐκκολουθεῖ)

ΕΚ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Λατινικοῦ διὰ πρώτην φοράν, εἰδικῶς διὰ τὴν «Ἁγιορ. Βιβλιοθήκην» ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἰωάννου Σπαθάρη.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 255)

Κεφάλαιον 14ον

Καταδικη τοῦ διαβόλου.—Σωματικὴ ἀνάστασις.—Ἐσχάτη κρίσις.

Μετὰ τὴν ὑπόμνησιν δὲ τοῦ τελευ-ταίου τούτου διωγμοῦ, ὁ Ἀπόστολος διαγράφει δι' ὀλίγων πᾶν ὅ,τι ὁ διά-βολος κατὰ τὴν τελευταίαν κρίσιν θὰ ὑποστῇ και μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἡ-ἐχθρική πόλις, διότι λέγει «και ὁ διά-βολος ὁ πλανῶν (Ἄπ. κ' 10) αὐτοὺς ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός και θείου, ἔπου τὸ θηρίον και ὁ ψευδο-προφήτης και βασανισθήσονται ἡμέ-ρας και νυκτὸς εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων». Διὰ τοῦ θηρίου νοεῖται ἡ

ἀσεβῆς πόλις, ἣν προανέφερον. Ὁ ψευδοπροφήτης δὲ τούτου ἢ ὁ ἀντί-χριστος εἶναι ἢ εἰκὼν ἐκεῖνη, ἢ ὑπόκρισις, περὶ ἧς ἐκεῖ ὠμίλησαμεν. Μετὰ τὴν ἐσχάτην ταύτην κρίσιν, ἣτις θὰ λάβῃ χώραν κατὰ τὴν δευτέραν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, ἣτις ἀνήκει εἰς τὰ σώματα, ἀφηγεῖται ἀνακεφαλαιώ-νων πῶς ἐγένετο εἰς αὐτὸν ἡ ἀποκά-λυψις «και εἶδον θρόνον λευκὸν μέγαν και τὸν καθήμενον ἐπ' αὐτοῦ, οὐ ἀπὸ προσώπου ἔφυγεν ἡ γῆ και ὁ οὐρανός και τόπος οὐχ εὗρέθη αὐτοῖς (Ἄπ. κ' 11): δὲν λέγει εἶδον θρόνον μέγαν και λευκὸν και τὸν καθήμενον ἐπ' αὐτοῦ οὐ ἀπὸ προσώπου ἔφυγεν ὁ οὐρανός και ἡ γῆ, διότι δὲν ἔγινε τοῦτο τότε, δηλ. πρὶν ἢ ἐξενεχθῇ ἡ κρίσις περὶ

τῶν ζώντων καὶ νεκρῶν, ἀλλὰ λέγει ὅτι εἶδε καθήμενον ἐπὶ τοῦ θρόνου Ἐκείνον, ἐνώπιον τοῦ ὁποῦ ἔφυγεν ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἀλλὰ κατόπιν. Διότι περατωθείσης τῆς κρίσεως, τότε θὰ παύσῃ ὁ οὐρανὸς οὗτος καὶ ἡ γῆ αὕτη νὰ υφίστανται, ὅταν θ' ἀρχίσῃ καινὸς οὐρανὸς καὶ καινὴ γῆ. Διὰ τῆς μεταβολῆς δηλαδὴ τῶν πραγμάτων, ὅχι δι' ὀλοσχεροῦς καταστροφῆς θὰ παρέλθῃ ὁ κόσμος οὗτος. «Παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, λέγει ὁ Ἀπόστολος, θέλω δὲ ὑμᾶς ἀμεριμνοὺς εἶναι (Α' Κορ. ζ' 32). Τὸ σχῆμα λοιπὸν παρέρχεται καὶ ὅχι ἡ φύσις αὐτοῦ.

Ὅτε ὁμοίως ὁ Ἰωάννης λέγει ὅτι εἶδε καθήμενον ἐπὶ θρόνου ἀπὸ τοῦ προσώπου τοῦ ὁποῦ, τοῦθ' ὅπερ ἐγένετο ἀργότερον, ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ «καὶ εἶδον, προσθέτει, τοὺς νεκροὺς, μικροὺς καὶ μεγάλους ἐστῶτας ἐνώπιόν του καὶ βιβλία ἠνεψύθησαν καὶ βιβλίον ἄλλο ἠνεψύθη, ὃ ἐστὶ τῆς ζωῆς καὶ ἐκρίθησαν οἱ νεκροὶ ἐκ τῶν γεγραμμένων ἐν τοῖς βιβλίοις, κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν» (Ἀποκ. κ' 12). Οὕτως ἠνοήθη ἔπειτα ἄλλο βιβλίον ποῖον δὲ εἶναι τὸ βιβλίον τούτου; Εἶναι τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς ἐνὸς ἐκάστου. Ὅθεν τὰ πρῶτα ἐκεῖνα βιβλία εἶναι τὰ ἱερὰ βιβλία, ἀρχαῖα καὶ νέα, εἰς τὰ ὁποῖα ὑποδεικνύονται αἱ ἐντολαὶ τοῦ Θεοῦ· εἰς τὸ βιβλίον δὲ τῆς ζωῆς ἐνὸς ἐκάστου καταγράφονται τίνας ἐξ αὐτῶν τῶν ἐντολῶν ἐξετέλεσε ἢ δὲν ἐξετέλεσεν ἕκαστος. Ἀλλὰ ἐκλαμβανόμενον ὀλικῶς τοῦ βιβλίου τούτου, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκτιμήσῃ κανεὶς τὰς διαστάσεις αὐτοῦ, ἢ εἰς πόσον χρόνον θὰ ἠδύνατο ν' ἀναγνώσθῃ τὸ βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον περιλαμβάνεται

ἡ ζωὴ ὀλοκλήρως παντὸς ἀνθρώπου; Ἡ θὰ παρίσταται ἴσος ἀριθμὸς ἀγγέλων πρὸς τὸν ἀριθμὸν ἀνθρώπων καὶ τὴν ζωὴν του θ' ἀκούσῃ ἕκαστος ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου του ἀναγινωσκομένην; δὲν θὰ εἶναι λοιπὸν ἐν βιβλίον δι' ὅλου, ἀλλὰ ἐν δι' ἕκαστον. Ἀλλ' ἡ Γραφὴ ὁμιλεῖ περὶ ἐνὸς βιβλίου «καὶ ἄλλο βιβλίον, λέγει, ἠνεψύθη». Πρέπει λοιπὸν ἐνταῦθα νὰ νοήσωμεν θεῖαν Δύναμιν, ἣτις ἐνεργεῖ οὕτως, ὥστε ν' ἀναπολῶνται εἰς τὴν μνήμην τὰ ἔργα ἐκάστου, εἴτε καλὰ εἴτε κακὰ καὶ διὰ τῆς ἐνοράσεως τοῦ νοῦ μετ' ἀστραπιαίας (θαυμαστῆς) ταχύτητος νὰ βλέπωνται ταῦτα, ἵνα κατηγορῇ ἢ δικαιολογῇ ἢ ἐπίγνωσις αὕτη τῶν ἔργων τὴν συνείδησιν καὶ ἵνα οὕτω πάντες καὶ καθ' ἓνα ἕκαστος ταῦτοχρόνως κριθῶσι. Ἡ Δύναμις δὲ αὕτη ἢ θεῖα προσλαμβάνει τὸ ὄνομα τοῦ βιβλίου, διότι τῇ ἐνεργείᾳ αὐτῆς τρόπον τινὰ ἀναγινώσκονται ὅλαι αἱ ἀναμνήσεις (τῶν ἔργων), τὰς ὁποίας ὑποβάλλει. Διὰ νὰ καταδείξῃ δὲ ποῖοι νεκροὶ θὰ κριθοῦν, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὁ Ἀπόστολος προσθέτει, ἀνακεφαλαίωνων καὶ ἐπανερχόμενος οὕτως εἰπεῖν εἰς ὃ, τι παρέλειψε ἢ μᾶλλον ἀνέβαλε, «καὶ ἔδωκεν ἢ θάλασσα τοὺς ἐν αὐτῇ νεκροὺς καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ ἄδης ἔδωκαν τοὺς ἐν αὐτοῖς νεκροὺς» (Ἀπ. κ' 13). Τοῦτο ἀναμφιδόλως ἐγένετο πρὶν ἢ κριθῶσιν οἱ νεκροὶ καὶ ὁμοίως ὁ Ἀπόστολος ἀρχεται ἀπὸ τῆς κρίσεως. Ἀνακεφαλαιώνει λοιπὸν ὡς εἶπα καὶ ἐπαναλαμβάνει ὃ, τι παρέλειψε. Τώρα δὲ τηρεῖ τάξιν καὶ ἵνα ἐξηγηθῇ ἢ τάξις αὕτη ἐπανέρχεται εἰς τὴν κρίσιν τῶν νεκρῶν καὶ τάσσει τὸ ζήτημα τοῦτο εἰς τὴν θέσιν του, ἐκφραζόμενος οὕτω «καὶ ἔδωκεν ἢ θάλασσα τοὺς ἐν αὐτῇ νε-

ΣΑΒΒΑ ΜΟΝΑΧΟΥ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ

ΤΟ ΤΕΡΑΣΤΙΟΝ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΓΛΥΚΟΦΙΛΟΥΣΗΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΒΕΣΙΝ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΓΊΑΣ ΤΗΣ Ι. Μ. ΦΙΛΟΘΕΟΥ

Καταχωροῦμεν ἴδε μίαν ἐπιστολήν πρὸς τὴν Σεβαστήν Ἱ. Λύναξιν τῆς ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς τοῦ Φιλοθέου, ὡς ἔχουσαν ἱστορικὴν σημασίαν διὰ τὸ τελεσθῆναι θαῦμα ὑπὸ τῆς Παναγίας Γλυκοφιλοῦσης, ἥτοι τὴν κατάσβεσιν τῆς ἀκατασχέτου πυρκαϊᾶς τοῦ δάσους, τῇ 20ῃ Αὐγούστου 1945. Εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς παρατίθενται ὡς ἄνω δύο μεγαλυτάρια εἰς τὴν Παναγίαν Γλυκοφιλοῦσαν, ἅτινα συνετάχθησαν καὶ ἀναφέρουσι τὸ φορικτὸν καὶ μέγα θαῦμα τῆς κατισβέσεως τῆς πυρκαϊᾶς, δι' ἃ συνιστᾶται ἡ ἔγκρισις τῆς Ἱ. Συνάξεως εἰς προσθήκην τῆς οἰκείας σειρᾶς τῶν μεγαλυναρίων τῆς παρακλήσεως τῆς Π. Γλυκοφιλοῦσης. (1)

Ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Φιλοθέου
τῇ 30ῃ Αὐγούστου 1945

Πρὸς τὴν Σεβαστήν Ἱ. Σύναξιν
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μ. τοῦ Φιλοθέου.
Ἐνταῦθα

Σεβαστῇ ἱερᾷ Σύναξις

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀρετῶν αἰτι-
νες ἀποδεικνύουσι τὸν εὐσεβῆ χρι-

1) Ταῦτα ἐτέθησαν εἰς τὸ προηγουμένον τεύχος, εἰς τὸν παρακ. Κανόνα τῆς Γλυκοφιλοῦσης.

κρὸς καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ ἄδης ἔδωκαν τοὺς ἐν αὐτοῖς νεκρούς», ἔπειτα δὲ ἐπιφέρει ὅ,τι πρὸ ὀλίγου ἀνέφερε «καὶ ἐκρίθησαν ἕκαστος κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν» τ.ἔ. ὅ,τι πρὸ ὀλίγου εἶπε «καὶ ἐκρίθησαν οἱ νεκροὶ ἐκ τῶν γεγραμμένων ἐν τοῖς βιβλίοις κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν».

(Ἀκολουθεῖ)

στιανὸν εὐάρεστον τῷ Θεῷ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἀγαπητόν, εἶναι καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη.

Τοῦ νὰ γνωρίζῃ δηλαδὴ κανεὶς α'. τὸ καλὸν καὶ τὴν εὐεργεσίαν ὅπου τοῦ ἔκαμεν ὁ Θεός· β'. ὅχι μόνον νὰ τὸ γνωρίσῃ ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ ἐκδηλώνῃ μετὰ τὴν καρδίαν του εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ καὶ ὁμολογῶν τὴν εὐεργεσίαν. γ'. Ὅχι μόνον νὰ τὸ γνωρίζῃ καὶ ἐκδηλώνῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ παριστᾷ προφορικῶς καὶ γραφικῶς ἂν δύναται, διὰ νὰ μὴ λησμονηθῇ ἡ εὐεργεσία καὶ πέσῃ ὁ εὐεργετηθεὶς εἰς τὸ κοῦμα τῆς ἀχαριστίας.

Ἡμεῖς ἐδῶ οἱ Φιλοθεῖται πατέρες— ὁμιλῶ διὰ τὸ σύνολον— εἰς τόσας εὐεργεσίας τὰς ὁποίας ἐλάβομεν καὶ λαμβάνομεν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τοῦ ἀγαθοδότην Θεόν, ἀλλὰ καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Παναγίαν του Μητέρα, (ἧς ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Μονὴ ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ σεμνύνεται, δεόντως δὲ καὶ τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα αὐτῆς Γλυκοφιλοῦσαν τιμᾷ καὶ σέβεται τοσοῦτον,) εἰς τόσας εὐεργεσίας, λέγω, τὰς ὁποίας ἐλάβομεν καὶ λαμβάνομεν ἐκάστοτε καὶ βλέπομεν ὀφθαλμοφανῶς τὴν θείαν ἐπέμβασιν, παραβαίνομεν τοὺς δύο τύπους τῆς εὐγνωμοσύνης. Τὸν πρῶτον τὸν φιλάττομεν δηλαδὴ γνωρίζομεν τὸ καλὸν καὶ τὴν εὐεργεσίαν τὴν ὁποίαν μᾶς ἔκαμεν ἡ Παναγία καὶ μᾶς ἔσωσε θαυματουργικῶς τὸ δάσος τῆς Μονῆς ἀπὸ τοῦ παμφάγον πῦρ, πλὴν μετὰ τὸν καιρὸν λησμονεῖ-

ται και μένει ὡς τι μυθιστόρημα και οὕτω παραβίνονται οἱ δύο τύποι τῆς εὐγνωμοσύνης. Ἐάν ὅλοι οἱ ἱστορικοὶ ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς παρημέλουν—ὡς ποιοῦμεν ἡμεῖς σήμερον—και δὲν ἔγραφον τῆς Παναγίας και τῶν ἀγίων τὰ θαύματα, σήμερον δὲν θὰ ὑπῆρχεν οὐδὲν ἀναμνηστικὸν τούτων.

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἰ. Μονὴ τοῦ Φιλοθέου δυστυχῶς δὲν ἔχει ἐκτεταμένην ἱστορίαν, δὲν γνωρίζομεν τὸ διατί. Μόλον τοῦτο ἡ προγενεσιτέρα ἡμῶν γενεὰ κατώρθωσε και ἀκολουθίαν πανηγυρικὴν τῶν Ἀγίων Πατέρων Φιλοθεϊτῶν συνέγραψε, και στοιχειώδη ἐξιστόρησιν τοῦ βίου αὐτῶν παρέστησε, και ἀκολουθίαν και τὰ θαύματα τῆς Παναγίας Γλυκοφιλούσης γραφικῶς μᾶς τὰ παρέδωσεν. Ἐάν δὲν εἶχομεν οὐδὲν τῶν ὡς ἄνω ἱστορικῶν τῶν τε πατέρων και τῆς Γλυκοφιλούσης, θὰ μᾶς ἠρώτα ὁ εὐσεβὴς ἐπισκέπτης, τί ἱστορίαν ἔχει ἡ Γλυκοφιλοῦσα; και δὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἱκανοποιήσωμεν τὸν εὐσεβῆ πόθον αὐτοῦ. Εἰς τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐν τῇ Μονῇ εἶδομεν ἰδίους ὄμμασι πλεῖστα θαύματα τῆς Παναγίας Γλυκοφιλούσης· παραλείπομεν τὰ ἀφανῆ και λέγομεν μόνον διὰ τὰ τοιούτου εἶδους θαύματα τῆς Παναγίας, τῆς σβέσεως τοῦ πυρός τοῦ δάσους· πόσα τοιαῦτα εἶδομεν; Τὸ παρὸν ὁμως θαῦμα τῆς 20ῆς Αὐγούστου 1945 ὑπερβαίνει πάντα τὰ ἐνταῦθα θαύματα τῆς Παναγίας. Τοῦτο, μόνον ἀσεβῆς και ἐπιπόλαιος θὰ τολμήσῃ νὰ ἀμφισβητήσῃ και νὰ εἴπῃ ὅτι ἐσβέσθη ἡ πυρκαϊὰ τυχαίως.

Ἦρὸς δὲ συμπλήρωσιν τοῦ ὡς

ἄνω θαύματος τῆς Παναγίας Γλυκοφιλούσης παραθέτομεν τοῦτο ἐμφαντικώτερον, καταχωροῦντες ἀπόσπασμα ἐκ τῶν «Ἱστορικῶν Σημειωμάτων μου», (ἕτερον βιβλίον μου χειρόγραφον).

Τῇ 17 Αὐγούστου 1945 ἦναψε πυρκαϊὰ εἰς τὸ δάσος τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ἰβήρων κάτωθεν τοῦ Μυλοποτάμου. Μετ' ὀλίγον συνέδραμον οἱ δυνάμενοι ἀδελφοὶ Φιλοθεῖται μετὰ Καρακαλλινῶν και συνήγωνίσθησαν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἀνδρείοτητα, διασχίσαντες ζώνην τὴν κεντρικὴν ὁδὸν Καρυῶν, μέχρι ἀγίου Ὀνουφρίου.

Τὰ 48 δαιμόνια

Μέχρι τῆς 3ῆς ἡμέρας ἡ πυρκαϊὰ συγκερατεῖτο πέραν τοῦ χειμάρρου τοῦ Πριονίου Ἰβήρων. Τὴν νύκτα ὁμως τῆς 3ῆς ἡμέρας ἡ πυρκαϊὰ ἐξετινάχθη ἐδώθεν τοῦ χειμάρρου και τὸ πρῶτὸ μὲν ἐβάδιζεν ἤρεμα, ὅταν ὁμως ἔφθασεν εἰς τὸν δρόμον εἰς τὴν Ξηρόβρυσιν, ἐνθα ἀρκετὰ μεγάλο δένδρον πρίνον ἡμερῶν εὐρίσκετο ἐκεῖ, τότε συνέβη κάτι φοβερὸν θέημα. Μόλις ἦναψεν ὁ πρίνος (κοινῶς ἄρειον) ἤρχισεν ἕνας δαιμόνιος ἀῆρ κυκλωτικὸς και σφοδρότατος ἀνατεινάζων τὸ πῦρ 10 πήχεις ἄνω, κάτω και κύκλω· ὡς φαίνεται ἐκεῖ ἦσαν τὰ σαράντα ὀκτὼ δαιμόνια και ἐφώλευαν μέσα εἰς τὸ δένδρον. Μετὰ ἀφαντάστου προσπαθείας και ἀγωνίας τῶν πατέρων ἡμῶν ὁμοῦ και Καρακαλλινῶν και Ἰβηριτῶν δὲν ἠδυνήθημεν νὰ κρατήσωμεν τὴν ὁρμὴν τοῦ πυρός, και δυστυχῶς ἐπροχώρει τὸ παμφάγον τοῦτο στοιχεῖον ἀδυσώπητον.

πρὸς τὸ ἡμέτερον δάσος, ἀπειλῶν νὰ κατατεφρώσῃ καθ' ὅλοκληριαν τοῦτο.

Τὸ μέγα καὶ πασιφανὲς θαῦμα τῆς Παναγίας Γλυκοφιλοῦσης

Ἦτο ἡ 19 Αὐγούστου 1945. Σαββάτῳ ἐσπέρας τὴν ὥραν τοῦ ἐσπερινοῦ, τὸ φοβερὸν τοῦτο στοιχεῖον τὸ πῦρ, πανταχόθεν ἐκύλωσεν ὅλην τὴν περιφέρειαν τῆς ἱερᾶς Μονῆς Φιλοθέου. Ἀπὸ τῆς Ἀγίας Ζώνης (Κελλίον Ἰβηριτικὸν) ὤρμησεν ἀκατάσχετον πρὸς τὸ πλαϊνὸν μέρος ἡμῶν, ἄνωθεν τῆς μεγάλης γεφύρας ἀφ' ἑνός, ἀφ' ἑτέρου ἀπὸ τὸν Μυλοπόταμον ἄλλη γλῶσσα πυρὸς ἠπειλεῖ νὰ ἐκτειναχθῆ ἐδῶθεν τοῦ μεγάλου χειμάρρου, κάτωθεν τῆς Ἀγίας Ζώνης. Ἐπίσης ἄλλη φοβερὰ φλόξ ὤρμησε νὰ ἐκπεράσῃ εἰς ἄλλο σημεῖον τὸν χειμάρρον, οἱ δὲ πελυκνωμένοι καπνοὶ εἶχον κατακαλύψει ὅλον τὸν ὄριζόντα τῆς περιφερείας Φιλοθέου. δὲν διεκρίνετο οὔτε ἡ Μονὴ τοῦ Φιλοθέου, οὔτε τὸ δάσος, οὔτε καὶ τὰ ἀπέναντι τῆς Μονῆς Ἰβηρικὰ Κελλία παρὰ ἐφαίνετο μία πραγματικὴ κόλασις.

Οἱ ἀδελφοὶ τῆς Μονῆς ἰδόντες καὶ στοχασθέντες ἀφευκτον τὸν κίνδυνον, ἐπέρριψαν ὅλοι τὰς ἐλπίδας των εἰς τὸν φρουρὸν τῆς Μονῆς Παναγίαν Γλυκοφιλοῦσαν, μονολογοῦντες καὶ λέγοντες, ὅτι «ταύτην τὴν ὁρμὴν μόνον θεία δύναμις δύναται νὰ σταματήσῃ.» Μετὰ τὸν σύντιμον ἐσπερινὸν ἐψίλη κατανυκτικωτάτη Παράκλησις ὑπὸ τῶν χορῶν πρὸς τὴν Παναγίαν Γλυκοφιλοῦσαν· ἐν συνεχείᾳ δὲ λαβόντες οἱ ἀδελφοὶ τὴν μικρὰν εἰκόνα Γλυκοφιλοῦσαν, τὸν Τίμιον Σταυρὸν καὶ τὴν Λεξιὰν τοῦ ἁγίου Ἰ. τοῦ Χρυσοστόμου ἤλ-

θον μὲ πίστιν κάτωθεν τῆς Παναγούδας (ἐξωκκλήσιον) ἀπέναντι τῆς πυρκαϊᾶς, τελέσαντες ἁγιασμόν·

Ἡ ἀρχὴ τοῦ θαύματος.

Μετὰ τὴν τέλεσιν τῆς Παρακλήσεως καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ, ὃ τῆς μεγάλης σου δυναστείας Παναγία Γλυκοφιλοῦσα! Ὁ ἅγιος ὁ ὁποῖος μετὰ τοῦ πυρὸς ἀδυσώπητα ἐθέριξε τὸ δάσος τῆς Μονῆς Ἰβήρων, ἐπλησίασε τὰ ὄρια τῆς Μονῆς ἡμῶν, καὶ ὃ τοῦ θαύματος ἐστρεψε πρὸς βορρᾶν πρὸς τὸ κεκαυμένον δάσος.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ὅτε Κυριακῇ ἐπέφωσκε τῆς 20ῆς Αὐγούστου ἐπεκράτει φόβος τῶν Πατέρων περὶ ἀποτεφρώσεως τοῦ δάσους, διότι ἡ ὄρμη τοῦ πυρὸς ἀνανεώθη ἄνωθεν τῆς Ἀγίας Ζώνης. Πράγματι τὸ πῦρ ὤρμησεν ἀκατάσχετον τὰ ἐξημερώματα εἰς τὰ ὄρια τῆς Μονῆς. Μετὰ τὴν Λειτουργίαν ὁμοῦ λαβὼν ὁ Βηματάρχης μετὰ τοῦ Ἐφημερίου καὶ τοῦ Διαβαστοῦ τὴν Ἱερὰν εἰκόνα Γλυκοφιλοῦσαν, τὸν Τίμιον Σταυρὸν καὶ τὴν Λεξιὰν τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου, καὶ ἀναβάντες ἄνωθεν τοῦ κρεββάτου (λεπτοκαρῶν) εἰς τὰ σημεῖα τοῦ πυρὸς ἔψαλλον Παράκλησιν καὶ ἁγιασμόν, καὶ ἰδοὺ τὸ θαῦμα· ἐσταμάτησεν ἡ πυρκαϊά, ἐλαχίστη λωρὶς μόνον ἐκάη ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ ἄνω εἰς τὰ ὄρια τῆς Μονῆς.

Τῇ 26ῃ ἡμέρᾳ Σαββάτου πρὸς τῇ Κυριακῇ ἔπεσεν ἡ πρώτη βροχὴ διαρκέσασα ἐπὶ 4 ὥρας. Τῇ 27ῃ ἐσπέρας ἄλλη δευτέρα βροχὴ σιγανὴ διαρκέσασα ἐπὶ δύο ὥρας, ὕστερον ἀπὸ 7 μῆνας ξηρασίαν, καὶ οὕτω ἀπηλλάγη ὁ ἀγιορειτικὸς κόσμος ἀπὸ τὸν ἐνδεχόμενον κίνδυνον τῆς πυρκαϊᾶς τῶν δασῶν.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΩΝΥΜΟΥ ΟΡΟΥΣ ΤΟΥ ΑΘΩΝΟΣ

Εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ὅπ' ὄλοι προσκυνούμεν νὰ μᾶς χάριση νοῦν κα-
λὸν καὶ νὰ διηγηθοῦμεν
τὰ ὅσα ὀφθαλμοφανῶς εἶδαμεν παρρησίᾳ καὶ οὕτως τὴν διήγησιν λέγω
ἐν συντομίᾳ.

Ὅποιος θέλει καὶ βουληθῆ νὰ πᾶ νὰ προσκυνήσῃ τὸ ἅγιον Ὅρος νὰ ἰδῇ
καὶ ὄλον νὰ γυρίσῃ,
ἄς ἀναγνώσῃ τὸ παρὸν κι' ἔπειτα νὰ κινήσῃ νὰ καταλάβῃ ἀπ' ἐδῶ πόθεν
νὰ ἀρχινίσῃ.

Ἦλθὴν τοῦτο ἔχε κατὰ νοῦν κάμε μὲθρον καὶ τρόπον, τὸν Μάϊον νὰ εὐρεθῆς
εἰς τὸν ρηθέντα τόπον.

Ἦταν κινήσεως σὺν Θεῷ μὲ πλοῖον νὰ ὀδεύης, νὰ ἔχῃς πάντα κατὰ νοῦν τὴν
Λαύραν νὰ γυρεύης.

Καὶ Ἦταν φθάσης ὡς ἐκεῖ Θεοῦ τῇ ὁδησίᾳ, νὰ προσκυνήσῃς ἅπαντα νὰ χῆς
καὶ συνοδεῖαν.

ἀπὸ τὴν Λαύραν σὺν ἐβγῆς πᾶς εἰς τοῦ Καρακάλλου κ' ἕως τὸ βράδῳ ἂν
ποθῆς πᾶς κ' εἰς τοῦ Φιλοθέου.

Καὶ τὸ πρῶτ' νὰ καταβῆς νὰ πᾶς εἰς τῶν Ἰβήρων νὰ προσκυνήσῃς ἐκεῖ
καλὰ εἶτα νὰ πᾶς στὸν γῦρον

Κυρὰν τὴν Πορταΐτισσαν νὰ τὴν δοξολογήσῃς κ' ἐκ τῶν Ἰβήρων σὺν ἐβγῆς
νὰ πᾶς στὸ Κουτλουμοῦσι.

Καὶ τὸ Πρωτᾶτον νὰ ἰδῆς καὶ νὰ τὸ προσκυνήσῃς, κελλία καὶ τὲς Καρυὲς
ὄλα νὰ θεωρήσῃς.

ἔπειτα πρὸς τὴν θάλασσαν κάτωθεν νὰ γυρίσῃς καὶ νὰ ὑπᾶς εἰς τὴν
Μονὴν τοῦ κυρ Σταυρονικήτα καὶ καθὼς θέλει σὲ φανῆ κάμε καὶ ἄλλην νύκτα.

Καὶ τὸ ταχὺ σὺν σηκωθῆς νὰ πᾶς στὸν Παντοκράτωρ νὰ προσκυνήσῃς
αὐτοῦ καλὰ ὅτ' εἶναι αὐτοκράτωρ.

καὶ ἀπ' αὐτοῦ σηκώνεσαι καὶ πᾶς στὸ Βατοπαῖδι, θέλεις ἰδῆ ἐκεῖ πολλὰ
κι' ὁ νοῦς σου ἄς σκοπεύῃ.

Εὐγένωντας δὲ ἀπ' ἐκεῖ ὑπᾶς εἰς τοῦ Σημένου ὅπερ καὶ ὀνομάζεται κα-
θαρῶς Ἐσφιγμένον.

καὶ ἀπ' αὐτοῦ μὲν τὸ βουνὸν ὑπᾶς στὸ Χιλαντάρι, τ' ὀποῖον ὀνομάζεται
Ρωμαῖκα Χιλανδάρη.

Καὶ περικόπτεις τὸ βουνὸν καὶ πᾶς εἰς τοῦ Ζωγράφου, καὶ ἀπ' αὐτοῦ κ'
ἐκεῖ τὰ ὑπόλοιπα σοῦ γράφω

καὶ ἀπ' αὐτοῦ σηκώνεσαι καὶ πᾶς στὸ ἄλλο μέρος. Κασταμονίτου τὴν
Μονὴν εὐρίσκεις καὶ στὸ Ὅρος

Καὶ ἀπ' αὐτοῦ στὴν θάλασσαν τὴν ἄλλην καταβαίνεις εἰς τοῦ Δοχειαρίου
τὴν Μονὴν τὴν εὐμορφηὴν πηγαίνεις

καὶ ἀπ' αὐτοῦ νὰ ἀναβῆς στὸ Ρούσικον νὰ πάγῃς, νὰ προσκυνήσῃς καὶ
αὐτὸ νὰ μὴ τὸ παραδράμῃς.

Και καταβαίνης ἀπ' αὐτοῦ εἰς τοῦ Ἐηροποτάμου, ἄν κοπιᾷσῃς καὶ μικρὸν οὐγγνωθῇ γέροντά μου

τότε ἀπ' αὐτοῦ σηκῶνεσαι καὶ πᾶς εἰς τοῦ Ἐενόφου, σιμὰ ἀπὸ τὴν θάλασσαν ἀρχίζει ἀπὸ τοῦ λόφου.

Καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὡς ἐγερθῆς Σιμόπετρα νὰ φθάσῃς, καὶ τότε νὰ ἰδῆς ἐκεῖ πολλὰ καὶ νὰ θυμάσῃς

καὶ ἀπ' αὐτοῦ σιμὰ πολλὰ ὑπᾶς στοῦ Γρηγορίου, καὶ ἄν θελήσῃς κάθεσαι μέχρι μεσημερίου.

Καὶ ἀπ' αὐτόθι ἀπερνᾷς στοῦ κῆρ Διονυσίου εἰς τὴν Προδρομικὴν Μονὴν ποῦναι πολλὰ πλησίον

καὶ πάλιν ἀπ' αὐτοῦ περνᾷς καὶ πᾶς στὸν ἅγιον Παῦλον, καὶ τότε ὅλα τᾶσώσῃς πλέον δὲν ἔχεις ἄλλο.

Εἰ δὲ καὶ θέλεις ἀπ' αὐτοῦ πᾶς στὴν ἁγίαν Ἄνναν, νὰ προσκυνήσῃς καὶ ἐκεῖ καὶ νὰ ἰδῆς καὶ ἄλλα

τὰ σπήλαια τοῦς ἀσκητᾶς κελλία καὶ τὴν Σικήτην, νὰ θεωρήσῃς νὰ ἰδῆς τοῦ καθενὸς τὴν κοίτην.

Εἰς τόπον ποῦ εὐρίσκονται εἶναι πολλὰ θλιμμένοι, ἀμὴ θαρρῶ εἰς τὸν Θεὸν αὐτοὶ εἶναι σωμένοι

ὅτ' ἐκ τοῦ κόσμου τὰ τερπνὰ εἶναι ὑστερημένοι, ἀλλ' εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν θὰ εἶναι χορτασμένοι.

καὶ μετὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ θὰ εἶναι στολισμένοι ὅλοι εἰς τὸν Παράδεισον αὐτοὶ οἱ εὐλογημένοι

Δοιπὸν ἄν θέλῃς ἀπ' αὐτοῦ πᾶς εἰς τὴν Κερασίαν, λαμβάνεις κόπον μερικὸν βρίσκεις κί' ἄλλα κελλία.

Καὶ ἄν θελήσῃς ἀπ' αὐτοῦ στὸν Ἄθων ἀναβαίνεις, εἰ δὲ σηκῶνεσαι ταχὺ στὴν Λαύραν καταβαίνεις

καὶ κάμνεις τὴν πανήγυριν τ' ἁγίου Ἀθανασίου, κ' ἕως τὸ γεῦμα βρίσκεις ἐπὶ ὑποζυγίου

Ἐπειτα πρὸς τὸ δειλινὸν μετὰ πᾶσιν ὀρδινίαν ἀπὸ τὴν Λαύραν γέρνεσαι μετὰ πλείστην συνοδείαν

περιπατεῖτε σύντομα πᾶτε στὴν Κερασίαν ἀναβαίνεται καὶ μένετε πάνω στὴν Παναγίαν.

Καὶ τὸ ταχὺ μ' εὐλάβειαν μετὰ κόπον μετὰ νηστείαν, τὸν Ἄθωνα ἀναβαίνετε μετὰ πλείστην προθυμίαν.

Εἰ μὲν καὶ συμφωνήσωσι λέγω ἢ συνοδεία, τὴν νύκτα ἐκεῖ μένουσι κάμνουσιν ἀγρυπνίαν.

Σὺν ξημερώσει τὸ πρωτὶ ποιοῦσι λειτουργίαν ἔπειτα καταβαίνουσι πάλιν στὴν Παναγίαν

καὶ τρώγουσιν ἐκεῖ ψωμί κάμνουσιν εὐχαριστίαν, λαμβάνουσι καὶ συγχώρησιν ὅλη ἢ συνοδεία.

Εἶτα πηγαίνει ἕκαστος στὰ ἐχυτοῦ κελλία, οἱ ἀσκηταὶ κ' οἱ ἀδελφοὶ στὴν ἐχυτῶν δουλείαν

τότε σηκώνεσαι και σὺ και παίρνεις και τὴν ράβδα και περπατεῖς και ἔρ-
χεσαι πάλιν στὴν θεῖαν Λαύρα.

Και ἀναπαύεσαι ἐκεῖ ὅσον καιρὸν θελήσης, ὅσον νὰ θρῆς καιρὸν καλὸν και
πλοῖον νὰ κινήσης,

νὰ λάβῃς και συγχώρησιν ἀπ' ὅλους τοὺς πατέρας, ὅσοι εὐρίσκονται ἐκεῖ
κ' εἶναι χωρὶς μητέρας.

Και νὰ τοὺς χαιρετᾷς καλὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσης, ἂν σ' ἔσφαλαν και τί-
ποτε νὰ τοὺς τὸ συγχωρήσης

και νάχῃς πάντα κατὰ νοῦν ὅπου και ἂν καθήσης, τὸ Ὅρος αὐτὸ τὸ ἅγιον
κάμε νὰ τὸ τιμήσης.

Ὅτ' ἄλλο δὲν εὐρίσκεται νὰ πᾶς νὰ προσκυνήσης εἰς ὄλην τὴν περίγειον
ὅπου και ἂν γυρίσης.

Καλὴ και Ἱερουσαλήμ ὅπου Θεὸς κατήλθε και ἄνθρωπος ἐγένετο και
πάλιν ἄνω ἦλθε,

ἀμὴ ἐκεῖ τὴν σήμερον δὲν εἶναι ἀσκητάδες οὐδὲ εὐρίσκονται ἐκεῖ ἀβά-
δες και παπάδες

Ἄλλὰ ἐδῶ εὐρίσκονται ὡς πέντε χιλιάδες ποὺ εἶναι στὰ Κοινόδια, χωρὶς
τοὺς ἀσκητάδες.

Ὅσοι τὸ ἀναγνώσετε κι' ὅσοι τ' ἀφικρασοῦητε, Νικαίας τὸν Πορφύριον ὅλοι
τὸν μιμηθῆτε

και ὅσοι δὲν ἐπήγετε στὸ Ὅρος νὰ ἰδῆτε, τώρα ὅλοι σας δράμετε τρέχετε
προσκυνεῖτε.

Καθὼς αὐτὸς ἐγύρισε και ἐπροσκύνησέ το, ἔγραψε στὴν ἀγάπην σας και
ἐπαράδωσέ το.

Παρακαλῶ σας τὸ λοιπὸν ὅσοι ἐπιπροθεῖτε, δράμετε προσκυνήσατε ἂν θέλ-
τε νὰ σωθῆτε

και εἰς καλοὺς πνευματικοὺς νὰ ἁπολογηθῆτε, τὰ κρίματά σας πέτε τα
ἵνα συγχωρηθῆτε.

Ὅτ' εἶδα γὼ πνευματικοὺς ποὺ πῆγα εἰς αὐτίκους, ἀγίους ἐναρέτους τε
ὡς τοὺς παλαιοὺς ἐκεῖνους,

εἰς μὲν παπᾶ κὺρ Μάξιμος ὁ ἐξ Ἰωαννίνων, παπᾶ δὲ κὺρ Μακάριος ἦτον
ἀπὸ τὴν Τήνον.

Λοιπὸν αὐτῶν γὰρ τὴν εὐχὴν ἤθελα γὼ νὰ ἔχω και μέσα στὸν παράδει-
σον μὲ αὐτουνούς νὰ λάχω.

και ὅσοι τοὺς τιμοῦν αὐτοὺς θέλει τοὺς εὐλογῆσαι Θεὸς ὁ πολυεύσπλαγ-
χνος και νὰ τοὺς συμπαθήσῃ.

Και ὅλα τοὺς τὰ κρίματα θέλει τοὺς συγχωρήσει, και ὅλον τὸν παράδει-
σον σ' ἐκεῖνους νὰ χαρίσῃ.

Νὰ χαίρωνται νὰ εὐφραίνωνται ἐδῶ δὲ ὅλον ἓνα, κ' ἐκεῖθεν νὰ δοξάζωνται
στὸν μέλλοντα αἰῶνα.

(Ἐκ τοῦ κώδικος 1 19 αἰῶνος 1η' τῆς Λαυριωτικῆς Βιβλιοθήκης).

Χαρακτηρισμός καὶ ψυχολογία τῶν διαφόρων λαῶν

Ἕλληνας—ὕπερῆφανος, φίλαυτος, πιστός, ἐπίμονος.

Γάλλος—δξύς, ἀνδρείος, γενναῖος, κοῦφος ἄστατος.

Γερμανός—εἰλικρινής, σταθερός, τίμιος, στρατηγικός, γλίσχρος.

Δανός—ἀφελής, χρηστός.

Ἑλβετός—πιστός, φιλελεύθερος.

Ἕλληνας—φιλότιμος μέχρις ἀλαζονείας, ἀχάριστος, πλεονέκτης, δόλιος, φιλόπατρις, λιτοδίαιτος, εὐφυής, ἀγγίλους εὐγλωττος, φιλοπράγμων, νεωτεριστής, φιλόνομος, φλύαρος, κενόδοξος, φιλοτάραχος, φιλελεύθερος, ἄστατος, φθοβερός.

Ἰουδαῖος.—δειδός, φιλοκερδής.

Ἰσπανός.—γαῦρος.

Ἰταλός.—θρησκευτικός, χαμερπής, βάρβαρος, ἠδυπαθής.

Νορβηγός.—ἀκριβής.

Ὄθωμανός.—φιλήθδονος, ὀκνηρός, δεισιδαίμων, οἰκτίρμων, δίκαιος.

Ὄλλανδός.—νωθρός, ἀγαθός.

Γέρων Παντελεήμων Λαυριώτης

Ο Ι Ο Υ Δ Α Σ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΔΡΟΣ ΑΡ. Ι. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 253)

Ὁ Κικέρων ἐξεφώνει λόγους ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων καὶ Ἑλλήνων, ὅταν ὁμῶς ἐπρόκειτο περὶ Ἑβραίων εἰς τὸ δικαστήριον, ἔλεγεν εἰς τοὺς δικαστάς ὅτι πρέπει νὰ εἶναι προσεκτικοί, διότι αὐτοὺς τοὺς θεωρεῖ ὡς παγκοσμίως συνωμύτας (λόγος Κικέρωνος περὶ Λουκίου Φλακκῶ).

Ὁ Αὐτοκράτωρ Τιβέριος ἀνεγνώριζεν ὅτι ὁ ἐκπατρισμός τῶν Ἑβραίων ἦτο ἐπικίνδυνος ἀπὸ ἐθνικῆς ἀπόψεως καὶ τοῦτο πρὸ τῆς καταστροφῆς τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ὁ Φρειδερίκος II Χοχενστάουφεν ἕνας ἀπὸ τοὺς μᾶλλον μεγαλοφυεῖς μονάρχας καὶ στρατιωτικούς, ἐλευθερόφρων κατὰ πολὺ τῶν σημερινῶν μοναρχῶν, θαυμαστῆς τῆς Ἀνατολῆς καὶ προστάτης τῶν διανοουμέ-

νῶν Ἑβραίων, ἐθεώρει ἐν τούτοις καθήκον του νὰ ἀποκλείσῃ αὐτοὺς ἀπὸ κάθε δημοσίαν ὑπηρεσίαν, διότι ἔλεγεν: ὅπου ἐπετρέπη τοῦτο εἰς τοὺς Ἑβραίους πάντοτε κατεχράσθησαν τὴν ὑπηρεσίαν. Σχεδὸν δὲ τὸ αὐτὸ ἐπρέσβευε καὶ ὁ Φρειδερίκος II Χοχεντσόλερν, ὁ ὁποῖος ἦτο ἔτοιμος νὰ δώσῃ πᾶσαν ἐλευθερίαν ἐκτός τῆς χειραφετήσεως τῶν Ἑβραίων. Μὲ τὸ ἴδιον σχεδὸν πνεῦμα ἐξεφράσθη καὶ ὁ Βίσαρκ εἰς τὸ Λαντάγ (1847) εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐτολμοῦσε νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν, σχετικῶς μὲ τὸν ἱστορικὸν Μόμσεν, ὅτι ὁ Ἑβραϊσμός εἶναι Κράτος ἐν Κράτει.

Εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν κοινωνικὴν ἐπίδρασιν τὴν ὁποίαν ἔχουν εἰς Ἑβραῖοι, θ' ἀναφέρωμεν τὴν γνώμην τοῦ Γεράρδου καὶ τοῦ

Γκαίτε.

Ὁ πρῶτος πιστοποιεῖ τὰ ἐξῆς: Ὑπουργεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ὑπηρετεῖ Ἑβραῖος εἶνε τὸ πᾶν: ὁ ἐστὶ κύριος τῶν κλειδιῶν τῆς ἱματιοθήκης καὶ ὄλου τοῦ ταμείου τοῦ σπητιοῦ. Εἰς τὴν νομαρχίαν, εἶναι ὡς μὴ ἀποξηραινόμενα ἔλη τοῦ Πόντου. Διετύπωσε δὲ τὴν ἐξῆς σκέψιν: ὅτι ἡ παρουσία ὀρισμένου ἀριθμοῦ Ἑβραίων εἰς ἓν Κράτος εἶναι καταστρεπτικὴ καὶ ὅτι εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ποδηγετοῦνται ἀπὸ γενικὰς φιλανθρωπικὰς ἀρχὰς, διότι τοῦτο εἶναι κρατικὸν ζήτημα. Κάθε κράτος ὀφείλει νὰ περιορίσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν Ἑβραίων. (Adrestea «Bekehrung der Juden»).

Ὁ Γκαίτε ἐξετάζει τὸ ζήτημα θαυτέρον. Ἐκεῖνος λέγει: Πῶς ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ ἐπιτρέψωμεν συμμετοχὴν τῶν Ἑβραίων εἰς τὸν πολιτισμὸν μας, τοῦ ὁποίου τὴν πηγὴν καὶ τὴν προέλευσιν ἀρνοῦνται;» (Γκαίτε «Gouliélémos Méister» Wanderjahre III βλ. Κεφ. 11), Ὁ Βολταῖρος τὸν ὁποῖον ἔχουν διαφημίσει περισσότερο παντὲς ἄλλου διότι παρουσιάζεται ὡς ἄθεος, ἰδοὺ τί λέγει περὶ Ἑβραίων εἰς τὸ (Dictionaire Philosophique Section I) «Δὲν θὰ εὔρητε εἰς τοὺς Ἑβραίους παρὰ ἓνα λαὸν ἀμαθῆ καὶ θάρβαρον ὅστις συνενώνει ἀπὸ πολλοῦ τὴν πλέον αἰσχρὰν φυλαγωγίαν, τὴν ἀπεχθὴ δεισιδαιμονίαν μὲ τὸ ἀκατανίκητόν μῖσος δι' ὅλους τοὺς λαοὺς, οἵτινες τὸν ἀνέχονται καὶ τὸν πλουτίζουν». Εἰς τὸ ἔργον του «Dieu et les hommes» τοὺς ἀποκαλεῖ τὸν πλέον μισητὸν καὶ αἰσχρὸν λαὸν μεταξὺ τῶν μικρῶν λαῶν». Εἰς δὲ τὸ ἔργον του «Essai sur les moeurs» Κεφ. XLII λέγει: Τὸ ἑβραϊκὸν ἔθνος τολμᾷ νὰ ἐπεκτείνῃ τὸ ἀδιάλλακτον μῖσος ἐναντίον ἕλων τῶν ἔθνῶν, νὰ ἐξεγείρῃται ἐναντίον ἕλων τῶν

Κυρίων του, πάντοτε δεισιδαίμων, πάντοτε ἀπληστος διὰ τὰ ἀγαθὰ τῶν ἄλλων, πάντοτε θάρβαρος, ἔρπων κατὰ τὰς δυστυχίας καὶ αὐθάδης κατὰ τὰς εὐτυχίας». Ταῦτα καὶ πολλὰ ἄλλα δυνάμεθα νὰ ἀνεύρωμεν εἰς τὰ ἔργα τοῦ Βολταίρου, τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύθησαν. Ἄλλὰ κατὰ τὸ γῆρας αὐτοῦ εἰς μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ντὲ-Λουίνου ἀπὸ τῆς 15 Δεκεμβρίου 1773 λέγει τὰ ἐξῆς: «Ἀνῆκουν αὐτοὶ οἱ περιτετμημένοι εἰς τὴν φυλὴν τοῦ Ναφθαλεὶμ ἢ τοῦ Ἰσσαχάρ, πολὺ ὀλίγον ἐνδιαφέρει, ἀλλὰ αὐτοὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει εἶναι οἱ πλέον δόλιοι λωποδύται οἱ ὁποῖοι ποτὲ ἐρρῦπαναν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς».

Ὅλαι αὐταὶ αἱ γνώμαι τῶν σοφῶν τούτων ἀνδρῶν εἶναι ἀπέρροια θαθείας μελέτης καὶ πείρας. Δυνάμεθα νὰ παραθέσωμεν πλείστας ὄσας γνώμας τῶν συγχρόνων μας σοφῶν, οἱ ὁποῖοι ὑπερθεματίζουν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ ἐπισύρουν τὴν προσοχὴν τῆς ἀνθρωπότητος ἐπὶ τοῦ μεγάλου κινδύνου, τὸν ὁποῖον προπαρασκευάζουν καὶ διὰ τὸ μέλλον οἱ ἀρχηγοὶ τῆς σπείρας ταύτης τῶν διεθνῶν συνωμοτῶν.

Εἰς τὸ ἔργον μας τοῦτο θὰ ἐξετάσωμεν:

α) Τὴν θρησκείαν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ καὶ ἐκ τῆς ὁποίας μελέτης προκύπτει ὅτι ὁ Ἰουδαϊσμός ἔχει πολιτικὴν θρησκείαν, κώδικα νόμων πολιτικῶς περιβεβλημένον μὲ τὸ ἐνδυμᾶ τὸ θρησκευτικόν.

β) Θὰ ἐκθέσωμεν τὸ πρόγραμμα τὸ πολιτικόν, ὡς τοῦτο διετυπώθη κατὰ τὸ 1897 εἰς τὴν Βασιλείαν τῆς Ἑλβετίας κατὰ τὸ μυστικὸν συνέδριον τῶν Σιωνιστῶν.

γ) Τὰ μέσα διὰ τῶν ὁποίων κατάρθωσαν καὶ κατορθῶνουν νὰ θέτουν εἰς ἐφαρμογὴν τὸ συνωμοτικὸν κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος πρόγραμμά των τουτέστι τὰς μυστικὰς πολιτε-θρησκευτικὰς ἐταιρείας.

Ἐκ τῆς μελέτης τοῦ ἔργου τούτου θὰ

σχηματίσει ὁ ἀναγνώστης κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον μίαν σαφῆ ἰδέαν περὶ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ τοῦ ἀπαισίου αὐτοῦ ἔργου, θὰ διδαχθῆ συγχρόνως ποῖος παρεσκεύασεν ὅλας τὰς δυστυχίας καὶ τὰ δεινὰ οὐχὶ μόνον τῆς ἰδικῆς μας φυλῆς, ἀλλ' ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ σπουδαιότερον δὲ ὅλων θὰ εἶναι ἐὰν ἡμεῖς καταρθώσωμεν νὰ μιμηθῶμεν τοὺς Ἑβραίους εἰς δύο τινά: α) εἰς τὴν οἰκονομικὴν ἀλληλεγγύην τὴν ὁποῖαν ἔχουν καὶ β) εἰς τὴν ἐθνικὴν πεῖθαρξίαν, ἣ ὁποῖα τοὺς διακρίνει διὰ μέσου τῶν αἰώνων. (Ἀκολουθεῖ)

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ

ὦ, Ἀλήθεια! Τῷ ὄντι θεῖα ἰδιότης καὶ δύναμις ἀποκαλύπτεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀπροσμάχητος καὶ ἀκαταγώνιστος εἰς πᾶσαν ὑπεναντίαν ἐνέργειαν καὶ δύναμιν! ὦ ἀρετὴ θεοσπεσία!

Σύ, ἥτις ἀνὰ πᾶν θῆμα σου μόνη συγκροτεῖς μάχην ἐκ τοῦ συστάδην πρὸς ὅλας τὰς λεγεώνας τῶν πονηρῶν πνευμάτων, αἵτινες ὡς πέλαγος σὲ κατακλύζουν, χώρει ἀεὶ ἐπὶ τὰ πρόσω καὶ πρὸς τὸν θεάρεστον σκοπὸν σου ὑψαύχην καὶ μεγαλοπρεπῆς, ἀκλόνητος καὶ γαληνιαία, καθὼς ἡ αὐτοαλήθεια, ὁ Χριστός, ἐβάδισε ποτὲ ἐπὶ τῆς μαινομένης θαλάσσης μετὰ τοῦ Πέτρου, διότι ἀείποτε ἀπέβης εἰς τέλος καὶ ἀπεδείχθης νικητρία καὶ τροπαιοφόρος ἐν τῷ κόσμῳ, ἔστω καὶ μετὰ θάνατον καθ' οἷονδῆποτε τρόπον ἐπελθόντα, ἢ καὶ καταστροφῆν τοῦ ἐν ᾧ ἐνέκησας, ἀνθρωπίνου σκηνώματος καὶ σκεύους! Σύ, ὦ θεῖα πνοή, ὦ ἀλήθεια, ἔμεινας καὶ πάλιν ἀθάνατος! Ἀληθῶς! θεῖα εἶναι ἡ προέλευσίς σου ἐν τῷ κόσμῳ, διὸ καὶ ἀδυνατῶ νὰ σὲ ὑμνήσω περαιτέρω!

Ἀρχιμ. Μάξ. Σπηλιόπουλος

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΔΕΗΣΕΙΣ

ΜΕΤΑ ἈΣΜΑΤΙΩΝ

ΔΕΗΣΙΣ Κ'.

Ὅπως μὴ κακολογῶμεν

«Ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας τὸ στόμα λαλεῖ». «Μὴ κρίνετε ἵνα μὴ κατακριθῆτε». «Ἐκβαλε πρῶτον τὴν δοκὸν ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, καὶ τότε διαβλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ σου».

Ταῦτα εἶπας ἡμῖν, πανάγαθε Σῶτερ, ἵνα ἐν τῇ ἀγάπῃ στηρίξῃς ἡμᾶς, καὶ ἡ εἰρήνῃ ἐπὶ τῆς γῆς βασιλεύσῃ.

Ἀλλὰ τοὺς θείους σου τούτους λόγους λησμονοῦντες, Κύριε, εἰς τὴν κακολογίαν, τὴν κατάκρισιν, τὴν διαβολὴν καὶ τὰς ὕβρεις καθ' ἐκάστην παρεκτρέπομεθα, ἔχθρας καὶ μίση καὶ ἐκδικήσεις προκαλοῦντες, καὶ εἰς τὴν κακοδαιμονίαν καὶ ἡμῶν αὐτῶν, καὶ τῶν πέριξ ἡμῶν ἀφρόνως συντελοῦντες.

Ναί! Κύριε, ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας τὸ στόμα ἡμῶν λαλεῖ, καὶ ἐκ τῶν σαπρῶν ἡμῶν λόγων, ἡ σαπρὰ ἡμῶν καρδιά ἐμφαίνεται. Ἐξάγισσον λοιπὸν διὰ τῆς θείας σου χάριτος τὴν καρδίαν ἡμῶν, πανάγαθε Κύριε, ὅπως ἐξ ἀγνῆς καρδίας ἀγνοὶ καὶ οἱ λογισμοί, ἀγνοὶ καὶ οἱ λόγοι, ἀγνοὶ καὶ αἱ πράξεις ἡμῶν ἐξέρχονται πάντοτε.

Στήριξον ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν τὴν ἀγάπην, σοῦ τοῦ παναγάθου Θεοῦ, καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ πλησίον ἡμῶν, ὅπως, ἀείποτε ἀγαπῶντες, μηδέποτε κακολογῶμεν, μηδέποτε κατακρίνωμεν, μηδέποτε τὸν πλησίον διαβάλλωμεν, ἵνα μὴ καὶ σὲ παροργίζωμεν, καὶ τοὺς ἀδελφούς ἡμῶν εἰς πειρασμούς ἐμβάλλω-

μεν, και ἡμᾶς αὐτοὺς ζημιῶμεν.

Δίδαξον ἡμᾶς, Κύριε, ὅτι ἡ τιμὴ εἶναι τὸ πολυτιμότερον τῶν ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν, ὅπως μὴδέποτε διὰ τῆς κακολογίας, τῶν ὕβρεων καὶ τῆς συκοφαντίας κλέπτωμεν, καταστρέφωμεν καὶ δολοφονῶμεν τὴν τιμὴν καὶ τὴν ὑπόληψιν τῶν πλησίον ἡμῶν.

Δίδαξον ἡμᾶς, Κύριε, ὅτι οὐδέποτε ἐπὶ τῶν ἐρεπιπίων τῆς ὑπολήψεως τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν θέλομεν δυνηθῆναι νὰ οἰκοδομήσωμεν τὴν ἰδίαν ἡμῶν τιμὴν καὶ ὑπόληψιν.

Φώτισον δὲ ἡμᾶς ὅπως, οὐχὶ τὰ τοῦ πλησίον, ἀλλὰ τὰ ἴδια ἡμῶν παραπτώματα διορθῶντες, καὶ τὴν ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ἡμῶν δοκὸν κατανοοῦντες, μετανοῶμεν, καὶ τὴν ψυχὴν ἡμῶν βελτιῶμεν, δοξάζοντες οὕτω σὲ τὸν πανάγαθον καὶ ἀπειροτέλειον Θεὸν ἡμῶν. Ἀμήν.

Σὺ κατακρίσεις, Χριστέ μου, δὲν θέλεις

Καρδίαν μαύρην αὐταὶ μαρτυροῦν

Ἀγάπην, εἰρήνην σὺ παραγγέλλεις,

Ἀντίχριστοι ὅσοι κακολογοῦν.

Οὐδέποτε θέλω κακολογήσει.

Δὲν θέλω νὰ ἔχω μαύρην ψυχὴν,

Οὐδέποτε θέλω ἐγὼ λυπήσει

Θεόν, Πλησίον, Πατρίδα. Ἀμήν.

ΔΙΑΦΟΡΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 257)

Περὶ στρουθοκαμήλου

Ἔστι ζῶον, στρουθοκάμηλος καλούμενον, ὃ ἐστὶν ἄριστον καμήλω κατὰ πάντα. Ἔχει δὲ πτερὰ ποικίλα, ὠραιότατα, ἐστιλδωμένα· πλὴν οὐ πετᾷ εἰς ὕψος, πέτεται δὲ ἐπὶ γῆς. Φοβεῖται δὲ κυνὸς κρότον καὶ φωνήν· ἐστὶ δὲ βοροσιταράκριθον, ἐρεβυθοφακοκουκκοφάσουλον, σταφυλοσυκοαμυγδαλοκαρυδολεπτοκαρυοκάστανον, μη-

λοαπιδοκῦδωνον, δαμασκηνοβερυκοκκοκέρασον καὶ ἄλλα πάντα ἄτινα εὔροι ἔμπροσθεν αὐτοῦ θορὰν ποιεῖται. Πορεύεται δὲ ἐν τοῖς χαλκεῦσι καὶ τρώγει τὰ πεπυρωμένα σίδηρα καὶ ἀποπέμπει εὐθὺς αὐτὰ ἐκ τοῦ ἀφεδρώνος, πεπυρωμένα ὡς τὸ πρῶτον (!) Γίνονται δὲ τὰ σίδηρα λεπτότερα καὶ τιμιώτερα, καθὼς ἐγὼ ἐθεασάμην οἰκειοῖς ὀφθαλμοῖς ἐν Χίφ. Γεννᾷ δὲ ὡς καὶ οὐ πυρῶνει αὐτὰ ὡς ἔθος, ἀλλ' ἀπέναντι καθημένη ἐπιδλέπει αὐτὰ τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ πυρῶνται καὶ τεκνογονοῦν διὰ τὴν θερμότητα τοῦ ὀφθαλμοῦ. Εἰ δὲ παραβλέψῃ οὐ τεκνογονεῖ. Διὰ τοῦτο κρεμῶνται ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τὰ ὡς (στρουθοκαμήλου) τύπος δὲ εἰς ἡμᾶς ὅπως ἰσταμένων ἡμῶν εἰς προσευχὴν ἔχωμεν τὰ ὄμματα (τῆς ψυχῆς) εἰς τὸν Θεὸν τοῦ ἐξαλειφθῆναι ἡμῶν τὰς ἀνομίας.

(Ἐκ τοῦ φυσιολόγου ἐν κώδικι 178 αἰῶνος ἰστ' τῆς Λαυριωτικῆς Βιβλιοθήκης).

Καὶ τρία ἀποφθέγματα ἐκ τοῦ αὐτοῦ κώδικος.

— Δεινὸν πόνους κάμνοντι προσθεῖναι πόνους, ἀλλ' οὐ πόνους ἐπαυσε πολλάκις πόνος.

— Παγίς γὰρ ἰσχυρὰ ἀνδρὶ ἴδια χεῖλη καὶ ἀλλοκεταὶ ῥήμασιν ἰδίου στόματος. Πᾶν γὰρ ὃ ἂν βούλη λέγειν, πρότερον ἐπισκόπει τῇ γνώμῃ. Πολλοῖς γὰρ ἢ γλώττα προτρέχει τῆς διανοίας.

— Ὑπερηφάνοις ὁ Θεὸς ἀντιτάσσεται ἐπειδὴ καὶ τῷ ἄρχοντι αὐτῶν ἀντετάξατο. Σκόπει τοίνυν ὅσον ἐστὶ καὶ Θεὸν ἔχειν ἀντίμχον καὶ τὸν ἀρχαῖον ἀντάρτην συμμέτοχον.

Περὶ τέττιγος

Ὡς περ ὁ τέττιξ ἄσπορὸς ἐστὶν υἱός, καὶ μητέρα οἶδε τὴν γῆν, πατέρα δὲ οὐκ οἶδεν, οὕτως ὁ Χριστὸς μητέρα παρθένον οἶδε, πατέρα σπορῆα οὐκ οἶδε. Καὶ ὡς περ ὁ τέττιξ ἀπὸ τῆς γῆς γεννηθεὶς, τέως

λανθάνει τοὺς πολλοὺς καὶ ὡς εὐδαμινδὸς (εὐτελής) καὶ κωφὸς κείται εὐκαταφρόνητος, μετὰ δὲ τὸ πιανθῆναι δρόσῳ καὶ ὑψωθῆναι δένδρῳ, τὸ μελῶδημα αὐτοῦ ἐν χώραις ἐξάκουστον γίνεται, οὕτως ὁ Χριστὸς τεχθεὶς ἦν ὡς τέτιξ εὐκαταφρόνητος...

Ἐκ τοῦ κώδικος Θ 210 φ. 91 αἰῶνος ιζ'

Γέρων Παντελεήμων Λαυριώτης

ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΜΕΩΝ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ

ΠΕΡΙ ΓΛΩΣΣΑΛΓΙΑΣ

Τὸ μόνον ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου γνωρίζεται ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ ἠθικὴ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ γλῶσσα. Αὐτὴ αὐτῇ, διὰ τοῦ γραπτοῦ καὶ προφορικοῦ λόγου ἀποκαλύπτει τὸν πραγματικὸν ἔσω ἄνθρωπον ποῖος εἶναι. Φανερῶνει τὰ διανοήματα ἡμῶν, τὰ αἰσθήματα καὶ θελήματα ἡμῶν, ἐκ τοῦ ὁποίου δύναται τις νὰ εἰπῇ ὅτι ἕκαστος εἶναι τοιοῦτος, ὅπως φανερῶνει καὶ ἡ γλῶσσα του. Ἡ γλῶσσα εἶναι ὁ καθρέπτης καὶ τὸ ὄργανον τῆς ψυχῆς· ὅ,τι ἐγκρύπτει ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ ψυχῇ του, τάχιον ἢ βραδίων, ἀναβιβάζεται εἰς τὴν γλῶσσαν. Καθὼς ποικίλλουσι τὰ τῶν ἀνθρώπων ἦθη, ποικίλλουσι καὶ αἱ γλῶσαι, ἀναλόγως

τῆς ἀνατροφῆς καὶ μορφώσεως τοῦ ἀτόμου, καὶ οὕτως ὑπάρχουσι γλῶσσαι εὐλογούσαι, καὶ γλῶσσαι κακαὶ καταρῶμεναι· γλῶσσαι σιγῶσαι καὶ γλῶσσαι φλυαροῦσαι· γλῶσσαι ἀληθεύουσαι καὶ γλῶσσαι ψευδόμεναι· γλῶσσαι φίλων καὶ κολάκων· γλῶσσαι ἀγαπώντων καὶ μισούντων· γλῶσσαι ἀγγέλων καὶ γλῶσσαι δαιμόνων.

Ὁ Παροιμισαστὴς λέγει· «Ἰασίς γλώσσης, δένδρον ζωῆς, ὃ δὲ συντηρῶν αὐτὴν πλησθήσεται πνεύματος» Κεφ. ιδ'. Ὅς φυλάσσει τὸ στόμα αὐτοῦ, καὶ τὴν γλῶσσαν, διατηρεῖ ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν αὐτοῦ» Κεφ. ιδ'. Ὁ Σειρὸν λέγει· «Αὐλὸς καὶ ψαλιτὴρ ἠδύνησε μέλη, καὶ ὑπεραμφότερα γλῶσσα ἠδεῖα». Ὁ Ἀλεξάνδ. Κύριλλος λέγει· «Τὸν ὄφιν λέγεται δεινὸν ἔχειν τὸ κέντρον τῆς γλώσσης, ἀλλ' οὐκ ἔστι δεινότερον γλώσσης ἀνθρώπου κακῆς. Φλόγα πυρός, κατασβένει ὕδωρ, γλῶσσαν δὲ κακὴν οὐδεὶς καταπραίνει — θηρίον ἄγριον, εὐχερῶς ἡμεροῦται, γλῶσσα δὲ κακὴ οὐ πράυνεται». Πρόσεχε χριστιανὲ τὴν γλῶσσάν σου, πάντα τὰ κακὰ καὶ τὰ καλὰ διὰ γλώσσης, θάνατος καὶ ζωὴ, ἐν χειρὶ γλώσσης.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ

Περὶ τῶν ἀναιρεθέντων ὁσίων Πατέρων ἡμῶν
ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ Ὁρει τοῦ Ἁθῶ.

Μιχαὴλ τοῦ παλαιολόγου τὸ ρωμαϊκὸν σκῆπτρον διέποντος καὶ ὀρῶντος αὐτὸ ἄχρως ταπεινωθὲν διὰ τὸ ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν καὶ Βουλγάρων ἐξ Ἀνατολῶν καὶ Δυσμῶν ἐκατέρωθεν πολεμούμενον, βουλήν πονηρὰν καὶ Θεῷ ἀπαρέσκουσαν βουλευσάμενος σὺν τῷ τότε πατριαρχοῦν-

τι Ἰωάννη τῷ Βέκκῳ τῷ λατινόφρονι, ὥστε προστεθῆναι τῷ λατινικῷ φρονήματι, ἐπὶ προσφάσει δῆθεν τῆς τῶν Ἐκκλησιῶν εἰρήνης καὶ τοῦ βοηθείας ἐκεῖθεν λατινικῆς τυχεῖν, κατὰ τῶν αὐτῷ ἐπανισταμένων. Ὅθεν καὶ πάντας ἔσπευδον εἰς τὸν κρημνὸν ἐλκῦσαι τῆς τοιαύτης αἰρέ-

σεως, ἔξαιρέτως δὲ τοὺς ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ ὄρει τοῦ Ἄθω μοναχοὺς. Ἄλλ' ἐκεῖνοι μὲν αὐτὸν ἀπεκρούσαντο διὰ τῆς δογματικῆς καὶ ἐλεγκτικῆς ἐπιστολῆς, ἣν πρὸς αὐτὸν ἔξαπέστειλαν, ὁ δὲ παραλαβὼν τὸν αὐτοῦ ὁμόφρονα πατριάρχην σὺν ἑτέροις ἄλλοις, ἀπῆλθεν εἰς Ἰταλίαν πρὸς τοὺς λατίνους, καὶ προστεθεὶς τῇ αὐτῶν αἵρέσει, καὶ τοῖς ἄλλοκότοις δόγμασιν, ἔνωσιν δῆθεν πεποίηκε καὶ ταραχοποιὸν εἰρήνην, ἣτις ἐπὶ ὀκταετίαν τὰς Ἐκκλησίας πάσας ἐτάραττεν, ὡς ἐν τῷ νόμῳ τῆς ἱεράς συνόδου τῆς ἐπὶ Ἀνδρονίκου τοῦ βασιλέως συγκροτηθείσης διείληπται.

Ἐπαναζεύξαντος δὲ αὐτοῦ εἰς τὰ ἴδια μετὰ τῆς προσληφθείσης αὐτῷ ἐκεῖθεν σαθρᾶς δυνάμεως καὶ συκίνης ἐπικουρίας ἑθλασσοπορῶν γὰρ ὧν, ἐν παρόδῳ προσέβαλε τῷ τοῦ Ἄθωνος ἁγιωνύμῳ ὄρει, προθυμούμενος καὶ καρδοκῶν τοὺς ἐν αὐτῷ μοναχοὺς ἔξειν τῷ αὐτοῦ φρονήματι, καὶ τοὺς λοιποὺς πάντας ἀπόνως ἐλκύσαι εἰς τὸν τῆς ἀπωλείας κρημνόν· ὅθεν καὶ ἐν τῇ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου Λαύρα ἐλθὼν, οἱ ἐν αὐτῇ οἰκοῦντες μοναχοὶ φόβῳ καὶ δειλίᾳ ὡς οὐκ ἔδει ληφθέντες, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν φιλοψυχήσαντες καὶ προκρίναντες τῶν αἰώνιων τὰ πρόσκαιρα, καὶ ὡς ὁ Δημᾶς ἀγαπήσαντες τὸν νῦν αἰῶνα, καὶ χωρὶς βασάνων καὶ ἀπειλῶν θάπτον (εὐθὺς) ὑπέκυψαν, προδόντες τὴν οἰκείαν εὐσέβειαν· καὶ μετὰ φανῶν καὶ ὕμνων καὶ προπομπῆς τοῦτον ἐδέξαντο, ὡς τέκνα μωμητὰ καὶ υἱοὶ παράνομοι καὶ ἀλλότριοι τοῦ ἑαυτῶν πατρὸς. Καὶ ἐν τῷ Κυριακῷ ἱεροουργήσαντες ἀνιέρως μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ λατίνων καὶ λατινοφρόνων, τὴν ἀναφορὰν ἐποίησαντο τῶν αἰρετιζόντων, τοῦ πάπα δηλ. καὶ τοῦ πατριάρχου σὺν τῷ βασιλεῖ. Εἶτα ἐκεῖθεν ἀπάρας, ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων κατήχη Μονῇ, τὰ αὐτὰ δρᾶσαι βουλόμε-

νος, ἀλλ' ἐψεύσατο τῆς ἐλπίδος ὁ μάταιος· οἱ γὰρ ἐν αὐτῇ ἀσκούντες ὀσιώτατοι μοναχοὶ οὐκ ἐδειλίασαν, οὐδὲ ὑπήχθησαν τῷ τῆς Λαύρας πονηρῷ ὑποδείγματι, ἀλλ' ἀντέστησαν στερωθῶς καὶ ἀγενδότης καὶ ἐπὶ Κύριον πεποιθότες, ὡς ὄρος Σιών οὐκ ἐσαλεύθησαν, ἀντεχόμενοι τῶν ἀποστολικῶν καὶ πατρικῶν παραδόσεων ἐλέγχοντες ἀποτόμως τὸν δυσσεβῆ βασιλέα καὶ τοὺς τούτῳ ὁμόφρονas, ὡς αἰρετικούς καὶ παρανόμους. Ὁ δὲ βασιλεὺς μὴ ἐνεγκῶν τοὺς ἐλέγχους, διείλεν αὐτοὺς εἰς δύο, καὶ τοὺς μὲν ὄντας ἐκ τοῦ ἰβηρικῆ γένους ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐξόρισε, τοὺς δὲ λοιποὺς ἐν τῷ τῆς Μονῆς πλοίῳ βαλὼν, ἐκέλευσε μακρὰν τῆς γῆς ἀποστάντας τοὺς αὐτοῦ ὑπασπιστάς, διατηρῆσαι τὸ πλοῖον καὶ τῷ βυθῷ παραπέμψαι· καὶ οὕτως ἔτυχον τοῦ μακαρίου τέλους διὰ τῆς τοῦ ὕδατος πιγμονῆς οἱ ἅγιοι ὀσιομάρτυρες καὶ ὁμολογηταί, τελέσαντες τὴν καλὴν ὁμολογίαν· τὰ δὲ τῆς Μονῆς πάντα διαρπάσας, ἔρημον ἀφήκεν αὐτήν.

Ἀπάρας τοίνυν ἐκεῖθεν, ἐν τῇ τοῦ Βατοπεδίου ἱερᾷ καὶ μεγάλῃ Λαύρᾳ κατήλθε καὶ εἰσελθὼν ἐν αὐτῇ, τὰ ὅμοια ἔπαθεν ὡς καὶ εἰς τὴν προλαβοῦσαν, ἐζήτη γὰρ τῇ τῆς αἵρέσεως ἐνώσει, καὶ τῇ ἀναφορᾷ τῶν αἰρετικῶν, ἀλλ' οἱ ἐν αὐτῇ ἀσκούμενοι ὀσιώτατοι πατέρες οὐχ ὑπέβησαν, οὐδὲ ἐνέδωκαν ἀλλ' ἀντέστησαν γενναίως, διελέγχοντες τὴν αὐτῶν παράνοιαν γραφικαῖς ἀποδείξεσι. Διὸ καὶ τῇ ἐνστάσει αὐτῶν αἰσχυνθεὶς ὁ δυσσεβῆς βασιλεὺς, ἐκέλευσε πάντας αὐτοὺς ἀπαχθῆναι ἐν γεωλόφῳ τινί, ἔγγιστά που τῆς Μονῆς, καὶ οὕτω διὰ τῆς ἀγχόνης μακάριον ὑπέστησαν θάνατον οἱ μακάριοι ὁμολογηταί, ἀπολαβόντες τὴν μακαρίαν καὶ αἰδιδιον ζώην, ἀντὶ τῆς προσκαιροῦ, τὰ δὲ τῆς Μονῆς πάντα σκυλεύσας καὶ ἀφανίσας ἠρήμωσε.

Μετὰ δὲ ταῦτα ἀπῆλθεν ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῇ ἐπιλεγομένῃ τοῦ Ζωγράφου, οἱ δὲ ἐν αὐτῇ θεοφιλέστατοι Μοναχοὶ τὸν ἀριθμὸν ὄντες 26 ἀπέκλεισαν ἑαυτοὺς ἐν τῷ τῆς Μονῆς πύργῳ, κάκειθεν ἤλεγχον αὐτοὺς τοῖς ῥήμασιν ὡς βέλσει βάλλοντες καὶ αἰρετικούς καὶ παρανόμους ἀποκαλοῦντες αὐτούς. Ὁ δὲ παράνομος βασιλεὺς κελεύσας τοὺς ὑπ' αὐτὸν συλλέξει πλῆθος φρυγάνων κατέκαυσεν αὐτοὺς σὺν τῷ ὄχυρῳ καὶ οὕτω τὸν διὰ πυρὸς ὑπέστησαν θάνατον οἱ μακάριοι, κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός. Εἶτα ἐξελθὼν ἐκεῖθεν κατέλαβε τὴν τῶν Καρεῶν κελλιωτικὴν Λαύραν, ἔνθα καὶ τὸ τοῦ ὄρους Πρωτεῖον ἵδρυται, ὃ δὲ πρωτεύων καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἀντίστησαν αὐτοῖς γενναίως, τοῖς προλαβοῦσιν ὁμοίως ἐλέγχοντες. Ὁ δὲ παράνομος βασιλεὺς εἰς ὄργην κινήθεις ἐκέλευσε πάντας αὐτοὺς μαχαίρας ἔργον γενέσθαι· καὶ οὕτως ἐτελειώθησαν οἱ ἅγιοι ὁμολογηταί· τὴν δὲ ἐκκλησίαν αὐτῶν πυρπολήσας καὶ τὰ τῶν μοναχῶν σκηνώματα λεηλατίσας καὶ τῶν βουνῶν ὑπερβάς ἐν τῇ τοῦ Ξηροποτάμου λεγομένη Μονῇ ἀφίκετο. Οἱ δὲ ἐν αὐτῇ οἰκοῦντες, συσχεθέντες φόβῳ καὶ ἀντὶ τῶν σιωνίων τὰ πρόσκαιρα τιμήσαντες ὡς ὃ τῶν ἁγίων τεσσαράκοντα ἔκπτωτος ἐπὶ κακοῦ, τῷ τῆς Λαύρας ζηλώσαντες ὑποδείγματι, ὁμοίως αὐτὸν ἐδέξαντο μετὰ φώτων καὶ κρότων καὶ μετὰ μεγάλης τιμῆς, εἶτα ἐν τῷ ναῷ εἰσελθόντες ὁμοῦ τὴν λειτουργίαν ἐτέλεσαν τοὺς αἰρετίζοντας μνημονεύσαντες. Ὁ δὲ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, θάττον σρυσσεῖσας μετ' ἤχου, τὸν μὲν ναὸν κατέβαλε καὶ τοὺς ἐν αὐτῷ ἱερεῖς τῆς αἰσχύνῃς κατέχωσε καὶ τὰ τῆς Μονῆς τείχη ἀνέτρεψεν, ἕνα μόνον καταλιπὼν κεκλεισμένον εἰς σημεῖον τοῖς μετέπειτα· ὃ δὲ βασιλεὺς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ταῦτα ἰδόντες,

καὶ αἰσχυρθέντες, καὶ τὰ πρόσωπα ἐντροπῇ καλύψαντες, εἰς τὰ πλοῖα αὐτῶν ἐπιβάντες ἐπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια. Καὶ τούτων ἀπελθόντων, καιρῷ λαβόμενοι οἱ καταλειφθέντες καὶ κρουπτόμενοι Μοναχοὶ ἐν τοῖς δασυτέροις τόποις διὰ τοῦ φόβου αὐτῶν, ἐξῆλθον ἐκ τῶν ἰδίων σκηνωμάτων καὶ τοὺς ὑπ' ἐκείνων κτανθέντας εὐρόντες, συνέστειλαν, καὶ τῇ ὁσίᾳ ταφῇ παραδεδώκασι, τὰ τοῦ Δαβὶδ εὐκαίρως ἐπ' ἄδοντες. «Ὁ Θεὸς ἤλθοσαν ἔθνη εἰς τὴν κληρονομίαν σου, ἕμιαναν τὸν Ναὸν τὸν ἅγιόν σου, ἔθεντο τὰ θνησιμαῖα τῶν δούλων σου τοῖς θηρίοις τῆς γῆς». Ἐγένετο δὲ ταῦτα κατὰ τὸ ς' ψ' γ' μηνὶ ὀκτωβρίῳ.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἐπέλαμψε τὸ τῆς ἀληθείας φῶς ταῖς Ἐκκλησίαις τοῦ Χριστοῦ, τὴν γὰρ ψωριῶσαν τῆς Ρώμης Ἐκκλησίαν τῆς τοῦ Χριστοῦ ποίμνης, ἀποσκορράκισαντος τοῦ εὐσεβοῦς βασιλέως Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου, τοῦ διὰ τοῦ θείου καὶ ἀγγελικοῦ σχήματος μετονομασθέντος Ἀντωνίου μοναχοῦ, τοῦ τὸ πατρικὸν δεξιμένου σκήπτρον, πολὺν δὲ ζῆλον ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας καὶ τῶν ὀρθῶν δογμάτων τρέφοντες, ὃς καὶ Σύναδον Οἰκουμενικὴν συναθροίσας καὶ τὸν Βέκκον τοῦ θρόνου καθελὼν καὶ τῷ ἀναθέματι παραδοὺς σὺν τοῖς μετ' αὐτοῦ, εἰρήνην ταῖς Ἐκκλησίαις μετὰ Θεοῦ ἐπρυτάνευσε, καθὼς ἐν τῷ τόμῳ τῆς αὐτῆς Ἁγίας Συνόδου πλατύτερον περιέχεται· οὗτος καὶ τὴν τοῦ Ξηροποτάμου Μονὴν ἐκ βάρθρων ἀνήγειρεν. Ἡ δὲ τοῦ Βατοπεδίου ἱερὰ Λαύρα ὡς λέγεται, ὑπὸ Στεφάνου τοῦ τῆς Σερβίας Δεσπότη ἀνεκαινίσθη· καὶ ἡ ἐν αὐτῇ σεβασμία εἰκῶν τῆς Θεοτόκου κατεκοσμήθη· ἡ δὲ τοῦ Ζωγράφου ἱερὰ μονὴ καὶ τὰ ἐν τῷ Πρωτάτῳ τῶν Καρεῶν ἀφανισθέντα, ὑπὸ τῶν τῆς Βουλγαρίας κρατούντων αὐθις ἀνεκαινίσθησαν.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΚΑΙ ΟΠΤΑΣΙΑ

Ὁρθοδόξου τινὸς γυναικὸς Σοφιανῆς, τῆς μετονομασθείσης Σωφρονίας μοναχῆς κατὰ τὸ ἔτος 1607. Συγγραφεῖσα παρὰ Ἱεροθέου πνευματικοῦ Προηγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Σταυρονικήτα.

(Ἐκ τῆς χειρογράφου βιβλιοθήκης ἱερομ. Εὐθυμίου Ἀγιορείτου τοῦ Κρητός)

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 209)

Ταῦτα τῆς Σοφιανῆς λεγούσης πρὸς τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς, οἱ παρευρεθέντες ἐκεῖ μεγάλως ἐθαύμαζον, καὶ ἄρχισαν νὰ τὴν παρακαλοῦν νὰ τοὺς διηγηθῇ τὰ ὅσα εἶδε καὶ ἤκουσε μυστήρια εἰς τὸν Παράδεισον. Ἡ δὲ Σοφιανὴ εἶπεν εἰς αὐτούς. Ἀδελφοί μου καὶ φίλοι ἐπιπόθητοι, ἀφετέ με ὀλίγον νὰ ἔλθω εἰς αἴσθησιν καὶ νὰ ἐνθυμηθῶ τὰ ὅσα εἶδα καὶ ἤκουσα, καὶ τότε θελω σὰς τὰ διηγηθῶ. Πλὴν πρέπει νὰ μοῦ φέρετε πνευματικὸν ἐνάρετον καὶ εἰς ἐκεῖνον νὰ τὰ ξεμυστηρευθῶ, καὶ ἀνίσως κριθῇ εὐλογον ἀπὸ αὐτόν, θέλετε τὰ μάθη καὶ σεῖς ἔπειτα.

Καὶ δὴ ἐπροσκαλέσθη ὁ πανοσιώτατος

Εὐδόμεθα οὖν καὶ ἡμεῖς ἐκτενῶς τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ, ἵνα διὰ πρεσβειῶν τῆς Ἀχράντου αὐτοῦ Μητρὸς τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας, συμπρεσβευόντων καὶ τῶν ὁσίων πατέρων ἡμῶν καὶ ὁμολογητῶν, (ὧν ἡ παροῦσα διήγησις) σκεπάσαι καὶ διατηρήσαι ἡμᾶς ἀτρώτους ἐκ τῆς ἰταλικῆς αἰρέσεως· ὅτι αὐτῷ πρέπει ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν,

Ἀντεγρᾶφη ἀπαραλλάκτως ἐκ τοῦ πρωτοτύπου. Ἐκ τῆς Ἱερ. Σκήτεως τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος τῆ 2 Ἰανουαρίου 1875

Ἀποστολεύς· Νήφων Ἱεροδιάκονος

Κουτρομπῆς

Ἐκ τοῦ Κουτλ. Κελλίου ἁγίου Εὐθύμιος Καρυαί

καὶ λογιώτατος ἱερομόναχος καὶ πνευματικός, κύριος Ἱερόθεος, οὗ τὸ ἐπίκλην Κουκουζέλης, ἀνὴρ Κύπριος καὶ προηγούμενος τῆς ἱερᾶς Μονῆς ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ Ὁρει Ἄθω Σταυρονικήτα, εὐλαβῆς καὶ θεοφοβούμενος, ὅστις διέτριβε τότε διὰ χρεῖαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ διὰ Πατριαρχικῆς προσταγῆς ἦλθε νὰ ἀκούσῃ ὅλα καὶ νὰ τὰ γράψῃ ἀληθέστατα, διὰ νὰ κηρυχθοῦν ὕστερα εἰς ὅλον τὸν λαόν, ὅπως στηριχθοῦν εἰς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ.

Πορευθεὶς λοιπὸν ὁ ρηθεὶς πνευματικός εἰς τὸν οἶκον τῆς Σοφιανῆς, καὶ μετ' εὐλαβείας δεξιωθεὶς ἐκάθησε, καὶ ἄρχισε νὰ τὴν ἐρωτᾷ περὶ τῆς ἀσθενείας αὐτῆς καὶ τί ἔπαθε, καὶ τί εἶδεν εἰς τὴν ὄπτασίαν τῆς. Τότε ἄρχισεν ἐκείνη μετὰ δακρῶν θερμῶν νὰ λέγῃ καὶ νὰ διηγῆται πρὸς αὐτόν ταῦτα.

Ἀρχὴ τῆς διηγήσεως τῆς ὄπτασιος.

Ἐγὼ ἡ δούλη σου, ἅγιε πνευματικέ, ὅταν ἐξήτησα διὰ τὴν ἀσθενείαν μου καὶ ἐσηκώθην ἀπὸ τὴν κλίνην μου, καὶ ἐκάθησα νὰ παρηγορηθῶ, καὶ ἐστηριζόμουν ἀπὸ τὰς γυναίκας ὅπου με ἐκράτουν, εἶχεν ἡ καρδία μου λιποθυμίαν καὶ μεγάλην φλόγα καὶ εὐδὺς εἶδον εἰς σχῆμα εὐνούχου βασιλικῷ νεανίαν τινὰ εὐπρόσωπον, οὕτινος τὸ εἶδος τοῦ προσώπου ἐστίλβεν ἀπὸ διαφόρους ἀλλεπαλλήλους μαρμαρυγὰς φωτὸς καὶ χάριτος, τὸ δὲ σῶμα του ἦτο κατεστολισμένον καὶ λελαμπρυσμένον με χρῶμα ποικίλον καὶ ἄλλα εἶδη

καὶ ἀνέπνεεν ἀκτίνα φωτός. Τὸ δὲ ἔσωθεν ἔνδυμά του ἦτο ἐρυθροπόρφυρον παρόμοιον τοῦ λεγομένου λασδίου, τὸ δὲ ἔπανωφόριον ὡς σερασερίον λευκὸν καὶ ὠραιότατον, ἔχων ἐπάνω ὑφασμένον ἀπὸ κάθε κρίνον γῆς καὶ ῥόδα καὶ ἄλλα λουλούδια, ἐκ τῶν ὁποίων ἐφαίνετο ὡς ἀστραπή διδομένη, ἐκράτει δὲ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κρατῆρα χρυσοῦν ὡς ἀπὸ ἠλέκτρου πλήρες ὕδατος καθαροῦ ψυχρότατον, καὶ λέγει μοι: Σοφίαν ὀίδα πῶς ἔχεις πολλὴν δίψαν καὶ ἡ καρδία σου φλόγα ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, καὶ ἐὰν πίης ἀπὸ τὸ ὕδωρ τὸ ζωηρὸν τοῦτο ὅπου κρατῶ θέλεις ὑγιάνης ψυχῇ τε καὶ σώματι, καὶ νὰ ἔχῃς ὑγιάναν παντοτινὴν καὶ χαρὰν ἅμα αἰώνιον. Ἐγὼ δὲ ὡς ἤκουσε τοιαῦτα παρὰ τοῦ νεανίου, ἐσκόπησεν ἡ ψυχὴ μου, καὶ ἀστόχησα ὅλα τὰ τοῦ κόσμου καὶ μόνον πρὸς ἐκεῖνον ἀπέβλεπον. Ἐκεῖνος δὲ ποιήσας σχῆμα νὰ μοῦ δώσῃ τὸν κρατῆρα (μαστραπᾶν) νὰ πιῶ, ἤπλωσα μετὰ χαρᾶς τὰς χεῖρας μου νὰ τὸν λάβω, καὶ οὐκ οἶδα πῶς ἀρπάχθηκα ἀπὸ τὴν παροῦσαν ζωὴν, καὶ ἔλειπον ἀπὸ τὸ σῶμα τρία ἡμερονύκτια, καὶ ἀπῆλθε μετ' αὐτοῦ ἡ ψυχὴ μου, καὶ ἀκολουθῶν αὐτῷ μοῦ ἐφαίνετο πῶς ἀνεβαίνομεν εἰς τὸν οὐρανὸν εἰς ὕψος πολὺ, καὶ διεπεράσαμεν κύκλους οὐρανοῦ ἑπτὰ, τοὺς ὁποίους καλοῦσι τινὲς σκαλόνια οὐρανοῦ, ἀναμέσον δὲ τοῦ πεληγμένου ἀέρος, ἦτο σκότος πολὺ. Καὶ ἀφοῦ ἀνέβημεν ἐπάνω αὐτῶν, ἐφθάσαμεν εἰς τινὰ τόπον φωτεινόν, πάντερον, πλήρη εὐωδίας καὶ χαρᾶς ἀνεκλαλήτου, εἰς τὸν ὁποῖον ἴσταντο δύο θύραι ὑψηλαὶ πανθαύμαστοι, καὶ ἡ μὲν μία ἦτο ἀπὸ χρυσοῖον καθαρὸν καὶ λίθους τιμίους καὶ μαργαρίτας κατασκευασμένη, τῆς ὁποίας τὴν θῆαν γλῶσσα ἀνθρώπου δὲν δύναται νὰ διηγηθῇ. Ἡ δὲ ἄλλη ἕξ ἀριστερῶν οὐσα, εἰς μὲν τὸ ὕψος, μῆκος, καὶ πλάτος

ἦτον ὅμοια τῆς πρώτης πλὴν ἦτον ἀπὸ σίδηρον καὶ χάλκωμα καὶ ἀνθρώκια φλογερὰ κατασκευασμένη, κύκλω δὲ τούτων τῶν θυρῶν ἐστέοντο πλῆθος γιγάντων ἀνδρῶν καθοπλισμένων φυλάττοντες τὰς θύρας ἀσφαλῶς. Ἐγὼ δὲ ἀπὸ τὸν φόβον μου καὶ ἔκπληξιν ἔμεινα ἄφωνος. Καὶ εἶπέ μοι ὁ ἀγγελόμορφος ἐκεῖνος νεανίας. Τί βλέπεις γύναι αὐτὰς τὰς δύο θύρας καὶ θαυμάζεις; αὐταὶ εἰσὶν ὅπου ἀκούεις ἀπὸ τὴν Γραφήν, αἱ πύλαι τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἡ μὲν χρυσοῦν εἶναι ἡ πύλη τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν τοῦ νοητοῦ Παραδείσου ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἰσέρχονται οἱ δίκαιοι καὶ καλοὶ χριστιανοὶ εἰς τὴν αἰώνιον βασιλείαν, ἡ δὲ σιδηρὰ καὶ ἀνθρακώδης εἶναι τῆς κολάσεως ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐμβαίνουσιν οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ ἀσεβεῖς, καὶ ἀρνηταὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ πηγαίνουσιν εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον ἔνθα εἶναι ὁ σκόληξ ὁ ἀκοίμητος, καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων καὶ εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον.

Ἀφήσαντες δὲ τὸ νὰ βλέπωμεν τὰς θύρας ἐκεῖνας, ἀνέβημεν ὑψηλότερα ἀπὸ αὐτὰς εἰς τόπον πλεον φωτεινότερον καὶ λαμπρότερον ἔνθα ἴσταντο πλήθῃ ἄπειρα λευκοφόρων ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους ἰδοῦσα ἐγὼ ἡ ταλαίπωρος, ἐστοχαζόμουν νὰ ἦσαν ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ, τῶν ὁποίων ἡ στασις δὲν ἦτο μία διότι ἄλλοι μὲν ἦσαν ὑψηλότερα καὶ μετέωρα, ὅσον μόνον ἠκούετο ἀπὸ αὐτοὺς βοὴ ἁσματώδης καὶ ψαλμῶδία μυριοπληθῆς. Ἄλλοι δὲ ἦσαν κατώτερα ἀπὸ αὐτούς, καὶ ἄλλοι κύκλω ἐκεῖ ὅπου ἰστάμεθα. Καὶ ἔστεκον ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀγγέλους βλέπουσα ἔνθα με ἔστησεν ὁ ὀδηγός μου, καὶ εἶπέ μοι. Σοφίαν, κύβον καὶ προσκύνησον, καὶ προσευθὺς ἔκλινα τὰ γόνατά μου καὶ ἐπροσκύνησα με φόβον πολύν, ποῖον ὅμως ἐπροσκύνησα δὲν εἶδα. Καὶ πάλιν με ἤγειρεν ὁ ὀδηγός μου καὶ εἶπέ μοι, σιάσου αὐτοῦ

καὶ μάθε κάλῳς τὰ τεράστια τῆς δευτέρας παρουσίας τὰ φορικώδη τοῦ Δεσπότης Χριστοῦ. Καὶ εὐθὺς μὲ τὸν λόγον ἐκεῖνον, εἶδον θρόνον πύρινον λελαμπρυσμένον, ἄξιον βασιλικῆς καὶ ἀρχιερατικῆς καθέδρας. Ὑποκάτω δὲ τοῦ θρόνου ἔστέκε-

το χέρι ἀνθρώπου καὶ ἐβάστα ζυγαριὰν ἰσοστάσιον, χωρὶς νὰ κλίνη ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ κύκλωθεν τοῦ θρόνου τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου παρεστάθησαν ἄγγελοι ἀναρίθμητοι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΝ ΚΥΠΡΩ, ΑΓΙΟΥΣ

Ἱστορικὴ διήγησις διὰ στίχων ποιητικῶν

Ὑπὸ Ι. Μ. Κ.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 284)

Οὐχ' ἔ Τίτος ὁ κλεινὸς τῆς Κρήτης ποιμενάρχης,
ἀλλ' ἄλλος Παύλου μαθητής, καὶ οὗτος Ἱεράρχης.
— Ἐβδομος ὁ τετραήμερος ὁ Λάζαρος καὶ φίλος,
νὰ ἐγκωμιάσω γὰρ αὐτὸν ὁμοίως καὶ ὀφείλω.
Θεῖαν, θεὰν θωρήσας τε, Θεοῦ μου θεοκήρυξ,
θεορρήμον θεῖτε Λάζαρε, Χριστοῦ ἑ θεῖος Κήρυξ.
Λάζαρε Λάρνακα ἐλάξευσαν, οἱ λατομοῦντες λίθους,
τὸ Σῶμά σου κατέκρυψαν εἰς τάφους τοὺς λιθίνους.
Τὸν πρῶτον ἐν Ἱερουσαλήμ, τὸν δεύτερον ἐν Κύπρῳ,
ὡς προσκυνητῆς καὶ θεατῆς, ὁ γράφων τὸ κηρύττω.
Τὴν Μάρθαν τε ὁ Κύριος, ὡς εἶδ' ἐνεβρυμήθη,
καὶ ταραχθεὶς τῷ πνεύματι, δακρύσας ἐλυπήθη.
Ὁ Κύριος ἠρώτησεν, «δειξάτε, τὸ Μνημεῖον»,
οἱ δέ, ἔρχου καὶ ἴδε Κύριε, θαυμάζουν τὸ ταμεῖον.
Ἡ Μάρθα εἶπε, Κύριε, ὡς τερταρταῖος ὄζει,
θὰ ἰδῆς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, στήν πίστιν σου ἀρμόζει.
Φωνήσας ἐγγὴν ὁ Λάζαρος, Χριστοῦ ἡγαπημένος.
φίλος ἐξήλθε ζωντανός, ὁ τεθνηκώς, ζωσμένος.
Αἴφνης στὸ θαῦμα πίστευσαν, ἅμ' ὄλοι οἱ ἰδόντες,
ἀκούσαντες τὸ γεγονός, ἀπόντες καὶ παρόντες.
Ὁ φθόνος ὑπεκίνησε, τοὺς τῶν Ἑβραίων δῆμους
φεύγων φθάνει ὁ Λάζαρος εἰς τοὺς Κυπρίων δῆμους.
Ἐκεῖ δὲ ὡς διέτριβεν, χειροτονεῖται τῶν ἱερέων,
ὑπὸ Βαρνάβα, ἀρχηγὸς ποιμὴν τῶν Κιτιέων,
Πολλάκις ἐπαθύμησε τὴν τοῦ Θεοῦ ἰδεῖν Μητέρα,
τὸν πόθον του ἐγνώρισε, ἢ τοῦ Χριστοῦ Μητέρα
Κι' ἐπιστολὴν τοῦ ἔγραψε νὰ ἀποστείλῃ πλοῖον
ἑ Λάζαρος ἠὑτρέπισε, τοιοῦτον καὶ ὁποῖον!

Εἰς τὴν Ἰόππην φθάνουσι, Θεολόγος καὶ ἡ Παναγία,
δηλοῦσι δὲ τοῦτο εἰς ἡμᾶς, ὡς γράφει ἡ ἱστορία.

Εἰς Κύπρον εἶτ' ἀπέπλεον κ' ἀμέσως παρ' ἐλπίδα,
ἐνάντιος ὁ ἄνεμος, τὸ πλοῖον ὑπὸ βίαν.

Εἰς τὸ τοῦ Ἄθω φθάσαντες τὸ ὄρος τὸ σπουδαῖον,
τὸ κληροδοτηθὲν εἰς τὴν Μητέρα τοῦ Χριστοῦ Παρθένον.

Ὡς κληρὸν δὲ ἀπελλήφεν ἡ τοῦ Χριστοῦ Μητέρα,
ἡ προσενοῦσα εἰς ἡμᾶς, σωτήριον λιμένα.

Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, εἶπεν ἡ Θεοτόκος,
«τοῦτο τὸ ὄρος φύλαξον, μέχρι παντὸς αἰῶνος.

Ἐνθάδε ὄσους κατοικοῦν, λύτρωσαι τῶν κινδύνων,
αἰρέσεων ἀπάλλαξον, καὶ κολάσεων ἐκείνων».

«Ὅσα προσήξω Μήτηρ μου, ἔσται σοι ταῦτα πάντα,
ἐὰν κ' αὐτοὶ φυλάξωσιν ἀκρίθειαν εἰς πάντα.

Ὀλίγον καὶ ἐξέκλινα τῆς ὑποθέσεώς μας,
καὶ ὅμως οὐκ ἀφήμι τὰ τῆς διηγήσεώς μας.

Ἀπαρακλήτως ἐκλαίει ὁ Λάζαρος κ' ἀθύμει,
νομίζων ὅτι ἐξώκειλαν καὶ ναυαγήσαντας ἐθρήνει.

Ἀθρόως ὡς δὲ ἔφθασε τὸ πλοῖον προσεγγίσαν,
τοῦ Λάζαρου ἐκ τῆς χαρᾶς, οἱ ὀφθαλμοὶ δακρύσαν.

Καὶ τότε ἐπυθάνετο, τὸ πῶς βραδέως ἦλθον;
ἡ Πάναγνος ἐξεῖπε δέ, τὸ πῶς τε καὶ διήλθον.

Ὡς ἀνωτέρω ἐλέξαμεν τοῦ Ἄθω τὰ τοπία,
μεταβαλοῦσα ἡ Ἄγνη, εἰς Μοναχῶν Σεμνεῖα.

Λαζάρῳ δοῦσα ἡ Ἄγνη, τὰ τίμιά της δῶρα,
καὶ παρ' αὐτῷ παρέμεινε, ὀλίγον λοιπὸν τῶρα.

Ὁμοφύριον ὡς ἔλαβεν, τῆς Θεοτόκου δῶρα,
χαῖρε Ἄγνη πανάμωμε, βοῶ κἀγὼ ὡς τῶρα.

Ἐν ἡ δὲ ηὐλόγησε, τῇ μυρωμένη Κύπρου χώρα,
τριακόσια ἔτη ἔζησεν, ὁ Λάζαρος κηρύττων.

Ποτέ του δὲν ἐγέλασε, τὰ πικρὰ τοῦ Ἄδου φρίττων,
Κάπου ποτέ μείδισεν, εἰδὼν ἄνθρωπον νὰ κλέπτη,

ἀγγεῖον λάθρα πῆλινον, τὸ χῶμα πηλὸν νὰ κλέπτη!

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀνάλεκτα

— Ὁ τιμῶν ἄλλους ἑαυτὸν τιμᾷ καὶ ὁ
ὑβρίζων ἄλλους ἑαυτὸν ὑβρίζει. Τὸν ὑβρι-
ζοντα ἡμᾶς ἀνέχομεν διὰ συλλογισθῶμεν
ὅτι αἱ ὑβρεῖς του προέρχονται οὐχὶ ἐξ ἕχ-
θρας ἀλλὰ ἀπὸ ἀσθενείας καὶ ἀδυναμίας
τοῦ λογικοῦ· νὰ προσπαθήσωμεν δὲ ἡμεῖς

νὰ μὴ περιπέσωμεν εἰς τὴν αὐτὴν ἀσθε-
νειαν. Καὶ οἱ δαιμονῶντες καὶ οἱ μαινό-
μενοι διὰ ὑβρίζωσιν ἡμᾶς δὲν ἀνθυβρι-
ζομεν. Ὅσο ἂν ὑβρίξῃ σε ὁ ὑβριστὴς καὶ
σὺ σιωπᾶς, ἐκεῖνος μὲν δείκνυσι τὴν ἀσθε-
νειαν τῆς ψυχῆς του σὺ δὲ τὴν ἀνδρείαν καὶ
ὅτι φιλοσοφεῖς.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΣΙΓΙΛΛΙΟΝ

Τοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου Α' τοῦ Λουκάρεως διὰ τὸ ἐν νήσῳ
Σκοπέλῳ λαυριωτικὸν Μετόχιον τοῦ ἁγίου Μιχαὴλ
Ἀρχιεπισκόπου Συνάδων.

Κύριλλος ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος
Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης καὶ
οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Τὰ κατὰ θεῖον σκοπὸν γινόμενα πάν-
τα καλὰ λίαν καὶ πρὸς Θεὸν εὐπρόσδεκτα,
καὶ μᾶλλον αἱ τῶν σεβασμιῶν καὶ ἱερῶν
ναῶν ἀναχτίσεις καὶ ἀνοικοδομαί, ὁπότεν
ζήλῳ θείῳ τινὲς ὀδηγούμενοι ἀποκαθιστώ-
σιν αὐτὰς πρὸς τε ψυχικὴν αὐτῶν σωτη-
ρίαν καὶ κοινὴν τῶν χριστιανῶν ὠφέλειαν.
Καὶ γὰρ οὐδὲν τούτου μκακρωτέρον κρι-
θεῖη καὶ ἀξιεπαίνεται, ὡς γε καὶ Δαβὶδ
ὁ Θεοπάτωρ ἐπιβεβαιοῖ λέγων: Κύριε ἡ-
γάπησα εὐπρέπειαν οἴκου σου καὶ τόπον
σκηνώματος δόξης σου.

Ἐπειδὴ τοίνυν καὶ οἱ ἐν τῇ νήσῳ
Σκοπέλῳ Μανωλάκης Καραβοκύρης, Νι-
κόλαος Γρυπαράκης, Γεώργιος Βέργου,
Μιχαλῆνδρος Τουκιράκης (:), Γεώργιος Κύρ-
κα (:), Φάλλκος Μπράϊα, Τριαντάφυλλος
Χιότους καὶ Δῆμος Αὐλωνίτης θείῳ ζήλῳ
καὶ ἔρωτι τρωθέντες, ἀνήγειραν ἐκ δάθρων
καὶ ἐξ' αὐτῶν [τῶν] θεμελίων θεῖον μονύ-
δριον εἰς ὄνομα τιμώμενον τοῦ ἐν ἁγίοις
καὶ θαυματουργοῦ πατρὸς ἡμῶν Μιχαὴλ
Ἀρχιεπισκόπου Συνάδων τοῦ ὁμολογητοῦ,
ἰδίῳ αὐτῶν ἀναλώμασι καὶ ἐξόδοις, ἐπ'
ὀνόματι Πατριαρχικοῦ ἡμετέρου Σταυρο-
πηγίου καὶ συνεστήσαντο... (1) ὥστε δύ-
νασθαι... (2) ἔχειν καὶ τρέφειν καὶ σώζε-

(1) δύο λέξεις δυσανάγνωστοι.

(2) μία λέξις δυσανάγνωστος

Σημ. Αἱ δύο δυσανάγνωστοι λέξεις εἰ-
σι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, «μηχαναῖς
παντοῖαις» ἢ δὲ ἕτερον λέξις: «Προϊσταμέ-
νους».

σθαι αὐτοὺς διὰ παντὸς εἰς ὕμνον καὶ δό-
ξαν τοῦ ἐν ὑψηλοῖς ἐπὶ τῆς γῆς ἐφορῶν-
τος, ἀφιερῶσαντες αὐτὸ καὶ προσηλώσαν-
τες τῷ θείῳ καὶ σεβασμίῳ καὶ βασιλικῇ
μοναστηρίῳ τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἀ-
θανασίου τοῦ ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ ὄρει τοῦ ἁ-
θωνος, καὶ ἐδεήθησαν τυχεῖν καὶ ἡμετέ-
ρου γράμματος. Τούτου χάριν γράφουσα
ἀποφνίεται ἡ μετριότης ἡμῶν συνοδικῶς,
γνώμη καὶ τοῦ μακαριωτάτου καὶ ἁγιωτά-
του πατριάρχου Ἱεροσολύμων τοῦ ἐν ἁγίῳ
Πνεύματι περιποθήτου ἀδελφοῦ καὶ συλ-
λειουργοῦ τῆς ἡμῶν μετριότητος, τὴν αἰ-
τησιν αὐτῶν ἀποδεξαμένη, ἅτ' εὐλογον καὶ
φίλην Θεῶν, καὶ φροντίζουσα αἰεὶ τηρεῖν
τὰ πατριαρχικὰ προνόμια, τὰ τρανῶς ἐν
τοῖς κανόσι χορηγοῦντα τῷ πατριαρχικῷ
τούτῳ Θρόνῳ, οὐ μόνον ὑφ' ἑτέρων ἐπαρ-
χιῶν λαμβάνειν οὕς ἂν βούλοιο, καὶ προ-
σηλοῦν ἑτέροις μοναστηρίοις, ἀλλὰ καὶ
ἐν αὐταῖς μοναστήρια Πατριαρχικὰ ποιεῖν
καὶ συνιστᾶν αὐτὰ ἐν συνοδικαῖς μεμβρά-
ναις, ἵνα πρῶτον μὲν τὸ θεῖον αὐτὸ μονύ-
δριον τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν καὶ θαυ-
ματουργοῦ Μιχαὴλ ἀρχιεπισκόπου Συνά-
δων τοῦ ὁμολογητοῦ, τὸ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ
Σκοπέλῳ, τὸ νεωστὶ ἀνεγερθέν, ἐπ' ὀνό-
ματι πατριαρχικοῦ ἡμετέρου Σταυροπη-
γίου, ὑπάρχει ἐλεύθερον, ἀκαταπάτητον,
σὺν πᾶσι τοῖς ἀφιερωθεῖσιν αὐτῷ πρά-
γμασι καὶ κτήμασι κινητοῖς τε καὶ ἀκινή-
τοις. Ἐπειτα δὲ εἴη γνωμὸν τῷ προει-
ρημένῳ ἀνωτέρῳ θείῳ καὶ σεβασμίῳ καὶ
βασιλικῇ μοναστηρίῳ τοῦ ἐν ἁγίοις πα-
τρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ

ὄρει τοῦ Ἄθωνος, καὶ μετόχιον ἐκείνου ὀνομάζεται καὶ διοικεῖται αὐτὸ τε καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ἀφιερωθέντα, παρὰ τῶν πατέρων τοῦ προρρηθέντος σεβασμίου τοῦ Ἄθωνος, πεμπομένων κατ' ἔτος, μηδενὸς ἐναντιουμένου αὐτοῖς περὶ τούτου ἢ ἀντιλέγοντος, ἀλλ' οὐδὲ τοῦ κατὰ τόπον ἀρχιερέως Σκοπέλου καὶ Σκιαθοῦ, ἐν ἀργίᾳ ἀσυγγνώστη καὶ ἀφορισμῷ ἄλλω, τῷ ἀπὸ Θεοῦ Παντοκράτορος. Ὁς δ' ἂν ἐναντίος φανεῖται τοῖς ἐνασκουμένοις Πατράσι τοῦ μοναστηρίου αὐτοῦ τοῦ ἁγίου καὶ θαυματουργοῦ πατρὸς ἡμῶν Μιχαὴλ ἀρχιεπισκόπου Συνάδων τοῦ ὁμολογητοῦ, καὶ μετόχιον τοῦ Ἄθωνος καὶ σκάνδαλόν τι προξενήσῃ καὶ βουληθεῖη ἀποξενῶσαι τι τῶν ἀφιερωμάτων καὶ ἀρπάσαι καὶ σφετερίσασθαι, τοῦ ἱεροῦ μὲν καταλόγου τυγχάνων, ὁ τοιοῦτος ἀργὸς εἶη πάσης ἱεροπραξίας, καταφρονῶν δὲ τῆς ἀργίας, καὶ ἀφωρισμένος ἀπὸ Θεοῦ, ὡς ἄξιος τελείας καθαιρέσεως, τῆς κοσμικῆς δὲ πολιτείας ἀφωρισμένος εἶη ἀπὸ Θεοῦ παντοκράτορος καὶ κατηγοραμένος καὶ ἀσυγχώρητος καὶ ἄλυτος μετὰ θάνατον ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι· ἔχει δὲ καὶ τὰς ἀρὰς τῶν ἁγίων τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ θεοφόρων πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ καὶ τῶν λοιπῶν πασῶν ἁγίων Συνόδων καὶ ἡ μερὶς αὐτοῦ μετὰ τοῦ προδότη Ἰούδα, οὕτως ἀπεφηνάμεθα.

Ὅθεν εἰς τὴν περὶ τούτου δήλωσιν καὶ διηγετὴ τὴν ἀσφάλειαν, ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν ἡμέτερον συνοδικὸν σιγγιλιῶδες γράμμα καὶ ἐπεδόθη τοῖς ἐνασκουμένοις πατράσι τῷ μοναδρίῳ (1) τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Μιχαὴλ ἀρχιεπισκόπου Συνάδων τοῦ ὁμολογητοῦ, καὶ μετοχίῳ (2) τοῦ σεβασμίου καὶ βασιλικοῦ μοναστηρίου τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου ἐν τῷ ἁγιωνύμφῳ ὄρει

(1) Γρ. τοῦ μοναδρίου.

(2) καὶ μετοχίου.

τοῦ Ἄθωνος τῆς Λαύρας.

Ἐν ἔτει ἀχλ'. (1630) μηνὶ Ἰανουαρίῳ, ἰνδικτιῶνος ἰδ'.

Καὶ ἡ ἰδιόχειρος ὑπογραφή τοῦ Πατριάρχου μὲ χονδρὰ γράμματα. † Κύριλλος ἐλέφ Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης καὶ οἰκουμηνικὸς Πατριάρχης.

Συνοπογραφεῖ δὲ καὶ ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Θεοφάνης καὶ ὀκτὼ Μητροπολιταί: ὁ Τυρνόβου, ὁ Χαλκηδόνος, ὁ Ἀμκσειας, ὁ Βερροίας, ὁ Φιλιππουπόλεως, ὁ Μονεμβασίας καὶ ὁ Γρεβενῶν. Κάτωθεν πασῶν τῶν ὑπογραφῶν ὑπογράφεται καὶ ὁ «† Μέγας Λογοθέτης τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας... ἔχων καὶ τὰς γνώμας τῶν πανιερωτάτων Μητροπολιτῶν τοῦ Λακεδαιμονίας τοῦ Μεσημβρίας καὶ τοῦ Ροθίας».

Φέρεται δὲ τὸ Σιγγιλλιον ὡς συνήθως τὴν μολυβδίνην σφραγίδα, ἔχουσαν ἐπὶ τοῦ ἐνὸς μέρους τὰ γράμματα: † Κύριλλος ἐλέφ Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμηνικὸς Πατριάρχης, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας φερούσης ἐν ἀγκάλαις τὸν Χριστόν.

Τὸ ἐγγραφοῦν τοῦτο εἶναι μεμβράϊνον καὶ λίαν δυσανάγνωστον.

Γέρων Παντελεήμων Λαυριώτης

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταί, οἱ δυνάμενοι νὰ ἐνισχύσουν τὸ περιοδικὸν διὰ καταλλήλου θρησκευτικῆς καὶ ἐποικοδομητικῆς ὕλης πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἀδελφῶν χριστιανῶν, ὅπως ἀποστέλλουν τοιαύτην εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ εἰς Βόλον.

ΙΩ. ΣΠΑΘΑΡΗ - ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 263)

Λειψανοθήκαι

Ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Κουτλουμουσί-
ου σώζονται ὁ δεξιὸς πούς τῆς προμήτορος
Ἁγίας Ἀννης καὶ λείψανα τῶν ἁγίων
Εὐσταθίου καὶ Χαραλάμπους, ἐπὶ πλεόν
δὲ σὺν ἄλλοις πολλοῖς τιμίοις λειψάνοις
καὶ ἡ ἀριστερὰ χεὶρ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου
τοῦ Θεολόγου.

Ἐν τῇ Μονῇ Διονυσίου ἀπόκεινται
σπουδαιότατα λείψανα, ἐν οἷς ἡ τιμία
δεξιὰ τοῦ Προδρόμου, ἡ ἀψάμενη τῆς
κορυφῆς τοῦ Δεσπότη ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος
μέχρι τοῦ καρποῦ διασφριζομένων καὶ 2
δακτύλων μετὰ τῶν ὀνύχων ἐντὸς θήκης
ἀργυροτεύκτου διαστιζομένης ὑπὸ πολυ-
τίμων λίθων καὶ ἀδαμάντων· κάραι δὲ
τίμιαι καὶ χεῖρες καὶ τμήματα ἁγίων
λειψάνων ἐν μεγάλῃ πληθύνι τυγχάνοντα
ἐξαιρετικῆς μερίμνης καὶ στοργῆς ἐκ μέ-
ρους τῶν μοναχῶν καὶ διαφυλασσόμενα
ἐντὸς τιμαλφῶν πυξίδων καὶ κιβωτίων
πολυγωνικῶν ἢ κυλινδρικῶν διαβιβά-
ζουσι διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὸ ἄρωμα
τῆς εὐλαβείας καὶ τῆς εὐλογίας πρὸς τοὺς
προμάχους τῆς πίστεως ἡμῶν, ἐνυσχύν-
τα αὐτοὺς εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν· ἔτι
δὲ μέρος τῆς ἐσθῆτος τῆς Ὑπεραγίας
Θεοτόκου καὶ μέρος τοῦ ἐγκεφάλου τοῦ
Τιμίου Προδρόμου, ἐν εἶδει σπογγώδους
μάζης, διαφυλασσόμενον ἐντὸς ἀργυρο-
τεύκτου πυξίδος ἐπεχειρασμένης διὰ
σφυρηλάτων ἀναγλύφων ἐξόχου τεχνικῆς
δεξιότητος καὶ διεσκευασμένης εἰς ναί-
διον μετὰ τρούλλου, ἐπέσπασε τὴν προ-
σοχὴν εἰδημόνων τεχνοκριτῶν καὶ μάλι-

στα τοῦ ζαπλοῦτου Rothschild, ὅστις
ἀποθανύσας τὴν ἀπαράμιλλον καὶ
λεπτὴν τέχνην τῆς, κατὰ τὴν βεβαίωσιν
μοναχῶν, προσεφέρθη νὰ καταβάλλῃ τὸ
ζητηθὸσόμενον ἀντίτιμον διὰ τὴν ἐξα-
γορὰν τῆς, μὲ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τὴν
ἀντικαταστήσῃ δι' ἄλλης πολυτετεστέρως.
Ἐννοεῖται ὅτι τοιαύτη πρότασις ἀπήχησε
ὡς ὕβρις εἰς τὰ ὄρα μοναχῶν, οἵτινες ἐν
τῇ μεγαλοψυχίᾳ τῶν συνεχώρησαν τὴν
αὐθάδη πρότασιν τοῦ ἀλλοδόξου τούτου
ἐπισκέπτου, φανταζομένου ἐν τῇ ἐπάρσει
τῆς κοσμικῆς του χλιδῆς καὶ πολυτελείας,
ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ ἀρετὴ εἶναι πρᾶγμα ὀνη-
τόν· καὶ βεβαίως περὶ ἀρετῆς πρόκειται
ὅταν οἱ μοναχοὶ τῆς θεοφρουρήτου ταύ-
της πολιτείας ἐγκατέλειψαν τὸν κόσμον
καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἵνα διὰ τοῦ παρα-
δείγματος διαιωνίζουσι εἰς τὰς ἐπερχομένας
γενεὰς τὸ γνήσιον καὶ ἀπαράλλακτον τῆς
Ὁρθοδοξίας, τῆς ὁποίας αὐτοὶ ἐτάχθη-
σαν ἀγρυπνοὶ φρουροὶ μεταδίδοντες εἰς
αὐτὰς τὰς συνθηθείας, παραδόσεις καὶ ἀρ-
χὰς τῆς θεοσυστάτου ἑλληνικῆς αυτοκρα-
τορίας τοῦ Μέσου αἰῶνος, εἰς τὰ ἔχνη τῆς
ὁποίας στοιχεῖ καὶ συνεχίζει ἡ Ἁγιά-
νυμος πολιτεία.

Ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Γρηγορίου
φυλάσσεται ἡ παλάμη καὶ αἱ δύο κνήμαι
τῆς ἁγίας Ἀναστασίας τῆς Ρωμαίας, ἡ
τιμία κάραι τοῦ ἁγίου Κηρύκου καὶ ἡ
κάραι τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου.

Ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Φιλοθέου εὐρη-
ται μέρος τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου χαρα-
λάμπους, τῆς ἁγίας Μαρίνης, τοῦ ἁγίου
Παντελεήμονος, καὶ μάλιστα ἡ δεξιὰ
χεὶρ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστό-
μου, εὐλογοῦντος· τὸ ἀξιοπίστον μάλιστα
τῆς προελεύσεως τοῦ Τιμίου τούτου λει-
ψάνου πιστοποιεῖ χρυσοβούλλον τοῦ Αὐ-
τοκράτορος Ἀνδρονίκου τοῦ Β' τοῦ Πα-
λαιολόγου, χρονολογούμενον ἀπὸ τοῦ ἔτους

1284.

Ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τοῦ Ξενοφώντος φυλάσσεται ἀποκειμένη ἐν ἀργυροτεύκτω θήκη εἰκῶν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος ἐκ κηρομαστίχης (ἐντὸς τοῦ ἁγίου Βήματος), εὑρηται δὲ ἐν τῇ αὐτῇ μονῇ καὶ λείψανα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Ἀνδρέου, Φιλίππου καὶ Βαρνάβα, Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, μέρος τῆς κάρας τοῦ Πρωτομάρτυρος Στεφάνου καὶ προσέτι ἡ θαυματουργὸς κάρα τοῦ ἁγίου Τρύφωνος.

Ἐπίσης ἐντὸς πολιτελεστάτων θηκῶν ἢ λαρνάκων ἐξ ἡλέκρου (χρυσουργίου), φιλοτεχνηθεισῶν εἰς τὰ χρυσοουργικὰ ἐργαστήρια τῆς Μόσχας καὶ Πετροπόλεως διακεκοσμημένων μετὰ διάταξιν καλλιτεχνικὴν σπανίων λίθων εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν ἀπόκεινται ἡ τιμία κάρα τοῦ πατρωνος τῆς Μονῆς ἁγίου Παντελεήμονος, λείψανα τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Τίρωνος, Θωμᾶ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου, ἡ τιμία κάρα τῆς ὁσιομάρτυρος Παρασκευῆς καὶ πάμπολλα ἄλλα ἱερὰ λείψανα.

Ἡ ἱερὰ μονὴ τοῦ Κωνσταντινου ἔχει ἀποθησαυρίσει εἰς τὰ κειμηλιοφυλάκιά της μέρος τῆς χλαμύδος τοῦ Σωτήρος, τὴν δεξιάν τοῦ ἁγίου πρωτομάρτυρος Στεφάνου, τοῦ καὶ πατρωνος τῆς μονῆς, μέλη τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, τῶν ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ, τοῦ ἐτέρου ζεύγους τῶν ἁγίων Κύρου καὶ Ἰωάννου, μέλη τοῦ προφήτου Ζαχαρίου, πατρὸς τοῦ τιμίου Προδρόμου καὶ ἄλλα τίμια λείψανα.

Τὰ ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ Σταυρονικήτα περιοριζόμενα ἅγια λείψανα περιλαμβάνουν μέλη τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου, τοῦ ἁγίου Γρηγορίου, τοῦ ἁγίου Βασιλείου, χεῖρα τῆς προμήτορος ἁγίας Ἀννης καὶ μέλος τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ἑλευθερίου.

Ἡ ἱερὰ Μονὴ Παντοκράτορος διασώζει ἐν τοῖς κειμηλιοφυλακίαις τῆς λείψανα σπανιώτερα ἀπὸ τὰ ἀναγραφόμενα εἰς τὰς ἄλλας Μονάς, ὡς τὰ τῶν Ἀποστόλων Ἀνδρέου καὶ Τίτου, τοῦ ἁγίου Μερκουρίου, οὐτινος ὑπάρχει καὶ τμῆμα τῆς ἀσπίδος, τοῦ ἁγίου κατὰ κόσμον ἀσκοῦντος τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα, ἡ χεὶρ τοῦ ὁσίου Θεοφίλου εὐλογοῦσα, τμῆμα τῆς κάρας καὶ σιαγόνος τοῦ ἁγίου πρωτομάρτυρος Στεφάνου, εὐαγγέλιον δὲ ἀργυροτένδυτον καὶ κλειόμενον ὑπὸ ἀργυροῦ πλέγματος μετὰ γραμμῶν εἰς τὸ κείμενον μικκύλων καὶ ἀσράτων εἰς τὸν γυμνὸν ὀφθαλμόν, ἐκτὸς ἐὰν ὀπλισθῇ οὗτος δι' ἰσχυροῦ φακοῦ, προκαλεῖ τὴν κατάπληξιν τοῦ ἐπισκέπτου διὰ τὴν ὑπομονὴν καὶ εὐλάβειαν τοῦ ἀντιγραφέως, θεωρεῖται δὲ κατὰ τὴν παράδοσιν ὡς ἀνήκον εἰς τὸν Ἰωάννην τὸν Καλυβίτην.

Καὶ ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ Ζωγράφου ἀνευρίσκομεν σπανιώτατα λείψανα, οἷα τὰ τῆς Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας, τοῦ Ἰγνατίου τοῦ θεοφόρου, ἱεροῦ Πολυκάρπου Σμύρνης, ἁγ. Ματθαίου τοῦ Ἀποστόλου, Ἀθανασίου τοῦ μεγάλου, Μαρίνης τῆς μεγαλομάρτυρος, Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς καὶ ἡ κάρα τῆς ἁγ. Μακρίνης.

Ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ Καρακάλλου εὑρηται ἡ κάρα τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Βαρθολομαίου καὶ ἡ τοῦ ἁγ. Χριστοφόρου, ἡ δεξιὰ τοῦ ἁγ. Θεοδώρου τοῦ Τίρωνος. Πρὸς τούτους ἀπόκειται ἐνταῦθα ἐν ἰδιαιτέρῳ παρεκκλησίῳ τὸ λείψανον τοῦ ὁσιομάρτυρος Γεδεῶν τοῦ νέου, συμπατριώτου ἡμῶν ἐκ Καπούρνης (Γλαφυρῶν), ὡς διαβεβαίωσι καὶ τὸ ἀπολυτικίον αὐτοῦ ὅτι ὑπῆρξε «Καπούρνης τὸ κλέος». Ὁ νεομάρτυς οὗτος ὑπέστη μαρτυρικὸν θάνατον ἐν Τυρνάβῳ τῆς Θεσσαλίας, τῶν λειψάνων αὐτοῦ ἀπορροφθέντων ἐντὸς

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΦΕΣΟΝ ΚΑΙ Η ΔΗΘΕΝ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΑΥΤΟΥ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ

Ἀπὸ ἡμερῶν καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἑορταζόμενον ἐν Ρώμῃ ὑπὸ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἅγιον Ἔτος ἀνεγράφη εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον ἢ εἰδησις ὅτι ἀνευρέθη ὁ τάφος τῆς Παναγίας ἐν Ἐφέσῳ καὶ προσετίθητο μάλιστα ὅτι εἰκόσας καθολικῶν θεολόγων καὶ ἀρχαιολόγων τοῦ Βατικανοῦ μεταβάσα ἐπὶ τόπου διεπίστωσε τὸ γεγονός ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν. Τὸ πρᾶγμα θὰ παρήρχετο ἀπαράτμητον ἐὰν εἰς τὸν τοιοῦτον ἰσχυρισμὸν τῶν ἐπιστημόνων τούτων δὲν ἐδίδετο πίστις καὶ ἔγκρισις ἐκ μέρους τῆς προκαθημένης ἀρχῆς τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἀνανεωθῇ ἢ ἀπὸ πεντηκονταετίας καὶ πλέον καθιερωθεῖσα ἱερά θεωρία τῶν καθολικῶν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ὑποτιθεμένου τάφου τούτου.

Ἐπειδὴ ὅπως ἐν προκειμένῳ φαίνεται ὅτι παρεποιήθη ἡ ἀλήθεια διὰ σκοποῦς καθαρῶς προπαγανδιστικούς, θὰ ἐκθέσωμεν τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους ὁ τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς, οὐ μόνον δὲν εὐσταθεῖ, ἀλλ' ἔρχεται εἰς ἀντίφασιν πρὸς τὴν παράδοσιν καὶ τὴν πραγματικότητα, τῆς ὁποίας τὰ στοιχεῖα κατέχει μόνον ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Εἶναι γνωστὸν δηλ. εἰς τοὺς καταγινομένους ἔστω καὶ ἀκροθιγῶς μὲ τὰς ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας ἐν συναρτήσει πρὸς τὴν θεολογικὴν παράδοσιν ὅτι ὁ τάφος τῆς Θεοτόκου εἶναι ἀποκλειστικὸν προσκύνη-

μα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀνευρέθη δὲ ἐν Γεσθημανῇ καὶ εἰς τὴν κοιλάδα Ἰωαφάτ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου μάλιστα ἀνηγέρθη καὶ μεγαλοπρεπῆς ναὸς ὑπὸ τῆς Ἁγίας Ἐλένης. Ὁ ναὸς οὗτος ὡς καταδεικνύεται ἐκ τῆς ἀδιασπάστου σειρᾶς τῶν Ἑλληνικῶν χρονολογῶν τοῦ Βυζαντίου, ἐπεσκευάσθη πολλάκις ὑπὸ πολλῶν αὐτοκρατόρων καὶ πατριαρχῶν. Εἰς τὸν ναὸν τούτον εἰσέρχεται τις δι' ἐπικλινούσας κλίμακος ἐκ 48 βυθμίδων, ἐκατέρωθεν δὲ αὐτοῦ κεῖνται οἱ τάφοι τῶν Ἁγίων προπαιτέρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης καὶ τοῦ μνήστορος Ἰωσήφ. Ὁ τάφος τῆς Θεοτόκου κεῖται εἰς τὴν δεξιᾶν κεραίαν τοῦ σταυροειδοῦς τούτου ὑπογείου ναοῦ, λελαξευμένος ἐντὸς τοῦ βράχου καὶ ἐπενδεδυμένος ἐσωτερικῶς διὰ μαρμάρων μετὰ διακοσμῆσεων. Ἡ αὐτοκράτειρα μάλιστα Πουλχερία, ἀνοίξασα αὐτὸν καὶ εὐρούσα τὰ ἐντάφια δθόνια τὰ κατέθεσε εἰς τὸν ἐν Βλαχέρναις ναὸν τῆς Θεομήτορος, ὅπου καὶ σῶζονται μέχρι τῆς σήμερον.

Εἰς ἀντίθεσιν ὅμως πρὸς τὴν ἐμόρφωνον ταύτην παράδοσιν ἐκ τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων, τῆς ὁποίας ἀγρυπνὸς θεματοφύλαξ καὶ ἐγγυητὴς εἶναι ἡ Σιωνίτις Ἐκκλησία, ἔρχεται ἡ παππικὴ Ἐκκλησία ἥτις ἀπελπίσασα, ὅτι θὰ ἀνέκτα τὸ ἐν Ἱεροσολύμοις προσκύνημα τῆς Παναγίας, ἂν καὶ διέθεσε μυθῶδη ποσὰ διὰ τὰ ἀγοράσῃ τὰ περίχωρα τῆς Γεσθημανῆ, ὅπου καὶ ἀνήγειραν μεγαλοπρεπεῖς ξενώνας καὶ ἐκκλησίας οἱ Φραγκισκανοί, ἀγωνίζεσθαι ἤδη ἀπὸ τοῦ 1896 τὰ πείσῃ τὸν χριστιανικὸν κόσμον διακηρύττουσα εὐρμπεῖ ἐτ ὄρμπει ὅτι ἀνευρέθη ὁ τάφος τῆς Θεοτό-

βόθρου, ὁπόθεν περισυνελέγησαν ὑπὸ εὐλαβῶν χριστιανῶν τῇ φρονιτῆδι τῆς Μοнынς, εἰς ἣν ἐμόνασε ἐπὶ 35 ὄλα ἔτη πρὸ τοῦ μαρτυρίου του.

(Ἀκολουθεῖ)

κου εἰς τὴν Ἐφεσον, εἰσηγηθεῖσα μάλιστα ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης καὶ τὸ προσκύνημα τῶν πιστῶν.

Τότε ἔμως ὁ ἀνθῶν ἑλληνισμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἀντεπεξῆλθε λάθρως ἐναντίον τῆς γνώμης ταύτης τοῦ Βατικανοῦ, ἀποβλέποντος εἰς σκοποὺς προπαγανδιστικούς καὶ διὰ τῶν ἀντιπροσώπων του διεκήρυξε τὴν ἀλήθειαν. Εἰς τὸν ἀγῶνα τούτον ἀπεδύθη καὶ ὁ νεαρὸς ἀρχιδιάκονος Ἐφέσου Χρυσόστομος, προαλειφόμενος ἔκτοτε διὰ τὴν ὑπὲρ τῆς πατρῴου εὐσεβείας ὀλοκαύτως ἐν τῇ Μητροπόλει τοῦ Ἑλληνισμοῦ Μ. Ἀσίας, ὡς ποιμενάρχης αὐτῆς.

Ὁ Χρυσόστομος δηλ. ἀρχιδιάκονος ὦν τῆς Ἐφέσου ἔλαβε μέρος εἰς δημοσίαν συζήτησιν, καθ' ἣν ἐποχῆν οἱ ἐν Σμύρνῃ Λαζαρισταὶ μοναχῶν διεκήρυττον ἀνὰ τὸν χριστιανικὸν κόσμον, ὅτι ἀπεκάλυψαν τὸν τάφον τῆς Θεοτόκου εἰς τι γῆπεδον ἀγορασθὲν ἐν Ἐφέσῳ εἰς τὴν τοποθεσίαν Καπουλῆ, ἐξ οὗ καὶ τὸ προσκύνημα τὸ ὑπ' αὐτῶν συσταθὲν ὠνομάσθη προσκύνημα τῆς Καπουλῆ Παναγίας. Ἀλλὰ καὶ ὁ Μητροπολίτης τῆς γειτονικῆς Ἡλιουπόλεως Ταράσιος καὶ ὁ καθηγητὴς Διαμαντόπουλος, διεξήγαγον δημοσιογραφικὸν ἀγῶνα πρὸς τοὺς Λαζαριστὰς καταδεικνύοντες τὸ ἀσύστατον τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτῶν. Ὁ ἀρχιδιάκονος μάλιστα Χρυσόστομος διὰ τῶν ἀποστομωτικῶν του ἄρθρων εἰς τὰς ἐφημερίδας, τὰ ὅποια καὶ ἐξέδωκεν εἰς ἴδιον βιβλίον, ἐξηνάγκασε τοὺς Λαζαριστὰς νὰ ὁμολογήσουν τὴν πλάνην των ὑπὸ τινος ἔμως περιορισμοῦ, ὅτι δηλονότι ἐὰν δὲν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ τάφου τῆς Θεοτόκου, πάντως θὰ ἦτο ὁ οἶκος αὐτῆς.

Ὅποτε καὶ πάλιν ὁ Χρυσόστομος ἐπεκαλέσθη τὰς ἀλανθᾶστους μαρτυρίας τῶν πατέρων καὶ χρονογράφων τοῦ Βυζαντίου, οἱ ὅποιοι ἀνατρφεύοντες εἰς τὰς παρα-

δόσεις καὶ πλησιέστερον εὐρισκόμενοι πρὸς τὰ πράγματα ἠδύναντο νὰ ἀποφανθῶσι κατὰ τρόπον μὴ ἐπιδεχόμενον συζήτησιν.

Οἱ δυτικοὶ ἔμως κωφεύοντες εἰς τοὺς ἐπανειλημμένους τούτους κολάφους τῆς ἀληθείας διωργάνωσαν μεγαλοπρεπεῖς θεωρίας ἐκ Ρώμης ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τριῶν καρδινάλιων διὰ λόγους θεολογικοὺς εὐνοήτους. Ἡ ὀρθόδοξος τότε κοινὴ γνώμη ἐγερεθεῖσα σύσσωμος κατάρθρωσε δι' ἑνὸς τῶν ἀγιωτέρων καὶ σοφοτέρων μητροπολιτῶν, οἱ ὅποιοι ἐκάθησαν ποτὲ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Σμύρνῃς, Βασιλείου τοῦ πάνου, ἐξ Ἀγγιᾶλου ὀρμωμένου, καὶ διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ρωσίας Ζηνόβιεφ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου μεγάλως ἐτιμᾶτο ὁ αἰοίδιμος μητροπολίτης, νὰ τεθῆ τέρμα εἰς τὴν περαιτέρω δρᾶσιν τῶν καθολικῶν κληρονομῶν, ὡς δημιουργησάντων θόρυβον περὶ ἀνύπαρκτον προσκύνημα.

Καὶ τώρα ἐν κατακλείδι, ὡς πρὸς τὴν ἀνακίνησιν τοῦ ζητήματος ὑπὸ τῶν Παπικῶν θεολόγων, προβάλλομεν ἀδιάφυστον ἐπιχείρημα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιβάλλῃ εἰς αὐτοὺς σιγήν. Φαντάζονται δηλ. οὗτοι ὅτι ἡ Ἀνατολικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἡ ἀδιασπάστως ἀποστολικὴ ἀπὸ τῆς θεμελιώσεως τοῦ χριστιανισμοῦ ἦτις καὶ συνήγαγε τὴν τρίτην (γ') Οἰκουμενικὴν Σύνοδον εἰς Ἐφεσον ὑπὸ τοὺς θόλους ἑνὸς ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων ναῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας δηλ. τοῦ Διπλοῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας κατὰ τὸ 431, δὲν θὰ παρέδιδεν ὡς παρακαταθήκην εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς, εἴτε διὰ μείας εἰς πρακτικὰ τῶν ἐκτὸς τῆς τρίτης καὶ ἄλλων πολλῶν συνόδων, οὐχὶ θεολογικῶς πρωτευουσῶν συναχθεισῶν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν, εἴτε διὰ τοῦ στόματος τῶν συγχρόνων χρονογράφων, ὅτι εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἐφέσου διαφυλάσσεται, ὡς αἰώνιον κειμήλιον σωτηριῶδες διὰ τοὺς πιστοὺς, ὁ τάφος τῆς Θεομήτορος. Δὲν εἶναι ἀπολύτως δυνατόν, ἔ-

τι δὲν ἐγνώριζεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία
ἐκ παραδόσεως ὡς περισσότερον προσκειμέ-
νη πρὸς τὰ πρόσωπα καὶ πράγματα, ἀλλὰ
καὶ πρὸς τὸν τόπον νὰ γνωρίζῃ ἡ καθολι-
κὴ, τὴν ὁποίαν χωρίζουν «οὐρεα σκιέεν-

τα καὶ θάλασσα ἠχήμεσα» ἀπὸ τῆς περιω-
νόμου Μητροπόλεως τῆς ὀρθοδόξου πίστε-
ως. τ. ἔ. τῆς Ἐφέσου.

Ἐκ τοῦ Συλλόγου τῶν «Τριῶν
Ἱεραρχῶν» Βόλου.

Ο ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Στὶς μέρες ποὺ οἱ τύραννοι εἶχον ὀργιάσει
Τόξα καὶ ξίφη ἠκόνιζον τὰ φονικά
Γιὰ ν' ἀπολέσουν τὴν οὐράνια πλάση
Ποὺ κατεδάφιζε τεμένη εἰδωλικά.

ο

Αὐτὸς ὁ ἄγιος τύραννος καὶ μανιώδης
Ὁ ἀσεβῆς κακοῦργος Διοκλητιανὸς
Εἰδωλολάτρης σκληρὸς καὶ αἱματώδης
Κακὸς διώκτης τῶν πιστῶν ἦτο ὁ σκοτεινός.

ο

Μὲ βούνευρα καὶ μὲ χαλκοὺς πυρακτωμένους
Παντοῦ σκορποῦσε φόβο καὶ τὸν πανικὸν
Χριστιανοὺς ἔσχε δεσμίους φυλακισμένους
Κι' εὔρισκον πάντες τέλος μαρτυρικόν.

ο

Σ' αὐτὲς τὶς μέρες ὁ Δοῦξ τῆς Θεσσαλίας
Καὶ τῆς Θεσσαλονίκης ἄρχων μέγας λαμπρὸς
Κήρυξ σοφὸς τῆς τοῦ Χριστοῦ θρησκείας
᾿Ωφθη Δημήτριος ὁ θεῖος καὶ ἱερός.

ο

Ἄνδρείος στὴ ψυχῇ, σοφὸς στὸ νοῦ, καὶ ὅλος καλωσύνη
Δὲν τὸν φοβίζον βάσανοι, τὸ κήρυγμά του εὐαγγελικόν!
Μέσ' στὴ καρδιά του ἔλαμπε ἀγιωσύνη
᾿Ως θεῖος ἦρωσ ποθοῦσε στέφος μαρτυρικόν.

ο

Μὲ τοῦ Σταυροῦ τὴ δύναμι τὸν Νέστορα ὀπλίζει
Ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου θαρρύνει αὐτὸν
Τὸν ἀσεβῆ Λυαῖον καλῶς ἀκοντίζει
Μὲ τό: Θεὸς Δημητρίου, τὸν ρίπτει νεκρόν!

ο

Αἰσχύνῃ καὶ δέος τοὺς τυράννους καλύπτει

Κλονίζονται τρέμοντες λυποῦμοῦν
Ὡς εἶδον αἴφνης τὸν Λυαῖον νεκρὸς νὰ πίπτῃ
Χριστιανοὶ χαίρουν, καὶ ἄπιστοι θρηγοῦν.

ο

Τότ' ἡ μανία τους πρὸς τὸν Δημήτριον στρέφει
Στὴ λόγχῃ τῶν δημίων εὔρε τέλος ἱερὸν
Διὰ χειρὸς ἀγγέλου λομβάνουν στέφη
Καὶ οὕτως οἱ δύο εὔρον τὸν ποθοῦμενον Χριστόν.

ο

Ἑλλάδος πρόμαχος ὁ μυροβλήτης μὲ χάρι
Τῶν στρατευμάτων τῆς ἀκοίμητος φρουρῆς
Ὡραῖος σὴν ὄψιν, ἔφιππος μὲ κοντάρι
Τῶν ἀσθενούντων ἀπάντων θεράπων ἰατρός.

ο

Στοῦ Παραδείσου τὰ ἀμάραντα κάλλη
Εἰσῆλθες εἰς στὰ σκηνώματα τὰ ποθητὰ
Ἡ γλῶσσα ἡμῶν ἀσιγήτως σοὶ ψάλλει
Χαῖροις Δημήτριε Ἀθλητά!

ο

Μεγάλη εἶν' ἡ χάρι σου
Ἐψίστη ἡ τιμὴ σου
Σμυρτιῆς καὶ τὰ χρυσάνθεμα
Στολίζουν τὴ γιορτὴ σου.

Ἱερεὺς Βασίλειος Μπάμιας
Μόρια Μυτιλήνης

ΙΩ. ΣΠΛΩΡΗ - ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

ΤΟ ΠΛΗΡΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ (*)

Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἐξάπεστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμου, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν (Γαλ. δ' 4-6)

Εἰς ἐκ τῶν μεγαλυτέρων στρατηγῶν τοῦ ρωμαϊκοῦ δήμου, ὁ Πομπηῖος,

(*) Τὸ προκείμενον θέμα περὶ τοῦ «Πληρώματος τοῦ χρόνου» ἀποτελεῖ συνέχειαν

ἐπιδραμῶν εἰς τὴν Ἰουδαίαν καταλαμβάνει τὴν πόλιν Ἰερουσαλὴμ καὶ ἀνοίγει τὸν Ναόν, οὐχὶ μὲ ταπεινώσιν ἐκείνου, ἀλλὰ δικαίωματι νικητοῦ· εἰσέρχεται εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, τῆς εἰσόδου εἰς αὐτὰ ἐπιτρεπομένης μόνον εἰς τὸν Ἀρχιερέα, οὐχὶ δὲ ὡς λάτρις, ἀλλ' ὡς θεβηλωτῆς, εἰσδύει δὲ εἰς αὐ-

τοῦ ὑπὸ τὴν ἐπικεφαλίδα τοῦ «Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου» κατὰ τοῦτο, ὅτι ἐκεῖ μὲν ἐξητάσθη ἡ πολιτικὴ καὶ ἠθικὴ κατάστασις τοῦ εἰδωλατρικοῦ κόσμου, ἐνταῦθα δὲ ἀναπτύσσεται πρὸς τοῖς ἄλλοις ἡ κίνησις τῶν φιλοσοφικῶν ἰδεῶν καὶ ἂν ἐπέδρασαν αὐταὶ ἐπὶ τῆς διαπλάσεως τῶν ψυχῶν.

τά, αφού επεκύρωσε τὴν ἀρχιερωσύνην εἰς τὸν Ὑρκανόν, ἐνῶ ὁ περὶ τῆς ἀρχῆς ἐρρίζων πρὸς αὐτὸν ἀδελφός του Ἀριστοβούλος ἀπάγεται δέσμιος εἰς Ρώμην. Ὡς ἡγεμὼν δὲ ἡ προκουράτωρ διορίζεται ὁ Ἀντίπατρος, ἵνα κυβερνήσῃ τὸ ἡττημένον ἔθνος. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης οἱ Ἰουδαῖοι καθίστανται φόρου ὑποτελεῖς εἰς τοὺς Ρωμαίους καὶ ὀλίγον μετὰ ταῦτα ὁ Κάσιος λεηλατεῖ τὸν ναδὸν, οἱ δὲ Ἰουδαῖοι κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος ἀξιοῦνται ἀλλογενοῦς βασιλείως, τοῦ Ἰδουμαίου Ἡρώδου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐγεννήθη ὁ Χριστός. Ἀκριβῶς τότε συνετελέσθη τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, τὸ ὁποῖον τὸ πνεῦμα τῶν προφητειῶν διαγράφει διὰ τοῦ στόματος τοῦ πατριάρχου Ἰακώβ « (!) Οὐκ ἐκλείπει ἀρχὼν ἐξ Ἰούδα καὶ ἡγοούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἂν ἔλθῃ τὰ ἀποκείμενα αὐτῷ, καὶ αὐτὸς προσδοκία Ἐθνῶν (Γεν. ΜΘ' 8-11) »

Ἡγεμόνες πράγματι Ἰουδαϊκῆς καταγωγῆς δὲν ἔλειψαν ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους μέχρι τοῦ ἀλλογενοῦς τούτου Ἡρώδου (Ἰδουμαίου τὴν καταγωγὴν), τοῦ πρώτου βασιλέως, τὸν ὁποῖον οἱ Ἰουδαῖοι ἔσχον ἐκ ξένης φυλῆς. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς ταύτης συνεπληροῦτο λοιπὸν ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ ἐκεῖ-

(!) « Ἰούδα σὲ ἀνέσουςιν οἱ ἀδελφοί σου, αἱ χεῖρές σου ἐπὶ νώτου τῶν ἐχθρῶν σου· προσκυνήσουσί σοι οἱ υἱοὶ τοῦ Πατρὸς σου· σκύμνος λέοντος Ἰούδα· ἐκ βλαστοῦ υἱέ μου ἀνέβης· ἀναπεσῶν ἐκοιμήθης ὡς λέων καὶ ὡς σκύμνος· τίς ἐγερεῖ αὐτόν; οὐκ ἐκλείπει ἀρχὼν ἐξ Ἰούδα καὶ ἡγοούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἂν ἔλθῃ τὰ ἀποκείμενα αὐτῷ καὶ αὐτὸς προσδοκία Ἐθνῶν (Γεν. ΜΘ' 8 - 11).

νος εἰς τὸν ὁποῖον ἀπόκειται ἡ ἐπαγγελία τῆς καινῆς διαθήκης, ἡ ἐπαγγελία ἐκείνη ἣτις θεωρεῖ Αὐτὸν ὡς τὴν προσδοκίαν τῶν Ἐθνῶν. Ἦτο δὲ ἀδύνατον εἰς τὰ ἔθνη ν' ἀναμένουν τὴν ἐνδοξον ἔλευσίν Του, ἵνα κρίνῃ ἐν τῇ λάμπει τῆς Δυνάμεώς του, ἐὰν δὲν ἐπίστευον κατ' ἀρχὰς εἰς Αὐτόν, ὅτε ἦλθεν ἵνα ὑποστῇ κρίσιν ἐν τῇ ταπεινώσει τῆς ὑπομονῆς. (Κατὰ «τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ» τοῦ Ἱεροῦ Αὐγουστίνου).

Ἐβασίλευε λοιπὸν τῆς Ἰουδαίας ὁ Ἡρώδης, ἐνῶ παρὰ τοῖς Ρωμαίοις μεταβληθέντος τοῦ πολιτειακοῦ καθεστώτος, ἦρχεν ὁ Καῖσαρ Αὐγουστος καὶ δι' αὐτοῦ ἡ οἰκουμένη εἰρήνευσε, ὅτε ἐγεννήθη ὁ Χριστὸς κατὰ τὴν προφητείαν, ἐν Βηθλεέμ, ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα, ἄνθρωπος φανερός, ἐκ παρθένου γεννηθεὶς, Θεὸς κεικρυμμένος ἐκ Θεοῦ Πατρὸς.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν κρίσιμον διὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καμπὴν ἐξαίρει ἡ Ὁρθοδοξος ὑμνολογία περιγράφουσα δι' ἄδρῶν χαρακτηριστικῶν τὴν ἐπελθοῦσαν εἰς τὰ πολιτικά καὶ κοινωνικά ἦθη θεῖα ἐμπνεύσει μεταβολήν: « Αὐγουστού μοναρχήσαντος ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ πολυαρχία τῶν ἀνθρώπων ἐπαύσατο, καὶ σοῦ ἐνανθρωπήσαντος ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ πολυθεΐα τῶν εἰδώλων κατήργηται, ὑπὸ μίαν Βασιλείαν ἐγκόσμιον αἱ πόλεις γεγέννηται, καὶ εἰς μίαν δεσποτεῖαν θεότητος τὰ ἔθνη ἐπίστευσαν». Καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς ἀπεράντου ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ἡ κλαγγὴ ὄπλων σιγᾶ, ἐνῶ πανταχοῦ διὰ τῆς «ρωμαϊκῆς εἰρήνης» θεῖα ἐπιταγὴ ἀπλώνεται πέπλος λήθης εἰς τὴν συνείδησιν τῶν καταδυναστευομένων.

Εἰς τὴν περίοδον αὐτὴν τῆς σιγῆς καὶ τῆς εἰρήνης καθ' ἅπασαν τὴν οἰ-

κουμένην καὶ ὅτε τὰ ξίφη ἀποτίθενται εἰς τοὺς κλεοὺς των, γεννᾶται ἀκριβῶς ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον διὰ πρώτην φοράν οἱ Προφῆται ἔδωσαν τὴν ὀνομασίαν τοῦ «Ἄρχοντος τῆς Εἰρήνης» καὶ τοῦ «Πατρὸς τοῦ μέλλοντος αἰῶνος» Τὸ πυκνὸν μάλιστα δίκτυον τῶν στρατηγικῶν ὁδῶν τοῦ κράτους θὰ προλειάνη τοῦ λοιποῦ τὸν δρόμον τῶν πνευματικῶν ἐκείνων ὁδηγῶν, τῶν θείων Ἀποστόλων, τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος ἐνεδυνάμωσε μὲ τὸ θεῖκόν του πρόσταγμα: «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη».

Συμβολὴ τῶν Ἀποστόλων εἰς τὴν ἀναγέννησιν τοῦ κόσμου.

Περὶ τῆς δεσποτικῆς δὲ ταύτης διαταγῆς, ἣτις διὰ τοῦ στόματος τῶν θείων Ἀποστόλων κατέκτησε πάντα τὰ ἔθνη καὶ τὴν ἀλήθειαν ἐγνώρισε εἰς τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης, Εὐσέβιος ὁ Καισαρείας ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς τοῦ Δ' αἰῶνος καὶ φίλος, ἀπολαύων ἰδιαζούσης ἐκτιμῆσεως παρὰ τῷ Αὐτοκράτορι Κωνσταντίνῳ τῷ Μεγάλῳ ἀποδίδων εἰς αὐτὴν τὸ μεγαλύτερον τῶν θαυμάτων, λέγει τὰ ἑξῆς:

Ποῖος δὲν θὰ ἐξεπλήττετο καὶ δὲν θὰ ἐδυσπίσται εὐλόγως, ὅταν κανεὶς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι διεκρίθησαν εἴτε ὡς βασιλεῖς εἴτε ὡς νομοθέται εἴτε ὡς φιλόσοφοι, εἴτε ὡς Ἕλληνες (δηλ. πεπολιτισμένοι) εἴτε ὡς βάρβαροι, κανεὶς λέγω δὲν ἀναφέρεται ὅτι ἐσκέφθη τὸ τοιοῦτον, οὐδὲ ἐφαντάσθη τὸ παρόμοιον. Ἐκεῖνος δὲ ὁ ὁποῖος οὔτε θνητὸν οὔτε ἀνθρώπινον ἐσκέφθη ποτέ, πρόσεξε μήπως ἀφ' ἐτέρου ἐξέφερε φωνὴν ἀληθεστάτην Θεοῦ, ὅτε εἶπεν αὐτολεξεῖ εἰς τοὺς ἀσημοτάτους ἐκεῖνους μαθητάς, «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη». Καὶ πῶς

θὰ ἔλεγον οἱ μαθηταὶ εἰς τὸν διδάσκαλον ἐξάπαντος ἀποκρινόμενοι, τοῦτο θὰ γίνῃ δυνατὸν εἰς ἡμᾶς; Διότι πῶς ἐπὶ παραδείγματι θὰ κηρύξωμεν εἰς τὰ ἔθνη; Πῶς θὰ ἐμιλήσωμεν πρὸς τοὺς Αἰγυπτίους; Ποῖαν δὲ γλώσσαν θὰ χρησιμοποιήσωμεν πρὸς Ἕλληνας, ἡμεῖς οἱ ὁποῖοι ἀνετράφημεν εἰς μόνην τὴν διάλεκτον τῶν Σύρων (δηλ. τὴν ἀραμαϊκὴν); Τοὺς Πέρσας δὲ καὶ τοὺς Ἀρμενίους καὶ τοὺς Χαλδαίους καὶ τοὺς Σκύθας καὶ τοὺς Ἰνδοὺς καὶ ἐὰν ὑπάρχουν ἄλλα ἔθνη βάρβάρων πῶς θὰ τοὺς πείσωμεν ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τῆς πατροπαράδοτου θεοῦ καὶ νὰ σέβωνται ἓνα μόνον Θεόν, ὅστις ἐδημιούργησε τὸ σύμπαν; Εἰς ποῖαν δὲ εὐχέρειαν λόγων ἔχοντες θάρρος, θὰ προσῶμεν εἰς τοῦτο; Ἡ ποῖαν ἐλπίδα ἔχομεν ὅτι θὰ ἐπιτύχωμεν ὅταν τολμῶμεν νὰ εἰσάγωμεν νέους νόμους κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς νόμους τῶν ἰδικῶν των θεῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ αἰῶνων ἐθεσπίσθησαν εἰς τὰ ἔθνη; μὲ ποῖαν δὲ δύναμιν θὰ ὑπερισχύσωμεν εἰς τὸ τόλμημα τοῦτο;

Ταῦτα ἦ καὶ ἂν ἔλεγον εὐλόγως ἢ καὶ ἂν ἐσκέπτοντο οἱ τοῦ Ἰησοῦ μαθηταὶ μὲ τὴν προσθήκην μιᾶς λέξεως θὰ τοῖς ἔλυε τὴν ἀπορίαν λέγων, «ἐν τῷ ὀνόματί μου», διότι δὲν διέτασεν ἀπλῶς καὶ ἀπροσδιορίστως νὰ διδάξουν ὅλα τὰ ἔθνη, ἀλλὰ μετὰ τῆς ἀναγκαίας προσθήκης «ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ». Εἶχε λοιπὸν κηρυχθῆ τὸ εὐαγγέλιον εἰς ἐλάχιστον χρόνον εἰς ὀλόκληρον τὴν οἰκουμένην εἰς μαρτύριον τοῖς ἔθνεσι καὶ βάρβαροι καὶ Ἕλληνες τὰς γραφάς, αἱ ὁποῖαι ἐπραγματεύοντο περὶ τοῦ Ἰησοῦ μὲ τὰ πατροπαράδοτα γράμματα καὶ τὴν γλώσσαν των ἐγνώριζον. Καὶ ἤθελε βεβαίως ἀπορήσει κανεὶς, ποῖος ἄρα γε ἦτο ὁ τρόπος τῆς

διδασκαλίας τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ; Ἐπειτα παρουσιαζόμενοι εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως, ἔπειτα δὲ στεκόμενοι εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ μεγαλοφώνως ἠμιλοῦντες, ἐκάλουν εἰς συγκέντρωσιν τοὺς διαβάτας, καὶ ἔπειτα ἠγόρευον; Καὶ ποῖον λοιπὸν ἦτο τὸ θέμα τῆς δημηγορίας των, εἰς τὸ ὅποιον ἦτο φυσικὸν νὰ πειθοῦν οἱ ἀκροαταί; Πῶς δὲ καὶ ἠγόρευον ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι δὲν ἐμορφώθησαν καὶ δὲν εἶχον φοιτήσῃ εἰς τὰ Σχολεῖα; Ἄλλ' ὅμως δὲν ὠμίλουν εἰς τὸ πλῆθος, ἀλλὰ κατ' ἰδίαν εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι κατὰ τύχην τοὺς συνήντων. Ποῖα καὶ ὁποῖας λογῆς θέματα ἐπραγματεύοντο διὰ νὰ πείσουν τοὺς ἀκροατάς των; διότι δὲν ἦτο μικρὰ ἢ προσπάθειά των, ἀφοῦ δὲν ἤρνοῦντο τὸν ἐπονεϊδιστὸν θάνατον τοῦ κηρυττομένου. Διότι ἐὰν ἀποκρύπτοντες τοῦτον (τὸν θάνατον δηλ.) καὶ ὁμολογοῦντες τί καὶ πόσα ἔπαθε κακὰ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, μόνον τὰς ἐπιβλητικὰς καὶ δοξαζόμενας πράξεις Αὐτοῦ, παρουσίαζον εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ἐννοῶ δὲ τὰ θαύματα... καὶ τὰς φιλοσόφους διδασκαλίας αὐτοῦ καὶ πάλιν δὲν θὰ ἦτο εὐκολὸς ἢ ἠμιλίαν των, ὥστε νὰ συντελέσῃ νὰ πειθοῦν οἱ ἀκροαταί, οἱ ὅποιοι καὶ ξένην γλῶσσαν ἐλάλουν καὶ πρώτην φορὰν ἤκουον ἀπλοῦς λόγους ἀπὸ ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι καμμίαν ἀπόδειξιν διὰ τοὺς λόγους των δὲν εἶχον.

Ἀλλὰ θὰ ἐφαίνοντο ὅτι οἱ λόγοι των παρεῖχον κάποιαν πιθανότητα; τῶρα ὅμως ἄλλοτε μὲν ἔλεγον ὅτι ὁ Θεός, τὸν ὅποιον ἐκήρυττον, εἰσηλθεν εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅτι τίποτε ἄλλο δὲν ἦτο κατὰ τὴν φύσιν ἢ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὰς θαυματουργοὺς ἐκεῖνας ἐνεργείας

ἔκαμεν ὡς Θεός, ἄλλοτε δὲ ἀντιθέτως πρὸς ταῦτα ὅτι ὑπέμεινεν ὕβρεις καὶ ἀτιμώσεις καὶ τέλος τὴν ἐπονεϊδιστοτάτην, καὶ διὰ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς μεγαλύτερους κακούργους τιμωρίαν δηλ. τῆς ἀναρτήσεως ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, ποῖος δὲ δὲν θὰ τοὺς ἔπτυνεν εἰς τὸ πρόσωπον, ἀφοῦ ἔλεγον πράγματα ἀντιφατικά; ποῖος δὲ ἦτο τόσον βλάβῃ ὥστε εὐκόλως νὰ πιστεύσῃ εἰς αὐτοὺς, οἱ ὅποιοι ἔλεγον ὅτι τὸν εἶδον μετὰ θάνατον ν' ἀναζήσῃ, αὐτὸν ὁ ὁποῖος, ὅτε ἦτο μεταξὺ τῶν ζώντων δὲν ἠδηνήθη νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτὸν του. Ποῖος δὲ θὰ ἐπέειθετο εἰς τοὺς ἀγραμμάτους καὶ εἰς τοὺς ἀγροίκους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔλεγον ὅτι ἔπρεπε νὰ περιφρονήσουν τοὺς πατροπαραδότους θεοὺς καὶ νὰ θεωρήσουν ὄλους τοὺς ἀπ' αἰῶνων προγόνους των ἀνοήτους, εἰς μόνους δὲ αὐτοὺς νὰ πιστεύσουν καὶ εἰς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὁ Σταυρωθεὶς ὑπεσχέθη; διότι οὗτος (ἔλεγον), εἶναι τοῦ μόνου καὶ τοῦ Θεοῦ τῶν ὄλων μόνος ἀγαπητὸς καὶ μονογενὴς παῖς. Ἐγὼ λοιπὸν ἐξετάζων ἐνδομύχως τὸν λόγον τοῦτον μετὰ πάσης ἀληθείας δὲν εὗρισκω καμμίαν πειστικὴν δύναμιν εἰς αὐτόν, οὔτε τίποτε τὸ σοβαρὸν, οὔτε τὸ ἄξιον πίστεως, ἀλλ' οὐδὲ πιθανὸν εἰς τὸ νὰ ἠμπορέσῃ νὰ πείσῃ ἔστω καὶ ἓνα οἰονδήποτε ἡλίθιον. Ἀλλὰ πάλιν ἀποβλέπων εἰς τὴν δύναμιν τοῦ λόγου, πῶς δηλ. μυριάδας ἀνθρώπων ἔχει πείσει καὶ πῶς ἰδρῦθησαν πολυπληθέσταται ἐκκλησίαι ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους, τοὺς ἀσήμους καὶ ἀγροίκους τοῦ Ἰησοῦ μαθητάς, ὅχι εἰς τόπους ἀγνώστους καὶ ἀφανεῖς, ἀλλ' εἰς ἐπιφανεστάτας μεταξὺ τῶν πόλεων συσταθείσας, ἐννοῶ εἰς αὐτὴν τὴν εἰσαιλουόμεσαν τῶν Ρωμαίων, εἰς τὴν τῶν Ἀλε-

ξανδρέων καὶ Ἀντιοχέων, εἰς ὁλόκληρον τὴν Αἴγυπτον καὶ Λιβύην, τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀσίαν, ἀναγκάζομαι ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων ν' ἀνατρέχω εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς αἰτίας καὶ νὰ παραδέχωμαι μαζί με ἄλλους ὅτι αὐτοὶ (δηλ. οἱ Ἀπόστολοι) δὲν ἐπέτυ-

χον εἰς τὸ τόλμημα τῆς ἀποστολῆς των παρὰ μετὰ τὴν βοήθειαν μιᾶς δυνάμεως θειοτέρας καὶ ὑπερανθρώπου καὶ μετὰ τὴν συνέργειαν Ἐκείνου ὅστις εἶπεν εἰς αὐτοὺς «Μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη».
(Ἀκολουθεῖ)

ΕΠΙΣΤΟΛΙΜΑΙΑ ΔΙΑΤΡΙΒΗ

Περὶ τῆς ἀκριβοῦς μοναχικῆς πολιτείας καὶ περὶ τῆς ἐν κόσμῳ ὀφειλομένης χριστιανικῆς θεαρέστου ἀγωγῆς.

Τῇ ὀσιωτάτῃ Κ.. Μοναχῇ τὴν ἄκραν ὑγείαν ψυχῆς καὶ σώματος, ὀλοφύχως εὐχόμενος, τὸ, «ἀεὶ χαίρειν ἐν Κυρίῳ» ἡδιστα προσαγορεύω.

Τὴν ἀπὸ τῆς 19ης Μαΐου ἐ.ἔ. περιπόθητόν μοι ἐπιστολήν σας μετὰ χαρᾶς ἔλαβον, καὶ εὐχαρίστως ἀναγνοῦς, ἄκρως ἐχάρην, διὰ τὴν ἐν γένει πνευματικὴν ὑπεροχὴν αὐτῆς. Κατὰ τὴν ὑγείαν χάριτι θεῆα εἴμεθα καλά, ἀπαλλαγέντες ἀπὸ τὴν ἐπιδημίαν τῆς Γρίπης, παρὰ τῆς ὁποίας, ἱκανῶς ἐδοκιμάσθημεν ἐπὶ δίμηνον περιπου διάστημα.

Ἡ ἐπίσκεψις τῶν ἀσθενειῶν, εἶναι ἀποστολὴ τῆς ἀνωθεν θείας βουλῆς καὶ συγχωρήσεως ἢ παραχωρήσεως· πάντοτε ἀφορώσης τὸ συμφέρον τῆς ψυχικῆς ἡμῶν σωτηρίας. Εἶναι κώδων καὶ σάλπιγξ διεγερτήριος, διεγείρουσα τὰς ψυχικὰς ἡμῶν αἰσθήσεις, πρὸς ἐργήγορσιν καὶ ἐπαγρύπνησιν, καὶ πρὸς προετοιμασίαν διὰ τὴν ἀπὸ τῶν προσκαιρῶν ἔξοδον ἡμῶν, διὰ τοῦτο αἱ τῇ θεῖα συγχωρήσει, ἐρχόμεναι ἀσθένειαι εἰς ἡμᾶς, εἶναι πλέον ὠφελιμώτεραι ὑπὸ πνευματικὴν ἔποσιν, παρὰ τὴν ἐν εὐημερίᾳ καὶ τελείᾳ ὑγείᾳ κατάστασιν ἡμῶν. Διότι ἐν τῇ

υγείᾳ καὶ εὐημερίᾳ διατελοῦντες, πολλάκις γινόμεθα ἀμνήμονες τῶν ἱερῶν καθήκοντων ἡμῶν, καὶ μὴ λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὴν θεῖαν εὐεργεσίαν, ἣτις μᾶς περιοκέπει καὶ μᾶς διαφυλάττει ἐν ὑγείᾳ καὶ εὐημερίᾳ καὶ εὐτυχίᾳ καὶ γαλήνῃ καὶ εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ, ἀστοχοῦντες τῶν τοσούτων εὐεργεσιῶν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, μετεωριζόμενοι ἐπὶ τοῖς ματαίοις καὶ προσούλοις, ἀπροσέκτως περιπίπτωμεν εἰς πταίσματα καὶ παραπτώματα, τὰ ἐναντία τοῦ Μοναχικοῦ ἡμῶν προορισμοῦ καὶ κατόπιν εὐρισκόμεθα ἀπέναντι τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ, ὑπεύθυνοι καὶ ἀπαρηγίαστοι, ἔνεκα τῆς ἐπιβαρύνσεως τῆς συνειδήσεως ἡμῶν. Καὶ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εὐρισκόμενοι, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔχωμεν ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν, τὴν πνευματικὴν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν, ὅπου ἔχει ὁ ἐν τῇ κλίῃ εὐρισκόμενος ἀσθενής, καὶ μετ' εὐχαριστήσεως καὶ δοξολογίας πρὸς τὸν Θεόν, ὑπομένων τὰ δεινὰ τῆς ἀσθενείας καὶ δι' ἐξομολογήσεως καὶ μετανοίας ἐτοιμαζόμενος διὰ τὴν ἔξοδον. Διὰ τοῦτο αἱ ἀσθένειαι εἰσὶ τὰ σωτήρια φάρμακα τῆς ψυχῆς, ἡ δὲ διηνεκῆς μνήμη τοῦ θανάτου εἶναι τὸ ξίφος, διὰ τοῦ ὁποίου θανατώνωμεν ἅπαντα τὰ ψυχικὰ καὶ

σωματικά ἡμῶν πάθη καὶ ἀναγκαζόμεθα νὰ συμμορφωθῶμεν, συμφώνως τῇ θείᾳ εὐαγγελικῇ διδασκαλίᾳ, τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, ὅστις τὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπην, σὺν τῇ προῤῥητι καὶ ταπεινώσει κατέθετο τὴν κυριωτέραν βάσιν καὶ κρηπίδα ἐκάστης πνευματικῆς οἰκοδομῆς, ἐν δὲ τῷ συνδέσμῳ τῶν ἀνωτέρω περιεκτικῶν θεαρέσιων ἀρετῶν, ἐμπεριέχεται καὶ ἅπαντα ἡ σειρά καὶ ὁ κρῖκος τῶν ἀκολουθούντων τοῖς ἐναρέτοις ψυχοφελῶν ἀρετῶν. Λοιπὸν ἀγαπητοί μου ἐν Χριστῷ, θὰ ἡμεθα πράγματι μακάριοι ἡμεῖς οἱ Μοναχοί, οἱ μακρὰν τῆς σχέσεως τοῦ ματαίου προσκαίρου κόσμου εὐρισκόμενοι, καὶ ἐκουσίως περιορίσαντες ἑαυτοὺς, ἐν ταῖς ἱεραῖς Μοναῖς καὶ Ἰουχαστηρίοις, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ εὐαρεστῆσαι τῷ Κυρίῳ ἐν σεμνῇ καὶ θεαρέστῳ ἐναρέτῳ πολιτείᾳ πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ψυχικῆς ἡμῶν σωτηρίας, ἐὰν πραγματι ἐννοήσωμεν καλῶς τὸν προορισμὸν τῆς Μοναχικῆς ἡμῶν ἀγγελιομιμήτου πολιτείας, ἣτις εἶναι τὸ ἐξαίρετον καὶ θεοδώρητον χάρισμα δι' ἡμᾶς τοὺς Μοναχοὺς, ἡ ὑπερθαύματος αὐτῆ οὐράνιος κλήσις πρὸς ἀνάληψιν τοῦ Μοναχικοῦ πολιτεύματος. Λοιπὸν ἀπαιτεῖται φρόνησις καὶ σύνεσις λογικὴ καὶ ἐμβριθὴς σκέψις εἰς ἡμᾶς, τοὺς ἀξιοθέντας τῆς τοιαύτης οὐράνιου κλήσεως καὶ θεοδώρητου χάριτος, στρατολογηθέντες παρὰ τοῦ οὐράνιου Βασιλέως, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὅστις ἐντέλλεται ἡμῖν λέγων: «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καὶ ἀράτω τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω μοι...» Τί δὲ εἶναι ἡ ἀπαρνησις τοῦ ἑαυτοῦ μας; νὰ ἀρνηθῶμεν τὰς σωματικὰς ἀνθρωπίνους ἡμῶν θελήσεις καὶ ἅπαντα τὰ τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου ἡδέα, καὶ προσκαίρους ἀ-

πολαύσεις· τὸ δὲ νὰ ἄρωμεν τὸν Σταυρὸν μας, εἶναι ἡ νέκρωσις τῶν τε σωματικῶν καὶ ψυχικῶν παθῶν, δι' ἧς νεκρώσεως, συσταυρούμενοι καὶ συνθαπτόμενοι τῷ Χριστῷ, ἀκολουθήσομεν αὐτῷ, διὰ τῆς πνευματικῆς ἀναστάσεως καὶ ἀναγεννήσεως, νεκρωθέντες κατὰ τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον καὶ αἰεὶ ζῶντες ἐν Χριστῷ κατὰ τὸν νέον, ὅπερ ἐστὶν ἡ τελειότης τῆς Μοναχικῆς πνευματικῆς ἀγωγῆς. Ἀπέναντι δὲ τοῦ ἰδίου παραδείγματος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, καὶ παντὸς τοῦ ἀπειραριθμοῦ πλήθους τῶν πιστῶς ἀκολουθησάντων ἐπὶ τῶν θείων ἰχνῶν αὐτοῦ, καὶ ἀξιοθέντων διὰ τοῦ θεαρέστου βίου καὶ ἐφαρμογῆς τῆς θείας εὐαγγελικῆς αὐτοῦ διδασκαλίας, τῆς κατὰ χάριν θεώσεως, κατὰ τὸ ἱερὸν λόγιον, «ἐγὼ εἶπα, θεοὶ ἐστε καὶ υἱοὶ Ὑψίστου πάντες, ὑμεῖς δέ, ὡς ἄνθρωποι θνήσκετε, καὶ ὡς εἰς τῶν ἀρχόντων πίπτετε...» Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω, βλέπετε, ἀγαπητῆ μου ἐν Χριστῷ, ὅτι μένωμεν ἀναπολόγητοι ματαίως προφασιζόμενοι προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις, ἐπὶ τῆς παραβάσεως τῶν θείων ἐντολῶν τοῦ Κυρίου, μὴ βουλόμενοι μετ' ἐνθέρμου θελήσεως νὰ ἀκολουθήσωμεν τὸν καλοῦντα ἡμᾶς Κύριον, ἀλλ' οὔτε βιάζομεν τὸν ἑαυτόν μας νὰ μιμηθῶμεν τὰ παραδείγματα τῶν ἀναριθμῶν ἁγίων, δικαίων καὶ σεσωσμένων, τῶν διὰ ποιικίλης ἐναρέτου καὶ θεαρέστου πολιτείας, καὶ ἀσκητικοῦ βίου καὶ μαρτυρικοῦ τέλους τῷ Θεῷ εὐρεστησάντων, καὶ τῆς Οὐράνιου Βασιλείας καὶ αἰωνίου ζωῆς ἀξιοθέντων.

Ἀπαραίτητος ὄθεν εἶναι ἡ ἀπόκτησις τοῦ συνδέσμου τῆς πίστεως μετὰ τῶν ἔργων· διότι «ἡ πίστις ἄνευ τῶν ἔργων νεκρά ἐστι». Διὰ νὰ πετάξωμεν δὲ εἰς τὰ ὕψη τῆς Μοναχικῆς καὶ χριστιανικῆς τελειότητος, πρέπει νὰ ἀποκτήσωμεν τὰς

δύο πνευματικᾶς πτέρυγας, καθὼς καὶ προηγουμένως σᾶς ἔγραψα, τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ὀλοφύχου, ἐνθέρμου καὶ ἐγκαρδίου ἀγάπης, καθὼς ἐπίσης καὶ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης ἀδελφικῆς, ὡς τῆς πρὸν τὸν ἴδιον ἑαυτὸν μας, κατὰ τὴν θείαν ἐντολήν, ἔχοντες συνάμα καὶ τὴν ἀκαταμάχητον δύναμιν τῆς ἀνυψούσης ἡμᾶς ἄκρας ταπεινώσεως. Τότε πάλιν διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου θὰ δυνηθῶμεν

νὰ φθάσωμεν τὰ δυσθεώρητα ὕψη τῆς Μοναχικῆς τελειότητος, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἀπληροῦνημεν τὰ τῆς προσκαίρου ματαιότητος τοῦ κόσμου, καὶ ἐπεστρατεύθημεν τῷ Οὐρανίῳ Βασιλεῖ καὶ Σωτῆρι καὶ Θεῷ ἡμῶν, ἵνα ἐνθέρμως ἀγωνισθῶμεν ἐν τῷ προκειμένῳ σταδίῳ τῆς προσκαίρου ἡμῶν ζωῆς, πρὸς εὐαρέστησιν τοῦ Θεοῦ, καὶ ὑπὲρ τῆς ψυχικῆς ἡμῶν σωτηρίας.
(Ἀκολουθεῖ)

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΡΑΚΑΛΛΙΝΟΥ

ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ

Ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας, συγγραφέντα παρὰ τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἀμφιλοχίου Ἐπισκόπου Ἰκονίου.

(Ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 51 κώδικος, αἰῶνος ιε' Ἰ.Μ. Καρακάλλου.)

Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν Ἰουλιανὸς ὁ ἐχθιστος βασιλεὺς, δρμήσας κατὰ Περσῶν ἦλθεν ἐν τοῖς μέρεσι τῆς Καισαρείας πόλεως. Ὁ δὲ Βασίλειος ἄμα τοῖς συνοῦσιν αὐτῷ ὑπήντησεν αὐτόν. Καὶ ἰδὼν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς εἶπε: Κατεφιλοσόφησά σου Βασίλειε. Ὁ δὲ ἀπεκρίθη αὐτῷ: ἦ ἐφιλοσόφησας; καὶ προσήγαγεν αὐτῷ τρεῖς ἄρτους, ἐξ ἧς ἐπέφερετο σαυιλίας, ὁ δὲ ὕβρισησας ἐπὶ τῇ σμικρότητι τῶν δώρων, ἐκέλευσε τοῖς δόρυφόροις λαβεῖν μὲν τοὺς ἄρτους, ἀντιδοῦναι δὲ αὐτῷ χόρτον. Ὁ δὲ δεξάμενος αὐτῷ ἔφη. Ἡμεῖς μὲν ὦ Βασιλεῦ, ἐξ ὧν ἐσθίωμεν ἐκομίσαμεν σοι, σὺ δὲ ἐξ ὧν τρέφεις τὴν ἀλογίαν σου ἀντέδωκας ἡμῖν· ἐκουσίως δὲ ἡμᾶς ἐννομῆ πεποίηκας ἐν τῷ δε τῷ χορτοκοπίῳ. Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ταῦτα ἀκούσας καὶ ἐκμανῆς γενόμενος, οἶα δὲ Βασιλεὺς, χάριτα ἴδιαν μὴ δυνάμενος ἀνατρέψαι ἔφη

πρὸς αὐτόν· ἡ μὲν νομὴ τοῦδε τοῦ χορτοκοπίου δεδώρηταί σοι, ὅταν δὲ Πέρσης ὑποτάξας ἀνταναλύσω, ἔδαφιῶ τὴν πόλιν καὶ ἀρατριάσω αὐτήν, ἵνα γένηται σιτοφόρος· σὺ γὰρ ἠγγόνησθ τὴν αὐθάδειαν τοῦ ὑπὸ σοῦ ἀπαιτουμένου λαοῦ, ὅπως τὴν παρ' ἐμοῦ προσκονουμένην θεάν, μετατοπήσαντες αὐτήν, μὴ φέροντες τὴν βασκανίαν, ἐλέπτυναν εἰς τέλος, καὶ ταῦτα εἰπὼν, ὤχητο ἐπὶ τὴν τῶν Περσῶν χώραν. Ὁ δὲ Βασίλειος προσκαλεσάμενος ἅπαν τὸ πλῆθος, ἀπήγγειλε τὰ τοῦ βασιλέως ρήματα καὶ σύμβουλός τε αὐτοῖς γίνεται εἰρηκῶς «τὰ χρήματα ἀδελφοί εἰς οὐδὲν λογισάμενοι, τῆς σωτηρίας ἡμῶν πρόνοιαν ποιησώμεθα, ἵνα δὲ δοθῇ καιρὸς τῷ τυράννῳ Βασιλεῖ, δῶρεις αὐτὸν ἐκμειλίξωμεν». Οἱ δὲ ἀπελθόντες εἰς τοὺς οἴκους αὐτῶν, ὧν εἶχον ἕκαστος ἐν χερσὶν ἡγαγον πρὸς αὐτόν, ἐν τε χρυσίῳ καὶ ἀρ-

γυρίω καὶ λίθων πολυτελῶν ἄπειρον πλῆθος. Ὁ δὲ ἰδὼν τὴν προθυμίαν καὶ εὐπειθειαν αὐτῶν, ἀπέθεντο αὐτὰ ἐν τῷ σκευοφυλακίῳ, ἐπιγράψας ἐκάστου τὸ ὄνομα εἰρηκῶς αὐτοῖς, ὅτι, ὁ τῶν προθέσεων Κύριος ἰσχύει κάκεινον διαχειρίσασθαι καὶ ὑμῖν ἀποκαταστήσαι τὴν οἰκίαν ὑπόστασιν. Πάραυτα οὖν προστάττει τῷ κλήρῳ καὶ παντὶ τῷ λαῷ τῆς πόλεως σὺν γυναίξιν καὶ παιδίοις, ἀνελεῖν ἐν τῷ ὄρει τοῦ Διδύμου, ἔνθα τιμᾶται καὶ προσκυνεῖται τῆς Κυρίας Θεομήτορος ὁ πάνσεπτος ναός, καὶ τρεῖς ἡμέρας νῆστις καρτερήσας καὶ αἰτῶν τὸν Θεὸν διασκεδασθῆναι τὸν τοῦ παρανόμου Βασιλέως θυμὸν. Καὶ δὴ δεομένων αὐτῶν καὶ διαγρυπνούντων μετὰ συντριβοῦς καρδίας, ὄρα κατ' ὄναρ ὁ Βασίλειος πλῆθος στρατιᾶς οὐρανόθεν, ἔνθα καὶ ἔνθα τῷ ὄρει καὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν ἐν θρόνῳ καθημένον τινά, ἐν γυναικείῳ σχήματι καὶ οὕτω πῶς εἰπεῖν πρὸς τοὺς πλησίον αὐτῆς ἐστῶτας μεγαλειότους ἄνδρας. Καλέσατε δὴ μοι Μερκούριον καὶ πορεύσεται τοῦ ἀνελεῖν Ἰουλιανὸν τὸν εἰς τὸν υἱόν μου καὶ Θεὸν καὶ Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν παρανομήσαντα. Ὁ δὲ ἅγιος μετὰ τῆς πανοπλίας αὐτοῦ παραγενόμενος καὶ ἐπιτραπέις παρ' αὐτῆς τάχιστα ἐπορεύθη, προσκαλεσάμενος δὲ τὸν Βασίλειον, ἔδωκεν αὐτῷ βιβλίον ἔχον ἐν ἱστορίᾳ πᾶσαν τὴν κτίσιν, εἶτα τὸν ἄνθρωπον πλαττόμενον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἐν ἀρχῇ δὲ τοῦ βιβλίου ἐπιγραφή ἦν, εἶπε, ἐν δὲ τῷ τέλει ἔνθα ἐπλάττετο ὁ ἄνθρωπος, φεῖσαι, (φθάνει) καὶ εὐθέως ἔξυπνος ἐγένετο ὑπὸ φόβου καὶ χαρᾶς συνεχόμενος. Τὸ ἰσοδύναμον δὲ ὄναρ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰουλιανοῦ ἐθεάσατο τῇ νυκτὶ ταύτῃ καὶ Διθάνιος ὁ σοφιστῆς συνὼν τῷ Ἰουλιανῷ ἐν Περίδῃ καὶ τὴν τοῦ κέστωρος ἀξίαν κοσμῶν. Ἐκπλαγείς οὖν τῇ ὀπτασίᾳ Βασίλειος, τὸν Εὐβουλον μόνον

δὲ ἔξυπνίσας, κάτεισι σὺν αὐτῷ ἐν τῇ πόλει καὶ παραγίνονται ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Μερκουρίου, ἔνθα καὶ αὐτὸς κατέκειτο καὶ τὰ ὄπλα αὐτοῦ, ἄπερ ζήτησας οὐχ εὔρεν. Προσκαλεσάμενος δὲ τὸν φύλακα, ἐπυνθάνετο ποῦ ἂν εἴη ταῦτα, ὅς μεθ' ὄρκων ἔλεγεν, ἐσπέρας ἐκεῖσε ταῦτα εἶναι, ἔπου διηνεκῶς ἐφυλάττοντο. Πιστεύσας τοίνυν ἀδιστακτῶ γνώμῃ ὁ Βασίλειος ὅτι ἀληθῆς ἐστὶν ἡ ὀπτασία, δοξάζας τὸν Θεὸν τὸν μὴ παρορῶντα τοὺς πεποιθότας ἐπ' αὐτόν, ἐν σπουδῇ πολλῇ καὶ χαρᾷ ἀνεκκαλήτῳ ἀνέδραμεν ἐν τῷ ὄρει ἐπὶ πάντων ὑπνούτων, οὓς διανακστήσας καὶ εἰς εὐχὴν προτρέψάμενος ἐν φωνῇ ἀγαλλιᾶσεως εὐηγγελίστο αὐτοῖς τὴν θεόθεν γενομένην αὐτῷ ἀποκάλυψιν, καὶ ὅτι τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἀνηρέθη ὁ τύραννος. Καὶ ἅμα πᾶσιν εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ ὑπέστρεψεν ἐν τῇ πόλει, προστάξας πᾶσιν εὑρεθῆναι ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ καὶ μετασχῶν τῆς θείας Λειτουργίας καὶ κοινωνίας. Τοῦτου δὲ γενομένου καὶ τὰ ἅγια ὑψοῦντος αὐτοῦ, σημεῖον οὐ γέγονε καθὼς ἔθος ἦν σεῖσθαι τὴν περιστεράν, καὶ διαλογιζομένου αὐτοῦ, τί ἂν εἴη τοῦτο, θεωρεῖ ἕνα τῶν ριπιζόντων διακόνων διανεύοντα γυναικί, ἐκ τῶν ἄνω κατακυπτούσῃ, καὶ μεταστῆσαι αὐτὸν ἐκ τοῦ βήματος ἔνδον τῆς ἐκκλησίας, φυλάττεσθαι προσέταξεν. Οὕτω θεασάμενος τὴν τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐπιφοίτησιν, προέτρεψεν ἅπαντα τὸν λαὸν ἐπτὰ ἡμέρας προσμεῖναι τῇ Ἐκκλησίᾳ. Τὸν δὲ Διάκονον νηστείας καὶ ἀγρυπνίας καθυποβαλὼν καὶ τὸ τοῦτου περισσευμα εἰς τὸ τῶν δεομένων ὑστέρημα διαδίδοσθαι προστάξας, οὕτω τὸ θεῖον ἐξιλεοῦσθαι, εἰθ' οὕτως κατατολμησαὶ τῆς ἱερουργίας· Βῆλα τε προσέταξε γενέσθαι ἐν τοῖς κατηγουμένοις, διαστειλάμενος ταῖς γυναίξιν, ὡς ἐάν τις ἔξω τῶν Βήλων ὀφθῇ διακώπτουσα, τῆς θείας λειτουργ-

γίας επιτελουμένης, εξωθεισθαι τῆς ἐκκλησίας καὶ ἀκοινωνήτων μένειν. Τοῦ δὲ λαοῦ πάνδημον ἐορτὴν ἄγοντος ἐπὶ τέλει τῶν ἑπτὰ ἡμερῶν καὶ παρὰ τῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ συνηγμένων, ἰδοὺ Λιδάνιος ὁ Ἰουλιανοῦ κέστωρ, (ἀκέστωρ) φυγῇ χρησάμενος εἰσῆλθεν ἐν τῇ πόλει, καὶ μαθὼν τὸ τοῦ λαοῦ ἄθροισμα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἐκεῖσαι παρεγένετο, ἀπαγγέλων τὸν ἐχθιστον θάνατον Ἰουλιανοῦ τοῦ τυράννου καὶ προσκουεῖ τοῖς γόνασι τοῦ ἀρχιερέως, ἀξιῶν δεῖξασθαι τὴν ἐν Χῶ σφραγίδα, καὶ ταύτη τυχὼν ὁμόστεγος γέγονε Βασιλείου ἄμα τῷ Εὐδοσίῳ. Καὶ τῇ ἐξῆς προσέταξεν ἀπολαβεῖν πᾶσι τὰ οἰκεῖα πράγματα, οἱ δὲ μιᾶ φωνῇ εἶπον. Εἰ θνητῷ Βασιλεῖ ταῦτα παρασχεῖν ἠδουλήθημεν, ἐπὶ τὸ μὴ πορθῆσαι ἡμῶν τὴν πόλιν, πολλῷ μᾶλλον τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ χρῆ προσενεγκεῖν αὐτά, τῷ ἐκ τηλικούτου θανάτου λυτρωσαμένῳ ἡμᾶς, ἰδοὺ οὖν ἐν ταῖς χερσὶ σου εἰσὶ πάντα, ὡς ὁ Κύριος ὑποτίθεται σοι πράττε ἢ δοῦλει. Ὁ δὲ θαυμάσας τοῦ πισιοτάτου

λαοῦ τὸ μεγαλόψυχον, τὴν τρίτην μοῖραν παρέσχεν αὐτοῖς καὶ μὴ θέλουσι. Καὶ ἐκ τῶν λοιπῶν ἠμφίασε τὴν ἐκκλησίαν μετὰ τοῦ Κιβωρίου, τὸ δὲ θυσιαστήριον χρυσοῦ καθαρῷ καὶ λίθοις τιμίαις κατακοσμήσας καὶ προσκαλεσάμενος τὰ πλήθη τῶν οἰκητόρων καὶ ἀγιάσας τὴν ἱερὰν τράπεζαν, τρεῖς ἡμέρας ἐορτάζειν ἐκέλευσεν. Τούτων δὲ οὕτως ἐπιτελουμένων, τινὲς ἔτι ἐν τῇ πλάνῃ τῶν Ἑλλήνων ὄντες εἶπον ἰδοὺ δι' εὐχῶν σου τὴν πόλιν ἡμῶν ἀίχμαλωτίζεσθαι μέλλουσιν ἐλυτρώσω, καὶ τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ σου ὑπερφυῶς κατεκόσμησας, λείπεται δὲ καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς πληροφορηθῆναι τὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ σου. Ὁ δὲ διὰ βραχέων ρημάτων ὑποδείξας αὐτοῖς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας, πείσας καὶ κατηγήσας ἐδάπτισεν. Ἐπελθούσης δὲ τῆς ἀγίας Τεσσαρακοστῆς τὴν θείαν ἐκείνην τῆς ἐξαήμερου ἐρμηνείαν τῷ λαῷ εἰσηγήσατο, πάμπολλα δὲ πλήθη Ἑβραίων τε καὶ Ἑλλήνων προσήνεγκε τῷ Χριστῷ.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἄντι διηγήματος

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ Ν.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 244)

Ὁ θάνατος ἐνὸς ἀσκητοῦ, δὲν ἔχει τὴν συγκλονιστικὴν πενθικότητα τῶν κοινῶν θανάτων. Εἶναι, ἀπλῶς, τὸ γαλήνινον τέλος μιᾶς ὥραίας καὶ γεμάτης πίστιν ζωῆς, καὶ ἡ ἀρχὴ μιᾶς βεβαίας πορείας πρὸς τὴν ἀνέσπερον αἰωνιότητα.

Διὰ τὸν ἀσκητὴν, ὁ θάνατος εἶναι τὸ σημεῖον τοῦ καθημερινοῦ προσανατολισμοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον μὲ μυστικὴν νοσταλγίαν ἀπέβλεψε. Διὰ τοὺς ἀδελφοὺς ὁμως καὶ φίλους τοῦ περιβάλλοντος, ἡ ἐκδημία ἐνὸς ἀγίου ἀνθρώπου, ἀποτελεῖ ἀληθῶς

ἀνυπολόγιστον ἀπώλειαν, τοῦλάχιστον ἀπὸ τὴν ἀποψιν τῆς αἰσθητῆς πραγματικότητος.

Ὁ ἐπίγειος βίος, διὰ τὸν Ἐρημίτην, εἶναι κάτι περισσότερον ἐνὸς δράματος, ἔφ' ὅσον συνειδητῶς διεξάγει ἀδυσώπητον καὶ κινδυνώδη πάλην, «μὲ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας τοῦ σκότους». Τὸ δράμα ὁμως τοῦ ἀφανοῦς τούτου ἀθλητοῦ, μετουσιώνεται σὲ μιὰ θεῖα μυσταγωγία.

Ἐνας μέγας Μοναχὸς τῆς Δύσεως εἶπεν ὅτι, «ὁ χριστιανὸς ὀφείλει νὰ αἰσθάνεται τὴν ἀγωνίαν τοῦ Κυρίου ἐν τῷ κήπῳ τῆς Γεθσημανῆ». Τοῦτο ἀκριβῶς συμ-

βαίνει με τὸν ἀληθῆ ἀσκητὴν. Τὸ μαρτύριον τῆς συνειδήσεως.

Ὅστε, ἐὰν διὰ τοὺς ὄντως μεγάλους ἀνδρας, ὁ ἠθικὸς ἀγὼν ἀποβαίνει, παρὰ τὴν θειότητα καὶ τὸ μεγαλεῖον του, αὐτόχρονα τραγικός, ὁ θάνατος ἀναμφιβόλως εἶνε λύτρωσις, εἶνε ἡ ὑστάτη εὐλογία τοῦ οὐρανοῦ. «Θάνατος δικαίοις, ἀνεσις».

Ἐπὶ τὰς σκέψεις αὐτὰς καὶ τὰ συναισθήματα, καὶ με δακρυσμένους ὀφθαλμούς, ἔλαβα τὸ ὀδοιπορικόν μου ἑσβδί, καὶ ἄρχισα τὴν πορείαν πρὸς τὴν ἀπωτάτην Ἐρημον τοῦ Ἄθωνος.

Αἰσθανόμενον τὴν ταπεινὴν μου ὑπαρξιν νὰ λειτουργῇ εἰς ἓνα μυστήριον κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν. Με ἔκαλοῦσεν ἓνας πάλλευκος Γέρων, πού ὁ βίος του ἦτο μία ἀδιάλειπτος προσευχή, ἓνα ἕψιστον χριστιανικὸν ἄσμα, νὰ παρασταθῶ εἰς τὴν ἐπιθανάτιον κλίνην του, νὰ ἀκούσω τὰς τελευταίας πνοάς του.

Ἐβάδιζα σταθερὰ πρὸς τὸν «ἀναχωροῦντα» φίλον μου Ἐρημίτην Ν. Ἦμην μόνος. Καὶ ὅμως διαρκῶς συνομιλοῦσα, Ὡ Θεέ μου, ἔλεγα, πῶς ὅλα ἀποκτοῦν μιὰ ἱερὰ διαφάνεια, ὅταν ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά πενθεῖ ἀπὸ ἀγάπῃ! Πῶς ὅλα ὁμιλοῦν διὰ τὴν ἀγάπην, ὅταν αἱ καρδίαι μας γίνονται παιδικαί!! Καὶ πῶς ὅλαπραίνονται καὶ ἀναπαύονται εἰρηνικὰ σὲ ἄπλετο ἅγιον φῶς, ὅταν κανεὶς πορεύεται σὲ θάνατον ἠγαπημένου.

Μετὰ ὀδοιπορίαν τεσσάρων ὥρῶν, ἔφθασα εἰς τὸ ἐρημητήριον τοῦ ἡσυχαστοῦ. Με τὸ θάρος τοῦ οἰκείου, ἤνοιξα τὸ θυρόφυλλον τοῦ αὐλογύρου. Ὁσμή θυμιάματος καὶ ἤχος ψαλμῶν, ἠρέθισαν τὰς αἰσθήσεις μου. Ἀσφαλῶς ὁ Γέρων ἐσυντροφεύετο ὑπὸ ἀδελφῶν. Με πέντε βήματα ἔφθασα εἰς τὸ κατώφλιον τῆς Καλύβης. Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων...

ἔφώνησα. Ἄμην, ἠκούσθη ἔσωθεν. Καὶ εὐρέθην πρὸ ὑποβλητικῆς λειτουργικῆς εἰκόνος. Τρεῖς ἄνδρες, αὐστηροὶ καὶ γλυκεῖς, ἔξ ὧν οἱ δύο ὀλοπόλιοι καὶ ὁ τρίτος νεώτερος, ἐν πλήρει μοναχικῇ περιβολῇ, ἔψαλλον καὶ ἀνεγίνωσκον καταनुκτικῶς τὸν «Ἄμωμον», κύκλω τῆς προχείρου κλίνης τοῦ ὁσίου φίλου μου. Αὐτὸς δέ, ἔξηπλωμένος ὑπτίως, με ἔσταυρωμένος τὰς χεῖρας καὶ με ἡμικλείστους ὀφθαλμούς, ἀνέμενε πλήρης γαλήνης, ν' ἀκούσῃ τό: «εὖ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ».

Μόλις ἐνεφανίσθη ἐπὶ τὴν θύραν, ἔκαμα ὑπόκλισιν εἰς τοὺς σεβασμίους Πατέρας, οἵτινες στραφέντες πρὸς ἐμὲ καὶ χωρὶς τὰ διακόψουν τὸ ψαλτήριον, ἀνταπέδωκαν τὸν χαιρετισμὸν με κλίσιν τῆς κεφαλῆς.

Προφανῶς με ἐγνώριζον, διότι ὁ πλέον σεβάσμιος ἐνευσεν εἰς τὸν νεώτερον νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Ἐρημίτην φίλον μου Ν. περὶ τῆς ἀφίξεώς μου. Μόλις ἤκουσε τὸ ὄνομά μου ὁ Γέρων, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἰδὼν με πλησίον του, ἐμειδιάσεν ἐνῶ συγχρόνως δάκρυα ἔρρευσαν ἀπὸ τὰς παρειάς του. Ἐγὼ κύψας περισσότερον ἠσπασθὴν εὐλαβῶς τὸ ἀγνότατον μέτωπόν του.

Ἐν τῷ μεταξύ, αἱ δεήσεις καὶ ὁ Ἄμωμος ἐτελείωσαν. Ἀπέτεινα λέξεις τινὰς φιλόφρονας εἰς τοὺς παρισταμένους, οἵτινες μοὶ ἐγνωστοποίησαν παραγγελίαν τινὰ τοῦ φίλου μου καὶ ἐστράφη πρὸς τὸν γέροντα. Πῶς αἰσθάνεσθαι; ἠρώτησα πλησίον εἰς τὸ οὖ: του. Ἐμειδιάσεν. Ἀργὰ καὶ βαθεῖα, μόλις ἀκουόμενος, ἀπήντησε: Πορεύομαι, Ἐὰν τε ζῶμεν, ἐὰν τε ἀποθνήσκομεν τοῦ Κυρίου ἐσμέν. Σὺ, φύλαττε τὴν παρακαταθήκην, τὴν ἀγάπην. Ἐσιώπησε. Καὶ μετ' ὀλίγον: Τὴν ἀγάπην ἀδελφέ. Καὶ πάλιν ἐσιώπησε. Ἐγὼ ἔκλαιον. Αὐτὸς, στενάξας ἐκ βάθους, ἔκα-

με μίαν υστάτην προσπάθειαν νὰ συγκεντρῶσιν τὰς ἐκλειπούσας δυνάμεις του, ἤγειρε τὴν δεξιάν του χεῖρα, ὡς νὰ ἤθελε νὰ μοῦ εἶπῃ τι. Ἐγὼ κύβας πρὸς τὸ πρόσωπόν του, ἀνέμενον ν' ἀκούσω. Βαθεῖα σιωπὴ ἐπεκράτει. Μὲ ἐσβεσμένην φωνήν, μόνον μὲ τὸν ἦχον τῆς πνοῆς, μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένον εἰς ἓνα ξύλινον Ἐσταυρωμένον, μόλις κατώρθωσε νὰ ἀρθρῶσιν τὰς λέξεις: Τὴν ἀγάπην ἀδελφὲ Π., τὴν ἀγάπην: Ἡ δεξιὰ του ἔπεσε βαρεῖα ἐπὶ τοῦ στήθους τού. Ἐκλείσει κουρασμένος τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἀνέπνεε βαθεῖα. Οἱ Πατέρες παρηκολούθουν τὴν σκηνήν. Πλησιάζει, τοῖς λέγω. Ναί, ἀπαντοῦν. Εἶναι ἔτοιμα τὰ τῆς κηδεῖας; προσέθεσα. Ἐκίνησαν καταφατικῶς τὴν κεφαλὴν. Ἱεροῦς; Ἐρώτησα. Μοὶ ἔδειξαν τὸν γρηαιότερον.

Αἴφνης, τὸ πρόσωπον τοῦ Ἐρημίτου ἐφωτίσθη. Ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν εἰς χαιρετισμὸν καὶ ἔλθέ, ἀμήν, ψελλίσας, ἀφῆκε τὴν τελευταίαν πνοήν.

Ὅστις δὲν εἶδεν ὅσιον ἀποθνήσκοντα, δὲν δύναται νὰ ἔχη μίαν ἀπαραίτητον περὶ ζωῆς καὶ θανάτου καὶ ἀθανασίας γνῶσιν...

Διευκτερεῦσαμεν προσευχόμενοι ἐπὶ τοῦ νεκροῦ καὶ τὴν ἐπομένην ἐψάλαμεν τὴν νεκρώσιμον τῶν μοναχῶν ἀκολουθίαν, κηδεύσαντες τὸ ἅγιον λείψανον τοῦ ἥρωος τούτου τῆς εὐσεβείας, μὲ πολλὴν καὶ ἀπέροιστον τιμὴν.

Ἀντὴλλάξαμεν ὀλίγας σκέψεις καὶ μετὰ δύο ὥρας ἔλαβον, κατὰ τὴν «Διαθήκην», 4—5 βιβλία τῆς ἐκλογῆς μου, ἐδίπλωσα τὰ κᾶπως ὀγκώδη χειρόγραφα καὶ τὴν αὐτοβιογραφίαν τοῦ ἐν μακαριστοῖς φίλου μου καὶ ἐχαιρέτισα, ἐπιστρέφων εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν μας, ἀφήσας τὴν φροντίδα τῆς ἐγκαταστάσεως ἄλλου ἀδελφοῦ εἰς τὴν καλύβην, εἰς τοὺς σεβα-

σμίους τούτους Πατέρας.

Παρέλειπα νὰ σημειώσω τὴν περιέργειαν ποῦ εἶχα, διὰ νὰ ἐξακριβώσω τὴν ὑπαρξίν τῶν τύπων τῶν ἡλῶν, διὰ τοὺς ὁποίους μοὶ εἶχεν ὀμιλήσει ὁ Ἐρημίτης αἰνιγματωδῶς, καὶ διὰ τὴν ἐξερεύνησίν μου εἰς τὰς χεῖρας, τοὺς πόδας καὶ τὴν πλευράν του. Ματαίως ἀνεζήτησα τύπους. Ἐπείσθην ὅτι ὁ ὅσιος γέρον μου ὀμίλησε μὲ πνεῦμα ἀλληγορικόν. Συνεπέρανα ὅτι οἱ τύποι εἰς τὸν γέροντα, ἦσαν βαθέως του, ἦσαν βίωμα καὶ οὐσία, ἦσαν τὸ καθημερινὸ γλυκύ του μαρτύριον τὸ πάσχειν, ὅπερ ἐχαρίσατο ἡμῖν ὁ Χριστὸς ὄν τόσον ἀγάπησε.

Μόλις ἐφθασα τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν ἱ. Μονὴν μας, καὶ παρὰ τὴν ἐξάντλησιν μου ἀπὸ τὴν ἀγρυπνίαν, ἐπεδόθη ἐξ εὐσεβοῦς περιοργείας, εἰς τὴν, ἔρευναν τῶν χειρογράφων.

ὑποθέτω δὲ ὅτι θὰ ὑστέρουν θετικῆς ὠφελείας τοὺς ἀναγινώσκοντας, ἐὰν δὲν παρέθεται ἀποσπάσματα τινὰ ἀπὸ τὴν πλήρη ἀπλότητος καὶ εἰλικρινείας αὐτοβιογραφίαν του, διὰ τοῦτο, καταχωρίζω κατ' ἐκλογὴν ὠρισμένα χωρία αὐτῆς, ποῦ δίδουν περισσότερον ἀδρὰ τοὺς χαρακτῆρας τῆς ἀγίας ψυχῆς τοῦ Ἐρημίτου Ν.

«...Ὅταν μὲ τὰς διδασκαλίαις τῆς εὐσεβοῦς μητρὸς μου καὶ μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἱερῶν βιβλίων τῆς Ἐκκλησίας μας, διέγνωσα, ἐν παιδικῇ ἔτι ἡλικίᾳ, τὸ ἄστατον τοῦ βίου καὶ ἐπίστευσα εἰς τὴν ἀλήθειαν, τὴν ἀγαθότητα καὶ ὠραιότητα τοῦ αἰωνίου Θεοῦ ἡμῶν, ὅταν ἐσωτερικῆ τις δύναμις, μὲ ἐπληροφόρει περὶ τῆς θείας ἢς ἐτύχομεν υἰοθεσίας, καὶ τῆς καθαρότητος τῆς καρδίας ἦν ἀπὸ ἡμᾶς ἀπαιτεῖ, ἔκλαιον ἀπὸ χαρὰν καὶ φόβον μὴ ἐκπέσω τῆς ἀγάπης του...»

«...Ἡ ἀγάπη ἐκείνου εἰς ἐμὲ καὶ ἡ ἀγάπη μου πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ἐσταυρώθη

δι' ἐμέ, ἀπεροφουῦσαν ὄλον μου τὸν νοῦν καὶ ἡ καρδιά μου ἠγγρύπνει δι' αὐτόν.

Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἐγκυκλίων σπουδῶν μου, ἔφηβος πλέον καὶ μὲ ὄριμον συνείδησιν, διέβλεπα καὶ ἤσθαν νόμην τὸ μέλλον μου... Ἀκατάβλητος δύναμις μὲ ὄθει εἰς ἀποκόσμους ἐρήμους, ἵνα σκέπτομαι, αἰσθάνομαι καὶ ζῶ ἐν Θεῷ... Μὲ κατέφλεγεν ἡ δίψα τοῦ Ἀπολύτου.. »

Παραλλήλως ἐκυριευόμην ὑπὸ τῆς ἀγάπης διὰ τοὺς ἀδελφούς τοῦ Κυρίου. Ἐθεώρουν τὴν παραμονὴν μου ἐν τῷ κόσμῳ ὡς καθῆκον. Ἄλλ' ἐνῶ τὸ καθῆκον τοῦτο, συνέκειτο ἐκ πρακτικῶν λόγων, καὶ ἐπομένως ἡ εὐεργετικότης μου εἰς δύο, τρεῖς ἢ πλείονας ἀδελφούς θὰ ἦτο περιορισμένης σημασίας, ἐγώ, οὔτε ἀνάπαυσιν πνεύματος θὰ εὕρισκον, ἀλλ' οὔτε καὶ τὴν δίψαν τοῦ ἰδεώδους μου θὰ ἰκανοποιούην.

«...Ὁλόκληρον τὸ εἶναι μου ἐδιχάζετο ἀπὸ δύο ἀντιμαχομένας δυνάμεις. Τὸ καθῆκον καὶ ὁ ἔνθεος πόθος ἐτάνυον ἐξ ἀντιθέτου τὴν ταλαίπωρον ψυχὴν μου. Τὸ καθῆκον, ὁ ὀρθὸς λόγος, μοὶ ἔλεγεν ὅτι ἡ ἀπομόνωσις εἶναι ἐγωϊσμός. Ὁ ἔνθεος πόθος, ἡ δύναμις τοῦ συναισθήματος μὲ ἔπειθεν, ὅτι διὰ τῆς ἀγάπης πληροῦνται πάντα τὰ ἐν ἀνθρώποις καθήκοντα. Μέσα εἰς τὴν ἀγωνίαν μου ἔβλεπα μὲ τὸ μέρος τοῦ πόθου μου μίαν ἀναπόδεικτον ἀλήθειαν, τὸ δὲ καθῆκον ἐθεώρουν ὡς μίαν ξηρὰν ἐπιταγὴν.

«...Ἡ Ἀγάπη ἐξῆλθε νικητρία... «Αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη, ἡ πίστις ἡ δι' ἀγάπης ἐνεργουμένη...» Ὁ Ἐρημίτης Ν. εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο γράφει πολλά. Ἄλλ' ὁ χῶρος, ποῦ φιλοξένως παρέχει ἡ ὑποχρεωτικὴ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη», εἶναι στενός.

Τώρα οἱ ἀδελφοὶ θὰ διερωτῶνται καὶ δικαίως ποῖος τάχα νὰ εἶναι ὁ Ἐρη-

μίτης Ν; Πόσοι τὸν εἶδον καὶ τὸν «ἐψηλάφισαν»!! Καὶ ὅμως, ἀμφιβάλλω ἐὰν ὑποπτεύθησαν ὅτι δι' αὐτὸν ἔγραψα τὴν ἱστορίαν. Ἄλλὰ καὶ πόσοι Ἐρημίται Ν. ὑπάρχουν!! Σὲ κάθε περιοχῇ, σὲ κάθε ἀσκητήριον. Πόσοι ἀπὸ αὐτοὺς ποῦ συνομιλῶμεν καθημερινῶς καὶ συναναστρεφόμεθα, δὲν βαστάζουν ἡρωικῶς τὰ «σίγματα τοῦ Κυρίου», ὄχι μόνον ἐν τῷ σώματί των, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν καρδίαν των. Εἰς πόσων τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, ἔχουν σχηματισθῆ οἱ τύποι ὄχι τῶν ἡλῶν, ἀλλὰ τῆς ἐν Χριστῷ καλῆς ὁμολογίας. Πόσοι ἀπὸ τοὺς ἀφανεῖς ἐκείνους μάρτυρας τῆς Ἐρήμου καὶ τῶν ἱερῶν καταγωγίων, δὲν ζοῦν τὴν καθαρὰν καὶ ὠραίαν καὶ τραχεῖαν ζωὴν τοῦ Ἐρημίτου Ν!!! Πόσοι μεταξὺ ὑμῶν ὑπάρχουν Ἐρημίται Ν!! Καὶ πόσοι εἶμεθα Ἐρημίται!! Πόσοι...

Ἄγιορείτης

Τέλος

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΡΟΖΑ ΤΟΥ ΤΑΝΝΑΝΒΟΥΡΓΟΥ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ

Η ΡΟΖΑ ΚΑΙ Ο ΠΑΤΗΡ ΤΗΣ ΑΝΑΚΤΟΜΕΝΟΙ ΤΑΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ ΑΥΤΩΝ.

(συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 285)

Ἀκολούθησον τὰς συμβουλὰς μου ταύτας καὶ ἡ ὑπόληψις, ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία μετὰ τῆς θείας εὐλογίας θέλουσι βασιλεύει ἐν σοὶ καὶ ἐν τῷ οἴκῳ σου.

Ἴδου φρόνιμος καὶ σκεπτικὴ ὁμιλία, ἀνέκρουεν ὁ Κιουνερίκος. Διὰ τῶν τοιούτων συμβουλῶν δύναται νὰ ὠφελήσῃ τις πολλοὺς ἀνδρας καὶ γυναῖκας· ἔξαιρῶ δὲ μόνον τὴν Ἠλδεγάρδην μου. Ῥόζα, ἀληθῶς εἶσθε νεάνις ἐξαιρετα ἀνατεθραμμένη καὶ πλήρης φρονήσεως. Καὶ ἐγὼ αὐ-

τὸς θέλω συμμερισθῆ τῶν γνωμῶν σας. Ὅ,τι πρὸ ὀλίγου εἶπετε συμφωνεῖ καθ' ὀλοκληρίαν μὲ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ μακαρίτης πατήρ μου μοὶ ἐπανελάβε τοσάκις. Συχνάκις περιέκλειε τὰς σκέψεις του εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο ἀπόφθεγμα, Κιουνερίκε, Κιουνερίκε, μοὶ ἔλεγε, περισσοτέρα ὠριμότης, καὶ ὀλιγωτέρα ζωηρότης· οὕτως εὐδοκιμεῖ τις καλλίτερον εἰς τοῦτον τὸν κόσμον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ

Ἡ ΡΟΖΑ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΑΦΙΚΟΜΕΝῆΙ Εἰς ΤΟ ΤΑΝΝΑΝΒΟΥΡΓΟΝ

Μετά τινος ἡμέρας ὁ Κιουνερίκος μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ, καὶ ὁ Ἐδελβέρτης μετὰ τῆς θυγατρὸς του, ἀναχωρήσαντες ἐκ Φιχτανβούργου διηυθύνθησαν ἅπαντες εἰς τὸ Ταννανβούργον συμπαρακολουθούμενοι ὑπὸ πολυαρίθμων πολεμιστῶν ὠπλισμένων καὶ ὑπὸ ὑπηρετῶν πλουσιῶς ἐνδεδυμένων. Ἡ φήμη ἀπάντων τῶν εἰς τὸ Φιχτανβούργον συμβάντων εἶχεν ἤδη διαδοθῆ ἅπανταχοῦ, καὶ συνεπῶς εἰς ὅλα τὰ κτήματα τοῦ Κιουνερίκου, εἰς ὅλα τὰ μικρὰ χωρία, αἵτινα διήρχετό τις, ἔβλεπε πρόσωπα εὐθυμα. Οἱ κάτοικοι πάσης οἰκίας καὶ αὐτῶν τῶν μικροτάτων καλυβῶν ἔτρεχον παμπληθεῖς, ἵνα εὐφρανθῶσι διὰ τὴν συμφιλίωσιν τῶν δύο ἱπποτῶν, καὶ πρὸ πάντων ἵνα παρατηρήσωσι τὴν μορφήν τῆς νεάνιδος τῆς καταδειξάσης ὑπὲρ μὲν τοῦ πατρὸς τῆς τοσαύτην φιλοστοργίαν, ὑπὲρ δὲ τῆς διασώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Κιουνερίκου τοσοῦτον ἠρωϊσμόν. Ἄλλ' ὁ Ἐδελβέρτης φθάσας εἰς τὰς ἰδίας αὐτοῦ χώρας, εἶδε νὰ βασιλεύῃ πανταχοῦ ἡ μεγαλύτερα σιγή. Ἄπαντα τὰ χωρία, αἵτινα διήρχετο, ἐφαίνοντο ὅλως ἔρημα. Ὁ ἱππότης ἐξεπλάγη μὲν διὰ τοῦτο, ἠγνόει δὲ εἰς τί νὰ ἀποδώσῃ τὴν ἡσυχίαν ταύτην.

Ἄπειροι ἰδέαι ἐπήρχοντο ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὸν νοῦν του, ἀλλ' ὅτε ἐπλησίασε τὴν μεγάλην τοῦ φρουρίου του πύλην κατενόησε τὰ ἀληθῆ αἷτια. Ὁλόκληρος ὁ τοῦ φρουρίου περίβολος ἦτο πλήρης ἀνθρώπων. Ἄπαντες οἱ ὑποτελεῖς αὐτοῦ εὐρισκοντο συνηθροισμένοι καὶ παρατετογμένοι ἐν τῇ ὠραιότερᾳ τάξει. Ἄφ' ἑνὸς μὲν ἔβλεπέ τις μακρὰς σειρὰς μικρῶν παίδων, νέων καὶ τελείων ἀνδρῶν, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἄλλας σειρὰς μικρῶν κορασιῶν, νεανίδων καὶ γυναικῶν· πάντες ἦσαν ἐνδεδυμένοι τὰ ἑορταστικά τῶν. Ὁ μὲν ἀνθρακεὺς Βουρκάρδος προΐστατο τῶν ἀνδρῶν, ἡ δὲ σύζυγος αὐτοῦ Γετρούδη τῶν γυναικῶν, εἰς ὑποδοχὴν τοῦ συνελθόντος πλήθους· ὁ γέρον φρούραρχος τοῦ φρουρίου, ἐπεφορτίσθη νὰ συνδέσῃ δυσκολωτάτην καὶ λίαν διεξοδικὴν δημηγορίαν, ἀρμοδίαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, τὴν ὁποίαν ὤφειλεν ἵν' ἀπαγγεῖλῃ ὁ Βουρκάρδος εἰς τὸν ἀνακτήσαντα τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Ἐδελβέρτην. Ὁ ἀνθρακεὺς ἐπεμελήθη μεγάλως ἵνα ἀποστηθίσῃ αὐτὴν· λαβὼν δὲ θέσιν καὶ ὕφος ἐπίσημον ἤρχισεν οὕτως. Τοῦ Ἐδελβέρτου μετὰ τῶν συνοδῶν. ἐπειδὴ, διότι, προσηκόντως θεωρήσαντες ὅτι συνέβη, ἐπῆλθεν, ὅτι, ὅτι... Δὲν ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ περαιτέρω· ἐν τούτοις συνελθὼν μετ' ὀλίγον ἐκ τῆς ταραχῆς εἰς ἑαυτὸν, προσέθηκε. Συγχωρήσατε, εὐγενῆς κύριε, διότι, ἅμα παρουσιάσθη ἐνώπιόν σας, ἐλησμόνησα τὸν σοφὸν ἐκεῖνον λόγον, ὁ ὁποῖος λέγουσιν ὅτι εἶναι πολὺ ὠραῖος· πᾶν ὅ,τι δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω ἤδη εἶναι, ὅτι τώρα ἀποθνήσκω εὐχαριστημένος, διότι ἔζησα μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΕΓΝΩΡΙΣΕ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ

Είναι ἀλήθεια Κύριε, ποὺ ὅποιος σὲ γνωρίζει,
 ἤρεμος κι' ἀμετάβλητος μέσ' τὴν ζωὴ βαδίζει.
 Μὲ σταθερὸ τὸ βῆμα του πάντοτε περπατᾷ,
 ἀνθρώπου ἀδυνάτου βοήθειά δὲν ζητᾷ.
 Προσεύχεται δλόψυχα στήν χάριν τοῦ Θεοῦ,
 ξεύρει πὼς εἶναι μάταιο νὰ τρέξῃ ὅπου ἄλλου.
 Πολὺ γλυκειά εἶν' ἡ ζωὴ μὲ τὴν μεγάλη ἀγάπη,
 ποὺ μᾶς χαρίζει ὁ Χριστὸς μέσ' τῆς καρδιάς τὰ θάθη.
 Σὲ δυναμώνει ἀφάνταστα σὲ κάθε συμφορά,
 μ' ὄλο ποὺ ζῆς μέσ' τὴν ζωὴ ναί! ζῆς πολὺ μακρὰ.
 Ναί! Κύριε τ' ὁμολογῶ αὐτὸς ποὺ σὲ γνωρίζει,
 σταῖς πετὸ μεγάλες συμφοραῖς τοῦ θίου δὲν λυγίζει.
 Ἔχει ἐλπίδα τὸν Θεό, καταφυγὴ Ἐσένα!
 σκέπη γλυκειά παρηγοριὰ τὸ ἅγιόν σου Πνεῦμα.
 Κάμε Χριστέ τὰ τέκνα σου ὄλα νὰ σὲ γνωρίσουν,
 αὐτὴν τὴν θλιθερὴ ζωὴ, ἤρεμα νὰ τὴν ζήσουν.
 Γιατ' εἶναι τόσο θλιθερὸ νὰ ζῆ κανεὶς μακρὰ σου,
 ἔχουν ἀνάγκη ἀπόλυτον τὰ ταπεινὰ παιδιὰ σου.
 Μοιάζουν σὰν μέσ' τὸ πέλαγος βραχάκι νὰ ζητοῦν,
 κι' ὀλόγυρα τὰ κύματα σκληρὰ νὰ τὰ κτυποῦν.
 Αὐτὰ ποὺ μὲ τὰς χεῖρας σου ὄλο σιόργῃ πλασμένα,
 μὴ γένοιτο! νὰ μείνουνε ἐγκαταλελειμμένα!

Ἄ. Πάβωμα, Ἀθήναι

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

—Τὰ ἐγκόσμια

Ἡ τελευταία αὐτοκρατορία τῆς Αὐ-
 στρουγγαρίας Ζίτα εἰσήλθε κατ' αὐτὰς
 εἰς ἓνα μοναστήριον τῆς Γαλλίας, ἀφιε-
 ρωμένον εἰς τὴν ἁγίαν Καικιλίαν, διὰ
 νὰ μείνῃ ἐκεῖ ἐφ' ὄρου ζωῆς. Εἰς τὸ μο-
 ναστήριον τοῦτο διαμένουν καὶ αἱ τρεῖς
 μεγαλύτεραι ἀδελφαὶ τῆς. Ἐξ ἀφορμῆς
 τῆς εἰσόδου τῆς Ζίτας εἰς μοναστήριον,
 μία γαλλικὴ ἐφημερὶς δημοσιεύει ἓνα κα-
 τάλογον συγχρόνων προσωπικότητων ποὺ
 ἠκολούθησαν τελευταίως τὸν ἴδιον δρό-
 μον. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι ἡ ἐγγονὴ τοῦ
 δισεκατομμυριούχου Γκούλτ, βαρόνη Μα-

ρία ντὲ Μοριενάς, ἡ ὁποία ὡς μοναχὴ
 ἔλαβε τὸ ὄνομα Μαρία Πιέρ, ἡ δεσποιν-
 νὶς Ἐλισάβετ ντὲ Μιριμπέλ, ἐγγονὴ τοῦ
 στρατάρχου Μάκ Μαόν, προέδρου τῆς γαλ-
 λικῆς Δημοκρατίας καὶ ἄμεσος συνεργά-
 τρια τοῦ στρατηγοῦ Ντὲ Γκόλλ, καὶ ὁ
 Γάλλος ἀεροπόρος Μπερνάρ Κορσεβίρ,
 ἀνδραγαθήσας κατὰ τὸν παγκόσμιον πό-
 λεμον. Οὗτος κατετάγη εἰς τὸ τάγμα τῶν
 Τραπιστῶν, τοῦ ὁποίου ἓνας κανὼν εἶ-
 ναι ἡ ἕκ μέρους τῶν μελῶν του τήρησις
 αὐστηροῦς σιωπῆς.

—Εἶδε μπροστὰ τῆς τὴν Παναγαίαν

Μία φαρμαδόρα εἶπεν ὅτι, ἀκριβῶς κα-
 τὰ τὸ μεσημέρι, εἶδε τὸ ὄραμα τῆς Παρ-

θένου Μαρίας, τὸ ὁποῖον παρουσιάσθη εἰς αὐτὴν δι' ἑβδόμην ἡμέραν.

Μὲ τὴν διαδόσιν τοῦ συμβάντος 100.000 ἄτομα συνεκεντρώθησαν εἰς τὴν φάρμαν τῆς Κας Μαίρης Βὰν Χούφ, ἡ ὁποία εἶπεν ὅτι ἡ Παρθένος Μαρία τῆς εἶπε τὰ ἑξῆς: «Προσευχηθῆτε καὶ προσευχηθῆτε πολὺ. Ὁ καιρὸς ἐπέγει».

Ὁ λοχαγὸς τῆς ἀστυνομίας Πρόστον Μὰκ Ἐβόη, εἶπεν ὅτι «περίπου 100.000 ἄτομα» εἶχον στριμωχθῆ μέσα εἰς τὴν ἑκ πέντε στρεμμάτων φάρμαν, ἰστάμενοι ὄρθιοι ὑπὸ τὸν καίοντα ἥλιον καὶ τὰ μεγάλα σύννεφα τῆς σκόνης, διὸ νὰ ἴδουν τὸ μέρος καὶ παρουσιάσθη ἡ Παναγία.

Ἡ ἰσχυρὴ 30έτις φαρμαδόρα, παρουσιάσθη καὶ ἔπρην ἀμέσως γονυπετῆς πρὸ τῶν συγκεντρωθέντων ἐκεῖ θεοσεβῶν.

Οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ τύπου δὲν εἶδον τίποτε, ἀλλὰ μετ' ὀλίγην ὥραν ἡ Κα Βὰν Χούφ ἐσκέπασε τὸ πρόσωπόν της μὲ ἓνα λευκὸ μαντῆλι, ἐσηκώθη σεβαστὰ καὶ ἀξιοπρεπῆς καὶ τράβηξε κατ' εὐθείαν διὰ τὸ σπιτάκι της. Μετὰ ταῦτα μετέδωκε εἰς τοὺς ἀναμένοντας ἕξωθεν τὴν παραγγελίαν καὶ τῆς ἔδωσεν ἡ Παναγία.

Ἐπιτροπὴ ἀπὸ ἀντιπροσώπους τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ἐστάλη ὕπως ἔξετάσῃ τὸ ζήτημα.

— Δύο σπάνια βιβλία πρὸς πώλησιν

Ἀνώνυμος φίλος καὶ ἑνθερμος υποστηρικτῆς τοῦ ἁγίου Ὄρους, μᾶς ἔστειλεν ὡς δῶρον τὰ ἑξῆς δύο σπάνια βιβλία, ἵνα τὰ πωλήσωμεν πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς

«Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης» τῆς ὁποίας τὸ ἔργον καθὼς μᾶς γράφει ὑπερεκτιμᾶ.

1) ΝΕΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ. Ἀγαπίου Μοναχοῦ. Ἐκδοσις Ἐνετίας 1800.

2) ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ. Ἀγαπίου Μοναχοῦ. Ἐκδοσις Ἐνετίας 1818.

Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ γινόμεθα πρόξενοι δύο ἀγαθῶν, πρῶτον ἐνισχύομεν τὴν κυκλοφορίαν ἐνὸς ψυχοσωτηρίου περιδικοῦ, τῆς «Ἀγ. Βιβλιοθήκης» δεύτερον βοηθῶμεν νὰ διαβάσουν καὶ ἄλλοι τὰ περιέχοντα «Ἄρτον Οὐράνιον καὶ ποτήριον ζωῆς.» Ἱεροσκευτικά βιβλία, τὰ ὁποία δὲν πρέπει νὰ εἶναι κλεισμένα εἰς τὰς βιβλιοθήκας, ἀλλὰ ὡς οἱ ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου νὰ κυκλοφοροῦν πρὸς διάδοσιν τῆς οὐρανίου μας θρησκείας.

Ὅσοι θέλετε νὰ βοηθήσητε τοὺς δύο θεαρέστους σκοποὺς στείλατέ μας τὰ παλαιά σας βιβλία τὰ ὁποία εὐγνωμόνως θὰ γίνουν δεκτά.

— Ἐλένη Π. Γουγουτᾶ

Ἀπεβίωσε τὴν 7 Νοεμβρίου 1950 πλήρης ἡμερῶν ἐν Ἀγιάσῳ Μυτιλήνης, δέσποινα σεβαστῆ καὶ μήτηρ τοῦ ἐν Ἀμερικῇ ἐγκατεστημένου τέκνου της Τζάνου Π. Γουγουτᾶ ἱερέως, Ἐλένη Π. Γουγουτᾶ. Ἡ θεάρεστος πολιτεία τοῦ ἐκεῖ υἱοῦ της, αἱ ἀναρίθμητοι εὐεργεσίαι καὶ αἱ φιλανθρωπίαι του θὰ τὴν κατατάξουν ἀσφαλῶς εἰς τὰ σκηνώματα τῶν ἁγίων καὶ τῶν δικαίων. Αἰωνία της ἡ μνήμη.

Διαδώσατε τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην»

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Εἰς τὴν ἁγίαν καὶ θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Κυρίας ἡμῶν
Θεοτόκου τὴν ἐπονομαζομένην ΔΙΩΤΙΣΣΑΝ

(Ψαλλόμενος τῇ 2α τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἐν Κεφαλληνία. Ποιηθεὶς ὑπὸ Ἀρχιμ.
Γαβριὴλ Σταματελάτου Κουτλουμουσιανοῦ, ἐν ἁγίῳ Ὁρει, ἐν ἔτει σωτηριῶ αἰκῆ).

Μετὰ τὸν εὐλογητὸν καὶ τὸ Κύριε εἰσα-
κουσον, τὸ Θεὸς Κύριος καὶ τὸ Τροπάριον.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ σταυρῷ.

Τὴν χαριτόβρυτον πιστοὶ τῆς Παρ-
θένου, θείαν Εἰκόνα προσκυνοῦντες
ἐν πίστει, χαρμονικῶς ὑμνήσωμεν δο-
ῶντες αὐτῇ· χαίροις ὁ ἀένας ποτα-
μὸς τῶν θαυμάτων, πίστει τοὺς προσ-
τρέχοντας, ἅπαντας καταρθεύων, τὴν
προστασίαν ἔχοιμεν τὴν σὴν, θλίψεσι
πάσαις Εἰκὼν θαυματόβρυτε.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτέ...

Ὁ Ν'. καὶ εὐθὺς ὁ κανὼν.

ᾠδὴ α' Ἦχ. πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ

Ἀπὸ χειλέων ρυπαρῶν ἐφύμνιον, δέ-
ξαι νῦν μόνῃ Ἀγνῇ, ὡς πρὶν ὁ Ἰί-
ός σου, ὁ Θεὸς καὶ πλάστης μου, τῆς
χήρας κατεδέξατο, τὰ λεπτὰ καὶ τὴν
λύσιν, τῶν ὀφλημάτων παράσχου μοι,
ἵνα κατὰ χρέος γεραίρω σε.

Ἐπιδρομαὶ τῶν ἀλαστόρων θλίβου-
σι, Κεφαλληνίαν κλεινὴν, καὶ
πολλὰι κακώσεις, εὗρωσαν τοὺς δού-
λους σου, ἡμᾶς Θεοχαρίτωτε, ἀλλὰ τῇ
θεαυγεί σου, Εἰκόني πόθω προστρέ-
χοντες, λύσιν τῶν δεινῶν ἐξαιτούμεθα.

Ὅσος λαὸς ἐπὶ τὸ σὸν κατέφυγεν,
ὀκλύπωμα ἱερόν, καὶ εὐλαβῶς
τοῦτο, προσκυνεῖ δεόμενος· μὴ σὺν πα-
ριδίῃς ἄχραντε, τὰς αὐτοῦ τυραννίας,
αἰχμαλωσίας δημεύσεις τε, ὡς κακούρ-
γων πάσχει ὠμότητι.

Ἐυλογημένη ἡ Θεὸν κυήσασα, τοῦτο
ἔδυσώπει ἀεὶ, ὑπὲρ τῶν ὁσῶν δού-
λων, τῶν δεινὰ καὶ οἴκτιστα, πασχόν-

των Παναμώμητε, ἐξ ἰδίων πταιομά-
των, καὶ ὑπερφώτῃ Εἰκόني σου, πίστει
προστρεχόντων Πανάχραντε.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀφίδος.

Κεφαλληνίας τὴν ζάλην καὶ τὰ
φρικτὰ κύματα, τὰ ἐπαπειλοῦν-
τα σοὶς δούλοις ἄρδην τὸν ὄλεθρον,
τρέψον Πανύμνητε, εἰς βάθυτάτην γα-
λήνην, τῷ ἀμάχῳ σθένει σου ὡς ταύ-
της πρόμαχος.

Τοὺς ἐν τῇ δε τῇ ποιμνῇ τῇ σῇ ἁ-
γνῇ Δέσποινα, πάσης ἐπηρείας τοῦ
βίου καὶ περιστάσεως, τήρει ἀπήμο-
νας, ἀλλὰ καὶ ταύτην συντήρει, σὴ δυ-
νάμει ἄτρωτον, ὦ Παναμώμητε.

Ὅκ ἰσχύει Παρθένε τὸ ἀχανὲς πέ-
λαγος, τῶν ὁσῶν θαυμασιῶν καὶ
ξένων γλώσσα ἢ βρότειος, ἐκδιηγῆ-
σασθαι, ἃ καθ' ἐκάστην δεικνύεις, τοῖς
πιστῶς προστρέχουσι θεία Εἰκόني σου.

Τῶν δαιμόνων ἐφόδους καὶ τὰς πι-
τρὰς Δέσποινα, καὶ πολυχρονίους
ὁσῶν δούλων νόσους ἀπέλασον, ἵνα δο-
ξάζομεν, ἀνευφημοῦντές σε πόθῳ, ἣν
Ἀγγέλων ἄυλοι γλώσσαι γεραίρουσι.

Διάσωσον, ἀπὸ κινδύνων τοὺς δού-
λους σου Θεοτόκε, ὅτι πάντες μετὰ Θε-
ὸν εἰς σὲ καταφεύγομεν ὡς ἀβήρηκτον
τεῖχος καὶ προστασίαν.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενεῖα Πανύμνητε
Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ
σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυ-
χῆς μου τὸ ἄλγος.

Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός. κ.τ.λ. ὡς συν-
ήθως. Εἶτα τὸ κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ὁ ὕψωθεῖς.

Οἱ τῶν θαυμάτων ποταμοὶ Θεοτόκε, ἐκ τῆς πανσέπτου σου σοροῦ προερχόμενοι, ὡς ἐξ Ἑδὲμ ποτίζουσι τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, χάριτας προχέοντες, τοῖς πιστῶς σε τιμῶσιν· ὅθεν ἀνυμνοῦμέν σε καὶ σεπτῶς εὐφημοῦμεν, καὶ εὐχαρίστως κράζομεν αἰεὶ· Χαῖρε, ἡ μόνη ἐλπίς τῶν ὑμνούντων σε.

Ἦχος β'.

Πρεσβεῖα θερμῆ καὶ τεῖχος ἀπροσμάχητον, ἐλέους πηγὴ τοῦ κόσμου καταφύγιον, ἐκτενῶς βοῶμέν σοι· Θεοτόκε Δέσποινα πρόφθασον, καὶ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, ἡ μόνη ταχέως προστατεύουσα.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς.

Στήσον Ἀγνή, τὸν πολυτάραχον Σκλύδωνα, καὶ τὸν σάλον, τὸν ἐπιχειρόμενον κατὰ τῆς σῆς ποιμνης τῆς οἰκτρᾶς, καὶ ἀθλίως ταύτην καταβυθίζοντα ἅπασαν, θυθῶ τῆς ἀπωλείας, παγκρατεῖ σου δυνάμει, τῆς σῆς χάριτος μόνη πανύμνητε.

Τὶς ἐξείπειν, ὦ Ὑπερένδοξε Δέσποινα, ἐξισχύει, τὰς τερατουργίας σου τὰς ὑετοῦ πόντου τε αὐτοῦ, σταγόνας καὶ ψάμμον, ὑπερβαινούσας τρανώτατα, ὡς Μήτηρ γὰρ Ὑψίστου, τὸ σθένος κεκτημένη, πάντα πράττεις ἐν μόνῳ τῷ βούλεσθαι.

Τὰ πονηρά, Κόρη πανάχραντε πνεύματα, τοὺς σοὺς δούλους, καταδυναστεύοντα καὶ ἀφειδῶς ἄγχοντα αὐτούς, ἀπέλασον τάχος, ἀλλὰ καὶ κινδυνον ἅπαντα, καὶ νόσους ἀνιάτους, ἐκδίωξον ὧν δούλων, ἵνα σὲ κατὰ χρέος δοξάζομεν.

Σὺ μου ἰσχύς, σὺ μου καὶ δύναμις Δέσποινα, ἐκβοᾷ σοι, ὁ ταλαιπωρούμενος ὑπὸ δεινῆς νόσου τληπαθῶς, καὶ τῇ σῇ Εἰκόνι, προσπίπτει ἐπικα-

λούμενος, θεράπευσόν με Κόρη, πανταχοῦ καὶ κηρύξω, τὴν δεξιάν σου ἀχραντε δύναμιν.

ᾠδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπάσω.

Στεναγμοὶ τῆς σῆς ποιμνης, θρήνοι τε καὶ δάκρυα νῦν ἐπληθύνθησαν· αἱ γὰρ ἀνομίαι, κεφαλὴν τὴν αὐτῆς ὑπερήραντο, ἀξια γοῶν ὄντως, ὡνπερ εἰργάσατο ἀφρόνως, τὰ ἐπίχειρα ἤδη κομίζεται.

Τὴν ὄργην τοῦ Ἰοῦ σου, καὶ τὴν ἀγανάκτησιν παρθένε πρόφθασον, ἐξιλεουμένη, μητρικαῖς σου πρεσβείαις μητρόθεε, ἵνα μὴ εἰς τέλος, ἀθλίως ποιμνην ἐξαλείψῃ, σὴν τιμῶσαν Εἰκόνα ὑπέρτιμον.

Νοσηλείας καὶ πάθη, χαλεπὰς παρήσεις τε, ὦ Ὑπερένδοξε, καὶ ἀρθρίτιν νόσον, τὴν δονοῦσαν τὸν νοῦν καὶ διάνοιαν, τῶν ἀνθρώπων Κόρη, τῇ θεϊκῇ σου δυναστεία, κατακοίμησον τάχος δεόμεθα.

Πειρασμῶν καὶ κινδύνων, καὶ δεινῶν Πικρώσεων Κόρη τοὺς δούλους σου, τοὺς πιστῶς τιμῶντας, καὶ τὴν σὴν προσκυνούντας πανσέβαστον, πάναγνε Εἰκόνα, δεῖξον Παρθένε ἀνωτέρους, καὶ περισώζε μόνη πανάχραντε.

ᾠδὴ στ'. Τὴν δέσποινα

Τῷ θεῷ σου, νῦν κατὰ προστρέχομεν, τοῖ παντοιαῖς συνεχόμενοι νόσοις, πίστει θερμῇ, τὴν Εἰκόνα σου Κόρη, τὴν! θαυματόδρυτον κατασπαζόμενοι, καὶ πάντων δὴ τῶν δυσχερῶν, θάττον λύσιν Ἀγνή κομίζόμεθα.

Ενώτισαι, νῦν ἡμῶν πανύμνητε, τὰς δεήσεις τῶν εἰς σὲ προσπρεχόντων, ὅτι δειναί, τῶν κακῶν τρίκυμιαί, περιεκύκλωσαν ἡμᾶς ὡ μητρόθεε, καὶ ὄλεθρον τὸν παντελεῖ, ἀπειλοῦσι· διὸ τούτων λύτρωσαι.

Εικόνα σου, τὴν σεπτὴν Ὑπέραγνε, προσκυνούντας εὐλαδῶς τοὺς σοὺς

δούλους, ῥῦσαι δεινῶν, καὶ παντοίων κινδύνων, καὶ ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων πανύμνητε, καὶ ὀρωμένων τῶν δεινῶς, τυρανούντων ἡμᾶς παναμώμητε.

Συνάχθητε, Κεφαλληνίας θρέμματα, καὶ προσπέσατε ἐξ ὅλης καρδίας, τῇ φωταυγεί, τῆς πανάγνου Εἰκόني, περιπαθῶς ἐξαιτούντες τὰ πρόσφορα, καὶ τεύξεσθε ὡς ἀληθῶς, παρ' αὐτῆς τὰ αἰτήματα χαίροντες.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων...

*Αχραντε ἢ διὰ λόγου...

Εἶτα μνημονεύει ὁ ἱερεὺς ὡς συνήθως, καὶ ἡμεῖς ψάλλομεν τὸ Κύριε ἐλέησον ἰβ' Ὁ ἱερεὺς Ὅτι ἐλεήμων καὶ εὐθύς τό:

Κοντάκιον

*Ηχος β'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Περιβολὴν πᾶσι πιστοῖς ἀφθαρσίας, θεοχαρίτωτε Ἀγνή ἐδωρήσω, τὴν ἱερὰν Ἐσθητά σου μεθ' ἧς τὸ ἱερόν, σῶμά σου ἐσκέπασας, σκέπη πάντων ἀνθρώπων ἧς πέρ τὴν κατάθεισιν ἐορτάζομεν πόθῳ, καὶ ἐκβοῶμεν φόβῳ σοι σεμνή· χαῖρε παρθένε χριστιανῶν τὸ καύχημα. ὁμοιον.

Προστασία τῶν χριστιανῶν ἀκαταίτητος, μεσιτεία πρὸς τὸν ποιητὴν ἀμετάθετε, μὴ παρίδης ἀμαρτωλῶν δεήσεων φωνάς· ἀλλὰ πρόφρασον ὡς ἀγαθὴ, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν τῶν πιστῶς κραυγάζοντων σοι· Τάχυνον εἰς πρεσβείαν, καὶ σπεῦσον εἰς ἰκεσίαν, ἢ προστατεύουσα ἀεὶ, Θεοτόκε τῶν τιμώντων σε.

Προκείμενον.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου...

Στίχ. Ἀκούσον θυγάτηρ καὶ εἶδε κ.τ.λ.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις...

(ζήτει 8 Σεπτεμβρίου)

Δόξα. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Παναχαράντου.

Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ τὸ ἰδιόμελον.

*Ηχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι

Μὴ παρίδης δέησιν, τῶν ἀναξίων ὁσῶν δούλων, παναγία Δέσποινα, ἀλλὰ δέξαι τάχιστα καὶ βοήθησον, θλίψεις γὰρ πάσχομεν, φέρειν οὐ σθένομεν τῶν δαιμόνων τὰ τοξεύματα, σκέπην οὐκ ἔχομεν οὐδὲ ποῦ φυγεῖν οἱ πανάθλιοι· πάντοθεν πολεμούμενοι, καὶ παραμυθία οὐκ ἔστι πλήν σου, Δέσποινα τοῦ Κόσμου ἐλπίς καὶ προστασία τῶν πιστῶν, μὴ παραβλέψῃς τὴν δέησιν, τῶν παρακαλούντων σε.

Εἶτα ὁ ἱερεὺς. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου· τὸ Κύριε ἐλέησον ἰβ'. κ.τ.λ.

Ὁδὴ ζ'. Παῖδες ἐβραίων

Θλίψεις ὀδύνας καὶ κακώσεις, ἤδη εὔροσαν καὶ τὴν Κεφαλληνίαν, καὶ πιστῶν σου Ἀγνή, τὸ πλήρωμα βοᾷ σοι, ῥῦσαι ἡμᾶς πανύμνητε, τῆς δεινῆς πανωλεθρίας.

Θραῦσον παρθένε τῶν ἀνόμων, τὰ σφραγίσματα καὶ τὰς ὀρμάς Κυρία, τὰς ἀτάκτους αὐτῶν, ἡμᾶς δὲ τοὺς σοὺς δούλους, εἰρήνευσον ἀείποτε, εἰς αἰῶνάς σε ὑμνοῦντας.

Σκέπη παρθένε τοῖς σοῖς δούλοις, καὶ ἀντίληψις γενοῦ καὶ σωτηρία, τοῖς ἐν πίστει τῇ σῇ, προστρέχουσιν Εἰκόني, καὶ πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ἐξελοῦ ἡμᾶς Κυρία.

Πάθη ποικίλα πυρετούς τε, καχεξίας τε καὶ νόσους ἀνιάτους, τῇ ἀμάχῳ σου νῦν, καὶ θεία προστασία, ὁσῶν δούλων ἐξοστράκισον, ὑπερένδοξε Κυρία.

Ὁδὴ η'. Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ

Τὴν Εἰκόνα τὴν σὴν καταπλουτοῦντες, Θεομήτορ πηγὴν θαυμάτων ξένων, τῷ σῷ ναφ προστρέχοντες λαμβάνομεν, σώματος τὴν ῥῶσιν, καὶ ψυχῆς ὁμοῦ τε, ἀγνή παρθενομήτορ,

Ως τυφλοῖς τε τὸ φῶς σὺ ἐδώρήσω, καὶ πεσόντας ἐξ ὕψους ἐλυτρώσω, καὶ νῦν ἡμῶν καταύγασσον τὰ ὄμματα τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ τῆς ἀμαρτίας ἀνάστησον τοῦ χάους.

Οἱ ἐν νόσοις Παρθένε ἀνιάτοις, ἰατῆρά σε ἔχομεν ἐν πάσαις, σκέπη τῆ σῆ διὸ νῦν καταφεύγομεν ἴασιν ἀφθόνως, πάναγνε παράσχου ἡμῖν τοῖς σοῖς οἰκέταις.

Τοὺς παντοίοις δαινοῖς ἐνοχλουμένους, καὶ Εἰκόνι τῆ σῆ προσερχομένους, Παρθενομῆτορ λύτρωσον τοὺς δούλους σου, τρέπουσα ἐν τάχει, εἰς χαρὰν θαθεῖαν τὴν τούτων ἀθυμίαν.

᾽Ωδὴ θ'. ᾽Εξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Τὸ πένθος τῆς Κεφαλῆνιας τὸ κατηφέες, εἰς χαρὰν μεταποίησον Ἄχραντε, καὶ χαρμονήν, ὅτι σὲ προστάτιν ἐν πειρασμοῖς, λιμένα τε πανεύδιον, κέκτηται ἐν σάλῳ τῶν συμφορῶν, ἐλπίδας σωτηρίας, πρὸς σὲ Κυρία πάσας, ἀνατιθεῖσα ὑπερένδοξε.

Συντῆρει σοὺς θεράποντας Ἀγαθὴ, πειρασμῶν καὶ κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ συμφορῶν, χαλεπῶν ὀρμῶν τε τῶν ἐναγῶν, καὶ μαιφόνων Ἄχραντε, τῶν κατατροχόντων ἡμᾶς ἀεὶ, τοὺς θεῖαν σου τιμώντας, εἰκόνα μετὰ πρόθου, καὶ προσκυνούοντας Κόρη πάναγνε.

Ποικίλας νοσηλείας καὶ χαλεπὰς, πυρετούς, ποδαλγίας παρέσεις τε, καὶ δυσμενοὺς, ἐπηρείας πάσας καὶ προσβολὰς, σὼν οἰκετῶν Πανύμνητε, ἐκποδῶν νῦν ποίησον Ἀγαθὴ, τῶν πρόθῳ προσιόντων, Εἰκόνι τῆ σεπτῆ σου, καὶ σὲ πιστῶς τιμώντων Πάναγνε.

Μονὴν τὴν θαυμασίαν σου καὶ κλεινὴν, ἣν εἰς θεῖαν κατοίκησιν Ἄχραντε, τὴν σὴν ἀεὶ, Κόρη ἠρετίσω καὶ τοὺς αὐτῆ, ἀσκητικῶς μονάζοντας,

πάντιμον Εἰκόνα σου καὶ σεπτὴν, ὡς ἔλθον κεκτημένους, καὶ πρόργον ἀσφαλείας, κινδύνων σῶζε παναμώμητε.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς καὶ εὐθύς τὰ μεγαλυνάγια ταῦτα.

Δεῦτε τὴν Εἰκόνα τὴν Ἰεράν, τὴν τῆς Διωτίσης, ἀσπασώμεθα εὐλαβῶς, θρύουσαν παντοίων, νόσων καὶ πάσης βλάβης, βῶσιν θαψιλεστάτην, καὶ χάριν ἀφθονον.

Σφαίρας οὐρανίους φωταγωγεῖς, ἀχράντῳ οἰκέσι, τὴν ὑδρόγειον δὲ βολαῖς, ἀβῆτων θαυμάτων, ἀγαζεῖς ὅθεν πίστει, πάντες σὲ προσκυνούμεν, Μῆτερ Διωτίσσα.

Τυφλοῖς τὴν ἀνάβλεψιν καὶ κωφοῖς, τὴν εὐηκοῖαν, καὶ ἀλάλοις λύσιν γλωσσῶν, νέμεις Θεοτόκε, πιστῶς σου δεομένοις· βαβαὶ σὼν θαυμάσιων, Κόρη μητράνανδρε.

Εἰ τὸ θεῖον κράσπεδον τοῦ Χριστοῦ, ἀσθενεῖς ἴσται, τούτου χάριτι ἢ ἐσθῆς, τῆς Μητροπαρθένου καὶ Θεοτύμου Κόρης, τοῖς χρήζουσιν ἀφθόνως, νέμει τὴν ἴσιν.

Ισως γενοῦ μοι τῷ ταπεινῷ, ὅτι ἰπλὴν σου ἄλλης οὐ γινώσκω καταφυγὴν, ὃ ἐν ἀμαρτίαις παντοίαις πεπλησμένος, ἐλεησόν με μόνη, χριστιανῶν ἢ ἐλπίς.

Θέλων ἐπιδειξαι τοῖς Μαθηταῖς δύναμιν ἐξ ὕψους, καὶ σοφίαν παρά πατρός, ἐν ὄρει ἀνήλθες Χριστὲ τῷ Θαβωρίῳ καὶ λάμπας ὡς Δεσπότης, πάντα ἐφώτισας.

Χαίροις ὁ Τριτάτων γόνος λάμπρος, Χαίροις Κεφαλῆνων ἀπροσμάχητος βοηθός, χαίροις ἱερέων τὸ σέμνωμα καὶ κλέος, Γεράσιμε τρισμάκαρ, πιστῶν τὸ καύχημα.

Χαίροις ὁ Ζακύνθου γόνος λαμπρός, Πρόεδρος Αἰγίνης καὶ Στροφάδων

μέγας φρουρός, χαίροις Ἐκκλησίας φωστήρ νέος τρισμάκαρ, Ἀρχιερέων κλέος, ὦ Διονύσιε.

Χαίροις Τριμιθοῦντος ἢ καλλονή, Χαίροις Κερκυραίων, ὁ σοφώτατος ἰατρός, χαίροις τῆς Τριάδος ὁ θεῖος μυστολέκτης, πατέρων μέγα κλέος, Σπυριδῶν ἅγιοι.

Δεῦτε εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, Ἄνδραν τὴν ἁγίαν, τὴν προμήτορα τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀξιοθεῖσαν γεννήσαι τὴν Παρθένον, τὴν μόνην Θεοτόκον καὶ παναμώμητον.

Παρθένη καὶ Μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ, δέξαι ἐκείσας τῶν πιστῶν τε καὶ εὐλαβῶς, τὴν θείαν σου ὄντως Μετάστασιν τιμώντων, καὶ βῦσαι πάσης λήπης καὶ περιστάσεως.

Οὕτως θαυματόβρυτος ἢ πηγὴ, ὧν ἰατηρίων, τοῦ Κοσμοῦ καὶ Δαμιανοῦ· βεῖθρα γὰρ ἐκβλύζει ζωήροα τοῖς πᾶσι, τῶν Ἀναργύρων ἔθεν, χάριτας μέλψωμεν.

Αρχάγγελοι Ἄγγελοι καὶ Ἀρχαί, Δυνάμεις καὶ Θρόνοι, Κυριότητες Σεραφίμ, σεπτὰ Ἐξουσίαι, καὶ Χερουβὶμ οἱ θεοὶ, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Κτίστην καθικετεύσατε.

Λέθητος βαντίσματι φλογερῶν, Ἀσέεσσα τὰς κόρας, τοῦ τυράννου Παρασκευῆ, πρὸς λουτρὸν δροσῶδες, Βαπτίσματος ἐκπέμπει, φωτισμένη τὰς κόρας, ψυχῆς καὶ σώματος.

Ρεῖθρα ἰαμάτων ὡς ἐκ πηγῆς, χάριτι θαυμάτων, βρούει χρήζουσι δωρεάν, ὁ Παντελεῆμων, ὁ πάνσοφος Ἀκέστωρ· οἱ βρώσεως διψῶντες, δεῦτε ἀρύσασθαι.

Δεῦτε εὐφημήσωμεν ἐν χαρᾷ, τοὺς ἡμῶν προστάτας, καὶ ἐν μάρτυσι θαυμαστούς, Γεώργιον ἅμα, τὸν παύσιον Παῦλον, τοὺς ἀκοιμήτους

πρέσβεις, ὑπὲρ ὑμῶν πρὸς Κύριον.

Χαῖρε τῶν Ἀγγέλων ἢ χαρμονή, καὶ τῶν Ἀρχαγγέλων, Ἀποστόλων καὶ προφητῶν, Μαρτύρων Ὁσίων, καὶ πάντων τῶν δικαίων, ἀνύμφευτε Παρθένη, σκέπε τὴν ποίμνην σου.

Δεῦτε εὐφημήσωμεν εὐσεβῶς, τὴν ἄμωμον Κόρην, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν, τὴν προσαγομένην ἐν τῷ Ναῷ Κυρίου, αὐτῷ ἐτοιμασθῆναι εἰς οἰκητήριον.

Μὴ παύσῃ Μαρίνα τοῦ ποιητοῦ, θερμῶς δεομένη, ὑπὲρ πάντων τῶν εὐσεβῶς, σὲ μακαριζόντων ὡς Μάρτυρα Κυρίου, καὶ πόθῳ γεραιρόντων τὴν θείαν μνήμην σου.

Πάντες προσκυνοῦμεν πανευλαβῶς, καὶ φόβῳ καὶ πόθῳ, σὺν ἀγάπῃ τε καὶ χαρᾷ, τιμώντες ὑμνοῦμεν τὸ πανάγιον ξύλον, χεῖλεσιν ἀναξίους κατασπαζόμενοι.

Χαίροις Ἐλευθέριε ἀθλητά, χαίροις Ἰεράρχα Ἐκκλησίας τῆς τοῦ Χριστοῦ, χαίροις Ἀποστόλων ὁμότροπε καὶ πάντων, τῶν σὲ ἀνευφημούντων προστάτα μέγιστε.

Τὸν μέγαν ἐπλίτην καὶ ἀθλητὴν, καὶ στεφανηφόρον ἐν τοῖς Μάρτυσι θαυμαστόν, τὸν λόγχῃ τρωθέντα, πλευρὰν ὡς ὁ δεσπότης, Δημήτριον τὸν θεῖον, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Τὸν τῆς Μετανοίας Καθηγητὴν, καὶ τὸν τῆς ἐρήμου πολιτοῦχον καὶ οἰκιστὴν, τὸν πύρινον στόλον, τὸν λύχνον τοῦ Ἥλιου, Ἀντώνιον τὸν μέγαν πάντες τιμήσωμεν.

Ορφανῶν προστάτην σε καὶ χηρῶν, Πεινῶντων τροφέα πεγομένων τε πλουτιστὴν, αἰχμαλώτων βύστην, πλεόντων τε σωτήρα, κεκτῆμεθα παμμακάρε σοφὲ Νικόλαε.

Πέτρον, Παῦλον, Μάρκον σὺν τῷ Λουκᾷ, Φίλιππον Ματθαῖον, Ἰωάννην Σίμωνα καὶ Θωμᾶν, τὸν κλεινὸν Ἀνδρέαν, σὺν θείῳ Ἰακώβῳ, καὶ τὸν Βαρθολομαῖον, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Πρόδρομε Κυρίου καὶ Βαπτιστά, λύχνε τοῦ Ἥλιου, Ἐωσφόρε φωταγωγέ, τὴν ἐσκοτισμένην, τοῖς πάθεσι τοῦ βίου, ψυχὴν μου τὴν ἀθλίαν σὺ φωταγώγησον.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς. Οἱ Ἅγιοι πάντες, μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβεῖαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἶτα Τρισάγιον, Παναγία τριάς, Πάτερ ἡμῶν, Ὅτι σοῦ ἐστιν, καὶ τὰ Τροπάρια ταῦτα.

Ἦχος πλ. β'.

Ελέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀπορῶντες, ταύτην σοὶ τὴν ἐκείαν, ὡς Δεσπότη οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρί.

Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποιθήμεν· μὴ ὀργισθῆς ἡμῖν σφρόδρα, μηδὲ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· ἀλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς λαὸς σου, πάντες ἔργα χειρῶν σου· καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην ἀνοίξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε· ἐλπίζοντες εἰς σὲ μὴ ἀστοχήσωμεν,

ῥυσθείημεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων· σὺ γὰρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Ἦχος β'. Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός. Καὶ μνημονεύσας πάλιν δι' οὗς ἡ παράκλησις γίνεται, ποιεῖ τὴν Ἀπόλυσιν. Μετ' αὐτὴν δέ, ἐν ᾧ οἱ ἀδελφοὶ ἀσπάζονται τὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ψάλλονται τὰ τροπάρια τὰδε:

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Πάντων τῶν τιμώντων σου Ἀγνή, τὴν σεπτὴν Εἰκόνα καὶ πίστει, ἀσπάζομένων αὐτὴν, Ἀχραντε προστασαι ὡς Προστασία πιστῶν, λυτρουμένη τῶν θλίψεων, αὐτοὺς καὶ κινδύνων· ἔθεν σοὶ προσπίπτομεν ταύτην τιμώντες σεπτῶς. Μητέρα καὶ βοῶμεν ἐν πίστει, ῥῦσαι καὶ ἡμᾶς τοὺς σοὺς δούλους, πάντων τῶν δεινῶν τε καὶ κακώσεων.

Ἦχος πλ. δ'.

Δέσποινα πρόσδεξι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Ἦχος β'.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σὲ δοξάζωμεν τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος α'.

Τῆ πρεσβεῖα Κύριε πάντων τῶν Ἄγγιων καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς ὡς ἄμωτος οἰκτιρῶν.

Δι' εὐχῶν.

Τ Ε Λ Ο Σ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος λόγῳ τοῦ διπλασιασμοῦ τῶν ταχυδρομικῶν καὶ τοῦ διπλασιασμοῦ τοῦ χαρτοῦ καὶ λοιπῶν ἐξόδων ὀρίζεται εἰς δρχ. 15000 ἔτησίως διὰ τοὺς λαϊκοὺς καὶ κληρικοὺς καὶ δρχ. 25000 διὰ τὰς ἱεράς Μονάς. Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν μένει ἀναλλοίωτος.

Ὡσαύτως οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ διαγραφοῦν, θὰ διαγράφωνται τότε μόνον ὅταν ἀποστείλουν τὴν ὀφειλομένην μίαν ἢ περισσοτέρας συνδρομὰς ἢ ἐπιστρέψουν ὅλα τὰ ὀφειλόμενα φύλλα. Ἐκεῖνοι οἵτινες ἐπιστρέφουν τὸ τελευταῖον ἢ προτελευταῖον φύλλον τοῦ ἔτους μὲ τὴν λέξιν «διαγράφομαι» δὲν θὰ διαγράφωνται.

Ἡ Διεύθυνσις

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται καὶ αὖθις οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως ἐπὶ τῇ λήξει καὶ τοῦ ἰε' ἔτους, ἀποστείλουν τὴν συνδρομὴν των, τόσον τὴν ἐφετινὴν, τὴν λήξασαν, ὅσον καὶ τυχὸν προηγουμένας καὶ νὰ ἀνανεώσουν αὐτὴν διὰ τὸ ἰς' ἔτος 1951

Προηγουμένως διὰ τὴν ὑπόμνησιν τῆς ὀφειλῆς ἐθέταμεν ἐντὸς τοῦ φύλλου μικρὸ χαρτάκι ἔντυπον, κατόπιν ὅμως ἀπαγορεύσεως τοῦ τοιοῦτου παρὰ τῆς ταχυδρ. ὑπηρεσίας, ἀλλὰ καὶ κατόπιν ἀδείας τῆς, ἐκάμαμεν δύο σφραγίδας, μίαν διὰ μίαν συνδρομὴν καὶ ἑτέραν διὰ περισσοτέρας τῆς μιάς, μὲ τὴν ὁποῖαν σφραγίδα ὑπενθυμίζομεν εἰς τοὺς συνδρομητὰς τὴν ὀφειλὴν των. Ὅταν τὸ ποσὸν εἶναι ἀνώτερον τῆς συνδρομῆς, τὸ ἐπὶ πλέον εἶναι ἡ ἀξία δύο βιβλίων 1) Γυναῖκες ἀπὸ τὴν ἁγίαν Γραφὴν 2000 καὶ 2) Δουλοῦδια τοῦ παραδείσου 4000

Ἐπειδὴ τὸ περιοδικὸν μας εὗρίσκεται πρὸ οἰκονομικοῦ ἀδιεξόδου, λόγῳ τῆς καθυστερήσεως τῶν συνδρομῶν, παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. συνδρομηταὶ νὰ μὴ ἀμελοῦν τὴν ἀποστολὴν τῆς συνδρομῆς των, δεδομένου ὅτι δὲν διαθέτομεν περιοδεύοντα ἀλλ' οὔτε καὶ ἀνταποκριτὰς ἔχομεν, καὶ ἐφ' ὅσον θέλουν νὰ συνεχισθῇ ἡ ἔκδοσις του.

ΜΕ ΔΡΑΧΜΑΣ 20.000

Μίαν σειρὰν ἐκλεκτῶν βιβλίων δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε μὲ δρχ. 20.000, ἐνισχύοντες τὸ ἔργον τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης», τὰ κάτωθι:

- Ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς δρχ. 3.000
- Ὁ Χριστὸς νικᾷ (διήγημα) » 3.500
- Ἀπαραίτητοι συστάσεις διὰ τὸν Χριστιανὸν » 500
- Γυναῖκες ἀπὸ τὴν ἁγ. Γραφὴν » 2.000
- Ψυχῆς παρηγορία » 2.000
- Ἡ ἁγία Συγκλητικὴ » 1.500
- Ἡ Μόνιχα » 1.500
- Ἡ ἐρημίτις Φωτεινὴ » 5.000
- 3 Παρακλητικοὶ Κανόνες » 1.000
- 20.000

ΜΕ ΔΡΑΧΜΑΣ 22.500

Μίαν σειρὰν ἐκλεκτῶν βιβλίων δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε μὲ δρχ. 22.500, ἐνισχύοντες τὸ ἔργον τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης», τὰ κάτωθι:

- Σωτηρία ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ δρχ. 5.000
- Ἀκολουθία Θ. Μεταλήψεως » 1.000
- Εὐαγγελικὸς Κήπος » 4.000
- Γνώθι σαυτὸν » 1.000
- Δουλοῦδια τοῦ Παραδείσου » 4.000
- Ὁδηγὸς εἰς τὴν Βασιλ. τῶν Οὐρανῶν » 3.500
- Μικρὸν Εὐχολόγιον » 2.000
- Τὰ θαύματα τῆς Γοργουπηχίου » 1.000
- Ὁ Μέγας Κανὼν Ἁνδρ. Κρήτης » 1.000
- 22.500

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ "ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ,"
ΤΟΥ ΙΕ'. ΕΤΟΥΣ 1950

Α'. Ἀκολουθίαι

1) Τῶν ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης	Σελ.	65
2) Τοῦ » Ἀθανασίου Πατρ. Κων)πόλεως τοῦ ἀπὸ Ἀνδρούσης	»	109
3) Τοῦ μικροῦ ἁγιασμοῦ Ἱ. Μ. Λογκοβάρδας	»	286

Β'. Κανόνες

1) Κανὼν Παρακλητικὸς εἰς τὴν Γλυκοφιλοῦσαν	»	293
2) » » » » Διώτισσαν	»	369

Γ'. Θαύματα

1) Τὰ τρία θαύματα ἐν τῇ Σκήτῃ τοῦ Κουτμουουσίου	»	83
2) Τὸ τεράστιον θαῦμα τῆς Γλυκοφιλοῦσης	»	330
3) Θαύματα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου	»	360

Δ'. Βίοι ἁγίων

1) Τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου Πατρ. Κων)πόλεως τοῦ ἀπὸ Ἀνδρούσης	»	131
2) Τοῦ » Ἰωάννου τοῦ Λαμπαδιστοῦ	»	174

Ε'. Λόγοι

1) Ἐπιμνημόσυνος † Ἀθηνῶν Χρυσάνθου	»	46
2) Περὶ ἀπλότητος τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, Σάββα Φιλοθείτου	64, 199, 245	
3) Ὁμιλία ἠθικῆ Χερουβιμ μοναχοῦ ἁγιορείτου	53, 326	
4) Λήγῃσι περὶ τῶν ἀναιρεθέντων πατέρων τοῦ Ἄθω	»	340

ΣΤ'. Διηγήματα

1) Ἡ Ρόζα τοῦ Ταννανβούργου	62, 148, 284, 365	
2) Τὰ δύο ἄρνια (διήγημα ἀλληγορικόν)	21, 106, 178, 247	
3) Συνοπτικὴ διήγησις περὶ ἀφίξεως Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς εἰς Ρώμην	41	
4) Διήγησις ἢ ὄψιασις Σωφρονίας μοναχῆς	» 207, 343	

Ζ'. Διάφορα

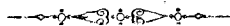
1) † Μητρ. Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιήλ		
— Τὸ ἅγιον Ὄρος καὶ τὸ σχέδιον Μάρσαλ	»	43
2) † Μητρ. Κορυτσᾶς κ. Εὐλογίου (Κουρίλλα)		
— Ὁ ἁγιορείτης πῶς πραγματοποιοῖ τὸ ἰδεῶδες αὐτοῦ	22, 97, 173	
— Ἡ Ἑλλὰς κράτος Μασονικόν	»	5
— Νέοι καθεστωτικοὶ ἀγῶνες ἐν ἁγίῳ Ὄρει κλπ.	»	73
— Κανονισμὸς τῆς τριπλῆς Συνάξεως κλπ.	»	157
— Ἐπισημείωσις διὰ τὴν διπλῆν Σύναξιν	»	221
— Ἔργα καὶ ἡμέραι τῆς ἐν ἁγίῳ Ὄρει... προσυνόδου	»	301
— Τὰ διαμειφθέντα ἔγγραφα ἱ. Κοινότητος—Παναγιωτάκου	»	223
— Παράδοξοι καινοφώνιοι καὶ παραδοξολογίαι	»	231
3) Γαβριήλ Διονυσιάτου Ἀρχιμ.		
— Λόγος ἐπιμνημόσυνος † Ἀθηνῶν Χρυσάνθου	»	46
— Ταξειδιωτικαὶ ἐντυπώσεις	»	237

4) Φιλοθέου Ζερβάκου Ἀρχιμ.	σελίδες	153
— Πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Σπυρίδωνα		
5) Συμεῶν Φιλοθεΐτου προηγουμένου	»	20
— Βίος	»	142
— Βλασφημία	»	169
— Περὶ Γάμου	»	275
— Περὶ τοῦ γινῶθι σαυτὸν	»	340
— Περὶ Γλωσσαλγίας		
6) Χρυσοστόμου Θέμελη Ἀρχιμ.	»	82
— Εὐχὴ ὑπὲρ τῶν ἀπαχθέντων Ἑλληνοπαίδων	»	88
— Παλαιστινὸν χειρόγραφον		165, 257
— Μοναστῶν ἀποφθέγματα		
7) Γαβριὴλ Σταματελάτου Ἀρχιμ.	21, 106, 178, 247	
— Τὰ δύο ἄρνια, διήγημα	»	203
— Τυπικὸν τοῦ ἁγίου Σάββα	»	369
— Παρακλητικὸς Κανὼν εἰς τὴν Παναγίαν Διώτισσαν		
8) Ἀνθίμου Βαγιάνου Ἀρχιμ.	48, 193, 249	
— Περὶ ἰδρύσεως τῆς Ἱ. Μ. Παναγίας Βοηθείας ἐν Χίῳ		
9) Μαξίμου Σπηλιοπούλου Ἀρχιμ.	»	168
— Φοβερὰ τοῦ Θεοῦ ἀπειλή	»	274
— Σεβασμὸς πρὸς τὴν Ἱ. Μονὴν τοῦ ἁγίου Μηνᾶ, Χίου	»	338
— Ἐγκώμιον πρὸς τὴν ἀλήθειαν		
10) Δανιὴλ ἱερομ. Πνευματικοῦ, Κατουναΐα	144, 184, 269	
— Φωνὴ ἐξ ἁγίου Ὁρους διαμαρτυρίας καὶ νουθεσίας	»	358
— Ἐπιστολιμαία διατριβὴ περὶ μοναχικῆς πολιτείας		
11) Βασιλείου Γέροντος Καρακαλλινού	»	90
— Περικοπὴ ἀνέκδοτος ἐκ τοῦ βίου τοῦ ἁγ. Ὁνουφρίου	»	272
— Περὶ τῆς σπάθης τοῦ Δαμοκλέους	»	272
— Παράδειγμα περὶ ματαιότητος	»	360
— Θαύματα τοῦ Μεγ. Βασιλείου		
12) Παντελεήμονος Γέροντος, Λαυριώτου	35, 179, 255, 339	
— Διάφορα	»	99
— Ὁ πληθυσμὸς τοῦ ἁγίου Ὁρους κατὰ τὸ παρελθὸν	»	181
— Περὶ χωρισμοῦ ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος	192, 259, 322	
— Ἐγγράφα τῆς Ἱ. Κοινότητος τοῦ ἁγίου Ὁρους	»	333
— Περίοδος τοῦ ἁγιωνύμου ὄρους τοῦ Ἀθωνος	»	336
— Χαρακτηρισμὸς καὶ ψυχολογία τῶν διαφόρων λαῶν	»	347
— Ἀνέκδοτον Συγγίλιον τοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου κλπ.		
13) Εὐθύμιου ἱερομ. τοῦ Κρητὸς	16, 101, 170, 264, 317	
— Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ διδασχαι		207, 343
— Διήγησις ἢ ὄπτασις Σωφρονίας μοναχῆς		
— Συνοπτικὴ διήγησις περὶ ἀρίξεως Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς εἰς Ρώμην	»	41
14) Εὐθύμιου μοναχοῦ Διονυσιάτου	»	57
— Μαξίμου τοῦ φιλοσόφου καὶ μάρτυρος πρὸς ἡγουμένην		
15) Σάββα μοναχοῦ Φιλοθεΐτου	64, 199, 245	
— Λόγος περὶ τῆς ἀπλότητος τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ	»	330
— Τὸ τεράστιον θαῦμα τῆς Γλυκοφιλοῦσης		
16) Θεοκλίτου μοναχοῦ Διονυσιάτου	29, 95, 161	
— Τὸ ἅγιον Ὅρος		

— Διὰ τὸν δημοσιογράφον κ. Ἄλ. Πῶπ	»	204
— Ὁ Ἐρημίτης Ν.	»	240, 362
17) Αἰδ. Τζάνου Γουγουτᾶ		
— Ἡ τάξις τῶν προσκλαιόντων χριστιανῶν	»	103
— Μικραὶ εἰδήσεις ἐξ Ἀμερικῆς	»	216
— Καλὰ νέα	»	282
18) Κωνστ. Ζερβοῦ πρωτοπρεσβυτέρου		
— Διάταξις τῆς ἀκολουθίας τοῦ σχήματος τῶν μοναχῶν	»	55, 211
19) Βασιλ. Μπάμνια ἱερέως, Μυτιλήνη		
— Στίχοι εἰς τὴν ἀγνὴν παρθένον	»	198
— Ὁ μὴν τῆς Παναγίας	»	263
— Ὁ ἅγιος Δημήτριος	»	353
20) Ἰωάννου Σπαθάρη Καθηγητοῦ		
— Ἀναμνήσεις ἐκ τῆς ζωῆς καὶ τῆς τέχνης τοῦ ἁγ. Ὁρους		18, 189, 260, 349
16) Ἐκ τῆς πόλεως τοῦ Θεοῦ, ἱεροῦ Ἀδγουστίνου		24, 143, 187, 253, 328
17) Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου		38, 107, 196, 266
18) Τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου	»	354
21) Ἀρ. Ι. Ἀνδρονίκου		
— Ὁ Ἰούδας διὰ μέσου τῶν αἰῶνων		202, 251, 336
22) Γεώργ. Παλμετάκη		
— Ποίημα εἰς τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχας	»	34
— » ἐπὶ τῇ νίκῃ τοῦ Ἔθνους	»	86
— Ἡ ἱερὰ Κιβωτὸς τῆς ὀρθοδοξίας	»	182
23) Σ. Σ.		
— Ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει εἰς τὸν θρόνον τῆς ἀρχιεπ. Ἀμερικῆς, κ. Μιχαήλ	»	44
— Περὶ τῶν ἱερῶν ἀγώνων τῆς Κύπρου	»	51
— Καὶ πάλιν τὸ γλωσσικὸν ζήτημα	»	93
— Ὅλα τὰ ἐπίκαιρα		58, 145, 214, 281, 367

Η'. Μεμονωμένα

1) Κράτος, Ἐκκλησία, Μασονία	»	14
2) Κωνστ. Ἄλ. Ψάχος, Μουσικοδιδάσκαλος	»	26
3) Ἡ ἀναβίωσις τοῦ Κοινοβ. πολιτεύματος, Ἡλία μοναχοῦ Λαυρ.	»	31
4) Ἐκφρασις εὐχαριστίας	»	43
5) Ἀπονομή μεταλλίου εἰς τὸν ἅγιον Θεοτίδος κ. Ἰεζεκιήλ	»	43
6) Ἀνάλεκτα		45, 191, 244, 346
7) Χριστιανικαὶ δεήσεις μετὰ ἁματιῶν		50, 141, 188, 268, 338
8) Φιλοσοφικὴ θεώρησις μοναχικοῦ βίου	»	91
9) Καινοτομίαι ἐν τῇ ὀρθοδοξίᾳ	»	175
10) Ἡ ἐκλογή τοῦ νέου πρωτεπιστάτου τοῦ ἁγίου Ὁρους	»	209
11) Παραινέσεις ἁγίων Πατέρων, Ἀρχιμ. Πολυκ. Κεραμᾶ	»	320
12) Ὁ μοναχισμὸς ἐν σμικρογραφίᾳ, Ἰγνατίου ἱερ.	»	239
13) Διήγησις περὶ τῶν ἀναιρεθέντων Πατέρων ἐπὶ Βέκκου	»	340
14) Μία πνευματικὴ ἔξαρσις	»	276
15) Ἡ ἐγκαθίδουσις τοῦ νέου Καθηγουμένου τοῦ Ξενοφῶντος	»	277
16) Ἀνώτερον ἐκκλησιαστικὸν φροντιστήριον Βόλου	»	324
17) Πρὸς τοὺς ἐν Κύπρῳ ἁγίους ὑπὸ Ἰωάν. μοναχοῦ Κυπρίου, ἁγ. Ὁρος	»	283, 345
18) Ὁ τάφος τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν Ἐφέσῳ	»	351
19) Ἐκεῖνος ποῦ ἐγνώρισεν τὸν Κύριον, Ἀ. Πάβωμα, Ἀθῆναι	»	367
20) Λιάρφοροι δηλώσεις	»	375

ΒΙΒΛΙΑ ΠΡΟΣ ΠΩΛΗΣΙΝ

Ταχυδρομικά έσωτερικού 10 ο)ο. Έξωτερικού 30 ο)ο.

Πάσα παραγγελία δέον να συνοδεύηται από την αξίαν των βιβλίων και τὰ ταχυδρομικά.

Γυμνάσματα Πνευματικά Νικοδήμου, άδետον 30.000, πανόδ. Δραχ.	45.000
Θεοτοκάριον Νικοδήμου άδետον 20.000 πανόδետον »	30.000
Πολιτικόν Θέατρον Ν. Μανροκορδάτου »	40.000
Έγκόλπιον Χριστιανού (Έσμ. Έσπερ. Όρθρου, Λειτουργίας »	4.000
Έ Η ζωή τής ψυχής »	3.000
Σωτηρία Όρθοδοξου χριστιανού άδետον 5.000 δεμένον »	8.000
Ό Χριστός νικά ή δ Στρατής (θρησκευτικόν διήγημα) »	3.500
Απαραίτητοι συστάσεις δια τόν χριστιανόν »	1.000
Ακολουθία Θ. Μεταλήψεως με προσθέτους ευχάς εις τό τέλος, »	1.000
σχήμα μικρόν τοπέης »	
Οί δύο παρακλητικοί Κανόνες προς την Θεοτόκον, και ό παρακλ. »	1.000
κανών τής Γλυκοφιλούσης Έ. Μ. Φιλοθέου και ευχαι κατά του πολ. »	1.000
Παρακλητικός Κανών και τὰ θαύματα τής Γοργούπηκούου »	1.000
Ό Μέγας Κανών, Άνδρέου Κρήτης »	500
Ακολουθία του μεγάλου άγιασμού των Θεοφανείων »	2.000
Γυναίκες από την Έγίαν Γραφήν, Ιερ. Τζ. Γουγουτά σελ. 64. »	2.000
Ψυχής Παρηγορία, ευχαι δια στίχων, Ξένης μοναχής τυφλής σ. 104 »	5.000
Έ Η έρημίτις Φωτεινή, Έωακείμ Σπετσιέρη »	4.000
Ευαγγελικός Κήπος, Σάββα μοναχού Φιλοθείτου »	1.000
Γνώθη σαύτων Γ. Πειρατικού »	2.000
Έγκώμιον εις τόν δσιον Άθανάσιον τόν έν Άθω »	1.500
Έ Η Μόνικα, μήτηρ του άγ. Αύγουστίνου »	1.500
Έ Η άγια Συγκλητική, παρηγορητική διήγησις δια τούς άσθενείς. »	4.000
Λουλούδια του Παραδείσου, Τζάνου Γουγουτά ιερέως »	5.000
Έ Η έπι του ύρουσ όμιλία του Κυρίου, Γ. Παπαγεωργίου »	3.500
Όδηγός εις την βασιλείαν των ουρανών, Έννοκεντίου Έπισκ. »	6.000
Τετρακτύς, βιβλίον πατερικόν, Κωνστ. Ζερβού πρωτοπ. »	3.000
Οί Άντάρται (έπιστημονική μελέτη περι άνταρτών) »	
Μικρόν ευχολόγιον. Ευχαι παρακλητικαι Μάμαντος και Τρύφωνος »	2.000
μη ύπάρχουσαι εις τὰ ευχολόγια, έλαφρώς δεδεμένον »	
Σειρά «Άγιος. Βιβλιοθήκης»	
6 τεύχη α' έτους	} » 50.000
2 » β' »	
Όλόκληρον τό ε' και ζ' έτος	
Ο Μέγας Βασίλειος και ή οικογένειά του »	5.000
Τὰ λείψανα και ή ιστορία των άρχ. πόλεων του Βόλου μετά χωρτών »	6.000
Χριστοθήθεια Φρ. Σοαβίου, υπό Φιλ. Ζερβάκου »	5.000
Χρυσόβουλλα και τυπικά των Βυζ. αυτοκρατόρων του Άγίου Όρους»	8.000
Ακολουθία τής Ζωόδόχου Πηγής Λογκοβάρδας »	10.000
» και βίος των Άγίων Όνουφρίου και Πέτρου »	5.000
» » του Άθανασίου Πατρ. Κων)πόλεως »	5.000
» » του Άκακίου Κανσοκαλυβίτου »	5.000
» » του Άγίου Στυλιανού »	2.000
Τετραευάγγελον, έκδοσις Άγ. Όρους, χρυσόδεδον »	15.000

Παλαιά ιστορία Αιγυπτίων, Κασσηδονίων, Ἀσσυρίων, Βαβυλωνίων, Μήδων, Περσῶν, Μακεδόνων, Ἑλλήνων, τόμος α' καὶ β' ὀγκώδεις, ὑπὸ κ. Ρολλίν, Βενετία 1750 ἄδεται	δραχ.	150.000
Ἑυνολόγιον Ἱ. Μ. Γρηγορίου ἀγ. Ὅρους, περιέχον παρακλιτικούς Κανόνας ἀγ. Ἀναστ. Ρωμαίας καὶ ἀκολουθίαν προφ. Ἀβδίου καὶ Βαρθαλάμ	»	5.000
Ἱστορικὴ μελέτη Ἱ. Μ. ἀγ. Παντελεήμονος ἀγ. Ὅρους	»	5.000
Ἑρμηνεῖα ψαλμῶν Ἀνθίμου Ἱεροσολύμων 2 τόμοι δευρατόδετοι μέγα σχῆμα	»	200.000
Κυριακοδρόμιον μετὰ εορτοδρομίου Θ. Ζωγράφου εἰς 3 τόμ. ἄδεται		120.000
Ἑρμηνεῖα ἐπιστολῶν Παύλου μετὰ τῶν 7 Καθολικῶν Θ. Ζωγράφου τόμοι 11 ἄδεται	δραχ.	100.000
Εἰσαγωγή εἰς τὴν φιλοσοφίαν, Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρου ἐκδ. Μόσχα, δευρατόδετος	»	70.000
Ἐπιτομὴ Ἑλλην. Μυθολογίας, Κοιτογόνη δευρατόδετος	»	50.000
Στοιχεῖα λογικῆς, μεταφυσικῆς καὶ ἠθικῆς, Φρ. Σοανίου α' καὶ β' τόμος, Βιέννη 1804, ὄλο δευρατίνοι	»	150.000
Εἰρημολόγιον περιέχον τοὺς εἰρημοὺς τῶν Κανόνων κλπ. πανόδ.	»	12.500
Ἡ Κωνσταντινούπολις Σκαλ. Βυζαντίου τόμ. β'. δευρατόδ.	»	75.000
Φιλοσοφικὸν Δοκίμιον περὶ τῆς προόδου καὶ πτώσεως τῆς Π. Ἑλλάδος Γ. Κωζάκη Τυπάλδου Ἀθῆναι 1839	»	50.000
Μεγάλῃ Ἑλλ. Ἐγκυκλοπαιδεῖα Μακροῦ ὁ δευτέρος τόμος Ἀθαν. ψυχῆς - ἀκαδημεικός, πανόδετος	»	60.000
Θησαυρὸς ἀγίων (παρακλητικοὶ Κανόνες ὄλων τῶν ἀγίων) Μέγας Συναξαριστῆς δωδεκάτομος Πατρὸς Ματθαίου α'. Τόμος ἄδεται 55.000 δευμένος	»	70.000
β'. » » 45.000 »	»	60.000
γ'. » » 45.000 »	»	60.000
δ'. » » 45.000 »	»	60.000
ε'. » » 55.000 »	»	70.000
ς'. » » 45.000 »	»	60.000
Συναξαριστῆς Δουκάκη, Σεπτέμβριος, ἄδεται	»	25.000
Ἄδρατος πόλεμος, Νικοδήμου	»	25.000
Βραΐλα Ἀρμένη, Δοκίμιον ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν δευρατόδ.	»	40.000
Κοιμηνοῦ, ὀργανικὴ χημεία, λινόδετος,	»	60.000
Ἱστορία ἑλλην. φιλολογίας, Σκούφου, λινόδετος	»	80.000
Ὁδηγὸς τοῦ ἐξομολογουμένου Χριστιανοῦ, Γ. Μακροῦ	»	3.500
Ὁ Ἀγιασμός ἡμῶν, Γ. Μακροῦ,	»	3.500
Λεξικὸν ἐγκυκλοπαιδικόν, Ν. Γ. Πολίτου ἐξάτομον δευρατόδ.	»	600.000
Λεξικὸν Γαλλοελληνικόν, Θ. Γ. Κυπρίου, μεταχειρισμένον δευρατ.	»	100.000
Θησαυρὸς τετραγλωσσος, Γερασίμου Βλάχου τοῦ Κοητῆς Μητρο. Φιλαδελφείας, Βενετία αψκ' ὄλον δευρατίνοι	»	250.000
Μακεδονικὸν ἡμερολόγιον 1910 πανόδετος	»	25.000
Γραμματικὴ Θεοδώρου τοῦ Γαζῆ Βενετία 1780 σελ. 670 λινόδ.	»	100.000
«Ἐστία,» τόμος γ'. 1877 δευρατόδετος	»	100.000
Ἑλληνικὴ Γραμματολογία, Κ. Εὐσταθοπούλου Ἀθῆναι 1892 δευρατόδετος	»	50.000
Κυριακοδρόμιον Νικ. Θεωτόκη, Εὐαγγελίου τόμ. α' ἐκδ. α' Μόσχα 1796	»	60.000
Ἡ Γαλλ. ἀκαδημία ἐπιστημῶν, περὶ θρησκείας καὶ ἐπιστήμης Κ. Μεταλληνοῦ	»	5.000